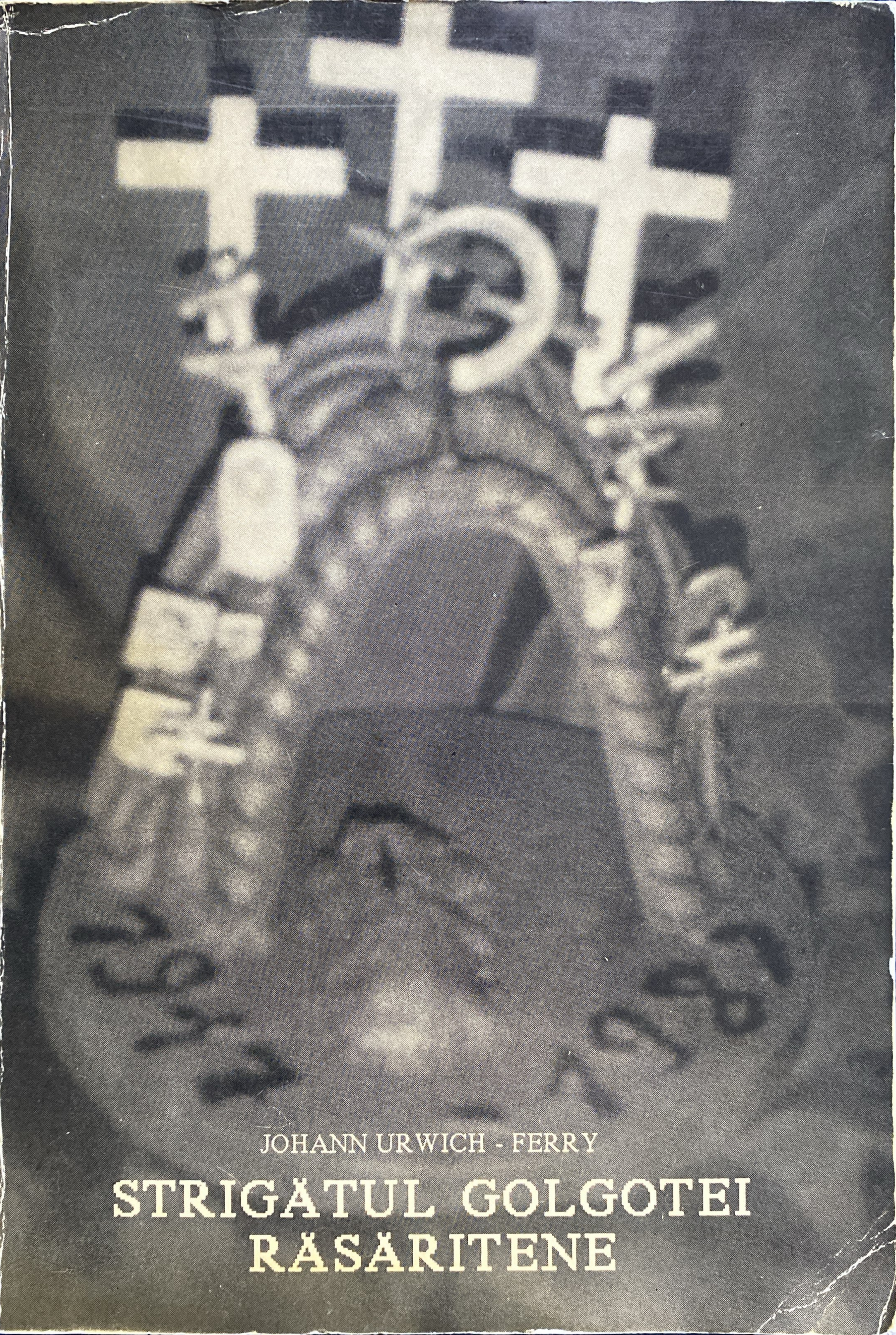

JOHANN URWICH - FERRY

STRIGATUL GOLGOTEI RĂSĂRITENE

JOHANN URWICH - FERK

STRIGĂTUL GOLGOTEI RĂSĂRITENE

JOHANN URWICH - FERRY

STRIGĂTUL GOLGOTEI RĂSĂRITENE

STRIGATUL GOLGOTEI RĂSĂRITENE

Verlag : Komitee der Gefangenen Nationen - "Stindardul Românilor "
Editura : Comitetul Naţiunilor Captive - "Stindardul Românilor "

Umschlagentwurf : Johann Urwich, 1986
Plastische Bearbeitung : Johann Urwich, 1986

DEDICAŢIE :

Dedic această lucrare fraţilor şi surorilor de soartă, de diferite naţionalităţi, religii şi rase, care nu au mai avut puterea sau posibilitatea să se reîntoarcă în sânul familiei naţionale, rămânând pentru totdeauna în pământul umed sau îngheţat, neprimitor, al întinsei Golgote Răsăritene sau Nordice.

Mulţumesc tuturor celor care prin aportul lor, conştient sau nu, m'au ajutat cu materialele necesare de-a putea scrie această lucrare, pentru a dezvălui omenirii adevărata fericire pe care Comuniştii Bolşevici Sovietici o pregătesc generaţiilor viitoare.

Cer iertare tuturora celor care nu-şi vor găsi numele scris sau pomenit, fie că l-am uitat, pierdut sau din alte motive pentru securitatea lor şi a altora nu au fost trecute.

Această lucrare să fie o pietricică din temelia - Monumentului Etern - a celor fără de nume, fără de cruce şi fără de lumânare, care prin lupta şi jertfa lor, au lăsat viitoarelor generaţii acest TESTAMENT, iar ultima suflare de disperare, ce-a ieşit din pieptul lor, a fost :
"Strigătul Golgotei Răsăritene".

München, 29 Mai 1986
Autorul

Motto:
" 70 de ani sunt o picătură de apă în oceanul istoriei, totuşi destul pentru a îngropa milioane de oropsiţi pe întinsa Golgotă Răsăriteană."
Ferry

Cuprinsul

CUVANT ÎNAINTE

În constelaţia apariţiilor editoriale din ultimii 40 de ani elaborate de diaspora anticomunistă esteuropeană, lucrarea actuală a D-lui Johann Urwich îşi va impune fără îndoială o poziţie prioritară. Aserţiunea de mai sus necesită argumentaţia de rigoare, fără a omite însă câteva precizări prealabile.

În primul rând tema dezvoltată de autor cu o dăruire şi responsabilitate emoţionantă, se referă esenţialmente la infernul fără asemuire (ca organizare, diversitate, durată şi amploare) la sistemul sovieto-comunist, ce întunecă şi blamează de decenii istoria extraordinară a acestui secol.

În al doilea rând, dedicaţia semnată de Dl.Johann Urwich certifică valoarea sa de testament, ca un omagiu adus "fraţilor şi surorilor de soartă", ce au sfârşit tragic pe întinsurile Golgotei răsăritene şi nordice.

Trebuie apoi subliniat că redactarea şi tipărirea acestei scrieri s'a făcut sub auspiciile primei demonstraţii în Europa a Naţiunilor Captive sub comunism (Bonn, 19 Iulie 1986), urmată de crearea Comitetului Naţiunilor Captive - Europa, Dl.Urwich fiind în cadrul acestor două evenimente, secondat de semnatarul acestor rânduri, iniţiatorul şi organizatorul principal. Strigătul Golgotei Răsăritene ca şi lucrarea precedentă (Fără paşaport prin URSS), va contribui fără îndoială atât în faţa publicului cât şi a mass mediei occidentale, la susţinerea legitimităţii luptei diasporei esteuropene, de înlăturare a flagelului comunisto-sovietic.

Cunoscând precizările de mai sus se pun legitimele întrebări : ce anume particularizează lucrarea D-lui Urwich, ce conţine ea mai valoros, prin ce îşi justifică locul la temelia "Monumentului Etern" ale hecatombelor victimelor monstruosului sistem sovieto-comunist ?

A. Fără îndoială, valoarea excepţională a aceste cărţi este în primul rând aceea de document istoric. Autorul, el însuşi o victimă a sistemului comunist (ani de temniţă sau lagăr de muncă forţată în URSS şi ani de domiciliu obligatoriu după eliberare în România), a avut şansa extraordinară (folosită de Domnia sa maximal), de a culege mărturiile verbale a mii de martori, victime, foşti colaboraţionişti sau participanţi direcţi la funcţionarea sistemului comunist sovietic.

De aici caracterul inedit, până la senzaţional al lucrării, valoarea sa de document, chiar dacă în finalul cărţii lipsesc indicii biografice cerute de o elementară etică ştiinţifică. De altfel, o asemenea muncă bibliografică a fost şi va rămâne multă vreme imposibilă, prin lipsa de acces la

documente secrete atât vestice, dar mai ales sovietice şi comuniste. Exemplele ce vor urma (expuse fără nicio ordine anume), vor contribui fără îndoială la extinderea înţelegerii tragicelor evenimente consumate în acest secol în spatele cortinei de fier pentru fiecare cititor, indiferent de nivelul său de competenţă.

1. Dezvăluirile uluitoare privind activitatea "Grupurilor de luptă contra neomeniei" organizate în Germania de Est ca forţă oponentă în faţa ocupantului sovietic şi a sistemului terorist sub oblăduirea şi îndrumarea sa.

2. Istoria vagoanelor-închisoare de tip "Stolipin", model de creativitate maladivă a comuniştilor.

3. Tragedia familiei lui Boris Pasternak, deportată în lagărul politic din Potma.

4. Adevărul asupra asaltului "Palatului de iarnă" (Febr.1917), acţiune datorată nu clasei muncitoare (cum cu neruşinare minte de decenii aşa zisa istoriografie sovietică), ci garnizoanei Petrogradului, nemulţumită prin neprimirea soldei.

5. Povestea inginerului constructor Fittermann, pedepsit de Stalin pentru curajul de a-i fi replicat "asasinului georgian" că tehnologia sovietică în acel moment, nu poate realiza o limuzină de tip "URSS".

6. Adevărul asupra votării constituţiei ruseşti la 15-18 Ianuarie 1918, lucru realizat prin alungarea şi maltratarea deputaţilor din sală cu trupe de şoc, ca cele conduse de evreul Leon Trotzki.

7. Analiza componenţei lagărelor organizate în URSS între 1918-1927 (aristocraţie, funcţionarii şi ofiţerii imperiului ţarist, clerul necolaboraţionist, etc.)

8. Organizarea administrativă a Gulagurilor, însumând în acel moment (după datele culese de autor) 600 de centre, numerotate de la 1 la 600 şi "asigurând" chinuirea sau exterminarea în fiecare moment a unui număr între 9 şi 30 de milioane de oameni (variaţie explicată de fluctuaţiile valului de teroare).

9. Organizarea criminalităţii în URSS în patru zone geografice, cu complicitatea NKGB-ului, ce-şi primea recompensa (tainul) după reguli bine stabilite.

10. Adevărul asupra forţei "Ministerului de Interne", ce dispunea de 800.000 de soldaţi (inclusiv o aviaţie proprie), 800.000 de agenţi plătiţi în URSS şi 500.000 înafara graniţelor imperiului sovietic.

11. Istoria capilor NKGB-ului începând cu Trotzki, continuând cu Kruglow, Serow, Iagoda, Berija şi Andropow. Evident se dă cezarului ce-i al cezarului, subliniindu-se rolul de ctitor al lui Leon Dzerjinski al "embrionului" Ministerului de Interne al URSS, teribila "Tscheka". Se urmăreşte totodată metamorfoza ca nomenclatură a acestei bestiale instituţii devenită apoi GPU (Febr.1922), OGPU (Nov.1922), NKVD (Iul.1934) şi NKGB (Febr.1941).

În cadrul acestei istorii aflăm că "modernul" Gorbaciov, şi atributele continua cu o nesăbuită şi perversitate dezgustătoare, şi-a început cariera politică ca "turnător" al echipelor de miliţie repartizate la staţiunile agricole. Catapultarea sa ulterioară spre vârful ierarhiei comuniste aparţine mai ales intervenţiei mâinii atotputernice a NKGB-ului.

12. Istoria mişcării comuniste din Grecia (culminând cu crearea EDAS-ului, ca armată aşa zisă de eliberare şi a guvernului provizoriu al "Greciei Libere" în munţii Gramos, acţiune plănuită şi finanţată de sovietici) oferă deasemeni pagini de lectură extrem de palpitante. Şi exemplele pot continua la nesfârşit !

Iconografia lucrării, impresionantă ca diversitate şi calitate, nu face decât să întărească afirmaţiile autorului şi să mărească valoarea lor de documente istorice.

B. Un punct extrem de greu în estimarea semnificaţiei globale a acestei cărţi o constituie şi valoarea sa ieşită din comun (mă refer în special la penuria dovezilor scrise) ca un act de acuzare teribil, vizând nu numai schingiuitorii principali (aparatul de represiune sovietic), dar şi colaboratorii voiţi sau inconştienţi ai lor (guverne, personalităţi sau mass media aparţinând lumii libere). Dovezile aduse de autor sunt grele precum plumbul, neiertătoare şi menite să producă coşmare celor implicaţi sau răsuciri în mormânt celor ce-au părăsit lumea noastră. Iată câteva piese ale acuzării :

1. Rolul monstruos jucat de Ilja Ehrenburg, autor al teribilei foi volante cu titlul "Omoară !". Iată câteva fragmente din conţinutul ei : "Nemţii nu sunt oameni. Noi nu vom vorbi, noi vom omorî ! Omoară nemţi !" şi celebrul final, mostră de cinism şi bestialitate : "Nu te sfii, omoară !".

2. Adevărata faţă a lui Martin Gorki, mândru de instituirea "Teroarei Roşii", sub bagheta celui, pe care-l considera un om de o mare bunătate : Leon Dzerjinski. Ca urmare a activităţii acestui "bun samaritean", după datele furnizate de Dl.Urwich, din cei 5.888.000 de culaci oficial înregistraţi (posesori ai unei parcele de pământ mai mare de 10 ha.) în anul 1932 nu mai rămăsese nici unul în viaţă.

3. Rechizitoriul la adresa ministrului de interne Iagoda, vinovat de moartea a milioane de oameni cu ocazia construcţiei canalului M.Albă - M.Baltică, dat în exploatare în 1933, ce a decimat printre altele întreaga floare a creştinătăţii ortodoxe ruse, poate constitui baza oricărui act de acuzare încriminator la adresa acestui criminal patologic.

4. În panoplia călăilor, un loc de frunte îl ocupă Nicolai Ieschow, care printre altele, şi-a lichidat ex-şeful Iagoda, cel ce a condus personal "marea curăţire" a Armatei Roşii (vara lui 1937), soldată cu executarea a 48.000 de ofiţeri, în frunte cu mareşalul Tuchatschewski.

5. Folosirea în scop exterminatoriu a "colaboraţioniştilor" din armata generalului Vlasow (circa 85 de mii de oameni) la construcţia căii ferate Kotlas - Konosha (1940-1943), dezvăluie un alt aspect al crimelor săvârşite de sovietici.

6. De judecata istoriei nu poate scăpa nici grupul "Eaton-Boys", agentură de spionaj a NKGB-ului având ca leader pe Prof. Antony Blut, grup constituit în 1931 şi care are la activ acte de trădare de patrie, imposibil de estimat în ceeace priveşte consecinţele lor.

7. Monstrozitatea actului de trădare săvârşit de comandamentul armatei engleze, ce a predat spre exterminare sovieticilor armata cazacă de sub comanda generalului german von Pawitz, călcându-şi cuvântul de onoare dat, nu poate fi acoperit de tăcere. Aceiaşi soartă a avut-o divizia croată predaţa tot de englezi lui Tito (exterminată până la ultimul om), sau a generalilor comandanţi germani, ce luptaseră în faţa Leningradului (executaţi fără proces sau condamnare).

8. De un rechizitoriu necruţător "beneficiază" şi Rosa Luxemburg, evreică de origine poloneză căreia se datorează teribilul verdict : "Conducătorii sindicatelor germane şi social-democraţii germani, sunt cei mai infami ticăloşi. Aceşti oameni trebuiesc băgaţi în puşcărie".

9. Spre a nu se lăsa mai prejos (faţă de englezi), guvernul neutralei Suedii a predat la sfârşitul războiului mii de baltici, deşi toţi solicitaseră azilul politic. Faţă de această crimă autorul cere sprijinul "Tribunalului ceresc".

10. Complicitatea diplomaţiilor occidentale şi a Naţiunilor Unite, care au aplaudat şi acceptat declaraţia oficială a guvernului sovietic din 5.05.1950, referitoare la minciuna repatrierii ultimilor prizonieri de război, capătă din partea autorului sancţiunea de rigoare.

11. Întreg sistemul sovietic este cotat de autor drept terorist, metodele folosite evoluând pe parcurs (primitiv iniţial, sofisticat ulterior vizând în primul rând distrugerea intelectualilor). Dovezi în acest sens, autorul oferă din abundenţă.

12. Din tenebrele istoriei, Dl.Urwich scoate şi declaraţia cinică şi iresponsabilă a ficei preşedintelui RFG Ranke Heinemann, după care este mai de dorit o ţară comunistă decât o ţară care se înarmează ca RFG."

13. Deosebit de dureroase trebuie să fie pentru sovietici răscolirile heraldice făcute de autor, stabilind cu exactitate că insemnele fascismului sunt meritate de drept de sovietici, ei fiind primii, ce au introdus prin stemă a RSFSR simbolicele fascii. Paginile legate de această temă sunt pline de interes.

14. Manipularea bisericii ortodoxe ruse de către NKGB, nu scapă nici aici de rechizitoriul autorului.

15. Cutremurătoare este statistica dispăruţilor, a prizonierilor de război în lagărele sovietice după 1945, după cum urmează : germani

400.000, japonezi 340-400.000, unguri 200.000, români 180.000, italieni 5-8000, francezi 7-800, olandezi peste 200, belgieni 5-600, etc. Aceste cifre sunt reamintite şi pentru a ne da speranţa că lumea actuală, ce nu uită cele 6.000.000 de evrei, victime ale hitlerismului, nu are dreptul să uite nici victimile Holocaustului sovietic.

C. Un element de mare valoare al cărţii d-lui Urwich îl reprezintă şi efectul său mobilizator la lupta anticomunistă ca organizare, rezistenţă, vigilenţă şi eficacitate. Exemplele în această privinţă abundă în cartea D-lui Urwich :

1. Pilda grevei dela Workuta se înscrie în pagina de aur a rezistenţei antitotalitare ; amintirea ei este un act de acuzare la adresa tuturor contemporanilor ce neagă sensul sau prevăd chiar chiar imposibilitatea unirii forţelor anticomuniste din lumea liberă. Dacă Workutanii au răzbit, trebuie să reuşim şi noi a-i egala în organizare, disciplină, perseverenţă şi eficienţă.

2. Infiltrarea sovieto-comunistă în Grecia de după război este minuţios analizată. Se dezvăluie astfel transferul refugiaţilor politici comunişti greci în ţara mamă, în cele mai multe cazuri fiind vorba de cupluri mixte în care elementul rus (soţ sau soţie) are întotdeuna studii superioare (mulţi medici, aducători de fonduri pentru conturile externe ale NKGB-ului). Transferul filantropic de bani de către sovietici către pensionarii greci comunişti exploataţi, trebuie să dea de gândit şi impune din partea grecilor patrioţi măsuri adecvate de precauţie şi contracarare.

3. Rezistenţa preoţimii lituaniene, manifestată prin nesemnarea unui act de condamnare a Papei Pius al XII-lea (1000 de refuzuri faţă de 19 semnături), poate reprezenta o pildă pentru contemporani.

4. Masca făţărniciei este scoasă şi de pe faţa ţarilor roşii dela Kremlin, inclusiv a lui Gorbaciov. "A murit ţarul, trăiască ţarul" continuă să fie valabil în imperiul sovietic, cu singura deosebire că cei nominalizaţi în vremurile noatre sunt prim secretari ai CC ai URSS, în exclusivitate crescuţi şi propulsaţi în şcoala NKGB-ului. Machiajul folosit în toată scala perversităţii de către secţiile de propagandă şi dezinformare ale sovieticilor, nu trebuie să ne inducă în eroare. Din nou, judecăţi de mare luciditate şi actualitate în cartea D-lui Urwich.

5. Idem la trezire este şi dezvăluirea "montajului" de convocare în Piaţa Roşie din Moscova a soldaţilor ce urmau să plece pe front (1941), spre a-şi lua binecuvântarea dela cei circa 3000 de preoţi "pregătiţi" în prealabil în atelierele NKGB-ului. Aceasta se petrecea, după ce anterior sistemul torţionar sovietic lichidase toată floarea bisericii ruse şi demolase zeci de mii de biserici. O statistică oferită de autor referitoare la numărul de biserici raportat la cifra de locuitori a câtorva oraşe sovietice, dovedeşte clar discrepanţa între ce spun şi ce fac sovieticii,

precum şi grosolănia minciunii lor în a folosi fără scrupule orice mijloc, spre a-şi realiza planurile.

După citirea acestei cărţi, afişarea unei credibilităţi posibile sau a unor bune intenţii în conducerea politicii sovietice actuale par derizorii sau vizând imbecilitatea politică sau perversitatea.

D. Cartea D-lui Urwich este însă şi un strigăt tardiv de durere, în faţa crimelor pe care le are la activ sistemul sovietic, prin mâna sa monstruoasă, aparatul de represiune, având la loc de frunte poliţia secretă (NKGB).

Autorul nu-şi poate uita camarazii de suferinţă, nu vrea să uite morţii Gulagului şi readuce în atenţia lumii occidentale contemporane obişnuită cu bun trai şi destido-manie, tragedia a milioane de oameni ; de aici titlul cărţii, de aici dedicaţia cu rol de prefaţă.

Încă câteva exemplificări în această privinţă :

1. Rechizitoriul autorului la adresa colaboraţioniştilor cu sistemul sovietic, dela diplomaţi, la oameni de afaceri, membrii ai Crucii Roşii Internaţionale cu sediul la Geneva, etc., conţine nu numai tone de dinamită acuzatoare, dar are şi elemente naturaliste, amintind de blestemul arghezian. Cititorul obiectiv nu poate da decât dreptate D-lui Urwich, în cazul în care nu uită impresiile cutremurătoare trăite de el în anii de detenţie la sovietici, precum şi responsabilitatea ce o simte din toată fiinţa sa, pentru cei dispăruţi.

2. Memoria politicienilor occidentali ce sunt răspunzători de predarea către sovietici a tuturor celor încadraţi de regulile NKGB-ului drept "colaboratori" este împroşcată pe drept cu sângele victimelor asasinate pe întinsurile Golgotei sovietice. Ca o sentinţă, autorul scrie patetic : "Ziua cea mare nu este departe şi atunci, ei şi familiile lor, vor răspunde de fiecare mort, aşa cum naziştii au trebuit să răspundă de crimele lor".

3. Durerea străpunge deasemeni la citirea fiecărui nume de pe lista celor arestaţi şi internaţi în lagărul special Bautzen.

4. Finalul cărţii nu face decât să confirme sensul principal pe care autorul a dorit să-l dea mărturiilor sale. Prin glasul său, lasă să pătrundă strigătul de durere al tuturor celor ce au visat şi aspiră încă la o viaţă în libertate.

Ca expresie a năzuinţelor acestor sute de milioane de oameni, victime ale sistemului torţionar sovietic, rândurile D-lui Urwich dor la fiecare pas şi turbură pe cei care se confundă în neştiinţă, uitare, egoism sau trădare.

E. Remarcabilă mi se pare deasemenea în cartea D-lui Urwich, şi responsabilitatea cu care şi-a cules şi înşiruit mulţimea de date în numele unei veritabile profesiuni de credinţă. Beneficiind de mijloace financiare modeste, mizând numai pe forţele proprii şi pe depoziţiile "actorilor" marii scene a universului torţionar al lagărelor sovietice, autorul şi-a dus până la capăt misiunea, apăsat de responsabilitatea sa

imensă, de a da glas celor trecuţi în nefiinţă, precum şi celor ce au supravieţuit, dar care - din diferite motive - nu au putut depune un asemenea travaliu.

1. Obsesia momentului judecăţii de apoi, este clar formulată în cele de mai jos : "Va veni ziua când fiecare dintre noi va ajunge în faţa Judecătorului Suprem, unde va trebui să răspundă de faptele sale săvârşite în timpul vieţii lumeşti". Inutil de precizat religiozitatea decentă a acestui om de excepţie.

2. Făcând apoteoza libertăţii : ("ea este şi rămâne bunul cel mai de valoare dăruit omului de către Dumnezeu"), "Ferry" Urwich se simte angajat plenar în apărarea acestei libertăţi, ca un soldat modest şi curajos, dar mai ales nedispus la nici un compromis.

3. Dârzenia sa în eşafodajul luptei împotriva comunismului are şi o altă justificare ; el crede din toată inima "într'o Europă unită, din Portugalia până în Ural, din Norvegia până în Sicilia". Conglomeratul de oameni în lagărele sovietice ("fraţii săi de suferinţă", i-au transmis certitudinea dorinţei lor de realizare a unei "ordini de oameni liberi fără nicio naţionalitate şi fără graniţe". În îndepărtata Siberie, deţinutul Urwich a avut viziunea "primilor paşi spre o Europă unită". Ori pentru o asemenea idee, merită să-ţi jertfeşti viaţa !

4. Un ultim exemplu spre a-şi justifica dorinţa sa arzătoare de a lupta şi a da tiparului prezenta lucrare, este subscrierea totală a lui K.Adenauer în faţa unor foşti deţinuţi politici germani la comunişti : "Partea opusă comunismului este libertatea. Libertatea rămâne cea mai înaltă valoare a omului. Dar libertatea este în primejdie în lumea aceasta şi cu asta şi noi germanii. La 17 milioane de germani libertatea le-a fost luată".

Cu o asemenea structură morală, un om nu mai poate avea nici o stavilă, în ceeace întreprinde în numele unei cauze drepte. Credinţa totală în valorile vieţii, în libertate, reprezintă izvorul forţei D-lui Urwich, ce răzbeşte din fiecare pagină a cărţii.

F. Nu putem încheia aceste rânduri fără a reliefa rolul greu de arbitru obiectiv ce şi-l asumă Dl.Urwich în relatarea unor fapte, extrem de greu de încadrat sau comentat. Acest lucru îi reuşeşte cu prisosinţă, deoarece are de partea sa faptele relatate de martorii oculari şi apoi şi pentrucă este un om foarte drept. Iată exemple în această privinţă, care atestă perspicacitatea sa, de a tranşa lucruri care pentru un politian ar constitui un riscant slalom.

1. Analizând raporturile dintre Stalin şi evrei (într'o perioadă în care cererile de emigrare în Israel se înmulţiseră), autorul relatează despre un fenomen la care sovieticii nu se aşteptau. Aceştia, (adică evreii) nu doreau să intre în "maşinăria" NKGB-ului, cu toate că acest aparat de stat era ocupat mai bine de jumătate (dintre conducere şi anchetatori) de evrei. Ceva mai departe, analizând componenta etnică a lagărelor cu regim special găsim următoarea enumerare : ucrainieni, personalităţile

minorităţilor conlocuitoare, toţi străinii, balticii, finlandezii, semiţii, etc. Deasemeni, cu o mare omenie şi discernământ relatează detaliat tragediile unor evrei, sau familii evreieşti, ce şi-au dus cu demnitate crucea suferinţei pe întinsurile Golgotei răsăritene. Între aceştia se înscriu : cazul medicului Grünberg (acuzat grosolan de moartea lui M.Gorki), cazul curajoasei Fanja Kaplan (ce a atentat asupra lui Lenin, gravidă fiind, motiv pentru care nu a fost condamnată la moarte ; dar, lucru remarcabil, a refuzat cu curaj să părăsească teritoriul sovietic, fapt ce i-a adus ani grei de muncă forţată în lagărele de muncă sovietice) ; cazul excelentului medic Prof.Plitniow, exemplu casic de ingratitudine comunistă, etc.

In cadrul problemei evreieşti, autorul dă multe detalii privind cazul lui Raul Wallenberg, diplomat ce a facilitat prin intermediul centrului evreiesc din Viena, eliberarea (în scopul emigrării) a circa 20-25.000 de paşapoarte.

Inţelegător şi omenos cu camarazii săi de suferinţă evrei, precum şi cu familiile lor, cere însă respectarea adevărului şi nu admite (parafrazându-l pe Orwell), că "morţii evrei sunt mai morţi decât alţii". Două exemple în acest sens :

Comentând depoziţia unui rabin în faţa unei Comisii a Senatului American (după care în lagărele sovietice ar fi fost omorîţi 3,5 milioane de evre), autorul, fără a contesta această cifră (printre altele adăugăm noi, niciodată citită de subsemnatul în presa contemporană), precizează : "Este bine de amintit tocmai acum, că matadorii NKGB-ului şi ai justiţiei sovietice erau în majoritate evrei, precum şi o mare parte din politrucii lagărelor cu regim special". Cu o concluzie obiectivă autorul conchide : "Dacă astăzi, după atâţia ani dela sfârşitul războiului, se mai vorbeşte de un Auschwitz şi de alte lagăre, ce nu trebuie să fie date uitării, tot aşa, cred că acum, la răscruce de drumuri, nu trebuies daţi uitării cei morţi şi ce vii de pe întinsa Golgotă Nordică şi Răsăriteană ; iar călăii lor aduşi în faţa unui nou Nürnberg".

2. Arătându-şi în cele mai mici amănunte buna credinţă şi respectul pentru adevăr, Dl.Urwich relatează fapte incredibile pentru cronica unui lagăr de exterminare : prezenţa unor activităţi sportive la Workuta (football, wolleyball, basket, etc.) precum şi a unor grupuri artistice, lucruri de neconceput în orizontul concentraţionar din România de pildă.

3. Evocând contactele sale cu membri ai masoneriei, remarcă discreţia lor (privind scopurile, rolul şi intuiţiile politice, dar şi vasta cultură a unora) ; "De la oameni ca ei, mi-am notat o mare parte din cele scrise de mine în legătură cu anumite perioade şi evenimente politice", conchide autorul.

4. În sfârşit, faţă de români, cartea D-lui Urwich este un emoţionant omagiu şi deci un prilej de recunoştinţă. Este vorba nu numai de reamintirea celor 180.000 de români dispăruţi "la apel" în lagărele

sovietice, (cifră pe care tot mai mulţi din România de azi şi din exil doresc deliberat să o uite, în scopul ştergerii incongruentelor trecutului şi sporirii eficienţei lupte anticomuniste), dar şi de evocarea a numeroase chipuri de români sau de concluzii extrem de măgulitoare pentru noi privind comportamentul conaţionalilor noştri. Se precizează astfel, că "balticii şi românii, bucovineni sau basarabeni, şi-au menţinut întotdeuna spiritul şi mândria lor naţională, precum şi datinile lor strămoşeşti". Cu valoare de document, este şi precizarea că la "13 Iunie 1941, sovieticii au deportat în cel mai scurt interval 300.000 mii de cetăţeni români şi dintre naţionalităţile conlocuitoare ale Basarabiei". În sfârşit sublinierea comportării omeneşti a Mareşalului Antonescu, eroul nostru naţional şi a guvernului condus de el, în problema evreiască nu face decât să ne ajute la restabilirea adevărului. Iată un paragraf :

"După cum este cunoscut, guvernul Mareşalului Ion Antonescu nu a admis deportări de evrei din România spre Germania. Cea mai bună dovadă o aduce însăşi guvernul Israelului ca răspuns la provocările ce se fac la adresa guvernului de atunci. O altă dovadă este că, odată cu arestarea şi condamnarea lui Eichmann, Gustav Richter nu a fost tras la răspundere, nici măcar citat că a fost amestecat în deportare de evrei. Rabinul Moise Rosen din România de azi, omul Partidului şi sluga credincioasă a comunismului, tot strigă în gura mare, de câte ori are ocazia, afirmând că din România au fost deportaţi în Germania 300 de mii de evrei, o cifră complet falsă şi provocatoare. El se referă probabil la deportarea evreilor din teritoriile de Nord ale Ardealului care fuseseră cedate Ungariei în 1940, după verdictul dela Viena:"

Ajuns la capătul lecturii cărţii D-lui Urwich, am trăit pe de o parte satisfacţiile captivantului, ineditului, densităţii mărturiilor, dar şi apăsarea dureroasă a tragediilor relatate ; totodată, recunoştinţa fără margini că acelaşi Creator care a permis naşterea unui Hitler, Stalin, Pol-Poth sau Ceauşescu (listă extrem de incomplectă), a adus pe lume şi a înzestrat cu o forţă admirabilă în ducerea la bun sfârşit a misiunii lor profund umane şi justificate, a unor oameni de talie ca "Ferry" Urwich.

Strigătul de durere şi dorinţa de a spune adevărul oglindite în această carte aparţin deja istoriei. Cititorul urmează numai a da ascultare.

Dr.Florin Mătrescu
Essen, 15.01.87

STRIGATUL GOLGOTEI RĂSĂRITENE

de J.Urwich

CAPITOLUL I

CEI DAȚI UITĂRII

Motto: De mortuis nihil nisi bene.(lat.)

Era pe la începutul lunii Martie a anului 1950, iar primăvara se apropia cu zi ce trecea, dându-ne în sfârșit speranța în zile mai bune, cu un soare luminos și plin de căldură.

Părăsisem Bauzenul într'un grup destul de mare, dar în același timp, alte grupuri de câteva sute plecau în direcții opuse, necunoscute mie atunci.

Cu toții speram în libertate, poate unii dintre cei internați, au fost chiar eliberați, dar de ce atâtea complicații pentru a scăpa de noi ? Ce se întâmpla cu cei rămași în celulele aripei de Vest sau de Est, cu cei din marile săli unde vegetau încă la plecarea mea între 400 și 600 de oropsiți ai soartei, care măsurau zi de zi lungul și latul celulei cu pasul, spre a-i afla suprafața. De multe ori, la calculația făcută nu ieșea nici un metru pătrat pentru un chiriaș așa de nepretențios.

Scăpasem de acest iad pământesc și mă bucuram,, dar nu-i invidiam pe cei rămași, nici atunci când s'ar fi eliberat. A supraviețui din Bautzen, era cu adevărat o performanță umană fără precedent, mai ales când auzeai la tot pasul scârțâitul articulațiilor miilor de umbre umane, stafiile distrofice ale lagărului închisorii Bautzen-Gelbe Elend.

Golurile lăsate au fost peste noapte umplute, de te miri cum și când au fost arestați și aduși de către NKWD-iști. O mare parte dintre cei internați din Bautzen și care erau chiriașii barăcilor, au fost condamnați de pe o zi pe alta la câte 25 de ani, pentru diverse delicte, majoritatea imaginare și fanteziste. Adevărul era însă că văzuseră prea mult din arta teatrală sovietică și culisele ei, din jocul artiștilor poporului, NKWD-istii. Acești oropsiți trebuiau să dispară, chiar acum, după ce fuseseră ani de zile reținuți ca internați, căci ochiul ager al NKWD-ului descoperise în ei pe mult căutații criminali de război, chiar și atunci când aceștia nici nu făcuseră parte din cadrul armatei germane. Oricum, erau spioni periculoși care trebuiau lichidați sub o formă sau alta.

Transporturile au fost expediate peste noapte " à la NKWD" și mulți care cu o săptămână în urmă mai vorbeau sau povesteau cum și ce vor

face la sosirea acasă, erau lecuiți de toate visurile pe care și le făcuseră, căci trenul în care fuseseră îmbarcați îi ducea tot mai departe spre soare răsare, în țara "fericită" a Sovietelor.

Alții dintre foștii internați - acum condamnați - au fost transferați la Torgau, Buchenwald, Sachsenhausen sau chiar Neubrandenburg. Cu ei ne-am întâlnit mai târziu pe drumul cel lung și fără de sfârșit, în Peresilka din Brest-Litovsk sau Krasnîi Pres din Moscova, cu alții în lagărul dela Workuta sau Potma. Cu unii dintre cei, care supraviețuiseră și celei de a doua perioadă de reeducare din lagărele siberiene sau cele ale Nordului îndepărtat, m'am reîntâlnit în vara anului 1955 în lagărul special pentru străini din Javas - Dumbravlag - Republica Sovietică Socialistă Autonomă Mordvină.

Ce s'a întâmplat cu cei rămași, cei care au fost predați autorităților noului stat RDG ? Ce fericire îi aștepta la frații lor ? Îi vor trata omenește, redându-le încrederea în ei înșiși, sau îi vor trata mai rău, cu o severitate mai aspră, ca să-și arate fidelitatea față de noul stăpân și eliberator ?

Noii stăpâni se arătară mult mai cruzi, mai indiferenți și de o brutalitate neimaginată, de parcă nu aveau nimic omenesc în ei, dovedindu-și astfel buna reeducare primită dn partea învățătorilor lor NKWD-iști, sub oblăduirea cărora se aflau. După două zile dela preluarea conducerii administrative a întregii închisori, oropsiții soartei simțiră evenimentul pe propria piele, prin subțierea supei care era și așa o zeamă chioră ! Dacă până atunci supa mai însemna o cât de mică bucurie în viața zilnică a oropsitului, acum era numai o dezamăgire, căci în fața ochilor avea o spălătură de vase de o inferioritate de nedescris ca și așa zisele legume ce pluteau în castron; și cre dacă aveai norocul să-ți cadă în ciorbalâc, erau mai mult natură moartă, fiind de mult putrezite până să ajungă în cazanul mare. Putrezirera premeditată introdusă de noua conducere era și misiunea cea mare pe care o aveau de îndeplinit și pentru care își luaseră cu siguranță angajamentul față de "Năcialnici", de a lăsa să supraviețuiască cât mai puțini posibil dintre acești oropsiți, care puteau deveni cândva martori oculari. Rolul nutritiv nu numai că se pierduse prin descompunere, dar în același timp îți făcea scârbă prin mirosul pe care îl exala, încât multora li se întorceau măruntaiele flămânde, cu toată foamea ce-i chinuia.

Bătaia era la ordinea zilei, mai ales că majoritatea dintre cei închiși, credeau că noua "Democrație" (în care speraseră o viață întreagă și pentru care luptaseră) le va da dreptul de-a protesta și de a fi considerați oameni, ceea ce era ceva normal. Acest normal le fusese răpit de eliberatorii sovietici prin translatorii acestora din cauza necunoașterii limbei ruse în care erau cercetați.

Saxonii care au fost și sunt o ramură aparte din cadrul neamurilor germane se revoltau foarte ușor și nu le plăcea să asuprească sau să fie

asupriți, având o concepție proprie despre libertate. Aveau o cultură aparte, cu o civilizație superioară multor regiuni din Germania și au dat mulți oameni de știință, cultură și artă. Regii Saxoni au fost în lumina rampelor pe scenele politice ale curților regale europene și nu odată și-au spus cuvântul când era nevoie.

Ca soldați și războinici au fost mereu apreciați, ei menținând tradițiile și obiceiurile străbune, găsind și căutând mereu o bună înțelegere cu vecinii lor. Sunt foarte ospitalieri, mai ales cu cei oropsiți, ei fiind aceia care au ajutat din răsputeri și au dat o nouă patrie multor refugiați din teritoriile răsăritene germane, după 1945.

Desigur că se vor găsi unii care să contrazică aceste argumentații și să spună că țăranii i-au despuiat pe refugiați de bunurile lor pentru o mână de cartofi și un pic de grăsime. Dar care țăran nu a făcut-o, fie că era în zona de Est sau Vest ? Nu degeaba circula vorba că : "Țăranul are de toate ; nu-i mai lipsește nimic, decât covor în grajd și cravată boului".... Aceasta era situația și contra ei nu te puteai pune, mai ales după ce a trecut !

Dar câți nu au fost, care au dat tot ajutorul celor năpăstuiți, ajutându-i cu ce au putut și cu cât au avut, dar nimeni nu le-a mulțumit și nici nu au fost sau sunt amintiți vreodată, așa măcar în treacăt, barem de vreo organizație de refugiați sau de vreun for național.

Tăinuirea este un lucru firesc, fiecare om având secretele lui pe care nu vrea sau nu poate să le destăinuiască altora. Sunt lucruri și fapte personale care nu se pot destăinui în public, taine sufletești de care trebuie să se bucure numai el.

Dar sunt lucruri în lume și secrete care nu trebuiesc ținute, ci desvăluite public, ele nu țin de intimitatea personală. Acestea sunt mârșăviile făptuite de unii pentru interesul personal, al unui prieten sau șef, al organizației sau al statului din care fac parte. Atâta timp cât aceste secrete se limitează la o anumită rază de acțiune omenească, fără a aduce nimănui nenorocire este mai mult sau mai puțin admis. Cât timp însă, această rază de acțiune este inumană, criminală și mincinoasă, nu trebuie tăinuită. Tăinuirea ei sau uitarea ei intenționată este o crimă față de aproapele tău, de copiii și familia ta, de viitorul neamului tău, în cunoștință de cauză. Grosolănia și obrăznicia cu care ești sistematic mințit și distrus este ceva ce nu are margini și nu trebuiesc iertate.

Nu trebuiesc uitați nici ajutorii ajutorilor lor, care au trădat cauza omenească și națională-umană, cu dela sine putere sau executând ordinele date, spre a crește în ochii șefilor lor, devenind astfel că fac parte din pleava societății umane.

Aceasta era cauza pentru care sovieticii predaseră administrarea acestor lagăre și închisori deținuților, cel puțin de ochii lumii, lagăre pe care ei le administraseră cu atâta măiestrie timp de cinci ani și unde își găsiseră sfârșitul zeci de mii de ființe umane, după terminarea

războiului. Ei muriseră de "moarte naturală" după un sistem bine învățat și experimentat pe marea întindere a Glogotei Răsăritene, în țara clasei muncitoare care se autointitulase "Uniunea Sovietică"!

Pentru toți cei rămași închiși, chiar și pentru cei morți - indiferent de numărul lor - existau acte: acte de acuzare, acte de anchetă și de recunoașterea învinuirilor aduse, acte de tratamentul uman aplicat, din care reieșea că arestatul nu se putea plânge de anchetatorului, chiar dacă acesta îl snopise în bătăi ori îl maltratase zi de zi. Totul era legal și uman în numele legii pe care o reprezentau și în virtutea căreia preluaseră puterea prin revoluția din Octombrie.

Aceleași metode și tratamente le aplicaseră și în Uniunea Sovietică dela bun început și nimeni nu se plânsese, iar cei din Occident găseau numai formule de laudă și admirație, până la înălțarea în slăvi a lui Stalin, criminalul notoriu cu care se îmbrățișaseră și își dăduseră mâna.

În zona sovietică germană, populația își vedea de treaba ei, având propriile greutăți și necazuri cu care trebuia să se descurce singură. Bucuria lor era că se sfârșise războiul, dându-le speranța într'o Germanie unită, care să poată intra în rândul națiunilor europene având drepturi egale, ca o mare națiune ce era. Visul lor era o unitate europeană, care să elimine șovinismul național, înfrățirea între popoarele europene care să aducă dela sine eliminarea granițelor naționale, cauza permanentă a ultimelor războaie distrugătoare.

Aliații împărțiseră Germania după bunul plac, căci ei trataseră această scindare, fără vreun reprezentant german, sau aprobarea poporului, după cum ar fi trebuit dacă erau într'adevăr "democrați" cum își făceau singuri reclamă. Fiecare dintre ei, acum puternici, încercaseră să-și impună propria doctrină. Nu va trece însă mult și aliații de ieri devin dușmanii de azi și se vor împărți în două tabere, descoperind că în gospodăria lor , "tăiaseră porcul greșit", după cum o să recunoască unul dintre ei ceva mai târziu, prea târziu. Nu numai atât, dar aceiași personalitate s'a făcut vinovată de sclavizarea a milioane de oameni, de aruncarea multor națiuni în mod forțat sub ciubota sistemului socialist-bolșevic-fascist sovietic, făcându-le cadou, de parcă și-ar fi dăruit propria cămașă.

Germanilor li se aduce acuzarea de neomenie, de barbarie față de alte națiuni și popoare și pentru care vină conducătorilor lor li s'au scurtat capetele la Nürnberg. Nu trebuie uitat însă, că ceea ce s'a întâmplat a fost opera unui grup de poliție și forțe auxiliare și în niciun caz nu a poporului german. Atrocitățile erau săvârșite în timpul războiuluii pe care atât unul cât și celălalt îl provocaseră sub o formă sau alta.

Totuși lucrurile desvăluite, au făcut ca întreaga populație germană fie din Vest sau Est , să aibă înțelegere când erau condamnați cei ce făcuseră abuz de putere și erau acum trași la răspundere. Nu puteau însă înțelege cum era posibil ca populația germană, mai bine zis națiunea

germană, să fie mereu condamnată, sub toate formele posibile, ațâțându-se contra lor prin propagandă și politică ordinară întreaga opinie publică mondială, în numele a ceea ce se întâmplase în timpul războiului. Ca din eroare sau din necunoștință, nu se amintea că tocmai aceia care își dăduseră mâna frățește și își împărțiseră "lumea" în sfere de influențe, aveau mâinile mânjite cu sânge , chiar mai mult, decât învinșii și făceau asta mai departe, fără să se sinchisească de nimeni. Lupii îmbrăcați în blană de oaie, păzeau și pedepseau tocmai pe cei cu care își împărțiseră nu de mult prada. Nu se vorbea și nici nu e admis să se amintească atrocitățile efectuate de toți aliații contra armatei și populației germane, de multe ori înzecite în raportcu cele comise de învinșii lor și asta după mulți ani dela terminarea războiului.

In cazuri concrete, de foarte multe ori cei mai mici erau condamnați la pedepse grele în timp ce șefii lor erau liberi și se bucurau de protecția aliaților dacă aceștia aveau nevoie de ei. Unde era greșeala sau politica, nu se știe, lucru sigur este că erau protejați criminalii și bine spălați de orice vină, dacă acești protejați erau de folos învingătorului.

Poporul german tăcea și nu îndrăznea să facă nici cea mai mică opunere față de soarta impusă, în afară de câteva excepții mărunte, sperând însă că totul va avea sfârșit odată și odată. Astfel trecuseră primii ani de ocupație de la sfârșitul războiului iar fiecare zonă avea desvoltarea economică și politică impusă de ocupantul respectiv, fără de rezistență deschisă, în speranța unei uniri și a unui "Tratat" de pace cât mai grabnic.

Aliații, cu toate conferințele avute în timpul războiului și după război, nu se putură înțelege asupra unei politici comune de ocupație, dar cum ei erau patru, au căzut de acord numai în înțelegerea marelui " D ", - " Demontajul " - " Demilitarizarea" - " Denazificarea " - " Democratizarea ".

Aliații din Occident au ajuns la o înțelegere comună, formând o singură zonă iar sovieticii o alta. In ambele zone își fac apariția partidele politice, care propagă linia lor, o linie posibil democratică și pe placul aliaților. Fie zona de Vest sau Est, ele rămân sub pecetea sistemelor de influență în care sunt încadrate.

Aliații din Vest eliberează pe toți prizonierii de război, desființează lagărele de internare politică și toți cei arestați după 1945 pentru acțiuni contra trupelor de ocupație, sunt condamnați de Tribunalele Militare respective dar reținuți în închisorile zonei de ocupație, sub controlul poliției germane a Landului respectiv.

In același timp în zona de Est, sovieticii fac arestări în massă, zi de zi, deportând după placul lor, iar în cele patru lagăre speciale sovietice arhipline, se moare pe capete. Internații politici sunt reținuți până la sfârșitul anului 1949 chiar și la începutul anului 1950, foarte puțini fiind acei care au supraviețuit și scăpat ca prin urechile acului de justiția

sovietică fără condamnări și deci eliberați. I-au îndopat câteva săptămâni cu "drojdie de bere" din care s'au umflat ca pepenii și arătau grași și frumoși pentru a arăta populației germane cât și celor care îi acuzau de neomenie, că totul era o calomnie. Din "umbrele" distrofice care fuseseră ani de zile deveniseră peste noapte niște falnici flăcăi. Dar la numai trei patru alte săptămâni după intrarea într'un ritm de viață normală, își pierdeau frumusețea, se dezumflau, ieșind la iveală distrofia avută și camuflată pentru scurt timp de înaintata metodă sovietică. Majoritatea însă, adică cei ce nu se putuseră abține de a mânca lucruri bune și grase, luară drumul cimitirului după un atac de inimă.

Condamnările se făceau noaptea, căci numai atunci se simțeau sovieticii în largul lor și aplicau legile după bunul lor plac. In Bautzen au fost în unele nopți, mai multe zeci de internați condamnați, încât se încurcau la intrarea și ieșirea din sala de judecată recent improvizată. Toți cei care au avut o funcție cât de mică în timpul internării, dată și impusă de organele administrative ale lagărului putând astfel să știe câte ceva despre camarazii morți, au fost condamnați. Condamnarea acestora avea un scop: ca timpul și foamea, îndepărtarea și frica, să-i facă să uite, de multe ori chiar și cum îi cheamă. Același lucru s'a întâmplat și în Uniunea Sovietică cu prizonierii de război, care au fost condamnați pe capete fără a face prea multă diferență între colaboratorii lor din timpul războiului și după acea, care semnaseră manifestele prosovietice sau care au fost prezentați comisiilor Internaționale de Cruce Roșie, după ce învățaseră lecția pe derost, înălțând în slăvi omenia și bunul trai din lagărele sovietice precum și comportarea umană a militarilor administrativi.

Nu trebuie dat uitării că în cele patru lagăre speciale sovietice din Zona de Ocupație a Germaniei de Est, au murit în timp de aproape cinci ani, mai mulți oameni decât în cei 12 ani ai regimului nazist. Tineretul era arestat pe stradă, dacă era surprins de controale inopinate. Dacă nu era în serviciul vreunei întreprinderi de interes sovietic, era dus voluntar la muncă patriotică în minele de uraniu din Erzgebirge. De aici nu putea pleca până nu-i expira termenul administrativ dat de comandatura respectivă. Când au avut nevoie de brațe de muncă, au fost aduși chiar prizonieri de război germani din îndepărtata Siberie, făcându-i să creadă că vor fi eliberați. Soarta le-a fost amară, când au văzut că au fost mințiți și au fost băgați cu forța în minele de uraniu din Erzgebirge. Ce încredere mai puteau avea chiar și cei ce au crezut dela bun început în ei !

Partidele politice atât din Vest cât și cele din Est au introdus în lozincile lor de alegeri definiția cu care au indus și mai induc în eroare și azi populația germană cu - UNIFICAREA GERMANIEI -. Un tratat de pace cu această țară nu s'a încheiat iar aliații nici nu se gândesc s'o

facă, din contră cred, după situația internațională, că se complac așa. Poate că nici nu le convine un tratat de "PACE".

Din păcate nici Germanii nu sunt mai puțin vinovați de situația lor actuală, căci se mulțumesc tacit cu tot ce se petrece în jurul lor.

Nu cred, nici nu vreau să cred că asemenea situație ar fi posibilă cu francezii. Fac această diferență intenționat, căci ambele grupuri naționale au diferențe vizibile. Francezii sunt mai întâi francezi și după aceea vin partidele politice sau idealurile liberaliste. Franța este Paris și Parisul este Franța. Parizienii sunt internaționali cu un liberalism nemărginit, dar cu o conștiință națională rar întâlnită. Parisul este o capitală Europeană și de aceea parizienii francezi sunt mai întâi parizieni. Nu am auzit că un parizian spune mai întâi că este francez și după aceea parizian, iar dacă unul a spus acest lucru, după mine, nu este parizian din naștere. Cu astfel de oameni îmi vine greu să cred că Parisul ar fi avut aceiași soartă cu Berlinul sau că s'ar fi putut construi un zid al rușinii, ca la Berlin; ei ar fi mers direct pe baricade, chiar și atunci când toți aliații ar fi fost de partea opusă.

Pentru a desmorți mădularele națiunii germane din zona lor, sovieticii și cu lacheii lor, duc o politică bine orientată înspre viitorul îndepărtat, cu lozincile unui front comun de acțiune în "Unitatea Națiunii" sau viitorul Germaniei. Cu cât alegerile sau sărbătorile oficiale se apropie, aceste lozinci sunt lansate cu tot zgomotul posibil spre a aduce răsunetul necesar propagandei premeditate.

Sovieticii au sistemul lor de îndoctrinare și-l aplică fără a se uita sau aminti țelul final dorit de ei Națiunii Germane. Ei însă nici nu au de gând să aplice ceia ce spun sau plănuiesc, căci la urmă dacă nu s'a realizat proorocirea, vinovați vor fi găsiți, ca întotdeauna, - "Capitaliștii - Imperialiști Americani" -.

" Tot ceiace dorim noi să facem și am făcut până în prezent, este spre binele clasei muncitoare germane : eliberarea clasei muncitoare de sub jugul capitalist, care nu dorește această unitate, deci un "Tratat de Pace" nici măcar ca un început pentru pacea lumii. Noi dorim și-am dorit ca și pentru viitor unificarea Germaniei să se facă după un tratat de pace, numai după planurile propuse de noi, care vin din adâncul sufletului clasei muncitoare germane și internaționale, spre binele poporului german, sub conducerea clasei muncitoare și-a partidului său reprezentativ". - sunt extrase din cuvântările reprezentanților sovietici și celor ai Republicii Democrate Germane.

S.E.D.-ul se consideră ca un nou tip de partid al unei conduceri marxist-leniniste pentru cadrele de partid, ca unic conducător al societății masselor de bază.

Aceasta ar fi definiția impusă celor care, la data de 21-22 Aprilie 1946, au înființat noul Parid S.E.D., prin unirea forțată a K.P.D.-ului (Partidul Comunist German) și S.P.D.-ului (Partidul Social Democrat

German). Ideea aceasta arzătoare de-a unifica ambele partide nu era și dorința Moscovei, ci a funcționarilor ambelor partide, care în lupta lor din ilegalitate, în afara sau în K.Z.-turile naziste, doreau ca toată clasa muncitoare germană să fie unită în lupta ei și nu despărțită. Numai după alegerile din Austria și Ungaria, unde comuniștii au avut pierderi catastrofale în fața partidelor Socialiste, sovieticii, care la început fuseseră contra, găseau acum că această soluție era bine venită. Nici trupele armatei roșii și nici baionetele lor, nu putuseră înfricoșa pe alegătorii din Austria și Ungaria și nici promisiunile oferite de comuniști nu avuseseră șanse.

Conducătorii Partidului Social Democrat German din zona de Vest, în frunte cu marele Kurt Schumacher, refuzară categoric unificarea Partidului Comunist German cu Partidul Social Democrat German, neacceptând niciun fel de compromis. Socialistul Kurt Schumacher nu vedea în K.P.D. un partid care reprezenta interesele clasei muncitoare germane, ci o marionetă sovietică, dirijată din umbră de Moscova.

În zona de Est, socialistul Otto Grotewohl încearcă la început să reziste presiunii sovietice, bazându-se pe drepturile egale de partid, garantate prin "Statut" de înființarea partidelor în Zona de ocupație sovietică a Germaniei. Toți cei care s'au opus cu încăpățânare unificării partidelor, au fost arestați ; altora le-a fost suprimată libertatea prin domicilii obligatorii sub pază strictă.

Acesta este drumul parcurs pentru unirea partidelor SPD și KPD, adică Otto Grotewohl cu Wilhelm Pieck și înființarea SED-ului. Pentru sovietici și lacheii lor, era bine venită această unitate politică ; cel puțin pentru un început.

În vara anului 1948, SED-ul își dă arama pe față, declarându-se deschis orientării staliniste, însă nu înainte de a se debarasa de toți acei care nu doreau să tragă la căruța socialistă de tip moscovit. De rămas în posturile conducătoare, au rămas numai acei care s'au integrat total direcției și directivelor dirijate.

La 20 Octombrie 1946, au loc în Berlinul mare (Gross Berlin) pentru prima dată după război, alegeri libere la care Partidul Social Democrat German (SPD), se prezintă singur în fața urnelor. Rezultatul obținut devine o catastrofă pentru intențiile sovietice, căci cine i-a uitat pe sovietici la ocuparea Berlinului și aducerea culturii și civilizației cu căruța ! SPD-ul a avut 48,7 % din voturi, pe când SED-ul, cu tot ajutorul primit de baionetele sovietice, numai 19,8 %. Această alegere a dat mult de gândit celor dela Moscova, iar concluziile trebuiau trase, în vederea consecințelor ce urmau.

În zona de ocupație sovietică a Germaniei mai existau și alte partide politice cu veche tradiție admise prin decretul dat de SMAD. (Sowjetische Militär Administration Deutschland) Administrația Militară Sovietică din Germania.

Uniunea Creştin Democrată (CDU) şi Partidul Democrat Liberal German (LDPD), dacă ar fi făcut o coaliţie, deţineau mult mai multe voturi decât coaliţia cea nouă, SED. Aci şi-au arătat specialiştii sovietici adevărata lor măiestrie, prin manevrarea din umbră a propriilor interese reuşind ca toţi conducătorii CDU şi LDPD să meargă pe drumul impus şi plăcut Moscovei şi în interesul acesteia. Dacă un politician nu se conforma instrucţiunilor primite, aveau grijă cei din cadrul NKVD-ului ca să-l trimeată în concediu undeva, la o anumită staţiune balneară . Voi menţiona aici următorul caz autentic :

În anul 1952, în lagărul nr.2, mina nr.7, din complexul de lagăre cu regim special din Workuta, în brigada "Stroi-Kontor" de construcţii, 1-am găsit pe Fritz Heincke (născut în anul 1902 în Dresden/Saxonia) care a avut o poziţie conducătoare până în anul 1933 în Partidul Social Democrat German (SPD). După 1945,luase parte activ la unificarea aşazisă istorică a KPD + SPD = SED, având şi de data aceasta un post de conducere cu o responsabilitate destul de mare. O fi călcat în străchini, căci nu degeaba a avut grijă NKVD-ul să-l aresteze, iar Tribunalul Militar din Dresden - Bautzener Landstrasse, să-l condamne la 25 de ani, conform paragrafului 58/6-1 (spionaj). În Iunie 1953, este scos din lagărele din Workuta şi trecând prin lagărul de tranzit special din Tapiau, în 1954, pleacă spre Germania. Nu cred că a rămas în zona de Est, căci concediul scurt dar gratuit l-a lecuit să mai creadă în tovarăşii sovietici.

Un alt caz mai interesant, este acela în care chiar presa oficială sovietică desminţe dispariţia omului, cu atât mai puţin reţinerea lui de către NKVD, o metodă destul de des întrebuinţată de către sovietici în afacerile lor murdare. Este vorba de Günter Stempel, Secretar al Partidului Liberal democrat german (LPDL) din zona sovietică de ocupaţie. După arestarea lui, în anul 1951 în Berlinul de Est, trece prin centralele NKVD din Posdam, Karlshorst, Berlin-Lichtenberg şi ajunge, ca şi colegul amintit, în lagărul nr.2, mina nr.7, din Workuta. Presa sovietică precum şi cea din RDG, desmint orice amestec în dispariţia acestuia sau cunoaşterea noului domiciliu. Occidentalii nu puteau înţelege de ce sovieticii nu doreau deocamdată să fie cunoscute staţiunile de odihnă din întreaga Uniune şi mai ales cea dela Workuta.

În 1954, în Germania de Est, se însceneazǎ un proces-politic de tip Sovietic (vezi asemenea procese înscenate în Uniunea Sovietică) în care Günter Stempel trebuia să apară ca martor contra unor personalităţi politice. După luni de zile şi după terminarea proceselor în Germania de Est, este transferat din nou în staţiunea de odihnă, dar nu la Workuta, ci în Suche bes Wodnei, unde se găsea în Martie 1955. În Octombrie 1955, cred că a plecat din nou de aici, de data asta spre RFG, după greva din Workuta şi vizita din Septembrie 1955 a Cancelarului Dr. Konrad Adenauer la Moscova.

În marele transport nr.3, din 16 Octombrie 1955, sosit în lagărul de tranzit din Friedland în RFG se găsea şi fostul secretar al Ministrului de Externe RDG Dr. Georg Dertinger, născut la 25 Decembrie 1902 în Berlin, în 1946 Secretar general al CDU-ului după care trecut în opoziţie. În 1949 la 12 Octombrie a fost numit Ministru de Externe al RDG-ului, nefiind membru SED, destituit la 15 Ianuarie 1953 pentru spionaj şi condamnat în Iunie 1954 la 15 ani. În toamna anului 1960 a fost eliberat şi a primit domiciliu obligatoriu. Secretarul lui Bernard von Mutius a fost arestat în Ianuarie 1950, împreună cu secretara lui Gerda Zimmermann. Ambii au fost învinuiţi de spionaj, condamnaţi de un Tribunal Militar Sovietic conform Paragrafului 58/6-1 şi deportaţi prin punctul şi centrala NKVD din Berlin - Lichtenberg. El a fost trimes la Workuta în lagărul cu Regim special 12/14/16, iar ea a ajuns într'un lagăr în Siberia. Bernard von Mutius ca funcţionar superior în noul stat German denumit Republica Democrată Germană, recunoscut ca atare "Suzeran" şi de sine stătător a fost totuşi arestat, cercetat, şi condamnat de NKVD-ul Sovietic, după legile "Constituţiei Republicii Socialiste Federative Sovietice Ruse" - RSFSR -, din 18 Iulie 1918, Paragraful 58, după care Tribunalele sovietice i-au condamnat pe cei arestaţi cu sau fără asentimentul Guvernului ţării în care se produsese infracţiunea ,în cazul nostru - RDG -, şi pe deasupra i-a şi deportat în URSS !

Bernard von Mutius, transferat în 1954 în lagărul din Suche bes Wodnei de unde a fost îmbarcat în transportul-nr.3, avea să ajungă în RFG în lagărul de tranzit Friedland, pe ziua de 16 Octombrie 1955, prin predarea de către autorităţile sovietice a aşazişilor prizonieri de război autorităţilor RFG, conform înţelegerilor dela Moscova din Septembrie 1955. Asupra acestui punct voi mai reveni la timpul potrivit.

Din aceste cazuri autentice pe care le-am arătat mai sus şi le voi mai arăta, reiese că sovieticii şi după declararea Republicii Democrate Germane, fără să ţină seama de drepturile legale şi internaţionale faţă de guvernul şi autorităţile respective, au făcut ce au vrut şi cum au vrut - ca de altfel în toate ţările ocupate "eliberate" de ei fiind ajutaţi de colaboratorii lor special instruiţi aduşi în rucksacurile de manutanţă ale Armatei Roşii în 1945. Toate Convenţiile Internaţionale semnate de Guvernul Sovietic înainte şi după 1945, au fost şi vor rămâne numai un "bluff" pentru miopia Occidentalilor.

Cred că ar fi greşit să nu pomenim de unii care au deţinut sau deţin posturi conducătoare în ierarhia RDG-ului fiind activişti în SED colaboratori de încredere ai NKVD-ului sovietic, fără de care n'ar fi putut face carieră.

Unul dintre carieriştii şi colaboratorii deschişi ai NKVD-ului era şi Ministrul Securităţii Statului RDG, Erich Mielke, născut la 28 Decembrie 1907 în Berlin. Din 1925 în KPD, a lucrat ca reporter la

ziarul "Roten Fahne". În 1931 a asasinat doi polițiști și anume : Anlauf și Lenk, reușind să se refugieze în Belgia unde a dispărut. Reapare în 1936 ca instructor în Războiul Civil din Spania la care ia parte. În 1940 este internat în Franța de unde evadează și ajunge în URSS, unde activează în Armata Roșie până în 1945 când este detașat în Germania în cadrul trupelor de ocupație sovietice, făcând parte din grupul special, ca mulți alții, al generalului NKVD, Iwan Serow, despre care vom mai vorbi.

În 1946, a început organizarea Ministerului de Interne al Landului Saxonia, sub comanda unui vechi prieten cu care luase parte la războiul civil din Spania, Wilhelm Zaisser. În Iulie 1950 devine membru în Comitetul Central, în 1958 Deputat în Volkskammer. La 24 Iulie 1953, locțiitorul Secretarului de Stat în Ministerul de Interne și General-Locotenent. La 24.11.1955 a fost numit Secretar de Stat și locțiitorul Ministrului de Interne, la 1 Noembrie 1957, Ministru de Interne în locul lui Ernst Wollweber, destituit pentru grupare opozițională contra lui Walter Ulbrich. Acesta fusese în 1940 arestat și condamnat în Suedia la 3 ani, pentru trafic ilegal de arme și sabotaj, extrădat sovieticilor la cererea acestora și detașat în 1945 în zona sovietică de ocupație, iar Mielke a primit drept recompensă pentru serviciile sale și gradul de General Colonel. Subordonații lui direcți erau : Generalul Locotenent Bruno Beater (SED), Fritz Schröder (SED) General Locotenent și Generalul Locotenent Markus Wolf (SED) (după unii Enciclopediști din lagăr care lucraseră în cadrele Poliției zonale Sovietice, înainte de a fi arestați pentru spionaj, Mrkus - zis - Mișa, era "Homosexual" chiar "Sadist") cu toții educați și crescuți în serele NKVD-ului.

Wilhelm Zaisser, născut la 19 Ianuarie 1893 în Gelesenkirchen-Rotthausen, a intrat în KPD în 1920 devenind Comandantul armatei roșii "Roten Armee" în regiunea Ruhr. În 1924 făcea parte din prima școală militară din Moscova iar din vara anului 1924 era agent al serviciului 4 din comandamentul armatei roșii. Lucrează apoi ca agent în China de unde se reîntoarce și intră în Academia de Război, secția comandourilor din străinătate. În 1936 îl găsim în Spania, Comandantul celei de a XIII-a Brigadă Internațională, iar mai târziu sub numele de Generalul Gomez devine șeful Statului Major al Brigăzilor Internaționale în Războiul Civil din Spania. Se reîntoarce în URSS în 1938 și lucrează ca traducător în Editura Komintern. În timpul războiului a fost Conducătorul școlii speciale politice "Antifa" din Krasnij-Gorsk. În 1945, detașat sub comanda lui Iwan Serow, devine șeful poliției în Landul Sachsen-Anhalt, ministru de Interne al Landului Saxonia. În Februarie 1950 a fost numit Ministru de Securitate, iar în Iulie 1950 membru în Comitetul Central și membru în Biroul politic. În Iulie 1953 după arestarea lui Beria, i se iau toate funcțiunile totodată cu ale altui colaborator : Rudolf Herrnstadt. În Ianuarie 1954, a fost exclus din

partidul SED, și a murit la 3 Martie 1958 în Berlin. Până la urmă își dăduse seama că luase drumul greșit și începuse să se considere mai întâi german și după aceea membru de partid, pentru care a plătit cu vârf și îndesat.

Un alt colaborator activ a fost Vincenz Müller, "turnător" și colaborator al NKVD-ului, născut la 5 Noembrie 1984 în Aichach, Bavaria superioară. Ofițer de carieră în Statul Major, în 1943 General-Locotenent, decorat cu Crucea de Cavaler, Comandantul Corpului XII de Armată și înlocțiitorul Comandantului Suprem al Armatei a 4-a, a capitulat în vara anului 1944 în ragiunea Minsk. În lagărul de prizonieri de război se atașează "Comitetului Național Germania Liberă" (Nationalkomitees Freies Deutschland) și face parte din Uniunea Ofițerilor Germani, înființată la 13 Septembrie 1943 în Uniunea Sovietică. Participă la mai multe școlarizări, așa zise - Antifasciste - sub îndrumările lui Wilhelm Zaisser. Spionează în rândurile propriilor camarazi și subalterni în lagărul de prizonieri nr.5 din Stalino (Căsuța Poștală 5110-44 după 1953), este demascat de camarazii săi și eliberat în Septembrie 1948 în Zona de Est - zona de ocupație sovietică. Devine membru în partidul NDPD - (National Demokratische Partei Deutschland) Partidul Național Democrat German, un partid dirijat din umbră de către SED și SMAD. Acest partid a fost înființat la 21 Aprilie 1948, primind Licența de activarea partidului, aprobată de SMAD din 16 Iunie 1948. Müller a fost intenționat dirijat de către NKVD să intre în NDPD, spre a avea informatorii lor direct în conducerea partidului, unde a reușit să preia în Februarie 1949 conducerea politică. Din Octombrie 1949 până în Octombrie 1953 a fost prim locțiitor al Președintelui de Partid NDPD. În această perioadă de timp el a livrat o mulțime de membri de partid ce nu erau de acord cu politica dusă și cu ocupația sovietică, care au fost arestați și condamnați de tribunalele Militare Sovietice sau de Tribunalele RDG. Unii au ajuns în lagărele din Workuta unde îi dusese soarta și trădarea lui Vincenz Müller. În 1952 este numit Inspector General al Poliției Populare, iar în 1953 General-Locotenent și devine șeful Statului Major al Poliției Cazarmate. Dela 18 Ianuarie 1956 primește funcția de locțiitor al Ministrului de Interne dar în același timp și locțiitor al Ministrului Apărării Naționale. Este pensionat în 1958 în plină glorie și se sinucide la 12 Mai 1961. După pensionare avusese timp suficient să-și privească trecutul și mârșăviile făcute aproapelui său. Deci, vorba veche : "Dumnezeu nu bate cu ciomagul"...

Numai astfel putea fi preluată munca murdară a NKVD-ului de către Securitatea Statului, în timp ce sovieticii își reținuseră exclusivitatea operațiunilor. Înaintașul lui Erich Mielke nu fusese destul de serviabil și bun "turnător" după ce se înscăunase în postul primit, unde în misiunile avute își murdărise mâinile de sângele nevinovaților. Acum

trebuia să dispară, după metodele înaintate sovietice ori poate că trăsese cu ochiul în bucătăria şefilor şi acest lucru nu le-a fost pe plac.

La 7 Octombrie 1949 se proclamă Republica Democrată Germană, pe scurt RDG. Pe parcursul lunilor următoare, puterea de Stat este predată de către Administraţia Militară Sovietică din Germania (SMAD) noului Guvern. Desigur că în acelaşi timp, NKVD-ul sovietic se retrăgea în centralele sale, de unde acţiona la fel de liber şi nestingherit de nimeni ca şi până atunci. Până la această dată, sovieticii s'au ţinut de înţelegerea cu aliaţii lor dela Potsdam din 1945, dar, pe de altă parte, induceau intenţionat în eroare pe aliaţii lor din Vest, cu lozinci zilnic lansate "spre o Germanie unită şi democrată". În fond nu făcuseră altceva decât îşi netezisera drumul care să-i ducă la ţelul lor final - acapararea în emisfera lor a unei părţi din Germania, acum denumind-o "Republica Democrată Germană".

Scurt timp după capitularea armatei germane, în Mai 1945, sovieticii începură propriul lor program de administrare de tip "Sovietic".

Puterea absolută este preluată de SMAD - Administraţia Militară Sovietică din Germania - care prin ordinul nr.2 din 10 Iunie 1945, dă aprobarea înfiinţării de partide politice antifasciste, dar democratice, precum şi de organizaţii sindicale libere. Fiecare Partid trebuia să înainteze o cerere de aprobare către SMAD, în speranţa primirii şi împuternicirii licenţei de admitere ca Partid Politic.

În cursul lunilor Iunie şi Iulie 1945, îşi primesc licenţa : Partidul Comunis German - KPD, Partidul Social Democrat German - SPD, Partidul Uniunea Creştin Democrată Germană - CDU, Partidul Liberal Democrat German - LDPD, ca partide admise şi autorizate oficial de SMAD.

Ca organizaţii de massă, care au rămas până în zilele noastre şi sunt active, le mai putem spune şi "Avangarda Proletariatului Internaţional" din 1945, sunt : Uniunea Sindicatelor Libere din Germania şi Uniunea Culturală. În 1946, se înfiinţează Tineretul Liber German - FDJ -. După aceasta, pe parcursul anilor care au urmat, au mai fost admise cu licenţă NDPD - Partidul Naţional Democrat German la 16.06.1948, mai multe partide şi organizaţii, aşa pentru frumuseţea ochilor, şi pentru fericirea adusă din Raiul Sovietic şi lăsată pe unde au trecut.

O altă latură a sistemului de organizare sovietică o constituie şi "Demontajul" făcut cu atâta perseverenţă pentru a recupera daunele războiului, a completa rubrica Despăgubirilor, în relitate pentru a jefui.

O caracteristică a politicii sovietice este aceea de a nu se ţine niciodată de cuvânt şi a nu respecta acordurile înfăptuite cu aliaţii lor, atâta timp cât au interes şi nu sunt desconspiraţi.

Astfel putem împărţi "Demontajul" înfăptuit de SMAD cu ajutorul Armatei Roşii în mai multe perioade principale. Sovieticii nu s'au ţinut de înţelegerile avute, de a demonta în primul rând industria de război ce

trebuia lichidată pe întreg teritoriul german. Ei au demontat şi confiscat tot ce le cădea în mână, fie că aveau dreptul sau nu, fie că aceste obiective erau numai pentru producţia de larg consum pe timp de pace, unele de neînlocuit pentru moment din cauza întreprinderilor distruse prin bombardamente sau în timpul războiului. Acest lucru îi interesa pe sovietici foarte puţin, mai ales pe grupurile speciale ale comisiei de demontaj ale SMAD-ului şi Armatei Roşii. Vom încerca să împărţim demontajul sovietic în şase perioade ce sunt legate de evenimentele timpului de distrugere industrială şi economică a unei părţi din Germania, de după război.

Cel mai rău product nu poate fi înlocuit dacă nu există altul, dar sovieticii luau totul fără a putea acoperi necesităţile populaţiei pe care de bine de rău doreau să o câştige de partea lor. Din contră cu orice obiect demontat în afara celor din industria de război, nivelul de trai şi aşa scăzut devenea insuportabil, iar massa de muncitori (Proletari) îşi pierdea serviciile ajungând pe stradă muritori de foame. Ce încredere mai puteau avea în "Eliberatorii" lor, dela care unul sau altul sperasera o viaţă întreagă ? Nici marea propagandă nu mai ajuta cu nimic. Dar să vedem cum s'a efectuat acest Demontaj în perioada 1945-1953.

1. De la capitularea armatei germane în luna Mai şi până la ocuparea Berlinului de către cei patru aliaţi în Iulie 1945, sovieticii s'au grăbit să demonteze şi să transporte tot ce se putea lua şi transporta din fabricile şi obiectivele industriale, în deosebi din sectoarele Berlinului de Vest. Astfel, într'un timp scurt, circa 460 de întreprinderi au fost complet demontate şi transportate cu ajutorul Armatei Roşii, adică circa 75% din capacitatea intactă rămasă la sfârşitul războiului.

2. A doua perioadă de demontaj se extinde din Iulie şi până în toamna anului 1945. În această perioadă au fost demontate mari complexe industriale în întreaga zonă de ocupaţie sovietică ca şi întreprinderi cu capacitate mijlocie până la mici ateliere. Tot atunci sovieticii încep demontarea celei de-a doua linii de cale ferată precum şi a instalaţiilor de producţie din industria cărbunelui, cărămidei, textilelor, hârtiei, zahărului etc.

3. A treia perioadă de demontaj începe în primăvară şi ţine până în Octombrie 1946. În această perioadă au fost demontate şi transportate peste 200 de obiective mari industriale, chimice, hârtie, încălţăminte, textile, etc.

4. A patra perioadă durează din Octombrie 1946 până în primăvara anului 1947. Cu toate că noul Comandant Suprem al trupelor Sovietice de Ocupaţie din Germania de Est, Mareşalul Sokolowski a anunţat oficial la 21 Mai 1946 că "Demontajul" pentru despăgubirile de război s'a încheiat în zona Sovietică, numai după patru luni a început cel de-al patrulea val de demontaje cu o şi mai mare intensitate ca cele precedente. Drept exemplu este firma "Zeiss" din Jena, electrocentrale,

hidrocentrale, tipografii şi unele obiective industriale care au lucrat până în ultimul moment numai pentru sovietici.

5. A cincea perioadă, începe în toamna anului 1947 şi, ca un vârtej începe demontajul în industria cărbunelui brun şi prelucrare, fabrici de bricheţi, electrocentrale şi hidrocentrale, precum şi alţi 1100 km. de şină de cale ferată.

6. A şasea periodă de demontare, începe în primăvara anului 1948, cu demontarea a trei mari întreprinderi, total sau parţial, şi a unora uitate până la această dată de sovietici. Interesant este faptul că majoritatea acestor întreprinderi făceau parte din Societatea de Acţiuni Sovietică din Zona de ocupaţie a Germaniei de Est.

Au urmat şi în anii următori demontări pe comandă, dar ele erau mai mici datorită demontărilor efectuate în diferite perioade anterioare.

Desigur că sovieticii au redonat anumite întreprinderi din industria grea noului Stat RDG, ca un gest de prietenie, după cum scria presa vremii. Un singur lucru uitaseră aceşti lingăi de gazetari să scrie, sau poate că nici nu aveau cunoştinţă de el, dar trebuie ştiut că mai multe dintre aceste trenuri cu materiale s'au aflat la Workuta prin anii 1950-51 şi altele în regiunea Novosibiersk, la Stalingrad, altele în regiunea Perm, până ce unele au fost reîncărcate şi transportate înapoi în RDG. Ele au fost date drept "Cadou" din partea sovieticilor, clasei muncitoare şi poporului Republicii Democrate Germane.

Adevărul era altul : Sovieticii, la demontare, nu ţinuseră cont de planurile de construcţie şi nici nu făcuseră planuri de demontare. Fiecare şef de demontaj avea un termen, avea un plan dat de Organizaţia de Partid pe care trebuia să-l îndeplinească, dacă nu, era considerat sabotor şi putea fi condamnat. Expediate în URSS, nu era suficient ca aceste obiective industriale să fie demontate şi încărcate în vagoane, ele ar fi trebuit să fie planificate unde şi în ce fel vor fi reconstruite. Trenurile şi vagoanele au fost pe parcurs aşa de încărcate, încât sovieticii au ajuns la concluzia că mai bine şi mai practic este să scape de ele, dându-le "Cadou" noului Stat şi Guvernului RDG.

Dar nici aceştia nu puteau începe aşa de la o zi la alta remontarea lor, nemaiavând planurile de construcţii. Salvarea a venit de la vechii specialişti pensionaţi, care cândva montaseră aceste uzine şi obiective industriale. Cel mai renumit a fost un maistru de montaj, care cunoştea în mare, pe dinafară planurile de montaj, montase multe în viaţa lui şi în străinătate, dar acum nu se mai putea deplasa pe picioarele proprii din cauza unei boli, ci numai în cărucior. Acest maistru invalid le-a demonstrat sovieticilor ce poate înfăptui un specialist german, chiar atunci când este invalid.

Dacă din curiozitate vom încerca să urmărim drumul parcurs de aceste uzine şi obiective industriale, vom descoperi că ele fiind răspândite pe întreaga întindere a Golgotei Răsăritene de-alungul şi de-alatul căilor

ferate între Berlin şi Wladiwostok, unele s'au pierdut din prostia şi necunoştinţa unor îngâmfaţi, doctrinari ai Leninismului-Stalinist-Marxist.

Cât priveşte cererile sovietice pentru plata despăgubirilor de război privind întreaga Germanie, ele se ridicau la 10 miliarde de dolari USA, la cursul de 2,50 DM., curs impus de sovietici. Din datele publicate oficial de Ministerul pentru Problemele Generale Germane din Bonn - 1963 - şi calculele, făcute de ei după toate datele avute, reiese că sovieticii şi-au însuşit circa 66,40 de miliarde de DM., adică 26,5 miliarde de dolari. Perioada aceasta dintre Mai 1945 şi sfârşitul anului 1953, a adus un surplus de 16,5 miliarde de dolari, peste cota care li se cuvenea după despăgubirile impuse de ei înşişi. Trebuie însă amintit şi că : în această sumă fantastică nu au fost calculate munca specialiştilor germani, luaţi voluntari sau cu forţa în URSS, a prizonierilor de război, a deportaţilor de origină germană din toate ţările ocupate de sovietici ca România, Ungaria, Jugoslavia, Polonia, Prusia Orientală, ţările Baltice şi URSS, numai pentru că erau de origină germană. Mai trebuie adăugaţi deţinuţii politici deportaţi până în 1955 din RDG în URSS şi exploataţi în regiunile cele mai aspre şi grele. Apoi câştigurile de pe urma patentelor germane, câştigurile din exploatările de uraniu, câştigurile avute de Întreprinderile de Comerţ Acţionare Sovietice din RDG, câştigurile şi beneficiile aduse de Flota Maritimă şi de Pescuit a RDG-ului, legate de Societăţile Acţionare Sovietice, în afară de câştigurile ce nu se cunosc şi cele care nu au putut fi urmărite sau înregistrate în rubrica - "Despăgubirilor de Război" - din anumite motive cunoscute sau necunoscute mie sau altora.

Am văzut ce s'a întâmplat cu clasa muncitoare din fabrici, să vedem ce s'a întâmplat cu clasa muncitoare ţărănească căci şi ea era unul din stâlpii socialismului în noua orânduire de tip sovietic, cu legi de îndoctrinare Leninist-Marxiste, mai mult Staliniste - şi asta cu orice preţ.

În Septembrie 1945, sovieticii înfăptuiesc reforma agrară după bunul plac şi propriile metode, cu toate că o astfel de expropiere nu se putea face juridic de o putere militară, care abia ocupase ţara învinsă şi care nu avea încă nici măcar o conducere de Stat proprie. Aliaţii din Vest, care aveau aceleaşi drepturi militare, nu au făcut aşa ceva, iar dacă au protestat, nu au făcut-o cu destulă convingere.

Chiar în dezbaterile doctrinare marxiste s'a ajuns la concluzia că : Revoluţia din Octombrie 1917 a fost o revoluţie pentru "Pace" şi naţionalizarea pământurilor moşiereşti cu împroprietărirea ţăranilor, care făceau parte din marea massă a populaţiei, dar care erau în majoritate analfabeţi. Câştigarea ţărănimii nu a fost făcută cu teoriile extrase şi învăţate din "Capitalul" lui Marx şi Engels, şi nici cu lozincile conducătorilor roşii, ci cu pământul promis cu care au fost

amăgiți împropietăriții, același pământ care, numai după câțiva ani, le-a fost luat în colectivele agricole, de aceiași donatori, care în fond le dăduseră ce nu le aparțineau.

Un alt exemplu este slăbiciunea sovietică întâlnită de atâtea ori prin lagărele lor, unde ne având curajul de a schingiui prin oamenii lor, întrebuințau "Blătnoi" deținuți de drept comun. Aceștia nu munceau, dar jucau cărți zi și noapte și pierdeau sau câștigau cămașa ta sau a vecinului, pe care jucaseră, ori pe viața unuia sau altuia dintre noi, vieți ce le stau la dispoziție, fără a da socoteală nimănui. Toate acestea nu erau altceva decât ceeace făcuseră și revoluționarii din Octombrie 1917 și o făceau acum după experiența de-atunci cu și mai multă propagandă sovietică.

A existat și un revoluționar rus, cu trup și suflet pentru îmbunătățirea traiului la sate, un maexist convins, autor al mai multor lucrări, om cult și intelectual dar și stăpân pe cuvântul lui. E vorba de Gheorghi Valentinovici Plehanov (1856-1918). Ca marxist combătea și spunea deschs : "Capitalul" lui Marx a fost scris pentru muncitorii din industrie și nu are nimic de-aface cu țărănimea muncitoare, care ne dă pâinea de toate zilele prin munca ei, iar Marx nu cunoștea nici pe departe viața țăranului rus. Revoluționarul Plehanov, susținătorul tezei, a trebuit să plătească destul de scump acest lucru. Unii foști revoluționari activi care supraviețuiseră prin lagăre, spuneau că el fusese înlăturat de TSCHKA și că asaltul Palatului de iarnă din Petrograd a fost opera garnizoanei militare nemulțumită că nu-și primise solda de luni de zile și nici decum a proletariatului muncitor rus din fabricile și șantierele Petrogradului.

În anul 1945, sovieticii erau o mare putere, una învingătoare și își puteau permite câte ceva, așa ca să se știe de către cei în necunoștință de cauză ce îi va aștepta în viitor.

Sovieticii au expropiat peste 7000 de propietari, care aveau mai mult de 100 de hectare - desigur fără despăgubiri -. Marea majoritate a acestor propietari i-am întâlnit în lagărele din Bautzen și Sachsenhausen și erau cei ce supraviețuiseră până la sosirea mea în acest renumit lagăr. Împărțirea pământului la țărani, n'a avut efectul scontat, astfel că SMAD-ul a fost până la urmă obligat ca pământul rămas să-l dea comunelor, orașelor, județelor și chiar Landurilor. Era o înfrângere ideologică a reformei agrare, dar era și primul pas spre înființarea colectivelor și a gospodăriilor de Stat. Intrarea în una sau alta era "voluntară", dar dacă nu o făceai, erai declarat "dușman al poporului", căci totul era spre binele clasei muncitoare de la orașe și sate, sub conducerea lui Stalin și a lui Walter Ulbrich, în frunte cu Partidul Comunist, etc.etc.

Aceiași placă o puteai auzi cât era ziua de lungă în toate țările de Democrație Populară, care avuseseră fericirea să cadă în sfera lor de influență, la împărțirea dela Teheran sau Yalta.

Cu ocazia unei manifestații la care lua parte și Walter Ulbricht, acesta scăpă o frază fără voia lui dar cu mare sinceritate, care în fond proorocea viitorul acestei "Zone" și al noului sistem :

- "Totul trebuie să arate democratic, însă noi trebuie să-i avem pe toți în mână".

Știa el ce știa ; altfel nu și-ar fi permis așa ceva !

Naționalizarea industriei, în primul rând celei de Stat și a acelora care erau proprietățile fostei armate germane, au dus după confiscarea și naționalizarea lor, la înființarea și întemeierea (de tip capitalist) a unor Societăți Acționare Sovietice (Sowjetische Aktiengesellschft) SAG, - un alt aspect al imixtiunii sovietice în țările subjugate. Acestea aveau o identitate perfectă, dar cu alte nuanțe, decât cele apărute în România sub numele de SOVROM.

Dela dictatorii celui de al III-lea Reich, au rămas moștenire, printre altele, mai multe lagăre de Tip K.Z., ce fuseseră eliberate cu atâta trudă de forțele Armatei Roșii. Presa sovietică și internațională, varsă butoaie întregi de cerneală, despre tot ce s'a întâmplat acolo, dar uită să scrie (nu era democratic) că nici nu se răciseră bine paturile de scândură comune, iar văzduhul mai era încă îmbibat cu miros de pulbere, când sovieticii s'au grăbit să închirieze unor noi oropsiți aceste lagăre și încă pe termen nelimitat.

Noua conducere a SMAD-ului ia imediat măsurile necesare în urma ordinelor venite de "sus", ca toți prizonierii de război să fie imediat deportați înspre Răsărit. În lagărele noi de reeducare erau băgați toți cei ce au fost membrii NSDAP și au avut funcții speciale, fabricanții, un număr mare de preoți de diferite confesiuni, care încercaseră să salveze bisericile lor și, fetele și femeile, ascunzându-le de frica violărilor ; străinii, chiar dacă unii din aceste grupe fuseseră aduși pentru muncă forțată de către poliția celui de-al III-lea Reich, din țările lor Occidentale sau din SUD-ESTUL european. Toți erau prevăzuți spre reeducare prin metodele și principiile lui Makarenko ; cei care se opuneau erau dela sine înțeles considerați dușmanii clasei muncitoare, fasciști sau contra-revoluționari.

Deci, după o anchetă în birourile NKVD-ului, Tribunalul Militar decidea asupra soartei acestora și pentru a fi siguri că vor fi reeducați în spiritul lui Makarenko, le dădea câte o condamnare dela 10 la 25 de ani. Orice încălcare de lege trebuia pedepsită, așa după cum am întâlnit în Bautzen. Infracțiunea se petrecuse cu luni înaintea venirii ocupanților sovietici, la americani. Americanii îi arestaseră fiind prinși jucându-se cu arme și făcând trageri într'o pădure, dar acești capitaliști își dăduseră seama că nu era altceva decât un joc de copii, căci niciunul nu depășise vârsta de 14-15 ani.

Americanii le dăduseră mâncare bună dar îi puneau în fiecare zi, ca unul să dea celuilalt câte 10 sau 20 de lovituri la fund cu o nuia. După

două săptămâni le dădură drumul acasă, nu înainte de a primi câte un mic pachet cu de-ale mâncării, cu asigurarea că războiul pentru ei se terminase. Cu asta se desființa militarismul în Germania pentru totdeauna.

Sovieticii gândiră altfel și majoritatea dintre acești copii și alții ca ei au fost arestați și, pentru port ilegal de armă (chiar dacă atunci ocupanții erau americanii) au fost înaintați unui Tribunal Militar și condamnați între 10 și 15 ani. Majoritatea au murit în Bautzen, alții în timpul deportării spre țara fericirilor ori undeva pe întinsa Golgotă Răsăriteană. Acesta era prețul unui joc de copii.

Sovieticii nu țineau sema că unii sunt germani de origine sau de altă naționalitate, toți care le cădeau în mână trebuiau reeducați. Așa de exemplu, în Februarie 1950, în lagărul nr.3 special Torgau din zona de ocupație sovietică din Germania, în afară de germani, mai erau francezi (mulți dintre foștii prizonieri de război printre care și Mac Oconel, originar din Paris, ajuns mai târziu la Workute și Potma) precum și un mare grup de jugoslavi, peste 3000, majoritatea între 14 și 16 ani. Ce s'a întâmplat cu ei nu am putut afla. Tot acolo mai era și un mare număr de femei tinere, peste 2300. Cele mai multe erau din Silezia și încercaseră să se refugieze înspre Vest, dar fuseseră pârâte sau prinse la trecerea peste graniță sau prin localități. Ele au fost expediate într'un transport special înspre Golgota Răsăriteană. După povestirile unei femei din acest grup, în anul 1955 în Potma, din acest transport nu au ajuns nici jumătate, ca să nu mai vorbim de ce au pătimit în timpul transportului.

Pentru sovietici toți cei care nu erau cu ei sau fugeau de ei le erau dușmani, deci fasciști și trebuiau nimiciți. Bărbații erau considerați militariști, iar ei, sovieticii, erau contra militarismului, ei erau pentru pace, în luptă pentru clasa muncitoare și proletariatul internațional.

Contra militarismului erau și americanii, francezii, englezii, ca și aliatul lor din Răsărit, sovieticii. Toți arestaseră când ocupau o localitate, tot ce purta sau purtase o "uniformă" cu cât mai multe fireturi, mai ales dacă vreun vecin binevoitor dădea informațiile necesare. Astfel puteai găsi în lagărele din Germania de Vest arestați începând cu conducătorul de tramvai, portarul de la hotel, poștașul, minerii, membrii anumitor organizații culturale, toți fiind considerați periculoși, deci trebuiau internați.

Cei din Vest își dăduseră repede seama de greșeală și îi eliberară în cel mai scurt timp posibil. Sovieticii însă, foarte grijulii cu cei internați, ca nu cumva să fie linșați de populație, i-au ținut închiși în continuare și astfel de internați mai puteai găsi încă la începutul anului 1950 la Bautzen. Ce fericire pe acești oameni de a avea o astfel de ocrotire sufletească sovietică ! Câți din ei au murit în felul acesta, pentru nimic nici nu se poate spune, nu există destule argumente.

Un lucru nu puteau pricepe sovieticii : de ce germanii nu doreau să primească dragostea frățească pe care le-o oferea marele frate cu atâta dărnicie, căldură și lacrimi în ochi, mai ales când îi strângea cu ușa. Deasemeni nu puteau pricepe de ce nu erau bine văzuți cei de la NKVD și lumea fugea de ei, ca dracu de tămâie, vociferând totdeauna când erau arestați de aducătorii timpurilor noi. Tot ce se petrecea era numai spre binele poporului german, ei făceau loc adevăraților copii ai proletariatului german, cei ce urmau imediat după renumitele trupe speciale de "davai ceas".

Clasa muncitoare germană avea o istorie proprie, o clasă de muncitori care luptaseră și luptau pentru drepturile lor înscrise în statutele partidelor politice din care făceau parte, fie ele SPD, KPD, CDU, LPD, NDP, etc. și la care nu renunțaseră nici atunci când regimul celui deal III-lea Reich, le propusese să se lepede de ideile lor politice și de Partidul lor fiind imediat liberi. Ei au preferat să stea luni, până la 12 ani, în lagăre sau închisori decât să-și trădeze ideia și camarazii de luptă.

Totuși, după primele contacte cu aducătorii socialismului, - avangarda clasei muncitoare, - ei încep să se distanțeze de sovietici și de cei aduși de aceștia, și li se dau posturi conducătoare în politică, poliție, economie, industrie, etc. Foștii comuniști, socialdemocrații și mulți alții care, sub ultimul regim fuseseră izolați din cauza convingerilor personale, desamăgiți acum de cei așteptați, trec în ilegalitate tocmai împotriva acelora pentru care luptaseră o viață întreagă.

În urma acțiunilor întreprinse, desconspirați de proprii camarazi, ei se reîntâlnesc în vechile - noi lagăre speciale pe care nu de mult le părăsiseră prin eliberarea lor de către Armata Roșie și prăbușirea sistemului nazist contra căruia activaseră o viață. Acum, desamăgiți, între patru pereți reci, aveau posibilitatea să-și revizuiască întreaga viață politică precum și trecutul negru dar și viitorul nu prea roz. Loiali le rămân sovieticilor numai cei crescuți și educați în serele NKVD-lui după metodele lui Miciurin.

Sovieticii, la rândul lor, aplicară metoda învățată din lucrările lui Marx, în virtutea teoriei, că : în viață trebuie să învârtești argumentele după cum dorești sau după cum ai nevoie, căci numai așa vei fi înțeles de gloată...

Germanii aveau altă concepție asupra libertății proprii și a țării lor, a Europei și a lumii întregi, pentru care își aveau dictonul propriu : "Întreabă-ți istoria, pe care o ai ca pildă, și atunci vei ști cum să-ți aperi libertatea ta, a Europei și a lumii întregi".

În alegerile pe landuri din 1946, cele trei partide politice conducătoare, SED, CDU, și LDPD, urmau un țel comun cu alegătorii lor: în primul rând "Unitatea Germaniei" și "Tratatul de Pace".!

Timpurile au trecu, cu ele anii, iar politicienii de atunci au uitat să mai pomenească de un "Tratat de Pace", de "Unitatea Germaniei", ca şi de arzătoarea problemă naţională: "Unificarea".

Azi ei pomenesc de războiul atomic, de înfruntările militare care se vor desfăşura pe teritoriul acestei Germanii învinse, împărţită după bunul plac, dirijată după nevoie, cu care nu au găsit de cuviinţă nici măcar după 40 de ani de la terminarea războiului să încheie "Tratatul de Pace". Da, spun acum politicienii indiferent de culoare, Germania nu are un Tratat de Pace - şi nici nu-i trebuie.

Fapt concret : astăzi există două State Germane, născute din propria cenuşă, sfiinţită de Apostolii Păcii din Washington, Londra şi Paris, pe de o parte şi din Moscova de cealaltă parte.

La 21 Septemrie 1949, s'a născut în Occident sub o formă statală federativă, R.F.G.-ul - Republica Federală Germană. (Bundesrepublik Deutschland).

La 7 Octombrie 1949, s'a născut în Răsărit sub o formă democratică RDG-ul - Republica Democrată Germană. (DDR - Deutsche Demokratische Repubik).

Fiecare guvern din Est şi Vest susţine, sus şi tare, că el este singurul reprezentant al poporului German.

Una are 16 milioane de locuitori, celălaltă peste 50 de milioane. Cine şi cui să dea ascultare ? Cine are dreptate ? Pe care să-l crezi, pe cine să asculţi, cine poate să-ţi dea un sfat bun ? Toţi însă răspund diplomatic : aşteptaţi. Germanii au aşteptat, aşteaptă şi vor aştepta, căci ei sunt nevoiţi să aştepte încă mult şi bine, până să se poată găsi unii care să fie convinşi cât de necesară este "Unirea" Germaniei şi numai aşa se va putea face o Uniune Europeană fără de compromisuri, în inima continentului.

Aliaţii din Vest au eliberat toţi prizonierii de război, afară de câteva zeci de persoane condamnate şi reţinute în închisorile administrate de autorităţile germane.

Aliatul din Est mai avea foarte mulţi prizonieri de război care, conform Convenţiei şi după semnarea acordurilor de la Geneva în 1949, trebuiau eliberaţi. El îşi lăsă o portiţă deschisă pentru orice eventualitate de a putea reţine mai departe aceşti prizonieri, declarându-i "Criminali de Război".

Pe întregul teritoriul Germaniei de Est se aflau în acel moment o mulţime de lagăre cu internaţi încă din 1945, lagăre şi închisori pline cu condamnaţi politici.

În aceeaşi perioadă, pe întinsul teritoriu al URSS-ului, erau zeci de mii de deportaţi civili, de origină germană şi străină, care fuseseră luaţi cu forţa din ţările lor : România, Ungaria, Jugoslavia, Bulgaria, Polonia, Prusia, Cehoslovacia, Austria etc. O altă grupă de deportaţi erau condamnaţii politici, condamnaţi de Tribunalele Militare Sovietice

din ţările ocupate. Toţi aceştia fuseseră deportaţi din ţările amintite fără acordul guvernelor respective dar şi contra Dreptului Omului şi Legilor Internaţionale. Germanii erau în majoritate. La aceştia trebuiesc adăugaţi prizonierii de război, pe care îi vom împărţi în două grupe : 1. Prizonierii de război, recunoscuţi şi înregistraţi internaţional, care sunt eliberaţi oficial în anii 1949 şi 1950 şi 2. Prizonierii de război, recunoscuţi şi înregistraţi internaţional, dar în lagăr condamnaţi drept "Criminali de Război" şi băgaţi în lagăre de muncă forţată.

Deportaţii civili, majoritatea sub 18-20 de ani, au avut cele mai grele pierderi deoarece deportarea lor se făcea încă în timpul războiului. Drumul lung, de luni de zile, mâncarea insuficientă şi bolile, ca de exemplu tifosul sau disenteria, i-au decimat pe capete.

Condamnaţii politici din Germania de Est au fost mai întâi reţinuţi luni sau ani de zile în lagărele speciale din zona de ocupaţie sau în închisori până au ajuns la distrofie, cei care au supravieţuit, au fost duşi în URSS, în lagăre cu regim special, mai ales în regiunile Polare - Continentale şi Siberiene. Numărul lor nu se cunoaşte exact şi nici nu se va cunoaşte vreodată, totuşi şi aceştia trebuiesc împărţiţi în două categorii fundamental diferite : 1. Toţi cei arestaţi şi condamnaţi între 1945 şi 1949. Nici 10% dintre ei nu săvârşiseră vre o infracţiune contra trupelor de ocupaţie, majoritatea fiind ori ţărani înstăriţi, ori muncitori calificaţi care refuzaseră să plece voluntari în URSS la reconstrucţii, ori soldaţi eliberaţi din prizonieratul aliaţilor, refugiaţi germani din teritoriile Est Germane, ori tineret care trecuseră o dată sau de mai multe ori în celelalte zone spre a procura alimente sau lucruri de larg consum. Acum erau condamnaţi pentru "spionaj" etc.etc. 2. Arestaţii şi deportaţii între Septembrie 1949 şi August 1955. Asupra activităţilor lor şi cauzelor pentru care fuseseră arestaţi, voi mai reveni la timpul potrivit. Nu trebuie uitat că această perioadă aparţine "Suzeranităţii" Statului independent ce se numea Republica Democrată Germană. A fost oare o afacere cu braţe ieftine de muncă în secolul al XX-lea, o afacere cu sclavi, ori mai degrabă o preconizare a viitorului aspect al democraţiei populare europene ce va urma ?

La 5 Mai 1950, Agenţia Tass, dă o desminţire oficială (cu aprobarea Guvernului URSS) faţă de cele scrise în presa Occidentală, precum că s'ar mai afla mii de prizonieri de război în lagărele sovietice. "Pe teritoriul Uniunii Sovietice nu se mai află niciun prizonier de război, afară de condamnaţi cu diverse pedepse , criminali de război".

Despre cei deportaţi sau civilii condamnaţi şi închişi în lagărele speciale ale Regimului, nici o vorbă ; nu degeaba li se spunea acestor lagăre : lagărele tăcerii (Schweige Lager).

În timp ce posturile de radio Moscova, Sofia, Bucureşti, Budapesta, Praga, Varşovia, Tirana, Belgrad, Berlinul de Est şi multe alte posturi de radio din capitalele occidentale intonau Internaţionala, transporturi

întregi de carne vie din întreaga Europă Răsăriteană şi URSS, se îndreptau spre Siberia şi duceau noi braţe ieftine de muncă, neînregistrate sindical pentru viitoarele construcţii strategice, pentru "Pace", dar mai ales pentru viitoarele baze de rachete-atomice la Nord de Cercul Polar. Afirm acest lucru, deoarece şi eu sunt unul dintre aceşti constructori "Voluntari" aduşi forţat, deportat cu alte mii ca mine.

Germanii auziseră şi citiseră declaraţia oficială dată de Guvernul Sovietic şi nu le venea să creadă, căci ei aveau informaţii suficiente de la ultimele transporturi de prizonieri, umflaţi ca un butoi de prea multa drojdie de bere pe care o înghiţiseră şi care sosiseră în ultimul an, asupra faptului că rămăseseră mii de soldaţi în nenumărate lagăre cu deţinuţi de origină străină popoarelor sovietice. Majoritatea celor din naţionalităţile sovietice erau ucrainieni, baltici şi foarte multe naţionalităţi caucaziene şi islamice din Siberia de Sud.

După aceste ştiri, populaţia începu să se intereseze ce s'a întâmplat cu cei arestaţi sau cu cei dispăruţi fără urmă în ultimii ani. Primele informaţii sosiră de la lucrătorii de căi ferate, care povesteau că nu o dată au văzut oameni arestaţi care erau urcaţi în vagoane spre a fi expediaţi în URSS, îmbrăcaţi în mantale sovietice ale armatei roşii, dar care vorbeau germana între ei. Vagoanele de poştă cu astfel de deţinuţi au fost ataşate la Frankfurt/Oder expresului internaţional Paris - Moscova. Astfel de veşti se răspândiseră ca fulgerul în întreaga zonă de ocupaţie sovietică. Chiar şi Radio Rias din Berlinul de Vest, aducea astfel de ştiri şi confirma aceste zvonuri. Din acest moment au fost unii care au găsit posibilitatea de a observa anumite centre ale NKVD-ului şi nu a durat mult ca să poată dovedi că sovieticii deportau cetăţeni germani, chiar şi acum când exista o Republică Democrată Germană, independentă.

Tineretul se alarmează şi din acest zbucium sufletesc şi-au făcut apariţia într'o bună zi "Grupările de luptă contra neomeniei".

Existau multe grupe sau grupuleţe ilegale în această Germanie fără de drepturi, care se ocupau cu spionajul pentru unul sau altul din aliaţii din Vest, grupuri de tineret care, atraşi de marea aventură, se organizaseră pregătindu-se pentru ziua "X", ziua eliberării de ocupanţii sovietici şi colaboratorii lor. Alţii, mai activi, începură sabotarea pe unde puteau şi cum puteau, sperând în ziua de mâine.

Puţinii care fuseseră eliberaţi dintre internaţii politici, fie că soseau din Torgau, Buchenwald, Sachsenhausen, Bautzen ori din alt lagăr sau închisoare, nu aveau curajul să povestească deschis despre cele văzute, trăite şi auzite, în lagărele pe unde fuseseră aruncaţi de soartă în ultimii ani. Chiar dacă unul sau altul a făcut acest lucru, l-a făcut în cerc restrâns familiar, obsedat de anii de teroare NKVD-istă.

Alţii, care ulterior au reuşit să fugă în RFG, au povestit dând unele lucruri la iveală, dar prea puţin, iar aliaţii nu dădeau crezare celor spuse,

îndeosebi când cetăţeanul fusese suspectat de a fi fost membru NSDAP sau simpatizant, ori propietarul unei fabrici etc. Ziarele, la rândul lor, nu erau aşa de libere după cum se spunea, nici nu aveau interes să scrie prea mult, de teamă că într'o zi aliaţii se vor împrieteni iară şi ele îşi vor pierde licenţa de publicaţie. Articolele publicate nu erau destul de senzaţionale, pentru a putea aduce unele câştiguri suplimentare.

O mică vâlvă se produsese la un moment dat în Berlinul de Vest, unde unii dintre internaţii politici eliberaţi din lagărul Special nr.1 Sachsenhausen, riscară totul şi îşi ţinură promisiunile făcute camarazilor rămaşi în lagăr, dând numele tuturor celor de care îşi aduceau aminte, la un birou al armatei franceze din Berlin. Printre detaliile furnizate au făcut cunoscut că în lagărul Special nr.1 din Sachsenhausen au fost internaţi un mare număr de cetăţeni francezi, civili şi militari, în frunte cu colonelul Jean Kostikow, Raymond Souaillat, Căp. Petit care nu au intrat ulterior în transportul spre URSS şi mulţi alţii.

O altă încercare a fost făcută la americani cărora le-a fost anunţată prezenţa în lagăr a mai multor soldaţi americani, în "Bur" doi soldaţi negri, iar în celula nr.3 zăcea căpitanul Hopkins, sau aşa ceva, de la o unitate din Berlin. El a fost văzut ulterior, la începutul lui 1955, într'un lagăr din Norilsk, închis după revolta din 1953. Nici la acest birou nu s'a găsit înţelegere, dar cel mai rău a fost primită vestea de serviciile engleze. Nici după ce li s'au dat numele unor foşti agenţi englezi de origină germană, ce căzuseră în mâinile NKVD-ului şi erau condamnaţi şi îşi aşteptau deportarea spre URSS, n'au vrut să creadă. Îngâmfarea şi mitocănia aristocratică şi-au arătat indiferenţa faţă de victimile şi oamenii lor, precum şi neînţelegerea faţă de cei care îşi riscau astfel libertatea, întrebându-i dacă nu cumva au fost membri NSDAP, că i-au reţinut sovieticii aşa de îndelungat ; sau ce misiune au primit ! Unul dintre ei, scârbit de atâta indiferenţă, a părăsit Berlinul de Vest şi a luat trenul spre a pleca acasă, lângă Dresda, unde îl aşteptau soţia şi cei doi copii. Nu a ajuns acasă, căci pe drum a fost arestat de către poliţia RDG şi predat imediat NKVD-ului sovietic care l-a condamnat la 25 ani pentru spionaj. A fost ţinut un timp în lagărele de lângă Novosibirsk, de unde, în 1952, a fost transferat în lagărele din Karaganda. În August 1955, ajunsese în lagărul nr.11 din Jawas, din regiunea lagărelor Potma - Dumbrawlag. Era sătul de aliaţii occidentali şi nici nu dorea să se ducă la ei, tot ce mai voia era să-şi vadă copii şi soţia de la care primise în ultimul timp o mulţime de scrisori. Ce bucurie pe acest om când îmi putu arăta chiar o fotografie de la ambii copii şi rândurile scrise de fiecare în parte împreună cu soţia, pe o minusculă carte poştală ca răspuns la prima lui scrisoare după ani de zile. M'a rugat atunci, înainte de despărţire, să nu-i pomenim numele niciodată, căci ceea ce a făcut , a făcut ca om şi german şi nu ca un "Democrat Occidental", aşa au sunat vorbele lui. S'a întristat când a aflat de la Raymond Souaillat despre

colonelul Jean Kostikow pe care îl stima foarte mult, că părăsise această lume în timpul misiunii lui de soldat şi îşi dăruise viaţa pentru onoarea Armatei Franceze.

Raymond Souaillat, eliberat în 1955, ajungând la Berlin la francezii lui, a dat o declaraţie jurnaliştilor cu nume şi date despre mulţi deţinuţi politici de diferite naţionalităţi, despre Greva de la Workuta şi despre soarta multora rămaşi acolo pe întinsa Golgotă Răsăriteană, neuitând prietenii şi camarazii francezi lăsaţi încă în lagărele speciale din Jawas şi Potma şi a rugat să se ia măsuri de a-i salva din ghiarele comunismului-bolşevic-fascist sovietic.

Ce au făcut jurnaliştii ? L-au luat în derâdere şi au scris un mic articol de câteva rânduri în care au trecut numele celor numiţi de Raymond ca şi cum totul ar fi fost numai o născocire.

Acesta este şi motivul scârbei produsă de aceşti scribi plătiţi de o mână din umbră şi de aceea ştiu că Raymond şi toţi ca el nu mai cred în lozinca revoluţionară franceză "Libertate, Fraternitate, Egalitate". Această lozincă mai era poate valabilă în lagărele de la Workuta, în timpul grevei, când Raymond, întrebat ce naţionalitate are, a răspuns mândru, ca un francez ce era :"Zakluciorni nacialnic", adică : "Deţinut şefule" ! întorcându-i apoi spatele şi plecând.

CAPITOLUL II

ÎN DISPERARE DE CAUZĂ

Motto: Dat veniam corvis, vexat censura columbas.(lat)

Nu părăsisem încă lagărul Schshausen când într'o zi auzirăm dela un nou transport sosit, de greva foamei din lagărul Bautzen, declanşată numai la câteva zile dela plecarea mea. Nu am putut vorbi cu noii veniţi, căci am fost imediat îmbarcat în vagoanele cu care am părăsit Germania în direcţia Moscovei.

Radio R.I.A.S. a vorbit mult, ziarele au scris ceva dar după un timp totul s'a liniştit. În Moscova, ajunşi din urmă de un alt transport venit din Germania, cu braţe de muncă ieftine din Europa, aceştia ne povestiră cât ştiau despre marele eveniment întâmplat la Bautzen. Abia la Workuta, am găsit pe unii care participaseră direct la această grevă a foamei şi ştiau mai multe decât numai din auzite. Era pentru prima dată după război că în Zona de Ocupaţie a Germaniei de Est, acum noul stat RDG. se făcuse această manifestare neplăcută celor dela SMAD. Ei doriseră cu siguranţă distrugerea întregului contingent predat autorităţilor administrative RDG, dar în niciun caz o astfel de ieşire provocatoare. Ei doriseră să apară în faţa lumii mondiale drept nişte humanitarişti ai secolului al XX-lea, iar acum se desconspiraseră ca nişte criminali de rând.

Desigur că despre aceste manifestaţii disperate, lumea auzise, partidele politice din Germania de Vest au luat notă, unii au ţinut chiar cuvântări pe această temă, dar să facă ceva pentru acei nenorociţi nu au făcut. Nu puteau din moment ce Episcopul Dibelius, prin declaraţiile lui mincinoase a indus opinia publică germană şi mondială în eroare, măsluind adevărata situaţie din lagărul închisorii Bautzen. Timpul a trecut şi totul s'a dat uitării, parcă nici nu ar fi fost, cât despre celelalte lagăre de exterminare sovietice, cum ar fi Buchenwald, Schsenhausen, Torgau şi altele, sunt pomenite numai până în 1945, victime ale totalitarismului fascist-nazist dar nu se aminteşte nimic despre totalitarismul Comunist-bolşevic-fascist. Nimic nu se spune de cei morţi după 1945 pe aceste meleaguri, ca să nu mai vorbesc de cei din 1917, pe care totuşi îi voiu reaminti pe parcurs.

Nu de mult mi-a căzut în mână conţinutul integral a două scrisori, care au fost scrise în închisoarea din Bautzen, după plecarea mea şi care, pe căi ocolite, au ajuns la destinaţie în Germania de Vest. Ce mare

curaj și ce risc și-au luat asupra lor, cei care au participat cu trup și suflet la această acțiune comună și umană.

Prin aceste rânduri, eu ca și toți ceilalți care au suferit în Iadul Sovietic, mai ales cei din Bautzen, le mulțumesc din suflet tuturor celor vii și celor morți.

Din rândurile de mai jos și din conținutul acestor scrisori, ale unui necunoscut (sau unui grup), îți poți da seama de valoarea documentelor scrise direct din închisoare, din Iadul Comunist cât și de valoarea lor istorică, pentru posteritate. Cel care a trecut odată pragul închisorii din Bautzen, știe prea bine că acolo nu exista și era strict interzis de a poseda un creion sau hârtie deci cât de greu era să le scrii. Vina pentru posedarea unor astfel de comori pământești, era pedepsită exemplar de către "Eliberatori" : izolarea în carceră specială, în parterul laturei de Est a închisorii. Această latură poseda trei carcere în plus și avea în interior una specială, din gratii, ca o cușcă de fiare sălbatice, unde pedepsitul era închis, primind o felie de pâine și o cană de apă pe zi. Nu am pomenit însă nimic de bătaia zilnică, cel puțin de două ori, dimineața și seara, primită din partea paznicilor, în momentul preluării schimbului.

Aceste scrisori, nu sunt numai o mărturie a situației reale, ci mai mult, ele sunt descrierea vieții mele, și a miilor de umbre umane ajunse distrofice din cauza subnutriției prin care au trecut sau vor mai trece, dacă totul rămâne la fel mai departe, în acest colț al iadului pământesc.

Ele sunt și vor rămâne documentele istoriei actuale, ale istoriei germane și europene, a unei țări învinse, fără drepturi ca națiune, care demască situația unor stări de lucruri din Europa Centrală, după 1945.

Aceste rânduri și conținutul lor să fie semnalul de alarmă și de disperare din partea celor care îi cunosc, pentru toți cei care nu știu ce-i poate aștepta în viitorul apropiat sau îndepărtat, de la hoardele de "davai ceas", venite de pe întinsa Golgotă Rasăriteană !

Iată prima scrisoare integrală :

Bautzen, 22 Martie 1950
În lagărul galben al mizeriei.

Dragi prieteni !

Ne adresăm opiniei publice mondiale cu strigătul nostru de disperare și ajutor, după ce toate încercările de protest ale deținuților (internaților) în lagărul Bautzen n'au adus nici o înbunătățire a situației, noi care suntem mai mult de 6000 de arestați, din care 1000 bolnavi Tbc., ne adresăm vouă cu rugămintea ca scrisoarea noastră să o dați publicității. Acești 6000 de oameni vegetează într'o situație neumană și

așteaptă moartea. Următoarele cifre vor dovedi seriozitatea situației noastre. La transferarea lagărelor de pedepsire din administrația sovietică și cea germană, numărul celor internați se ridică la 400 în cele 8 săli ale corpului I. Această supraaglomerare a sălilor, în care fiecare internat are alocată o lățime de umeri de circa 34 cm. ca suprafață pentru dormit pe priciurile de lemn, și alimentația tot mai proastă au dus la creșterea cifrei bolnavilor Tbc., cu 15%. Tratamentul sub regia (administrația) germană este și mai rău și astfel, trupul și așa slăbit, a cedat complect. La protestele internaților, administrația lagărului a răspuns că hrănirea corespunde rației cărții (cartelei) normale a alimentelor de bază. Această afirmație este total de necrezut. Deținutul nu mai are nici o perspectivă de păstrare a sănătății și vieții în condițiile de aici. Cifra celor bolnavi de Tbc., crește continuu. În clădirile II și III, la preluarea acestor nenorociți pecetluiți de moarte, personalul de pază, de teama contaminării, i-a întors cu spatele în timpul numărătorii. Chiar și mica îngrijire Tbc., pe care sovieticii au acordat-o în unele cazuri, a fost tăiată.

La 13 Martie 1950 nemulțumirea s'a manifestat printr'un act de disperare. Majoritatea internaților au refuzat așa zisa supă care se distribuie de obicei dimineața. Fără succes. Această grevă a fost o manifestare a psihozei fricii, care crește continuu.

În sfârșit a apărut o comisie a administrației poliției poporului , în fruntea ei era consilierul poliției poporului Schulze din Dresda. În compania sa era o haită de câini dresați. Ceea ce a făcut acest Schulze din Dresda cu oamenii jumătate morți de foame, a fost atât de brutal, încât acești internați nu vor uita niciodată. Camarazii de suferință care au recunoscut pe Schulze din Dresda-Briesnitz, l'au descris ca pe un om fără milă (fără scrupule) și un tipic reprezentant al regimului SED. În anul 1945 Schulze a confiscat pentru el o casă și a împins, prin comportarea sa, la sinucidere pe stăpânul casei și soția sa. În timpul care a urmat el s'a confirmat a fi o slugă a stăpânirii comuniste. Acum însă, pentru a abate vina sa în legătură cu situația din lagărul din Bautzen, răspunde cinic la protestele internaților că "Republica Democrată Germană nu este suverană și nu poate să întreprindă ceva în această privință".

Disperata grevă a foamei nu a avut nici un succes, dar ea a fost o demonstrație contra situației inumane, demonstrație care a avut un puternic ecou în orașul Bautzen și împrejurimi, ceea ce s'a simțit și în lagăr.

Marți 14 Martie 1950, încă de dimineață, au apărut înalți funcționari ai guvernului, iar la 15 Martie 1950 a venit o comisie de ofițeri ruși din Karlhorst. În aceste zile pentru prima dată supa de dimineață (3/4 de litru) iar la pânz mâncarea (un litru) au fost ceva mai consistente. În aceste zile a lipsit și sfecla furajeră împuțită. Pentru a abate vina de la

adevărații vinovați, au fost făcuți vinovați doi arestați care au împărțit hrana. Ei erau condamnați la 25 ani închisoare iar acum au fost încarcerați în celule. Toți știau însă că cei doi sunt nevinovați, dar trebuiau găsiți țapi ispășitori.

În timpul ce a urmat situația nu a devenit mai suportabilă. Aceasta a fost arătată în referatele scrise. Comandantul lagărului, Reschke, fost președintele poliției din Weimar, nu a făcut nimic pentru a înlătura răul.

În închisoarea Bautzen, în care în mod normal au fost circa 1200, se găsesc acum peste 6000 oameni îngrămădiți. Aceștia au fost condamnați de tribunalele militare sovietice în medie la 25 de ani muncă silnică, pentru motive fără sens și diverse bănuieli. Toți au fost arestați sau răpiți, fără ca rudele să afle ceva despre locul unde se găsesc. Ei au fost condamnați împotriva oricărui drept, de un tribunal, fără apărător, procuror și fără martopri, doar existența unui translator care abia știa ceva germană.

Noi ne găsim și astăzi în săli de 33 X 12 metri pătrați câte 350 până la 400 arestați. Ferestrele sunt cu zăbrele și închise (acoperite) cu blende de tablă. Nu primim nici soare nici aer curat. La dispoziție ne stă o încăpere pentru spălat, de mărimea 3 X 4 metri pătrați. Chiuvetele sunt făcute din vechi scafe de frământat pâinea. De trei luni nu există săpun. Trebuie să ne mușcăm unghiile sau să le șlefuim de geamurile crăpate. Pentru unghiile de la degetele picioarelor ne stă la dispoziție un cuțit -cleşte. Trei WC-uri, care deseori nu au apă curgătoare, nici o bucată de hârtie, fără perie de dinți, nici un termometru în sală. Medicamente puține, aproape deloc, într'o cutie de carton.

Noi sperăm totuși o salvare.

Hainele atârnă rupte pe corp. Ace, ață, petece și cele trebuitoare pentru a cârpi sunt interzise. Complectarea rufelor inutilizabile este total insuficientă. De la 1 Martie 1950 au fost oprite chiar și ziarele din Zona de Est, care erau date pentru reeducarea deținuților. Hârtie, creion și cărți, nici vorbă. Tinerii care, în bună măsură au fost arestați la vârsta de 14 ani, sunt rămași nedesvoltați fizic și distruși psihic și moral. Ei nu au nici o posibilitate de continuare a educației iar subalimentația îi face sensibili la boli și epidemii.

Legătura cu cei de acasă nu mai este posibilă. Ultima poștă care a plecat de aici a fost la 12 Decembrie 1949. Atunci, în Mai 1949, a fost permisă, (Nota Autorului ≠ pentru prima dată după 1945, ca și primele ziare) scrierea câtorva scrisori la rudele apropiate. (una pe lună)

În turnurile de pază alături de zidurile de circa 5 metri înalte, având patru rânduri de sârmă ghimpată prin care trece curentul electric, sunt acum polițiști ai poporului, care fac exerciții de tragere în direcția arestaților. Plimbarea zilnică de 30 de minute trebuie făcută în totală liniște, în rânduri de 8 oameni la o anumită distanță. O mare parte din

internați au doar un rest de pantofi și astfel nu mai pot părăsi deloc încăperea.

Mâncarea este luată din bucătărie cu vechi ciubăre din lemn, unele chiar găurite. Ea este luată din scafe cu linguri de lemn iar pâinea este tăiată cu cuțite cioplite din lemn. Sacii vechi umpluți cu pleavă servesc drept saltele. Locul de odihnă este pe priciuri comune și sunt pline de insecte, ploșnițe și pureci. O luptă contra insectelor există numai după nume. Noi am cetit revoltați falsele declarații făcute în Ianuarie de către Propst Grüber și episcopul Dibelius în "Täglichen Rundschau" în "Neuen Deutschland" și "Nationalzeitung". Acești înalți purtători de demnități spirituale ar trebui să vină în lagărul mizeriei pentru a se convinge de starea "cerească" în care ne găsim.

Participarea la serviciul religios (n.a.- singura dată de Crăciun 1949) se face doar cu cei aleși, așa cum am aflat de la arestații veniți din lagărul Sachsenhausen.

Crucea Roșie și alte organizații internaționale, care se străduesc pentru umanitarism ar trebui să ceară intrarea în lagărul nostru. Ele trebuie să ceră intrarea la corpul I, II și III, ca și la celulele din aripile de Est și Vest și mai ales la cele 8 săli din corpul I. Noi să vorbim cu ei deschis, deoarece noi nu mai avem de ce să ne temem, în afară de moarte, pe care unii dintre noi ar mai împiedeca-o cu mâncarea gata preparată și medicamente, dacă le-ar primi.

În situația noastră disperată, care este la fel de cel puțin 5 ani în lagărele de concentrare din zona ocupată de sovietici, ne adresăm opiniei publice vest-germane și conștiinței omenești. Noi rugăm toate ziarele și posturile de radio să dea publicității scrisoarea lămurind Opinia Publică de soarta noastră pentru a ne rechema în rândul oamenilor liberi. Noi adresăm acest apel umanității și tuturor acelora care acolo și aici nu se pleacă regimului neomenesc chiar și în disperare de cauză. Noi chemăm oamenii din Vest în ajutorul acelor care, nevinovați, au căzut în plasa justiției teroriste comuniste.

Noi ne adresăm Vestului ! Aici se găsesc oameni total nevinovați, în spatele zidurilor care ne încarcerează. Membri ai SPD, CDU și LDPD-ului, deasemenea oameni fără de partid, care suferă din cauza unei inumane sentințe judecătorești. Aproape toți acești oameni au familii, soții, copii, care de ani de zile trăiesc într'o amarnică sărăcie, deoarece rezervele de alimente se găsesc în mâinile comuniștilor. Avem nevoie urgent de ajutor. Dacă nu vom fi ajutați cel mai rapid cu putință vom pieri cu toții. 16.000 - 18.000 oameni au murit până acum în acest lagăr al mizeriei. Zilnic se adaugă noi victime.

Noi chemăm Crucea Roșie Internațională și alte organizații de ajutor internațional ! Noi chemăm toate organizațiile, asociațiile, grupele și partidele ! Noi chemăm asociațiile bisericești și de caritate ! Ne adresăm tuturor oamenilor liberi și gata de a ne ajuta !

Ajutați-ne ! Sunt încă mii de oameni nevinovați care mai pot fi salvați. Speranța noastră e în voi.

O tragedie scrisă negru pe alb. Dar cine să-i ajute pe acești nenorociți uitați de soartă ? Cine ? Germania era împărțită în două, iar fiecare parte avea sisteme separate. Dar ceea ce nu aveau era Libertate și un Tratat de Pace ! De-acum erau oficial două State Germane, cu idei politice diametral opuse, dar ambele erau vinovate de starea în sine a situației după ce ambele negociaseră la târgul "idioților utili" din Teheran și Yalta în timpul războiului, iar la sfârșitul acestuia la cel din Potsdam între 17 Iulie și 2 August 1945. Aliații din Vest nu avuseseră de gând și nici acum nu doreau să-i ajute pe cei pe care tocmai ei îi vârâseră în groapa cu lei.

Cei din Est erau doar aliații lor, dela care așteptau înapoierea banilor împrumutați în timpul războiului, când nu-i lăsase să moară în propria mizerie. Azi cei din Moscova începură să ceară cu voce tare, de victorioși ce erau "neamestecul în treburile interne", căci numai "ei" cei unși de Marx și Lenin aveau voie să-și extindă revoluția proletară în întreaga omenire, indiferent ce rămânea în urma lor.

"Occidentul tace, Răsăritul face" era lozinca la modă în acele zile.

Iată însă că celor din Bautzen le reuși o nouă performanță într'un timp așa de scurt ; ei izbutesc să trimită o nouă scrisoare. Era o performanță mare, unică în istorie și timp, care va rămâne o performanță nu numai națională dar și internațională, venită direct din centrul distrugător al sistemului socialist-comunist. Acestea sunt scrisorile de disperare ale osânditului care nu mai poate suporta torturile și durerile corporale și sufletești, și care înainte ca să moară își spune ultimul cuvânt, își face datoria. Pentru cei din Vest care scăpaseră de fericirea eliberării de "davai ceas", mai ales pentru aliații acestora, acest raport era oglimda vie și nemuritoare a evenimentelor redate direct dela fața locului. Cu tot "senzaționalul" pe care îl meritau aceste două scrisori, prea mic a fost interesul, chiar foarte mic în mediul fraților liberi din Vest care cu toate posibilitățile avute nu s'au deranjat, nu au publicat, nu au făcut cunoscută drama despre care nu era voie să se scrie, concret, nu au făcut nimic deoarece nu aveau niciun câștig.

Populația din Bautzen și din împrejurimi văzuse sau auzise strigătele de disperare ale celor de după gratii, citiseră chemările de ajutor ale celor fără de apărare, scrise cu litere mari pe bucăți de cârpă, dar ce se întâmplase și cum începuse cu adevărat, nu știa nimeni, căci nu aveau de unde.

Scrisoarea din 6 Aprilie 1950, este totuși primită cu un alt interes decât precedenta. Această scrisoare are onoarea să fie citită oficial, ca o informare a situației politice în noul Stat Democrat German din Est.

Motivul poate fi și altul ; acela de a câștiga cât mai multe voturi în viitoarele alegeri parlamentare.

Herbert Wehner, un fost comunist, acum Socialdemocrat, avea s'o citească în fața Delegaților Partidului Social Democrat German, întruniți la Congresul Partidului SPD - ce s'a ținut la Hamburg între 21-25 Mai 1950.

Conținutul făcea apel la opinia publică Vest-germană, la simțul de unitate al germanilor și la simțământul lor de fraternitate care, din păcate, nu mai exista din Mai 1945, când se trăsese ultima salvă de tun asupra apărătorilor orașului Breslau.

Iată conținutul integral, tradus, al celei de a doua scrisori :

Bautzen, 6.4.1950

Bărbați și Femei Germane !

Din lagărul galben al mizeriei ne adresăm vouă a doua oară, cerând ajutor ; ne adresăm fiecăruia care are pretenția să se cheme om. Auziți strigătul nostru de disperare, căci după trimiterea primei scrisori, noi am avut enorm de suferit !

La 31 Martie am fost loviți cu groaznică brutalitate de către haita sălbatică de "polițiști ai poporului". Aceasta, s'a petrecut după ce am trimis afară scrisoarea cu strigătul nostru de disperare, al miilor de oameni nevinovați, înspăimântați de foame, de tuberculoză, chinuiți sufletește de necunoașterea sorții familiilor lor. Bătrâni și tineri, bolnavi și invalizi, victime ale fascismului și războiului am fost cu toții bătuți cu bastoane de cauciuc, sau cu centurile și am fost călcați în picioare. Sute de oameni au răni grave la cap, fracturi de oase, scurgeri de sânge și luxații de membre. Polițiștii sălbatici, sub comanda Polizeirat-ului (rat = Consilier - n.a.) Schulze, au desfășurat această acțiune sângeroasă dinainte planificată. Pentru întărirea polițiștilor a fost adusă o unitate de intervenție care este staționată la granița cehă. Ei au pătruns în fiecare sală pe care apoi au închis-o. În fiecare sală se găseau până la 400 oameni înghesuiți. Acolo, cu cea mai mare brutalitate, au lovit oameni bolnavi și slăbiți de foame, oameni fără apărare, i-au tras pe coridoare, i-au zvârlit pe uși și i-au aruncat pe trepte.

Chiar și medicii de serviciu din închisoare, care au încercat să protejeze pe deținuți, au fost loviți fără scrupule cu bastoanele de cauciuc. Sălbatecii bandiți albaștri și-au arătat curajul și în lovirea în mod animalic a celor grav bolnavi. Ajutorarea de către medici a celor căzuți în inconștiență (leșinați) în sală și pe trepte era însoțită de către Polizeirat Schulze cu strigătul satanic și cinic : "Lasă câinii să crape"!

Probabil că numărul celor răniţi se ridică la circa două treimi din totalul internaţilor.

Poate că acum este pentru ultima oară că putem să ne adresăm lumii civilizate. Ne adresăm dreptăţii şi umanităţii unei lumi libere şi încă odată desvăluim în faţa publicului întâmplările din Bautzen.

După ce în Februarie administraţia germană a preluat lagărul de deţinuţi din Bautzen, unde lâncezesc circa şapte mii de nevinovaţi, a impus un regim de exterminare prin reducerea raţiilor de alimente. Alimentaţia constă acum din : dimineaţa ; apă fierbinte cu câţiva tăieţei ; la prânz, o zeamă de rădăcini negre, acrite, sau o supă de coji de cartofi cu fâşii de frunză de varză acră. Tuberculoza, care deja înainte făcea ravagii, bântuie tot mai puternic. Încă înainte de preluarea lagărului, medicamente nu existau, iar instalaţiile sanitare erau într'o asemenea stare încât fiecare îşi putea imagina că în curând va deceda căzând pradă Goilor.

Situaţia sanitară era atât de groaznică, încât la preluarea lagărului nici un medic oficial nu s'a declarat gata să preia tratamentul celor peste 6000 de internaţi. Tratamentul medical se găseşte doar în mâinile medicilor deţinuţi, fiecăruia din ei numindu-i-se un însoţitor de pază. Trece oare prin faţa medicilor oficiali ai RDG-ului, soarta foştilor medici din KZ-le naziste ?

Poliţia poporului a oprit poşta ; livrarea ziarelor a fost stopată ; orice manifestare culturală în interiorul sălilor e interzisă. Noi, arestaţii suntem insultaţi ca nişte criminali, iar numărătoarea se efectuează în poziţia de drepţi cu spatele la poliţist.

Astfel, internaţii lagărului sunt sistematic împinşi spre o psihoză a fricii care creşte considerabil cu timpul. După şase săptămâni dela preluarea lagărului de către administraţia organelor germane, nici un ofiţer sau funcţionar nu a scos o vorbă despre situaţia de drept a internaţilor.

Cei mai în vârstă şi cei de încredere se adresează continuu cu urgente anunţuri şi apeluri către cei responsabili vorbind de psihoza fricii, de foame şi Tbc. În repetate scrisori ei au rugat pe comandant şi i-au prezentat gravitatea situaţiei oamenilor condamnaţi la pieire. Mereu s'a arătat că oamenii sunt distruşi total sufleteşte datorită grelelor condiţii pe care le-au suportat ani de zile în închisoare.

Totul însă a fost zadarnic ; nimic nu s'a mişcat. Foamea, Tbc-ul şi chinurile groaznice împing oamenii să se manifeste. La 13 Martie ei au deschis ferestrele ţipând în disperarea lor, de frică şi mizerie, ca ţipătul lor să fie auzit public şi în acelaşi timp să se cunoască ruşinea şi infamia acestui regim.

Aceste strigăte desigur că n'au sunat bine în urechile celor atotputernici ; deja a doua zi au apărut inspectori, înalţi ofiţeri, funcţionari ai administraţiei şi ministerului, iar la 16 Martie a apărut în

fiecare sală o comisie germano-rusă (sovietică) formată din ofiţeri. În timp ce ofiţerii ruşi (sovietici) au asigurat că vor prezenta situaţia pentru clarificare, nu numai în Karlshorst, ci şi domnilor Pieck şi Grotewohl ; ofiţerii de poliţie germani au promis răufamatului Polizeirat Schulze, albastrul cerului. Ni s'a promis că se va realiza : îmbunătăţirea mâncării, mutarea tinerilor, muncă pentru toţi, înoirea îmbrăcăminţii, imediata prezentare a poştei, posibilitate de scris, primirea nelimitată de pachete, perie de dinţi, pieptene, săpun, etc. Bautzen voia să apară pictat în lagăr de odihnă. Cine s'a uitat la domnii care promiteau putea să vadă minciuna pe feţele lor. Cel mai clar s'a văzut furia şi frica în vorbele Polizei-ratului Schulze : "Dumneavoastră veţi avea tot ce vă trebuie, dar pentru numele lui Dumnezeu, nu mai ţipaţi din nou".

Arestaţii nu au ţipat din nou. Noi nu am fost atât de ordinari, cum au fost paznicii noştri, pe care i-am crezut pe cuvântul lor de funcţionari publici germani, cu toate cele petrecute ani de zile.

Din nou însă nu s'a realizat nimic. Foamea a continuat, tuberculoza a dominat, situaţia chiar s'a ascuţit, poliţiştii poporului din turnurile de pază făceau exerciţii de tragere către noi, mâncarea se înrăutăţea pe zi ce trecea. Veneau noi internaţi, care reduceau spaţiul, iar pericolul unei epidemii a crescut.

Noii veniţi, aceste amărâte victime, aceşti bolnavi de Tbc., au fost aduşi în camioane deschise şi, la sosire, unul a murit. Apoi, în aceaşi zi au murit încă doi. Din nou s'au cerut convorbiri şi audienţe cu şefii responsabili. Dar nu s'a întâmplat nimic. Oamenii au fost împinşi spre o astfel de stare încât împuşcarea în ceafă şi camera de gazare le apăreau mai umane, deoarece era un fel de moarte mai rapidă şi fără durere.

Pentru a epuiza toate mijloacele, unele săli s'au adresat celor mai înalte niveluri din RDG. Independent una de alta s'au adresat pe căile oficiale la diverse poziţii guvernamentale ale RDG-ului şi au rugat să se facă tot posibilul - deoarece mii de oameni nevinovaţi sunt conduşi la moarte. Ei au cerut un demers judiciar să fie judecaţi deoarece astfel îşi vor putea dovedi nevinovăţia.

Iarăşi au trecut zile şi săptămâni fără ca să se petreacă ceva. Ar fi fost suficient să se întreprindă ceva măcar pentru ca să se lămurească situaţia.

La 31 Martie al acestui an disperarea s'a accentuat. Miile de deţinuţi s'au ridicat din nou contra masacrului, Tbc-ului şi a morţii prin înfometare, iar aceasta pentru a doua oară, prin ţipete spre lume, ţipete de frică, mizerie şi chinuri.

La amiază ne-a fost adusă din nou o zeamă împuţită ; în acelaşi timp s'a permis fiecărui deţinut să scrie o carte poştală cu un text dinainte compus : "Dragă ..., Eu vă comunic că voi puteţi la 8 săptămâni să-mi scrieţi. Deasemenea şi eu, în acest timp, vă pot scrie vouă odată. Acum nu sunt încă permise vizite şi primiri de pachete. Salutări cordiale !"

Această nouă călcare a cuvântului dat, această nouă comportare ordinară a condus în sfârşit la evenimentele din 31 Martie.

Din nou au fost deschise ferestrele, iar miile de strigăte în cor erau adresate paznicilor şi călăilor. Răcnetul disperării venit din gâtlejul celor peste 6000 de oameni chinuiţi şi jumătate morţi de foame era îndreptat spre lume, de unde mai sperau să primească vreun ajutor.

Chiar dacă mai mult de jumătate din aceşti deţinuţi, care au strigat cu disperare, au plătit cu răni grele, dureri şi sânge, chiar dacă 172 de poliţişti cu ai lor 16 ofiţeri, în prezenţa unor înalţi domni au vrut să-şi dovedească curajul lor faţă de oamenii fără apărare, pe care i-au lovit fără cruţare, încât şi astăzi există unii cu oasele rupte şi ochii zdrobiţi, da, chiar dacă unii dintre noi au trebuit să plătească această acţiune cu viaţa, deoarece nu s'a mai găsit sânge pentru transfuzie, noi am făcut-o ca întreaga lume să afle şi să cunoască adevărata faţă a acestui regim, unealtă a diavolului.

Reprezentanţii acestei republici a ruşinii, ofiţerii de poliţie ai RDG-ului, s'au năpustit din nou cu bastoanele de cauciuc în mână prin săli şi celule, în care deţinuţii stăteau liniştiţi pe priciurile lor. Ei au lovit bătrânii, oamenii cu părul alb, au strigat oamenilor lor continuu : "Loviţi mai ales pe tineri ! Loviţii de moarte pe criminali !"

Oameni liberi din Germania de Vest ! Dacă voi aţi fi aruncat doar o privire în săli, doar una în timpul evenimentelor, dacă aţi fi văzut cum bătrânii sângerau căzuţi pe podea, loviţi de aceşti soldaţi-animale, dacă aţi fi văzut cum oameni care au muncit o viaţă în slujba societăţii sau au acţionat în mişcarea socialistă, sunt distruşi fizic şi sufleteşte de către tineri de 18-20 de ani, bestii ai noului socialism, dacă aţi fi văzut cum bolnavii sunt aruncaţi de pe locul unde au stat întinşi şi loviţi cu mânie cu bastoanele de cauciuc, atunci v-aţi ridica cu neţărmurită revoltă contra acestor ucigaşi, contra acestor criminali.

Tovarăşi şi prieteni de partid !

Germani din această ţară şi din cealaltă parte a graniţei !

În nespusa noastră disperare şi mizerie ne adresăm vouă, ne adresăm tuturor partidelor şi organizaţilor, asociaţilor bisericeşti şi comunităţilor religioase !

Ne adresăm unităţii luptătorilor contra inumanităţii ca şi ministerului pentru reunificare !

Ne adresăm Crucii Roşii şi Ligii pentru drepturile omului ! Ne adresăm tuturor democraţilor, tuturor oamenilor din Lumea Liberă : Auziţi strigătul nostru !

Auziţi ţipătul celor 6000 de deţinuţi chinuiţi şi flămânzi, care văd în voi ultima lor speranţă, care doresc salvarea pentru ei şi familiile lor. Auziţi-ne şi ajutaţi-ne ! Ajutaţi miile de nevinovaţi, care au trebuit deja să înmormânteze 20.000 dintre camarazii lor căzuţi victime tiraniei sângeroase !

Auziţi-ne, tovarăşi din SPD ! Mii dintre tovarăşii voştri au fost ucişi de bandiţii din partidul unic, auziţi şi ajutaţi pe cei care supravieţuiesc.

Auziţi-ne prieteni din CDU, LPD, şi FDP !

Cei mai buni membrii ai voştri sunt aici chinuiţi brutal şi sistematic, deoarece ei au îndrăznit să se angajeze pentru partidul lor.

Auziţi-ne oameni de dincolo de graniţa germană !

În cea mai mare disperare strigăm către voi ! Legiunile voastre au salvat odată deja de la moarte nevinovaţii şi chinuiţii. Nu acceptaţi ca cei nesătui de putere, cei cu josnice instincte animalice şi plăcere sadică de a ucide, să se năpustească împotriva noastră. Oameni din toate ţările, auziţi-ne ! Puneţi la stâlpul infamiei pe aceşti criminali şi faptele lor despotice !

Chemaţi prin întreaga voastră presă, oamenii de onoare, la lupta contra inumanităţii !

Trimeteţi în întreaga lume strigătul nostru de disperare, prin telefon şi radio.

Tovarăşi ! Prieteni ! Oameni ! 6000 de nevinovaţi vă imploră ! Auziţi strigătul acestor disperaţi !

Fiecare strop de sânge care a curs aici trebuie să ardă în conştiinţa omenirii, trebuie să ardă ca o pată a ruşinii regimului ! Nu răbdaţi în continuare ca ucigaşii şi criminalii să lovească sadic în oameni nevinovaţi ! Nu permiteţi lovirea umanităţii de către dictatura roşie, care a venit după dictatura neagră ! Nu permiteţi încă odată revenirea întunecatei domnii a Evului Mediu !

Auziţi strigătul nostru de disperare ! Auziţi-l, voi, care purtaţi încă fruntea sus şi încă sunteţi capabili de fapte umane ! Auziţi-ne şi ajutaţi-ne ! Doborâţi acest inuman, doborâţi acest sângeros regim ! Ajunge câţi au căzut omorâţi în spatele sârmei ghimpate, în celule şi camere de gazare, în lagărele de concentrare ! Ajung cei căzuţi pradă foamei, epidemiei şi tuberculozei ! Ajung morţii nevinovaţi ! Nu moartea şi distrugerea, ci viaţa şi reconstrucţia trebuie să guverneze.

Noi nu vrem să zacem şi să ne stingem încet ca animalele fără de ajutor!

Ne adresăm oamenilor liberi din întreaga lume !

Noi vrem să muncim, să construim şi să trăim !

Noi vrem să ajutăm la victoria libertăţii în întreaga lume !

Auziţi-ne fraţi şi surori din întreaga lume !

Ajutaţi-ne !

Din "Simbolul Socialismului".

Acestor scrisori nu le mai trebuie niciun comentariu, căci cele scrise şi destăinuite, chiar din inima iadului, sunt cumplit de zguduitoare. Numai din scurtul cuprins şi înţelesul redat, ajunge să-ţi faci o imagine

clară, despre eliberatorii din ţara lui "Soare Răsare", şi despre cei care fraternizează cu Moscova, care vor să-şi întindă "eliberarea" cât mai repede spre Occident.

Cât priveşte declaraţia cinică a Polizeiratului Schulze din Weimar că : "Republica Democrată Germană nu este suverană şi de aceea nu poate întreprinde nimic în această direcţie" este adevărat. El spunea purul adevăr şi asta nu trebuie să mire pe nimeni. Schulze rămâne totuşi o enigmă şi pentru viitor, căci el era "Vulpea care păzea găinile din coteţul şefului". Trăiam într'o ţară a prea-măritului Stalin şi mă întreb, cum se face că nu a fost arestat şi condamnat la 25 de ani ? Alţii au fost pentru mult mai puţin condamnaţi. El, Schulze şi Co., nu erau pentru sovietici decât gunoierii lor.

Deci, Republica Democrată Germană care fusese declarată la 7 Octombrie 1949 ca o ţară suverană şi independentă, nu avea nici după 157 de zile de existenţă, la 13 Martie 1950 (ceeace declarau deschis oamenii lor), şi nu are nici până astăzi, ca toate ţările de Democraţie Populară, din aşa zisul lagăr socialist, întemeiate din milostivirea tătucului Stalin - LIBERTATE.

La 12 August 1949, sovieticii semnaseră împreună cu ceilalţi reprezentanţi, 48 la număr, Convenţia dela Geneva a Crucii Roşii Internaţionale. Aceasta este recunoscută până la urmă de 61 de State, dintre care 55 semnaseră Convenţia încă în perioada anului 1949, ceilalţi 6 în anul 1950, ultima fiind Jugoslavia la 10 Deembrie 1950.

Întemeierea noului Stat German în Vest, Republica Federală Germania, la 23 Septembrie 1949, era începutul înfăptuirii visului dorit de ani de zile de întregul popor german, un pas înainte spre viitor. Dar acest lucru şi acest Stat cu orânduirea lui Democratică nu era pe placul celor din Moscova şi de aceea, la ordinul lui Stalin, prin Beria, se pune în funcţiune planul demult pregătit de Generalul Iwan Serow şi Co., întemeind Republica Democrată Germană, care va dansa după muzica lor. Acest prim pas a făcut ca întreaga suflare germană din Est şi Vest să vadă cu consternare, cum patria lor a fost împărţită în două, după bunul plac al ocupanţilor, fără un Tratat de Pace şi fără "Unificarea" ce până atunci fusese mereu trâmbiţată de către ambele părţi. Se înfăptuise doar despărţirea, pentru un moment după cum se spunea, dar poate va fi pentru totdeauna. Cu siguranţă pentru un timp mai îndelungat decât visaseră ei ocupaţia.

Tineretul din Vest pusese umăr la umăr şi începuse reconstrucţia noului Stat, pentru buna stare proprie şi a întregii naţiuni.

Tineretul german din Est îşi luă traista şi, cu sutele, chiar cu miile, păşiră pe drumul pribegiei în direcţia Vestului liber. Alţii, mai legaţi de glia strămoşească, rămaseră să o apere, aşa cum au făcut străbunii lor în cursul istoriei pentru supravieţuire şi existenţă naţională.

Am văzut din rândurile scrisorilor de mai sus ce înseamnă disperarea, când viaţa nu mai face doi bani, iar moartea este înfruntată direct în faţă. Ocolişurile nu mai au rost. Deci caută-i slăbiciunea, ca să-l poţi combate, şi slăbiciuni are omul cu duiumul, numai să ştii să le descoperi şi să le exploatezi fără să simtă. Laşi erau şi lacheii lor pe care-i crescuseră în serele lor de reeducare cu propria lor îndoctrinare şi care era rezultatul ? Acela al lui Schulze, ce ştia să răspundă cu ură dar şi cu frică : "Ei să primească de toate, dar pentru numele lui DUMNEZEU, să nu mai strige"! Asta ordona el, educatul NKVD-ului, omul lor de ieri, de azi şi poate de mâine, dacă va mai fi nevoie de el. El, îl implora pe Dumnezeu şi într'un fel îi cerea ajutorul ! O împuternicire pe care el, ca şef, nu o puteau impune unor înfometaţi, unor umbre umane pe care subalternii lui i-au adus în această stare, mai mult decât dureroasă.

Ei fac mai bine decât înaintaşii lor. Totuşi să nu uităm că au trecut ani de zile dela ultima bubuitură de tun pe aceste meleaguri, iar tehnica a progresat.

Sa lăsăm totul în starea care se află şi vom reveni după ce vom mai face o raită, după înfiinţarea Republicii la 7 Octombrie 1949. Vrem să ştim ce gândea tineretul, ce speranţe în viitorul apropiat şi cel depărtat. Nu vom lăsa baltă urmarea. Ne vom întoarce însă la timpul potrivit, căci mai avem ceva de spus despre "Internaţi", despre soarta lor, despre vina lor de a ajunge în lagăre de internaţi la sovietici şi reţinerea îndelungată, iar dacă se poate, despre numele unora, care mi-au mai rămas în memorie şi nu i-am uitat după trecerea anilor.

Nu mă voi ocupa nici de "Blocada Berlinului", căci despre ea s'a scris aşa de mult şi, totuşi prea puţin. Eu care, în acea perioadă, mă aflam între zidurile închisorii lagărului Bautzen, nu pot să-mi dau o părere competentă. Un lucru este sigur : sovieticii nu au făcut altceva decât să-şi arate adevărata lor faţă şi adevăratele intenţii, iar Vestul, tehnica superioară, totul pe spinarea poporului german. Poate în acea perioadă şi-au dat seama americanii şi cu aliaţii lor de adevăratele intenţii ale aliatului sovietic.

Totuşi multe dedesubpturi politice, care nu erau încă date publicităţii, mi le-a povestit Fritz Heincke de care am amintit. Toate lucrurile aflate mai înainte şi după aceea îmi confirmă evoluţia lucrurilor care se desfăşurau în faţa mea, a noastră şi a tuturor celor care aveau ochi de văzut şi urechi de auzit. La unele lucruri aflate de la el, am rămas "ca la dentist" cum ar spune un şugubăţ.

Nu în Republica Federală Germania a început urmărirea membrilor şi activiştilor din Partidul Comunist German, ci în Republica Democrată Germană s'a făcut primul pas. Curăţirile cele mari începură în 1950-1951, când funcţionarii de Partid, care nu mergeau pe drumul indicat, ajungeau în Centralele NKVD unde erau cercetaţi şi condamnaţi de către Tribunalele Militare Sovietice. Aşa se întâmplase şi cu el, ca şi cu nişte

prieteni buni din Partidul Comunist German cu care înfăptuiseră unificarea la un numitor comun, adică S.E.D., ca Fritz Sperling şi Kurt Müller, care nu vroiseră să devină executorii Kremlinului. Dar astfel de elemente fanatice germane, indiferent din ce Partid proveneau, nu au fost pe placul Generalului de NKVD Iwan Serow. Pentru el şi NKVD numai aceia erau loiali, care executau ordinele primite fără a pune întrebări, fără a se întreba de persoana lui proprie sau de familia lui. Toţi ceilalţi erau măturaţi la lada cu gunoi, indiferent de serviciile aduse.

Tot dela el am aflat multe despre Criza Berlinului în perioada anilor 1948-49, când sovieticii făcuseră Blocada şi ameninţau "Pacea Lumii", în felul lor. Ceea ce i-a iritat cel mai mult, atât pe ei cât şi pe colaboratorii lor germani, şi a fost subiect îndelungat de discuţii, a fost "neobrăzarea" Generalului De Gaulle, care primise în audienţă pe Ambasadorul Sovietic la Paris, Serghei Winogradow, la cererea acestuia. În timp ce se adresa Generalului care foarte serios îşi asculta cu luare aminte musafirul, autoinvitat, acesta a declarat : "Situaţia se agravează din zi în zi, iar dacă va merge treaba aşa mai departe, va fi război !"

La aceasta, foarte tacticos, tulburat în sinea lui şi scârbit de atâta închipuire naivă a unui "diplomat", ridicându-se în picioare şi privindu-şi musafirul, de sus, De Gaulle i-a răspuns : "Atunci vom muri împreună". ... Audienţa a luat sfârşit. Presa timpului îşi făcuse reportajele necesare ! Senzaţia zilei şi a epocii !

Cei din lagărul socialist turbară în sinea lor, dar înghiţiră în sec, pentru a nu complica lucrurile. Deci, fără comentarii ! ...

Totuşi, după proclamarea Republicii Democrate Germane, un nou fenomen îşi făcu apariţia la orizontul însângerat al noului Stat. El consta într'o nouă atitudine, un nou simţ de răspundere, o nouă interceptare a gândirii, o nouă alianţă de clasă şi solidaritate în lupta contra ocupantului şi a lacheilor lui.

Cu acest 7 Octombrie 1949 începea o luptă de martiraj unită contra "Neomeniei Umane", luptă a unui popor învins, care nu-şi cerea altceva decât dreptul sfânt de Naţiune, de libertate, de Unificarea Patriei şi un Tratat de Pace.

Dacă până la aceată dată şi chiar mai târziu, aliaţii din Occident îşi făuriseră o reţea întreagă de grupări subversive, ce adunau informaţii militare şi economice de la confratele din Est, ele nu găsiră întregul asentiment al populaţiei. Ea nu putea uita că, în fond, tocmai cei din Vest fuseseră acei care îi vânduseră de nenumărate ori, ca şi pe celelalte naţiuni, acum integrate în lagărul socialist, la târgurile de la Teheran, Yalta şi Potsdam. Acum, aceiaşi negustori fără scrupule căutau aliaţi între cei vânduţi, ca să le fie de folos, fără să-i ajute sau să se intereseze de durerile lor.

Viţeii din 1945 crescuseră, deveniseră încrezători în forţa lor, iar din amara experienţă învăţaseră ceva :"nu primeşti nimic în viaţă degeaba".

Ei lansară dictonul : "în luptă unită mai întâi pentru interesele noastre". Rănile primite trebuiau îngrijite, doftoricite şi lecuite numai cu mijloacele proprii, cu leacurile tradiţionale ale unei naţiuni, cu o cultură şi o civilizaţie, ce se poate vedea şi citi cu litere de aur în cartea istoriei mondiale. Chiar dacă unele pagini ale acestei istorii aveau o perioadă neagră şi lăsaseră umbre, această perioadă nu ar fi prins rădăcini, dacă "Ei", "grădinarii lumii", cum se mai numesc, nu le-ar fi udat intenţionat şi regulat. Fiind udate la timp, au crescut, iar rodul lor a ajuns în mâinile grădinarilor vecini şi nu ale propietarului de fapt, după cum ar fi fost normal. Aici se poate vedea clar politica aliaţilor, îndeosebi a celui din Răsărit. El şi-a adus colaboratorii lui pe care i-a plantat în grădina zonei sale de ocupaţie iar cei din Vest, ca grădinari, le-au dat apa necesară. Recolta o adunară însă grădinarii sovietici, iar noi vom vedea ce-au recoltat după vechiul proverb :"Cine seamănă vânt, culege furtună".

Iată-ne deci în faţa unui nou fenomen de gândire ce se desvoltă rapid, progresează şi începe să se infiltreze la toate nivelurile societăţii din Republica Democrată Germană. Acest fenomen de gândire duce la formarea "Grupărilor de luptă contra neomeniei". În germană : "Kampf Gruppen gegen Unmenschlichkeit", cu zeci de secţii pe tot întinsul Republicii, grupuri ce răsăriră ca ciupercile după o ploaie bună venită din ceruri. Explozia aceasta se produse cu adevărat o dată cu ştirile transmise de către Radio RIAS, despre evenimentele din Bautzen şi extraordinara performanţă de a transmite direct din Iadul socialismului-comunist, reportajul documentar, original şi fără de mistificare sau întoarcere de condei gazetăresc. Transparentele la geamurile închisorii ce se puteau vedea de departe, ajutorul disperat cerut prin strigătele în cor, dovedeau că cele raportate în prima, precum şi în a doua scrisoare, erau o realitate. Germanii îşi dădură seama că a venit timpul să-şi schimbe atitudinea şi, primii au fost cei tineri care au şi trecut la acţiune.

Trebuie să menţionez că această nouă formă de luptă ce se întinsese ca râia în toate oraşele şi satele, până în cele mai îndepărtate colţuri ale ţării, nu era şi nu făcea parte din grupurile aliaţilor din Vest, pentru informaţii, ci era individuală şi nici decum legatăă una de alta sau coordonate între ele de cineva, ci numai rezultate din conştiinţa că ei sunt germani şi se consideră oameni şi nu brute văzute prin ochelarii trupelor de ocupaţie şi propaganda lor. Ei erau oameni şi doreau să fie respectaţi ca oameni, mai ales acum după ce se formaseră cele două state germane.

Lupta aceasta nu era altceva decât un fenomen natural, care dădea acum roadele pe care sovieticii nu au înţeles şi nu au ştiut să le culeagă la timp şi în folosul lor, dela noua generaţie de după război. În loc să-şi apropie populaţia de partea lor, cum ar fi fost normal, ei i-au combătut

direct, cu aceleaşi metode, cu aceleaşi arme şi aceiaşi politică, ca şi în prima zi când sosiseră şi srigaseră în gura mare : "davai ceas" !

Oare cine erau aceşti oameni necunoscuţi, care nu cedaseră ispitei, care nu aveau pretenţii prea mari, care cereau doar dreptul lor legitim de "om", de om liber născut şi nu sclav înlănţuit ?

Contigentul lor era foarte pestriţ, fiind reprezentate toate păturile sociale, majoritatea provenea însă din clasa mare a muncitorimii, chiar din acea clasă socială pe care tocmai sovieticii contau şi clădeau viitorul socialismului, pentru ei şi colaboratorii lor. Aceste grupări îşi dăduseră seama că toată propaganda, ce se putea auzi zi şi noapte, nu era altceva decât o inducere în eroare şi o politică trădătoare faţă de individ.

Noile partide politice trădaseră "democraţia". Ele nu mai aveau nimic de-a face cu tradiţionalele partide politice germane, care fuseseră reprezentantele vieţii politice ale poporului şi nicidecum colaboratoare abjecte cu ocupantul sovietic. Prin arestările în massă efectuate în rândurile celor care au încercat o colaborare spre binele poporului german, dar nu plecaseră capul, ei au ajuns în Iadul din Bautzen de unde, după cum am văzut, tocmai ei strigau cel mai tare. Aveau dreptate, căci cine în afară de ei puteau fi crezuţi, pe cuvânt, acel cuvânt în care alegătorii avuseseră încredere. Ce puteau gândi aceştia acum ?

Capii confesiunilor religioase nu aveau curajul să spună adevărul, ci dădeau declaraţii false, de multe ori gata primite dela ocupantul sovietic. Ei erau aceia care acopereau crimele săvârşite de noii stăpâni. Au fost foarte puţini cei care au rămas fideli cauzei lor, ţinând la turma credincioşilor lor, chiar şi atunci când singuri au trebuit să-şi aleagă calea viitorului. Fie că erau : preot evanghelic, catolic, ori predicator babtist, mormon, jehovist sau cum le mai spune, ei au ţinut cu oile lor, le-au dat încredere în sine, în Dumnezeu şi în ziua de mâine, prin ţinuta lor demnă. Ce făceau şefii lor pentru a-şi menţine postul asta era altă mâncare de peşte. Preoţii dela sate şi micile oraşe formau o familie, şi avuseseră destule necazuri cu "eliberatorii" în primele luni ale ocupaţiei, iar acum numai ţinuta lor putea menţine credinţa în familie mai departe fără să se destrame. Mulţi dintre cei închişi la Bautzen, Sachsenhausen ori în lagările sovietice, au ţinut la demnitatea lor şi au suportat martirajul credinţei fără a se umili, nici chiar atunci când simţeau că merg pe ultimul drum, când se rugau pentru iertarea păcatelor celor cărora le căzuseră victimă.

Nici foştii comunişti sau social democraţi, care şi-au făcut un stagiu de ani de zile în lagărele lui Hitler, nu-şi trădaseră ideia politică şi clasa muncitoare pe care o reprezentau, poporul pentru care luptaseră, aşa cum o făcuseră un Ulbrich, Grotewohl sau Pick şi fraţii lor de breaslă.

Ei au suferit şi au suportat chinurile detenţei de ani de zile, au luptat pentru dreptatea în care credeau ca într'un vis al binelui. Ei s'au bucurat când au fost eliberaţi şi au avut mari speranţe pentru viitorul lor şi al

confraţilor, dar au fost foarte repede treziţi la realitate. Conştienţi de greşeala încrederii avute, au trecut în ilegalitate şi au luptat cu mai mare îndârjire împotriva noului duşman al clasei muncitoare : socialismul-comunist sovietic. Nu puţini au fost dintre aceştia, pe care i-am întâlnit prin închisorile sau lagărele Golgotei Răsăritene. Mulţi dintre ei căzuseră în deznădejde, ajunseseră la o vârstă înaintată şi nu mai aveau speranţe pentru viitor. Alţii, mai dinamici, nu lăsaseră capul jos, convinşi că nu pierduseră încă partida. Erau optimişti şi credeau în soarta lor şi a confraţilor lor, dar nu după ideile sovietice. Şi din păcate, mulţi, chiar foarte mulţi dintre ei, acum după ce îşi dăduseră seama de realitate, se prăbuşiseră şi au rămas pe întinsa Golgotă.

Nu vreau să merg prea departe. Am mai arătat şi am să mai arăt din când în când, câte un caz autentic, care ilustrează situaţia reală şi starea sufletească a unor oameni de-ai lor, care au luptat o viaţă întreagă (iar omul are numai o viaţă pământească) cum şi ce gândeau tocmai aceia despre care nu se poate spune că au fost "fascişti", ci mai degrabă comunişti.

Un caz elocvent pentru acele timpuri este al muncitorului de căi ferate Dölling şi al fratelui său din Klingenthal, în Erzgebirge din Landul Saxonia. Ambii erau membrii ai Partidului Comunist German imediat după înfiinţarea lui. Arestaţi, condamnaţi şi închişi de nenumărate ori în timpul celui de al III-lea Reich, nu s'au compromis, nu au semnat niciodată renunţarea la ideia şi crezul lor.

Ei au văzut şi trăit eliberarea de către sovietici, au văzut şi supravieţuit evoluţiei acelui comunism, pentru care luptaseră şi suferiseră o viaţă întreagă şi s'au despărţit de el. Nu doreau să se lase înhămaţi la căruţa Moscovei. Ei au devenit din acel moment, pentru cei din SED, copiii credincioşi sau "die Sorgenkinder" după 1945.

Aceşti doi fraţi erau fabricaţi din alt aluat comunist. Ei aveau forţa psihică a fanatismului lor ideologic, iar ura contra comuniştilor sovietici vopsiţi şi criminali, creştea dela o zi la alta. Ajunsă pe culmea disperării, declanşată de arestarea unui bun cunoscut de-al lor, Meinel Kurt, născut circa la 1890, zis şi Betty Kurt, ce locuia în Auerbacher Strasse (după 1945 Lenin Strasse), lângă Gara de Nord din Klingenthal, revolta lor a explodat.

Meinel Kurt era apolitic, el era negustor de cărbuni. Comandatura regională a trupelor de ocupaţie sovietice i-a dat permisia de a continua negoţul cu cărbuni. El livra cărbuni nu numai Armatei Roşii ci şi civililor şi micilor întreprinderi şi instituţii din regiune.

În 1948 a fost arestat peste noapte, fiind trădat de şoferul care lucra la el de ani de zile, câştigându-şi pâinea. Localitatea Klingenthal nefiind departe de graniţa Cehoslovacă, era şi un punct de tranzit de refugiaţi ilegali care îşi căutau scăparea spre Vest, înspre Bavaria. Cum Cehii supravegheau strict graniţa lor cu Bavaria, o delăsau pe cea spre Zona de

ocupație sovietică din Germania. Deci pe aici se putea trece pe căi întortocheate, pline cu refugiați ruși, ucrainieni, polonezi, cehi, slovaci, germani, baltici și alte naționalități, ce ajungeau după multe săptămâni sau luni de zile de fugă și prigoană, într'una din barăcile comerciantului de cărbune din Klingenthal. Bani sau obiecte de valoare aproape că nu mai aveau. Dar Betty Kurt, avea mereu loc, cât de înghesuit ar fi fost și își transporta încărcătura de refugiați până aproape de granița cu Bavaria, acolo unde știa că nu sunt grăniceri sovietici.

Coborîrea se făcea între satul Adorf și Bad Elster. De aci, prin țărani cunoscuți sau pădurari, ei erau trecuți granița spre o altă lume.

Omul care de ani de zile câștiga o pâine la el, îl denunță NKVD-ului sovietic, care-l arestă. Dus la Centrala din Aue, după un scurt timp este transferat la Dresda, unde Tribunalul Militar îl condamnă la 25 de ani. A ajuns la Bautzen, unde l-am întâlnit, dar din cauza vârstei înaintate, va rămâne în RDG și nu va fi expediat în URSS. Este eliberat în 1955. Rămăsese o umbră de om după maltratările îndurate în timpul cercetărilor, îndeosebi la Aue. Se reîntoarce în localitatea lui natală. Primirea în rândul concetățenilor este foarte călduroasă, căci cu toții știu că el "Betty Kurt", cum era poreclit, chiar dacă a fost comerciant de cărbune, nu s'a îmbogățit pe spinarea refugiaților. După un an a murit, ducând cu el amintirea plăcută că în viața lui a făcut și o faptă bună și a pătimit și el undeva la granița Golgotei Răsăritene. Localnicii și vecinii l-au petrecut cu mare respect pe ultimul său drum.

În amintirea localnicilor a fost și va rămâne o mândrie a lor faptul că din părțile acestea nu prea bogate, dar cu frică de Dumnezeu, cu căldură frățească și ospitalitate recunoscută de veacuri, au fost oameni care au ieșit din ambianța lor familială și au ajutat cu ce au putut atât pe cel nevoiaș, cât și pe cel pribeag, ce-și căuta o nouă patrie.

Frații Dölling erau legați de el, prin faptul că nu odată fiind rugați, l-au ajutat cu câte un transport de nevoiași, în vagoanele de marfă ce îi duceau în altă direcție decât în mâinile NKVD-ului.

Chiar fiul celui mai mare din frați, crescut în umbra internaționalismului proletar, educat de mic copil în acest sens, Walter Dölling, din proprie inițiativă s'a atașat mai târziu la o grupă de luptă contra neomeniei, din Klingenthal. De el voi mai vorbi la timpul cuvenit.

Oameni ca ei au fost mulți, nenumărat de mulți, au fost cei arestați și băgați în mașinăria NKVD-ului, din care nu au mai ieșit, decât la orizontală, ori niște umbre de ființe omenești, după atâția ani dela un război îndelungat și distrugător.

Să revenim însă de unde am plecat, adică la acei oameni care erau convinși că prin ajutorarea vecinului aflat la nevoie se poate mai bine înjgheba rezistența contra unui regim fără de scrupule.

În mare, aceste grupări își luaseră misiunea de a ajuta familiile nevoiașe, în primul rând pe cele care au avut de suferit din partea sovieticilor, dar acestea erau foarte multe. Membrii familiilor al căror tată sau mamă sau unul din frați fusese arestat, internat sau deportat, primeau un ajutor material, o susținere morală, o educație spirituală pentru cei care mergeau la școală, servicii mai bune, mai bănoase, pentru a putea îmbunătăți traiul de toate zilele. Copiii care rămâneau fără supraveghere erau luați de o familie sau de alta prin rotație, vara în vacanță mergeau familii întregi spre a-i ajuta pe țărani la munca câmpului, să-și adune bucatele, din care erau ajutați și ei la rândul lor. Copiii erau educați gratuit în domeniul muzical, o pasiune a locuitorilor din această regiune.

Desigur că nu toți au înțeles să îndeplinească o astfel de muncă frățească, dar cei care au făcut-o, au făcut-o cu drag. Trebuia însă în același timp să te ferești de uneltele regimului și de agenții tot mai numeroși ai NKVD-ului și ai Poliției Populare. Nu toate grupările au făcut același lucru, nu toate vedeau viitorul așa de frumos, dar fiecare grupare se gândea la un viitor fericit, la o unificare a Germaniei, desigur după un Tratat de Pace. Nimeni nu s'ar fi gândit că această situație va dura o veșnicie. Vinovați sunt cu toții, și cei din Vest și cei din Est, căci nici unul nu este mai breaz sau are ceva mai omenos în el. Pe ei nu-i preocupă soarta germanilor, ci interesul lor propriu. Ei au uitat însă legea vieții, că un corp omenesc nu poate trăi fără inimă. Tot așa nici Europa nu poate trăi fără Germania, care a fost, este și va rămâne inima și pulsul acestui continent. Cu o inimă tăiată în două, chiar dacă mai trăiește corpul un timp, va veni o zi când inima tăiată va trebui împreunată. Tot așa și cu Germania, ruptă în două în mod artificial, va veni o zi, când imperativul vieții va cere ca întreaga Europă să trăiască unită și fără graniță, cu inima ei dătătoare de impulsii : Germania.

În zona sovietică de ocupație a Germaniei, încep a se organiza în anul 1949 primele "Grupări de luptă contra neomeniei". Aceste grupe se coordonau singure, fiecare grupă având până la șapte membri. Au fost însă unele care, prin unirea mai multor grupe, au avut și peste 30 de membri. Aceste grupe erau în pericol de-a fi demascate mult mai ușor, și din păcate acesta a fost până la urmă tragicul lor sfârșit.

Dela bun început, aceste grupări nu au făcut spionaj și nici nu doreau să colaboreze cu vreo putere străină. Au fost însă unele sau unii membri din grupe care, fără știrea celorlalți, au făcut și acest lucru. Banii incasați, dacă primeau, erau întrebuințați pentru scopuri filantropice și nicidecum pentru îmbogățirea vreunei persoane din grupă.

În lagărele din Workuta sau Potma, pe unde am fost dus fără pașaport, am întâlnit o sumedenie de oameni care aparțineau unor astfel de grupări. Ei rămăseseră în casa străbună, spre a înfrunta nenorocirile ca și strămoșii lor, iar de ar fi fost nevoie ar fi înfruntat chiar și pe

diavolul. Orientarea lor era clară. Ei, aci în Saxonia și în Turingia, erau urmașii și copiii răsfățați al unui August al II-lea cel Tare din Saxonia și ai lui Martin Luther din Turingia. În timp ce August al II-lea cel Tare era de viță nobilă, ca Elector de Saxa și Rege al Poloniei ; Martin Luther, născut în Eisleben, fiul unui miner, este cel mai mare Reformator religios, întemeietorul protestantismului. El mai era și fiul acestor meleaguri, iar prin pilda sa trăia și va trăi veșnic în sufletele și în mijlocul oamenilor cărora le dădea curaj și nu odată găseau în scrierile lui un sfat ce venea din adâncul sufletului și de care acum, aveau mare nevoie. Iată ce scria Luther despre folosul unui sfat dat în timpuri grele : "Diavolului îi trebuie bătută crucea în obraz, nu prea mult fluierat sau curtat. Așa va ști el, pe cine să ocolească".

Această zicală a Marelui fiu German, nu este de lepădat, chiar și acum la peste patru sute de ani dela moartea lui. Chiar acum, într'o astfel de situație, se strânseseră în jurul ideii lui sute, mii de tineri și bătrâni, fete și mame, care admirau curajul bărbatului din el.

Scrierile lui erau din zi în zi mai căutate, mai apreciate, mai mult citite, căci ele erau dătătoare de viață, de curaj, întruchipând icoana sfântă a trecutului și a viitorului lor propriu. Era primul pas făcut cu o intuiție comună națională, era lumina dătătoare de putere, pentru a putea privi dușmanul în ochi, a-l disprețui sau a-l slăvi după cum merită comportarea sa. Aceasta era Istoria lor.

De sfatul lui Martin Luther a amintit odată, într'o perioadă, un preot necunoscut, și sfatul s'a întins ca o epidemie pe întreaga întindere a zonei de ocupație sovietice din Germania.

Degeaba au încercat cei din NKVD, să reconstituie faptul sau să localizeze biserica în care a fost ținută predica, căci nu au găsit nici dovezile necesare și nici un trădător. Preotul rămâne anonim, dar va rămâne veșnic în amintirea celor care i-au ascultat și urmat sfatul. Unii dintre ei au ajuns și în lagărele din Workuta, Siberia sau în vreun lagăr mai îndepărtat de pe întinsa Golgotă Răsăriteană, dar când le era timpul mai greu, și erau mai desnădăjduiți pomeneau în gând sau în rugăciunea lor, cuvintele apostolice ale lui Martin Luther.

Toate acestea, adunate de ici și de colo, dădeau de gândit tineretului german, iar chemarea lansată din om în om de a ajuta pe cei năpăstuiți a ajuns și la "Grupările de luptă contra neomeniei". Era un nou imbold, era ceva ce se aștepta de mult, era chemarea unei națiuni. Ei au înțeles sensul luptei, iar pentru izbânda definitivă orice metodă era bine venită și aplicată, în afară de teroare, căci ei știau că teroarea aduce după sine numai teroare.

Am descris rolul lor în societate, într'o societate fără de viitor după modelul celor din Moscova și al lacheilor lor.

În lagărele din Workuta am întâlnit mulți dintre ei, dintre cei ce au fost trădați de agenții provocatori ai noului "Regim". Nu i-am cunoscut

pe toți, nici nu se putea, dar am adunat cu multă migală unele nume din diferite grupări existente. Nu pot menționa prea mulți, căci unii nu au fost desconspirați și poate mai trăiesc și astăzi în speranța unei zile mai bune pe meleagurile lor natale. Să mă ierte cei ce au colaborat cu mine și al căror nume nu este scris ; nu l-am avut, sau cu timpul l-am uitat ori notițele mele s'au pierdut ori s'au deteriorat, căci căile Domnului sunt lungi și întortochiate și nimic nu-i veșnic pe acest pământ.

Chiar dacă nu sunt născut pe acele meleaguri, ele au dat familiei mele pentru un timp un acoperiș și o mâncare caldă, dacă a fost nevoie. Tot aci mi-am pierdut tinerețea, mai bine zis mi-am făcut studiile în Citadela Universitară din Bautzen, în Gelbe Elend. Aci am cunoscut oameni, aci am luat cunoștință despre "umanitatea" Comunismului, despre Spectrul Roșu. Aci, lângă mine, mi-au murit mulți prieteni, cărora nu le eram străin și care m'au ajutat de câte ori era nevoie sau puteau. Trecut la Workuta am putut vorbi mai pe îndelete și ei ca și mine ne-am povestit viața, durerile și faptele ori cauza pentru care am făcut acest lung drum, la Nord de Cercul Polar, în mijlocul Tundrei romantice și ucigătoare.

Acești oameni care au dat totul, fără rezerve, chiar viața pentru ajutorarea aproapelui, nu trebuiesc dați uitării. Ei cu faptele și numele lor, trebuiesc înscriși în rândul celor ce s'au jertfit pentru Germania, pentru o Europă Liberă și Unită.

Ei, acești martiri au oprit chiar și pentru o fracțiune de secundă, înaintarea tiraniei totalitare Comunistă - bolșevică - fascist Moscovită, spre Vest. Lor le datorăm mai mult decât cinstea de a-i pomeni, lor și altora ca ei le datorăm viitorul nostru și al copiilor noștri.

Sovieticii, odată cu intrarea lor în Germania, s'au comportat ca barbarii, furând și violând tot ce le cădea în mână, au asasinat și deportat pe cine le-a căzut în plasă și asta nu numai în perioada războiului, ci și după terminarea lui. Nimeni nu le-a putut spune ceva ; nimicind orice rezistență în fașă. Așa s'au umplut lagărele create de predecesorii lor ca și închisorile, cu tot ce le-a căzut în mână. I-au acuzat pe învinșii lor, condamnându-i pentru deportare și deportau după bunul lor plac chiar și atunci după ce semnaseră Convenția dela Geneva.

Generații întregi de tineret, ce nu participaseră la război, ce nu fuseseră în armată și nici în partidele politice, au fost sistematic asasinați în lagăre speciale din Germania de Est.

Germanii, convinși de soartă, că au pierdut războiul, acuzați cu toții dela mic la mare, de ocupanții aliați, s'au supus. Nu s'a găsit nimeni să le ia apărarea, nici democrații de americani, nici conservatorii englezi și nici liberaliștii francezi.

Au văzut cu ochii lor mâinile mânjite de sângele nevinovat al miilor de victime și nu au zis nimic, s'au mulțumit doar cu spălarea mâinilor, ca și în alte cazuri.

Din contră, pe unde au putut şi cum au putut după ce şi-au dat seama, i-au aţâţat prin Radio la rezistenţă anunţând că poate mâine va fi ziua X. Acelaşi lucru l-au făcut şi cu alte naţionalităţi, care trebuiesc aici amintite : ucrainienii, balticii, tătarii, cazacii, polonezii, cehii, slovacii, ungurii, românii, bulgarii şi alte atâtea neamuri şi popoare oropsite şi vândute, de parcă schimbau banii la bursele din New York, Londra sau Paris.

S'au lăsat prostiţi atât de înfiinţarea ONU-ului, în 1945, cât şi din nou la 20 Septembrie 1948. Bundesratul Elveţian invită 70 de Guverne, de a participa la revizuirea mai multor Convenţii Internaţionale. La 21 Aprilie 1949, se deschide Conferinţa cu participarea delegaţiilor a 59 de Guverne din care nu lipsesc printre cei prezenţi Belorusia SSR, URSS şi Ucraina SSR. Votarea se face pe date de 11 August 1949. Între timp au avut loc 37 de şedinţe ale Comisiei Plenare şi circa 300 de şedinţe ale subcomisiilor. A doua zi, adică pe ziua de 12 August 1949, cei 48 de delegaţi semnează încheierea Conferinţei.

Totul este bun şi la locul său. Ce caută însă să semneze ca reprezentanţi de Guvern, cei din Belorusia şi Ucraina, când toată omenirea ştia că tocmai în această perioadă sovieticii duceau un război nedeclarat contra populaţiei şi naţionalităţilor acestor republici fantomă ? Acest război s'a întrerupt numai pentru un momen în anul 1953. Mii de familii au fost deportate în îndepărtata Siberie, familii nevinovate, numai pentru faptul că unul sau altul era bănuit că aparţine grupărilor de partizani sau armatei de Eliberare Ucrainiană Bendera. Alte zeci de mii care nu fuseseră executaţi imediat la arestare, au fost condamnaţi, indiferent dacă erau vinovaţi sau nu, copii minori sau bătrâni la câte 10-15 sau 25 de ani. Câţi au murit în aceste transporturi numai Dumnezeu şi NKVD-ul ştiu. Acelaşi lucru se întâmpla şi în ţările baltice, Bielorusia, Ucraina, Basarabia.

URSS-ul a aprobat şi semnat "Convenţia dela Geneva pentru ocrotirea jertfelor de război", din August 1949. Dau numai un simplu exemplu din Capitolul XI, articolul 129 şi 130. Cazurile de moarte, testamentele internaţilor, actele de deces şi listele decedaţilor cu identificarea şi localizarea mormintelor. Pot să mai amintesc şi articolele 49 şi 50 din acelaşi capitol.

Ce au făcut Guvernele URSS, Ucrain SSR şi Bielorusia SSR, cu familiile pe care le-au deportat, ale celor căzuţi sau arestaţi şi condamnaţi pentru lupta lor de eliberare contra trupelor NKVD şi ai Armatei Roşii ? Unde sunt listele celor morţi sau dispăruţi pe drum ? Localizarea mormintelor, etc.etc..., căci aceştia erau doar propriul popor, pe care nu de mult îi eliberaseră de sub jugul Panilor polonezi ori de ocupaţia germană, cu care colaboraseră şi ei nu demult ! Ce să vorbim de tineretul acestor ţări sau regiuni, care erau duşi ca mână ieftină de lucru, sub un motiv sau altul, la punctele strategice în Urali

sau la Nord de Cercul Polar, chiar acolo unde azi şi-au instalat rampele de lansare a rachetelor atomice cu care ameninţă Pacea lumii.

Am întrebat şi întreb, oare toţi aceia care au semnat, confirmat sau aprobat admiterea unor asemenea Delegaţii Guvernamentale ca SSR Ucraina şi SSR Bielorusia în Forul Internaţional al ONU-ului, nu sunt părtaşi şi vinovaţi de crimă ? Ori vor spune că nu au ştiut nimic ?

Aceeaşi întrebare este pusă şi Bundesratului Elveţian, care le-a trimis şi le-a acceptat invitaţia şi admiterea ca Guvern Independent la această Convenţie, în timp ce URSS-ul era reprezentat, ca urmare a invitaţiei trimise şi admiterii de mai târziu. Tocmai ei cunoşteau politica criminală a sovieticilor, mai ales în consultaţiile avute în 1945-46 cu ei, consultaţii despre care voi mai vorbi la timp.

Aceste Guverne, în strânsă legătură cu şefii lor din Kremlin, asasinau, deportau şi mai departe ca şi până acum, milioane de cetăţeni pe care i-au trecut pe listele celor dispăruţi în timpul războiului, care se terminase la 9 Mai 1945, odată cu capitularea Germaniei. În aceleaşi liste trebuiesc căutaţi şi polonezii, evreii, balticii, ruşii albi, ucrainienii deportaţi după Septembrie 1939 până în 1941, în timp ce fuseseră prieteni la toartă cu Nazismul German !

Da, Germania pierduse războiul şi deci ei i se puteau imputa toate crimele şi milioanele de morţi, pe care ei însăşi le făcuseră, chiar la ani de zile după război. Aveau în sfârşit un ţap ispăşitor !

Domnilor Diplomaţi Internaţionali, nu vă daţi seama cu cine aţi dat mâna, pe cine aţi încălzit la sânul vostru ? Mai puteţi să dormiţi liniştiţi noaptea şi să trăiţi cu familiile voastre, fără ca să vă gândiţi că traiul bun şi starea economică pe care o savuraţi se datoreşte în mare măsură acestor criminali, pe care i-aţi considerat oameni ? Numai mişelia voastră v'a făcut să colaboraţi conştient sau inconştient cu ei, dar aţi făcut acest lucru. Nu v-aţi gândit că şi copiii voştri sau nepoţii vor lua odată drumul Siberiei, în caz că aceşti "davai ceas", vor reuşi să ajungă la Atlantic prin trădarea şi vina voastră, căci pentru ei nu aţi fost şi nu sunteţi, atâta timp cât rămâneţi pe acelaşi drum, decât nişte "Idioţi utili", la timpul potrivit.

Bine aţi făcut că aţi condamnat crimele efectuate de germani în timpul războiului, dar nu înţeleg de ce nu condamnaţi şi crimele pe care prietenii voştri, cu care vă pupaţi şi vă îmbrăţişaţi, le-au făcut şi le mai fac, iar victimile lor au trecut de mult de suta de milioane.

Întrebaţi pe toţi acei ce părăsesc corabia care se scufundă a comunismului, şi care le-au fost credincioşi servitori, întrebaţi pe cei ce s'au refugiat în Israel, şi-au făcut parte din NKVD înainte ! De ce să ne minţim şi să ne furăm căciula, şi ei au vina lor şi trebuiesc traşi la răspundere, aşa cum au trebuit să fie traşi la răspundere Germanii. Dar şi pe voi trebuie să vă tragă la răspundere că i-aţi susţinut, le-aţi aprobat crimele pentru arginţii pe care i-aţi primit.

Un lucru trebuie să știți, nu eu și nici alții ca mine vă vor trage la răspundere, ci propria voastră conștiință vă va face să aveți nopți nedormite, să vă gândiți că ați mâncat și băut din sudoarea acestor milioane de sclavi moderni ai sovietelor. Dar cel mai mare și sever judecător va fi Istoria !

Singura mea datorie este de a vă descrie aceste crime, precum și evenimentele pe care voi le-ați susținut dar care au trecut pe lângă voi fără de oprire. Aceste lucruri nu le-am citit în romane de trei parale ci le-am văzut și simțit pe propria spinare, le-am văzut și auzit dela cei jertfiți, cu ochii și urechile mele, în timp ce și eu eram unul dintre ei. Pe parcursul acestei lucrări vă voi mai aduce dovezi, care să vă facă să gândiți la ceea ce ați făcut voi și să știți cu cine v-ați înhămat la căruța bolșevică-fascistă.

CAPITOLUL III

GRUPĂRILE DE LUPTĂ CONTRA NEOMENIEI !

Motto: Salus populi suprema lex esto.(lat)

Oficial, sovieticii predaseră puterea locală poliției populare ce făcea de-acum parte din aparatul de Stat al Republicii Democrate Germane.

Cu festivități și muzică, defilări și discursuri, se prelua independența din mâinile tovarășilor. Totul se schimba oficial și în fond nimic nu se schimbase ! Sovieticii dăduseră în primire numai munca grea și murdară, ei menținându-și supravegherea nelimitată.

Astfel NKVD-ul se va retrage din toate localitățile mici, rămânând numai informatorii lor, care vor lucra mai departe pentru ei, în posturile primite drept recompensă. NKVD-iștii nu se vor sfii însă să-și mențină citadelele lor principale, din care vor dirija mai departe totul ca și cum nu s'a întâmplat nimic.

Așa au fost menținute centralele NKVD din Dresda - Hotel Heidenhof, din Bautzener Landstrasse, cea din Königsbrücker Str. (fosta închisoare militară General Müller Block) în Leipzig, Karlshorst, Brandenburg, Potsdam în Nonnenkloster-Schwesterheim, Weimar și Berlin Lichtenberg, unde era și centrala de organizare a transporturilor de sclavi cu "Pohod na Sibir".

Acestea erau cele mari, existau însă și unele centrale mici, care erau în fond sucursalele celor mari. Nu ar fi de mirare ca ele să existe și azi, indiferent de camuflarea și numele sub care se ascund. Ele erau împrăștiate pe întregul teritoriu al Republicii, ca : Chemitz (Karl Marx Stadt), Aue, Plauen, Lubben, Meerane, Freiburg, Sonnenberg, Cottbus, Desau Eisenach, Jena, Görlitz, Magdeburg, Wittenberge, Schwerin, Rostock, Stralsund Neustrelitz, Jutterborg, Erfurt, Perleberg, Frankfurt/Oder etc.etc.

Înainte de a ajunge într'o astfel de centrală, individul era urmărit săptămâni întregi de agenții poliției populare, care apoi îl arestau și, fără anchetă, îl predau direct centralei de NKVD de care aparțineau. Aici începeau cercetările, după care era transferat în centrale mai mari unde, după încheierea anchetei, era predat Tribunalului Militar, care se afla în aceiași clădire și care îl condamna la 25 de ani. Transferul se făcea în camioane închise sau dube NKVD, direct la Berlin - Lichtenberg, de unde se forma transportul spre fericita patrie a muncitorilor. Ce nu le convenea sovieticilor erau predați Justiției RDG și erau condamnați de

aceasta, fie că erau vinovați sau nu. Eroare judiciară nu exista și nu trebuia să existe.

Centralele mari sovietice aveau un personal bine instruit, fiind dotate cu toate mijloacele moderne de tortură. Începând cu foamea, bătaia după buna lor dorință și preferință, strânsul cu ușa, muzică la microfoane ; și o îndoctrinare printr'o cultură sovietică adusă cu căruța, special pregătită pentru poporul german. Această demonstrație de "Cultură" au făcut-o din prima zi pe teritoriul Germaniei.

La fiecare colț de stradă, pe fiecare stâlp de telegraf, erau montate microfoane conectate la o stație de transmisie radio. Fericirea cea mare era să ai unul direct în fața casei, căci adio cu liniștea ! Din zori și până noaptea puteai auzi numai muzică, muzică revoluționară, iar ca supliment, bucăți din muzica popoarelor sovietice (desigur) și internaționale. Te vedea fericirea dacă celui de serviciu la centrală îi plăcea o anumită melodie, atunci atâta timp cât era el acolo, punea mereu aceiași placă. Desigur că se făceau și întreruperi, ca să se cânte "Slavă lui Stalin" sau ceva asemănător, ori puteai auzi clopotele din Kremlin, drept desert. Totul se automatizase, primeai cultură bogată zi și noapte, de doreai sau nu.

Muzica este frumoasă când este adunată din folclorul popoarelor, variată și în aranjament plăcut, dar să auzi zi și noapte aceiași melodie, te saturi de muzică și ți se face lehamite de-atâta tovărășie și cultură.

Așa s'au săturat niște tineri din Dresda și, într'o noapte cu ceață, le-au demontat pe toate din cartier, după care a fost liniște. Dar vecinul cel bun nu le-a iertat gestul făcut contra culturii proletare și i-a turnat. Nu însă cum se toarnă oțelul sau aliajele, ci tovărășește și astfel, tot tovărășește au fost arestați și răsplătiți pe lângă ancheta făcută cu toate detaliile, cu câte 25 de ani fiecare, ca să nu fie supărați. Urmarea a fost, că au mai făcut și o excursie, gratuită și fără pașaport, până la Nord de Cercul Polar, unde, având drept de muncă, desigur tot gratuit și fără plată, au trudit ani întregi la construirea socialismului.

Totuși NKVD-ul se mira și nu putea pricepe dece populația nu-i simpatizează, căci ei îi scăpaseră de reacționari și de dușmanii poporului. Noua generație, tineretul, adevărații copii ai proletariatului german, fuseseră educați tovărășește ca și frații lor tovarăși, după metode înaintate sovietice aduse în rucksacurile soldaților de manutanță ai NKVD-ului, în 1945.

Walter Ulbrich, Secretarul General al Comitetului Central al SED-ului, un devotat fiu al poporului, după cum era descris de presa timpului, începu, fără multă ezitare, să lucreze după metoda strângerii șurubului. Noua metodă nu era invenția lui, ci una sovietică, pe care aceștia o puseseră în aplicare în mai multe țări frățești din lagărul socialist.

Rezultatul era că libertatea era îngrădită din zi în zi, iar poliția secretă își băga nasul în toate oalele. Venise timpul când nu mai puteai

avea încredere în nimeni și trebuia să te ferești și de umbra ta. Chiar și ascultarea unui post de Radio din cealaltă Germanie, ori o cât de mică neglijență față de tovarășii de la Partid, dacă se afla, erai chemat imediat la tovarășul nacialnic.

Până în anul 1949, dacă unul sau altul fusese arestat, era mai mult un lucru de rutină sau ceva normal, erau consecințele unui război pierdut, aparținea trecutului, dar de acum trebuia să înceapă o viață nouă și totuși totul rămăsese cum a fost. Ba chiar mai rău, căci de acum înainte trebuia să te ferești și de aproapele tău, ba chiar și de copii tăi, cei care erau încă la școală.

Nici în Vest nu mergeau toate ca pe roate ; aveau însă o libertate în care își reconstruiau însuflețiți și plini de speranță viitorul.

Îndoctrinarea zilnică de către sovietici și lacheii lor nu le puteau umple oamenilor burțile iar de vorbe erau sătui, chit că ele veneau de la unul sau altul. După cum ani de-arândul nici "Mein Kampf" al lui Hitler nu i-a desmierdat, așa nici "Capitalul" lui Marx sau lucrările lui Lenin sau Stalin nu le făceau plăcere. Oprimarea poporului prin îndoctrinarea politică, spălarea de creier, era metoda care putea duce, și a și dus exact pe drumul opus, față de cel calculat și sperat de sovietici. Ei putuseră să aplice aceste lecții rușilor la începutul revoluției din 1917, după ce omorîseră întreaga intelectualitate, dar nu germanilor după 1945. Aceștia cunoșteau de-acum muzica, avuseseră până atunci un alt doctrinar, care nu fusese nici mai rău nici mai bun decât cei care îi eliberaseră. Poporul dorea pace, libertate și ceva cu ce să-și umple burțile înfometate, căci de teorii și lozinci erau sătui.

Și mai era ceva ce-i durea : "Unificarea Germaniei", care era Patria lor într'o Europă Unită.

Ideile lui Martin Luther pe de-o parte, îndoctrinarea sovietică forțată pe de altă parte, teroarea lansată din prima zi a "eliberării", foametea cronică, frica de un nou război ce se putea declanșa din zi în zi, isteria aceasta lansată zilnic din Vest dar și din Est, îi săturaseră. Ei își dădură seama că singura posibilitate de salvare era propria inițiativă, propriile forțe, prin propria muncă, adunate toate și concentrate într'o luptă unită, cu credința în Cel de Sus și Patrie.

Aceste recunoașteri de stări, de lucruri, erau în același timp nașterea unui nou idealism care, deși nu le putea astâmpăra foamea, le ușura măcar sufletul și conștiința că nu se va putea spune despre ei că au stat cu mâinile încrucișate și nu au făcut nimic. Astfel luaseră ființă, peste noapte, în mai toate localitățile zonei Sovietice (RDG) grupările de luptă contra neomeniei "Kampf Gruppen gegen Unmenschlichkeit".

În anii petrecuți în lagărele sovietice din Workuta, am cunoscut pe primii, mai bine zis dintre primii combatanți din aceste grupări, arestați nu de mult și pe unii care ne puteau da ultimile noutăți din lume înainte de arestarea lor. După timp îndelungat am putut afla, scoțând fiecare

vorbă cu cleştele de la ei, pentru ce şi cum au ajuns aci. Nu spionajul de care erau acuzaţi îi adusese aici, ci noua formă de luptă anticomunistă în care fuseseră angrenaţi, era cauza arestării şi deportării lor.

Astfel, am putut aduna date şi fapte, pe care parţial am reuşit să le aduc în lumea liberă, după lungi şi întortochiate drumuri şi cu multe ajutoare din partea unor camarazi de diferite naţionalităţi, cărora voi încerca, prin aceste rânduri, să le mulţumesc, chiar dacă nu îi voi pomeni nominal.

Tot aşa nu pot enumera toate localităţile din RDG, în care au existat, după spusele lor, astfel de grupări, dar pot afirma că ele au existat în aproape mai toate localităţile, nu numai în oraşele mari dar şi în cele mai mici sau chiar în sate, peste tot acolo unde bătea o inimă pentru Pace şi Libertate.

Totuşi le voi pomeni pe acelea cu care am luat contact, prin unul sau altul din grupă, care erau cu mine în lagăr şi care mi-au povestitorul când au avut destulă încredere şi s'au convins că le sunt prieten. M'am hotărît să povestesc despre ei, pentru că indiferent de unde erau sau ce meserie aveau sau ce stare socială, cu toţii aveau un ţel şi au mers spre acelaşi ideal. Multe din aceste grupări au fost desconspirate, membrii lor arestaţi, condamnaţi şi deportaţi, dar multe, foarte multe au supravieţuit datorită numărului restrâns de membri şi păstrea secretului chiar şi faţă de cei mai apropiaţi din familie ori prieteni, precum şi corectitudinea exemplară în munca de toate zilele. Am întâlnit şi am vorbit cu mulţi combatanţi din diferite grupări din RDG, condamnaţi la câte 25 de ani. Ei erau din : Freiburg, Chemintz, Sonnenberg, Eisenach de două ori, Cottbus, Nordhausen, Magdeburg, Frankfurt/Oder de trei ori, Neustrelitz, Meerane, Plauen de două ori, Aue, Luben, Kamemzer, Bautzen de trei ori, Elsterwerda, Zittau, Pulsnitz, Lugau/Ölsnitz Erzgebirge, Werksangehörige Böhlener Werke lângă Lepzig de două ori, Gruppe Weis - Weimar, Dresdener Werkes Planeta şi încă alte două din Dresda, Grupa Anna, Pirna, Grupa Allierten-Gerlin Est, Dessau de două ori, Wolfen de două ori, Riesa, Potsdam şi multe alte grupări cu denumiri istorice, mai mici sau mai mari, precum şi foarte mulţi care lucrau de unul singur.

Astfel a fost tânărul Weigelt, care a lucrat singur şi a făcut acte de sabotaj pe şantierul naval la Marea Baltică unde lucra. La sfârşitul anului 1951, a fost arestat împreună cu tatăl său, care era complect nevinovat, ceeace s'a şi dovedit în timpul cercetărilor, dar asta nu a ajutat la nimic, căci anchetatorii din Potsdam (Nonnonkloster), erau greu de convins.

Familia Weigelt era originară din Basarabia, de unde plecase în anul 1940, repatriindu-se în regiunea Rostock.

Tânărul Weigelt a fost condamnat în primăvara anului 1952 la moarte, tatăl lui la 25 de ani, iar în Septembrie 1952, a fost deportat - trecând prin lagărul special de tranzit NKVD, Berlin-Lichtenberg - în

URSS unde a fost văzut în Octombrie 1952 în lagărul de tranzit din Brest-Litowsk. Deci în anul 1952, sovieticii condamnau la moarte, dădeau 25 de ani unui nevinovat şi-l deportau din ţara al cărui cetăţean era.

O condamnare foarte interesantă a avut-o şi tânărul Gauding Günther din regiunea Erzgebirge în apropierea localităţii Annaberg. El fusese arestat la sfârşitul anului 1951, cercetat în Dresda, Bautzener Landstrasse şi condamnat în primăvara anului 1952 la 10 ani. Învinuirea era că adăpostise pentru o noapte un vechi prieten din copilărie, ce era în trecere spre casă. În Iulie 1952 se găsea în centrala NKVD din Berlin-Lichtenberg care, din 1950, funcţiona ca închisoare de tranzit pentru deportările spre Uniunea Sovietică. Au fost încărcaţi în vagonul poştal al trenului - "Blaue Expres", un cadou dăruit de către Guvernul Republicii Democrate Germane, Uniunii Sovietice, pentru soldaţii şi ofiţerii trupelor de ocupaţie care plecau în concediu. Vagonul poştal însă era de o construcţie specială, "made NKVD" cu celule mici pentru o singură persoană, unde puteau să încapă la nevoie şi câte trei sau patru, dacă era cazul.

În acelaşi transport a luat loc, în afară de unii pe care îi vom mai întâlni şi aminti, prietenul meu Fritz Meisel din Klingenthal. Într'o celulă separată era închisă o femeie, condamnată la 25 de ani, împreună cu copilul ei născut în închisoarea din Berlin-Lichtenberg, care copil avea numai două săptămâni.

Cum era posibil aşa ceva şapte ani după război ? Iar Vestul tăcea şi tace ! Desigur că şi germanii au transportat mame şi copii şi chiar i-au omorît, dar pentru asta întreaga omenire a condamnat la Nürnberg pe conducătorii lor, chiar şi azi, la 40 de ani după război, germanii sunt încă condamnaţi deşi astfel de crime au fost comise în timpul unui război ! Un război la care cu toţii au participat. Nimeni însă nu doreşte să comenteze crimele înfăptuite după război, ca să nu mai vorbim de cele întâmplate în timpul războiului când aliaţii s'au răzbunat pe copii şi femei, fie că erau de opt sau optzeci de ani.

Dar ce vină avea acest copil, această fetiţă de 14 zile, care era deportată dintr'un Stat suveran ca RDG în URSS cu mama ei cu tot ? Ce au făcut cei dela Crucea Roşie Internaţională ? Ce au făcut autorităţile poloneze, deoarece trenul trecea prin teritoriul lor ? Ori nu erau nici ei independenţi, de nu aveau voie să controleze acest tren ? Ce-au făcut în fond guvernele republicilor SSR - Bielorusia şi SSR - Ucraina, doar făceau şi ele parte dintre guvernele care se înghesuiseră să participe şi să semneze Convenţia de la Geneva din 1949, ori poate guvernele respective uitaseră ? Cine i-a tras la răspundere pentru crimele lor pe ei şi pe codoşii acestora până acum ? Nimeni, fiecare se spală pe mâini, căci au învăţat din Biblie să se spele de păcate ca Pilat din Pont.

Dacă vom merge mai departe, constatăm că sovieticii deportau în continuare după bunul plac oameni nu numai din Germania, ci şi din Polonia, Ungaria, Cehoslovacia, România, Bulgaria, Mongolia ca să nu mai vorbim de Ucraina, Bielorusia, ţările Baltice sau Caucazul cel cald. Un lucru este de remarcat că, drept răsplată pentru acuzaţiile aduse în procesul dela Nürnberg, Rudenko, acest principal acuzator a fost avansat Procuror General al Uniunii Sovietice, chiar şi după ce personal împuşcase, la 1 August 1953, în lagărul minei nr.29 din Workuta, pe polonezul Ignatowitsch, precum şi pe Căpitanul Lituanian Jonas Kazanas originar din Vilna.

Căpitanul Jonas Kazanas, era lituanian şi nu leton cum din eroare am scris în cartea mea "Fără paşaport prin URSS". Deci Căpitanul Kazanas a căzut lângă Procurorul General Rudenko, împuşcat fiind mai întâi cu două gloanţe şi numai după aceea a fost ciuruit de gloanţe din automatele soldaţilor. Voi reveni cu precizări asupra celei de a doua victimă a lui Rudenko, şi anume când voi găsi locul potrivit datelor istorice.

Grupările de luptă contra neomeniei din Böhlener Werke/Leipzig I şi II au fost desconspirate de trădătorul Hiecke, care a făcut parte din grupa I, despre care voi relata separat. Şeful grupei a fost Logel Max, arestat în 1951, cercetat în Bautzener Landstrasse - Dresda şi condamnat la moarte în Februarie 1952 de Tribunalul Militar Sovietic.

Numele celorlalţi cinci din grupă nu le-am putut afla. Din grupa a II-a a făcut parte şi era chiar condusă de Fritz Sander, arestat în toamna anului 1951, cercetat în Königsbrücker Str. / Dresda şi condamnat la 25 de ani. Fritz Sander a trecut prin lagărul-tranzit Berlin-Lichtenberg în August 1952 în drum spre Golgota Răsăriteană. În 1955 se afla în lagărul special pentru străini din Suche bes Wodnei unde venise din lagărul nr.7 din Workuta.

Din gruparea Auerbach, după arestarea din 1951, majoritatea membrilor au fost condamnaţi la moarte sau 25 de ani iar dintre cei 7 membri ai grupei numai Trommer Kurt mai supravieţuia în 1955 în lagărul din Suche bes Wodnei.

O altă grupare care consider că a avut o mare importanţă în transmiterea informaţiilor despre celelalte grupări, este cea din Reichenbach în Vogtland. Majoritatea erau membri ai Partidului Liberal Democrat German. Conducătorul grupei era un avocat din Reichenbach, al cărui nume nu-l mai reţin şi nici pe cel al cumnatului său, un medic dentist. Cu toţii au fost trecuţi prin maşinăria NKVD-ului din Dresda, unde au fost condamnaţi la moarte sau 25 de ani. Unul de care-mi amintesc din această grupare şi care a fost până în Ianuarie 1955 în Workuta, transferat apoi în lagărul Suche bes Wodnei, a fost Lothar Lönitz originar şi el, cred, din Reichenbach.

Aici mai trebuiesc amintite grupările I şi II, - Planeta, din Dresda Werke, din care, după arestarea lor în 1951 şi condamnarea la moarte în

1952, nu rămăseseră decât câţiva care au primit câte 25 de ani. Unii muriseră din bătaie, în timpul cercetărilor, dar nu au vorbit mai deloc. În închisoare pentru dârzenia lor au fost porecliţi "oamenii lui August cel Tare".

În Postdam - Nonnenkloster, aduşi încă în toamna anului 1951, au fost cei din gruparea "Freiheit" (libertatea) din Werder/Havel, sub comanda lui Navrocki Günther, din Werder. Întreaga grupă a fost condamnată la moarte în Aprilie 1952. Această grupare a ajutat în deosebi refugiaţii veniţi din Silezia. La "eliberarea" oraşului de către Armata Roşie, trupele au violat tot ce au prins ca femeie între 8 şi 80 de ani. Printre victimile lor au fost şi maici, care refuzaseră să se evacueze, pentru a îngriji răniţii şi bolnavii. Circa 200 de maici au fost violate, dintre care, o parte au fost omorite din cauză că s'au opus eliberatorilor. Aproape jumătate au rămas gravide şi au născut copii cu faciesuri mongolice. Unii dintre aceşti copii au fost evacuaţi apoi din teritoriul Poloniei în RDG, de unde au ajuns în RFG. Gruparea Freiheit îşi asumase printre altele şi această misiune, pentrucă NKVD-ul, care primise informaţia din Polonia nu a putut desconspira întreaga linie de scurgere a refugiaţilor din Silezia înspre Vest, majoritatea membrilor acestei grupe au fost bestial maltrataţi, unul sau doi au murit în închisoare înainte de a fi condamnaţi. Alte informaţii îmi lipsesc.

De unul singur a lucrat Rudolf B., student la Facultatea de Medicină din Leipzig, locuind cu tânăra lui soţie în Leipzig-Markkleeberg. Pentru a-şi putea finanţa studiile, mai lucra când avea timp pentru "Export-Presse des Leipziger Messe Amtes" în secţia Medicină, Farmacie şi Cosmetică.

De ani de zile era preocupat de o problemă generală "ce se va întâmpla cu Germania acelor timpuri". El considera că din vreme ce războiul s'a terminat de mult, trebuia să se termine odată şi ocupaţia ţării, şi ca mai toţi tinerii acelor vremi dorea o Germanie Unită care nu se putea realiza fără un Tratat de Pace. Altfel nimic deosebit în viaţa lui de toate zilele.

Într'o reuniune familiară se întâlni cu o rudă care avusese "fericirea" de a fi fost internat de sovietici în Bautzen, Buchenwald etc. Acesta era în posesia unei liste de câteva sute de persoane care decedaseră ori fuseseră condamnaţi şi deportaţi în URSS, printre care foarte mulţi cetăţeni străini. După eliberare, în Decembrie 1949, el se dedică întocmirii listei tuturor camarazilor cu care fusese internat. Astfel obţinu o listă destul de voluminoasă şi foarte interesantă din punct de vedere istoric. Zeci de persoane nu aveau la arestare nici 15 ani, deci cum puteau fi internaţi şi mai ales, pentru ce ? Ruda îi desvălui astfel o altă lume, care suferea şi despre care nu se ştia nimic. El auzise ceva de Greva Foamei din Bautzen, dar nu pricepuse întreaga maşinărie. Cine erau aceşti oameni ? Ce urmăreau prin acţiunea lor ? Nici de ruda lui nu

aflase până ce acesta nu fusese eliberat, nu i se spusese nimic, ca să nu aibe neplăceri în Facultate.

După mai mult convorbiri avute cu ruda îndepărtată, studentul se hotărî să predea aceste liste aliaţilor din Vest. Dar cum ? şi cui ? Mai întâi luă contact cu studenţii din Bautzen sau din apropiere, dela care află o mulţime de noutăţi privind adevăratele dedesubturi ale neomenosului tratament şi de moartea miilor de oameni din această închisoare în decursul anilor. Adună aşadar material, îl condensă şi-l duse singur la Berlin, în sectorul de Vest. După unele informaţii adunate de el încă în Leipzig, ştia că există mai multe Birouri ale serviciilor engleze şi americane, în Piaţa Fehrbelliner (Fehrbelliner Platzes). Placarde mari arătau că acest teritoriu fiind militar, fotografiatul este strict interzis şi poate fi pedepsit cu închisoare. Deci a înţeles că era la locul dorit şi intră.

După lungi convorbiri, i-au luat materialul, au vrut chiar să-l plătească, dar el a refuzat şi a plecat, lăsând impresia că a făcut serviciul unei terţe persoane. Nu s'a prezentat nici sub numele adevărat.

Din acest moment, ajuns acasă în Leipzig, a început să lucreze pe cont propriu. I-a ajutat pe cei nevoiaşi, mai ales persoane sau familii ai căror membri erau dispăruţi sau avuseseră greutăţi cu eliberatorii sovietici. Într'o zi primeşte vizita a doi indivizi, care se legitimează a fi din Poliţia Populară a RDG-ului. Îmbarcat într'o maşină i s'au pus ochelarii de Röntgen şi dus a fost. A ajuns, după cum am constatat mai târziu, în vila Familiei Mädler din Leipzig-Leutsch, propietarul cunoscutei Firme de geamantane şi pielărie "Koffer - Leder Mädler" care se refugiase în RFG.

Ancheta începu cu toate "rafinamentele" NKVD-ului, căci aici erau sovieticii care îl luară în primire, deşi în aceiaşi clădire lucrau şi cei dela SSD (Serviciul de Securitate al RDG).

După mai multe ore de anchetă neîntreruptă, maiorul anchetator îi prezentă două fotografii făcute în ziua vizitei sale în Berlinul de Vest, la părăsirea clădirii prin uşa din spate din Piaţa Fehrbelliner, cu ora imprimată. Totul i-a fost clar, sovieticii aveau oamenii lor şi în astfel de zone interzise din Berlinul de Vest.

Este trimis în celulă cu hârtie de scris şi cu multe promisiuni, cu şantaje şi presiuni, dar a refuzat orice colaborare sau desvăluire a vreunui nume sau complice.

În a patra zi de anchetă situaţia se schimbă radical, iar sovieticii îşi dădură arama pe faţă. Îşi pierdu în acea zi primii opt dinţi, după un masaj special "à la NKVD".

În Decembrie 1951 este condamnat de către Tribunalul Militar Sovietic în "Heidenhof" din Dresda unde fusese adus după operaţia dentară şi condamnat la moarte, conform Paragrafelor 58/6 - 58/8 -

58/10. Translatorul i-a adus la cunoştinţă că poate scrie o cerere de graţiere, dacă nu, va fi executat în termen de 95 de zile.

Este transferat din închisoarea de tranzit Berlin-Lichterfelde şi dus în URSS, ajunge la Moscova. În a 92-a zi i se aduce la cunoştinţă că pedeapsa lui a fost comutată la 3 X 25 ani, în total 75 de ani lagăr de muncă cu toate că nu scrisese un rând. Este dus la Workuta, trecând prin închisoarea din Vologda, unde întâlneşte un evreu moscovit, Georg Goldberg, cu care se împrieteneşte şi ajung amândoi la destinaţie. Deci un German şi un Evreu ajung în ţara Socialismului Internaţional, cei mai buni prieteni.

În 1955 este transferat la Inta cu germanii din lagărele din Workuta, după ce participase la Greva Generală şi ajunsese în lagărul de pedepsiţi nr.8, de unde a fost transferat în lagărul Suche bes Wodnei.

"Grupe Allierten" era condusă de fostul ofiţer de marină germană - până în 1945 - Nöthling Karl Heinz, din Berlinul de Est. El a fost răpit de Serviciul Secret Est-german şi predat sovieticilor din Berlinul de Vest, după alţii din Berlinul de Est, la sfârşitul anului 1951. Primele cercetări au avut loc în Postdam-Nonnenkloster, de unde, la începutul anului 1952 a fost transferat la Centrala din Berlin-Karlshorst. Maltratat până la desfigurare a fost condamnat la moarte, în 1952. Toţi cei care au fost incluşi în procesul lui, fuseseră arestaţi înaintea lui, iar după el nu a mai apărut nimeni. Deci el nu a trădat pe niciunul din colaboratorii lui. Toţi ceilalţi au fost condamnaţi la câte 25 de ani şi deportaţi prin Berlin-Lichtenberg, spre URSS.

Gruparea "Wolfen", din localitatea Wolfen, - Kreis Bitterfeld - era foarte cunoscută în Wolfen şi împrejurimi de către populaţia nevoiaşă şi de cei ce fuseseră ajutaţi.

Această grupare apăruse într'o "Grupă de luptă contra neomeniei" încă în primii ani după război. După 1949 se ataşează acţiunii de luptă contra neomeniei, iar din Aprilie 1951 a luat contact cu un agent al Srviciului Secret din Vest. Până la această dată şi mult timp după aceia, tot venitul a fost filantropic împărţit celor nevoiaşi. Numai datorită posibilităţii procurării de materiale interesante şi date pe care le aveau cei din grupă şi posibilităţii de a umple astfel anumite găuri financiare, au început colaborarea cu agentul din Vest.

Şeful grupului a fost Dipl.Ing.Schneider, ce lucra ca electronist la fabrica de filme "Wolfen". Fusese ofiţer în armata germană şi locuia cu familia în localitatea Wolfen. A fost arestat în Septembrie 1951. Locţiitorul lui era Dipl.Ing. Helmut Wachs ce lucra ca inginer electronist la centrala electrică din Bitterfeld unde locuia. Era de origină din Silezia şi avusese astfel posibilitatea să vadă cu ochii lui "eliberarea" şi nelegiuirile făcute, chiar şi în cadrul familiei sale şi a celorlaţi refugiaţi găzduiţi în casa lor, lucru ce nu l-a uitat niciodată. Arestat la 2 Septembrie 1951.

Ambii au fost cercetați cu întreaga grupă în mai multe centre ale NKVD-ului, iar terminarea anchetei s'a efectuat în Centrala din Berlin-Lichtenberg unde, în Februarie 1952, au fost condamnați la moarte. Toți ceilalți au fost condamnați la câte 25 de ani, iar la sfârșitul lunii Iulie 1952 au fost deportați în URSS.

Iată și numele celorlalți membrii din grupă : Schütze Günther din Wolfen, salariat la fabrica de filme "Wolfen", arestat în Septembrie 1951. Jahn ... născut prin 1932-33, locuia în Dessau, salariat ca funcționar la firma de filme "Wolfen", arestat în Septembrie 1951. Brennicke, născut circa 1927-32, era salariat la fabrica de vagoane Dessau unde și locuia. Arestat în Septembrie 1951. Riemann Willibald fotograf din localitatea Wünsdorf / Kreis Zossen, arestat în Septembrie 1951, și Karlheinz ... numele pierdut, din Dassau.

O altă grupare din împrejurimile Dresdei este cea cunoscută sub numele "Grupa Weiss", după numele conducătorului. Era una din marile grupări, cu peste 30 de membri, organizați în grupe de sine stătătoare în mai multe localități ca : Dresda, Radebeul, Coswig, Freiberg, Oderan și altele. Cu toții au fost arestați prin agentul dublu sovietic "Walter", despre care voi mai vorbi.

Mai toți membri grupărilor au fost arestați într'un timp foarte scurt, după 15 August și mijlocul lunii Septembrie 1951. Cu toții au fost cercetați în Centrala NKVD-ului din Dresda, Bautzener Landstr. și în Königsbrückerstr. Procesul a avut loc la sfârșitul lunii Martie 1952, când o parte dintre ei au fost condamnați la moarte, iar ceilalți la câte 25 de ani, după care au fost transferați la Berlin-Lichtenberg, de unde și-au luat drumul "pohod na sibier".

Cei menționați cu numele sau porecla au fost condamnați la moarte, și mai mult ca sigur executați la scurt timp.

Șeful grupării "Weiss" (alte date s'au pierdut) ar fi fost originar din Dresda-Radebeul, fost ofițer în armata germană. Șeful subgupării din Freiburg/Saxonia a fost propietarul unui magazin de timbre, cu numele de Spiegel. Pentru gruparea din localitatea Klingenberg/Saxonia, responsabil a fost Horst Hansel, originar din aceiași localitate, fiind salariat în magazinul lui Spiegel din Freiburg. Pentru o altă grupă din Dresda în afara aceleia lui Weiss, responsabilul a fost Hagewald, originar și bine cunoscător al orașului, iar Kümmel Gerhard pentru gruparea foarte activă din Coswig, o mică localitate între Dessau și Wittenberg. Gruparea din Niederbobritsch a fost condusă de un fost fabricant de piele din localitate, al cărui nume l-am uitat.

Despre ceilalți membri ai grupării nu am putut afla prea multe date concrete. Unii dintre cei condamnați la 25 de ani, se zice că ar fi fost și la Workuta, dar eu nu i-am cunoscut, căci numai direcția lagărelor cu Regim Special din Workuta număra în 1953, 61 de lagăre.

O altă grupare care a avut un rol important în Saxonia a fost și "Gruppe Riesener Eisenbahner", (gruparea căilor ferate din Riesa) care avea un număr de 7 membri. Ei au fost arestați în a doua jumătate a anului 1951 și cercetați mai întâi în Dresda - Königsbrücker Str., de unde au fost transferați în Martie 1952 în Centrala NKVD din Bautzener Landstrasse. Procesul a avut loc pe data de 2 Aprilie 1952, patru dintre ei fiind condamnați la moarte, iar ceilalți trei la câte 25 de ani.

Șeful grupului era Broschwitz, fost ofițer în armata germană și invalid, ajutat de tânărul Wolczek, originar din Silezia superioară care, copil fiind (sub 15 ani), a trăit și a cunoscut din plin cultura și civilizația eliberatorilor. Familia lui a avut mult de suferit de pe urma acestora, surorile și mama fiind batjocorite și violate în fața lui și a familiei, în timp ce ceilalți erau legați și ținuți sub amenințarea armelor. Din această cauză a devenit un înverșunat antisovietic, mai mult, un fanatic. Apoi au fost Kaube, (salariat la căile ferate din Riesa) și Lehmann Karl, funcționar de mișcare din cadrul direcției de căi ferate din Riesa/Saxonia. Cu toții locuiau în localitatea Riesa și au fost condamnați la moarte.

Grosse Lothar și cu alți doi au fost condamnați la câte 25 de ani, iar în luna August 1952 deportați în URSS, trecând prin închisoarea de tranzit Berlin-Lichtenberg. În 1955, în luna August, Grossa Lothar se afla în lagărul nr.11 din Jawas/Potma.

Nu se poate scrie despre activitatea antisovietică în Republica Democrată Germană sau aceea contra trupelor de ocupație sovietice din Germania ori a "Grupărilor de luptă contra neomeniei" sau a opoziției ce creștea din zi în zi în această regiune a Germaniei, fără de a aminti de grupările Klingenthal I și II, din Erzgebirge/Saxonia.

Ambele grupuri fuseseră arestate în același timp, la începutul lui Septembrie 1951, fără ca ele să fi colaborat împreună.

Gruparea I - a, sau "Gruparea Göhring" era condusă de Lothar Göhring fiul învățătorului Arno Göhring și el arestat, la care se aliaseră Zimmermann Egon, Meisel Gerhard, Jost Rudolf și Dölling Walter. Ultimul era născut în Klingenthal la data de 19 Decembrie 1925, trăia ca toți ceilalți în aceiași localitate Klingenthal. Era fiul muncitorului de căi ferate de care am amintit și salariat ca funcționar la Casa de Economii din Klingenthal (Stätische Sparkasse) și era căsătorit cu Gisela Jud, fiica reprezentantului Albert Jud din localitate.

Dintre toți cei din grupă el a fost cel mai rău bătut și maltratat, de multe ori până la nesimțire, numai că tatăl său fusese și era un vechi comunist, iar el devenise un anti-comunist înfocat.

Arestați au fost de către poliția populară germană, care i-a predat fără de formalități direct NKVD-ului sovietic, în Chemnitz. Cu toții au fost transferați express la Dresda și închiși în Centrala din Bautzener Str. unde au fost cercetați și condamnați de Tribunalul Militar Sovietic în

procesul din 18-20 Februarie 1952. Condamnaţi la moarte au fost : Göhring Lothar şi Dolling Walter, iar Zimmermann Egon care a fost deasemenea condamnat la moarte a fost după câteva zile graţiat, iar pedeapsa i s'a comutat la 25 de ani. Toţi ceilalţi au primit câte 25 de ani. Transferaţi la Berlin-Lichtenberg în Martie, deportaţi în luna August 1952 în Uniunea Sovietică. În 1955 unii se aflau în lagărul din Suche bes Wodnei, alţii în lagărul nr.11, din Jawas/Potma, aşteptând repatrierea.

Din grupa Klingenthal II făceau parte : Übel Friederich, Götzel Walter, Fritz Meisel, Meinel Alfred şi Schreiter Manfred, care au fost arestaţi în Septembrie 1951. Au mai fost în această grupă încă două sau trei persoane, care însă au scăpat din cauză că fuseseră din timp avertizaţi şi au fugit în RFG, numele lor nu le cunosc.

Închişi, cercetaţi şi condamnaţi au fost ca şi cei din grupa I-a, tot într'un proces între 18-20 Februarie 1952, dar separaţi. Cu toţii au primit câte 25 de ani. Deportaţi au fost toţi, după ce au trecut prin Berlin-Lichtenberg - Brest-Litowsk în Uniunea Sovietică.

Fritz Meisel ajunge în lagărul minei nr.7 din Workuta, unde rămâne până în Februarie 1955. A participat activ la "Greva din Workuta" din 1953 şi la o acţiune germană deosebită, despre care voi vorbi cu altă ocazie, unde îşi va găsi locul meritat de a fi menţionată. După ce a trecut prin Lagărul din Suche-bes-Wodnei, şi după ce a mai făcut câteva luni de carceră, a fost expediat în lagărul nr.11 din Jawas/Potma, împreună cu alţi germani, ca reacţionari şi de needucat.

Meinel Alfred ajunge într'un lagăr din Taischet/Siberia unde este împuşcat de o sentinelă. În protocolul efectuat de ofiţerul politic pentru cercetarea cauzei morţii se menţionează : "împuşcat din greşeală"! De, sovieticii puteau să-şi permită astfel de lucruri, fără a fi declaraţi criminali, în anul 1953, noi însă nu.

Restul supravieţuiesc şi sunt repatriaţi în RFG sau RDG în Octombrie 1955 - Ianuarie 1956.

Schreiter Manfred a fost din nou arestat în primăvara anului 1956 în Klingenthal de către Poliţia Democrată Germană, la fel ca prima dată, predat sovieticilor şi dispărut a fost.

O altă grupă despre care s'a vorbit la Workuta foarte mult, a fost grupa "Elbe", dar despre soarta membrilor ei se ştie foarte puţin.

Grupa a fost condusă de Alfred Baier, născut la 28 Septembrie 1924, în Klietz/Elbe, de meserie controlor de lapte. El a fost arestat de Poliţia germană şi predat NKVD-ului sovietic din Halle/Saale, la 18 Ianuarie 1951, de unde a fost transferat la Centrala NKVD din Weimar, unde a fost cercetat şi condamnat. În faţa Tribunalului Militar Sovietic au apărut în afară de Alfred Baier, Winter şi Gräser care au fost condamnaţi la moarte, iar L.Baier, fratele lui A.Baier, Aretschmar şi Buch la câte 25 de ani. Deci o grupă numai de şase. Cu această grupă sovieticii nu au

întins ancheta, ci într'un timp record i-au condamnat în luna Mai 1951. Cu toţii au fost transferaţi la Centrala din Berlin-Lichtenberg de unde se ştie cu precizie că Winter, care era condamnat la moarte, se mai afla la începutul lunii Iunie în celula condamnaţilor la moarte.

Pentrucă am vorbit de Weimar, oraşul lui Goethe, trebuie să pomenesc de gruparea "Grothe" care ca şi celelalte pe care le-am pomenit, făceau parte din "Grupările de luptă contra neomeniei" din Germania ocupată de sovietici.

Această grupă însă trebuie să o împărţim în două, căci din două sau mai multe grupări sau cuiburi s'a făcut una singură, însă în două direcţii de acţiune opuse. Întreaga grupare era condusă de Walter Grothe, fost ofiţer superior în armata germană, şi avea peste 30 de membri, răspândiţi pe tot teritoriul zonei de ocupaţie sovietică din Germania.

Prima grupă procura informaţii militare, economice şi de orice altă natură fie despre sovietici fie despre Republica Democrată Germană şi erau transmise mai departe în Vest Serviciilor de Informaţii Aliate în care lucrau foşti camarazi de război ai lui Walter Grothe.

A doua grupă era condusă de Vulpius Mariana şi sora ei mai mică, care aveau misiunea de a ajuta familiile celor năpăstuiţi de soartă de ocupantul din Răsărit.

Dintr'o întâmplare, aceste două grupări sau două ramuri, mai bine zis, s'au unit în lupta lor numai datorită idealului comun. Ei au fost aceia care au anunţat prima dată de arestarea grupării "Elba" şi de altele sau de persoane, care erau cercetate în Weimar.

În vara anului 1951 au fost arestaţi şi cercetaţi în Centrala NKVD-ului din Weimar, unde au fost condamnaţi la moarte de Tribunalul Militar Sovietic : Şeful grupului Walter Grothe, Vulpius Mariana şi sora ei, precum şi Kirch Walter, cu toţii originari din Weimar sau împrejurimi.

La câte 25 de ani au fost condamnaţi : Schwarz William, chelner de meserie, cu tatăl şi mama sa, pe motivul că la părinţi fuseseră adăpostiţi sau înoptaseră mai mulţi prieteni de-ai băiatului. Wöhe Horst şi fratele lui Feil ... ce era bolnav de Tbc., Müller Rudolf, Weber Rolf şi logodnica lui Alice Kluge, ambii din Dresda şi mulţi alţii al căror nume nu le-am aflat, ori notiţele s'au pierdut în perioada acelor ani, sau am fost rugat să-i dau uitării.

Schwarz William se afla în anul 1955 în lagărul nr.11 din Jawas/Potma, pe când fraţii Wöhe şi Weber Rolf în lagărul din Suche-bes Wodnaja, în vara anului 1955, iar logodnica lui în lagărul nr.5 de femei din Potma.

Cazul lui Rolf Weber a rămas pentru sovietici de neînţeles. Acesta fusese ani de zile prizonier de război şi eliberat printre ultimii din anul 1949 în oraşul lui natal Dresda. După un scurt timp a căutat şi a găsit să colaboreze cu organizaţii ilegale anti-comuniste contra ocupantului sovietic. Acest lucru l-a plătit foarte scump, căci în timpul cercetărilor a

fost mereu maltratat, schingiuit şi bătut fiindcă numai aşa ştiau cei din NKVD să-şi impuie superioritatea ştiinţifică şi omenească.

Cât il priveşte pe Rolf Weber pe care l-am cunoscut la Workuta în lagărul minei nr.7, unde l-am apreciat ca pe un advărat german şi frate, îmi voi permite să revin asupra lui la timpul potrivit.

Grupările descrise mai sus sunt numai o mică parte din acele care s'au organizat contra ocupantului şi a teroarei comuniste din Zona de Est a Germaniei. Ei ca şi toţi ceilalţi nepomeniţi aici, fac parte din istoria nescrisă a acestui popor, dintr'o perioadă de grea cumpănă a poporului German, dar şi a întregului Occident.

Ei nu trebuiesc daţi uitării şi nici familiile lor, care au avut cel mai mult de suferit. Amintirea lor va rămâne vie în conştiinţa tineretului german dar şi european, căci prin desvăluirea martirajului lor, europenii vor simţi şi vor şti că aceşti jertfiţi, ca mulţi alţii, necunoscuţi pe nume sau date, sunt şi se înscriu în lunga listă a victimelor căzute pentru o viaţă nouă, într'o Europă nouă, liberă şi independentă, în pace şi armonie.

Astfel se dovedeşte clar că sovieticii nu numai că au încălcat legile internaţionale şi cele ale drepturilor omului, dar şi ceeace "Ei" condamnaseră în procesul dela Nürnberg. Ei făcuseră aceste încălcări de mult, distrugând şi deportând zeci de mii de cetăţeni paşnici din propriul lor popor, deci nu este de mirare de cele ce au făcut cu foştii lor inamici care demascaseră comploturile pe care le semnaseră la 23 August 1939.

Acuzatorul sovietic la Nürnberg, Rudenko, cerea recunoaşterea partizanatului sovietic ca unitate militară şi dreptul de a fi recunoscuţi ca prizonieri de război, dar în acelaşi timp nu acceptau ca aceaşi lege să fie aplicată şi ucrainienilor. balticilor, polonezilor, ungurilor, românilor, germanilor, chiar dacă aceştia nu asasinaseră, aşa cum au făcut-o partizanii lor.

Ce s'ar fi întâmplat oare dacă unele dintre aceste grupări ar fi început să împuşte soldaţii şi ofiţerii din Armata Roşie ? Ce măsuri luau ei ? Îi felicitau pentru bravura de a înfrunta ocupantul ? Dovada ne-a fost dată ! Sovieticii acţionau după bunul plac în Germania Democrată - Ocupată - ai cărei conducători crescuseră în serele lor şi crescătoriile de tip "Miciurin", astfel se poate dovedi că nu aveau niciun drept.

Nici Polonia şi guvernul ei nu erau liberi şi nu aveau drepturi şi nici posibilitatea de a controla ce intra şi ce ieşea prin punctele ei de frontieră. Mai mult : noul Stat Democratic German, condus de noul Partid SED, fabrica în Dessau vagoane de lux, pentru soldaţii sovietici şi ofiţerii lor ce plecau în concediu, dar şi vagoane speciale poştale, în care în realitate nu se transportau scrisori sau pachete, ci oameni, oameni condamnaţi în majoritate la 25 de ani, care erau deportaţi fără voia lor şi care trebuiau ocrotiţi de o lege şi o Convenţie Internaţională, de legile unor Republici suverane (după acte) şi atunci se

impune să ne întrebăm cu ce drept i-au deportat ? Cu ce drept guvernele SSR Ucraina, SSR Bielorusia, URSS, Polonia, permiteau aceste deportări, care se efectuau nu în perioada războiului, ci la şapte şi opt ani după sfârşitul războiului ?

Da, ei combătuseră ocupantul care încălcase cele mai legitime legi, după terminarea războiului şi fuseseră condamnaţi de un tribunal militar străin Statului suveran al cărui cetăţeni erau.

Renumitul Paragraf 58 intrase în funcţiune de mult, dar acuma el trecuse graniţele Imperiului Comunist unde îşi găsise victimele, care îi vor purta pecetea. Cu acest Paragraf sovieticii condamnau la ei acasă, în România, Ungaria, Bulgaria, Jugoslavia, Cehoslovacia, Polonia, Germania, căci aceste ţări erau de fapt ocupate de ei. Mai mult, cu acelaşi Paragraf, condamnau chiar pe cetăţenii aliaţilor sau altor popoare care avuseseră plăcerea să facă cunoştinţă cu Justiţia Sovietică. Acest Paragraf aparţinea Codului Penal al Republicii Socialiste Federative Sovietice Ruse, când în luna Mai 1922, Comisarul Justiţiei D.Kurskij, îl propuse lui Lenin pentru combaterea Contrarevoluţiei cu toate că a doua zi după Revoluţia din Octombrie, Congresul Sovietelor desfiinţase pedeapsa cu moartea. Acum, după numai câţiva ani, aceiaşi lege o introduceau pe căi juridice întortochiate şi în mai multe paragrafe ca : 58, 59, 60, 61, 62 şi 63, prin care puteau da pedeapsa capitală. Nu numai că Lenin a citit şi aprobat paragraful respectiv, dar el a făcut complectări şi la paragrafele 64, 65, 66, 67, 68 şi 69, iar în scrisoarea din 17 Mai 1922 către Comisarul Justiţiei D. Kurskij, ataşează şi unele adausuri pe care le crede de cuvinţă ca să fie introduse, mai ales la paragraful 58. În cursul anilor viitori, sentinţa cu moartea va fi de multe ori desfiinţată, asta pentru ochii lumii şi pentru proşti, căci în fond ea a existat şi va exista atâta timp cât există şi acest sistem Comunist-Bolşevic-Fascist. Dar să revenim de unde am plecat, dela deportaţii germani.

Oamenii aceştia nu erau numai deportaţi sau internaţi, cum i-au denumit cei din Vest, după sosirea lor începând cu Octombrie 1955. Nu, ei erau condamnaţi politici, dovadă este Paragraful cu care sau de către care fuseseră condamnaţi. Nenorocirea cea mare a acestor fiinţe, era că autorităţile, adică anchetatorii, judecătorii, administraţia militară de ocupaţie, aveau ordinul express de a da mână de lucru pentru viitoarele baze militare şi strategice.

Cât priveşte dreptul lor de apărare sau de a fi ascultaţi şi înţeleşi de anchetatori şi judecători, nu se poate vorbi. În primul rând, anchetatorii necunoscând germana erau nevoiţi să apeleze la un translator. Unii cunoşteau limba germană, dar nu înţelegeau dialectul saxon sau pe cel din Turingia ; prin urmare translatorul îşi pierdea orientarea şi traducea după cum avea nevoie anchetatorul NKVD, care scria acuzarea. Nu li se putea imputa nimic, dacă cei arestaţi ar fi fost cercetaţi de anchetatori şi

condamnaţi de un tribunal german, de faţă fiind Autorităţile de Ocupaţie. Acelaşi lucru era dacă acei condamnaţi îşi ispăşeau pedeapsa într'o închisoare sau lagăr din noua Republică, dar nu ca să fie deportaţi pe meleaguri unde nici dracul nu-şi găseşte loc. De ce nu au făcut acelaşi lucru şi aliaţii din Vest ?

Aici condamnaţii au fost înainte cercetaţi, au avut dreptul de a se apăra cu avocaţi, la liberă alegere, procesele au fost pe cât posibil deschise, în cel mai rău caz au participat la ele numai membrii familiei. Aveau voie să scrie, primeau pachete şi vizite, pe când la sovietici, nici după ani de zile dela dispariţie, nu se ştia unde se află omul. Unde este marea omenie pe care sovieticii o trâmbiţează în lumea largă ? Unde sunt domnii dela Crucea Roşie Internaţională care stau în fotolii pompoase la Geneva, primind lefuri grase şi excursii în URSS sau în alte părţi numai ca să-şi ţină gura ? Unde este omenia pentru care trebuie să se angajeze şi pentru care sunt plătiţi ? Cine, sau ce-i face să doarmă, ori vor să-şi asigure şi în viitorul apropiat sau îndepărtat un post călduţ ? Acest lucru să le iasă din minte, căci cu toţii vor sfârşi în lagărele din Siberia sau Workuta, nu singuri ci cu familiile lor, dacă vor ajunge până acolo. Să nu-i mire atunci că vreun deţinut sovietic le va băga cuţitul până la prăsele în burtă, ca să vadă ce le-a mai rămas din traiul de pe spinarea lor şi a altor milioane de fiinţe omeneşti ! Cele agonisite nu le vor lua cu ei, ele vor fi prada promisă de nacialnicii din Kremlin învingătorilor proletari, iar aceştia vor căra cu ei tot ce nu e fixat, chiar şi robinetele de apă rece şi caldă, aşa cum au făcut în Germania în 1945.

Atunci vă veţi deştepta, atunci măruntaele voastre vor tresări şi pe paturile comune veţi povesti din amintirile trecutului, de aventurile amoroase de tot soiul. Va veni probabil şi ziua când veţi uita totul, gândul vostru va fi doar la ciorba de varză împuţită, la lingura de caşă. Iar bucata de pâine neagră şi umedă aţi înghiţi-o pe nerăsuflate căci altfel vecinul vă va lua-o şi, mâncând-o vă va spune în batjocură : "Voi aţi mâncat bine o viaţă întreagă şi aţi fost sătui, acum a venit rândul să mă satur şi eu". Nu veţi încerca să vă luaţi bucata de pâine înapoi, fiind prea laşi, prea îngroziţi de iadul unde vă aflaţi şi vă veţi simţi vinovaţi că o viaţă întreagă aţi strigat şi demonstrat pentru "Euro-Comunism" şi "Ami, go home", necunoscând ce înseamnă să trăieşti sub talpa "Comunismului uman". Abia atunci vă veţi aduce aminte că aşa aţi făcut şi în perioada războiului din Vietnam, aţi demonstrat, protestat şi aţi strigat cât vă ţinea gura, şi americanii au plecat. Bine au făcut, dar pentru ceea ce s'a întâmplat după aceia în Vietnam, Laos şi Cambogia nu aţi mai ieşit pe străzi, căci de, misiunea vă era îndeplinită ! Acum speraţi că americanii vă vor elibera, este singura speranţă care v-a mai rămas şi cu această speranţă veţi crăpa. Pacea pentru care aţi demonstrat

o veţi găsi acolo unde sunteţi, la Workuta, Norilsk sau pe întinsa Golgotă Rasăriteană, în pământul acela rece, umed şi neprimitor.

Nu sunteţi voi oare acei care sub steagul roşu cu seceră şi ciocan aţi tot demonstrat şi aţi strigat când primeaţi ordin din Moscova, dela cei care finanţau deplasările voastre, voi care eraţi trecuţi pe statele lor de plată, şi v-aţi îndeplinit însutit planul cincinal ! Asta să n'o uitaţi ! Manifestaţiile şi demonstraţiile s'au dus ; orice protest, orice exprimare de nemulţumire, va fi condamnată după lege, cu ani grei şi nu cu lunile, după cum eraţi obişnuiţi chiar şi pentru crimă. Zeci de ani, pentru un singur cuvânt ! Acesta este viitorul vostru, al acelora care umblă cu fofârlica şi cu periatul !

Un alt lucru pe care n'ar trebui să-l uitaţi este că toţi cei care participaţi la demonstraţii, sunteţi înregistraţi în cartotecă separată, pentru a deconta sumele pe care le-aţi primit pentru deplasările voastre, dintr'o ţară în alta, pentru răcnetele voastre. Voi vă simţiţi mândri când sunteţi citaţi de radio Moscova, dar tocmai asta ar trebui să vă îngrozească deoarece veţi fi printre primii care veţi lua drumul "pohod na sibir", aceasta vă va fi răsplata. Nu e de mirare, la un moment dat îi veţi stingheri şi veţi deveni periculoşi.

V'a intrat în cap că sunteţi eroi, că aţi înfruntat pe cei ce nu vă sunt pe plac, că v'a felicitat întreaga presă (finanţată de Moscova) şi aţi fost arătaţi chiar la televiziune !

Şi acolo, la Nord de Cerul Polar, puteţi striga în gura mare, mai bine spus veţi fi obligaţi chiar, şi atunci când veţi fi sătui de viaţă până peste cap. Posibil să ne întâlnim, nimic nu-i imposibil, numai că atunci eu voi fi brigadier, adică şeful vostru din două motive : eu le cunosc atât limba cât şi mentalitatea. Prevăd că vă vor duce să crăpaţi ca nişte câini, căci nimeni, nici băştinaşii şi nici eu nu vă vom putea ajuta. Viaţa din tundră e rece ca ghiaţa şi eu vă voi aminti de toate, chiar şi de lupta voastră pentru pace şi de lozincile scrise cu simbolurile Moscovei, secera şi ciocanul, fără a uita şi fasciile din prima lor Stemă de Stat, pe care le furaseră din stemele Romei Antice, numai să arate cine sunt ei.

Nu voi uita însă să vă amintesc de jertfele grupării "Anna" din Pirna, de oamenii care au sacrificat totul, până şi viaţa, numai pentru a-şi ajuta aproapele, sau pe cei căzuţi în maşinăria NKVD-ului.

Gruparea "Anna" a fost condusă de Beichling Hans, de fratele său mai mic şi de fiul său Beichling Jochen, din localitatea Lohmen/Pirna la care s'au ataşat încă trei din aceiaşi localitate. Cu toţii au fost arestaţi la 10 Septembrie 1951, după ce se organizaseră la sfârşitul anului 1949, iar în Aprilie 1950 li se alăturaseră ceilalţi trei camarazi de luptă. Cum Beichling era mecanic de locomotivă, nu odată prin el au putut fi transportaţi spre Vest mulţi refugiaţi veniţi din Cehoslovacia. Chiar dacă aceştia mai trebuiau să schimbe trenul odată sau de două ori, ei erau

ajutați de muncitorii din cadrul căilor ferate. În zona de ocupație sovietică din Germania tocmai ceferiștii au fost aceia care luptaseră pentru comunism, și acum ei erau cei care luptau mai tare contra lor. De ce ? Pentru că în sfârșit comuniștii își dăduseră arama pe față, dovedind că nu aveau nimic de-a face cu mișcarea muncitorească.

După arestare, toți membri grupării "Anna" au fost aduși în închisoarea din Dresda, din Bautzener Landstrasse, unde au avut loc anchetarea și procesul în fața unui Tribunal Militar Sovietic la data de 28-29 Aprilie 1952. Toți cei trei Beichling, au fost condamnați la moarte, restul la câte 25 de ani și deportați în URSS, trecând prin închisoarea de tranzit NKVD, din Berlin-Lichtenberg.

Desconspirarea lor a fost făcută de Hiecke Johannes-Siegfried, alias "Walter" care avea drept ajutor pe Malkowski, alias "Junker".

În același timp au căzut și subgrupările Hassloch și Dietze din Böhlen Werke/Leipzig, ca și altele, în majoritatea lor din Saxonia. Prin acest agent, NKVD-ul sovietic a dat o lovitură decisivă arestând mai mult de 150-200 de persoane, care nu aveau nimic comun cu grupările de spionaj organizate de serviciile secrete ale aliațior din Vest.

Hiecke este singurul caz cunoscut care a fost exclus definitiv dintr'o organizație de luptă contra neomeniei. El colaborase strâns și corect la început în gruparea "Riesner Eisenbahner" de unde, la sfârșitul anului 1950, a fost exclus din cauză că-și însușise bani și lucruri de valoare care îi fuseseră încredințate din fondul grupării. El, Hiecke făcea drumul din Zonă în Berlinul de Vest, unde punea în vânzare diferite lucruri de artă, colecții de timbre și tot ce se putea preschimba în bani ori lucruri de care aveau nevoie, medicamente sau alimente. Prin relațiile sale a făcut același serviciu și altor persoane particulare, dar și anumitor organizații și grupări, după recomandarea dela om la om. Desigur că și lui îi rămânea destul de mult câștig, căci era considerat de încredere, fiind fiu de preot din Dippoldiswalde.

După cum s'a constatat mai târziu, din momentul în care a fost exclus din gruparea lui, iar toate celelalte persoane și grupări s'au distanțat de el, a jurat o răzbunare cruntă tuturor grupărilor cunoscute sau persoanelor bănuite că fac parte din asemenea grupări. Sigur e că el rămăsese în contact cu unul sau doi din diferite grupe, dar și acest fapt era suficient la început pentru NKVD-iști.

Concret, se știe că Hiecke a luat legătura cu un german pe care îl cunoscuse într'o excursie, care la rându-i avea și alte contacte și mai mult ca sigur că era un mic agent sau informator al NKVD-ului. Aceasta i-a fost legătura cu serviciile sovietice, dar se crede că el lucra între timp și pentru o centrală aliată din Berlinul de Vest.

Acestora nu le-a spus adevărul, pe ei îi interesau numai informațiile militare, economice și științifice de care aveau nevoie și pe care le primeau în fond pentru un pachet de țigări. Da, căci țigările erau moneda

forte chiar și după ce se făcuse o nouă valorizare a mărcii germane în Vest și Est. Pe scurt el a colaborat și cu unii și cu alții, a jucat la două nunți odată, cum ar spune vechiul proverb din țara dela poalele Carpaților.

Cei din Berlinul de Vest s'au bucurat de informațiile primite așa de ieftin, dar cel mai mult s'au bucurat sovieticii, când au găsit o portiță de-a lua contact cu el. Desigur că din primul moment sovieticii au promis multe, până l-au avut bine în mâna lor.

El însă a crezut că îi va duce până va pune mâna pe o sumă mai mare de bani și va pleca definitiv în Vest. Sovieticii îl arestează și prin amenințarea cu moartea el începe să "cânte", cum se spune în jargonul poliției, după voia lor. Este adevărat că primește anumite ușurări și o mâncare bună, dar numai atâta timp cât sovieticii aveau nevoie de el, de cunoștiințele lui. De frica morții, începe să spună mai mult decât știa. Astfel sunt arestate persoane care nu au avut nimic de-aface cu vreuna din organizațiile mai sus arătate.

La unul dormise o noapte, pe altul îl cunoscuse în tren sau în vreo sală de așteptare a unei gări între două trenuri, pe o fată sau o femeie o curtase sau o invitase la o cafea, acum i-a vândut pe toți. Multora nu le cunoștea nici numele, dar știa unde locuiesc și cum arată. Deajuns ca să fie cu toții arestați de noua Poliție care îi preda express sovieticilor, ca să dispară pentru totdeauna. Până și pe cei mai buni prieteni i-a trădat, pentru o strachină de cașă, cu toate că știa prea bine că aceștia nu erau vinovați cu nimic.

NKVD-iștii aveau doctrina lor, iar el se temea de moarte. Crezând că-și scapă pielea și poate să-i păcălească pe "Ei", vindea pe toți ! Ei se lăsau păcăliți dându-i de înțeles că el i-a păcălit, și că în curând îi vor da drumul. Dar s'a înșelat.

Sovieticii își jucau jocul și făceau pe proștii, iar el vorbea și declara, dând nume și adrese în fiecare zi. Ei arestau îndată ce aveau datele precise. Dar isvorul lui într'o zi a secat și nu a mai avut pe cine să denunțe, iar frica de moarte făcu să sacrifice și să părască pe cine-i venea în minte, vinovat ori ba. De aceea așa de mulți oropsiți și jertfiți au căzut în mașinăria NKVD-ului, de unde nu mai exista scăpare.

Se credea la început onorat că cercetările i se fac la Posdam sau în centrala din Karlshorst, dar de acolo a dispărut pentru totdeauna, după un proces care îi aduce o sentință de care se temuse dela bun început, condamnarea la moarte. Anchetatorii lui își frecau mâinile de bucurie și de pomana ce le căzuse pe neașteptate din ceruri.

Malkowski, -alias Junker - a fost arestat după ce a rătăcit buimac în lung și în lat întreaga Zonă. El își dăduse seama că s'a întâmplat ceva, dar nu știa exact ce, și începu să prevină diferite grupări să părăsească Zona. De crezut nu l-a crezut nimeni și până la urmă a fost și el arestat.

NKVD-ul nu i-a dat ospitalitatea pe care o avusese şeful său Hiecke, dar mai mult il maltratară cu o brutalitate de nedescris din momentul în care nu a acceptat să colaboreze cu ei cum făcuse celălalt. Un lucru este sigur, cel puţin atât cât s'a putut constata mai târziu, el nu a trădat pe nimeni. Închis în centrala din Karlshorst, unde se judecă procesul, a fost condamnat la moarte în vara anului 1952. Pe tot timpul detenţiei a fost ţinut singur în celulă, strict izolat de toţi ceilalţi arestaţi din acel timp. Aceasta este şi cauza că s'a putut afla aşa de puţin despre el, de activitatea lui şi de mersul cercetărilor, precum şi de confruntările avute cu unul sau altul dintre cei arestaţi.

Ultimul care a fost confruntat cu trădătorul Hiecke, este Fritz Meisel, din gruparea Klingenthal II.

Astfel se încheia o perioadă de teroare efectuată de sovietici în întreaga lor Zonă de ocupaţie, acum Republica Democrată Germană, "liberă şi independentă".

Toţi cei condamnaţi şi neexecutaţi au luat drumul "Pohod na Sibir", dar puţini au fost cei care au supravieţuit, datorită climei, subnutriţiei şi a disperării de a nu mai vedea niciodată Patria şi locurile natale.

O acţiune întreprinsă de sovietici, în Februarie 1953, pe coasta Mării Baltice, a dus la arestarea a zeci de persoane, printre care erau mici propietari de hoteluri, pensiuni, localuri sau magazine ce se mai aflau în proprietate particulară în acel timp. Această acţiune a purtat denumirea secretă de "Acţiunea trandafir" - Aktion Rose -. Cu acea ocazie au fost perchiziţionate toate casele de-alungul coastei. O percheziţie "à la russe", din casă în casă, dela om la om, dirijată de NKVD din umbră şi executată după cum s'a aflat ulterior, direct din ordinul generalului de NKVD, Iwan Serow.

Cei la care s'a găsit literatură occidentală, valută, alimente şi lucruri de provenienţă "capitalistă", au fost arestaţi fără multe explicaţii. Cu aceiaşi ocazie au fost arestaţi toţi acei care nu puteau dovedi că au domiciliu permanent în această regiune de coastă, care era considerată "regiune specială de securitate a graniţei" precum şi toţi acei ce nu erau în posesia unei autorizaţii speciale, eliberate de autorităţile de poliţie RDG - locale şi aprobate de NKVD-ul sovietic raional sau chiar regional.

Majoritatea celor arestaţi au fost închişi în închisoarea Bützow-Dreibergen, unde tribunalul RDG a lucrat zi şi noapte, condamnându-i la diferite pedepse corecţionale şi "confiscarea averii".

Toţi ceilalţi asupra cărora s'au găsit diferite sume de bani-valută, scrisori venite din Occident, literatură, plăci muzicale, au fost separat cercetaţi de către tovarăşii sovietici, care i-au încadrat mai pe toţi ca spioni americani, englezi, francezi sau ai altor organizaţii, condamnându-i la câte 25 de ani. După această "reuşită" acţiune petrecută într'un timp record, atât NKVD-ul cât şi Securitatea RDG erau fericiţi că

şi-au îndeplinit conştincios misiunea comună, fără dificultăţi şi spre mulţumirea şefilor.

Drumul spre fericita Uniune Sovietică putea începe, fără vreun paşaport. Mulţi dintre ei au ajuns la Workuta, din timp, ca să aibă ocazia de a lua parte la "Greva Generală" din Iulie 1953. Alţii au ajuns în Ural, sau chiar mai departe, în vreun lagăr de pe întinsa Golgotă Răsăriteană, denumită şi Siberia.

Dintre cei rămaşi în RDG, unii au fost eliberaţi după ispăşirea pedepsei primite şi reabilitaţi, dar nu au mai primit înapoi lucrurile sau averile confiscate, ele trecând automat în patrimoniul Statului RDG. Pedepsele acestora fuseseră ceva mai mici.

Astfel, noul Stat, s'a îmbogăţit peste noapte din avutul şi sudoarea altora. Desigur că multe dintre hotelurile şi pensiunile confiscate au ajuns "Case de odihnă", pentru armata sovietică şi familiile acestora, ori pentru funcţionarii de Partid ai SED-ului.

Întreaga acţiune "Rose" a avut meritul de a furniza baza juricică a noilor stăpâni şi a le justifica confiscările făcute.

Sovieticii nu se vor mulţumi cu deportările efectuate, ci ele vor continua până în anul 1955, adică şi atunci când alţii aşteptau să facă drumul întoarcerii pe aceeaşi cale pe care veniseră. Dar cine să se intereseze de soarta lor, a celor şterşi din cartea vieţii ?

Pe mulţi i-am întâlnit la Workuta şi aşa am aflat dela ei despre soarta care i-a adus acolo. Pe alţii la Jawas, iar despre alţii am aflat dela unul sau dela altul, cărora le mulţumesc pe această cale.

Un lucru foarte interesant este că majoritatea guvernelor Occidentale, ori Crucea Roşie Internaţională cu sediul la Geneva, cunoşteau şi aveau informaţii precise despre deportările ce se efectuau cu vagoane speciale poştale, ataşate la Expresul Paris-Moscova sau la trenul special pentru Armata Roşie, pentru ca soldaţii şi ofiţerii lor care plecau în concediu, să aibe o călătorie confortabilă. Trenul era tot cadoul dat armatei sovietice de către Guvernul Republicii Democrate Germane la sfârşitul anului 1949, mai bine zis imediat după ce RDG-ul fusese transformat cu milostivirea Moscovei, într'un Stat "Suveran şi Independent". Construirea trenurilor avusese loc în fabrica de vagoane din Dessau, dar nu s'a spus, că aceste trenuri special comandate cu mult înainte, de către SMAD, intrau acum în patrimoniul sovieticilor.

Acest "cadou" îl putem compara cu o monedă care are două feţe : una, comportarea slugarnică faţă de ocupant şi "eliberator", cealaltă, participarea conştientă la crimă, prin consruirea de vagoane speciale de poştă cu celule pentru deportarea propriilor cetăţeni.

Ce vor putea spune despre aceste deportări şi cum îşi vor putea scuza ori spăla acest păcat guvernele ţărilor "independente" ca : Republica Democrată Germană, de unde se făceau deportările, Republica Populară Polonă, pe unde intrau, treceau şi ieşeau, RSS Bielorusia, RSS Ucraina,

țări de tranzit, până intrau în URSS ? Și nu trebuie uitat faptul că toate aceste țări erau membre ale "Națiunilor Unite" - semnatare ale Chartei dela Geneva din 1949, sau le confund cumva cu vreun stat cum ar fi Cuba, Nicaragua, Afganistan etc.?

Ar exista și o altă explicație și anume : poate nu au știut despre aceste deportări în massă ; dar după cum arată ziarele și diferitele comentarii, este exclus, deoarece guvernele acestor țări erau "independente și libere" iar fiecare Stat "suveran" răspundea de tot ce se întâmpla în cadrul granițelor sale. Ori m'am înșelat eu ?

Ce atitudine s'a luat față de aceste deportări ? Nu este oare acesta un amestec în treburile interne ale susnumitelor țări ? Sunt oare aceste acuzații valabile numai pentru Hitler cu ai lui ?

Uniunea Sovietică nu a făcut așa ceva ? Nu, vor zice unii, totul este numai o provocare și un amestec în treburile interne ale unei țări care luptă pentru "Pace", pentru revoluția internațională, pentru interesele clasei muncitorești internaționale. Iar dacă s'a întâmplat așa ceva, asta nu reprezenta altceva decât curățirea de elemente reacționare, acțiune întreprinsă spre binele poporului și clasei muncitoare dela orașe și sate din "fericita" Republică Democrată Germană.

Acesta va fi răspunsul Presei Libere, din lagărul socialist. Dar să nu ne pripim, mai întâi să încercăm să disecăm cu obiectivitate și discernământ problemele care ne-au afectat , pentru ca să nu se spună mai târziu că ne dedăm la provocări contra țărilor iubitoare de Pace ; parcă noi ceilalți am fi cu tot dinadinsul partizanii războiului, cu desnădejdile și distrugerile lui, cu lacrimile, cu moartea și foametea ce le aduce. Nu, noi iubim viața cu bucuriile și frumusețile ei pământești, cu zâmbetul dragostei și al fericirii lumești, - dar liberi !

Să pornim așa cum am spus de la început, pas cu pas, și să încercăm să expunem evenimentele în ordine cronologică sau cum vor curge în albia povestirii-documentare.

Noile Guverne ale Republicii Democrate Germane și ale Republicii Populare Poloneze nu erau altceva decât lacheii și pleava societății aduse la putere de către Armata Roșie și NKVD. Armatele lor, miliția, grănicerii sau chiar cei de la vamă, aveau dreptul și datoria de a cerceta și controla marea massă a proletariatului din uzine, din fabrici și țărănimea muncitoare, dar nu aveau voie să se amestece în acțiunile ce se efectuau din ordinele și sub oblăduirea armatei "eliberatoare frățești" sovietice. Cu atât mai puțin aveau de spus guvernele Bielorusiei și Ucrainei. Cât privește cele două locuri primite ca reprezentante în Organizația Națiunilor Unite, sau în alte foruri internaționale, asta se datorește vicleniei comuniste-bolșevice și prostiei îngâmfate Occidentale, care au făcut ca guvernele lor să fie prostite și mituite, cum s'a întâmplat de-atâtea ori de-alungul istoriei.

CAPITOLUL IV

DE CE ?

Motto: Remember ! (engl.)

Gangrena buboiului țarist nu a putut fi operată complect de Revoluția din Octombrie 1917 cu toată cruzimea cu care a efectuat-o Armata Roșie, Tschka și întreaga conducere bolșevică-fascistă. În același timp, noul imperiu roșu se forma prin nașterea, peste noapte, a mai multor Uniuni ce reprezentau zeci de neamuri și popoare, cărora tot prin viclenie li se promisese libertatea totală cu drepturi egale, în marea Uniune a popoarelor ce se contura la orizont. Această naștere sângeroasă constituie începutul construcției noului "Turn Babel" de pe întinsa Golgotă Răsăriteană, sub bagheta marilor maeștri revoluționari ruși, semi-ruși, ori ruși botezați. Se urmărea de fapt o rusificare generală și totală a altor popoare, scopul de bază al totalitarismului sovietic simbolizat de prima lor Stemă de Stat, al sistemului Comunist-bolșevic-fascist.

Conflictele naționale declanșate prin forțarea rusificării au luat forme revoltătoare încât, din primele zile după revoluție, a început rezistența chiar în rândurile muncitorimii proletare - pro sovietice.

Singurul instrument eficace de rusificare era reprezentat de armată, unde ordinul se execută și nu se discută. Acesta a fost motivul care a dus la primul cutremur artificial în sânul conducerii centrale de Partid care s'a grăbit să găsească un militar "rus" capabil și de încredere. Pe acesta îl descoperă în persoana revoluționarului și comandantului renumit de armată, Mihail Vasilievici Frunze (1885-1925) care (după "enciclopediștii" din lagăre) era de origină română. În afară de faptul că era un bun organizator, lui i se datorează și victoria asupra armatei Amiralului rus Alexander Vasilievici Kolceak (1873-1920), unul dintre principalii conducători ai armatei alb-gardiste care, înfrânt în 1919 și prins, a fost executat, după un scurt proces, în 1920.

Tot Frunze este acela care a înfrânt armata alb gardistă din Ucraina și Crimeia, a Generalului rus Baron Piotr Nikolaievici Vranghel (1878-1928) pe care l-a silit să se refugieze în străinătate unde a și murit. Enciclopediștii din lagăr, buni cunoscători ai evenimentelor povesteau : Comandantul Mihail Frunze, corect și foarte iubit de subalternii lui, a propus Generalului Vranghel în Noembrie 1920, în timp ce acesta se afla într'o situație militară fără ieșire, ca să se predea pentru a evita

enormele pierderi de vieţi omeneşti. În schimb îi oferea libera trecere şi plecarea în străinătate lui şi celor din armata lui care o doreau. Târgul a fost acceptat. Cine a vrut să părăsească Rusia a părăsit-o şi Crimeia a fost cucerită fără vărsare de sânge. Nici nu se terminase bine înţelegerea, că Generalul Frunze a primit în afară de felicitări din partea Comisariatului Poporului, şi o telegramă cifrată, prin care Lenin îl mustra pentru propunerea făcută Generalului Vanghel şi pentru slăbiciunea arătată cu ocazia capitulării. Această telegramă se încheia cam aşa : "mi se pare că astfel de lucruri nu trebuie să se mai întâmple pe viitor, din contra, inamicul trebuie curăţat fără milă"...

După ce-şi adunase laurii victoriei pe fronturile de război civil, în 1924, i s'a încredinţat postul de Comisar al Poporului pentru apărare. El îl schimba pe Leo Davidovici Trotzki (Bronştein 1879-1940) evreu-rus, care era în acest post din anul 1918, după ce, din Octombrie 1917, fusese Comisar al Poporului pentru afacerile externe. După moartea lui Lenin, între el şi Stalin a început marea luptă pentru preluarea puterii, care până la urmă a dat câştig de cauză lui Stalin. În 1927, Trotzki este exclus din Partidul Comunist, iar în 1929 expulzat din URSS, fiind acuzat de activitate antisovietică. Aici trebuie menţionat faptul că toţi cei care aveau un astfel de cap de acuzare, în URSS erau executaţi imediat după citirea sentinţei.

După un an în acest post de răspundere, Generalul Frunze moare, poate de moarte bună, dar poate şi ajutat de oamenii lui Derjinski, la ordinul lui Stalin, deoarece dacă nu ar fi fost ajutat să moară, mai trăia, căci abia împlinise 40 de ani. Şi aici enciclopediştii din lagăr, susţineau că Stalin nu a putut uita înţelegerea de care a dat dovadă Frunze, faţa de generalul Vanghel, cu care nu fusese de acord. Dar putea fi şi gelozia şi invidia, din cauza marii admiraţii de care se bucura Generalul Frunze, văzând în el, precum a văzut şi mai târziu în Mareşalul Jukow, un adversar.

Anul 1924, este anul marilor dezbateri de răscruce în politica internă - militară. Revoluţionarii militari ruşi reuşiseră definitiv să-şi bage clanul militar ca o parte importantă în planul cincinal ce intra în vigoare.

Stalin a adus în prim plan în ofensiva sa, în timpul Conferinţei Partidului Comunist dela Moscova, ce a avut loc între 9 şi 12 Iunie 1923, desfiinţarea sistematică a unităţilor Mahomedane, precum şi atacarea şi condamnarea deschisă a Sultanului Galiew, teoreticianul Armatei Roşii Mahomedane.

Cu noua lege din 7 Martie 1938, se produc schimbări radicale în Armata Roşie, mai ales după curăţirea cadrelor armatei în urma evenimentelor ce au rămas scrise în istorie cu litere de sânge, printre care trebuie să pomenim şi pe Mihail Nikolaievici Tuhacevski (1893-1937) Mareşal al Armatei Roşii, acuzat de trădare şi activitate anti-

sovietică, arestat, condamnat şi executat. Cu el a fost arestat şi executat şi Generalul Iakir al cărui fiu de 14 ani a fost trecut prin diferite lagăre de muncă, iar în anii 1951-1953 se afla în lagărul minei nr.7 dela Workuta, perioadă în care mă aflam şi eu acolo.

Această nouă metodă constituia drumul cel mai scurt pentru rusificare, prin efectuarea serviciului militar obligatoriu de către toate grupările etnice. Noua lege dădea pe hârtie, pentru ochii lumii, libertate naţională şi independenţă deplină tuturor minorităţilor conlocuitoare. Numai că serviciul militar, ordinele, instrucţia şi orice comunicare se făceau doar într'o singură limbă, cea "rusă".

O altă lege în acelaş sens s'a dat la 1 Februarie 1944, chiar în timpul războiului (un bluff pentru Occidentali), prin care, Sovietul Suprem, decidea formarea de unităţi republicane ale forţelor armate, iar resorturile dela nivelul Ministerului Apărării Unionale să fie trecute la nivelul resorturilor unionale republicane. Efectul dorit a avut loc, mai ales după terminarea celui de al doilea război Mondial, când a avut loc recunoaşterea Uniunii Sovietice ca putere mondială. Scopul propus fusese atins şi nimeni nu se mai putea opune rusificării prin armată.

Pe plan politic - perfid - , Moscova a lăsat intenţionat să fie subapreciată de aliaţii ei, de corpul diplomatic al acestora, ea mergând nestingherit pe drumul pe care şi l-a propus.

Aşa se face că, în cadrul Organizaţiei Naţiunilor Unite, la dispoziţia Moscovei, s'au instituit trei voturi de la un singur stăpân, în vreme ce americanii, englezii şi francezii, aveau fiecare numai câte un vot, ceeace reprezenta o categorică superioritate sovietică realizată.

Atât pe plan intern, cât şi pe târâm extern sau militar, RSS Bielorusia şi RSS Ucraina au drepturi independente numai pe hârtie şi execută fără crâcnire toate directivele Moscovei.

La Organizaţia Naţiunilor Unite sau altundeva, există reprezentate trei state independente, iar Occidentul se lasă conştient prostit de noua modă a secolului al XX-lea.

Am sărit peste gard înainte de a termina tema începută. De aceea voi continua cu problema internaţilor imediat de după război, în zecile de lagăre speciale de internare din întreaga Germanie, în cele patru Zone de ocupaţie militară, indiferent de Est sau Vest.

Nu este ruşinos să cazi prizonier de război în mâinile inamicului, dacă acesta devine la un moment dat superior, prin poziţie tactică, armament şi tehnică. Soarta bună sau rea şi-a spus cuvântul, iar prizonierul trebuie considerat şi tratat ca atare, dându-i-se toate drepturile legale şi respectul cuvenit, arătându-i-se obligaţiile, pe care le are faţă de învingător. Toate acestea sunt înscrise în tratatele şi convenţiile Internaţionale încheiate între mai toate ţările lumii.

Internarea în timpul războiului este o măsură de Stat care duce la izolarea unei masse de cetăţeni din propria ţară sau din teritoriile

ocupate temporar, pentru motive politice sau militare, ori pentru securitatea și liniștea populației, fie ea majoritară sau minoritară.

Internarea după război, cum a fost făcută în Germania învinsă după 1945, a fost diferită, căci după sferele de influență politică din acel timp, una era să fii internat în Vest și alta era să fii internat în Est. În timp ce în Zona de Vest a Germaniei, internații erau pentru denazificare, ca urmare a înțelegerilor dela Yalta și Potsdam, în Zona de Est a Germaniei, internații erau reținuți pentru securitatea forțelor armate sovietice. Chiar dacă pentru unii ar suna absurd, aceasta este adevărul timpului. Trupele de ocupație din Vest, fie ele franceze, engleze sau americane, se plimbau nestânjenite în Zonele lor de ocupație, neîntâlnind nici o reacție ofensatoare din partea populației civile, în afara unor incidente mărunte de delapidare. În Zona Sovietică, toate trupele erau încazarmate și nu aveau nici un fel de contact cu populația civilă, în afară de unele întâlniri din umbră aranjate de ambele părți ; din cauza evenimentelor și incidentelor precum și a comportării trupelor de "davai ceas" la ocuparea Germaniei, dar și după război. Dezertările și fuga dela unitate pentru a fura sau viola, erau la ordinea zilei. Aceasta este și cauza pentru care s'au întâmplat incidente grave, fapt pentru care organele de Securitate Sovietice au strâns mai mult șurubul prin represiune ori prin scăderea rațiilor de calorii, ori mărirea rației de calorii pe cartelă, când nu se mai putea găsi nimic de cumpărat în magazine. Această fază se poate califica în felul următor : Noi vă dăm totul, voi trebuie să cumpărați ceea ce găsiți, iar de nu găsiți - este vina voastră.

De la bun început conducerea politică și militară sovietică avea directive gata pregătite și o mulțime de instrucțiuni venite de la Moscova, pentru trierea majorității populației civile de foști militari eliberați, invalizi de război, membrii trupelor de poliție și auxiliari etc. Toți acei care cădeau în aceste grupe sau grupări, erau din oficiu internați, chiar dacă nu luptaseră pe front și fuseseră doar concentrați sau recrutați în aceste unități militare sau para-militare. Majoritatea refugiaților din teritoriile de Est, declarau că ori cine încerca să protesteze, indiferent pentru ce, era internat. Pentru a fi siguri, orice suspect era acuzat și condamnat pentru fapte fanteziste inimaginabile pentru mintea omenească.

La sfârșitul anului 1945, sovieticii și-au dat seama că țelul propus, a fost îndeplinit, iar groaza lăsată de "eliberatorii" trupelor de "davai ceas", ca și internările masive, au făcut ca rezistența populației să nu ia o formă agresivă, în afara unor incidente mărunte, la care de altfel se așteptaseră din primele zile de după sfârșitul războiului. Astfel, internații din lagăre constituiau zălogul populației de afară, deci ei trebuiau să rămână și mai departe în lagăre, ceea ce nu avea nimic comun cu denazificarea.

În 1946, rândurile celor internați s'au rărit considerabil, prin mortalitatea ridicată datorată epidemiilor și subnutriției.

Astfel se face că rețetele vechi din primele zile ale puterii sovietice, verificate în Rusia, dădeau acum roadele scontate. Rezultatul a fost chiar pentru ei uimitor, "turma" își urma drumul dictat de cioban și de câinii acestuia.

Zona Sovietică a Germaniei, a devenit peste noapte un lagăr de concentrare, populația fiind înfricoșată iar granițele impuse de aliați tot mai aspru păzite și îngrădite cu sârmă ghimpată. Culmea o ating când în mod deschis și în colaborare cu cățeii lor încep la 13 August 1961 construirea în Berlin a "Zidului Rușinii", cum este denumit și amintit de berlinezi. Toate acestea s'au petrecut cu asentimentul Occidentalilor care, cu "ochii înlăcrămați" priveau diversele demonstrații care aveau loc. Dar fără să miște un deget pentru a face ceva ; din contră, după scurt timp se întâlneau pupându-se, de parcă erau homosexuali. Berlinezii, care sunt foarte spirituali, au găsit și o lozincă, corespunzătoare a timpului : "Împiedecat de a fugi, obligat de a rămâne" - în germană :"Zum Flucht verhindert, zum bleiben gezwungen".

În 1948, sovieticii eliberează primul lot mai mare de internați. Prin sistemul lor de înfometare introdus în toate lagărele cunoșteau perfect totul despre fiecare persoană în parte, astfel că eliberați erau numai acei care primeau verdictul dela ofițerul politic NKVD-ist. Acesta garanta cu toată siguranța că cel eliberat nu va periclita pe viitor sub nici o formă politica sau ordonanțele date de sovietici.

Din primul lot de eliberați, în marea lor majoritate, spre surprinderea populației, erau foștii conducători NSDAP, prea puțini muncitori și țărani și nimeni din tineretul sau refugiații din Silezia.

Trebuie menționat faptul că, în Germania de Vest, în toate cele trei zone existente, nu se mai afla nimeni internat în lagăr la ora aceea , toți fiind de mult eliberați prin trieri consecutive.

Următorul lot de eliberare a avut loc în Ianuarie 1950, iar cei rămași, încă destul de mulți, au fost condamnați la pedepse între 20 și 25 de ani.

Un lucru destul de interesant este și faptul că tribunalele militare sovietice, care înscenau procesele și condamnau, înregistrau condamnarea cu o dată anterioară : la începutul anului 1949 sau chiar la sfârșitul anului 1948. În același timp includeau în condamnare și timpul petrecut în lagărul de internare, cu toate că sentința tribunalului se dădea în Decembrie 1949 sau Ianuarie 1950. Această manevră juridică urmărea scopul de a avea la mână un "Document" prin care se dovedea că cel reținut fusese condamnat, și primise sentința înainte de 12 August 1949, ziua semnării "Convenției Internaționale dela Geneva".

Această "metodă înaintată" sovietică a fost aplicată atât în lagărele speciale din Zona Sovietică de ocupație a Germaniei, cât și în lagărele de prizonieri de război de pe teritoriul URSS-ului.

Sovieticii sunt însă foarte fricoși, mai ales când este vorba să fie condamnați de opinia publică mondială în caz că secretul se dezvăluie înainte de a fi prins rădăcini pe "parchetul internațional".

Urmarea este că toți cei care au făcut parte din comandourile pentru îngropat morții, în lagărele speciale de deținuți politici sau internați, în perioada anilor 1945-1950, au fost condamnați apoi la câte 25 de ani. Acești gropari fuseseră anume aleși și trecuți în brigăzile de muncă, tocmai de către administrația lagărului, care era sovietică. Criteriul era să fii sănătos și să poți munci la săpatul gropilor comune unde trebuiau băgați, după timp și perioadă, zeci până la sute de cadavre. Ei nu puteau elibera aceste comandouri care îngropaseră sute, mii și chiar zeci de mii în lagărele din Sachsenhausen, Buchenwald, Torgau, Bautzen etc.etc. Acești gropari adunați din rândul țăranilor internați, deveniseră martori oculari prin faptul că lucraseră la săparea gropilor și puteau deveni, în caz de eliberare, acuzatorii principali într'un proces "mamut" de tipul celui din Nünberg. Morții îngropați, muriseră de "moarte bună" și nu fuseseră gazați sau secerați de boli și subalimentație !

O altă grupă de internați, condamnată între 1945-1950, a fost constituită din toți cei care au lucrat în posturi cheie de statistici, fie pentru alimentație (bucătărie), fie pentru repartizarea internaților la diferite munci sau la magaziile de îmbrăcăminte și farmacie ; fără exagerare, aproape întregul personal sanitar. Ultimii erau cei vinovați și răspunzători pentru fiecare mort și nu sovieticii. Nu se punea întrebarea dacă mortul fusese subalimentat, sau suferise de o boală contagioasă. În farmacia lagărului nu se găsea decât cretă, din care se făceau porții de praf cu care dădeau bolnavului o speranță de a se însănătoși. Fără să le dezvăluie adevărul, medicii le dădeau pentru dureri de cap, tbc., gripă, anghină, scorbut, distrofie, reumatisme și altele, aceleași prafuri, căci altele nu aveau.

Dar aceasta era o crimă, vor spune unii, și adevărul este că într'adevăr era o crimă, însă nu din partea medicilor, ci a sovieticilor care nu aduceau medicamentele necesare spunând că nu au de unde deși aveau de toate din plin, chiar și depozite cu lămâi și banane, când era vorba de propaganda partidului ; dar nu aveau nimic sau aproape nimic când era vorba de cei internați. Acestea sunt faptele din cauza cărora le era frică și de propria lor umbră. Alții, care nici nu au trebuit să apară în fața "Tribunalului", au fost cei condamnați in corpore de Tribunalul Special OS., din Moscova. Mulți nici nu fuseseră oficial anchetați,sperând până în ultima zi că vor fi eliberați. Totul se spulbera în momentul când erau chemați la Comandatură unde, un ofițer sau soldat sovietic, le aducea la cunoștință că le-a sosit o condamnare de la Moscova de 10-15-20 sau

25 de ani. Astfel de cazuri s'au petrecut majoritatea în lagărele prizonierilor de război.

Ștampilat de sovietici cu Paragraful 58, indiferent de aliniat, îți începeai excursia "fără pașaport" prin toată întinderea Golgotei Răsăritene unde, o dată ajuns la destinație, începea sistematic spălarea creerului prin înfometare și muncă forțată, mai ales dacă lucrai în zonele Polare sau Nord Polare unde, la 42 de grade minus, trebuia să ieși la muncă. Câți se întorceau de la muncă nu interesa pe nimeni, principalul era numărul lor, vii sau morți, indiferent dacă majoritatea erau degerați sau nu, importantă fiind doar îndeplinirea planului.

Câți au murit în acest fel, nu întreabă nimeni dintre aliații occidentali, care într'un fel erau și ei părtași la acest "pohod".

Un astfel de grup a fost cel care a purtat denumirea de "Contigent Special", pregătit în primele zile ale lunii Septembrie 1950 în Centrala NKVD din Berlin-Lichtenberg. Îmbarcarea a fost făcută într'un vagon al Căilor Ferate Germane pe care stătea scris cu litere mari "Deutscher Dienstwagen", iar întreg interiorul era transformat în vagon închisoare, cu celule mici, după modelul vagoanelor cu aceiași utilizare, "Stolipin", de fabricație sovietică.

"Stolipin", cunoscut în Uniunea Sovietică și folosit ca vagon-închisoare, era destinat unor mici transporturi, comune sau individuale, cu o mulțime de compartimente, izolate între ele. Inventatorul, al cărui nume îl poartă vagonul, este fostul Ministru de Interne, mai târziu și Prim-ministru țarist, P.A.Stolipin (1862-1911).

După revoluția din 1905, Țarul Rusiei a abrogat legea din 9 Noembrie 1906 prin care se dădea dreptul de proprietate țăranului asupra ogorului de care dispunea. Căci decretul Țarului Alexandru al II-lea, din 1861, decidea eliberarea mujicului rus din iobăgia boerilor și a propietarilor de pământ. Aceștia deveniseră în fond proletariatul țărănesc, pe întregul întins al Rusiei. Stolopin venise în ajutorul lor, în baza decretului din 1906, scoțându-i din tradiționalul "Comunal Sătesc" de unde ca membri ai coperativei sau ai sfatului rural, deveneau o dată cu împropietărirea stăpânii (visul de veacuri al țăranului rus) gospodăriei și ogorului primit sau cumpărat. Era deci Stolipin un revoluționar ? Nu, el a fost un realist al timpului său și cel puțin un "om" înțelegând nenorocirea țăranilor.

De aici i se trage și moartea, deoarece tocmai revoluționarii timpului care numai prin "Terorism" se puteau mândri, l-au asasinat. Acești așa ziși revoluționari, nu erau altceva decât niște provocatori și colaboratori ai Poliției Secrete Țariste și care lucrau în interesul unor grupe de oameni, fără de credință în Dumnezeu și conștiință fața de "OM". Stolopin a fost asasinat la Opera din Kiew în timpul unei pauze. În clădire se afla și Țarul precum și întreaga nobilime, iar paza o asigura Poliția Secretă. Criminalul Borgrow a putut intra în clădirea Operei numai pentrucă el însuși era un agent al poliției secrete și făcea parte

din pază. Aceasta arată încă o dată că Revoluţionarii-terorişti colaborau strâns cu Poliţia Secretă cu care se înţelegeau conform principiului "serviciu contra serviciu". Dintre cunoscutele personalităţi comuniste conducătoare după 1917 şi care au colaborat strâns cu OHRANA - Poliţia Secretă ţaristă - a fost şi gruzinul J.V.Stalin. Despre el, la timpul său.

Vagonul a fost adus până la Frankfurt/Oder de un tren personal, de unde apoi a fost ataşat la trenul Internaţional "Blauen-Express", care făcea regulat ruta Paris-Moscova. În acelaşi vagon a fost transportat (deportat) şi viitorul meu prieten, Erich Mörchel, pe care l-am cunoscut în lagărul nr.2 din Workuta. Numai cu câteva zile înainte plecase un asemenea transport cu o parte din groparii lagărului Buchenwald. Aşadar aceste vagoane cu inscripţia "Deutsche Dienstwagen" au făcut regulat ruta Frankfurt/Oder-Moscova până în anul 1955, transportând, de fapt deportând, condamnaţii Tribunalelor Militare Sovietice, deportaţi în vagoane germane, sub ocrotirea umanismului comunist, chiar şi la 8 ani de la terminarea războiului. Viitoarele baze militare şi şantierele de Construcţia Socialismului Sovietic primeau mână de lucru ieftină, oameni al căror nume erau şterse din registrele de stare civilă , ca nimeni să nu se mai poată interesa de soarta lor, căci aceştia oficial, nu mai existau.

Să mai rămânem un timp însă în zona de ocupaţie sovietică a Germaniei şi să nu ne grăbim, căci cu toţii vom ajunge acolo unde ne vor trimete sovieticii, spre a găsi fericirea cea mare, pe care unii au visat-o mereu, alţii o visează încă.

În lagărul special nr.4 - Bautzen, din zona de ocupaţie a Germaniei, în afară de cei 6000-8000 de condamnaţi şi condamnate, mai era un contigent între 3000-5000 de internaţi în perioada anilor 1945-1950, pe care sovieticii îi izolaseră, după cum s'a aflat din mai multe convorbiri între ofiţerii politici de NKVD, spre a fi feriţi de mânia poporului. În timp ce condamnaţii aveau pedepse de câte 10 sau 25 de ani, internaţii erau izolaţi pe termen nelimitat şi fără o sentinţă judecătorească, constituind în primul rând un "Zălog" sovietic, în al doilea rând o precauţie sovietică, deoarece prin serviciul lor împânzit în lagăr aflaseră că aceştia vor deveni recalcitranţi, în momentul când vor fi eliberaţi.

Prin acest sistem de spionaj, au avut posibilitatea să-i separe pe toţi cei care au colaborat cu ei, de cei care erau, sau le deveniseră duşmani deschişi. Această ultimă grupă se putea împărţi iar în două părţi ; prima, periculoşii, a doua, inofensivii, eventualii viitori colaboratori.

La arestare, sovieticii, nu ţinuseră cont de persoană, de starea ei socială sau fizică, şi izolau tot şi pe toţi cei ce le căzuseră în plasă, denunţaţi fiind de un vecin, care în fond voia doar să se răzbune.

Sovieticii deportau tot ce era tânăr, dar mai ales pe cei specializaţi într'o anumită meserie de care aveau mare nevoie căci le lipsea cu desăvârşire mâna de lucru calificată. Totodată ei îi reţineau şi pe cei care trecuseră de 40-45 de ani, căci aceşti nu mai erau de reeducat, după cum spuneau ei. Asta explică şi numărul mare al mortalităţii în lagărele din Germania, în rândul celor mai în vârstă.

Nu putem compara acest grup din anii 1945, 1946, 1947 cu grupurile tinere care, în majoritatea lor, au supravieţuit şi care au intrat în lagăre după aceşti ani.

Pentru a avea o imagine mai bună asupra situaţiei reale din şi despre grupul "internaţilor", am încercat să fac o mică statistică, cu un număr de circa 184 de internaţi din Bautzen, ale căror nume şi date, le-am strâns cu multă migală ani de zile dela foştii camarazi de suferinţă care m'au ajutat cu mare plăcere şi cărora le mulţumesc pe această cale, fără a le da numele.

Dintre cele 184 de persoane internate între anii 1945-1950 în Bautzen, unii au murit în lagăr, alţii au fost condamnaţi şi deportaţi în Uniunea Sovietică unde au murit sau au supravieţuit, iar alţii au fost eliberaţi în Ianuarie şi Februarie 1950.

Prin prezentarea de mai jos, ne putem da seama că în fond sovieticii nu s'au lăsat impresionaţi de nimeni şi de nimic, nici chiar atunci când cei în cauză nu erau cetăţeni germani şi cu atât mai mult cu cât atât ei cât şi ţările lor, ai căror cetăţeni erau, nu participaseră la ostilităţile războiului. Sovieticii nu au găsit de cuviinţă să înştiinţeze nici măcar guvernele sau secţiile diplomatice ale ţărilor respective, sau poate că nici nu era nevoie, după cum gândeau ei. Nu au ţinut cont nici de "persoane diplomatice" ca de exemplu consuli de onoare sau onorifici, care au fost arestaţi în 1945, internaţi şi lăsaţi să moară, refuzând să le dea ajutor medical special când fuseseră rugaţi în acest sens de medicii de origină germană internaţi.

Astfel s'a aflat în Bautzen, în lagărul de Internaţi, Consulul Onorific al Spaniei din Leipzig, Ludwig Devrient, născut între anii 1890-1895. Deasemenea Consulul Onorific al Norvegiei din Leipzig, Dietrich, născut între 1872-1877. Primul a murit în 1947 în secţia de izolare TBC, din cauza unui tbc-deschis datorat subalimentaţiei, al doilea a murit în 1946 tot de TBC, dar şi în urma maltratărilor.

Preotul evanghelic Lange, unul dintre numeroşii preoţi evanghelici şi catolici internaţi, a fost transferat de NKVD în 1948, în alt lagăr, iar un predicator mormon sub numele de Hans Moskwa, unul dintre puţinii mormoni aflaţi în lagărul de internare cât şi în închisoare, a fost eliberat abia în 1950. Ambii fuseseră arestaţi în 1945.

Erau foarte mulţi străini, al căror nume nu-l cunosc, dar îi voi aminti ca număr : 2 elveţieni, 2 greci, 1 cehoslovac, 1 leton, 2 italian, 1 jugoslav şi un român. La aceştia se mai pot adăuga 4 germani, originari

din străinătate, unul din Basarabia, unul din Bucovina, unul din Ungaria, unul din Polonia şi 12 din Silezia.

Erau 6 generali şi ofiţeri din armată sau poliţie, 14 medici din serviciul sanitar, 3 directori, fabricanţi, ingineri, tehnicieni şi specialişti, 21 învăţători şi 11 profesori, restul ţărani şi muncitori.

Nu pot trece peste acest capitol fără a scrie şi câteva rânduri despre soarta unei fete de 10-15ani. A fost arestată de către sovietici împreună cu tatăl ei, Chrissulis, un grec care după moartea soţiei venise în Germania cu fiica lui, spre a se specializa la o fabrică în apropiere de Leipzig, unde a fost arestat de către NKVD-ul sovietiv şi internat.

După primii ani de izolare în lagărul de femei, fata a ajuns să lucreze la bucătăria lagărului, dar nu a putut să-şi mai ajute tatăl, care a murit de subnutriţie şi boală. Fata a devenit amanta şefului bucătar Friederich Rudidin, din împrejurimile Dresdei. Ce copilărie fericită i-au oferit sovieticii acestei tinere fete şi ce amintire îi va rămâne despre "eliberatorii Europei şi a omenirii"!

Capitolul acestor internaţi trebuie încheiat cu menţionarea celor din Silezia, mai ales a acelora care erau din împrejurimile oraşului Breslau. Un lucru însă este bine cunoscut ; sovieticilor le era frică de cei originari din Silezia. Îi socoteau nebuni deoarece ei luptau mai departe, chiar după ce generalii germani semnaseră capitularea, fie că erau soldaţi sau civili, copii sau bătrâni, fetiţe sau bunici, fiecare făcându-şi datoria. Niciunul nu dorea să cadă în mâinile "eliberatorilor", a acelor siniştrii "davai ceas".

Citind cu atenţie lista acestui grup de internaţi din Bautzen, vom putea constata cu uşurinţă că majoritatea lor erau oameni simpli, poate chiar proletariatul de bază al poporului german. (vezi lista nr.1, în anexă).

Unii se odihnesc pentru vecie în Bautzen, pe alţii i-am întâlnit la Workuta, pe alţii în Dumbravlag, iar pe unii dintre ei după 20 de ani, după eliberare, aici acasă. Anii au trecut, noi am îmbătrânit, dar spre fericirea noastră şi a familiilor noastre, am supravieţuit.

Mulţi dintre tiranii timpului, care deţineau puterea, se încununaseră cu coroanele de lauri ale "victoriei" prin reţinerea şi distrugerea noastră. Acum, după ani de zile, prăbuşiţi din înălţimile atinse, îşi dădeau sufletul ca nişte milogi în faţa plutoanelor de execuţie, cărora nu de mult le fuseseră şefi şi pe care le comandaseră.

Dar viaţa merge înainte, să nu ne lăsăm apăsaţi de sentimente amare, să nu ne oprim la răscruce de drumuri, ci, calmi şi neinfluenţaţi de nimic, să căutăm să arătăm lumii şi urmaşilor noştri, cine am fost şi ce-am suferit, pentru ei şi generaţiile viitoarei Europe Unite.

CAPITOLUL V

CINE ERAU EI !

Motto: Quam libet infirmas adiuvat ira manus.(lat.)

Aici ar fi locul să amintesc de un criminal, - o unealtă a sistemului - de care a depins soarta mea, a lor, a celor mai sus amintiţi, a întregii populaţii germane din zona Sovietică de ocupaţie, a populaţiei ţărilor baltice, a basarabenilor, ruşilor albi din Bielorusia, a polonezilor şi a evreilor din Polonia de Est, a ucrainienilor din Ucraina de Vest, a ungurilor şi a mai multor naţionalităţi din marea închisoare comunistă-bolşevică-fascistă, care se cheamă Uniunea Sovietică : este vorba de Generalul de NKVD, Iwan Serow.

Serow a fost un criminal notoriu, înainte de război, în timpul războiului şi după război. Naţiuni întregi se cutremură la auzul acestui nume care şi-a înscris "victoriile" cu litere de sânge nevinovat în Cartea Istoriei, la capitolul "Sistemul Comunist".

Încă înainte de război, în timp ce Nikita Hruşciov era primsecretar al Comitetului Central al Partidului Comunist Ucraina, Iwan Serow avea funcţia de Comisar al Poporului pentru Afacerile Interne. La ordinul lui Stalin şi Beria, Serow a organizat marile deportări în masă din Polonia de Est, Basarabia şi ţările Baltice unde, cu biciul şi teroarea şi-a înscris numele în istorie ca un "Simbol" al Sistemului Comunist.

După terminarea celui de-al doilea război mondial, când Uniunea Sovietică devine peste noapte o putere mondială, el primeşte misiunea de a organiza Serviciul de Securitate în zona de ocupaţie sovietică din Germania, căpătându-şi astfel recompensa pentru "serviciile" aduse în numele Păcii şi Libertăţii.

Germania învinsă trebuia pusă la punct. Prin talentul lui organizatoric şi cel al oamenilor săi, la numai câţiva ani, sute de mii de oameni au fost deportaţi, internaţi şi condamnaţi, dându-şi sufletul în numele Construirii Socialismului, în miile de lagăre de exterminare, fie în Germania-sovietizată, fie în întinsa Golgotă Răsăriteană sau cea nordică-polară. Tot el este acela care a avut un cuvânt de spus la 17 Iunie 1953 când a avut loc răscoala din Berlin şi în Zona Sovietică din Germania, fiind în acel moment nu numai responsabilul NKVD-ist din această zonă, dar şi unul dintre prim-locţiitorii lui Beria, împreună cu prietenul său intim Sergeij N. Krugolw.

Hrușciov era singurul care avea încredere deplină în el. Știa cât de crunt și însetat de sânge și de putere era și deci că se putea bizui pe el la nevoie.
Cât de credincios îi era lui Hrușciov o dovedește faptul că la 26 Iunie 1953, ziua în care a fost arestat Beria, era mai mult sau mai puțin pus în temă, aflându-se mereu în apropierea locului de operațiune strategică. Mai mult, Hrușciov propune ca Beria să fie încredințat lui Serow, pentru care garantează personal. Ceilalți însă, și mai ales Mareșalul Jukow, - care îi fusese victimă directă - erau contra, ca la urmă să cadă de acord ca Beria să fie predat generalului de armată Kirill Semjonowitsch Moskalenko, din Noembrie 1953 Comandantul garnizoanei militare Moskova ; în Martie 1955 numit Mareșal al Uniunii Sovietice. Acesta face parte din Completul de judecată al lui Beria și compania.
Nu i s'a dat postul lui Beria cu toate că Hrușciov ar fi dorit să aibe un om de încredere în această funcție, dar ceilalți au considerat că i se cuvine lui Sergej N. Kruglow. Acesta avea atunci gradul de general-colonel și devenise cunoscut în lumea întreagă, prin faptul că la Conferința dela Yalta, între 4 și 11 Februarie 1945, fusese responsabilul cu Securitatea Conferinței și a participanților. Cunoscut era și Iwan Serow, dar să nu anticipăm și să nu precipităm lucrurile.
Nikita Hrușciov preluase postul de Primsecretar al Comitetului Central al Partidului Comunist Ucrainian în timpuri foarte tulburi, din dispoziția personală a lui Stalin, în locul lui S.W. Kossior.
Pentru el acesta nu era un necunoscut, ci un vechi prieten cu care colaborase pe timpul când avusese mai multe posturi de răspundere în Ucraina, înainte de a fi chemat de Stalin la Moscova.
Stanislaw W. Kossior preluase acest post important încă din 1929, din mâinile lui Lazăr Moiseievici Kaganovici, de origină evreu, ce fusese rechemat de Stalin la Moscova. Trebuie menționat că Kossior, cunoștea și vorbea perfect limba ucrainiană, argument în virtutea căruia s'a menținut atâta timp în acest post de răspundere. El supraviețuise cu bine anilor 1932-33, când s'a efectuat colectivizarea, precum și marea curățenie din partid și armată din 1936-37, având ca om de încredere și executor pe un alt criminal, - cunoscut în calitate de Comisar al Poporului pentru Afacerile Interne Ucrainiene, - A.J. Uspenskij. Din ordinul lui Stalin, Uspenskij arestează în 1936 pe Postyschew, al doilea Secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist ucrainian și în 1937 îl execută prin împușcare, ca la rândul lui să fie și el arestat și executat în 1938, în perioada când Hrușciov își lua în primire noul post de răspundere. Kossior, care fusese rechemat la Moscova, devine pentru un timp foarte scurt, locțiitorul lui Molotow, după care este arestat și executat în Februarie 1939.
Hrușciov preluase acest post în Ianuarie 1938, iar ca Ministru al Afacerilor Interne pentru Ucraina, îl avea pe Iwan Serow care îi executa

toate dorințele, rămânându-i mai departe credincios devotat, chiar și atunci când serviciul sau misiunea l-au dus la distanțe mari de șeful său. Pentru serviciile aduse, Hrușciov nu-l uită și, în 1954, îi încredințează postul de răspundere de Președinte al Comitetului pentru Siguranța Statului, sub noua denumire de KGB, post pe care îl deține până în 1958.
La începutul anului 1956, mai bine zis în Februarie, Hrușciov i-a încredințat postul de Ministru de Interne al URSS-ului lui Iwan Serow, în timp ce Sergeij N. Kruglow dispare fără urmă. Totuși numele lui Kruglow va rămâne veșnic în istoria Sistemului Comunist, scris cu sângele nevinovat al sutelor de victime dela Workuta, la 1 August 1953 și Karaganda 1954.
Această dispariție nu a surprins pe nimeni, deoarece Kruglow fusese ani de zile omul de încredere al lui Stalin și Beria, un intim informator al lui Stalin și un prieten al lui Gromiko. El nu numai că nu mai putea face parte din noua elită comunistă, dar cu ziua de 14 Februarie 1956, ziua începerii celui de-al XX-lea Congres al Partidului, trebuia să dispară, indiferent cum, căci marele său protector, Stalin, urma să fie mazilit de Hrușciov în urma cuvântării ținută în secret la 25 Februarie 1956, când s'a făcut așa zisa ruptură cu "Era Stalinistă", o altă inducere în eroare a Occidentului.
Odată ajuns la putere, "turistul" Hrușciov, alături de aliatul său Bulganin, pleacă la Londra unde face o vizită oficială, cu care ocazie Securitatea delegației fusese încredințată lui Iwan Serow. Poate a fost o greșală politică sau un pas intenționat făcut de Hrușciov, deoarece în momentul în care presa engleză și internațională, cu sprijinul larg al populației și al emigraților din țările Baltice, a manifestat deschis împotriva lui Iwan Serow, "Călăul țărilor Baltice", cum era denumit, acesta a fost imediat expediat acasă. Hrușciov, hâtru la toate conferințele se face că nu-i înțelege pe englezi, sau nu vrea să-i înțeleagă și, mai având nevoie de Serow, nu-l mazilește.
În Octombrie 1956 încep în Ungaria frământările interne, care duc la revoluția deschisă împotriva sovieticilor. Serow este acela care primește misiunea de a intra în acțiune și nici decum aceia care au fost de-atâtea ori pomeniți în presă. Ca ajutor și subaltern îl ia pe KGB-istul camuflat în diplomat, Andropow cu care lichidează revoluția ungară, trecând toate elementele antisovietice prin foc și sabie.
Occidentul însă, "plin de umanitate", își dă arama pe față, fără a mișca un deget, reacționează doar prin discursuri pompoase la radio, ceeace nu l-a intimidat câtuși de puțin pe marele aliat sovietic ! Astăzi Apusului îi pare rău că a pierdut trenul încă din stație, ca de-atâtea ori până acum !
Andropow manipulase cu măestrie întreaga lui rețea de agenți, plasați prin toate capitalele vestice. Dacă Serow avea experiență în a face curățenie în rândurile celor ce nu se supuneau, Andropow primise o

educație și un instrctaj cu totul aparte, în comparație cu brutele ordinare din rândurile KGB-ului care erau instruiți mai ales pentru misiuni interne. Andropow primise o foarte bună educație "Diplomatică", în cadrul căreia lucra în toți anii, paralel activând la perfecționarea rețelei de organizații internaționale și instituții camuflate, rețea care servea celor din Moscova drept perdea pentru intențiile lor reale. Reședințele acestor organizații se aflau toate în afara granițelor URSS și numai Centrala conducătoare era la Moscova.
Prin secția condusă de Andropow sunt recrutați și triați sute de agenți-diplomați ce vor fi infiltrați în forurile conducătoare din Organizația Națiunilor Unite ; în mai toate sectoarele, de unde se poate face propagandă pentru Uniunea Sovietică, sau para orice lovitură directă sau indirectă împotriva ei. Un alt exemplu este Geneva, unde nu există sector al organizațiilor internaționale în care agenții sovietici să nu dețină un post. Voi reveni cu detalii asupra acestei teme la timpul potrivit, pentru a face cunoscut cât mai mult din activitățile lor "legale" și ilegale. Dar să ne întoarcem unde am rămas.
Hrușciov combătea "Cultul personalității lui Stalin" și îi făcea mare plăcere când ziarele scriau numai despre el, despre excursiile și vizitele lui în mai toate țările lumii, motiv pentru care i s'a dat porecla de "turist".
Hrușciov a început "curățirea" Comitetului Central, când oameni ca : Molotow, Malenkow și chiar Bulganin, cu colaborarea căruia preluase puterea, au fost înlăturați. Desigur că nu i-a dus în fața plutonului de execuție, ci i-a trimes cu domiciliu forțat cât mai departe, cum a făcut-o de exemplu cu Malenkow care a ajuns în Karaganda. Aici va trebui să stea și el la coadă, alături de majoritatea foștilor deținuți politici sau deportați de diferite naționalități, să-și cumpere pâinea zilnică sau bucățica de carne.
Aici și numai aici cunoaște fața adevăratului comunism și urmările acestuia, și își dă seama de teroarea organelor NKVD sau KGB. Aici își găsesște adevărații prieteni și frați de soartă, căci după cum am aflat mai târziu, el "Ateul", s'a atașat unei secte creștine cu care își făcea zilnic rugăciunile, pentru iertarea păcatelor. Molotow a ajuns într'o vilă, un fel de azil de bătrâni, alături de cei din vechea gardă unde, cred, spre "bucuria" lui, îl va întâlni tocmai pe cel care l-a mazilit, adică pe Hrușciov în persoană. Aceasta a fost și soarta celorlalți și a familiilor lor.
Hrușciov avea marea slăbiciune de a se pupa în bot cu mai toți marii lumii cu care s'a întâlnit. Tocmai aici este și enigma căderii lui. El le cerea redactorilor de ziare ca astfel de fotografii să fie publicate pe prima pagină. Foarte greu se vor găsi astfel de fotografii pe pagina a doua sau alta din ziarele timpului.

Deci într'un cuvânt Hrușciov nu a fost cu nimic mai bun decât Stalin, numai că a întrebuințat metode mai avansate, după cum ar fi declarat un comunist la o ședință de partid.
Nikita Hrușciov s'a atins chiar de drepturile nescrise ale NKVD-ului, pe care le-a luat și împărțit pe resorturi diferitelor ministere și secții. Drepturi câștigate și "muncite" de NKVD-iști ani de-a rândul, chiar din primele zile ale revoluției, prin renumitul părinte al KGB-ului de azi, Derjinski, lucru pe care îl va plăti scump odată.
Și acest detaliu la rândul său. Să nu ne pripim !
În 1958, îndepărtează fără urmă pe credinciosul său călău, Iwan Serow, care l-a servit ani de zile și i-a netezit drumul spre culmile înalte ale puterii absolute. Martorii și umbrele trecutului trebuiau să dispară și, odată cu ei, toți colaboratorii lor. Asta-i politica superioară sovietică.
Unul dintre ultimile mari servicii făcute de Iwan Serow stăpânului său Hrușciov, pe care l-a păzit și slujit ca un câine credincios ce era, a fost prezența lui la executarea conducătorilor maghiari ai Revoluției Ungare din 1956.
În ziua de 16 Iunie 1958, la orele 6 dimineața, au fost executați de către călăul armatei sovietice : Primul ministru Imre Nogy, Ministrul Apărării Pal Maléter și jurnalistul Miclós Gimes. Corpurile lor neînsuflețite au fost scoase din închisoarea centrală din Budapesta, unde se efectuase executarea și duși cu o mașină a Armatei Roșii pentru transportul de arestați. De față la această execuție au fost Generalul de NKVD și Ministrul de Interne al Uniunii Sovietice Iwan Serow și colonelul sovietic Schumilin, - din partea sovieticilor, - fiind însoțiți de Primul Secretar al Partidului Uniunii Ungare, Iánoș Kadar. Acesta mai asistase, cu nouă ani în urmă, la executarea celui mai bun prieten, pe care el îl trădase, László Rajk.
Anchetatorii sovietici din NKVD și colaboratorii lor unguri i-au asasinat, conștient încă din timpul anchetei, pe doi din cei zece acuzați. Este vorba de secretarul lui Nogy, József Szilágyi și de ministrul de Stat Géza Losonczi. Ultimul, care făcuse greva foamei, a fost asasinat din dispoziția medicului închisorii, care la rândul său executa ordinul primit din partea sovieticilor, doctorul Bencze, prin introducerea furtunului de alimentație în plămâni și nu în stomac.
În timp ce se dezbătea procesul lui Imre Nogy, Andropow primise dela Hrușciov misiunea de a pregăti lichidarea lui Iwan Serow.
Andropow a revenit de multe ori la Budapesta, unde a dat personal directive și a pregătit condamnarea acuzaților, prin omul său, colonelul Schumilin. A fost rechemat la Moscova și cu siguranță îi părea rău că părăsise serviciul său din Ambasada Sovietică din Budapesta, în beciurile căreia efectuase schimbări mari, după noul stil de arhitectură NKVD, transformându-le în închisoare. Printre primii clienți ai celulelor încă umede au fost : Maléter, Gimes și Kopácsi Sándor, fostul

preşedinte al Poliţiei din Budapesta, care trecuse de partea revoluţionarilor.
Andropow fusese Ambasador Sovietic la Budapesta între anii 1954 şi 1957, iar între anii 1957 şi 1967, şeful secţiei de relaţii a Partidului Comunist cu Partidele Muncitoreşti din ţările socialiste pe lângă CC al URSS-ului din Moscova. Acest mic detaliu arată clar puterea de care dispunea Andropow şi cât de nelimitată era, de vreme ce l-a putut îndepărta pe Iwan Serow.
Perversitatea sovietică se poate constata şi din măsurile luate, pentru a-i izola pe cei acuzaţi şi chiar pe apărătorii lor de lumea din afară şi de presă.
Judecătorul însărcinat la început cu procesul a fost Zoltán Radó care, pierzând din încrederea ce i-o acordase Andropow, îşi pierde şi funcţia.
La 9 Iunie 1958, în prima zi de proces, Preşedintele Tribunalului a fost numit un alt fiu de încredere a lui Andropow, dar nu şi al lui Serow, Judecătorul Ferenc Vida.
Aceiaşi perversitate sovietică am mai putut-o constata şi în alte ocazii, cu ani în urmă, faţă de poporul maghiar. Este prea bine cunoscut faptul că după intrarea Armatei Sovietice pe teritoriul Ungariei, soldaţii au violat orice fată sau femeie între 9 şi 80 de ani, poate spre a se răzbuna pentru înfrângerea comunistului Bela Kun din 1919. Era şi aceasta un fel de răzbunare de tip sovietic.
După terminarea războiului, în Mai 1945, ca şi din cele dintâi zile al intrării primului soldat sovietic pe teritoriul Ungariei, Comandanţii militari ruşi au luat toate măsurile posibile, pentru apărarea soldaţilor de mânia poporului şi mai ales a femeilor. Zeci, sute şi chiar mii de soldaţi sovietici au fost găsiţi asasinaţi la marginea drumului sau a satului, mulţi au fost găsiţi îngropaţi, drept răsplată pentru ceeace făcuseră. Sovieticii nu pot dovedi că vreun soldat din trupele care intraseră pe teritoriul sovietic şi ajunseseră până în Caucaz, s'au dedat la astfel de fapte.
Aici trupele celor cu "davai ceas", trupele "eliberatoare" şi-au arătat adevărata faţă dând în vileag animalul venit din stepă.
Au fost şi incidente cu grupuri mici de partizani, apărute însă după trecerea invaziei şi nelegiuirile efectuate faţă de populaţia băştinaşă. Măsurile luate de comandamentele sovietice nu au ajutat prea mult, iar cel mai concret exemplu este că şi azi după peste 40 de ani, trupele sovietice sunt cantonate izolat şi au foarte puţine relaţii cu populaţia civilă.
Totul trebuia să se termine odată cu încheierea şi semnarea Tratatului de Pace dela Paris din 10 Februarie 1947, aşa sperau ungurii, cu toate că între timp foarte mulţi fuseseră arestaţi şi deportaţi pe întinsa Golgotă Răsăriteană.

Odată cu semnarea Tratatului de Pace, Ungaria devenea un Stat Independent, suveran şi autonom. Adevărul însă îl putem afla în altă parte, în perversa diplomaţie sovietică şi în diplomaţia coruptă occidentală, cu capriciile şi "idioţii ei utili".
Chiar dacă unii cetăţeni unguri au efectuat infracţiuni contra trupelor de ocupaţie sovietice, acestea aveau obligaţia ca toţi inculpaţii să fie predaţi autorităţilor maghiare. Nici chiar arestările în rândurile populaţiei, nu puteau avea loc, dacă nu era de faţă cel puţin un reprezentant al poliţiei ungare. Nici în această privinţă sovieticii nu s'au ţinut de regulele internaţionale sau umane. Cu toate că aceste acorduri, concepute de sovietici împreună cu aliaţii lor din Vest, au fost semnate şi ratificate de Guvernul Sovietic.
NKVD-ul nu a ţinut niciodată seama de ele, aşa cum nu s'a sinchisit nici de durerile poporului sau ale clasei muncitoare, ci a urmărit numai interesele proprii. Mai mult, ca să dea impresia că nu se amestecă în treburile interne ale Ungariei, centrala NKVD-ului s'a instalat la Baden, lângă Viena, spre a fi la adăpost de privirile indiscrete şi departe de posibilile atacuri din partea populaţiei. Austriecii erau mai timoraţi după terminarea războiului şi îşi creiau cu greu un drum spre noua Republică.
Aici, la Baden, erau aduşi cetăţenii unguri arestaţi de către Siguranţa ungară sau direct de sovietici, cu sau fără aprobarea autorităţilor ungare, dar în cârdăşie cu ei, în anumite cazuri speciale. Iată un caz concludent care s'a petrecut aproape la doi ani după semnarea Tratatului de Pace dela Paris.
În toamna anului 1948, începutul anului 1949, peste 140 de tineri maghiari au fost arestaţi de către autorităţile ungare şi numai o mică parte de către NKVD-ul sovietic. Cercetările şi încadrările au fost efectuate de către specialiştii din NKVD. Vina adusă era aceea că încercaseră să protesteze împotriva guvernului propriu, care refuzase proiectul american de reconstrucţia sistemului rutier în întreaga Ungarie, proiect care dura numai trei ani, iar plata şi cheltuelile se rambursau în termen de cincisprezece ani, fără dobândă. Desigur că o astfel de ofertă avea şi un cârlig, cu o mică clauză ! Afacerea americană prevedea în contract, că toată această perioadă de timp, pe drumurile şi şoselele Ungariei să fie vândută numai benzină - combustibil - de provenienţă americană. Pentru construcţia întregului sistem, americanii foloseau mâna de lucru locală, ei aducând numai personalul tehnic şi utilajele necesare. Acestea din urmă rămâneau în Ungaria după terminarea lucrărilor, pentru eventualele reparaţii ulterioare şi întreţinere. Cincisprezece ani nu erau o veşnicie, iar vinderea combustibilului american şi pe viitor, rămânea de văzut, principalul era că Ungaria având drumuri moderne, devena o ţară din Europa cu drumuri din cele mai moderne. Aflată în calea de trecere spre sud-estul Europei, întreaga

economie ungară avea numai de câştigat, după pierderea unui război distrugător.
Numai că această tranzacţie nu se putea face fără acordul consilierilor sovietici care erau emisarii direcţi ai Moscovei. Aceştia nu acceptaseră nici în ruptul capului, deşi singuri nu erau în stare de a completa acest gol în economia ungară. Dovada nu trebuie căutată în istorie sau documente, ci numai făcând o călătorie până la Moscova şi înapoi.
Tinerii maghiari arestaţi erau majoritatea ofiţeri din diferite unităţi militare şi de poliţie, precum şi o mulţime de civili şi personalităţi de vază care nu doreau altceva decât ca în cel mai scurt timp, să dispară ultimile resturi ale războiului şi ţara să revină la o viaţă normală, o viaţă de demnitate. Ei erau convinşi de acţiunea lor şi de faptul că aveau dreptate, argumentând că Ungaria avea un Tratat de Pace, iar "Guvernul" lor era liber şi independent. Vrând să forţeze "Parlamentul" să revină asupra hotărîrii luate de a refuza proiectul impus de sovietici ei urmăreau să le deschidă ochii şi să-i forţeze să privească realitatea în faţă.
Unde greşiseră ? Ei nu s'au gândit nici măcar la posibilitatea că această problemă îi va deranja pe sovietici. În fond întregul program era de natură economică şi nu militară, iar sovieticii ar fi avut numai de câştigat după urma lui.
Dar altfel gândeau cei din Moscova. Ei nu acceptară din principiu nici o infiltraţie capitalistă în zona lor de influenţă aşa că ordonară refuzarea proiectului. Vinovaţii, împărţiţi în două grupuri, au fost condamnaţi iar afacerea muşamalizată faţă de opimia publică maghiară şi de cea internaţională.
După scurte cercetări efectuate de sovietici, din grupul celor arestaţi au fost sortaţi 14 inşi care, încărcaţi în camioane militare, au fost transferaţi în centrala NKVD din Baden, Austria. Toţi ceilalţi au fost predaţi colaboratorilor din poliţia secretă ungară şi deferiţi justiţiei maghiare care i-a condamnat : trei la moarte, restul la diferite pedepse între 8 şi 25 de ani. Numele celor trei executaţi erau : Hadvary Pal ; Varga Modeszto şi Prettenhofer Jenö.
Din grupul celor 14, Dozsa Attila a fost repredat autorităţilor ungare, care l-au condamnat la moarte şi executat. Toţi ceilalţi 13 au fost condamnaţi de Tribunalul Militar Sovietic la câte 20 şi 25 de ani şi deportaţi direct în URSS, majoritatea în lagărul special de exterminare din Workuta. Numele lor erau : Galba Miklos ; Nagy Ferenc ; Fangler Imre ; Hantos Ferenc ; De Sorgo László ; Böröcz Sandor ; Baiko Mihàly ; Nagy Sandor II ; Hodossy Barna ; Ihsz Amalia ; Bicsak Flora ; Romhanyi Ferenc şi Kopacsy Zoltán.
Zeci de oameni de origină maghiară au fost arestaţi în Ungaria, scoşi ilegal şi duşi în Austria la Baden, de unde luau drumul Siberiei. ("pohod na Sibir"). Pe mulţi dintre ei i-am întâlnit prin lagărele pe unde am trecut ; pe unii i-am reţinut, pe alţii i-am uitat, sau am pierdut notiţele,

dar pe toţi cei care îi mai ţin minte şi-i am pe notiţe le voi da numele, poate unul sau altul se va interesa de soarta acestor robi sovietici de origină maghiară, martiri ai comunismului. (vezi lista nr.2)
La marele grup de maghiari din lagărele sovietice trebuiesc adăugaţi şi maghiarii din afara teritoriilor Ungariei care fuseseră arestaţi tocmai fiindcă erau unguri de origină. Pe ei îi vom găsi la fel integraţi în rândurile grupărilor maghiare fără discriminare. Majoritatea dintre ei erau din teritoriile acaparate de sovietici din Ungaria, Ucraina Subcarpatică, Slovacia, Cehia, precum şi din Banatul Sârbesc, Banatul Românesc şi Transilvania.
Cazul ungurilor, comportarea lor şi relaţiile lor cu celelalte naţionalităţi din lagăr cu care îşi împărţeau şi la bine şi la rău soarta, respectându-le unitatea naţională cerând să fie la rândul lor respectaţi, rămâne un caz aparte.
După religie ungurii se împărţeau în trei confesiuni : catolici, evanghelici-reformaţi şi greco-catolici, lucru care i-a făcut să-şi strângă şi mai mult rândurile în mijlocul comunităţii lor. Tocmai religia şi preoţii au făcut ca unitatea acestui grup, mic în fond, să poată supravieţui pe acele meleaguri şi în acea situaţie disperată. Unitatea lor a fost strânsă şi nu au acceptat pe nimeni în grupul lor, dacă acesta nu le convenea la toţi. Toate rufele murdare le spălau între ei şi niciodată nu s'a auzit ca în rândurile lor să fi fost diferende, indiferent de natura lor. Deci un mare handicap pentru operatorii politici care nu-şi puteau băga agenţii în grupul acestor nefericiţi. Numai la japonezi am mai putut constata acest lucru, şi probabil că de la ei s'au inspirat şi ungurii. NKVD-ul nu a putut infiltra niciun agent informator în grupul lor. Desigur că şi limba grea, atât cea japoneză cât şi cea maghiară, era un factor hotărîtor dar şi credinţa creştină, religiozitatea lor; iar asistenţa neobosită a preoţilor i-au făcut să fie uniţi.
Nu odată aceşti preoţi au fost maltrataţi şi închişi în carcerile lagărului pentru că ţinuseră un serviciu divin ce era interzis. Nu odată, la o mică rugăciune comună, preotul era susţinut tocmai de preotul altei confesiuni, iar data următoare se petrecea contrariul. Acest lucru nu a dus la discordie. Dar nici nu s'a întâmplat ca vreun ungur să se alăture vreunei "Secte" religioase din lagăr. Preoţii erau acei care adunau tainul de alimente (zahăr, pâine) de care fiecare dintre unguri se putea dispensa, şi-l distribuiau celor bolnavi sau slăbiţi. Acest grup minor era, prin unitatea lui, o forţă de care mulţi din lagăr trebuiau să ţină seama. Dacă se producea o nedreptate sau vreun ungur era bătut, toţi erau conştienţi că vor avea de-a face cu întregul grup, lucru foarte periculos. Acelaşi lucru era şi atunci când un alt grup minoritar ataca o grupare prietenă ; ungurii erau imediat prezenţi şi lămureau situaţia înainte de a li se cere ajutorul de către gruparea în cauză. În lagăr, ungurii s'au înţeles cel mai bine cu românii, cu care se ajutau, schimbau informaţii zilnice, ori erau

aliați în orice altă împrejurare chiar și în cele mai grele. Ungurii i-au sprijinit cu posibilitățile lor pe toți românii care s'au eliberat din lagăr, după cum și românii la rândul lor au făcut același lucru.
Prin grupul ungurilor a fost posibilă transmiterea micilor informații care au ajuns la destinație, chiar dacă ele nu spuneau mai mult decât că x sau y trăiește undeva într'un lagăr în URSS, și aceasta era mult. Din păcate cei ce au primit astfel de informații nu au știut să le fructifice sau nu le-au înțeles cum trebuie. Ei doreau scrisori lungi cu detalii suplimentare. Dar până la urmă erau fericiți că aflaseră barem că cel iubit "trăiește", deci aveau o speranță în plus.
După 1948, atât în Uniunea Sovietică cât și în alte țări din lagărul socialist, așa zisele țări de democrație populară, biserica greco-catolică, și așa urmărită, a fost interzisă definitiv. Drept urmare, îndată după aceea foarte mulți preoți au fost arestați, condamnați și deportați înspre locurile strategice sovietice. Nu era transport în care să nu se afle cel puțin un preot greco-catolic sau catolic. Preoți ortodocși ruși nu mai veneau deoarece, fie că nu mai erau, fie că deveniseră colaboratori direcți ai NKVD-ului. Singurii care au mai fost aduși în lagăr erau cei din România și mai ales din Basarabia. Pe parcurs voi mai reveni asupra lor și asupra martirajului la care i-au supus sovieticii.
Chiar dacă după ani de zile, ca urmare a împrejurărilor și a evenimentelor politice, unii dintre cei care au supraviețuit s'au întors la casele lor, aceștia nu au mai avut dreptul să-și exercite profesia ci au fost obligați să lucreze la "munca de jos". Așa au procedat sovieticii și cu preoții eliberați din lagărele care proveneau din imperiul lor. Cel mai bun exemplu ni-l oferă episcopul leton Kazimirs Dulbinskis, din Riga, care a fost arestat în Mai 1949 și condamnat ca dușman al poporului la 25 de ani. Eliberat în Octombrie 1955, după evenimentele din Workuta din Iulie 1953, este arestat din nou în primele luni ale anului 1956, fără a mai fi condamnat, ci deportat din loc în loc, dându-i-se posibilitatea, pentru a putea supraviețui, să-și câștige o bucată de pâine, prin cele mai grele munci posibile.
Sovieticii își urmăresc victimile chiar și în afara granițelor, dacă le este posibil. Așa este cazul unui preot evanghelic din Ungaria.
Preotul evanghelic Böröcz Sandor, dintr'un mic sat din Ungaria, arestat de sovietici și deportat în 1949, a fost eliberat, după evenimentele din Workuta din 1953, în Noiembrie 1955 și predat autorităților comuniste de la Budapesta care l-au ținut mai departe închis. Cu ocazia evenimentelor din Ungaria, din Octombrie-Noiembrie 1956, a fost eliberat, dar a părăsit celula ultimul, căci așa promisese în rugăciunile sale "Celui de Sus", încă în timpul când îl cunoscusem la Workuta. Ajuns acasă și-a văzut de treaba lui, fiind bucuros, împreună cu consătenii lui, de reîntoarcerea din iadul comunist sovietic. Nu și-a

părăsit turma, spre a se refugia în occident, ci a rămas un preot simplu în satul său.
Moscova însă nu l-a uitat și, din ordinul ei, cei din Budapesta l-au exclus din biserică și astfel și-a pierdut dreptul de a-și profesa meseria, dându-i-se posibilitatea de-a lucra ca salahor la colectivul satului. A muncit ca salahor 17 ani, la tot ce era mai greu, dar a fost fericit că a rămas între "oile" sale, consătenii lui, care țineau mai departe la el. A fost pensionat și a primit chiar și o pensie de la comuniști, pensie care avea două laturi, pentru a trăi era prea mică, pentru a muri prea mare.
Un alt caz este acela al preotului catolic Josef Galambos din Ușgorod - Ucraina Subcarpatică, arestat în 1948 ca dușman al poporului și ca simpatizant al partizanilor Ucrainei, pe care-i adăpostise în incinta bisericii. A fost deportat la Workuta unde a lucrat ca miner. După greva din 1953, odată cu marile amnistieri, a fost eliberat în 1955. Acasă însă n'a mai avut voie să-și continuie munca lui de preot, ci a trebuit să lucreze obligatoriu numai la munca de jos, dacă mai vroia să supraviețuiască.
În același timp, atât cei de la Vatican cât și cei din conducerea bisericii evanghelice se curtau, se îmbrățișau, făceau împreună conferințe de presă, dădeau comunicate, primeau cu strălucite festivități pe mai marii comuniști, fără a se gândi cu cine au de-a face. Ce bine ar fi dacă și-ar face odată concediul în mâinile sovieticilor NKVD-iști pe întinsa Golgotă Răsăriteană. Nu știu dacă s'ar mai ține la fel de demni ca preoții amintiți mai sus.
În "mamorandumul" grevei din Workuta, din Iulie 1953, unul dintre cele 16 puncte a fost și problema recunoașterii ca vechime a timpului deținut în lagăre în regiunile polare, unde munca se consideră dublă sau triplă în comparație cu teritoriile climaterice normale.
Comisia Guvernamentală trimeasă la convorbirile deținuților cu conducerea guvernului Sovietic, în Decembrie-Ianuarie 1953-1954, a fost pe deplin de acord cu ei, ceeace s'a și dovedit la început. Astfel, sovieticii au recunoscut tuturor foștilor deținuți politici sovietici timpul muncit în lagăr, spre a-și primi drepturile de pensie. Mai mult, ei au recunoscut pentru o zi, trei zile înscrise în vechime dacă lagărul unde s'a efectuat munca era în regiunile climaterice polare.
În țările de democrație populară sovieticii au recunoscut acest timp, drept vechime în câmpul muncii, prin intermediul autorităților țării căreia îi aparținea respectivul. Dacă cetățeanul în cauză făcea o cerere în acest sens la Moscova aceasta aproba și reabilita persoana.
Dar, cu trecerea timpului, sovieticii au uitat de cele promise, de obligația umană ce și-o asumaseră și au început să refuze cererile de reabilitare ale acestor nefericiți. Nefericiții care-și pierduseră cea mai frumoasă parte din viața pământească, suportând umiliri cumplite,

victime ale evenimentelor timpului, la bătrâneţe, nu mai primeau nici bucăţica de pâine ce li se cuvenea.
Sovieticii şi-au dat seama că acordarea unui act de reabilitare unei persoane de cetăţenie străină, dădea în vileag, implicit, ilegalitatea arestării şi crima contra umanităţii, astfel constituind un cert motiv de acuzare pentru ei, într'un viitor proces, de deportare, de crimă contra umanităţii, de încălcarea atâtor alte legi pe care ei însăşi le-au semnat pentru a împiedeca reînvierea metodelor folosite de germani în timpul războiului şi pentru care cei vinovaţi au fost traşi la răspundere.
Voi arăta un caz concret de crimă contra umanităţii, crimă de deportarea unei persoane contra voinţei ei, de încălcarea dreptului cetăţenesc, de muncă forţată-sclavagistă în secolul al XX-lea, cap de acuzare care ar aduce pedeapsa cu moartea într'un proces internaţional, tot aşa cum şi sovieticii au condamnat şi executat pe toţi cei ce au fost târîţi în faţa tribunalelor lor.
Astfel, cetăţeanul ungur Kopacsy Zoltan, domiciliat în Budapesta XIY, Besnyöi utca.9, s'a adresat pe cale legală Procuraturii Militare Sovietice din Moscova, cu centrala în strada Kirov 41, pentru reabilitarea lui, cerând să i se recunoască timpul şi dreptul la pensie, şi nicidecum vreo despăgubire.
Răspunsul deşi s'a lăsat aşteptat, spre uimirea tuturor a venit. Prin acest "document", unic în felul său, sovieticii s'au demascat arătând că, în anul 1949, ei au arestat, acuzat şi condamnat deportându-l, pe cetăţeanul ungur din Budapesta unde fusese arestat şi dus la Baden în Austria, şi apoi trimiţându-l în Uniunea Sovietică. Acest document este semnat de locţiitorul Procurorului Tribunalului Suprem Militar B. Pravotorov, cu nr. 4 B - 30922-54 din 18 August 1975 Moscova. Sovieticii răspund : " ... cererea dumneavoastră adresată Tribunalului Suprem al Uniunii Sovietice a fost predată (mai departe) Procuraturii Militare, care a cercetat cazul dar fără satisfacerea îndeplinirii dorinţei, din cauză că dumneavoastră aţi fost pe drept condamnat în 1949. Pentru reabilitarea dumneavoastră nu sunt suficiente motive."
Deci scurt şi cuprinzător, fără prea mare bătaie de cap. Un lucru a uitat Procuratura Supremă a Uniunii Sovietice, şi anume că anul 1949, este o dată când Statul Ungar era independent şi avea un Tratat de Pace, ce fusese semnat la 10 Februarie 1947 la Paris. Protestul de acţiune sau infracţiune politică, cum vrem să-i spunem, a fost făcut contra Parlamentului şi Guvernului Ungar existent şi nu contra Statului Sovietic sau contra forţelor sale militare. Oganele Sovietice l-au arestat fără drept juridic internaţional, l-au deportat în Austria, care în acel timp era o Zonă de Ocupaţie Sovietică, fiind condamnat de către un Tribunal Militar Sovietic. După condamnare, contra voinţei sale cetăţeanul ungur a fost deportat la Workuta, în URSS, unde a fost forţat să lucreze într'o zonă Nord Polară, fiind tratat ca un sclav modern.

Astfel de cazuri sunt multe şi ele dovedesc crimele pe plan umanitar şi internaţional la care s'a dedat Uniunea Sovietică după cel de-al doilea război mondial. Capetele de acuzare, argumentările şi condamnările date de ei arată că sunt pasibili ei înşişi de condamnare într'un nou "Nürnberg" unde, după mine, ar trebui să se aplice legile cuprinse în Codul Penal al URSS-ului, iar acuzatori şi judecători să fie tot foştii funcţionari sovietici din resorturile oficiale.
In alte cazuri, sovieticii şi-au instruit lingăii în aşa fel încât să certifice că cetăţeanul, care în fond fusese eliberat, dar "predat", a fost închis în ţara lui maternă, al cărei cetăţean era şi nicidecum condamnat şi deportat de organele sovietice. Caz concret : în actul de eliberare din închisoare pe data de, 3 Noembrie 1957, se dovedea că cetăţeanul român Cristea I.Petre, născut la 17 Octombrie 1924 în comuna Valea Stânei din raionul Muscel, regiunea Piteşti, de meserie fierar, a fost arestat la 15 Noiembrie 1947 şi reţinut până la 3 Noembrie 1957 în închisoarea Gherla, cu numărul de formaţie "0606" al Securităţii Gherla, pentru spionaj. A fost graţiat conform Decretului 552-1957 - RSR.
Un caz normal ; iar susnumitul a fi trebuit să mulţumească celor de sus că s'au milostivit să-l elibereze înainte de timp. Ce nu se pomeneşte însă este că i s'a dat un "Act", care era o falsificare oficială a Ministerului de Interne al Republicii Populare Române, drept dovadă, "Biletul de eliberare" nr.13016 - 1957. De ce ? Pentru că cetăţeanul Cristea I.Petre a fost arestat de către organele sovietice şi române în anul 1947, fiind acuzat de spionaj. Închis şi cercetat în centrala NKVD de pe bulevardul Tomis din Constanţa - România, a fost condamnat de Tribunalul Militar Sovietic la 20 de ani. A fost deportat din România, cu mulţi alţi compatrioţi, - deasemeni arestaţi şi condamnaţi - şi asta după semnarea Tratatului de Pace dela Paris din Februarie 1947. Deci într'un stat "independent şi suveran", recunoscut ca atare prin semnătura lor, de către sovietici şi de toţi ceilalţi participanţi precum şi de guvernele acestor ţări. Interesant este că aceste deportări s'au efectuat în aşa fel încât autorităţile şi grănicerii români să nu observe ilegalităţile. Sovieticii au închis arestaţii în vagoane încărcate cu fier vechi, transportul fiind păzit în interiorul vagoanelor precum şi dinafară de soldaţi ai trupelor NKVD. Controalele de rigoare, la graniţă, s'au făcut repede, fără ca grănicerii şi vameşii români să poată arunca un ochi în vagoane spre a vedea adevărata încărcătură.
Cristea I.Petre a trecut în toţi acei ani, prin mai multe lagăre, iar la cei 20 de ani primiţi, i s'au mai adăugat alţii, plus condamnări administrative, din cauza unor încercări nereuşite de evadare. Eu l-am întâlnit în primăvara anului 1955, în lagărul nr.11 din Jawas - Potma, care făcea parte din lagărul Dumbravlag, din Republica Mordvină ASSR, având căsuţa poştală pentru străini - după 1953 - 5110-33. Cartea poştală a Crucii Roşii Sovietice, este o dovadă a timpului cât Cristea a

fost în lagărele din URSS. Actul de eliberare este un fals, un act de acuzare a Guvernului Comunist Român și a întregii conduceri, pentru crimă față de proprii cetățeni și camuflarea crimelor sovietice efectuate în România.
Timpul nu este trecut, ei vor răspunde de nelegiuirile făcute, în fața unui nou "Nürnberg", de care nu vor scăpa nici ei, dar nici ai lor, fiindcă ei înșiși se vor acuza și condamna după legile făurite de ei, iar sancțiunile și le vor aplica singuri.
Vina lui Cristea a constat în faptul că, în perioada războiului, a fost trimis la specializare în Germania în meseria de fierar, pentru a putea face față cerințelor tehnice necesare în industria modernă. Nu el a plecat de capul lui, ci a fost trimis de către firma la care lucra. Din cauza evenimentelor anilor 1944-1945 Cristea nu a putut să revină în țară. Abia în anul 1947 el se repatriază pe cale legală, căci nu avea de ce să se teamă, venind din Germania de Vest în țara lui iubită, România. "Vina" lui de neiertat a fost că s'a întors acasă, la părinții lui, la glia strămoșească, când putea tot așa de bine să rămână și în Occident.
Ce vină au însă acei care i-au furat cei mai frumoși ani din viață, tinerețea ? Cine va trebui să plătească pentru această crimă ? Sau se vor spăla pe mâini și vor spune că nu au știut nimic ? Dar ca și Cristea sunt mulți și-i vom mai întâlni pe parcursul acestei povestiri despre Golgota Răsăriteană.
După câte știu, sovieticii au deportat până în anul 1955 oameni din România, Bulgaria, Germania de Est, Cehoslovacia, Polonia, iar din Ungaria chiar și în 1956-1957, după revoluția ungară.
Voi reveni la timp asupra acestui aspect din istoria nescrisă a Europei, la care diplomația occidentală a fost oarbă și surdă de ambele urechi, iar capitaliștii de peste ocean erau mulțumiți că afacerile lor merg bine, crescând de la o zi la alta, fără să aibă pierderi. Dar să ne reluăm firul povestirii.
Era prin Ianuarie 1951 când, în lagărul nostru nr.2 de la mina nr.7 din Workuta, a sosit un nou transport din lagărul de tranzit-carantină din oraș, în care pentru prima dată s'au aflat foarte mulți evrei. Nu era ceva nou, dar niciodată nu au fost într'un singur transport așa de mulți. Toți fuseseră conducători de întreprinderi sau persoane cu funcții importante.
Ce se întâmpla la ora aceea în politica Moscovei ? Începuse o nouă prigoană în care evreii aveau întâietatea ? Ori, cu acest "pohod na Sibir", venise pentru ei scadența anilor trecuți, după cum era obiceiul încă de pe vremea țarilor ? Rușii își aveau în sânge trecutul și obiceiurile, comuniștii le-au preluat și chiar le-au dezvoltat. Revoluția nu fusese dată la gunoi, noul proletariat nu-i uitase nici pe Batka Nestor Mahno, ce le făcuse nenumărate servicii, dar nici pe revoltatul Pugaciew, multora fiindu-le dor, visând revenirea timpurilor trecute.

De necrezut, în mulțimea de deținuți folosiți ca mână ieftină de lucru pe marile șantiere strategice de construcția socialismului, apăruseră pe neașteptate o mulțime de evrei. Evreii au fost și înainte condamnați și deportați, dar nu atât de mulți și în grupuri așa de mari ca acum ; iar pe deasupra majoritatea lor erau intelectuali, unii chiar de înaltă clasă.
Pentru vechii deținuți era tare bătător la ochi, mai ales că se știa că mai marii din Moscova și NKVD erau evrei sau semi-evrei. Probabil că printre ei erau mulți care nu concepeau sau chiar se opuneau unui sistem criminal, de care abia acum își dăduseră seama. Printre cei noi sosiți, după cum am aflat foarte repede, dela prietenul meu Lazăr, se afla și un mare ofițer de NKVD.
Lazăr mă ținea la curent cu evenimentele noi petrecute în Moscova și străinătate. El știa de toate, iar dacă nu putea da vreo informație cerută, o căuta până avea cele dorite. Astfel, numai după câteva zile, mi-a spus că noul șef al Clubului de Cultură din lagăr este un fost Colonel de NKVD. Interesant lucru, un astfel de post "călduț", în această regiune polară, nu se dădea numai pentru ochii frumoși ci și pentru servicii !
Au trecut lunile încetul cu încetul și dela o zi la alta soseau noi transporturi care umpleau locurile vacante rămase dela cei duși în lumea cealaltă. Noul șef de Club își luase serviciul în serios și procura, aduse fiind din afară, dela Clubul Central, filmele care erau vizionate ziua sau seara și pe care în lagăr le puteam rula toată noaptea, deoarece nu se plătea pentru aceasta. Astfel, ofițerii și soldații din alte părți veneau să vizioneze noile filme pe gratis. O mână spală pe alta și noul șef al clubului era simpatizat de toți.
Prin concetățeanul meu, pictorul Iulius Stürmer, originar din Banat, și despre care voi mai vorbi, am aflat și o parte din viața noului său șef și camarad de soartă. Grupul de pictori dela club pictaseră mai multe tablouri pentru club, fără plată, iar cei din lagăr primeau în schimb gratuit toate filmele pe care le puteau procura, chiar și acele care nu erau pentru ochii "trădătorilor de patrie", cum erau considerați frații noștri de suferință, cetățenii sovietici. Iată cine era acest nou deținut din lagăr, cu o condamnare de 25 de ani, în baza articolului 58-1-a, și ceeace însemna "Trădător de Patrie".
În Decembrie 1937, fiind chiemat de superiorul lui, el având gradul de Locotenent-Colonel în trupele speciale NKVD, i s'a dat sarcina de a prelua paza personală a lui Nikita Hrușciov, în noua misiune pe care acesta o avea. Ordinul era semnat de locțiitorul Comisarului de Interne Cehow, care îi era cunoscut personal dela unele cursuri speciale avute în cadrul NKVD-ului. Trebuie amintit că, în acel moment, Leo Berkovici, acesta îi era numele, era cel mai tânăr Locotenent-Colonel din cadrul trupelor NKVD. El devenea șeful gărzii personale a lui Nikita Hrușciov.
A plecat din Moscova în primele zile ale lunii Ianuarie 1938 cu destinația Ucraina, unde Nikita Hrușciov a preluat postul de Prim

Secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist din Ucraina, schimbând pe Stanislaw W. Kossior. Hrușciov era pas cu pas însoțit de M.O. Burmistenko care, din ordinul lui Stalin, urma să fie inițiat în noua lui funcție deoarece se făcuse cunoscut prin brutalitatea cu care efectuase colectivizarea. Acesta era un fost subaltern al lui Malenkow, însoțit și de noul Comisar de Interne al Ucrainei, Iwan Serow, ca și de un grup destul de mare de personalități politice, experți, consilieri, care își luau treptat posturile în primire. Așa era obiceiul ; fiecare își aducea cu el și personalul său de încredere. Când unul era destituit, următorul mătura tot gunoiul rămas în urma lui.
Stanislaw W. Kossior, și-a mai menținut postul și pentru fidelitatea de care a dat dovadă, deoarece împreună cu M.O.Burmistenko și W.Tschubar, au efectuat colectivizarea la ordinul Kremlinului, condus de Stalin.
Prin aceste colectivizări forțate a fost, practic, înlăturată aproape întreaga opoziție, făcându-se arestări în massă cu deportările înspre noua Golgotă Răsăriteană de "Tip" Comunist. Țărănimea ucrainiană a fost realmente înfometată iar distrugerea ei s'a făcut cu ajutorul baionetelor Armatei Roșii. Rezultatul a fost catastrofal : o foamete de neînchipuit pe acele meleaguri. Nici pe timpul năvălirilor tătărăști nu a fost așa de greu, ajungându-se până la canibalism. Decimarea populației a fost conștient făcută, mai ales a celei dela țară, pentru că aceasta nu voia și chiar se opunea colectivizării. Poporul ucrainian a pierdut peste șase milioane de oameni, iar dintre aceștia, o mare parte din populația țărănească producătoarea pâinei zilnice.
Aceeași soartă va lovi Ucraina și între anii 1946-1947, când cifra morților devine aproape identică cu cea din anii 1932-1933.
Acest popor trebuia pedepsit exemplar, chiar dacă luptase în parte contra ocupantului German, deoarece dorea și cerea independența națională. Astfel că atunci când nici nu plecaseră bine germanii și sosiseră sovieticii, s'au ridicat, ca unul, contra dictaturii totalitare sovietice. Au luptat dela mic la mare, iar cei care au fost prinși și arestați au fost condamnați, executați sau deportați spre Golgota răsăriteană. Cei mai îndârjiți au fost cei din Ucraina Subcarpatică, care prin tineretul lor au dat cele mai mari jertfe omenești după 1945. Rezistența și naționalismul ucrainian, au arătat lumii întregi, acelei lumi în care își puseseră toată speranța și dela care așteptau ajutoare, primind în schimb doar promisiuni, că totalitarismul sovietic nu este cu nimic mai prejos decât cel german.
În lagărele dela Workuta, majoritatea erau ucrainieni, "Benderoviții" cum li se spunea, în unele lagăre numărul lor trecea de 60%. Ce se putea aștepta atunci dela acest popor pe care îl distrugeau sistematic numai pentru a păstra puterea ? De trei sute de ani au luptat cu disperare și nu s'au dat bătuți, ceeace ar fi trebuit să arate occidentului că nici în viitor

nu se vor supune și că vor lupta necontenit pentru libertatea Patriei lor, Ucraina.
Nicăieri nu se puteau vedea mai bine intențiile criminale ale lui Stalin, privind asuprirea și distrugerea unei națiuni prin foamete și gloanțe, decât acolo, pe întinsele câmpii ale bogatei Ucraine !
"Lucru la normă, mâncare de formă, și în fiecare cincinal dispare o generație", aceasta era lozinca Generalissimului.
Noua sarcină de partid primită de Hrușciov din partea lui Stalin, era de a face curățenie politică în Ucraina, ai căror conducători se ținuseră prea mult înscăunați în posturile lor, ceeace îi cam dăduse de bănuit lui Stalin.
Descurcăreț cum era, Hrușciov, care primise ca ajutoare oameni potriviți, ca Iwan Serow, s'a achitat foarte bine și destul de ușor de misiunea primită. Printre primele personaje care au dispărut de pe arena politică, a fost și bunul său prieten din timpurile în care ducea muncă de activist, șeful Guvernului Ucrainian, W.Tschubar, care a deținut acest post din 1923 și până în primăvara anului 1938 când a fost arestat. In 1939 a fost dus în fața plutonului de execuție.
Lui Leo Berkovici îi revenea o misiune foarte grea, destul de agitată și periculoasă. Tot timpul în picioare, căci noul său șef era mereu pe drum și primea zilnic ordine noi dela Moscova pe care trebuia să le execute sau să se descurce după cum putea.
Din 1938 și până în 1941 a fost permanent umbra lui Hrușciov, având astfel posibilitatea de a vedea și auzi vrute și nevrute. Știa însă ca un bun NKVD-ist, să-și țină gura. Odată cu începerea războiului Germano-Sovietic, a cerut să plece voluntar pe front, ceeace i s'a aprobat imediat, deoarece de oameni bine pregătiți și devotați aveau nevoie. Bercovici, nu numai că era bine pregătit, sportiv, dar vorbea și la perfecție mai multe limbi, printre care și germana, fără accent. Pe deasupra absolvise mai multe cursuri speciale de informații și contra informații. Acesta a fost motivul pentru care cererea lui a fost imediat aprobată, fiind bine venită în timpuri atât de grele, chiar dacă la început Hrușciov s'a opus.
A fost imediat înaintat la gradul de Colonel și a primit funcția de "politruc" într'o mare unitate militară.
Bercovici a avut onoarea de a cerceta primii ofițeri superiori germani căzuți prizonieri. El a primit misiunea de a coordona serviciile de informație sovietice în spatele frontului german precum și pe cel de contra informații. A avut rezultate foarte bune, prin faptul că pleca de nenumărate ori personal în misiune în spatele frontului inamic pentru a spiona. La una din trecerile liniei frontului care, în urma evenimentelor, se schimba de la o zi la alta, a căzut prizonier la germani.
Noua situație nu-i prea surâdea, căci, ca politruc și evreu nu se putea aștepta la altceva decât să fie împușcat. Dar el știa să se descurce, iar germanii și-au dat seama de valoarea "peștelui prins în plasă" și l-au

pus să colaboreze cu ei. Era singura şansă de a scăpa cu viaţă şi de a alege dintre cele două rele, pe cea mai avantajoasă. A primit deci propunerea şi a început să lucreze în favoarea germanilor.
Germanii i-au pus la dispoziţie, undeva în Prusia Orientală, un castel vechi sau un conac boieresc în care a făcut o şcoală pentru pregătirea de agenţi. Aici a început să instruiască foşti soldaţi şi ofiţeri sovietici aleşi din rândurile prizonierilor de război, ca agenţi ai serviciului de informaţii german şi-i trimetea în spatele frontului sovietic. Germanii au fost foarte mulţumiţi de serviciile sale după rezultatele obţinute. A lucrat un timp cu cunoscuta grupă germană "Baronul" în regiunea Leningradului. Aproape de sfârşitul războiului, a întârziat să se refugieze în Germania şi în timpul retragerii a căzut în mâinile armatei sovietice. Astfel a ajuns să-şi petreacă primii ani după război în mai multe lagăre ca prizonier de război german, desigur având o identitate falsă. Camuflarea nu a fost grea deoarece vorbea perfect germana, poseda acte în regulă, se supusese fără crâcnire ordinelor administrative ale lagărului şi nu încercase să facă nici o plângere în toţi acei ani. Scurt timp înainte de a fi eliberat, spre ghinionul lui, a fost trădat de un ofiţer german cu care avusese legături în interes de serviciu şi astfel desconspirat a fost condamnat şi trimes la Workuta. Ofiţerul care îl trădase crezând că sovieticii îi vor grăbi eliberarea s'a înşelat, fiind deasemeni arestat şi cercetat pentru că în cercetări nu făcuse nici o declaraţie despre contactele sale cu această unitate de informaţii, drept care a primit şi el 25 de ani.
Bercovici primea cu siguranţă pedeapsa capitală însă spre norocul lui, aceasta fusese suspendată în Mai 1947, şi s'a ales cu numai 25 de ani. În timpul cercetărilor a aflat că fostul său superior - care îi semnase mutarea în grupul gărzii personale de pază a lui Hruşciov, în Decembrie 1937, ca locţiitor al lui Jagoda - Comisarul Afacerilor Interne - Cehov, originar din Moscova, - murise în Spitalul Central - Ţentralnia Bolniţa - a lagărului nr.4 din Lesnaija-Wiatlag în 1946, de anghină pectorală. După arestarea lui Jagoda de către Beria şi executarea lui, a fost îndepărtat după un scurt timp şi locţiitorul său.
Soarta face ca Bercovici să ajungă în lagărul nr.2 - mina nr.7 din Workuta, după o lungă şi întortochiată călătorie prin mai multe lagăre. Spre uimirea lui, cum se întâmplă de multe ori în viaţă, a întâlnit atât pe unii din foştii lui colaboratori şi subalterni din timpul armatei, cât şi pe cei cu care fusese în Prusia Orientală.
În acest timp, existau în lagăr două servicii politice ale NKVD-ului, care lucrau separat unul de celălalt. MWD - Ministerul de Interne (Ministerstvo iv Nutrinidel) şi MGB - Ministerul Securităţii Statului (Ministerstvo Gospezapasnosti). Cu siguranţă că Bercovici a fost recrutat de către centrala NKVD din oraş spre a colabora cu ei. Acceptând oferta, el începe reorganizarea serviciului de informaţii din lagăr, având

drept colaboratori pe Yury Kalpaschtschikow, originar din Swerdlowsk pentru MWD, iar pentru MGB pe Yury Titow, originar din Moscova, ambii foştii lui subalterni. Toţi trei lucrează în cadrul clubului cultural al lagărului sub comanda ofiţerului NKVD, maiorul Zwiadow şi locţiitorului acestuia locotenentul major Tarasow.
În timpul grevei generale dela Workuta din Iulie 1953, aceştia părăsesc lagărul neparticipând la grevă. Totuşi Bercovici, cu toate că era evreu a ajutat de multe ori pe germanii din lagăr. De exemplu i-a ajutat să intre în orchestra lagărului pe unii care cunoşteau un instrument muzical.La rugămintea lui Iulius Stürmer şi a mea i-a ajutat pe Fritz Meisel şi Rolf Weber, care erau foarte bolnavi în urma tratamentelor din timpul anchetelor în RDG, dar şi foarte buni muzicieni, să intre în orchestra clubului, fiecare cunoscând mai multe instrumente. Tot el este acela care, nedenunţând un secret al organizaţiei subversive din lagăr, a făcut în aşa fel încât i s'a şters urma, deoarece el însuşi ar fi avut de suferit. Asupra acestui lucru voi mai reveni.
Odată cu apariţia lui Nikita Hruşciov pe scena politică a Moscovei, după moartea lui J.V.Stalin, Bercovici îi scrie imediat, în speranţa că va scăpa din acest iad pământesc. S'a scuzat că nu poate participa direct la Greva Generală şi a părăsit lagărul, nu înainte însă de a da unele date şi fapte precise care ne-au ferit de neplăceri ulterioare, precum şi desconspirarea unor indivizi din lagăr, care puteau deveni periculoşi.
Căzut în dizgraţia politrucilor, după grevă, a reuşit să se descurce un timp, până când, în 1955 a părăsit definitiv Workuta, pornind într'o direcţie necunoscută, probabil înspre Sud.
La Congresul al XX-lea al Partidului, Hruşciov a încercat să dea în vileag crimele comise de comunişti, găsind ţapul ispăşitor în persoana lui J.V.Stalin, pe care numai cu câteva zile înainte îl mazilise post-mortem, dar pe care îl slujise atâţia ani mai mult decât cu smerenie
Pentru omenire contează un singur lucru şi istoria va arăta că nu numai Stalin a fost un călău aşa cum îl demască Hruşciov, ci toată clica comunistă conducătoare, toţi călăii popoarelor sovietice şi ale celora din lagărul socialist, clica comunistă conducătoare. Începutul trebuie căutat cu mult înaintea revoluţiei, în comandourile teroriste care au fucţionat şi funcţionează până în zilele noastre. Poţi căuta cu lumânarea ca să găseşti pe unul care nu a încercat să-şi submineze superiorul, sau să-l părască, dacă aceasta era în favoarea lui. Orice acţiune era legată de provocare, trădare, linguşire, toate ducând la crimă. Dacă ceva nu reuşea, se căuta un ţap ispăşitor în persoana cuiva spre a se evita lezarea intereselor Partidului Poporului, însă se dezvăluia numai ceeace nu va ştirbi şi slăbi poziţia partidului.
Concepţia partidului a fost, este şi rămâne revoluţionară, ea este acea forţă care a eliberat clasa muncitoare de sub jugul moşieresco-capitalist. Direcţia a fost dată de ideia Marxist-Leninistă, aceasta fiind singura

putere de luptă legalizată şi strâns legată de clasa muncitoare. Da aceea într'un comentar al unui ziar literar sovietic din Octombrie 1961, vom găsi scris negru pe alb că în Uniunea Sovietică există circa 17.000 de scriitori de istorie marxist-leninistă, în afara celor câtorva mii din lagărul socialist şi din întreaga lume. Ei scriu şi descriu lupta de clasă după cum le place şi după cum le este cerut. Nu vor să recunoască că ar exista ţări în care diferenţa de clasă să nu fie definitivată încă din naştere, ca în Uniunea Sovietică sau în ţările afiliate ideologiei ei. Numai aşa se poate justifica expresia care este la ordinea zilei cu "originea socială sănătoasă".

Altfel nu poţi studia, nu poţi pleca într'o excursie în străinătate, copiii tăi vor fi o viaţă întreagă pătaţi de acuzaţia pe care ţi-au trecut-o în dosar (fiecare cetăţean are dela naştere dosarul lui) un incult de secretar de partid sau şeful de cadre, pentru că nu le-a plăcut obrazul tău sau nu i-ai stimat după cum trebuia.

Pentru orice intervenţie sau cerere trebuie să ai aprobare, sau să ceri sfatul, în caz contrariu vei fi tras la răspundere că ai scris ilegal. Nu numai tu ci şi soţia şi copilul tău, care nu te-au denunţat chiar şi atunci când nu ai ştiut nimic. Un caz concret este acela al scriitorului sovietic Boris Leonidovici Pasternak, (1890-1960) de origină evreu, care a scris mai multe romane printre care mai cunoscute au fost "Anul 1905", "Sora mea viaţa" şi "Dr.Jivago", pentru care a primit Premiul Nobel pentru literatură, în 1958.

Boris Pasternak a primit "domiciliu forţat" imediat după decernarea premiului, romanul fiind editat în străinătate fără ştirea autorităţilor sovietice.

Secretara lui, Olga Iwinskaja, care-i era şi soţie şi fiica de 15 ani au fost arestate şi condamnate, soţia la 8 ani şi fiica la 5 ani de lagăr de muncă. Învinuirea oficială era că ele au încasat mai departe, după moartea lui Pasternak, drepturile de autor.

Organele sovietice uitaseră însă că în Uniunea Sovietică, orice mişcare bancară se poate face numai prin banca de stat sovietică şi cu preavizul lor (NKVD, MWD, MGB, KGB) indiferent cum se numesc, mai ales dacă este vorba de devize.

Adevărul trebuie căutat altundeva, în directivele Securităţii, speciale pentru autori.

Adevărata învinuire adusă şi dezbătută continuu în timpul cercetărilor a fost că ambele erau în cunoştinţă de cauză că Boris Pasternak, lucra, scria şi expediase manuscrisul romanului "Dr.Jivago" fără să informeze organele în drept, iar ele nu-l denunţaseră.

După condamnare, ambele se găseau închise în lagărul nr.17 ce aparţinea lagărelor politice din Potma al complexului Dumbravlag, între 1961 şi 1963.

Fiica, bătută şi maltratată mai mult decât mama, nu s'a lăsat şantajată şi a început să scrie plângeri una după alta, în care încerca să arate că nu are nici o vină şi că nu avea cunoştinţă de activitatea tatălui şi nici de planurile lui de autor. După trei luni de reeducare de "tip sovietic", a fost eliberată. În lagăr, lucrase ca ajutoare de soră medicală iar mama în serviciul sanitar. Ambele fuseseră ajutate de cercul mare de medici închişi prin lagărele din Dumbravlag, de origină evrei, care îşi ispăşeau pedeapsa.

Întrebarea rămâne pentru ea şi pentru noi : "Ce şi cum va gândi în viitor această fată despre dreptate sau despre libertatea comunistă ?"

În acelaşi timp se afla în lagărul nr.11 din Jawas, doctorul dentist Pecerski, fostul preşedinte al comunităţii evreeşti din Leningrad, cu o condamnare de 8 ani, acuzat de propagandă sionistă. El fusese arestat imediat după ce făcuse cerere de plecare definitivă în Israel.

Un alt preşedinte al comunităţii evreeşti din Lituania, aflat în lagărul dela Kansk a murit în Decembrie 1945 în spitalul lagărului, secţia Tbc., de pe urma unei pneumoni la ambii plămâni.

În 1961-1962, în spitalul central din Potma se afla Dr.med.Kuliapko Iwan din Leningrad, cu o condamnare de 10 ani. Acesta era fiul profesorului de anatomie patologică Kuliapko. Fusese acuzat şi condamnat pentru că înfierase într'o discuţie între prieteni, propaganda sovietică cu ocazia revoluţiei ungare din 1956.

În acelaşi spital şi în aceiaşi perioadă, dar în secţia de femei, lucra ca doctoriţă, având o condamnare de 15 ani, Dr.med.Ciuwnoskaija, evreică din Moscova, o bună prietenă a soţiei lui Stalin, Nadjeschda Sergejewna Allilujewa, asasinată de el la 9 Noembrie 1932, după o beţie mare, (oficial s'a sinucis). Doctoriţa era prietenă intimă cu familia S.Redens şi Ana Sergejewa Allilujewa, cumnatul şi cumnata lui Stalin au dispărut, din ordinul acestuia, în 1939, prin mâna prelungită a lui Beria.

Ea fusese condamnată pentru propagandă anti-sovietică şi dusă în Ribinskij-Lag, unde lucra ca medic şef. Din ordinul Moscovei a fost transferată în lagărul Magadan din Extremul Orient. Plecarea trebuia făcută din lagărul de tranzit din Kirow, unde din cauza emoţiei şi mai ales a fricei de transport, care putea dura câteva luni, dar şi de cele auzite despre acest blestemat lagăr, a paralizat şi n'a mai putut fi transferată. După un tratament lung şi complicat de peste doi ani de zile, a început să meargă în cârje şi a fost transferată din Kirow la Potma.

Acolo a lucrat împreună cu profesorul Dr.Sigmund Mannheim, un evreu din Bratislava şi cu Dr.med.Schufir Teofania Jocowlewna, o evreică originară din Chişinău, ambii condamnaţi la câte 10 ani. Prof.Dr.Mannheim ispăşea o a treia condamnare consecutivă. Cu toate că trecuseră ani de zile dela arestarea ei, doctoriţa Ciuwnoskaija era mereu chemată la cercetări şi întrebată de legăturile ei cu familia Redens.

In perioada 1957-1960 în lagărele din Potma s'au mai aflat o mulțime de cetățeni străini de diferite naționalități printre care nu au lipsit românii, ungurii, spaniolii, finlandezii, chinezii, coreienii, precum și un grup de peste 300 de germani, majoritatea foști prizonieri de război. Pronumele unuia era Hans-Günter care ar fi fost unul dintre cele trei ordonanțe ale Mareșalului german von Paulus. In aceiași perioadă s'a mai aflat în lagăr și un francez-armean, care era însă considerat cetățean sovietic, nu-mi amintesc numele, și care a fost eliberat din lagăr în 1960, rămânând însă în Uniunea Sovietică. Dar pentru că vorbeam de lagărul de tranzit din Ribinskijlag, pot adăuga că prin astfel de lagăre de tranzit au trecut mii de deținuți și deportați de diferite naționalități arestați pentru diferite motive politice, religioase sau economice.
Majoritatea erau destinați muncii ca mână ieftină de lucru pentru Construirea Socialismului și a bazelor strategice de care URSS-ul avea mare nevoie. "Politici" erau desemnați toți aceia care ocupaseră posturi de conducere dar acționaseră direct contra intereselor sovietice sau acei care refuzaseră să accepte rolul de politicieni și atei. Astfel, în 1946, a trecut prin acel lagăr și Marele Rabin din Perm, după ce i se prelungise prima sentință și condamnare de 10 ani cu alți 10 ani cadou dela NKVD. Fusese arestat în 1936 cu ocazia marilor curățiri politice efectuate în prima fază, ne mai trebuind să apară în fața vreunui tribunal, ci doar să-și semneze noua condamnare dată de Moscova.
El a fost inclus într'un transport mare de deținuți ce mergea în direcția renumitelor lagăre din Solikansk. Cu același transport a plecat și inginerul Fischer, un evreu din Moscova, ce avea o condamnare de 15 ani pentru propagandă anti-sovietică și agitație sionistă.
Toți aceștia aveau acum fericirea să facă parte din brigăzile voluntare ale construcției socialismului în URSS, din care am făcut parte și eu, socialism pe care l-am văzut și l-am construit cu mâinile mele. Sunt lucruri și fapte pe care nici clarvăzătorul de Marx cu toată ideologia și intuiția lui nu le-a putut prevedea și nu pot fi identificate în nici unul din tratatele lui ori descoperite în întortochiata-i frazeologie. El știa una și bună : combaterea capitalismului, distrugerea oricărei inițiative particulare, distrugerea micului meseriaș sau a țăranului de pe tarla. Deci, propovăduia distrugerea tuturor claselor conducătoare și înlocuirea lor cu una singură mai teribilă decât toate: CASTA - Comunistă, cea mai criminală clasă socială cunoscută de istoria de până acum. Cei care susțin "marxismul" au uitat, ca și Marx, să spună ceva despre durerile țăranilor, despre exploatarea pe care tocmai ei marxiștii au aplicat-o științific. Nu, Marx a simțit nevoia să scrie despre clasa muncitoare exploatată din fabrici și orașe, dar aceasta nu are nimic de-a face cu clasa țărănimii muncitoare de la sate.

In această ordine de idei, clanul lui Lenin a luat la început pământurile de la boierimea rusă și de la țăranii înstăriți, împărțindu-l proletariatului țărănesc, adică mujicilor ruși, în speranța că toți vor fi de partea lor.
Dar tot ei sunt aceia care le-au luat înapoi pământurile, tot fără plată, căci nu erau ale lor și au făcut din ele colective pentru clan, în care au murit milioane de oameni de foame. In același timp "Clanul" vindea pe nimic sau chiar dăruia roadele muncii acestor muritori de foame pentru a-și introduce ideologia prin ușa din dos în țările capitaliste.
Așa au făcut și după 1945, când în Ucraina se murea de foame, iar ei vindeau pe nimic gâu Franței, care era mult mai bogată prin imensul imperiu colonial ce-l poseda. Franța avea destui prieteni care o ajutaseră în ceasuri grele, momente de răscruce pentru ea și viitorul ei și ar fi ajutat-o și mai departe atunci când datorită unor greutăți neprevăzute nu mai putea face față greutăților interne de aprovizionare. Eliberații, ajutorații, au uitat repede trecutul și au început să încălzească la sânul călduros al spiritului revoluționar francez, vipera ideologică marxist-leninistă, găsind destui simpatizanți în rândurile unor diplomați ratați, scoși de la naftalină. Este adevărat că cei din Moscova își făcuseră deja planul înainte de a-și arăta caritatea, căutând să intre în locul rămas gol după ce americanii au oprit o mare parte din cote. Sovieticii au trimes de urgență vagoane întregi de cereale, donând cel mai frumos și bun grâu de pe întinsele lanuri ucrainiene, ambalat în saci de mătase, în timp ce Ucraina era angajată în lupta de eliberare pe care o reluaseră după retragerea trupelor germane și înaintarea celor sovietice. Ucraina gemea de durerea pierderii fiilor și fiicelor ei care erau arestați, condamnați și deportați izolați prin domicilii obligatorii, milioane de suflete de a căror existență nimeni în Occident nu va lua cunoștință sau nu va afla măcar dintr'o simplă notiță. Foamea i-a împins de multe ori la acte disperate, la acțiuni de sabotaj, la răsmeriță, hotărîți să moară pentru libertate sau pentru un pumn de grăunțe din tarlaua colectivului. Prinși, pentru acest pumn de grăunțe, ei primeau pedeapsă între 10 și 25 de ani și erau deportați cu întreaga familie, pentru totdeauna, în îndepărtata Siberie.
Aceasta este moștenirea lăsată ideologic și demonstrativ de marxiști-leniniști. Ei uită însă un lucru cunoscut, și anume, că toți țăranii, indiferent de țară și de naționalitate sunt conservatori, dârzi, dar în același timp și foarte bănuitori. Din aceste motive țăranii nu se atașează, imediat sau durabil, unei revoluții totalitare, iar dacă o fac, e numai pentru atâta timp cât speră să aibe profituri de pe urma ei. Ei sunt însă primul inel în lanțul unei Națiuni, păstrători ai familiei, tradiției și credinței, căci numai ei și mai puțin cei de la orașe, au dat totul spre a supraviețui. Țăranul este talpa și viitorul unei Națiuni.
In anul 1861, în Rusia țaristă a fost dat "Ucazul" de eliberarea din iobăgie a țăranilor. De nu se făcea, cu siguranță că ar fi izbucnit o nouă

revoltă țărănească, așa cum toată istoria Rusiei țariste este din plin împânată cu astfel de evenimente. Nemulțumirea a pornit întotdeauna de la țărănime, de la "Talpa" țării, massa cea mare a populației ruse și nicidecum de la clasa muncitoare, care era aproape inexistentă. ori minimal reprezentată.
Adevărul acesta s'a dovedit cu ocazia asaltului Palatului de iarnă, din Februarie 1917, în care nu clasa muncitoare a acționat, ci garnizoana Petrogradului. Aceasta nu-și primise solda, și așa mică, de mai multe luni de zile, iar majoritatea soldaților erau fii de țărani, care trebuiau să-și ajute astfel întreaga familie, după obiceiuri vechi rusești. Cât despre creierul Revoluției din Octombrie 1917, nu a fost Lenin după cum scrie fals istoria sovietică (adică cel care era revoluționar doar cu gura), ci Trozki, care a organizat acțiunile principale ce au dus la victoria finală.
Marx arată, din punctul lui de vedere, că Revoluția Franceză avea la bază două puncte pe care se sprijinea : Națiunea și proprietatea asupra mijloacelor de producție.
Revoluția Sovietică (care îl consideră pe Marx drept marele ei învățător), în frunte cu Lenin, a avut trei puncte, drept fundament în construcția Statului Socialist : 1 - Pacea, 2 - Naționalizarea și împropietărirea, 3 - Puterea clasei muncitoare (totalitară).
Lenin, în scurta lui conducere, 1917-1924, a elaborat "Decretul asupra Păcii" și "Decretul asupra pământului", pe care le-a aplicat după bunul său plac sau după nevoie. El a aplicat marxismul la condițiile concrete ale Rusiei, unde atunci ca și acum aveau nevoie de pace spre a-și extinde propaganda, dar în același timp duceau un război continuu pentru impunerea ideologiei lor, oriunde și ori când era nevoie.
A urmat naționalizarea pământurilor (luate cu japca), împărțite mărinimos tuturor celor nevoiași care le puteau lucra, căci nu există ceva mai simplu și mai ușor decât a dona ceva ce nu-ți aparține.
Nu-și arătară însă adevăratele intenții, și anume că doar câțiva ani mai târziu vor lua țăranilor pământurile înapoi și vor forma primele colective agricole, (cel dintâi pas în construirea socialismului), țăranii devenind muritorii de foame de mai târziu.
A urmat apoi singura și prima teorie aplicată de Lenin - Stalin & Co. și care se aplică până în zilele noastre : au desființat nobilimea și boierimea, credința cu biserica ei, și au înființat puterea clasei muncitoare, au introdus ateismul și au aplicat marxismul.
Dacă erau într'adevăr pentru muncitorime și țărănime, nu trebuiau să le distrugă credința, căci fără aceasta poporul rus nu ar fi supraviețuit sutelor de ani de asuprire. Schimbările sociale și economice care apăruseră la începutul secolului al XX-lea în Europa aveau de-acum o temelie solidă și, prin extinderea lor în întreaga lume, ajungeau mai devreme sau mai târziu și în Rusia.

Ei au acaparat însă puterea trecând totul prin foc și sabie, mai rău decât au făcut-o năvălirile barbare. Nobilimea și boierimea complect distruse, ei le-au înlocuit cu "Casta - carnetului de Partid", formată din mai multe trepte, în care conducătorii urmau să supravegheze șobolanii din treptele inferioare, care se mâncau unii pe alții, tot după teoriile lui Marx, așa cum am văzut până acum și vom vedea și de-aici încolo indiferent dacă totul se petrece pe față sau în culisele celulei de partid.
Mao Tsé-Tung a fost, în anul 1927, la ordinul și intervenția directă a lui Stalin, exclus din Biroul politic al Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez, sub motiv că nu corespundea cerințelor. Mao a făcut în așa fel încât a dat de înțeles că a uitat insultătoarea umilință, dar un lucru trebuia să știe cei din Kremlin că : poporul Chinez nu va uita niciodată că, în secolul al XIX-lea, Rusia a smuls și și-a însușit teritorii chinezești care sunt de trei ori mai mari decât Anglia și Irlanda de Nord la un loc.
Stalin, urmașul lui Lenin, care s'a înscăunat cu de la sine putere a aplicat numai legea așa cum i-a plăcut. Istoria nu se putea scrie fără acordul lui, asemeni și presa ; până și în literatură, economie, industrie sau orice alt domeniu, chiar traducerilor din limbi străine sau ziare străine, li se aplica o cenzură riguroasă.
El găsea că acum, când în noul Stat Socialist, analfabetismul fusese înlăturat, marea massă nu avea nevoie să ia cunoștință de problemele internaționale, de teme istorice ori de programele diferitelor partide politice din străinătate, fie ele democratice, militare sau dictatoriale.
Partidul Comunist Sovietic găsește de cuviință că populația țării de la orașe și sate are și așa prea mult de citit pe linie de Partid, așa încât nu mai are timp să se ocupe și de cele scrise de capitaliști.
Ordinul era : cel care încearcă să scrie un articol sau un roman, fie și numai câteva versuri, trebuie să aducă aceasta la cunoștința Organelor de Partid (NKVD), care aprobă, sau resping lucrarea, încă înainte de a fi primul rând scris. Reușita sau succesul lucrării depindeau tot de presa făcută după ordinul primit de la Partid (NKVD).
Cât privește traducerile din alte limbi, acestea erau destul de rare, mai ales când era vorba de cărți politice, de programe sociale sau de cărți despre o țară sau alta, ori despre memoriile unor politicieni străini. Cât de periculos era faptul de a poseda o carte chiar care apăruse oficial pe piață, iar cetățeanul o cumpărase dintr'o librărie de Stat din Moscova, reiese din următorul exemplu :
În 1935 apare, tradusă în limba rusă din germană, o carte scrisă de Konrad Heidens, cu un conținut și o temă de ordin economic și juridic. În timpul curățeniei politice și militare dintre anii 1936-38, făcându-se descinderi la locuințele multor persoane suspecte, în ale căror biblioteci s'a găsit această carte, toți au fost arestați, condamnați, ori în cel mai fericit caz, deportați pentru acest singur motiv. Cât despre literatura cu

caracter propagandistic Național Socialist, de programul NSDAP, "Mein Kampf" a lui Hitler,nici vorbă. Numai gândul de a face o paralelă între sistemul aplicat de Stalin și Hitler, între principiile Führerului și ale lui Stalin, ce se aseamănă ca două picături de apă, mai ales în problema cultului personalității, putea să te coste viața sau ani grei de închisoare. Stalin îi admira pe germani, industria, tehnica și disciplina lor, dar odată cu începerea războiului germano-sovietic, el spunea într'o cuvântare : "Dușmanul este îngrozitor și neînduplecat", iar cu asta pusese pecetea : tot ce era german sau, mai bine zis, fiecare german era un dușman. Cu altă ocazie spusese : "Fiecare german mort, este un german bun", frază care a fost preluată de majoritatea scriitorilor sovietici contemporani.

Printre aceștia cel mai cunoscut a fost Ilja Grigorjevici Ehrenburg (Erenburg) 1891 - 1967, scriitor, ziarist și peste două decenii Deputat în Sovietul Naționalităților (sovet naționalnostei) din Moscova, ca reprezentantul poporului Latgal, după 1945. Acest "Sovet" se ocupă cu problema naționalităților, o instituție cu mari răspunderi morale și culturale. Iar ca încununare a operei vieții lui, el a fost și un bun colaborator, informator și trădător comunist-bolșevic de clasă înaltă.

Dar să nu ne pripim și să aplicăm propria lor invenție a "feliei de salam" ca să-l cunoaștem mai îndeaproape să cercetăm ce fel de suflet avea marele scriitor și cum era ca om, intelectual și mare naționalist ruso-sovietic.

Născut în 1981 la Kiev, dintr'o familie burgheză evreiască, urmează Gimnaziul I din Moscova, după care emigrează în Franța unde trăiește la Paris. Se atașează aripei politice socialiste, după cum era moda timpului, iar mai târziu, viitorilor comuniști-bolșevici, legându-și soarta de agenții GPU-ului (azi KGB), al căror colaborator și informator va rămâne până la sfârșitul zilelor sale.

Superior intelectual comuniștilor-bolșevici și agitatorilor, șiret, vorbind mai multe limbi, a fost cunoscut și susținut de ministrul Culturii al primei Republici Socialiste Federative Sovietice Ruse, Anatoli Vasilievici Lunacearski. Acesta își aduse la Moscova oamenii lui de încredere, inteligenți și pe care îi cunoscuse în majoritatea lor în străinătate. În același timp se infiltră în rândul GPU-ului cu ajutorul lui Felix Dzerjinski care începuse să-l aprecieze pentru serviciile și informațiile aduse din rândul intelectualilor care fuseseră în emigrație și începuseră să se reîntoarcă din nou în patria socialistă, după o chemare lansată de bolșevici. Așa se face că și Ilja Ehrenburg se reîntoarce în 1923 în Rusia Sovietică, unde își începe marea carieră de scriitor și ziarist.

Își salvează viața, de fiecare dată când începeau epurările politice indiferent de an sau timp, numai prin strânsa lui colaborare cu urmașii GPU-ului. Astfel s'a strecurat și prin marile epurări din anii 1936-38,

căci prin șiretenia lui nu ieșea ca păduchele în frunte, ci rămânea în umbră și executa ceeace era pe placul celor puternici.

Venirea la putere a lui Berija și strânsele lui legături cu cercurile acestea, se datoresc unui NKVD-ist, care îi va fi în viitor și omul de legătură L.S.Mechlis, de la care a primit sfaturi de care a ascultat despre ce doreau Stalin și "Casta" să audă și să citească. Așa face carieră și micul Căpitan Mechlis, ajungând după război chiar General și unul dintre oamenii de încredere ai lui Berija.

Numai așa îi vine ideia să scrie renumita "foaie volantă" cu titlul "Omoară !" (Ubei !) în timpul războiului răspândită și aruncată cu milioanele din avioanele de propagandă ale NKVD-ului, deasupra frontului , ca soldații să aibe ce să citească ; în spatele propriului front ca și în spatele inamicului sau deasupra centrelor de partizani, după o cuvântare a lui Stalin. Așa a devenit peste noapte "Eroul" care-și chiamă poporul la luptă, pentru apărarea patriei și eliberarea clasei muncitoare internaționale. În viitor, de aici se va inspira pentru viitoarele lui scrieri, literare sau ziaristice.

În cartea sa "Războiul" - Moscova 1943 - el mai prezintă încă odată Manifestul (foaia volantă), ca pe un act istoric, ca o slăvire lui Stalin, ca un sacrilegiu adus "Rusiei", ca un act de bravură și loialitate față de sistemul comunist-bolșevic-totalitar, căruia i se atașase, numai pentru ambițiile și egoismul său.

Iată traducerea textului din limba rusă :

"Nemții nu sunt oameni. De acum încolo cuvântul neamț va fi pentru noi cel mai mare blestem (înjurătură). De acum încolo, cuvântul neamț aduce cu sine descărcarea unei arme. Noi nu vom vorbi. Noi nu ne vom tulbura. Noi vom omorî. Dacă nu ai ucis în cursul unei zile cel puțin un neamț, este o zi pierdută. Dacă tu crezi, că în locul tău, neamțul va fi ucis de vecinul tău, înseamnă că nu ai recunoscut pericolul. Dacă nu ucizi tu pe neamț, te va ucide el. El îi va aresta pe ai tăi și, în blestemata Germanie, îi va schingiui. Când nu vei putea ucide neamțul cu un glonte, ucide-l cu patul puștii. Când în sectorul tău este liniște și nu se dau lupte, omoară nemții înaintea luptei. Când vei lăsa neamțul în viață, neamțul va spânzura pe bărbatul rus iar femeia rusă o va dezonora. Când tu ai ucis un neamț, omoară-l și pe-al doilea, pentru noi nu există altă voioșie decât cadavrele nemțești. Nu număra zilele. Nu număra nici kilometrii. Numără numai nemții omorâți de tine ! Omoară nemții ! - aceasta te roagă bătrâna ta mamă. Omoară nemții - aceasta te roagă copiii tăi. Omoară nemții - strigă pământul patriei. Nu pierde momentul ! Nu te sfii ! Omoară. Ucide.".

Isteria unui om bolnav, care a răscolit și mai mult sufletele ambelor părți, împingându-i, în disperarea lor, la bestialități și crime.

Încununarea scriitoricească și ziaristică îi este făcută cu "Premiul Stalin" și, după enciclopediștii lagărului, pentru lucrarea sa "Războiul". Printre

altele a mai scris "Căderea Parisului", "Şi-a fost ziua a doua", "Dezgheţul", "Oameni, ani, viaţă", iar pentru activitatea lui oficială pro-comunistă-bolşevică, a primit în 1952 "Premiul Lenin pentru Pace". Un premiu foarte la modă în acea vreme, mai ales pentru colaboratori sau "idioţi utili", într'o perioadă când în Uniunea Sovietică milioane de oameni zăceau închişi sau deportaţi în lagărele de muncă forţată şi de exterminare, numai pentru că doreau libertatea proprie şi a naţiunii lor, şi nu jugul comunist impus cu forţa armelor. Dintre aceştia o mare parte erau de origină evrei, ca şi Ilja Ehrenburg.
O altă onoare pe care a primit-o drept răsplată pentru serviciile aduse NKVD-ului (KGB) după 1945, a fost alegerea lui ca Deputat şi reprezentant al naţiunii "Latgale", în cel mai mare "For" politic sovieto-comunist : Sovietul Naţionalităţilor. Acest "For" se ocupă cu problemele naţionale ale tuturor naţiunilor existente în URSS.
După primii ani ai revoluţiei se vorbea de mai mult de 100 de popoare în Uniunea Sovietică, chiar de 185 de naţionalităţi. Astăzi, dacă privim harta etnografică a lui Tokarew, nu găsim mai mult de 86 de grupe etnice. Toate celelalte grupe etnice (naţionalităţi) au dispărut, sau, după bolşevici, - s'au integrat în poporul sovietic - drumul cel mai scurt pentru rusificarea celorlalte naţionalităţi. Dar despre asta cu altă ocazie.
Latgalia este o provincie baltică, în Letonia, care a făcut parte în 1772 din Rusia ţaristă în timp ce Letonia se alipea în anul 1795. Despre ei se poate citi în Cronica lui Hendrik din 1206 "Letthigalli". Chiar şi în "Cronica lui Nestor", călugărul rus din Kiev, din secolele XI-XII, se pomeneşte de Latgali. În aceeaşi lucrare se pot găsi şi unele informaţii despre români.
Data Creştinării latgalilor nu a fost precis stabilită, ei sunt însă catolici, ca şi vecinii lor lituanieni şi polonezi şi nu evanghelici ca cei din Kurlanda şi Letonia. Ca relicvă naţională o au pe "Maica Domnului din Aglyuna", o replică a "Maicii Domnului din Tschestekoua" pentru polonezi.
Ce se ştie şi se poate dovedi istoric, este că forţele armate ale Episcopului Albert, superiorul Ordinului Livland, sub comanda lui, în anul 1208, au distrus numeroase clădiri vechi, cetăţi, fortăreţe şi palate ca şi castele şi că, la acea dată - latgalii - erau creştinaţi.
În anul 1580, cei din Ordinul Jesuiţilor au început să ajute desvoltarea culturală şi intelectuală a populaţiei. Odată cu ocupaţia rusească au avut de întâmpinat greutăţi odată cu rusificarea forţată prin interzicerea şcolilor, literaturii şi cu atât mai mult a religiei catolice.
Ţarul Alexandru al II-lea, a fost un continuator al sistemului despotic de a rusifica toate teritoriile de pe coasta Mării Baltice. Unul dintre cei mai credincioşi guvernatori avuţi în această regiune a fost şi Michail Muravjev, care pentru serviciile sale a fost înobilat Conte (Graf) la 4 Aprilie 1865, cu care ocazie, Ţarul îi mulţumea noului Conte pentru : 1

- rusificare, 2 - promovarea bisericii ortodoxe, 3 - organizarea sistemului şcolar în spiritul religiei ortodoxe ruse. Pentru serviciile sale a primit însă din partea poporului şi porecla de "agăţătorul" şi asta nu în Lituania sau Latgalia ci în Rusia, din cauza urei pe care ţărănimea rusă i-o purta prin anul 1825. Porecla a fost automat preluată şi de popoarele baltice care avuseseră de suferit de pe urma lui.
Iată că în anul 1898, contelui Muravjev, i-a fost ridicat un monument, din partea guvernului. La dezvelirea monumentului, cuvântarea în amintirea onoratului a fost însă întreruptă de lătratul câinilor din Vilna. Statuia fusese cu câteva zile înainte de dezvelirea oficială, unsă cu untură de lup, de către mai mulţi tineri, fapt pentru care câinii lătrau ca vrăjiţi şi s'au năpustit asupra monumentului. Lituanienii şi latgalii s'au răzbunat cu ajutorul câinilor pentru nenorocirile aduse de el acestor naţiuni subjugate. Istoria nu iartă.
Latgalii sunt un popor muncitor şi foarte evlavios. Cultura lor ne duce în istorie aproape cu 4000 de ani în urmă, după istoria arheologică şi după descoperirile făcute în lacul Araischi, despre legenda "Castelului Latgal". În lacul Lubana, ca şi în alte locuri, mai ales în mlaştini desecate, au fost găsite arme de vânat, scule de lucru, ornamente şi bijuterii, unele evaluate la 4000 de ani vechime. Cunoscuţi sunt latgalii ca mari maeştri în ceramică, astfel că, la Expoziţia Mondială de la Paris 1937, Ceramica Latgală a fost distinsă cu prémiul "Grand Prix".
Totuşi latgalii cu cei din Kurlanda şi Letonia, fac un sigur tot - adică poporul leton - şi la bine şi la rău.
Desigur că, după prima ocupare a Letoniei, Lituaniei şi Estoniei, în 1940 ca şi după a doua ocupare în 1945, rusificarea a fost şi a rămas pe primul plan al sistemului sovietic, iar celor recalcitranţi, care au fost condamnaţi sau deportati, locurile le sunt automat umplute cu populaţie de origină rusă. Sovieticii ruşi împreună cu comuniştii acestor naţiuni baltice, luptă cu orice mijloace pentru integrarea acestor naţiuni şi rusificarea lor.
Iată politica sovietică de rusificare a unui Ilja Ehrenburg de care s'au folosit pentru scopul lor murdar. El, care era evreu de origină, nici măcar din Letonia, ci din Kiev, el a fost ales prin sistemul electoral totalitar deputat în "Sovetul Naţionalităţilor". În afară de aceasta, el nu vorbea limba letonă, latgalică, ci numai limba GPU-ului azi KGB, şi nici nu a locuit permanent în Letonia sau în provincia Latgală, despre care cum ar fi avut timp să scrie ?
După cel de-al doilea război mondial, când relaţiile sovieto-americane s'au răcit, Ilja Ehrenburg şi-a găsit noua victimă în americani, criticându-le felul lor de viaţă, până şi automobilele sau pixurile lor. Nu i-a iertat deloc şi a scris contra lor tot ce era de folos propagandei statale sovietice. A scris despre Coreea, despre China şi despre ce i se indica, dar nu a uitat niciodată să-i pomenească (cât a trăit) pe Stalin,

Malenkow, Hrușciov, etc. și luminile construcțiilor socialiste în viitorul "luminos al comunismului", în care el singur nu credea.
Nu a scris nici măcar un rând, nici chiar atunci când avea posibilitatea, după acel Februarie viscolit al lui 1956, despre milioanele de oropsiți din miile de lagăre de pe întinsa Golgotă Răsăriteană. Nu se poate spune că nu a știut ! Câți nu au fost la el și și-au deschis sufletul și câte povestiri tragice a ascultat ! A scris ceva ? Nu, din contră, i-a denunțat KGB-ului și au fost arestați din nou.
S'a purtat ca un cretin, cu el și cu propria nație, căci dacă a scris adesea despre "criminalii germani", așa cum obșnuia să-i ștampileze pentru crimele săvârșite asupra evreilor, nu a luat apărarea și nici nu a scris un rând despre evrei - așa cum au făcut-o alții - sau despre crimele comise de organele NKVD-ului asupra acestora. El a colaborat cu evreii din NKVD, cu această castă aparte, care trăiau pe spinarea milioanelor de oameni, care își suprimau în fașă propria națiune și credință, care-și băteau joc de acei Rabini care nu s'au lăsat intimidați de anchetatorii lor, chiar dacă aceștia erau de același sânge și aceași religie. Au urlat cu lupii și nu s'au gândit o clipă la miile de evrei veniți sau refugiați din fața trupelor germane, în războiul cu Polonia, sau celor veniți din Basarabia și Bucovina, care credeau că au ajuns în țara tămăduirii.
Majoritatea dintre ei avuseseră o situație acolo de unde plecaseră, iar acum erau săraci, îngroziți de soarta care le stătea în față și totuși ei aveau cu toții speranța în fii neamului lor, care acolo în patria clasei muncitoare, aveau poziții cheie, chiar și în Kremlin.
Nici nu s'au gândit la ei, cu-atât mai puțin le-au luat apărarea, s'au făcut că nu sunt de-ai lor și i-au considerat "Pani", motiv pentru care i-au băgat la muncă forțată pentru a construi calea ferată spre Workuta și Urali. Drept supraveghetori și șefi, i-au pus tot pe-ai lor, ca astfel să-și arate devotamentul față de marele Stalin.
Eu am întâlnit unele dintre victimele voastre care cu mare greutate au supraviețuit, dar nu datorită ajutorului vostru, ci celui al confraților deținuți cu care-și mâncau împreună bucățica de pâine. Blestemul lor vă va ajunge, indiferent unde vă veți ascunde pe voi și copiii, copiilor voștri, asta să nu o uitați.
Ehrenburg nu este cu nimic mai nevinovat decât un Troțki sau Kaganovici sau alții ca ei. A știut să mănânce și să bea la masa lor când a fost invitat sau când s'a autoinvitat, dându-se drept cel mai bun prieten al familiei, în fond nu făcea altceva decât să tragă de limbă, ca să poată avea material suficient pentru NKVD. El nu era altceva decât pleava societății în care se vântura și rezidul unui neam din care se trăgea. Singurul mijloc de-ași făuri un rost în această lume și într'un Stat și Sistem pe meleagurile întinse ale Rusiei Țariste era "Comunismul".
Numele lui nu mi-a căzut din ceruri, ci am fost rugat de unii dintre prietenii din același neam cu el, să nu-i uit așa de repede și nici soarta

lor și cum s'a făcut că au ajuns prin aceste lagăre. Povestea inginerului Fitermann, am mai descris-o, căci el îmi fusese camarad de soartă și nu odată ne-am împărtășit durerile sufletești, spre a avea mai multă încredere unul în altul, dar și pentru ușurarea sufletului încărcat. De la el am aflat că după ce Stalin și ministrul de resort în construcția automobilelor, au cumpărat fără să-i ceară sfatul 300 de automobile de diferite modele și fabricații, l-au chemat și l-au pus în fața unei situații concrete de înfruntare. Stalin i-a cerut ca studiind aceste mașini, el Fitermann, să proiecteze și să construiască noul automobil sovietic. Trebuie știut că sovieticii nu au ținut cont niciodată de dreptul patentelor sau de dreptul unei invenții. Dacă au avut nevoie de unul, l-au copiat, puțin retușat și iată un patent nou de Tip URSS.
Stalin era nerăbdător să vadă noua limuzină, dar Fitermann a declarat clar că tehnologia sovietică, cel puțin momentan, nu putea face față cerințelor. La care Stalin i-a răspuns :
"Nimic nu este imposibil, ori poate nu vrei !" și a părăsit sala. Fitermann a fost arestat după un timp, pentru altă încurcătură și neînțelegere cu NKVD-ul, la care s'a adăugat și răspunsul pe care i l-a dat lui Stalin, ceeace l-a costat 25 de ani de lagăr și așa a ajuns la Workuta. În 1951-1952, a scris mai multe scrisori legale și ilegale, pe unele i le-am scos eu din lagăr și de aceea știu că erau adresate lui Ilja Ehrenburg, rugându-l să-l ajute. Scrisorile au ajuns la destinație cu siguranță, căci fuseseră predate personal sau date la poșta din Leningrad. Răspunsul așteptat nu a sosit niciodată.
Același Ehrenburg i-a cerut deseori să-i facă vreun serviciu sau să-i aducă vreun medicament străin ori altceva de care avea nevoie. Și, nu odată, când se afla la Moscova, era invitatul sau autoinvitatul casei Fitermann.
Un alt cunoscut intim de-al lui Ilja Ehrenburg a fost și artistul Wowsi, artist emerit al Uniunii Sovietice, frate cu renumitul Profesor Dr. Wowsi, de la Spitalul Botnica din Moscova. Cunoscut sub numele de Mihoels în cercurile artistice, el lucra la Teatrul Evreiesc din Moscova. În 1955, se deplasează la Minsk pentru câteva reprezentații pe scena Teatrului Evreiesc. La intrarea în localitate, venind cu mașina proprie (cine era în acele timpuri propietarul unui automobil ?), este atacat de oamenii KGB-ului și asasinat. El făcuse cerere de emigrare în Israel.
Ilja Ehrenburg, care a aflat de toate dedesupturile și care cunoștea marea dorință de emigrare a lui Mihoels, nu a găsit de cuviință să scrie nici măcar o istorioară despre un asasinat atât de mârșav, nici măcar un mic pamflet. Uitase oare că numai câteva zile înainte de această tragică zi fusese invitatul de onoare împreună cu alți cunoscuți și luaseră masa de adio, în casa Profesorului Wowsi ?
În 1952, Ilja Ehrenburg a primit pentru scrierile sale și serviciile aduse Statului Sovietic, "Premiul Lenin", o distincție de mare onoare. La banchetul intim dat de familie (nu cel oficial), printre puținii invitați se

afla şi L.S.Mechlis, General de NKVD, de origină evreiască, ajuns ministru pentru controlul de stat. Ambii se cunoşteau de mai mulţi ani, iar acum chiar din când în când se vizitau. Mechlis dispare odată cu arestarea lui Berija fiind după scurt timp lichidat. Ilja Ehrenburg, a fost un mare egoist dar şi o mare canalie. A lins blidele pe unde a putut şi a scris tot şi cum i se cerea. Toată viaţa s'a gândit numai la el, niciodată la foştii lui prieteni sau la miile de evrei ce au rămas de-alungul traverselor de la construcţia căii ferate Kotlas-Workuta.
El era marxist, el avea un singur ţel în viaţă : să ajungă pe culmea cea mai înaltă, pe culmea onorurilor, indiferent pe cine trebuia să calce în picioare, chiar dacă aceştia îi erau cei mai buni prieteni. Mai mult ca sigur că el făcea parte dintre cei 17.000 scriitori istorici marxişti-leninişti din Uniunea Sovietică, care aveau peste 220.000.000 de lectori obligator. Un singur lucru i-a lipsit cu desăvârşire, şiretenia unui ţăran care în astfel de situaţie ar fi zis : "Ferească Dumnezeu de prostia omului deştept".
Războiul se terminase, învingătorii ca şi învinşii se bucurau că au supravieţuit făcându-şi gânduri cum să ajungă mai repede acasă în sânul familiei. Cu toţii se săturaseră de război, fiecare îşi făcuse datoria către patrie, acolo unde au fost trimeşi de multe ori fără voia lor, şi totuşi groaza li se strecurase în toate mădularele.
În vestul Germaniei ocupate zilele deveniseră normale, iar fiecare îşi căuta de lucru pentru o bucată de pâine, în timp ce armatele ocupanţilor îşi vedeau de treburile lor.
Numai în zona de Est fiara nu se dezlănţuise destul, iar cei ce nu acaparaseră suficientă pradă de război căutau să-şi procure un supliment pe unde puteau. Nu odată, ziua în amiaza mare, soldaţii armatei roşii, organizaţi în bande, jefuiau şi violau orice femeie pe care o prindeau, fie ca avea 8 sau 10 ani, sau 80, lor le era tot una. Dacă oropsita se apăra sau îndrăznea să mai şi strige, era posibil s-o omoare ca pe un animal la abator. Zeci şi sute de cazuri s'au povestit în lagăr, fie de foşti soldaţi ai armatei eliberatoare fie de fraţii sau taţii şi bărbaţii care legaţi trebuiau să asiste şi să asculte răcnetele de disperare ale victimelor. Mulţi se aflau în lagăr la Polul Nord şi se plânseseră comandaturii militare sovietice. Dreptatea le-a fost imediat făcută, fiind arestaţi şi condamnaţi pe motiv că au insultat armata sovietică. Pentru desfrâurile lor era deajuns să înceapă să strige în gura mare "Moarte fasciştilor". Era suficient şi pentru a băga groază în întreaga populaţie civilă.
De multe ori mă gândesc, ce păcat că întreg Vestul a scăpat de fericirea de a-i cunoaşte, dar şi mai mult îi deplâng pe cei din ţara Lorzilor scăpaţi, că nu au simţit pe propria piele "cultura" şi "civilizaţia" cu care tocmai ei au fericit o parte din Europa.

Anul 1945 a fost un an greu pentru întreaga Europă şi mai ales pentru Germania, care a fost împărţită după bunul plac al învingătorilor. Membrii armatei sovietice umblau şi luau tot ce se mai putea lua şi nu fusese luat ca pradă de război.
În localitatea Eppendorf din Saxonia, situată în triunghiul Chemnitz-Freiberg-Olbernhau, mai multe bande de soldaţi ai armatei roşii şi-au făcut de cap săptămâni întregi, fără ca să fi luat comandaturile sovietice măsuri severe împotriva lor. Intrau în casele oamenilor, batjocoreau femeile în faţa soţilor, fraţilor şi a copiilor, fără ruşine, deslănţuindu-se ca fiarele sălbatice, dându-şi pe faţă animalitatea şi brutalitatea despre care se dusese vestea.
În mica localitate se afla o fabrică de încălţăminte "Haugk-Leonhard", a cărei propietăreasă de peste 70 de ani, lucra zi şi noapte pentru a repune în funcţiune atelierele devastate de ocupanţi. Odată cu sosirea lor, unităţile armatei sovietice, au furat şi s'au încălţat cu ce au mai găsit în magaziile fabricii.
Intr'o zi, o grupă de soldaţi aţâţaţi de cine ştie ce derbedeu, că propietăreasa se află singură în birourile din etajele superioare şi că are bijuterii, i-au făcut o vizită inopinată. Intrând în incinta fabricii, nimeni nu a avut curajul să le stea în cale, iar muncitoarele care se aflau prin curte şi-au căutat un loc de ascuns, căci ştiau ce le poate aştepta. Unii au intrat în clădire, au urcat la etajele superioare şi-au găsit-o pe bătrâna Doamnă Haugk, lucrând în biroul ei. Au tăbărit pe ea, au violat-o şi au început să-i scotocească casa. În disperarea ei, bătrâna femeie s'a aruncat de la etaj găsindu-şi pe loc moartea. La sosirea comandaturii alarmate, la faţa locului, cu un cinism criminal, politrucul comandaturii a ordonat ca moarta să fie înmormântată fără nici un fel de ceremonie, ca să nu dea populaţiei ocazia şi timp să se agite. Niciunul dintre soldaţii participanţi nu au fost traşi la răspundere, iar lucrurile furate, duse au fost.
Această fabrică de încălţăminte a fost în 1950 naţionalizată şi trecută în proprietatea V.E.B. - Proprietate personală a poporului - sub denumirea de "Kranich-Schufabrik", Made DDR.
Dacă vreodată veţi vedea pe pantofii pe care doriţi să-i cumpăraţi, această marcă, să vă aduceţi aminte şi de pata de neşters lăsată ca amintire de eliberatorii popoarelor veniţi din stepele de la Răsărit.

CAPITOLUL VI

STEMĂ ŞI HERALDICĂ !

Motto : Divide et impera ! (lat.)

Despre lagărele sovietice s'a vorbit şi se va vorbi încă foarte mult, iar de scris se va mai scrie, căci ele sunt o actualitate, ramura cea mai importantă în Construcţia Socialismului Sovietic.

Eu am mai scris şi voi mai scrie despre ele, dar totul va fi degeaba dacă nu voi încerca pentru cel neiniţiat, să fac o retrospectivă în istoria şi înfiinţarea primelor lagăre din RSFSR.

Cel mai bine este să încep cu revoluţia bolşevică şi cu căderea puterii ţariste, cu schimbarea numelui St.Petersburgului în Petrograd , cum îi era numele înainte de primul război mondial, azi Leningradul, unde domnea Guvernul provizoriu al lui Alex Feodorowitsch Kerenski din luna Februarie 1917. Cu ea începe o fierbere revoluţionară, o fermentare ce se întinde ca o plagă pe tot întinsul ţării.

Sub conducerea lui Lenin, partidul bolşevic nu era pe departe partidul cel mai mare al Rusiei. Ei erau însă singurii care ştiau ce vor şi aveau un plan de bătaie bine stabilit. Târziu în toamnă ei s'au hotărît la o rebeliune înarmată pe care au câştigat-o şi au preluat puterea pe 24/25 Octombrie (6/7 Noiembrie) în Petrograd. La aceeiaşi dată apărea şi chemarea lui Lenin "Către cetăţenii Rusiei". Aşa a ajuns primul guvern bolşevic la conducerea ţării. N'a durat mult şi, în luptele ce s'au desfăşurat în Moscova, la 2 Noiembrie, a căzut Kremlinul în mâinile soldaţilor răsvrătiţi şi adepţilor bolşevismului.

Cu parola revoluţionară a lui Lenin "Toată puterea Sovietelor", au preluat bolşevicii, - începând cu sfârşitul lunii Octombrie 1917 până în Martie 1918, - întreaga putere de Stat pe tot cuprinsul ţării. Cu ocazia celui de-al VII-lea Congres, la care au participat 29 de delegaţi, între 6 şi 8 Martie 1918 în Petrograd, s'a hotărît şi denumirea de "Partidul Comunist al Rusiei".

In fond bolşevicii formau unul dintre cele mai mici partide politice.

Dintr'o populaţie de circa 160 de milioane de locuitori, cei de stânga, : Socialdemocraţi, Comunişti, Socialrevoluţionari, etc.etc. se puteau număra la cel mult 250.000 de membri de partid. La circa 640 de locuitori, revenea astfel cel mult un singur organizator. Chiar şi aceste date nu pot da o imagine clară, căci numai o parte dintre ei erau activişti de partid, dar şi mai puţini erau activişti experţi bolşevici. Desigur că, în marile oraşe şi în centrele industriale, ei aveau un reazim solid, pe

când numai la câtiva kilometri, în provincia uitată de Dumnezeu, Lenin era un necunoscut. Erau teritorii cu sute de mii de locuitori, unde un comunist era o raritate.

Pentru a conduce revoluţia cu succes, Lenin trebuia să-şi caute confederaţi suplimentari. Pe aceştia i-a găsit în detrimentul asocialilor dintre care se găseau în fiecare societate suficienţi. Totuşi numărul lor era în Rusia extrem de ridicat, din cauză că ţara se afla în perioada de dezvoltare industrială. Ambele elemente - cel proletar şi cel plebeu -, au dus la biruinţa hotărîtoare a revoluţiei.

Lenin vedea foarte bine avantajul într'o acţiune organizată a clasei muncitoare şi o putea cu atât mai bine deosebi de ieşirile pe stradă ale plebei proletare.

Strategia lui genială preconiza însă acest mod de "revoluţie" şi de aceea spre a se destrăma puterea, a plasat intenţionat "proletariatul zdrenţuit", în lupta contra ţarismului, latifundiarilor, a propietăţii cetăţeneşti şi a ţărănimii înstărite. Această ieşire pe stradă a plebei proletare era mai puţin proletară. Lor le plăcea mai întâi de toate devastarea magazinelor, caselor înstărite, muzeelor, incendierea bisericilor şi a mânăstirilor, asasinarea miilor de latifundiari (boieri), ţărani şi cetăţeni, negustori şi muncitori, etc. Totuşi a trebuit şi Lenin să înţeleagă că acel "Proletar zdrenţuiut" a întrecut măsura în crime şi devastare, şi a depăşit în proporţii înfricoşetoare planul imaginat.

Cu "parola" lui Lenin, "Răpeşte ce ţi s'a răpit" sau, "Pradă ce ţi s'a prădat", pe care "proletariatul zdrenţuit" şi-o tălmăcea cum dorea, s'a ajuns la un val de banditism înjositor pe întreg teritoriul rusesc. Banditii care-şi spun de-atunci încolo "proletari", "bolşevici" sau "anarhişti", furau şi incendiau, violau, maltratau şi omorau, după bunul plac.

Luptele politice cu duşmanii (roşii şi albi), care cereau mari contigente de oameni şi materiale, nu erau deci singurul lucru necesar pentru înfiinţarea unor organe de securitate. Tot aşa de importantă era şi lupta contra criminalităţii crescute, ca şi instalarea unei ordini elementare în societate.

Cum însă noii stăpâni nu-şi puteau recunoaşte propriile crime, apucară şi întinseră mâna plebei după cum sunau lozincile lor cu care au zăpăcit mulţimea până în zilele noastre, artă în care sunt mari maeştri şi o stăpânesc excelent. Ei numesc măsurile luate "Lupta împotriva contrarevoluţionarilor", cu toate că ei înşaşi au denaturat sensul cuvântului "Contrarevoluţie".

Pentru apărare şi securitate în Petrograd, era răspunzător Comitetul Militar Revoluţionar.

In Noiembrie 1917, la propunerea lui Dzerjinski s'a înfiinţat o comisie specială pentru ducerea luptei împotriva contrarevoluţionarilor. După primele reuşite la nivel local, Sfatul Comisarilor Poporului accepta

- la propunerea lui Lenin, în ziua de 20 Decembrie 1917 - înființarea unei comisii speciale sub conducerea lui Felix Edmundowitsch - Dzerjinski.

Comisia era denumită WETSCHEKA, ceeace însemna - Bsesoiuznaja Bserossijskaja Tschreswitschaina Kommissija po Borbe s Kontrrevolutizeij, Spekulaziei i Sabotasjem - în românește : Comisia extraordinară a tuturor rușilor în lupta împotriva contrarevoluționarilor, speculei și sabotajului.

Directivele primite de această comisie din partea Sfatului Comisarilor Poporului, erau în trei puncte următoarele :

1 - Toate intervențiile sau acțiunile contrarevoluționarilor și sabotorilor din orice parte ar veni - pretutindeni, în întreaga Rusie, trebuiesc înăbușite și lichidate.

2 - Toți sabotorii și contrarevoluționarii prinși, vor fi predați spre condamnare Tribunalului Revoluționar, care este în posesia directivelor de combatere.

3 - Anchetele vor fi conduse atâta timp cât este nevoie pentru securitatea Statului.

Teroarea care a urmat după această hotărîre a fost atât de îngrozitoare și atât de cunoscută și descrisă în zeci de cărți, încât cred că nu mai este cazul să revin asupra acestei probleme. Tot așa este cunoscut și adevărul că TSCHKA - cum este denumită pe scurt - și-a îndeplinit scopul înainte de termen, prin lichidări. Ba mai mult chiar, l-a depășit. Totuși s'au prins în plasa TSCHKA mai mulți dușmani decât puteau acești expedia dintr'o lume în alta.

Din această cauză Sfatul Comisariatului Poporului, s'a văzut obligat să ia măsuri suplimentare, pentru orice eventualitate.

Decretul (Ukas), din 15 Aprilie 1919, semnat de Președintele Sovietului Suprem, Mihail Ivanovici Kalinin purta următorul titlu :
"Despre lagărele de muncă forțată". Este primul pas al formei juridice, care prevedea :

a - Organizarea de lagăre.

b - Autentificarea publică pentru înființarea de lagăre de muncă forțată.

Lagărele de muncă forțată trebuiau, conform decretului, înființate în toate Guberniile din Rusia de către TSCHKA. Numai după o lună se arată că noul decret cu directivele lui nu puteau face față cerințelor TSCHKA.

De aceea la 17 Mai 1919, decretul a fost înlocuit cu un alt decret, care purta în fond aceeași semnătură ca și precedentul, dar care era prelucrat până în cel mai mic detaliu și avea următoarele puncte :

- Despre lagărele cu muncă forțată.
- Despre administrarea lagărelor.
- Despre organizarea lagărelor.
- Despre unitățile de pază și personalul de pază.

- Despre supravegherea medicală și sanitară.
- Despre condamnați.
- Despre cantonamente.

Acest decret este în vigoare și neschimbat până în ziua de azi. Timpul și evenimentele nu au adus revendicări, afară de ordine suplimentare adăugate și integrate în decret. Hotărîtoare este aici realitatea - și aceasta nu se poate spune și scrie destul de des - că acest regim care elibera omul de "exploatarea omului de către om" (așa sună lozinca), numai la câteva luni după acapararea puterii, introducea oficial "Lagăre de muncă forțată" și că același regim a aplicat forme atât de inumane de exploatare, ce nu se pomeneau nici în Evul Mediu.

În baza acestui decret s'au înființat primele lagăre pentru condamnați politici pe insula Solowetzt și lagăre mai mici pe insulele Wagirakscha (Kemi) și Popow, la Marea Albă. Sistemul acestor lagăre se numea (atunci) "USLOM" - Uprawlenie Solowatztkijch Lagerei Osobeno Naznaschenie -, în românește : Administrația Lagărelor Solowetzker cu destinație (atribuție) specială.

A doua grupare de lagăre au fost cele înființate în partea nordică și răsăriteană, în regiunea păduroasă a Rusiei europene, în total 97 de lagăre.

Felix Edmundowitsch Dzerjinski și-a instalat centrala, nu în Kremlin cum ar fi trebuit, ci în apropiere, pe Marea Lubjancă nr.14 în clădirea în care fuseseră birourile unei societăți de asigurări, și'n ale cărei pivnițe s'au aranjat celulele de anchetare. De acolo, din subterane, nu se mai puteau auzi până afară strigătele de disperare ale celor arestați și anchetați. El și-a instalat birourile sale vis-à-vis, pe Marea Lubjancă nr.11. De acolo putea supraveghea tot timpul clădirea din față. Felix Dzerjinski își avea parola lui pe care o propovăduia de câte ori era nevoie, crezându-se mai marele inchizitor al Revoluției. Ea suna : "Noi nu avem nevoie de Justiție, ci de luptă până la cuțit".

Într'un articol al ziarului "Iswestija" din 18 Februarie 1919, el recunoștea deschis și mândru "Teroarea Roșie", pe care el a organizat-o cu consecvență. Numărul celor jertfiți nu a fost dat niciodată publicității.

Dzerjinski avea și admiratori ca de exemplu pe poetul Alexey Maximowitsch Pjeschkow - 1868/1936 -, acela care își zicea și Maxim Gorki (despre el voi mai reveni), a cărui linie morală corectă o admira, deoarece nu putea fi mituit, și-l aprecia cam așa :"Bunătatea lui sufletească și simțul dreptății mă fac să fiu mulțumit de-atâtea lucruri bune pe care le-a făcut". Gorki este una dintre primele persoane oficiale care, cu aprobarea admiratorului său, putea vizita și vedea la fața locului viața celor din lagărele de muncă forțată, care se instalaseră în ruinele mânăstirii, de sute de ani cunoscută, de pe insula Solowetzkij. Acolo era așteptat cu încăperile proaspăt măturate, iar deținuții aveau pentru acest

eveniment o după amiază liberă, mâncarea fiind foarte gustoasă, (aşa cum o descrie unul din martorii oculari ai timpului).

El, Gorki, nu a remarcat nimic din neomenia care plutea în văzduh, nici moartea care îşi aştepta victimile la orice colţ din lagăr. Acelaşi Maxim Gorki, care s'a apucat să apere noile metode de teroare, introduse şi aplicate de doctrinarii noi ai Marxismului Socialist, îşi va da seama mult mai târziu de adevărata faţă a lui Karl Marx şi de viitorul proorocit de el.

Marxismul nu e altceva decât o odioasă crimă contra umanităţii şi ascunderea sau camuflarea ei sub masca "Socialismului".

Karl Marx personal nu este altceva decât un "Mit" deghizat de gaşca lui Lenin care a crescut în umbra acestuia, bazându-se numai pe minciuni pentru îndeplinirea intereselor proprii. Nu se poate spune că era în necunoaştere de cauză, căci aşa cum el însuşi a practicat exploatarea aproapelui, a credinţei pământeşti şi a familiei, o putea face numai unul care, de la bun început, a indicat drumul intenţionat. Cinismul cu care şi-a împărţit otrava aducătoare de moarte, prin lacheii lui, va rămâne şi arma supremă a bolşevismului internaţional. Numai unirea dintre ură şi mustrarea conştiinţei sale cu moştenirea strămoşească a străbunilor săi rabini, l-a făcut să ia drumul pe care l-a luat.

Bolşevicii văd în Marxism nici mai mult nici mai puţin decât noua formă a religiei lor ateiste monstruoase şi plină de ură, pentru înlocuirea creştinismului, într'un viitor apropiat sau îndepărtat. Ei nu vor dragostea aproapelui, ci ura şi reîntoarcerea la viaţa robilor.

După moartea lui Dzerjinski - 1877/1926 -, urmaşii lui au dus bunătatea lui mai departe şi, din cei 5889 000 de culaci, oficial înregistraţi (dela 10 Hectare în sus), n'a mai rămas în 1932, niciunul.

S'a uitat să se scrie ce s'a întâmplat cu familiile lor care, chiar dacă au supravieţuit, au rămas pentru toată viaţa ştampilaţi ca "Fii de Culaci", şi-au fost trataţi ca atare, mai bine zis, ca şi câinii vagabonzi.

Tot de la Maxim Gorki ne-a rămas şi citatul dintr'un articol publicat şi semnat de el, la 15 Noiembrie 1930, în cotidianele principale Pravda şi Isvestia din Moscova :

"Când duşmanul ne se predă, trebuie zdrobit".

Acest citat există şi în zilele noastre, aplicat pe scară largă, nu numai în Uniunea Sovietică, ci în toate ţările cu regimuri comuniste, şi chiar în acele ţări în care teoria marxistă s'a infiltrat, indiferent de forma pe care şi-a luat-o, fiind sub oblăduirea celor din Moscova.

Ideia care l-a făcut să scrie citatul de mai sus, i-a venit cu ocazia rezoluţiei dată de Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice care, între 5 şi 6 Ianuarie 1930, a lansat diabolica lozincă proletară : "Lichidarea clasei Culacilor".

Gorki nu i-a admirat pe aceşti ţărani ruşi şi de alte naţionalităţi, dar a admirat un criminal de clasă mondială. Dumnezeu însă nu bate cu ciomagul şi avea să aibă grije şi de el.

Chiar şi "Motto"-ul care fusese întrebuinţat în lozincile de alegeri, extras din Manifestul Comunist - "Proletari din toate ţările uniţi-vă", a fost preluat de către conducerea primului Guvern al "Dictaturii proletariatului" şi introdus în cea dintâi Stemă de Stat sovietică. Noua "Stemă" a fost aprobată şi semnată de noii stăpâni ca Lenin, Stalin, Troţki şi Dzerjinski în Martie 1918, constituind arta şi mândria lor.

În acest prim proiect, putem recunoaşte deja schema heraldică pomposă a viitoarei steme a Uniunii Sovietice, precum şi a celorlalte republici unionale şi a majorităţii democraţiilor populare născute după 1945, incluzând Jugoslavia.

Stema de Stat actuală se diferenţiază de cea din 1918, chiar foarte vizibil. Noul blazon este încadrat de o coroană de lauri care, la rândul ei, este susţinută de o ramură de frunze ornamentale, ca şi de sculpturi în lemn. Dacă privim bine conturul Stemei, aceasta arată că siluetele din Stema de Stat a Imperatorilor din St. Petersburg, au fost preluate ca noi motive heraldice - simbolic înlocuite.

În locul coroanei ţariste, noua stemă a anului 1918, are un potir acoperit, cu două toarte, care stă pe un picior lat. Totuşi în locul capetelor de vulturi dubli agresivi din vechea stemă ţaristă se desprinde cu îndrăzneală noua siluetă a simbolului "Dictaturii Proletariatului", şi din această Dictatură organizată "Teroarea Roşie" : Două legături de nuiele legate, din care ies topoarele.

Poate că Potirul acoperit ce se află în locul coroanei ţariste să fie întâmplător şi să nu fie chiar "Potirul" din simbolurile Revoluţiei Iacobine Franceze, din care se bea totdeauna pentru Libertate. Cât priveşte acoperirea Potirului şi semnul "flacării veşnice", să nu fie cumva luate întâmplător din simbolurile Revoluţiei Iacobine Italiene ? De ce nu ? pe cine stânjenea acest lucru ? Din contră, cei patru amintiţi se înfoiau în pene sub noua emblemă de Stat. Sau poate artistul nici nu s'a gândit la legăturile de nuiele (Fasciile) Romei Antice sau ale Franţei noi "Lictorii" cu "Porţi şi suliţă", imaginând simbolulu sfântului Graal şi prin asta, Misticul-Graal creştin, în toată splendoarea lui.

Ce legătură are oare comunismul bolşevic cu semnele heraldice ale Romei Antice ? Sau a vrut să demonstreze ceva nou ? Poate că aceştia nu erau numai comunişti-bolşevici, ci şi fascişti şi se socoteau urmaşii gladiatorilor Romei Antice.

Au acoperit capetele şi gâturile vulturilor prin legăturile de nuiele din care ieşeau topoarele, nu însă ca în antichitate, lateral, ci în sus, demonstrativ. Aceasta nu putea fi ideia personală a artistului, atât de simbolică, ci partea politică expusă în mandatul de execuţie ordonat de Lenin, Stalin şi Trotzki lui N.A.Andrejew.

În noua stemă sovietică a fost introdusă foarte expresiv amenințarea simbolică fascistă a Dictaturii Proletare, cu legăturile de nuiele legate și cu un topor. Se vedea foarte bine răsăritul soarelui în care se încrucișau secera și ciocanul, semnele clasei muncitoare și ale țărănimii. Spre a fi și mai popular au introdus "Motto"-ul din "Manifestul Comunist" : "Proletari din toate țările uniți-vă".

Acest atât de semnificativ detaliu este înconjurat de o coroană de grâu în care apărea (pe atunci) o stea cu patru colțuri și cu litere chirilice mari - RSFSR - Republica Socialistă Federativă Sovietică Rusă.

Să ne oprim pentru o clipă și să aruncăm o privire pe scena istoriei și în spatele culiselor internaționale din acel timp, cu privire la prima Stemă de Stat a noului regim comunist din Moscova. Nu este rău ca anumite stări de lucruri și situații să fie făcute cunoscute public, chiar dacă unora nu le vor conveni adevărurile dezvăluite.

Unul dintre cei mai de seamă oameni politici ai României, care l-a vizitat pe Lenin în Elveția, a fost și basarabeanul Constantin Stere (1865-1936) născut în comuna Cerăpcău din ținutul Sorocii și care, între cele două războaie mondiale condusese efectiv politica țării. El formulase programele celor două mari partide politice : la început al partidului liberal și pe urmă și pe cel al național-țărăniștilor.

În tinerețe, Constantin Stere zăcuse în lagărele țariste din Siberia cu Lenin. Ambii erau condamnați pentru concepții socialiste. După eliberare, Lenin a plecat în Elveția, iar Stere a revenit în Basarabia, de unde a trecut în România. Aici, și-a desăvârșit studiile și a ajuns profesor universitar la Iași. A devenit sufletul revistei și cercului literar "Viața Românească", unde s'au format toți oamenii politici de seamă ai României. Constantin Stere a fost invitat de Brătianu să-i dirijeze politica partidului. Stere este acela care a introdus în programele partidelor liberal și național-țărănist problemele reformei agrare și votului universal.

Fiind stabilit la Iași, Constantin Stere l-a vizitat pe Lenin în Elveția. Aici au discutat pe larg problemele politice esențiale ale zilei. Punctul principal, care i-a făcut să nu colaboreze împreună, a fost problema Basarabiei. Stere cerea necondiționat realipirea Basarabiei la România, pe care rușii o dezlipiseră în 1812. Stere era hotărît partizanul emancipării națiunilor subjugate de ruși. El era un teoretician progresist cu idei socialist-liberale. Nu admitea subjugări de popoare de către țările mari. Pe tema aceasta Stere nu s'a înțeles cu Lenin.

Reîntors în România, Stere și-a continuat activitatea politică conform concepțiilor sale avansate. Era un om cu o voință de fier. A scris un roman autobiografic în 8 volume intitulat "În preajma revoluției". Întâlnirea dintre Stere și Lenin a fost descrisă pe larg și cu amănunte, în acest roman. Eroul principal este Vanea Răutu care întruchipează persoana, viața și vederile sale politice. El i-a condus pe

fruntașii politici ai României și ai Basarabiei la votarea unirii Basarabiei cu Patria mamă.

În cursul anilor 1917-1918, când fruntașii Basarabiei se frământau pentru rezolvarea problemei provinciei lor, s'au dus la Lenin și i-au cerut sprijinul în această chestiune. Acesta le-a răspuns că problema va fi rezolvată prin votul poporului. Ceeace va decide poporul prin votul său, aceea va fi valabil.

În ziua de 27 Martie 1918, poporul basarabean, reprezentat prin "Sfatul Țării", ales liber de popor, a votat unirea Basarabiei cu România. Deci, așa cum a sfătuit Lenin.

Stalin însă și clica sa n'au respectat punctul de vedere al lui Lenin și, la 28 Iunie 1940, au reocupat Basarabia.

Constantin Stere a fost și unul dintre conducătorii Partidului Țărănesc și al Partidului Național-Țărănist, pe care l-a părăsit în Aprilie 1930, creind Partidul Țărănesc Democratic.

În 1934, Partidul Țărănesc Democratic condus de Dr.Nicolae Lupu, reintră în Partidul Național Țărănist.

În același timp Lenin își părăsea exilul din Elveția, traversând Germania într'un vagon sigilat, pus la dispoziția grupului de către Serviciul de Informații German (ND - Nachrichten Dienst), prin persoana de legătură a Maiorului de ND, von Nikolai, la care se adăuga frumoasa sumă de un milion de Mărci în aur - cu via Suedia - Finlanda - St. Petrersburg. Misiunea lor era aceea de a produce haosul necesar în Rusia, haos care trebuia să ducă la torpilarea tratativelor de Pace dela Brest-Litowsk.

Și tot în același timp o altă grupă a emigraților ruși din America, în frunte cu Lev Davidovici Troțki (Leib Bronștein) născut (după unii în 1877, după alții în 1879), în ttârgul Telenești din județul Orhei - Basarabia, au fost îmbarcați pe un vapor pus la dispoziție de prietenii lor și finanțat de Banca Averell Harriman, având aceiași direcție finală și aceiași misiune.

William Averell Harriman, om politic, era fostul Ambasador USA la Moscova între 1943 și 1946, Ministrul Comerțului USA între 1946 și 1948. Omul de încredere și influență al Președintelui Franklin Delano Roosevelt și trăgătorul sforilor din umbră la Conferința din 4 și 11 Februarie 1945 dela Yalta. W.A.Harriman a fost în bune relații de prietenie cu Generalul de NKVD Kruglow, după cum vorbeau gurile rele ale foștilor NKVD-iști, care își executau pedepsele în lagărele din Workuta. Alții erau foștii subalterni ai lui Kruglow, șeful siguranței Conferinței de la Yalta, omul de încredere și agentul personal al lui Stalin, informatorul lui Malenkow și Gromiko. W.A.Harriman, era și mai este un filo-bolșevic, fiind răspunzător față de istorie pentru nenorocirea milioanelor de ființe umane din națiunile care au trecut din Europa de Est sub influența Comunismului - pierzându-și libertatea -

netezind drumul comunismului-bolşevist-fascist-Moscovit spre Vestul Europei ... pentru un pumn de arginţi. El mai este răspunzător faţă de milioanele de emigranţi refugiaţi din ţările lor din cauza teroarei comuniste şi care cerşesc la porţile Ambasadelor, pentru ei şi familiile lor posibilitatea de-a primi dreptul de "azilant". Câţi dintre aceştia nu sunt astăzi în USA, datorită acestui grup de criminali. Oare acesta sau urmaşii lui nu vor fi traşi la răspundere niciodată la un viitor proces Nürnberg ?

Lenin care, în exilul său din Elveţia, se stabilise cu domiciliul la Zürich, se obişnuise cu obiceiurile capitaliste locale. Îşi lua cafeaua într'o cafenea unde avea o masă rezervată în fiecare după amiază (Stamtisch). Aici se întâlnea cu tovarăşii lui ruşi din emigraţie, cât şi cu alţii de diferite naţionalităţi, persoane care l-au acceptat ca prieten ocazional. În această privinţă îmi sunt cunoscute două întâmplări autentice şi una dintre ele istoric verificabilă. Anume : Prinţul Anatoli Vasilievici Lunacearski (1875-1933), rudă a ţarului, era în foarte bune raporturi de prietenie cu Lenin şi adesea se întâlneau şi discutau împreună la cafeneaua din Zürich. Într'o bună zi, Lenin îi face cunoscut lui Lunacearski că el va tipări o publicaţie, cu denumirea "ISKRA", rugându-l să contribue şi el cu ceva la apariţia acestui ziar. Lunacearski s'a oferit imediat să plătească el primul număr al ziarului "ISKRA". Emoţionat de acest gest, Lenin i-a replicat prinţului :

"Să ştiţi şi să nu uitaţi, că primul Ministru al Culturii din Guvernul Sovietic, pe care am să-l formez în Rusia, veţi fi dumneavoastră".

Ori, este cunoscut faptul că Prinţul Lunacearski a fost Comisar al Poporului pentru învăţământ în RSFSR între 1917-1929, instaurat personal de I.V.Lenin. A scris ca studii literare : "Lupta de clasă", "Lenin şi ştiinţa literaturii", "Dialoguri despre Artă".

După excluderea lui Troţki din Partidul Comunist, în 1927, şi expulzarea lui, în 1929, Stalin care era în plină putere, îl face Comisar al poporului pentru afacerile Interne, (în locul prietenului său Dzerjinski, decedat în 1926 şi al cărui post era ocupat din când în când, când de unul când de altul) în 1928 pe Genrich Jagoda. Acesta îl îndepărtează pe Lunacerski în 1929, din ordinul lui Stalin, căruia nu-i prea plăcea figura Prinţului în mijlocul tovarăşilor. Lunacerski a murit în 1933 în plină colectivizare şi teroare roşie efectuată de Stalin şi Co., prin omul său de încredere Jagoda, după unii "Enciclopedişti - Workutani", asasinul din umbră al lui Lunacearski. Din acelaşi izvor de informaţii, Prinţul Lunacearski ar fi fost membru al Lojei Masonice, ceeace nu l-a împiedecat pe Lenin să-i masacreze pe toţi cei care au fost prinşi şi, poate trădaţi de însăşi Prinţul-proletar.

Interesant este şi faptul că la masa cafenelii din Zürich, Lenin era vizitat şi de boierii români şi alţi tineri aflaţi la studii prin Occident. Sigur este că şi aceşti oameni, ca şi Prinţul Lunacearski nu erau

comunişti, dar erau trataţi de Lenin ca prieteni. Unul dintre aceştia, al cărui nume îmi scapă, dar ştiu că era din apropierea Brăilei, îşi avea moşia în localitatea Ianca.

Sigur este că, în momentul când sovieticii şi cu lingăii lor au început lupta de clasă în România, l-au arestat şi pe acest mare propietar din Ianca. Ajungând la interogatoriu, boierul nostru le spune foarte serios anchetatorilor sovietici, că el a fost bun prieten cu Lenin. El adaugă că l-a ajutat pe acesta financiar la scoaterea ziarului ISKRA, editat înaintea revoluţiei, la Zürich. Ca să-i convingă de adevăr, el a spus anchetatorilor că în podul casei lui, într'o ladă veche se găsesc chiar chitanţe semnate de Lenin, pentru banii ce i-a donat. După perchiziţia făcută la faţa locului, boierul a fost eliberat din închisoare şi a fost scutit de orice şicană comunistă. Acum e mort. Prin 1956 trupele Sovietice care aveau o bază militară la Ianca, erau încartiruiţi în clădirea moşiei cu aprobarea moşierului.

Cu certitudine se poate spune că Lenin a avut contacte strânse în rândul mişcării socialiste italiene, cu mult înaintea revoluţiei din Octombrie 1917. Posibil că au existat şi întâlniri între Lenin şi Mussolini, unde poate ambii au fost uneori de acord, alteori în dezacord în ideile lor politice.

Lenin a fost cu siguranţă fascinat de istoria Romei Antice, de răscoala gladiatorilor, urmărirea creştinilor, exploatarea robilor, stăpânirea şi dictatura totalitară, de unde a avut multe de învăţat în afara teoriei marxiste. Ideile primite şi învăţate atunci l-au ajutat să le prelucreze şi să le pună în practică ca pe o concepţie personală.

Nici socialiştii - mai târziu trecuţi la fascişti - care au avut acces în anturajul lui Lenin, nu au pierdut timpul degeaba. Ei au învăţat să aştepte şi aşa au şi făcut cu Revoluţia lor.

Pare plauzibilă ideia că în prima Stemă comunistă acceptată de Lenin şi impusă apoi oficial de administraţia sovietică, au fost integrate FASCIILE ROMANE la sugestia lui Mussolini, sau a unor adepţi ai mişcării socialiste italiene.

În Octombrie 1917, micul grup de comunişti-bolşevici au pus mâna la momentul oportun pe puterea statală şi-au început terorizarea masselor şi a întregului popor - până în zilele noastre -. Deci o Revoluţie, prima de acest gen în istorie, venită de sus în jos.

În Octombrie 1922, massele poporului italian, fascinaţi de revoluţia falangelor fasciste, de Mussolini şi de promisiunile acestuia, au făcut marşul asupra Romei şi au preluat puterea fără vărsare de sânge. Deci o Revoluţie de jos în sus, ca mai toate revoluţiile sau răscoalele din întreaga istorie.

Aici se vede politica lui Mussolini, el era poate fascinat de ideile lui Lenin, dar a vrut şi chiar a aşteptat să vadă rezultatul acestei revoluţii care întruchipa teroarea, crima oficială, distrugerea sistematică a clasei

muncitoare de la sate şi oraşe, înlocuită cu o nouă clasă muncitoare de "barani", adică de oi, care erau duse şi aduse de la păşune, hăituite de dulăii ciobanului. Dacă vreo oaie ieşea din turmă sau se rătăcea era sfâşiată de lupii care păzeau.

Aceasta a fost ceeace Lenin şi cu ai săi au făcut numai spre a pune mâna pe putere şi a-şi satisface dorinţa de răzbunare.

Tot revoluţia comuniştilor-bolşevici i-a netezit drumul şi lui Mussolini care, împreună cu "cămăşile negre" a pornit marşul asupra Romei, unde a fost primit ca un "Duce", nume ce i-a şi rămas.

Dacă facem o paralelă între aceste două sisteme, vedem o izbitoare asemănare cu toate că cel al lui Mussolini s'a prăbuşit de mult şi a dispărut, iar cel al lui Lenin se menţine şi azi ; dar nu se ştie cât timp încă. Mai este ceva despre care nu s'a vorbit concret, aceea că numărul jertfelor făcute de Mussolini şi adepţii lui constituie o picătură de apă într'un ocean faţă de cele săvârşite de Lenin şi urmaşii lui. Istoria nu s'a încheiat, ca să putem da o sentinţă, dar va veni şi ziua aceasta.

În Italia se poate merge oricând şi cerceta această perioadă de timp a dictaturii fasciste şi nu este nimeni împiedecat să afle adevărul.

În Uniunea Sovietică nu numai că nu se poate merge oricând, dar nu poţi cerceta sau scrie adevărul, ci numai ceeace ţi se oferă sau ţi se aprobă de organele oficiale, cât priveşte pe robii din lagărele nordice şi siberiene, despre ei nu se suflă nici o vorbă.

Numai atunci istoricii vor putea scrie adevărata istorie, clară şi fără întortochieli, când se vor putea plimba şi pe întinsa Golgotă Răsăriteană cum o fac acum în Italia.

Atunci fiecare om va putea să-şi facă singur o ideie şi să-şi dea propria părere : care dintre aceste sisteme a fost mai bun şi care mai rău. Până atunci noi încercăm să le venim în ajutor cu argumente şi fapte concrete, culese din această ţară plină de paraziţi şi criminali care-şi sugrumă propriul popor şi pe toţi cei care au căzut în zona lor de influenţă.

Prima stemă de stat a Republicii Federative Sovietice Ruse, a fost prezentată, înscrisă şi aplicată în constituţia RSFSR în Martie 1918, cu ocazia celei de a 5-a sesiuni a tuturor sovietelor din întreaga Rusie.

Sovietul Suprem aprobă în Aprilie 1918 prin decret, hotărîrea luată cu privire la prima Stemă a RSFSR, tot odată se aprobă şi propunerea ca trupele Armatei Roşii să aibă drept "Emblemă" o stea roşie cu cinci colţuri. La 18 Iunie 1918, V.I.Lenin, consfinţeşte hotărîrile luate în Aprilie pentru Stema RSFSR şi Emblema Armatei Roşii.

La 10 Iulie 1918, a fost prezentată prima "Constituţie" a RSFSR-ului, pe a cărei copertă domina Stema de Stat a RSFSR-ului, unde se puteau distinge foarte bine Fasciile Romei Antice.

Putem deci să spunem, fără să greşim, că această nouă constituţie este prima în secolul nostru, al XX-lea, care reprezintă un amalgam de

comunism, bolşevism, fascism, apărut chiar înaintea lui Mussolini care, la acea dată, mai era considerat "socialist".

Aceasta numai ca o modestă constatare, restul le revine istoricilor viitorului, acei oameni care, neinfluenţaţi sau neplătiţi pentru a scrie o istorie, îşi vor da verdictul în legătură cu ce a fost şi ce a reprezentat fiecare sistem.

La 30 Decembrie 1922, cu ocazia primului Congres al Sovietelor, s'a hotărît Constituirea Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, "URSS". La a doua Sesiune a Comitetului Central URSS, din 6 Iunie 1932, s'a aprobat proiectul depus în Decembrie, la prima sesiune, pentru Stema de Stat URSS. Proiectul era făcut de V.P.Korzuna şi executat de artistul rus I.I.Oubasov.

Noua Stemă a noului Stat URSS urma să aibă deasupra o stea cu cinci colţuri, conform paragrafului 143 din constituţia URSS, cu toate că prima "Constituţie" a URSS-ului a fost recunoscută oficial abia la 31 Martie 1924. În acea Stemă apărea binecunoscuta lozincă din Manifestul Comunist : "Proletari din toate ţările uniţi-vă", scrisă în limbile primelor şase republici, care au aderat la noul Stat "Uniunea Sovietică". Lozinca era scrisă în : rusă, ucrainiană, bielorusă, gruzină, armeană şi turco-tătară. Această hotărîre a fost reconfirmată şi întărită prin paragraful 70, în Constituţia din 31 Ianuarie 1924.

La Moscova s'a publicat şi s'a prezentat oficial "Proclamaţia" asupra formării Uniunii Socialiste a Republicilor Sovietice.

În cursul anilor viitori "Constituţia" avea să se schimbe. Astfel, la al VIII-lea Congres extraordinar al Sovietelor din URSS din Decembrie 1936, s'a prezentat o nouă "Constituţie". În aceasta sovieticii şi-au schimbat atât Stema cât şi inscripţia care era făcută în 11 limbi şi anunţată oficial la 17 Martie 1937. Stema nouă sovietică a putut fi admirată însă cu mult înainte de data oficială arătată, adică la 5 Decembrie 1936, după cum se vede pe coperta "Constituţiei".

Stemele se vor schimba, ca şi transcrierile în diferitele limbi, după cerere : La 26 Iunie 1946 cu transcrierea în 16 limbi, la 12 Septembrie 1956 cu o nouă transcriere în 15 limbi.

Lenin nu a uitat clasa muncitoare şi a elaborat un proiect pe care l-a intitulat "Declaraţia de drepturi a poporului muncitor strălucit". Acest document ciornă a apărut la începutul lunii Ianuarie 1918.

Asupra viitorului, desvoltării şi aplicării proiectului cu un titlu aşa de frumos, vom mai avea destul material de cercetat ca să ne putem da seama de conţinutul lui şi să ne facem o părere obiectivă.

Noua Stemă de Stat din Martie 1918 avea să dispară peste noapte şi o nouă Stemă i-a luat locul, care, în fond, nu mai arăta ca o Stemă, ci mai mult ca o pecete. Ea nu mai avea nici o stea, nici cu patru, dar nici cu cinci colţuri. Mici modificări neînsemnate la prima vedere, dar de o mare însemnătate au dus la mari discuţii între prosovietici şi

contrasovietici dar, mai ales, între istoricii care au studiat socialismul în marile universități internaționale. Din păcate ei habar nu au despre aceste mistificări ale istoriei făcută de istoricii comuniști. Ce aveau să zică specialiștii în heraldică și cum aveau să citească și să interpreteze ei această stemă, vom vedea.

Ca argumente-informație fără comentarii subiective, ci doar spre informarea cetățeanului după stradă, spuneam că sovieticii (în frunte cu Stalin), în prima lor mare lucrare "Enciclopedia Sovietică" din 1930, volumul 18, la pagina 463 unde sunt descrise Stemele de Stat Sovietice, nu pomenesc prin nici un cuvânt de fasciile introduse în prima lor Stemă de Stat. Cât privește "Enciclopedia Sovietică" din 1963, apărută la Moscova, în tabela III, ea reproduce doar stemele tuturor Republicilor Sovietice care s'au unit și care au constituit Uniunea Sovietică între 1918 și 1937.

Răsăritul soarelui, ceeace înseamnă viitorul luminos al oamenilor muncii, apare în primele embleme de Stat, rusă, ucraineană și bielorusă ca niște mărăcini înțepători, iar așezarea simbolurilor țărănimii (secera) și a muncitorimii (ciocanul) variază. Odată este ciocanul pe seceră, altădată secera pe ciocan, iar așezarea simetrică lasă mult de dorit. Niciuna dintre aceste trei steme noi nu avea o stea, nici cu patru colțuri - cum a avut prima Stemă RSFSR - și nici cu cinci colțuri cum vor avea cele de mai târziu. Problema fasciilor introduse în prima emblemă de Stat RSFSR, i-a pus în derută. Cu trecerea anilor sovieticii aveau să se șlefuiască. Aveau să devină grandomani și să nu-și mai încapă în propria lor piele.

Noi să rămânem însă cu picioarele pe pământ, urmărind întreaga evoluție a noului om sovietic și a regimului său și să ne întoarcem la drumul nostru, pe care l-am părăsit pentru a face un mic popas.

Ce prezentare grafică a înțelesului de "Teroare" sunt legăturile de nuiele din stemele timpului revoluției franceze ? Ele se traduceau prin cuvintele : "force" - "vérité" - "justice" (forță, adevăr, dreptate).

Cei ce au făcut istoricul Fasciilor Mussoliniene n'au pierdut niciodată ocazia să prezinte fascicolul ca pe un simbol al teroarei ; la francezi și italienii Iacobini, Simbolul Romei Antice, ca putere de Stat, devenea semnul de recunoaștere al Romei Fasciste.

Semnul acesta de "III" din Stemă, poate avea însă și alte semnificații, din care una este sigură. Lenin și tovarășii săi au dovedit o mare îndemânare în a omorî, două muște printr'o singură lovitură. După ce primul Congres al tuturor rușilor din 10/23 Octombrie 1917, nu a adus nimic nou, au luat hotărîrea concretă de a da ultima lovitură pentru preluarea definitivă a puterii. Totul depindea de cel de-al II-lea Congres al tuturor rușilor care a avut loc la data de 12/25 Octombrie 1917. Hotărîrea luată le-a reușit din plin, mai ales că a decurs fără prea mare vărsare de sânge.

Bolșevicii au avut numai 6 morți, iar tramvaiele și teatrele în oraș au funcționat normal.

Inducerea în eroare a poporului s'a făcut prin lansarea "Tezei din Aprilie" pe ziua de 4/17 Aprilie 1917 în St. Petersburg, cu lozinca "Toată puterea sovietelor".

Promisiunea era naționalizarea băncilor, proprietăților latifundiarilor și atribuirea acestor bunuri clasei muncitoare și țăranilor. Lenin a fost considerat de mulți ca un realist, un supermarxist, dar aceasta a dus la diferențieri în propriul partid și în grupa de conducere, diferențieri de care el nu s'a sinchisit.

Deci, prin manipularea sistematică a alegerilor la cel de-al III-lea Congres al tuturor rușilor, bolșevicii au preluat definitiv puterea.

Tot din "Enciclopedia" lagărului se cunoaște și secretul lui Lenin care, începând din Septembrie 1915, împreună cu estonianul Socialdemocrat Keksulem, au fost agenții de informații ai N.D. (Nachrichten Dienst) German. Astfel că, pe bună dreptate, se poate spune că Lenin a fost în primul rând un spion, trădător de patrie, agent imperialist, etc., împreună cu cei 21 de adepți ai săi cu care a părăsit Zürichul la 9 Aprilie 1917. Așa poate fi prostită lumea !

Astfel că, după unii experți, acel "III" din noua Stemă RSFSR, ar avea o legătură cu evenimentul amintit și anume imortalizarea celui de al III-lea Congres al tuturor rușilor. După alții, acel "III" s'ar referi la politica internațională planificată de Lenin și Co., cu ideia înființării Internaționalei a III-a.

- Internaționala I-a a fost întemeiată prin participarea principală a Asociației Internaționale a Muncitorilor, sub influența lui Karl Marx, la Londra în ziua de 28 Septembrie 1864. Această Internațională a supraviețuit numai până în 1872. Motto-ul Internaționalei era : "Proletari din toate țările uniți-vă".

- Internaționala a II-a, a fost întemeiată la Amsterdam, în 1889, dând întâietate evoluției politicii muncitorești. Ea s'a dizolvat însă dela sine în 1914, odată cu dezlănțuirea primului război mondial. Noua Internațională a clasei muncitoare nu a putut să învingă simțământul "Național" al fiecărui muncitor și dragostea de patrie și onoare. Solidaritatea clasei muncitoare internaționale cu toată conducerea marxistă, nu putut rezista unor idealuri umane și sufletești. Un lucru foarte important căci de aceste "fleacuri", cum ar zice un intelectual, s'au ținut Lenin și Co. Ei au distrus sistematic în om simțământul sufletesc și pe cel uman, făcându-l prin reîntoarcerea în trecut să ajungă la sclavagism ; niște ființe care trebuiesc dirijate de o mână forte. Frica de bătaie și de teroare o cunosc și animalele spre a fi îmblânzite și dirijate. Tot așa și omul la care, ca și la dobitoace, se mai adaugă și foamea.

Lenin, Trotzki şi Stalin chemară la viaţă a treia "Internaţională" care trebuia să aibă loc în 1918 la Moscova. Din anumite motive tehnice sau altele, ea s'a amânat până în Martie 1919.

Delegaţii din 30 de ţări au participat la această întrunire, care promova ideea de unire a tuturor comuniştilor. Partidele comuniste din toate ţările urmau să fie unite şi dirijate de Moscova. Ţelul de fond a fost şi a rămas, revoluţia universală a comunismului. Această Internaţională s'a dizolvat oficial la 15 Mai 1943.

Introducerea acelui semn "III" în Stema de Stat, la iniţiativa lui Lenin şi acceptarea de către Trotzki şi Stalin, le putea aduce ceeace ei doreau adică o deplină influenţă pe plan internaţional, deoarece semnul heraldic-totalitar exista deja în Stemă.

Un proverb spune : "Socoteala de-a casă nu se potriveşte cu cea din târg". Tot aşa nici massele populare nu reacţionează la fel şi în scurt timp s'au produs şi primele neplăceri. Înfrângerea din ţările batice, înfrângerea în faţa patrioţilor polonezi, înfrângerea din Ungaria, din Germania, apoi toate încercările de-a milita pentru Internaţionala Comunistă sau supunerea faţă de ea, au dat greş.

Acest fapt îl prevăzuse şi Trotzki care, în înţelegere cu Lenin, a pregătit al doilea plan de ajutoare, care să fie pus în aplicare numai după ce primul da greş. Aşa a şi fost.

Văzând că nu au reuşit cu revoluţia de jos în sus, au introdus noul plan de revoluţie sistematică proletară de sus în jos. Astfel prin foamete, forţă şi teroare, cu o organizaţie de dezinformare bine pregătită au reuşit să impună dominaţia dictaturii partidului comunist-bolşevic-fascist în locul dictaturii proletariatului. Metodă de propagandă în favoarea lor şi pentru prostirea masselor.

Cea mai bună dovadă este următoarea :

Apelul bolşevic din 28.XI.1917, cunoscut în istoria comunistă ca "Apelul Păcii" - a dus la 15.XII.1917, la Armistiţiul cu Germania şi Austria, constituind o "Victorie" a comuniştilor la încheierea Tratatului de Pace din 3 Martie 1918 dela Brest-Litowsk.

Nici deputaţii aleşi de ei, în Adunarea pentru consfinţirea unei constituţii ruseşti la 5/18 Ianuarie 1918 în St.Petersburg, nu a adus majoritatea de voturi bolşevicilor, pentru a putea să-şi impună strategia lor. Astfel că Lenin a întrebuinţat metodele avansate folosite şi de Napoleon, alungând deputaţii din sală cu trupe de şoc, conduse de Leo Trotzki şi înlocuite prin delegaţi ai poporului pentru congres, şi de soldaţii de ordine, care au aprobat în unanimitate toate legile propuse spre votare.

Pe cât de pompoasă, luxuoasă şi internaţional cunoscută era Stema Romei a treia, cu atât mai sărac decorată şi necunoscută era prima Stemă a Rusiei Sovietice roşii, rămânând nemenţionată până la schimbarea ei, pentru unii, în timp ce pentru majoritatea lor era o adevărată enigmă.

Cu toate că teoria fascismului este de mult perimată şi a pierdut orice interes, sovieticii şi cu ei toţi comuniştii, fie ei din Est sau Vest o folosesc drept şantaj. La această gaşcă îi putem adăuga şi pe marxişti, trotzkişti, leninişti, stalinişti, marxist-leninişti, maoişti, guadevarişti, la care se mai pot ataşa : euro-comuniştii, castro-comuniştii, afro-comuniştii, arabo-comuniştii, judeo-comuniştii şi toţi ceilalţi socialişti-marxişti sau cum îşi mai spun, care ştiu una şi bună :"Toţi cei ce nu sunt cu noi, sau ca noi, sunt fascişti".

Dacă privim arena politică mondială, chiar printre flori, vom vedea că se găsesc o mulţime de oameni dirijaţi intenţionat spre a găsi bun numai ceeace este şi se lasă încadrat în sistemul marxist. Toţi cei care se împotrivesc acestei ideologii şi nu-şi lasă creerii spălaţi sau îndoctrinaţi cu ideile lor, sunt declaraţi pur şi simplu - "Fascişti".

Un cuvânt, care în fond nu este altceva decât simbolul şi concepţia unei decade de timp din Roma-Antică.

Cât priveşte simbolul heraldic "Fascist" - sau mai bine zis "legături" de nuiele (Fascia) acestea se întâlneau în concretizarea idealurilor înalte ale Revoluţiei Franceze în perioada anilor 1789 şi 1791-1794 sub Robespierre. Acelaşi lucru îl vom găsi şi în grupul revoluţionarilor iacobini italieni. Pentru ei acest "Simbol" nu însemna altceva decât respectul ce îl datorau istoriei lor, neamului din care se trăgeau şi al căror fii şi fiice erau.

Dar ce are acest simbol comun cu "ruşii" sau care este paralela ideologică, între Simbolul Romei Antice şi Simbolurile Marxist - Comuniste ? Care sunt diferenţele din punct de vedere al dictaturii, teroarei, crimei, vulgarităţii sau persecuţiei, între Fascism şi Comunism ? Pe care, cu care să-l comparăm ca să putem distinge adevărul de minciună ?

Fasciile, în Roma Antică, erau un semn al demnităţii, al puterii unei persoane, al unui grup nu prea mare de demnitari, dar nicidecum al puterii statale a Romei antice.

Ce caută Fasciile în Stema de Stat al sovieticilor ruşi, mai pe scurt, cu ce drepturi tocmai ei comuniştii-bolşevici, marxiştii-leninişti echivalează Fascismul cu crima, teroarea, sclavagismul, etc.? De ce tocmai "Idolii" lor : Lenin, Trotzki, Stalin şi-au dorit cu atâta pasiune ca acest "Simbol" să fie călăuză pentru viitorul luminos pe care l-au propovăduit clasei muncitoare internaţionale ?Nu este de înţeles de ce atunci tocmai ei şi prietenii lor, indiferent unde se află, condamnă atât de aspru tocmai "Simbolul" fascismului care apără prin aşezarea lui în Stemă, semnele heraldice ale Comunismului Marxist !

De ce oare se aduce cetăţeanului care nu este de acord cu ei epitetul de "Fascist", încercând astfel să-l dezarmeze înfierând ideia pe care o susţine fie ea politică sau morală?

Vorbind de Secolul nostru, al XX-lea, să vedem în fond diferența analitică între Comunismul-bolșevic-fascist Moscovit și Fascismul Mussolinian din Roma. Două grupări politice cu concepți diferite care se pot analiza foarte bine în zilele noastre.

Să încercăm să nu ne întrebăm care este definiția cuvântului, "Fascist" ori "Fascism", ci să-l căutăm în Dicționarele sau Enciclopediile internaționale care, în fond, trebuie să fie neutre în explicațiile lor. Ca să nu se spună că cităm numai din manuale așa zise "capitaliste" vom cita dintr'un manual Comunist-Socialist, mai bine spus din "Micul dicționar enciclopedic" apărut în 1972 la București în România. Aici găsim explicația cuvântului "Fascism" :

"Ideologie ultrareacționară și mișcare politică totalitară" ... Trebuie adăugat că definiția de "Fascist" este înrudită, parvine chiar de la cuvântul latinesc din Roma-Antică "Fascie" pe care aceiași Enciclopedie ne-o descrie după cum urmează :

"Mănunchi de nuiele legate cu o curea în jurul unei securi, purtat de lictorii care-i însoțeau pe unii magistrați, dictatori, consuli, etc."

Lămurirea o primim deci negru pe alb tocmai de la ei, dela inteligența moscovită-română, deci de la tartorii comunismului totalitar.

Dar să nu ne pripim, să rămânem la Roma, însă nu la cea Antică, ci la Roma noastră, a secolului al XX-lea. Aici putem căuta și merge pe urmele întemeietorilor fasciilor din Roma-Antică, a fasciilor milaneze ale Iacobinilor Italieni, și a primelor grupuri de "fasci di combattimento", fascii de luptă, întemeiate la 23 Martie 1919. și care s'au organizat într'un Partid Politic în 1921 sub comanda conducătorului lor, Ducele Benito Mussolini, descris ca "om politic italian, Dictator fascist, 1922-1945", - "care a preluat puterea" cu sprijinul marilor monopoluri", adică dictatura fascistă în Italia la 30 Octombrie 1922. Fapt pentu care italienii, - care sunt foarte liberali, mândri și își stimează istoria seculară păstrându-i urmele, bune sau rele, pentru urmași , - păstrează și acel "Monumento alla Vittoria" monumentul victoriei din Bolzano, Italia de Nord.

Italienii, așa cum sunt ei, au o mare admirație și prețuiesc istoria lor, căci indiferent cum a fost ea, aceasta rămâne istoria Italiei. Desigur că sunt și unii care protestează contra acestui monument și a altor edificii monumentale de același gen, dar aceștia nu se identifică cu "italianul" ci cu comunistul italian ! Și unde să-i plasăm atunci pe francezii care, în 1953, în noua Republică, și-au introdus legătura de nuiele și barda, semnul Fasciei, în Stema Franței, o lucrare executată de Artistul Robert Louis în 1953 ?

Aceasta nu înseamnă că francezii sunt fasciști. Ei au preluat un simbol istoric din trecut și l-au introdus în epoca actuală. Ei sunt totuși naționaliști, și conștienți de istoria lor, dar sunt legați și de istoria

Romei Antice, de care nu se pot lepăda căci și ei sunt, mai mult sau mai puțin, copiii răsfățatei Rome Antice.

Comuniștii vor să-și ascundă crimele săvârșite prin planul lor perfect conceput și le plasează altora. Dar, din păcate, crima nu poate fi ascunsă definitiv și ea se va desvălui singură mai devreme sau mai târziu. Dar și în această direcție comuniștii au găsit un țap ispășitor : Rusul.

Ca să nu se supere "prea sfinții" Marx și Engels, comuniștii bolșevici au trebuit să găsească pe cineva care să le fie victimă și care să-și asume întreaga răspundere, în caz de nereușită. Numai așa comuniștii care nu vor să apară în frunte ca păduchele, au gâdilat, cum au făcut și alții, o grupare, sau chiar o națiune, reîmprospătând sentimentul național care, în ultimul timp, a fost cumva șifonat. Ei au știut să actualizeze și vechiul lor vis stârnit de Petru cel Mare și propovăduit de veacuri, vis încă neîndeplinit ; Bizanțul. Un alt vis care speră să se realizeze este ca toate drumurile care "duceau la Roma", să ducă acum la Moscova.

Comuniștii care mizează pe poporul rus, i-au făcut mereu să viseze cum le prorocise tătuca Țarul, indiferent unde se aflau în una din zecile de stepe sau undeva în "pohod na Sibir". Pentru ei visul este o realitate, iar realitatea un vis urît.

Poate că visul lor s'ar fi îndeplinit, dacă ei nu se mâncau ca șobolanii între ei - ceea ce nu arată altceva decât incultura și stadiul în care se află chiar și astăzi și dacă fiii Europei nu i-ar fi oprit, jertfindu-se și căzând la datorie, tăvălugul lor totalitar ar fi ajuns să se rostogolească până pe coastele Atlanticului.

Bruta din Răsărit s'a dezlănțuit, și-a arătat adevărata față, adevărata intenție, care i-a speriat până și pe proprii aliați, de care au fost nevoiți să se despartă.

Acum comuniștii, de toate insuccesele lor în lume, îi fac răspunzători pe capitaliștii-fasciști americani.

Pe Germani, cu care și-au dat mâna și-au împărțit lumea după cum au avut nevoie, i-au distrus, iar pe Hitler l-au dat la gunoi.. Au rămas doar partenerii ulteriori. Și-au găsit "Idioții utili" care să le spele păcatele și care și-au deschis ochii ca și cățeii din poveste. Acum au nevoie de germani, nu ca popor, ci de mâna lor de lucru și de tehnica lor. Ei vor să se împodobească iară cu coroana de lauri a "Victoriei" fie ea numai socialistă, căci asta ajută la ceva în propaganda lor. Ei încearcă să acapareze Europa, scop în care știu că trebuie mai întâi să aibe Germania în întregime, nu numai o parte îndoctrinată.

Nu degeaba sovieticii trimit tocmai în Germania, în mod regulat, personalități politice - ideologice, care să lămurească poporul german. Au și ei cățeii lor care le fac toate pregătirile, bineînțeles Moscova suportând toate cheltuelile. Cel mai concret caz este faptul că în 1985, circa 50 de personalități sovietice au ținut în Republica Federală

Germania peste 200 de conferințe cu diferite teme, unde au fost invitați numai dintre aceia care le-ar putea fi cândva buni colaboratori. Publicul nu a fost anunțat de nimic, ci s'a știut numai în anumite cercuri de afaceri.

Acești specialiști umanitari și "luptători pentru Pace" cum se intitulează, chiar dacă sunt îmbrăcați în piele de oaie, tot lupi rămân. Ori ce ar face și ori cum ar dori să se prezinte, ei nu pot să nu-și dea în petec și să se desconspire. Iată un caz concret cu o astfel de personalitate care are ceva de spus în politica moscovită și este astăzi unul dintre oamenii de încredere ai lui Gorbaciov, noul șef al clicei moscovite.

Cazul s'a petrecut în luna Octombrie 1977, în München, capitala Landului Bavaria, la casa Artiștilor (Kunstlerhaus) cu ocazia unei conferințe cu tema "Problemele actuale ale politicii de destindere" ținută de Ministrul Sovietic Zamiatin, Director General al Agenției Tass, pe atunci aflat într'un "Turneu de discursuri" prin Europa.

Participanții erau numai persoane cu o invitație specială, recomandată, dintr'un cerc închis.

După discursul citit, care a fost de foarte bună calitate (sovietică) uns cu toate grăsimile posibile și parfumat excelent, desigur înregistrat pentru a fi transmis și la radio Moscova, au început discuțiile cu întrebări și răspunsuri. Un emigrant rus, cu numele de Wischinewski, care făcuse rost de o invitație și lua parte la discuții, a spus următoarele :

Am fost 12 copii, 8 dintre frații mei au fost executați în timpul revoluției din Octombrie 1917, ori și-au lăsat viața în vreun lagăr de exterminare din Siberia.

Răspunsul Ministrului, Directorul General al Agenției Tass, a venit prompt, fără ezitări :

"Îmi pare rău că nu ați fost al nouălea !"

Fără comentarii suplimentare, cu toate că presa locală, care participase la expunerea arătată a făcut comentariile de rigoare (Bild - Miercuri 12 Octombrie 1977).

Secera și ciocanul au rămas semnele heraldice ale țărănimii și muncitorimii înfometate, înconjurate de lozinca atât de răspândită din "Manifestul Comunist", în scriere chirilică.

Republica Socialistă Federativă Rusă, era prezentă numai prin inițiale, desigur tot chirilice, însă "Steaua" avea numai patru colțuri și nu cinci ca aceea din zilele noastre. Se vede treaba că acei din conducerea sovietică de-atunci, în fantezia lor, priveau revoluția înfăptuită ca pe o victorie ce se va reflecta fulgerător asupra celor patru puncte cardinale în același timp.

Astăzi steaua are cinci colțuri, pentru fiecare continent câte un colț, lucru important prin includerea lor în strategia revoluționară. Dacă ar fi

știut sau sperat, cât de rapid se va desvolta și al șaselea continent și cât de ușor au ajuns o putere mondială, azi stema lor ar fi avut cu siguranță șase colțuri. De vină era Stalin, care era anti-sionist. Și cu toate că soția lui de mai târziu era evreică, el nu a putut să-i sufere. Se cunoșteau ambițiile sioniștilor de a avea un stat al lor și au fost ajutați din culise, atunci când în Germania nu le-a reușit revoluția, ba din contră la putere a venit Adolf Hitler. Acesta era, după cum se prevedea, un anti-sionist deschis, prin întregul său program arătat în lucrarea "Mein Kampf".

Astfele că evreii crezând că inițiativa venea din partea lor, grupările adunate la un Congres la Londra, declară "Războiu" Germaniei, adică poporului german și nu lui Hitler, la 24 Martie 1933, nici după două luni de la preluarea puterii decătre Hitler.

Evreii erau răspândiți în întreaga lume, o patrie proprie nu aveau, iar Palestina, țara lor de baștină și țara făgăduinței, era un protectorat dat de Națiunile Unite, Marei Britanii. Ei fac o "Declarație de Războiu" care este publicată în cunoscutul ziar londonez "Daily Expres". Voi reveni asupra acestei probleme destul de spinoasăă, dar care trebuie neapărat dezbătută.

Stalin și acoliții săi nu se ocupară prea mult de viitorul evreimii, sau au sfidat interesele lor trezindu-se în fața faptului împlinit când fără a fi întrebați, a fost declarat noul Stat Israel. Mai mult, în Uniunea Sovietică încep depunerile pe scară largă a cererilor de emigrare în Israel. Cine pleca ? Tocmai acei pe care ei îi crescuseră, toată Inteligenția lor care lăsau totul, casă, serviciu, stare socială, plecând în țara făgăduinței, fără să știe ce-i așteaptă. Un nou fenomen la care sovieticii nu se așteptaseră. Aceștia nu voiau să intre în mașinăria NKVD-ului, cu toate că acest aparat de stat era ocupat mai bine de jumătate - conducere și anchetatori - de evrei. Aceștia nu erau evrei de calitate, ci doar acei care-i ajutaseră și aveau mâinile murdare de sângele nevinovat al milioanelor de ființe distruse pe imensa Golgotă Răsăriteană și Nordică dintre care nici evreii nu lipseau.

Acesta este și motivul pentru care Stalin, până la moartea lui în Martie 1953, a ordonat din când în când câte un mic progrom anti-semit cu "pohod na Sibir", care a fost mereu executat. Asta ca să nu fie dați uitării cei ce credeau prea mult în democrația occidentală.

Nici tehnică superioară nu au avut, căci mai toate capacitățile tehnice fuseseră băgate în mașinăria NKVD-ului în perioada anilor 1936-1938 și după aceia. Noii tehnicieni, ieșiți de pe băncile școlii sovietice nu aveau nici experiență de lucru și nici experiență internațională, nici măcar posibilitățile de a se specializa prin manuale. Totul se reducea la educarea prin ședințele de Partid.

Tehnica au furat-o pe unde au trecut și au adus imediat și mâna de lucru specializată și ieftină, așa că numai după scurt timp au ajuns să uimească proștii prin știința lor și a celor din țările lagărului socialist.

Ei au lansat primul "Sputnik", dar nu au spus că acesta era făcut în mare parte de specialişti germani sau din ştiinţa acestora, de care n'au pomenit niciodată şi nicăeri. Nu pomenesc nimic de experienţele făcute cu racheta V-2, capturată de la germani, pentru prima dată la 30 Octombrie 1947 în Kazastan, cu o distanţa de 350 Km. Nu au pomenit nimic că acest poligon de lansare a fost făcut numai cu mâna de lucru a prizonierilor germani şi japonezi care nu şi-au mai văzut niciodată patria lor. Niciunul dintre ei nu a fost eliberat, din contră, toţi au fost condamnaţi la pedepse între 20 şi 25 de ani şi transferaţi numai în lagăre de decimare din Regiunile Nord Polare. Acolo au lucrat în mare parte numai la construcţia Căii Ferate Nord Polare. De trăit au trăit şi vegetat în lagăre noi, fără o organizaţie cât de mică administrativă. Despre acest lucru şi alte fapte sovieticii nu vorbesc, iar dacă trebuie să răspundă unor întrebări de acest fel, spun scurt pe doi : "Totul este o provocare contra paşnicei Uniuni Sovietice."

Au sperat să ajungă primii pe lună, şi cu toate că posedau combustibilul solid înaintea americanilor nu a fost invenţia sovietică, ci a unui specialist german, care a lucrat pentru ei şi de care au avut grijă să se simtă ca în sânul lui Avram. A fost eliberat şi a trăit în Germania Federală unde a primit din partea Statului Sovietic (NKVD) o pensie de 5000 de dolari americani pe lună. În luna Martie-Aprilie 1961 se afla la Bucureşti, apoi a lucrat împreună cu specialişti sovietici, la rafinăria Brazi şi a locuit la Hotelul Lido, unde avea o cameră alăturată cu cea a inginerului Bernhard Glöckner propietarul Firmei cu acelaşi nume din Kriegerstr. 1 B - 3000 Hannover - Republica Federală Germamia. Dolari nu-i dădeau sovieticii degeaba, el avea o înţelegere scrisă că nu va lucra niciodată pentru interesele americanilor sau ale capitaliştilor occidentali. Totul fusese aşternut pe hârtie negru pe alb şi el ştia că mâna Moscovei era destul de lungă, ca să-l ajungă peste tot. Îi era tare frică de NKVD şi nu a vorbit niciodată, însă a dat mereu de înţeles.

Experienţă cu V-2 au făcut şi americanii la 2 Octombrie 1945, în Nevada, deci cu doi ani înaintea sovieticilor, pe o distanţa de 240 de km.

Nenorocirea cea mare pentru sovietici a fost că deşi Gagarin a făcut înconjurul pământului, nu au putut să fie primii pe lună. Aceşti afurisiţi de americani le-au încurcat treburile astfel că ei au pierdut orice interes de a mai coborî pe lună, ca şi vulpea din fabulă, "strgurii erau prea sus pentru ea, deci îi erau prea acri."

Acum se învârtesc tot timpul în jurul pământului, poate găsesc o uliţă spre a-şi înfăptui un vis de veacuri. Dar nici acum nu au avut liniştea să viseze, căci au fost treziţi din somnul lor de ştirea că un "Pioner" capitalist american a părăsit pentru totdeauna sistemul nostru solar. Ce frumos ar fi fost să fi plecat şi americanii cu el, astfel nu i-ar

mai fi deranjat nimeni în munca lor de reeducare, în stilul marxist.leninist !

In fond inspiraţia şi compoziţia artistică, redau prea bine conceptele politice urmărite, schimbând prin simboluri heraldice fosta emblemă ţaristă a Romanovilor.

In locul coroanei, un potir (pentru vodcă), în locul celor două capete de vulturi agresivi, două fascii cu securea (poate noul simbol al "Dictaturii proletariatului").

Laurii victoriei revoluţionare încoronează tema veche şi tema nouă, simbolul teroarei roşii, a propagandei fără de scrupule comuniste-bolşevice moscovite.

Ce bine ar fi să se facă deosebirea în timp şi istorie, iar prin aceasta o elucidare a stării de lucruri în sine. Fasciile şi Fascismul au fost şi sunt legate de "Era" Romei Antice ca şi cea a zilelor noastre, ca simboluri de onoare pentru magistraţi, consuli, dictatori, senatori, - steagurile de atunci -, egale cu drapelele noastre colorate de azi.

Mănunchiul strâns de nuiele în jurul securii, arată puterea totalitară ideologică a sistemului care a dus la decăderea acelui imperiu şi cu el a Romei Antice, ca şi pe cea a celui care şi-a zis "Duce".

Cât priveşte umanitatea, egalitatea, drepturile omului, teroarea sau sclavagismul, din Roma Antică şi cea de azi, nu au făcut împreună atâtea victime umane într'un timp de secole, câte a făcut acest sistem Comunist-bolşevic- fascist sovietic, numai în scurtul timp de câteva decenii. Ar fi păcat să-i dăm uitării tocmai pe cei care i-au ajutat, într'un fel sau altul, să ajungă unde sunt, pe "idioţii folositori" şi rechinii afacerişti.

Pleava societăţii şi lingăii de blide ies la plimbare ca păduchele în frunte, formând comandouri de luptă sau fronturi de eliberare, toate în ambalajul roşu. Această ambalare fiind singura lor şansă de-a primi vreun post conducător, de trântor, dar bine plătit din ajutoarele şi subvenţiile frăţeşti - dirijate - , ce sosesc şi se întorc pe aceleaşi drumuri care duc şi vin dela Moscova.

Neoamenii de atunci şi neoamenii de azi şi-au dat întotdeauna mâna, s'au insultat oficial, s'au îmbrăţişat public şi în umbră, şi-au făcut împreună afacerile cele mai murdare, pe spinarea şi din sudoarea milioanelor de proletari internaţionali, căutând care mai de care cum şi în ce fel să-şi înşele adversarul.

Lictorii Romei-antice au dus fasciile aprinse pe drumurile istoriei făurite de ei, lăsând pentru urmaşii lor o cultură şi o civilizaţie demnă de admirat, la care se închină o lume întreagă. Ei s'au mândrit atunci ca şi urmaşii lor de acum cu stemele şi semnele lor heraldice pe care le-au făcut şi le-au lăsat istoriei.

Sovieticii, comunişti-bolşevici l-au omorît mai întâi pe ultimul Romanov, ca să-i poată fura "Stema", au furat simbolurile heraldice ale

Romei Antice - cu care nu au nimic comun -, au furat simbolurile heraldice ale Iacobinilor francezi şi Iacobinilor italieni, cu a căror revoluţie au şi mai puţin de-a face, deci au omorît şi au furat chiar din primele minute ale preluării puterii supreme.

Au făcut revoluţia spre a elibera clasa muncitoare de sub jugul asupririi, au "eliberat" popoare şi naţionalităţi - spun ei -, dar ce nu spun este că au distrus ce a fost civilizaţie şi cultură trecându-i pe "eliberaţi" prin maşinăria diabolică a NKVD-ului şi prin lagărele de exterminare umană. Astfel au făcut ceeace nimeni nu a putut face înaintea lor în aşa scurt timp în întreaga istorie a lumii ; au făcut să dispară numai în câţiva ani, civilizaţii şi culturi, cărora le-au trebuit sute, chiar mii de ani, ca să ajungă la strălucirea pe care au atins-o.

Ce-ar fi rămas din strălucirile Bizanţului sau din Occidentul mult râvnit dacă aceşti "struguri" nu ar fi fost pentru ei la înălţimi prea mari sau prea "acri" pentru gustul lor ?

Ei totuşi speră o "Revoluţie Mondială", uitând însă că fermentarea internă este aşa de avansată încât ori şi cine o poate realiza văzând cum şobolanii diplomatici, crescuţi şi cultivaţi în serele lor, înalţi ofiţeri din armată şi NKVD, oameni de ştiinţă, scriitori şi intelectuali - oricine poate - fug, părăsesc corabia care se scufundă încetul cu încetul în marea de sânge pe care ei înşăşi au alimentat-o.

Comuniştii moscoviţi se mândresc cu tehnica fărurită şi în ea le este speranţa, uită însă, sau se fac că nu ştiu că acei tehnicieni care i-au dus pe drumul tehnicii moderne, nu mai sunt, - au murit - iar alţii n'au prea mai crescut. Ei erau aceia care supravieţuiseră, le fuseseră şi le-au rămas inamici, chiar dacă au lucrat pentru ei, forţaţi de împrejurări şi soartă.

Comuniştii-bolşevici nu sunt capabili şi nici nu vor fi vreodată să creieze ceva atâta timp cât tehnica şi ştiinţa sunt trecute prin şedinţele de partid sau prin propaganda şi lecturile marxismului ideologic.

Nici propaganda sau demonstraţiile interne sau externe pe care le subvenţionează, mai ales acele care sunt purtate sub lozinca "Lupta pentru Pace", în care ei nu cred, nu le vor aduce succes. Pacea pe care o propagă trebuie trecută mai întâi prin foc şi sabie, cu vărsare de sânge, prin revoluţia proletariatului mondial, pe care îl exploatează în orice ocazie şi cu tot felul de metode.

Există oare un singur calapod de cismar, pentru toate mărimile ? Nu. Deci oamenii nu sunt şi nu pot fi la fel în ceeace priveşte intelectul, constituţia fizică, ideologia ori civilizaţia şi cultura, dar toţi sunt făcuţi din carne şi oase şi fiecare are un suflet care nu poate fi îndoctrinat cu ideologia marxist - leninistă nici în zeci de mii de ani.

Drumurile spre Roma noastră actuală sunt mai bune şi mai frumoase, pe ele se duc şi se aduc, merg sau vin, produsele bunăstării omeneşti a timpului. Drumurile ce duc şi vin dela Moscova aduc sudoarea cu mirosul acru al mizeriei, zumzetul milioanelor de oameni amărâţi, din toate

colţurile marelui imperiu, cărora sistemul comunist-bolşevic le-a luat libertatea şi le-a prevăzut odihna de veci în pământul îngheţat şi neprimitor de pe întinderea nesfârşită a Golgotei Răsăritene.

Va veni în curând ziua când fiecare dintre noi va ajunge în faţa Judecătorului Suprem, unde va trebui să răspundă de faptele sale, bune sau rele, săvârşite în timpul vieţii lumeşti.

Unii vor ajunge să răspundă cândva şi în faţa judecătorilor pământeşti, pe pământ şi în lumea noastră. Acuzatorii vor fi naţionalităţile subjugate şi milioanele de cetăţeni fără de nume asasinaţi sistematic pentru bună starea unora şi nicidecum pentru bunăstarea clasei muncitoare pe care vor să o reprezinte şi în al cărei nume vorbesc. Simbolul încadrat cu secera şi ciocanul şi aşezat în aşa fel încât simbolurile Romei Antice să păzească simbolul puterii cu care s'au mândrit ei cei de azi, se ştie că acest simbol va fi şi este cel al justiţiei populare, cea care-i va trage la răspundere.

Orice desminţire nu îşi are rostul, simbolurile heraldice şi sensul lor istoric sunt arhicunoscute şi nu se pot înlătura fără a lăsa urmă. Iar faptele şi crimele lor sunt documentate cu toate datele istorice necesare, livrate chiar de ei, fie ele scrise sau nescrise.

Este bine să se ştie că acei ce numesc pe alţii "fascişti" şi îi desconsideră, sunt în fond adevăraţii fascişti care se ascund sub masca comunismului-bolşevic. Deci, fiecare trebuie să ştie că fasciştii şi purtătorii fasciilor (simboluri de care s'au servit pentru a influenţa pe proşti în secolul al XX-lea) au fost tocmai conducătorii criminali ai revoluţiei comuniste-bolşevice în frunte cu Lenin, Trotzki, Stalin şi Compania.

După atâtea noutăţi interesante, ar fi bine să ne întoarcem de unde am rămas, ca să nu pierdem firul ideii propuse.

Din 1919 şi până în 1927 contigentul noilor lagăre se compunea din mai toate păturile sociale, după cum urmează :

a) Aristocraţia rusă.

b) Fucţionarii şi ofiţerii imperiului ţarist.

c) Reprezentanţii clerului alb şi negru, dacă au refuzat să-şi dezbrace sutana.

d) Toţi locuitorii mânăstirilor, călugăriţe, călugări, sihaştri, care au rfuzat să părăsească tagma din care făceau parte.

e) Membrii diferitelor secte şi religii.

f) Toţi cetăţenii care au făcut parte din NEP - Nepamow - (acestea sunt toate persoanele care în timpul perioadei - noii politici economice şi-au deschis magazine particulare) - astăzi noua iniţiativă a lui Mihail Gorbaciov.

i) Orice membru al proletariatului zdrenţuros, care nu se mai putea lepăda de crimă, furt, incendieri, era trecut în rândul "recidiviştilor".

Misiunea administrației acestor lagăre era de-ai pune pe acești deținuți la muncă în așa fel încât niciunul să nu supraviețuiască pedepsei primite și deci de a nu mai trebui să fie eliberați. Totuși, în tot timpul detenției, ei trebuiau să-și aducă contribuția cerută de noul regim la construirea de locuințe (barăci) pentru viitoarele șantiere de șosele, la exploatarea de păduri, chiar la un fel de construcții de căi ferate.

Cu începutul primului cincinal ei și-au dat seama de importanța deschiderii de noi rezerve de zăcăminte situate în îndepărtatele teritorii ale URSS-ului, care fără muncă forțată, nu puteau fi exploatate, deoarece muncitori voluntari nu s'ar fi găsit să lucreze în condițiile climaterice atât de nefavorabile. Cele mai dificile în astfel de regiuni, erau transporturile și aprovizionarea.

In același timp ei recunoscură și un alt aspect practic al misiunii lor, și anume că omorîrea sistematică trebuia imediat oprită.

Abia acum și-au dat seama că cei arestați nu trebuiau omorîți pentru că stăteau în calea revoluției, ci trebuiau să trăiască și să muncească cât puteau de mult spre a aduce un randament cât mai mare economiei "Statului" prin mâna ieftină de lucru. Pentru soluționarea acestei probleme fuseseră aduși experți, care au rezolvat totul în interesul statului și al conducerii.

Pe lângă deținuții puși la extragerea zăcămintelor sau la construcții industriale în cele mai îndepărtate regiuni, era nevoie și de specialiști și muncitori calificați. Cum însă în URSS era o lipsă acută de mână de lucru calificată, chiar o raritate, aceste cadre noi trebuiau instruite în lagăre, muncind. Nevoia mâinii de lucru a dus însă la o nouă concepție politică, care cerea schimbarea poziției ideologice și aplicarea unui regim mai omenesc, după situație. Asta era o parte a medaliei. Cealaltă parte a medaliei era că noul cod penal prevedea condamnări mari, majoritatea de 10, 15, 20, 25 de ani. Cu cât erau mai îndepărtate centrele de exploatare și șantierele industriale, cu atât trebuiau aduși mai mulți deținuți dintre cei care primiseră astfel de condamnări, iar Tribunalele și NKVD-ul aveau destul de lucru.

Această desvoltare cerea însă o nouă organizare fundamentală a administrației lagărelor, ceeace s'a și întâmplat la 10 Iunie 1934 când a fost chemată la viață noua organizare a GULAG-ului. (G.U.L.A.G. - Glawnoe oprawlenje isprawilteno-trudowych lagerei i trudowych kolonije pri NKVD) - în românește : Centrala administrativă a lagărelor de reeducare și a coloniilor de lucru pe lângă NKVD - (MWD).

GULAG-ul a fost organizat în zece direcții administrative :

1) Politică.
2) Cadre.
3) Speciale : trei grupe speciale = Securitatea, însărcinarea operativă, supravegherea informatorilor.
4) Paza lagărelor de condamnați (WOCHR)

5) Statistic și Administrativ. - Deținuți pe lagăre și creerea șantierelor.
6) Cultură și educare (Reeducare).
7) Procuratura GULAG.
8) Tribunalul.
9) Administrație și economie.
10) Serviciul sanitar.

In afară de cele zece Direcții administrative, mai existau alte 12 subdirecții în cadrul GULAG-ului :

1) Aprovizionarea.
2) Inspecția.
3) Planificarea.
4) Finanțe.
5) Transporturi și comunicații.
6) Tehnica.
7) Forestieră - păduri.
8) Minierit.
10) Construcții.
11) Industria generală.
12) Serviciul veterinar.

Odată cu înființarea GULAG-ului, se efectuează două schimbări fundamentale privind importanța muncii forțate cât și cea politică și economică, care făcea, ca șeful administrației politice să nu mai fie direct subordonat șefului GULAG-ului (Ministerului de Interne), ci direct Direcției Organizatorice a CC a PCUS. A doua modificare adusă era aceea că șeful GULAG-ului (Natschalnik GULAG) devenea din acest moment prim-locțiitor al Ministrului de Interne al URSS-ului și totodată răspunzător de patru Direcții din Centrala Administrativă din cadrul NKVD (MWD).

1) Centrala Administrativă pentru localitățile de ispășirea pedepsei (Lagăre, închisori și colonii).
2) Centrala Administrativă pentru prizonierii de război și internați.
3) Centrala Administrativă pentru construcția de căi ferate.
4) Centrala Administrativă pentru construcția de căi rutiere.

Direct subordonat GULAG-ului erau : Lagărul - (în traducere) - Un teritoriu cu un număr de lagăre după nevoie, care erau de sine stătătoare numite "OLP" -, Direcția de lagăre și lagărele-puncte.

Inchisorile normale și închisorile cu "regim special", ca și coloniile de lucru (trebuie amintite în special Coloniile pentru copii - Besprizornija) urmăreau evoluția cronologică a diferitelor perioade ale GULAG-ului. In această privință s'a scris destul de mult de către persoane care au avut alte surse și posibilități de informație decât mine, care le-am adunat cu mari greutăți și care constituie activitatea mea în anii de lagăr. M'am mărginit să redau doar începutul perioadei de

dinainte şi de după 1917 cu terminarea la circa 10 ani după sfârşitul celui de al 2-lea război mondial. Cu toate acestea ele mai sunt şi vor mai fi valabile ani mulţi, doar cu mici modificări în aplicarea directivelor, în concordanţă cu tehnica modernă a timpului.

În perioada arătată, GULAG-ul avea subordonate 600 de centre organizate pentru ispăşirea pedepsei, toate numerotate de la 1 la 600, unde erau reţinuţi milioane de oameni, fără de care nu putea exista întregul sistem comunist-bolşevic sovietic.

Numărul celor deţinuţi este diferit interpretat de experţii occidentali, care culegând aceste date din felurite publicaţii şi informaţii, ca şi din date oficiale (publicate de anumite instituţii Internaţionale) le-au apreciat între 9 şi 30 de milioane.

Datele avute de comitetul de grevă din Workuta au fost dezbătute în lagărul nr. 2, mina nr. 7, cu conducerea comisiei guvernamentale a Comitetului Central al P.C.U.S. şi a Sovietului Suprem al Uniunii Sovietice, condus de Generalul de Armată, locţiitorul Ministrului de Interne, membru supleant al CC al PCUS, Maslinkow şi locţiitorul său Procurorul General al U.S., R.A. Rudenko, împuternicitul Guvernului Sovietic. În aceste convorbiri, care au avut loc pe data de 26 Iulie 1953 era vorba de peste 42 de milioane de fiinţe omeneşti pe care trebuie să-i împărţim în mai multe grupe : deţinuţi politici, deportaţi-politici, familiile acestora deportate sau cu domiciliu obligatoriu, deportaţi obligatoriu sau voluntarii deţinuţi de drept comun, coloniile de muncă, coloniile de copii, închisorile politice speciale, deţinuţii speciali din lagărele "0" - osebi - (speciali), internaţi în spitalele de psihiatrie, împreună cu familiile acestora. În categoriile amintite nu au fost menţionaţi acei care, din cauza "originei nesănătoase" nu fuseseră încă deportaţi sau condamnaţi dar aveau domiciliul forţat, până la lămurirea situaţiei lor definitive. Unii au fost obligaţi să locuiască astfel, chiar şi 20 de ani, timp în care copii lor nu aveau voie să înveţe în şcoli superioare, etc. Toţi cei ai căror părinţi sau chiar bunici, fuseseră încadraţi în grupul "culacilor", imediat după revoluţia din 1917, aveau menţiune specială în legitimaţia lor, pentru ca Miliţia să le cunoască originea şi ştiau că drepturile le erau restrânse.

O ţară minunată, dar cu legile şi golgota ei de suferinţe.

La moartea lui Stalin cel puţin 25% din populaţia URSS-ului se afla în lagăre, în colonii de muncă forţată, deportaţi, cu domiciliul obligatoriu sau mutaţi în altă regiune - fără dreptul de a o părăsi decât cu aprobare. Aceasta era o realitate cu care am fost confruntaţi şi, pe care o aveam înaintea ochilor chiar şi acolo la Workuta. Pe lângă deţinuţii din lagăr, mai existau şi cei liberi afară, pe lângă trupele NKVD, care erau şi ele împărţite în doua : MWD, recunoscuţi prin albastru la şepci şi epoleţi, şi MGB, cu epoleţii verzi, în fond acelaşi drac, numai diferit vopsit.

Civilii se puteau număra pe degete şi aceştia erau funcţionari ai serviciului tehnic superior de la mine şi din întreprinderi, recrutaţi din familiile ofiţerilor sau ale reangajaţilor militari. Restul erau foşti deţinuţi eliberaţi, deportaţi sau cu domiciliu obligatoriu. Da, ei erau liberi şi de la caz la caz, se puteau deplasa după cum aveau voie, într'un perimetru ce se întindea de la 10 kilometri, la maximum 250 km. desigur cu aprobare specială.

Majoritatea erau în lagăre (regiuni de lagăre), care purtau numărul de la 1 la 300, cu foarte mici diferenţe. Toate aceste lagăre intrau în grupul lagărelor aşa ziselor "teritorii îndepărtate" ale URSS-ului. Nordul îndepărtat, Regiunea Polară Europeană, Regiunea Mării Albe şi Carelia, Insulule Polare, Siberia de Sud, Orientul îndepărtat, Insula Sahalin, Kamtschatka, Magadanul, Regiunea Polară asiatică în trei părţi etc.etc.

Închisorile normale erau ocupate în majoritatea lor de criminali recidivişti, care îşi executau pedeapsa şi nu mai puteau fi băgaţi în lagăre cu regim special, din cauză că erau periculoşi chiar şi pentru NKVD-işti. Mai existau închisori "cu importanţă specială", în care erau închişi specialişti străini, care nu doreau sau - nu mai doreau - să colaboreze cu sovieticii. Printre specialişti trebuiesc neapărat amintiţi, după grupurile din care făceau parte şi se selectau între ei : tehnicienii de rachete, specialiştii în combustibli, diferitele grupuri de oameni de ştiinţă din ramura atomo-nucleară, specialiştii în aeronautică, chimie, marină de suprafaţă, submarine, electronică, electricitate, armament, textile sintetice, fibre de sticlă, industrie grea, industrie uşoară, petrol, maşini agricole, etc.etc.

Toţi aceşti specialişti trebuiesc împărţiţi la rândul lor în două categorii :

1) Cei care n'au colaborat cu sovieticii şi nici nu au avut de gând să colaboreze, unii dintre ei ne voind să înveţe nici minimul de vocabular rus.

2) Cei care în majoritatea lor fuseseră deportaţi sau şantajaţi şi puşi în faţa faptului împlinit să colaboreze conform unui contract colectiv sau individual pe un termen de 3 până la 5 ani. După expirarea contractului, sovieticii l-au prelungit automat, ceeace unii au acceptat, alţii nu. Cei din ultima grupă au fost condamnaţi la câte 25 de ani de un Tribunal Militar, sau civil, dar majoritatea de Tribunalul Special O.S. (Troica), fără să mai apară în faţa unui judecător, fiind acuzaţi de spionaj, conform paragrafului 58/6-1. Adevărul era că aceşti oameni refuzaseră categoric prelungirea contractului de muncă.

O altă grupă de închisori erau cele politice cu "regim special" din care mai cunoscută o putem aminti pe cea din Wladimir, Alexandrowskaija. La aceste închisori cu "regim special" putem adăuga şi cele două lagăre speciale "0" - osobii -, (speciali), care, după informaţiile adunate de mine într'un răstimp de mai mulţi ani, existau

chiar la sfârşitul deceniului al 5-lea, adică şi după moartea lui Stalin, la 5 Martie 1953. Din aceste lagăre au apărut, după reabilitarea lor de către Hruşciov şi Co., mai multe mii de persoane dispărute cu ani în urmă, fără a mai avea vreo veste dela familiile lor.

Existenţa acestor lagăre era ţinută secret. Chiar în centrala GULAG-ului nu exista nici o cartotecă cu numele sau numărul persoanelor sau cu alte date necesare. Totul era ţinut în mare taină, o maşinărie care depindea numai de ordinele şefului NKVD-ului. Datele le cunoştea numai Ministerul de Interne, cum a fost cazul lui Berija care, cu siguranţă, a perfecţionat acest sistem de lagăre secrete, oficial desconspirate de Hruşciov.

Nu văd ce i-ar determina pe stăpânii de azi, să renunţe la ele şi să le desfiinţeze ?

Unul ar fi fost în regiunea Ural-2, cu punctul de plecare din localitatea Rriiskowaja (Permsky Oblst). Al doilea în Buryaskaja ASSR - Siberia, cu punctul de plecare Bichura.

După cum am scris mai sus, de existenţa lor ştiau foarte puţini şi nimeni nu ar fi îndrăznit să cerceteze situaţia vreunui prieten dispărut, care înainte fusese vreo personalitate politică sau militară. Arestaţi, acuzaţi şi condamnaţi, chiar multora din cei eliberaţi de Hruşciov li se făcuse o pomană deoarece prin sentinţă fuseseră condamnaţi la moarte şi oficial executaţi.

NKVD-ul avea însă legile proprii, cel puţin până la arestarea lui Berija, căci din cercetările efectuate s'a dedus că anumite persoane care avuseseră posturi înalte de conducere, fuseseră amestecate în afaceri sau convorbiri dubioase, deci puteau fi trase oricând la răspundere, chiar dacă trecuseră încă 10 sau 20 de ani de atunci. Cine poate cunoaşte toate dedesupturile şi interesele NKVD-ului ?

Cei închişi în aceste două lagăre nu aveau niciun fel de legături cu lumea exterioară, indiferent de situaţia avută înainte sau de condamnarea primită. Orice legătură era interzisă din prima zi dela intrarea în lagăr.

Cât de mare este numărul închisorilor cu regim normal sau special, nu se ştie, dar el se poate deduce din numărul mic rezervat special între 300 şi 350 în statisticile NKVD-ului sovietic.

Cât priveşte coloniile de lucru, li se atribuia numai o importanţă locală, de teritoriu sau regiune. Ele au fost înfiinţate acolo unde era nevoie de o reconstrucţie rapidă, în general numai în teritorii ce au avut de suferit de pe urma războiului. Cei din aceste colonii nu erau consideraţi "politici", ei făcuseră numai mici infracţiuni, pentru care primiseră până la 3 ani, iar transportul lor într'un lagăr de muncă nu ar fi fost rentabil. Transportarea dela tribunal şi până într'un lagăr unde erau cerute braţe de muncă, putea dura între 3 şi 9 luni.

"Colonii cu importanţă unională", erau acele lagăre în care erau internaţi "copiii nesupraveghiaţi" (Besprisornije Detjii).

În această ordine de idei trebuie făcută o mică remarcă. În Occident s'au introdus în ultimul timp variante de educare aplicate în Uniunea Sovietică, cu învăţători sau profesori de stânga, luându-l ca model şi ideal pe Makarenko ! Este vorba de acelaşi Makarenko care a fost preamărit în ţara sovietelor datorită succeselor sale în resocializarea copiilor vagabonzi.

Pe această temă se face multă propagandă, s'a scris şi se vorbeşte foarte mult de uimitoarele "metode Makarenko", ce se pot studia în "Poemul Pedagogic" sau "Steaguri pe turnuri". Chiar şi de moartea lui se vorbea cu mare discreţie prin lagăre, căci Anton Semionovici Makarenko (1888-1939), a fost unul dintre ultimii de pe lunga listă de curăţire efectuată de J.V.Stalin, cu ajutorul NKVD-ului, una din primele misiuni delicate ale lui Berija.

Pedagogii care-l preamăresc pe Makarenko nu au fost niciodată în URSS, sau dacă au fost în vizită au fost conduşi de însoţitorul obligatoriu de turişti, care în fond este un NKVD-ist,(altfel nu i s'ar fi îngăduit să lucreze la oficiul de turism). Pedagogii din occident care se duc după astfel de teze fac enorma greşeală că, orbiţi de strălucirea propagandei comuniste, nu văd realitatea din interiorul marelui imperiu sclavagist. Ei se fac vinovaţi în acelaşi timp faţă de compatrioţii lor, faţă de lumea liberă, faţă de viitorul copiilor lor.

Toţi cei care am fost şi am trăit în lagărele din Uniunea Sovietică, indiferent de naţionalitate, care am văzut sau care am avut de-a face direct sau indirect cu astfel de oameni, din foştii copii crescuţi şi educaţi în spiritul lui "Makarenko", putem evalua această greşeală.

Din spusele lor sau ale celor din anturajul lor sau ale celor preluaţi în grupările lor sau în organizaţiile speciale de perfecţionare din lagăre, aceştia constituiau viitoarele cadre criminale.

Criminalitatea este amprenta sistemului Makarenko, foarte desvoltat în Uniunea Sovietică, unde este condus de o centrală bine organizată, împărţită fiind în patru districte bine definite.

Reşedinţele celor patru precum şi teritoriile unde îşi fac de cap, sunt : 1) Odessa, în care intră întreaga coastă a MArii Negre până la Don, Basarabia, Ucraina de Vest, Ucraina Mare, precum şi o mare parte din Bielorusia. 2) Rostow pe Don, în care intră tot teritoriul Caucazului, Rusiei Europene până la Moscova, Uralul de Sud cu calea ferată Transsiberiană până la Omsk-Tomsk. 3) Wladivostokul cu întreaga Siberie în lung şi în lat şi 4) Leningradul, în care intră întreaga coastă a Mării Baltice, resturile din Bielorusia şi o fâşie din Ucraina de Nord, Carelia, întregul Nord cu Arhangelsk, Moscova, Kirov, Gorki până la Swerdlowsk, şi tot ce se află la Nord până la Workuta şi golful Obi, iar la Sud până la Potma. Deci pe scurt o organizaţie criminală uriaşă fără de care întregul sistem nu ar putea exista, şi care colaborează cu NKVD-ul, dacă are avantaje. Unii din conducătorii lor aveau funcţii destul de

importante, putând să supraveghieze şi să răspundă de întreg teritoriul încredinţat. Un procentaj, cade ca "Tain" celor din NKVD, prin care-şi cumpără anumite libertăţi. Cele patru grupuri amintite sunt amestecate în afaceri criminale naţionale sau internaţionale. De exemplu. traficul de stupefiante din întreaga Uniune se află în mâna unui grup caucazian, format în mare din Gruzini. Ei au legături strânse cu conducătorii de locomotive, fochiştii, însoţitorii de tren, de pe traseele lungi. Pe aceste căi se duc şi se aduc stupefiantele şi tot ce se înglobează în această categorie. Drogurile sunt la ordinea zilei, iar sovieticii se droghează cu plăcere. Acestei grupe i se poate adăuga contrabanda cu lucruri de provenienţă străină care intră prin marile porturi sovietice. Acest resort colaborează cu cele patru grupări amintite, răspândirea se face după principiul cererii şi ofertei.

Prin cele patru grupări se poate procura orice există pe această planetă, indiferent că cererea este de natură alimentară, textilă, maşini, servicii sau posturi de serviciu până la post de Ministru sau Secretar de Partid. Ei au cel mai rapid serviciu din întreaga Uniune. De multe ori mărturiile ajung la destinaţie înaintea organelor de Stat. Organele politice sau de tendinţă politică fac excepţie numai dacă este în interesul lor.

Cât priveşte informaţiile politice, acest resort îl deţin evreii ; ei sunt la cişmeaua de unde curge totul. O bună legătură cu ei şi eşti informat la zi despre tot ce se întâmplă în lume şi te interesează.

În această problemă pot aduce un exemplu concret, din care reies legăturile şi întregul sistem de transmisie în toate direcţiile până şi în cele mai îndepărtate colţuri. Martorii la procesul grevei dela Workuta, care fuseseră selecţionaţi, duşi şi aduşi la cercetări ori la tribunal, au fost expediaţi, după proces, în mici grupuri, cu etape lungi şi au ajuns într'unul din lagărele de carantină din Kasachstan. Acest drum cu întreruperile avute a durat câteva luni. Odată ajunşi, noii veniţi au fost cazaţi în baraca de carantină ca şi toţi ceilalţi cu care sosiseră în acest mare transport. Numai după câteva ore, şapte dintre foştii martori la procesul grevei din Workuta au fost găsiţi asasinaţi, fără a se putea prinde barem unul dintre asasini.

Nici aceşti criminali nu suferă şi nu admit trădarea, aceasta fiind pedepsită cu moartea şi în rândurile lor. Din păcate ei sunt măcinaţi de lupte interne sau teritoriale, din care cauză nu pot deveni o forţă care s'ar putea dirija contra întregului sistem sovietic. Aici se potriveşte zicala : "Noi îi lăsăm să trăiască, ei ne ajută să murim". De aceea nu-mi pot imagina ce învăţăminte pot trage pedagogii occidentali din lucrările lui Makarenko şi dacă nu cumva fac acest lucru intenţionat, spre distrugerea unui popor şi a unei naţiuni.

Deci, "Coloniile" de lucru intră în grupa numerelor 350-499.

Numerele dela 500 la 600, sunt date "şantierelor strategice" în care intră tot felul de lucrări de edificii, cum ar fi : Canalul Balamorr şi Wolga-Don, centralele electrice, hidrocentralele, bazele Militare strategice, centralele industriale strategice, industria militară atomică de rachete, spaţială, centrele de extracţie de minereuri, cărbune, metale neferoase, silozurile de alimente strategice din regiunile polare, silozurile de rachete, de armament terestru, aeronautic şi maritim, construcţiile de căi ferate strategice, şantierele navale, bazele de submarine, întregul sistem de aprovizionare cu cobustibil-petrol şi gaze etc.etc. Toate sunt lucrări care sunt făcute cu mâna de lucru cea mai ieftină din lume, cu deţinuţi, adică cu sclavi, ceea ce politicienii occidentali nu vor să creadă, iar serviciul de propagandă sovietică are grijă ca jurnaliştii cărora li se arată câte ceva să nu scrie prea mult.

Cunoscute sunt în occident şi în lumea liberă nu atât numerele lagărelor ci denumirea regiunilor prin evenimentele care au avut loc în aceste lagăre ca, de exemplu :

501 construiau calea ferată Uhta-Workuta, iar 408 şi 502 lucrau la devierea căii ferate din Uhta-Workuta spre Salechard. De aici pe aceeaşi paralelă, până la vărsarea râului Jeniseij în golful cu acelaşi nume la Dudinka până la Norilsk. 505 construiau calea ferată paralelă cu transiberiana Moscova-Wladivostok ; un plan proiectat de mult, dar nerealizat încă din cauza lipsii mâinii de lucru şi întâietăţii altor lucrări strategice. Odată cu începerea divergenţelor politice dintre URSS şi China, s'au accelerat aceste lucrări. Numerotarea celorlalte şantiere strategice este mai puţin cunoscută, deoarece ele intră în grupul şantierelor de lucru secrete, militare. Cei ce îşi termină pedeapsa, dacă supravieţuiesc, sunt reţinuţi pe loc cu domiciliu forţat. În general la construcţia unor astfel de instalaţii nu au fost folosiţi deţinuţii de origină nesovietică. Dacă totuşi s'a întâmplat, aceştia erau specialişti care au rămas acolo pentru totdeauna, indiferent cum, forţat sau benevol.

La construcţia de căi ferate strategice nordice din partea europeană a URSS-ului, au lucrat lagărele 501 - 505, unde au fost decimate contigentele de polonezi şi evrei din Polonia după ocuparea ei, bieloruşi, care se considerau mai repede poloneji decât sovietici şi primele contigente de ucrainieni. În 1940 au loc marile transporturi din ţările Baltice şi Basarabia. Cei deportaţi sunt trimeşi, ca şi grupul polonezilor sau al evreilor în Siberia, în regiunea lacului Baikal. Soldaţii din armata poloneză, consideraţi prizonieri de război, au fost împrăştiaţi în lagărele Swerdlowsk-lag, Viat-lag, Workut Stroi-lag, Dwing-lag, Pociorsk-lag, Kar-lag, Sibir-lag, Tomasin-lag, etc.

Nici chinezii nu au lipsit, sau multe alte naţionalităţi care nu trebuiesc uitate, dar despre ei vom mai vorbi. Totuşi trebuie amintit că odată cu începerea războiului, în 1941, majoritatea prizonierilor de

răboi aduşi aci erau germanii, care au fost sistematic exterminaţi cu toate că nu fuseseră condamnaţi.

Cine erau aceşti "Constructori ai Socialismului Sovietic", aceşti "voluntari" cum erau prezentaţi de presa sovietică ce ajungea în străinătate, şi care îşi câştigau pâinea cea de toate zilele pe tărâmuri atât de neprielnice, atât de vitrege fiinţei umane ?

Cine erau aceşti oropsiţi, cu condamnări aşa de grele ? Ce fel de delicte săvârşiseră ei sau ce vini li se imputau din partea organelor NKVD ? Ce făcuseră cu adevărat ? De ce nu fuseseră educaţi, aveau posibilitatea, deoarece crescuseră şi trăiseră în serele socialismului sovietic, serele de educare ale marelui Stalin şi ale pedagogului reeducator Makarenko. De ce erau ei consideraţi ca fiii şi fiicele vitrege ale noului Sistem ? Ori greşiseră ei în educaţia pe care le-o dădeau sau omului îi trebuie şi un pic de libertate, chiar dacă este sărac şi nu are tot timpul de mâncare.

Din cifra arătată mai sus, mai mult de jumătate erau deţinuţii politici, care erau condamnaţi în baza articolului 58, din Codul Penal RSFSR, plin de o mulţime de aliniate şi subaliniate şi care se aplica oricărui cetăţean al statului, iar dacă vrea anchetatorul să fie pasibil chiar de pedeapsa capitală.

Paragraful 58 a fost propus să fie introdus în Codul penal RSFSR, de către Comisarul de justiţie D.Kurskij, după ce prelucrase diferitele aliniate şi subaliniate ce-i fuseseră date în scris sau dictate de însuşi Lenin. Cu toate că odată cu Revoluţia din Octombrie, pedeapsa capitală fusese desfiinţată, ei găsiră că trebuie reintrodusă prin uşa din spate. Astfel au apărut paragrafele 58, 59, 60, 61, 62 şi 63, iar după puţin timp şi 64 până la 69. Un lanţ de paragrafe care prevedeau pedeapsa cu moartea, cu tot "umanismul" lui Lenin care pentru naivii din occident o desfiinţase, dar care o reintroducea în numele "Revoluţiei", în numele aşazisei "Lupte pentru Pace".

În fond nu trebuia să faci nimica, ci să ai doar ghinionul ca politrucul să nu te simpatizeze şi erai băgat imediat în maşinăria de anchetă a NKVD-ului, din care nu mai ieşeai fără o condamnare. Desigur intrai în maşinărie numai în momentul când aveau nevoie de braţe de muncă la un nou şantier de construcţie sub lozinca "Socialismul binefăcătorul clasei muncitoare".

Fiecare nou arestat aducea NKVD-iştilor premii în bani, distincţii etc, nemai vorbind de creşterea respectului celor din jur, cărora le îngheţa măduva în oase de frică să nu cadă în disgraţie. O nouă formă de convieţuire pentru binele păcii.

Deţinuţii de drept comun aveau drepturi aparte şi nici condamnările lor nu erau aşa mari ca ale celor care erau consideraţi politici. Un banc politic îţi aducea pedeapsa de 25 de ani şi nu intrai niciodată în vreo amnistie, iar în cazul executării pedepsei, comandatura raională putea să

te reţină pe termen nelimitat cu domiciliu forţat. În mare, cam aceasta este situaţia celor condamnaţi ca deţinuţi-politici.

Pentru o crimă dovedită nu primeai mai mult de 10 ani, iar după câţiva ani erai eliberat cu o decizie oarecare a unor aniversări politice.

Cât îi priveşte pe deţinuţii proveniţi dintre prizonierii de război, îi amintesc special pe cei care au fost condamnaţi după 1948-1949, chiar dacă în sentinţa aveau definiţia de "criminal de război". Asta era numai o formulă de tip sovietic. Dacă aceiaşi formulă ar fi fost aplicată şi altor armate, ele puteau fi condamnate "în corpore", fie că erau armată sovietică, franceză, engleză, americană, chineză, italiană, şi toate celelalte care existau pe lume. Dacă au fost vinovaţi i-au executat imediat după război, nu prin împuşcare şi nici spânzuraţi, ci agăţaţi de vii ca vitele în cârlige aduse dela abator, unde se zbăteau până îşi dădeau sufletul.

Deţinuţii politici din lagăr proveneau din diferite naţionalităţi iar după procentajul în care erau reprezentaţi, puteai trage propria concluzie din care reieşea şi cum îi vedea NKVD-ul pe adversarii regimului. După acest principiu simplu putea fiecare să calculeze obiectiv, ce naţionalitate este la rând pentru decimarea prevăzută de cei din Moscova. Spălarea mâinilor o făcea Moscova prin declaraţia oficială că aceştia sunt contrarevoluţionari, iar lichidarea lor se făcea prin muncile de sclav de pe şantierele strategice polare şi siberiene. Componenţa deţinuţilor din lagăr, în perioada anilor 1945-1955 indica punctul de vedere sovietic în privinţa lor. Aşa de exemplu :

1) Ucrainienii de Vest erau numiţi "Benderowţă", după conducătorul lor Ştefan Bandera, conducătorul organizaţiei U.N.O. (Ukrainski Nationalnija Organizaţii". Alţii erau aceia ai fostului K.u.K. Colonelul Melnik, şeful organizaţiei O.N.U. (Organizaţii Naţionalnij Ukraini), la care se adăugau atât simpatizanţii ambelor grupări cât şi cei care au fost declaraţi simpatizanţi.2) Ucrainienii de Est, cărora nu li se putea spune politici, căci ei erau dintre acei care au acceptat sub o formă sau alta trupele de ocupaţie, ori au fost doar la dispoziţia ocupantului. Unii dintre ei vânduseră alimente ocupanţilor (fructe, ouă, păsări, etc.), pentru care au fost declaraţi trădători de Patrie, sau în cel mai fericit caz, colaboratori.

3) Muncitorii din Răsărit (Ostarbeiter), care au fost duşi sau au plecat de bună voie la muncă în Germania. Aici este vorba de Ucrainieni, de naţiunile Caucaziene, Cazacii din diferite neamuri, Ruşii-albi şi Ruşii Moscoviţi, care au fost în marea lor majoritate deportaţi sub ordinul de "strămutare voluntară" (Wolnaija wissilke).

4) Toţi cei căzuţi prizonieri la germani sau la aliaţii acestora, unde s'a făcut o diferenţiere vizibilă naţionalitatea jucând un rol important. Ruşii care au supravieţuit măcelurilor după predarea lor de către englezi şi americani, finlandezii, suedezii, elveţienii, francezii, norvegienii şi

danezii, au fost - pentru un timp - circa până în 1949, încorporați în unități compacte și puși sub paza deținuților de drept comun. După această perioadă, unii au fost condamnați politic , alții au primit domiciliu forțat. În același timp, toți cei din micile grupări ale diferitelor naționalități din întregul Caucaz, au fost în majoritate împușcați de către ofițerii ruși, mulți fără vreo anchetă sau cercetare. Naționalitățile asiatice au avut aceiași soartă iar din ambele menționate mai sus, foarte puțini au supraviețuit, ceeace poate fi considerat un miracol. Ultimii, fiind pe deasupra și musulmani, erau decimați fără milă.

5) Lituanienii.

6) Letonii.

7) Estonienii.

Majoritatea locuitorilor acestor trei țări Baltice (cu toate că în 1940 fuseseră ocupați de sovietici după înțelegerea din 23 August 1939 între Germania lui Hitler și Uniunea Sovietică a lui Stalin) au fost nespus de fericiți când germanii i-au eliberat în 1941. Acest lucru i-a făcut totuși să fie fericiți, că au scăpat de asasinate, deportări și câte și mai câte. Astfel, ei au colaborat cu administrația germană de răsărit (Deutsche Ostverwaltung). Majoritatea tineretului a trecut ori s'a atașat de trupele germane în lupta contra comunismului-bolșevic. După reocuparea țărilor Baltice, în 1945, același tineret trecea la partizanat armat, dând lovituri grele Armatei sovietice. Deci aceștia erau găsiți vinovați de două ori, pentru care au plătit și de două ori, fiind exterminați prin muncă și clima polară în lagărele cu regim special unde fuseseră duși.

8) Prizonierii de război condamnați ca : Germanii, Japonezii, Ungurii, Românii, Italienii, Finlandezii, etc. și toți acei care au făcut parte dintr'o armată care a luptat contra Uniunii Sovietice. La aceștia se pot adăuga soldații din armata Națională Chineză, China-Mao, Korea de Sud, Vietnamezii și membrii Legiunii Străine Franceze, capturați la sau după bătălia dela Dien-Bien-Phou, în 1953.

9) Toate elementele care prin poziția lor anticomunistă nu puteau fi lăsați să se întoarcă în țările lor. Majoritatea acestor grupe veniseră în URSS ca exponenți ai comunismului național, atrași de marea propagandă, la studii, școlarizări-politice, vizite, excursii sau pe cont propriu.

10) Cetățenii cu idei socialdemocrate, reprezentanți ai economiei particulare, propietari de întreprinderi, bancheri din zona de ocupație sovietică a Germaniei, din Austria, Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, România, Bulgaria, Karelia, Finlanda, Jugoslavia și ocazional persoane din diferite state asiatice, africane, USA, dezertori din armata USA, Franța, Anglia ; Membrii Crucii Roșii Internaționale, olandeze, belgiene, suedeze, norvegiene, daneze, elvețiene etc.

11) Membrii "Armatei Krakovja" și "Armatei Patriei Polone", atâția câți au supraviețuit.

12) Patrioții Sovietici (ruși, armeni, etc.) întorși din exil după 1945.

13) Un număr mic de Ruși-Moscoviți, etc.

CAPITOLUL VII

AŞA A ÎNCEPUT PUTEREA

Motto : Horresco referens.(lat.)

Chiar şi atunci când această armată de milioane de deţinuţi punea o mulţime de probleme, fie şi politice, ei duceau traiul de toate zilele greu, zdrobiţi de munca forţată, păziţi de soldaţi în incinta lagărului şi, în afara lui, sub ameninţarea câinilor lupi gata de atac. Îndărătul sârmei ghimpate sau gardurilor de scândură înaltă de peste patru metri ba chiar şi în incinta zidurilor groase dar reci ale închisorilor, ei sperau. Toată această forţă umană, care era împinsă înspre râpa de distrugere, avea o speranţă în viitor. Cu toate acestea, întreaga concentrare se afla sub comanda unei singure persoane, cea a Ministrului de Interne. El era şi este cea mai mare putere a Statului Sovietic, fiind susţinut de trupe speciale de securitate (Woijsk MWD) şi de trupe de grăniceri (Pogranitschnich Woijsk) plus Miliţia şi multe alte comandouri subordonate.

Dar unde era puterea Armatei Roşii, unde era puterea Partidului Comunist, unde era puterea Comitetului Central sau unde se afla puterea Sovietului Suprem, unde ? Desigur că Armata Uniunii Sovietice era o forţă militară de mare putere, dar ea era permanent sub controlul politrucilor din NKVD.

Toţi membrii şi subalternii Comitetului Central nu puteau ajunge în aceste posturi înalte dacă nu colaboraseră cu NKVD-ul, deoarece numai ei cercetau întreaga situaţie, alegeau persoana indicată şi îşi dădeau verdictul dacă ea putea sau nu fi luată în partid, dacă putea studia mai departe, dacă i se putea da un post de răspundere. Totul era în aşa fel organizat şi dirijat încât nu se putea trece de bariera lor.

Acelaşi lucru se putea spune şi despre cei din cadrul Sovietului Suprem.

În politica internă numai ei, cei din NKVD, vorbeau şi puneau întrebări, ei răspundeau, ei criticau, ei dădeau verdictul, ceilalţi băteau numai din palme şi aprobau orice. Acesta era în mare, sistemul totalitar şi ei erau stăpânii şi conducătorii. Până acum am văzut de cine depindea totul şi cine comanda în sistemul sovietic. Acum să aruncăm o privire şi în spatele culiselor, ca să ne dăm seama de puterea Ministrului de Interne şi să o comparăm cu puterea Secretarului General al Partidului.

Ministrul de Interne al Uniunii Sovietice (în special Berija), avea puteri nelimitate, era stăpânul pe viaţă şi pe moarte. El era comandantul suprem al "trupelor Ministerului de Interne", de peste 800.000 de soldaţi, înarmaţi cu cel mai modern armament şi echipament tehnic. El era comandantul unei armate de peste 700.000 de oameni, grăniceri şi Miliţie. Mai avea în subordine Organele Securităţii de Stat (MGB), o aviaţie proprie amenajată cu tot felul de avioane de ultimul tip, şi mai multe unităţi militare care pe hârtie aparţineau Armatei Sovietice. În fond puteau fi luate sub comandă la orice oră ca trupe de intervenţie şi la dispoziţia directă a NKVD-ului. Alţi 800.000 de agenţi erau plătiţi, dintre aceştia peste 500.000 în afara graniţelor sovietice. Bugetul anual trecea de 10 miliarde de US dolari, la care se puteau adăuga câteva milioane de agenţi fără plată - voluntari, fie ideologici, fie din interes politic.

La această putere militară-poliţienească, se adăuga puterea de muncă a milioanelor de condamnaţi şi deportaţi cu domiciliu obligatoriu care, sub ordinul NKVD-ului, făureau construcţia Socialismului Sovietic. Să vedem de unde veneau şi vin încă aceste enorme sume de bani !

Ministerul de Interne avea la dispoziţie o industrie proprie de armament, multe fabrici din industria uşoară, mijlocie sau grea. Tot el dirija întregul sistem de construcţii de căi ferate, de construcţii rutiere, industria lemnului şi prelucrarea 95%, extracţia cărbunelui, circa 70%, extracţia de petrol 30%, la care trebuie adăugată întreaga extracţie de minereuri, aur, argint, cupru, plumb, zinc, asbest, metale nobile, metale neferoase. Nu trebuie uitat monopolul asupra blănurilor şi a fabricilor de prelucrat, industria peştelui, industria icrelor negre, într'un procentaj de circa 75%. Se adăugau veniturile intrate din turism, vânzarea obiectelor de valoare istorice şi bisericeşti, a lucrurilor de artă din timpul ţarilor. Tot ei controlau poşta, cenzurau literatura şi ziarele, radioul şi televiziunea. Pâinea cea de toate zilele pentru robii lor era asigurată prin zecile de sovhozuri şi colhozuri, cuprinzând milioane de hectare de pământ arabil de prima categorie, alte milioane de hectare de păşuni, păduri cu crescătorii de cai, vite cornute, crescătorii de păsări, etc.etc., la care lucrau milioane de deţinuţi sau deportaţi.

Nu trebuiesc uitate nici veniturile ce se adunau din confiscările făcute celor arestaţi, şi care însumau mai multe milioane.

El, Ministrul de Interne, avea asigurată mâna de lucru foarte ieftină, chiar cea mai ieftină din lume, nesfârşită, destulă pentru fiecare şantier, mină, fabrică, indiferent unde se afla pe întinsul teritoriu. Cât priveşte plata, chiar dacă munca trebuia înfăptuită la Nord de Cercul Polar sau în Sudul Siberiei, pe peninsula Kamschatka sau la Odessa, plata zilnică pentru fiecare deţinut era de 0,73 ruble în 1953. În schimb câştigul zilnic adus statului (NKVD) era de 400 de ruble de fiecare deţinut, pe zi.

Această putere nelimitată a fiecărui ministru de interne sovietic, explică şi faptul că niciunul, până în anul 1958, nu a murit de moarte bună, ci toţi împuşcaţi sau dispăruţi. Toţi aceşti miniştri i-au netezit lui Stalin drumul glorios spre puterea definitivă ; în fond şi-au pregătit propriul drum spre glorificarea supremă. Prin jaf şi crimă se ajungea la putere, prin ştreang şi glonte în pământ, aceasta le-a fost deviza şi soarta.

Voi încerca acum să dau câteva exemple autentice din istoria luptei pentru putere a celor care se cred eliberatorii clasei muncitoare ; cei care au zăpăcit lumea prin maşinăria propagandei, distrugând atâtea suflete curate şi cinstite, care crezuseră şi fuseseră orbite de strălucirile promise, de toate mistificările marxiste-leniniste.

Genrich Jagoda, ministru de interne din anul 1928, a fost vinovat de moartea a milioane de oameni cu ocazia construcţiei Canalului Marea Albă - Marea Baltică, cu o lungime de 227 de km., dat în exploatare în 1933. În această lucrare gigantică a îngropat G.Jagoda, la ordinul lui Stalin, întreaga floare a creştinătăţii ortodoxe ruse.

Dar nu numai clanul preoţimii, dascălii, călugării, călugăriţele, cântăreţii de strană, ci şi credincioşii din majoritatea bisericilor ruse. Ei n'au fost singurii închişi ce au participat activ la construcţia voluntară a socialismului sovietic : li s'au alăturat o mare parte din Rabinii mari şi mici ai religiei mozaice, o mulţime de preoţi luterani, greco-catolici, romano-catolici în frunte cu administratorul apostolic şi episcop catolic din Republica Bielorusia, von Mahilou din Minsk, arestat în 1927 (din fericire eliberat în 1933, numai la marea intervenţie a Vaticanului şi a mai multor şefi de state occidentale). El a fost şi ultimul episcop catolic din Republica Bielorusia. Din Siberia au fost aduşi o mare parte a preoţilor islamici (hogea) dar şi o mulţime de laici ai diverselor culturi asiatice budiste etc...

Posesorii unui petec de pământ ceva mai mare, ţăranii înstăriţi (nu este vorba de boierimea rusă) prin a căror muncă, fostul regim ţarist exporta cereale în lumea întreagă, au fost decimaţi. O personalitate din Comitetul Central a dat un interviu ziarului din Moscova, "Construcţia Socialismului", (Socialisticiskoe Stroitelsvo) în 1936, în care arăta că pe Culacii (ţărani înstăriţi) din 1928, în număr de 5.889.000 oameni, puterea sovietică prin metodele ei înaintate, i-a redus până în 1932 la "Zero". Deci au fost exterminaţi aproape şase milioane de ţărani înstăriţi, la care trebuiesc adăugate alte milioane, reprezentând numărul membrilor de familie.

Erau ţărani din tată în fiu, majoritatea analfabeţi şi îşi iubeau Rusia şi ogorul pe care se născuseră şi trăiseră de generaţii. Ei şi-au apărat acest - Ogor Sfânt -, aşa cum au făcut-o şi străbunii lor de-alungul veacurilor contra năvălitorilor din stepa asiatică.

Vestul nu a luat notă de jertfele acestor oameni, de aceste victime. Pentru ei şi democraţia lor era vorba de o problemă internă a Statului Sovietic. Au închis ochii, mai bine zis au fost orbi. O parte din aceşti culaci erau de origină germană şi ei au fost măcelăriţi ca vitele la abator, căci cine era să se intereseze de soarta lor. Poate cei din Germania ? Ori poate din cel de-al 3-lea Reich, care dădeau prioritate numai celor ce erau încadraţi în "Nord Germanische Volkstum" ?

Cei din Ungaria, România, Polonia, Bulgaria, Jugoslavia, Ucraina, Rusia, Cehoslovacia, ţările Baltice, erau consideraţi numai rebuturi (mindenwertig). Erau buni numai să umple golurile în planurile şi teritoriile lor strategice. Până atunci era prevăzut ca la nevoie să fie încadraţi în armată ca să-şi verse sângele pentru cei de calitate. Înainte sovieticii făceau curăţenie după sistemul lor, Jagoda era mâna prelungită şi executorul ordinelor Kremlinului.

În 1936, Stalin se săturase de Jagoda. Acesta ştia prea multe. Nu mai era nevoie de el şi nici de serviciile sale, deci trebuia să dispară. Pentru toate cele întâmplate Stalin găsise ţapul ispăşitor, dar şi omul nou de care avea acum mare nevoie.

Nikolai Iwanowitsch Jeschow l-a arestat pe şeful său Genrich Jagoda, conducând personal marea curăţenie din rândul Armatei Roşii, a intelectualităţii şi a tuturor acelora care puteau devenii duşmanii sistemului.

După cum se ştie, în cadrul acestei curăţenii generale au fost executaţi peste 48.000 de înalţi ofiţeri, floarea Armatei Roşii în frunte cu Mareşalul Tuchtschewskij, în vara anului 1937. Toţi cei enumeraţi sau amintiţi mai sus au fost cei mari, dar câţi au fost şi din cei mici, numai Dumnezeu şi NKVD-ul ştiu ! Nu trebuiesc uitaţi membrii familiilor acestora, ca astfel să ne facem o ideie asupra celor întâmplate.

Poate că Stalin s'a înspăimântat singur de cruzimea lui Jeschow, deoarece l-a schimbat în Decembrie 1938, înlocuindu-l cu Lawrentij Pawlowitsch Berija, care îi era locţiitor. Au urmat procesul, execuţia - şi iară înlăturarea unui ţap ispăşitor. Unii ar spune, la rând ca la moară !

Berija şi-a luat ajutor pe Kabulow, care şi-a luat serviciul atât de în serios încât Berija a fost cuprins de frică şi Kabulow a dispărut fără urmă, după îndeplinirea unor misiuni speciale, în 1940.

Berija, în funcţia de Comisar de Interne, a fost mult mai rafinat decât predecesorii săi şi a aplicat metode ştiinţifice noi, cu care a înlăturat pe oricine îi şedea în drum sau îi putea deveni periculos. El a ştiut să-şi joace rolul în aşa fel încât toţi să creadă că Stalin ordonă, dar şi Stalin credea că Berija făcea numai aceea ce ordona el. În fond Berija făcea numai ceea ce credea el şi spre binele NKVD-ului. El dădu acestora puteri depline şi nimeni nu putea protesta, fie el din CC sau din Sovietul Suprem, căci altfel dispăreau fără urmă, fie că li se făcea proces, fie că în cel mai bun caz, aveau un mic "accident" sau un atac de inimă.

El își dădu seama cât de rentabilă putea fi industria sclavagistă, ce beneficii pot avea NKVD-iștii de pe urma acesteia, astfel că, în timpul războiului, el începu sistematic sortarea cadrelor. Cei care nu corespundeau erau trimiși direct pe front, iar la orice pierdere sau înfrângere, politrucii erau primii executați, fără prea mult tam tam.

Au fost întocmite noi planuri pentru reconstrucția orașelor distruse de război, construirea de noi baze militare strategice, căci dușmanul nou nu era altul decât americanii. Apoi a alcătuit grupurile de diplomați, consilieri, oameni de legătură, etc., trimiși în ultimele zile ale războiului și în primii ani după, ca și o mare parte dintre emigranții care se vor statornici în USA și Canada. Este vorba de oamenii special instruiți de NKVD, așa numita "Coloană a 5-a", pe care o găsim în mai toate țările occidentale după 1945, mult mai bine pregătită și instruită decât cea din perioada antebelică.

Acestora le trebuiau puse la dispoziție și sume mari de bani, căci fără mijloace financiare nu se putea întreprinde nimic. Astfel, începu deschiderea de misiuni comerciale, care în fond, nu erau altceva decât noile centre de spionaj și de recrutare a agenților.

Prizonierii de război au fost detașați în mare parte la comandourile de construcții rutiere și cele de căi ferate, la reconstrucția de orașe, industria minieră și forestieră.

Deținuții politici umpleau golurile din lagărele existente și completau noile lagăre. O armată de milioane de brațe de muncă ieftină.

Noul ajutor și locțiitor al lui Berija era W.S.Abakumow, împreună cu care a reușit să făurească un imperiu propriu, pentru care puteau fi invidiați de toată democrația vestică.

Moartea lui Stalin a deschis noi perspective NKVD-ului pentru a prelua conducerea definitivă, rămânând numai câteva trepte de urcat și îndepărtarea câtorva inși. Se pregătea preluarea puterii și după aceea curățenia generală și răfuiala mult așteptată.

Noua conducere se divizează dela început în două grupe distincte ; a treia, cea a lui Berija rămânea neutră până la o ocazie favorabilă.

Prima grupă era a lui Malenkow, care l-a adus la putere pe Jukow, a doua era cea a lui Hrușciov, care l-a atras pe Bulganin de partea sa. Nici una din aceste două grupări nu avea încredere în Berija, de aceea cei doi locțiitori ai lui Berija deveniră oamenii de legătură cu una din grupurile conducătoare. Astfel, omul lui Malenkow era Generalul Colonel de NKVD Kruglow, iar omul lui Hrușciov era Generalul Colonel de NKVD Iwan Serow.

Berija îi cunoștea și îi acceptă, dar le pusese de la început gând rău.

Planul său de "lovitură de palat" a eșuat din cauza lui Jukow care, iubit de armată, i-a desvăluit lui Malenkow adevărul. Printr'o înțelegere între Malenkow și Hrușciov, cu ajutorul ambilor locțiitori, Berija a fost arestat și destituit, în timp ce locțiitorii săi se aflau în camera alăturată.

Ziua de 26 Iunie 1953 a fost fatală pentru Berija care, după 15 ani de putere, era arestat și executat. Pentru prima dată în istoria sovietică, vestea execuției a fost transmisă la Radio, pe data de 24 Decembrie 1953.

Noul om de încredere a devenit Kruglow, omul lui Malenkow, iar locțiitorii sunt Iwan Serow și Generalul de Armată Maslenikow, care va avea ghinion în evenimentele grevei din Iulie 1953, fapt pentru care, înainte de a fi tras la răspundere, s'a sinucis, în vara anului 1954.

Sergej N.Kruglow, a preluat postul lui Berija și a început lichidarea și îndepărtarea oamenilor lui din posturile conducătoare. Dar nici Malenkow cu Bulganin nu se mai înțelegeau, în fond nu s'au înțeles niciodată, și Hrușciov, ajutat de grupa Bulganin, a preluat puterea. Noua constelație avea nevoie de o schimbare și la Interne, astfel că Kruglow deși avea anumite legături în aparatul conducător, a fost înlăturat fără multe formalități de Iwan Serow, care i-a preluat postul. Acest lucru se întâmpla la începutul lunii Februarie, câteva zile înaintea celui de al XX-lea Congres al PCUS. Hrușciov știa că Kruglow a fost câinele devotat al lui Stalin, un informator personal, dar și că acesta n'ar fi admis condamnarea lui Stalin, fie ea și post-mortem.

Iwan Serow și-a slujit stăpânul, vom vedea cum și în ce fel, dar și el avea să fie schimbat într'o zi de un altul, unul cu care colaborase și în care avusese încredere, Yuri Andropow, născut la 15 Iunie 1914, în colonia căilor ferate Nagutskaja (azi regiunea Stavropol) în Caucazul de Nord. De biografia lui mă voi ocupa cu altă ocazie, dar este bine de știut că Andropow a fost un Tschekist devotat, ceea ce-l va face să fie bine văzut atât de Hrușciov, cât și de Breschniew, fiind ajutat din umbră de ministrul de Interne N.A.Scelokov, care-i devenise prieten și vecin de locuință. Prin ei și prin munca depusă avea să devină într'o zi șeful KGB-ului, noua denumire a NKVD-ului.

Să vedem mai întâi cum s'a desvoltat, în decursul anilor, organizația lui Dzerjinski din Lublianka Mare nr. 11, cu birourile oficiale pe aceiași stradă la nr. 14.

În piața dintre cele două numere de pe Lublianka Mare, au fost construite galerii subterane pe mai multe etaje, cu celule de una sau patru persoane. Astfel, legăturile de la o clădire la alta, nu se făceau în văzul lumii și al curioșilor. Mai mult, strigătele de disperare sau durere ale victimelor, de aici din fundul pământului, nu puteau fi auzite. Dacă unul sau altul își dădea sufletul, nu era înmormântat la cimitir, ca să nu se dea de bănuit, ci ars în crematoriul Lubliancei, de unde nu mai rămânea decât cenușa, care apoi era scoasă din incinta închisorii pe calea modernă a canalizării.

Azi Lublianka nu mai este așa de aglomerată, iar Tschekiștii au la dispoziție circa 100 de celule individuale și o altă sută de câte patru,

după spusele unei persoane care a lucrat acolo şi, trimis într'o misiune, a rămas în Occident.

Totuşi, cu toate schimbările recente, Lublianka declarată "muzeu" îşi poate schimba peste noapte înfăţişarea : anchetatorii să facă ore suplimentare, iar crematoriul să intre din nou în funcţiune, căci deşi pentru un moment este considerată piesă de muzeu, nu poate fi însă vizitată de turiştii străini.

Această organizaţie criminală înfăţişată de Dzerjinski sub denumirea de "Tscheka" care la 20 Decembrie 1917 avea doar 70 de inşi, a ajuns în zilele noastre la dimensiunea unei armate personale după cum am văzut mai înainte. Dar aşa cum îşi schimbă lupul părul, aşa îşi vor schimba şi ei numele în anii următori.

Astfel, la 11 Februarie 1922, devine GPU, câteva luni mai târziu, la 15 Novembrie 1922, O.G.P.U. La 10 Iulie 1934, i se schimbă denumirea în NKVD ca la 3 Februarie 1941 să devină NKGB. După război, în Martie 1946, acest serviciu sumbru este despărţit pentru văzul şi inducerea în eroare a lumii, în două grupe paralele. 1) MVD - Ministerul Afacerilor Interne (Ministervsto Gozapasnastij) şi 2) MGB - Ministerul Securităţii Statului (Ministervsto Gozapasnastij).

După moartea lui Stalin, noul guvern alcătuit de Berija în Martie 1953, a reunit ambele servicii, spre a nu pierde conducerea din mână şi le-a denumit MKGB - Ministerul Comisariatului Securităţii de Stat (Ministervsto Komisariata Gossudarstwennaja Bezopasnost). La 27 Aprilie 1954 acest serviciu a fost din nou despărţit în două, unul cu denumire de MVD - Ministerul de Interne, iar celălalt KGB - Comisariatul Securităţii de Stat. Ambele sunt valabile până în zilele noastre.

Mai există o secţie specială sub denumirea de G.B. - Securitatea Statului (Gossudarstwennaja Bezopasnost), înfiinţată anume odată cu revoluţia din 1917, la început pentru securitatea conducerii, apoi a primit şi alte misiuni speciale, având puteri depline. Ea putea aresta, condamna şi executa chiar şi atunci când "pedeapsa capitală" a fost oprită prin lege.

Puterea deplină i s'a atribuit în Mai 1922 şi ţine până în zilele noastre, nefiind obligată să raporteze nimănui, în afara superiorilor direcţi. În anii 1924 şi 1934, unii membri ai guvernului au încercat să limiteze, ba chiar să reducă atribuţiile GB-ului. Iar dacă, pentru un moment, s'a crezut că aceştia au pierdut din putere, cu atât mai aprig au reacţionat după aceea. Majoritatea celor care fuseseră pentru desfiinţarea sau limitarea puterii au fost după aceea amestecaţi în diverse comploturi contra Statului, condamnaţi şi executaţi, cu excepţia celor salvaţi de Hruşciov şi închişi în lagărele speciale "0".

Conducerea au avut-o pe rând : între 1917-1926 - Dzerjinski, iar între 1926-1928 Uritzki, Petrers, Menschinskij şi Genrich Jagoda.

Trotzki a încercat să pună mâna pe această putere şi, cu toate că o mare parte îi erau fideli, (unii fiind aduşi de el din USA) a pierdut partida în faţa gruzinului Stalin. După 1928, când întreaga putere a Securităţii a fost preluată de Genrich Jagoda, el a preluat şi GP-ul, până în 1936. După această dată, şefia a fost asumată de N.I.Jeschow care, la rândul lui a predat-o lui Berija în 1938. Acesta este primul dintre şefi care dă GB-ului întâietatea şi care deţine postul până la arestarea lui la 26 Iunie 1953. După această dată postul rămâne vacant până la data de 27 Aprilie 1954, când este încredinţat lui Iwan Serow şi nu lui N.S,Kruglow, care era în fond Ministrul de Interne. În Februarie 1956, Serow avea să preia şi postul lui N.S.Kruglow, pe care l-a făcut dispărut, pentru a dispărea şi el în 1958, din ordinul lui Hruşciov. Acest post important a fost ocupat apoi de Alexander Schljepin, Wladimir Semitschastny, Yuri Andropow şi Stschelokow.

Până la urmă "eminenţa cenuşie" NKVD-ul l-a înlăturat pe Hruşciov pe motivul că a jupuit NKVD-ul de drepturile sfinte, "tabu" pentru ori cine în această lume. Ei nu-i puteau ierta lui Hruşciov că a eliberat din lagăre şi locurile de deportare peste 8 milioane de deţinuţi politici în timp ce alte 15 milioane de deportaţi au putut părăsi domiciliile obligatorii putându-se stabili unde doreau, dacă găseau alte posibilităţi şi primeau aprobarea de lucru şi de locuit.

Cu ajutorul omului său, Hruşciov, care cunoştea prea bine metodele întrebuinţate de NKVD, de posibilităţile lor materiale, financiare şi umane, a încercat să le mai ia din putere. La început le-a luat unele ramuri industriale care au fost returnate Ministerelor de resort, care le-au integrat complect.

Desigur că unele ramuri le-au rămas, fără ca el să se poată atinge de ele. Armata a preluat întreaga industrie de resort, lucru ce nu a convenit deloc NKVD-ului. Noul complot a fost pregătit, Hruşciov a fost înlăturat, iar locul lui a fost luat de un tschekist, un subaltern, despre care vom mai vorbi. Când şi-a dat seama că a făcut o mare greşeală că şi-a înlăturat omul de încredere, el i-a ridicat lui Dzerjinski un monument, care a fost amplasat în piaţa cu acelaşi nume, direct între clădirile numărul 11 şi 14 din Lublianka.

Lovitura de palat, dată de NKVD, în favoarea lui Brejniev era de mult planificată şi foarte amănunţit pregătită. Ce nu a ştiut el este că tocmai omul său Yuri Andropow era omul GB-ului.

Noul şef de pe tronul Romanovilor nu trebuia să vină în urma unei lovituri de palat ci după o alegere democratică, ca să câştige încrederea atât de dorită a lumii libere. Nici nu se putea altfel. Urcarea pe tron a unui Tschekist şi apariţia lui pe parchetul Occidental, primirea lui în anturajul înaltei Societăţi, era încoronarea unei munci de decenii, a unui vis împlinit, visul vechi al Romanovilor de a avea strălucirile Bizanţului în mâinile lor.

Acum deveniseră o putere mondială, cu reflexe de strălucire orbitoare, aroganți, cu cea mai ieftină mână de lucru din lume și cu forțele armate gata să înfrunte pe oricine.

Afaceriștii occidentali le-au pus la dispoziție întreaga tehnică. Niciunul dintre aceștia nu s'a gândit o singură clipă, că, prin afacerile și atitudinea lor, vor deveni "idioții flositori", lingăii ciobotei sovietice, precum a prorocit-o Lenin cu decenii în urmă.

Occidentalii nu vor să înțeleagă că fratele lor, "omul" de pe întinsa Golgotă Răsăriteană este azi un "rob", exploatat zi de zi, mai rău decât un animal, făcând parte din treapta cea mai de jos a societății sovietice. Da, există o societate cu diferite "Caste", care se deosebesc foarte mult între ele. Organizarea socială a acestor "Caste" a devenit cu trecerea anilor perfectă. Ea și-a format un întreg aparat de "cadre-politice", care știu și urmăresc fiecare pas, fiecare mișcare și chiar gândirea tuturor supușilor. Toți sunt luați în evidență dela naștere. Fiecare are un dosar în care se adună tot ce a declarat sau nu a declarat, dar a fost adus la cunoștință de un vecin sau un bun prieten.

Odată cu dorința de a trimite copilul la grădiniță, părinții trebuiesc să-i scrie o mică biografie, care îi va deveni o viață întreagă rucksackul-politic. Aici, în acest bagaj, se vor aduna pe parcurs toate informațiile : cine i-au fost bunicii, străbunicii, părinții, unchii, tantile, verii și verșoarele, ce fac și ce gândesc și câte și mai câte. NKVD-ul are nevoie de orice informație, de aceea în timpul vieții, ai fericirea de a-ți scrie auto-biografia de câteva sute de ori. Totul începe din fragedă copilărie, cu școala ! Ce crezi despre fericirea pe care ai să o trăiești în țara marelui Lenin ?

Scrii, scrii și iară scrii, până când într'o zi, te saturi și vezi că ai îmbătrânit și ai ajuns tot acolo unde nu ai vrut, în mâinile NKVD-ului. Dacă vrei să studiezi sau să urci în erarhia serviciului, totdeauna îți trebuiesc referințele și aprobarea "Serviciului de Cadre", fără el nici nu poți exista. Cadrele sunt egal NKVD, iar NKVD-ul este egal cu Cadrele. Deci, pe scurt, numai dacă stai bine cu cadrele poți înainta și ajunge ceva în Uniunea Sovietică. Dar ca să stai bine trebuie să le faci câte un mic serviciu de informație, fie și inconștient, altfel nu poți ajunge ofițer, diplomat, inginer, profesor ; nici măcar portar sau șef la crescătoria de porci.

Deci, serviciu contra serviciu, informație contra protecție. Nu poți înainta fără ei. Nici Hrușciov nu a putut deveni ce a fost dacă nu ar fi fost informatorul direct al lui Stalin. Ca el au mai existat câțiva, să-l amintim cel puțin pe Gromico, toți au fost și sunt informatorii NKVD-ului.

În afară de Stalin, toți viitorii conducători sovietici au trebuit să facă și vor face acest lucru și pe viitor, se vor supune "eminenței cenușii", NKVD-ului, altfel nu vor putea ajunge nimic. Nici Brejniev, Andropow,

Tschernenko și cu atât mai puțin Gorbaciov, nu puteau deveni ceeace au fost dacă, din fragedă copilărie nu erau informatori ai NKVD-ului și nu-și câștigau pâinea vânzând când pe unul când pe altul.

Iată doi dintre cei care au ajuns pe culmile cele mai înalte și despre care se poate dovedi că o viață întreagă au trăit și trăiesc numai din loaialitatea și informațiile vândute NKVD-ului, în al cărui serviciu au fost. Este vorba de Tschernenko și Gorbaciov. Ei nu au lucrat și nu și-au câștigat pâinea prin muncă cinstită nici măcar o singură zi din viață. Până și Stalin ar putea dovedi că a lucrat efectiv pentru NKVD cu toate că, ani de zile înainte de revoluție, a fost și a lucrat ca agent și informator al Ohranei țariste. (Poliția)

Stalin nu putea dovedi că și-a câștigat pâinea cea de toate zilele cu sudoarea frunții sale, decât pe perioada când a fost contabil la observatorul geofizic din Tiflis, unde a avut un salariu foarte mic. Aceasta s'a întâmplat între 28 Decembrie 1899 și 22 Martie 1901. Restul, a fost un parazit și a trăit prin vinderea unuia sau altuia și din banii furați din buzunarul clasei muncitoare.

Tschernenko, Konstantin Ustinowitsch, născut la 24 Septembrie 1911, în satul siberian Bol'schaja Tes, din raionul Nowocelowo, regiunea Krasnojarsk, era de origină țăran. Școală secundară sau superioară nu i se poate descoperi în documente. Și-a început studiile abia în perioada 1943-1945 când a terminat un curs superior pentru școala organizatorică de partid. Între 1948-1953 a făcut și terminat Institutul pedagogic din Chișinău în timp ce avea funcția de "șeful secției de propagandă și agitație" din Comitetul Central al Partidului Comunist Moldovenesc.

Și-a început cariera ca locțiitor al șefului secției de agitație și propagandă a Konsomolului, între 1929-1930, în Regiunea Krasnojarsk. La 13 Februarie 1984, a devenit Secretarul General al CC al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice.

Deci iată un exemplu de parazit care a ajuns ceeace a ajuns, numai cu ajutorul NKVD-ului.

Gorbaciov, Mihail Sergeievici, născut la 2 Martie 1931, a intrat din fragedă copilărie pe mâna NKVD-ului. Astfel între 1946-1950 îl găsim în grupul de colaboratori ai Miliției repartizați în stațiile agricole pentru a-i supraveghea pe colchoznici. Între 1950-1955 a lucrat în cadrul muncilor de Komsomol și partid, iar în 1956 a devenit Primsecretar de Konsomol. El a urcat în ierarhie cu ajutorul NKVD-ului, nu numai o treaptă, ci câte două, trei și a ajuns acolo unde alții mai capabili nu au ajuns o viață întreagă. În umbră se găsea una dintre "eminențele cenușii" ale NKVD-ului, Andropow, despre care vom vorbi mai mult, le vreme potrivită.

Acesta din urmă pregătește viitoarele cadre care vor prelua puterea și conducerea, în interesele NKVD-ului. Astfel, dacă privim noua conducere

a Statului Sovietic, vom descoperi că fiecare, indiferent din ce colț de țară a fost adus, a colaborat și colaborează deschis cu NKVD-ul. Abia acum, noua Inteligenția Sovietică își dă arama pe față, abia acum putem vedea ce-și permit tovarășii proletari în Statul pe care îl conduc. În timpul lui Stalin purtau "Gimnastiercă", iar dacă unul își punea cravată putea fi condamnat la 10 ani de lagăr. Azi au "Cart-american" de unde își cumpără brățări, inele, cercei care costă mii de dolari, în timp ce muncitorul liber în URSS, nu primește nici 150 de ruble pe lună. Unde a rămas tovărășia ? Ce fel de "proletariat" este acesta ? Din ce răsadniță a mai ieșit ? Nu cred că din serele lui Miciurin ! Nu !

Cât privește salariul pe care îl câștigă nenorocitul de sclav modern sovietic, el este împărțit cam așa : 50%, din câștig îl preia NKVD-ul (KGB) pentru pedeapsa pe care i-o dau ei, după care se oprește impozitul pe întreaga sumă câștigată. Se mai oprește pentru hrană, locuință, haine (considerate noi, chiar dacă ele sunt rebuturile cazone din armata NKVD), lumina, paza - internă și externă - incluși și informatorii din rândul confraților -, administrația, serviciul sanitar, Clubul Cultural, Biblioteca, apa potabilă și de spălat, etc., iar restul, dacă mai rămâne, i se dă, numai după ce i se oprește și 15% din câștigul care se depune la casieria lagărului fără dobândă pentru a-l primi la ispășirea pedepsei, după 10 sau 25 de ani. Tot din acest cont i se va reține, de câte ori va fi nevoie, dacă ceva s'a stricat în lagăr. Deci, întreținerea lagărului se face din fondul de bani al deținuților. Unde și în ce țară poate statul să facă economii mai mari și mai rentabile decât în țara proletariatului sovietic ?

Ce rămâne primești în mână și îți poți cumpăra ce se găsește în Lariocul (magazinul) lagărului care este dublu de scump față de magazinele libere. Așa că oricum o face, ori cum o drege, NKVD-ul este cel care câștigă, ca să poată finanța "Mișcările de eliberare" și pe cei care "luptă pentru Pace".

CAPITOLUL VIII

EI AU TRECUT PE ACOLO.

Motto: Memento mori.(lat.)

Cu toate experiențele efectuate de-a lungul anilor și schimbărilor făcute dela o zi la alta, denumirea acelei instituții sau organizații era bine ticluită pentru liniștirea spiritelor din cercurile interne și externe, dar mai ales pentru observatorii din afara gratiilor, care înregistrau orice mișcare. Toate s'au dovedit însă a fi iluzorii și fiecare a fost convins că imponderabilitatea evoluției și îndoctrinarea oarbă dirijată intenționat, îi făceau să le fie frică de propria lor umbră. Acest lucru i-a determinat să ajungă la isteria de a se suspecta, denunța și asasina unul pe altul.

Odată cu formarea supercomisariatului NKGB, la 3 Februarie 1941, deținuții politici și cei de drept comun au putut lucra împreună. După război, când făcură socotelile, își dădură seama că în această perioadă deținuții politici au avut o mare influență asupra celor de drept comun. Activitatea de reeducare politică lansată și aplicată de politrucii lagărului, nu dăduse niciun rezultat pozitiv. Așa că, după noua organizare din Martie 1947, s'a interzis locuirea împreună, iar un an mai târziu deținuții aveau să fie separați definitiv, atât în cantonamente cât și pe șantierele de lucru. Mai mult, s'a interzis categoric ca deținuții politici să dețină funcții conducătoare în industrie dar, numai după un an de zile, industria a ajuns la un adevărat dezastru și astfel ˜ pe tăcute, politicii au trebuit să preia din nou pozițiile cheie.

În 1949, a fost inițiată o nouă organizare ; deținuții de drept comun au fost strict separați de cei politici, iar politicii au fost împărțiți în două grupe distincte : cei cu greșeli mici au fost trecuți la "generali" iar ceilalți, cu delicte grave, la "speciali", (Osobonij), ceeace au și rămas până în anii 1955, cu mici modificări efectuate după 1954, mai bine zis drept urmare a grevei din Workuta 1953.

Prin noile măsuri producția calitativă și cantitativă a ajuns aproape nulă. Nici momeala politrucilor, nici mărirea salariilor, nici aprobarea de a scrie acasă, îmbunătățirea hranei, a îmbrăcăminții, a timpului liber și cultural, nici autorizațiile de scurtă durată sau aprobările de întâlnire cu membrii familiei nu au ajutat. Răspunsul lor era : "Țineți-vă de cuvântul dat", fiind vorba de Memorandumul politic dela Workuta 1953.

Cei cu delicte grave, "specialii", au fost selecționați, și repartizați, în câteva luni, în zece lagăre de "regim special". În Occident aceste lagăre sunt cunoscute sub denumirea "Lagărele tăcerii" (Schweigelager).

Cu delicte grave erau considerați în primul rând : Ucrainienii "Benderoviții", personalitățile minorităților conlocuitoare sovietice, toți străinii ; Lituanienii, Letonii, Estonienii, Finlandezii, Semiții, dezertorii din armatele aliate, socialiștii, social-democrații, Rușii, studenții, preoții, călugării, călugărițele, predicatorii diferitelor secte religioase, personalitățile politice de stat și de partid și toți acei care au supraviețuit "Curățeniei" anilor 30 și proceselor politice.

Toate cele zece lagăre de regim special purtau câte un număr, care era ținut strict secret, și un număr de înregistrare. Numerele lagărelor cu regim special aveau la început una sau două cifre, eventual chiar trei. Prima grupă de trei cifre, arăta regiunea lagărului, a doua grupă era numărul lagărului. De exemplu : Workuta = 175/2, (Workutlag)., Potma-Jawas = 385/11, (Dumbrawlag), Wiherowka = 244/4 (Irkutsklag), Kuchino-Perm = VS-388/36-2 (Permlag), etc., aceste numere înlocuiau și căsuța poștală dacă era nevoie sau se cerea.

Cum însă deținuții politici din aceste lagăre nu aveau voie să scrie și nici să primească scrisori, măsurile luate erau de-a dreptul ridicole. După 1950 s'a permis să se scrie două scrisori pe an, dar numai celor de cetățenie sovietică, care puteau primi deasemeni numai două scrisori (dar cine să controleze sau să țină evidența sau contabilitatea corespondenței ?), iar încetul cu încetul s'a permis chiar primirea de colete. Toate decurgeau normal, până la prima abatere dela vreun regulament intern ; iar astfel de regulamente existau cu duiumul.

Oficialitățile dădeau intenționat aceste libertăți minore numai spre a nu periclita producția ce trebuia să crească din zi în zi. În felul acesta își asigurau propria liniște și primeau mărirea premiilor. Cel puțin așa a fost în lagărele cu regim special din Workuta.

În loc de numere de ordine, aceste lagăre, sau mai bine zis teritorii de lagăre, aveau o denumire de camuflare, ca de exemplu : Volgostroylag, Solovkilag, Peciorlag, Workutstroylag, Kargopollag, Dwinglag, Samarlag, Vialag, Swerdlowsklag, Karlag, Tobolsklag, Tomasinlag, Kraslag, Noryllag, Choukotkalag, Siblag, Youjnisiblag, Dalstroylag, Kamchatkalag, Sahalinlag, Bourlag, Dalnyvostoklag, Dumbravlag, Permlag, Urlastroylag, etc. etc. S-ar mai putea adăuga încă 10-20 de regiuni de lagăre, dar cine să le cunoască pe toate, în afară de NKVD ?

În prima perioadă a lagărelor cu regim special, deținuții purtau cusută pe brațul stâng o bucată de stofă albă de 8 X 15 cm. pe care se afla în negru litera "P" (în rusă = R), ceeace însemna Regim.

Această literă a fost înlocuită, în anul 1951, cu un număr, de astă dată, format din trei părți distincte. Primul era numărul lagărului de regim din regiunea respectivă, urma o linie oblică după care o literă din alfabetul rus, o altă linie oblică și un număr care era până la 999. De exemplu : 1/A/989, 1/E/785, 10/A/569, 7/B/333, 2/0/525, etc.

Cu introducerea noului sistem de organizare, regimul se înăspri simțitor dela o zi la alta, atât pentru cei din lagăr cât și pentru cei din coloniile din împrejurimi. Orice corespondență intrată și ieșită, era strict cenzurată și înregistrată, precum și coletele primite. Numărul aproximativ al deținuților din lagărele cu regim special din perioada 1950-1951, era între 4 și 5 milioane. Numai la auzul cuvântului "regim" se putea vedea groaza ce apărea automat pe fața fiecăruia, indiferent de unde era sau ce naționalitate avea.

În toate aceste regiuni speciale, populația civilă liberă, deportații sau cei cu domiciliu forțat sau voluntar, chiar și militarii, de cum intrau în zonă (numai cu permis special), erau automat încunoștiințați de regulile și comportarea obligatorie față de deținuții politici. Orice contact, în afara celor de serviciu, sau mijlocirea vreunei informații, fie verbală, scrisă ori transmiterea de știri auzite la radio ori publicate în ziar, personale sau familiale erau strict interzise și se condamnau cu o pedeapsă între 5 și 20 de ani de lagăr cu muncă forțată. Sentința se semna în alb, odată cu luarea la cunoștință a ordinelor teritoriale și înmânarea autorizației de liberă mișcare în regiunea specială.

Deținuții prinși erau deasemenea recondamnați și primeau pedepse suplimentare, plus condamnările administrative ce trebuiau executate în închisoarea lagărului denumit și "Bur", cu regim deosebit de sever, cu o rație zilnică de 250-300 gr. de pâine și apă. Depindea de politicul lagărului, dacă după 24 de ore dela eliberare, arestatul putea continua în rotație nelimitată. După fiecare trei zile de regim, a patra (conform regulamentului) condamnatul primea hrana completă. Dacă însă soldatul de serviciu se încurca cumva în calcularea zilelor, rămânea numai la pâine și apă.

Cantonamentele deținuților erau noaptea încuiate, iar ferestrele aveau grilajuri de fier. Apelul deținuților (numărătoarea), se făcea de două ori pe zi, dimineața și seara, și nu odată aceste numărători durau ore întregi.

Fiecare deținut, acostat de vreun soldat sau ofițer, trebuia mai întâi să ia poziția de drepți, să-și descopere capul, chiar dacă temperatura era de minus 50 de grade și să pronunțe numărul pe care îl purta. După aceasta urmau numele și pronumele, paragraful condamnării, anii de condamnare ; după care naționalitatea, dar numai la cererea șefului (Nacialnic). Acest tratament nu era aplicat pentru ca deținuții să fie mai bine controlați ci era direct o desconsiderare, o înjosire adusă deținutului. În celelalte lagăre, fără "regim special", nu existau astfel de măsuri drastice.

În aceste lagăre, soldații din paza exterioară, care nu erau reangajați și își făceau numai serviciul militar, aveau ordin să tragă în orice deținut ce depășea zona de locuit sau de lucru, fără permisie sau fără însoțitor. Același regulament era valabil și pentru acel care încerca să dezerteze în timpul transportului. Ei erau chiar ademeniți în acest sens, căci fiecare evadare nereușită, indiferent dacă ea costa viața unuia sau

altuia dintre deținuții de care administrația lagărului vroia cu orice preț să se debaraseze, era premiată cu bani, înaintare în grad și concesii suplimentare. Dacă te gândești, într'o regiune cu climă polară, o asemenea momeală nu era de lepădat. Mulți au fost cei care, din cauza disperării, și-au pierdut voit orientarea și s'au sinucis, negăsind alt mijloc de a scăpa de acest iad pământesc.

Activitatea culturală în lagăr nu era interzisă, ci era chiar serios susținută și stimulată, mai ales inițiativele proprii. Totul trebuia făcut însă numai în timpul liber și fără scutire de lucru.

Fiecare lagăr avea o bibliotecă proprie cu o mulțime de cărți, majoritatea în limba rusă, dar și în limbile naționalităților din Uniunea Sovietică. Nu existau cărți în limbi străine, în afară de "Istoria Partidului Comunist al Uniunii Sovietice" în franceză, pe care am văzut-o în biblioteca lagărului nr. 2 din Workuta.

După mărimea și vechimea lagărului, exista câte o orchestră instrumentală, o fanfară, echipe de teatru, de dansuri, etc.

Pentru sport existau în lagăr echipe de foot-ball, volley-ball și basket-ball, etc.

Toate cele enumerate mai sus erau coordonate și supravegheate de responsabilul cultural al lagărului, un ofițer NKVD, care avea mai multe ajutoare. În clubul lagărului se prezentau periodic, odată sau de două ori pe lună, filme sovietice, multe în spiritul de reeducare, totul depinzând de legăturile dintre ofițerul lagărului și responsabilul cultural dela clubul din colonie. De multe ori, în ambele cazuri era una și aceeași persoană.

Vizionarea unui film era însă destul de complicată, căci filmele erau date numai ziua, timp în care majoritatea erau la lucru. Seara la orele 19, barăcile se încuiau. În al doilea rând, spațiul sălii era prea mic, el cuprindea maximum 350-400 de persoane care stăteau ca sardelele, iar un lagăr normal, care era atașat unei mine de cărbuni, avea circa 3500-4500 până la 12 și 15 mii de deținuți.

Mult mai plăcute și cu mai mulți spectatori erau matchurile de foot-ball, chiar și atunci când se juca la minus 15 grade. Aici se întâlneau prietenii și se putea vorbi liber, fără frică de vreun vecin informator.

Artiștii, muzicienii, sportivii, nu primeau alimentație suplimentară, nu erau nici scutiți de muncă. Se întâmpla uneori ca brigada să le preia îndeplinirea normei. Nimeni nu era însă scutit de muncile "voluntare" mai ales când ningea zile sau săptămâni întregi și căile rutiere sau de acces, precum și calea ferată trebuiau curățite de zăpadă, care se așternea până la trei, patru metri înălțime.

Instrumentele muzicale confecționate din lemn, erau în majoritate producția proprie a lagărului. Pe prim plan, în această direcție, s'au distins germanii originari din Saxonia de Sud Erzgebirge, unde construcția de instrumente muzicale este la ea acasă.

De pildă tânărul german Fred Winger și-a confecționat singur o Balalaică-Bass, un altul, Richard Reuter, o vioară, dar cel mai mare specialist a fost și va rămâne Milan Langhamer, originar de lângă Klingental în Erzgebierge, din Saxonia de Sud. El singur a confecționat o serie întreagă de instrumente muzicale, cu o artă inegalabilă.

O parte din ele au fost scoase de el și de camarazii lui și au putut fi prezentate în mai multe expoziții din Germania de Vest. Nu numai instrumentul în sine era de admirat, sau tonalitatea lui, ci, mai mult ca orice păreau aproape incredibile instrumentele cu care au fost confecționate astfel de obiecte de artă. În lagăr era strict interzis să posezi obiecte tăioase de metal, iar dacă erai prins primeai pentru prima dată cel puțin o săptămână de "Bur".

Clima era după regiune, iar dacă o vom lua pe cea din Workuta, care se afla ceva mai la nord de paralela 68, putem afirma că anul are 12 luni de iarnă și "restul" vară.

Din această cauză, gerurile sunt mari, vânturile bat mai tot timpul, iar de multe ori cu o viteză ce trece de suta de kilometri pe oră. Nu degeaba îi mai spunea și "Purga". Acest vânt amestecat cu zăpadă, producea un viscol atât de puternic încât nu puteam vedea nici la doi metri înaintea ochilor. Tot el putea muta numai în câteva ore, munți întregi de zăpadă, schimbând astfel întregul relief înconjurător.

Nu odată se întâmpla ca un lagăr să fie acoperit total de zăpadă, ca numai după câteva ore să nu mai existe deloc zăpadă, fiind dusă de vânt. Ce mai rămânea era doar pământul înghețat. Barăcile erau întotdeauna acoperite de zăpadă, iar dacă era posibil chiar le udam ca să înghețe, fiind astfel ceva mai călduroase, vântul neputând transporta zăpada. Exista o similitudine între nisipurile din Sahara care sunt mutae de vânt din loc în loc și zăpada purtată de Purgaua din Workuta. Câtă asemănare între ele ca aducătoare de moarte și totuși atât de îndepărtate din punct de vedere geografic !

Așa se explică și marea mortalitate ce bântuia printre deținuți. Munca titanică cu unelte primitive în stare de maximă slăbiciune fizică, cerea o rezistență sporită a corpului contra gerului pătrunzător până la oase a celor acoperiți cu îmbrăcăminte deteriorată complect (până în 1951 un singur costum de haine pentru lucru și lagăr). Încălțămintea (din același material ca și hainele de lucru) era băgată în anvelope de mașini ca niște opinci. Aci, nimic nu se pierdea, totul era valorificat, până la ultimul fir de ață. Despre alimentație să nu mai vorbim, ci mai bine să urmărim două exemple autentice, care spun mai mult decât se poate scrie.

După Decretul (Ucazul) "1943", toți "colaboraționiștii", până la data de 9 Mai 1945, au fost oficial condamnați la muncă forțată specială (Katarjani) cu tratament extrem de sever sau executați imediat.

Acești "colaboraționiști" fuseseră toți din armata Generalului Wlasow, ori atașați armatei germane sau alteia, majoritatea fiind foști colectiviști, țărani simpli. Cei mai mulți dintre ei abia știau să-și semneze numele.

În regiunea Workuta au fost înființate mai multe lagăre speciale pentru ei. Din cei peste 25.000 sosiți în anul 1944 și până la mijlocul anului 1945, izolați în lagăre speciale, ca de exemplu lagărele 12/14/16 unde un scurt timp, am fost și eu în vara anului 1952 și de unde am putut aduna aceste informații, mai existau sau mai bine zis supraviețuiseră numai câteva sute. Ei nu au fost omorîți de "cineva", nu, ei muriseră de moarte bună, în plină tinerețe și fericiți că pe această lume au putut trăi în Uniunea Sovietică, așa cum o vor spune acuzatorii într'un viitor proces "Nürnberg" !

La construcția căii ferate Kotlas-Konosha, între 1940-1943, cu o lungime de circa 226 kilometri, au fost aduși la început 85.000 de deținuți-politici și împărțiți dealungul traseului proiectat în mai multe lagăre mai mici. Ei țineau de Direcția Căilor Ferate Nordice (Uprâvlenija Severnaija Zelezni Dorog) cu centrala administrativă în Kotlas.

Șeful șantierului a fost Ing.Dunajiawski, până în 1943, când a fost și el arestat pentru delapidarea a peste 10 milioane de ruble. A fost dus la Moscova pentru cercetări și închis în renumita închisoare "Butirka", în Turnul Bașnija-Pugaceva, după cum s'a aflat mai târziu.

Șeful serviciului sanitar în aceiași perioadă a fost Dr.med. Berejnoij, având ca locțiitor pe Dr.med. Bikowski, evreu din Ucraina.

Șeful politruc-operativ NKVD, a fost maiorul Wisarionow 1940-1944, până în luna Ianuarie când șantierul a fost desființat.

Contigentul a fost foarte pestriț ca națiuni. Majoritatea (peste 40 de mii), erau cetățeni polonezi, printre care mai multe mii de evrei. Chinezii au fost prezenți cu circa 25 de mii, basarabenii, balticii, fiecare cu câteva mii, restul de diferite naționalități.

Această construcție strategică, atât militară cât și economică, a fost începută la ordinul lui Stalin și sub presiunea continuă a șefului NKVD, Berija. Lucrarea s'a terminat dându-se în exploatare în August 1943. Șantierele au mai existat însă până în Ianuarie 1944. Aceste lagăre sunt cunoscute și integrate ca Severno-Dvinski-lag, și se află la circa 1530 de kilometri, mai la Sud de Workuta.

Chinezii, majoritatea lor arestați în perioada anilor 1936-1937, proveneau din orașul Cita din Ulan Ude și împrejurimi, care aparțineau de Krasnoiarski Kraij, Jarkuskaija Oblast, și aveau condamnări în medie de câte 10 ani. Aceștia erau mai toți refugiați din China, după începerea ostilităților între naționaliști și comuniști. Odată cu perioada de curățenie începută la Moscova, dar și cu începerea de construcții militare strategice, economice, și datorită lipsei brațelor de muncă, au fost arestați și răspândiți pe întreaga rețea de lagăre din Siberia, de unde

fuseseră adunați și băgați la construcții strategice. Afară nu mai era voie să iasă căci în primul rând aceștia erau străini și poate într'o zi cineva s'ar putea interesa de ei. Deci, înainte de a muri, să mai și lucreze...

Același lucru era și cu grupul polonezilor, chiar și al evreilor din Polonia, mai ales că aceștia puteau fi trecuți în contul aliaților germani și intrau deci în pierderile de război. Cât despre basarabeni și cei din Țările Baltice, aceștia erau deja cetățeni sovietici și nimănui nu i se permitea să se amestece în treburile interne ale unei țări iubitoare de "Pace" și în plină reconstrucție internă.

După terminarea și darea în folosință a căii ferate, mai supraviețuiau circa 5-7 mii de deținuți, dintre care majoritatea erau bolnavi, invalizi, subalimentați, degerați, iar scorbutul făcuse ravagii.

Majoritatea nu mai puteau fi băgați în producție niciodată. Chinezii, cu circa 2800 de supraviețuitori, ceva peste 10% din cei ce fuseseră aduși, mai puteau fi folosiți la spălatul rufelor sau în alte locuri similare, împrăștiați dealungul căii ferate Kotlas-Workuta. Pe unii dintre ei i-am întâlnit în 1950-53 în lagărul nr. 2 din Workuta, unde își ispășeau o a doua condamnare primită.

O parte din cei care în 1946 își ispășiseră pedeapsa se așezaseră cu domiciliul acolo unde le fusese indicat de NKVD. Fulgerător arestați în perioada 1948-1949, au fost condamnați la câte 25 de ani pentru spionaj. Conștienți că sunt comuniști, iar Mao începuse luptele, s'au adresat pe cale legală autorităților, spre a putea pleca și părăsi Uniunea Sovietică, spre a lupta pentru eliberarea Chinei. Printre ei într'adevăr se aflau foarte mulți funcționari de partid și chiar activiști de seamă. Majoritatea fugiseră de trupele japoneze iar alții de persecuțiile armatei lui Tschan Kai Scheck. În fața judecătorilor sovietici au declarat că ei sunt comuniști convinși și cer să li se facă dreptate.

În bătaie de joc, judecătorul le-a răspuns că dacă erau cu adevărat comuniști nu trebuiau să vină în Uniunea Sovietică, ci trebuiau să rămână în China, să lupte pentru comunism și că adevărul era altul : fuseseră probabil trimiși special să spioneze și să saboteze în pașnica Uniune Sovietică.

Aceasta este piatra fundamentală a întregului sistem sovietic, dela înființarea lui și până în zilele noastre, iar cele arătate mai sus, demonstrează că sistemul acesta reprezintă un putregai al societății umane din secolul al XX-lea.

Îmi aduc aminte de un dicton al Împăratului roman Titus (39-81 d.H.) din dinastia Flavia, care a spus odată, scârbit : "Cum poate un pește atât de mic să miroase atât de groaznic ?" Fără comentariu.

Împăratul roman Titus avea dreptate, peștele acela mic se stricase, putrezea.

După 1900 de ani, omenirea trebuie să suporte un stârv mult mai stricat şi mai putrezit, stârvul sistemului Marxist-Leninist-Comunist, care încearcă să infecteze întreaga omenire.

Noi am văzut şi am arătat unele amănunte din constelaţia acestui "Sistem" pe care-l vom privi de-acum încolo cu alţi ochi. Vom relata despre lucruri şi fapte, despre oameni, despre necazuri şi suferinţe şi bucurii. Şi vom termina povestirea vorbind despre Tschkişti şi sistemul lor, precum şi de admiratorii lor, sau de "idioţii utili", care au fost, există şi vor exista mereu pe această lume.

În anii de trecere prin lagărele şi închisorile sovietice, pentru a mă perfecţiona în limba rusă şi a nu pierde timpul degeaba, am citit dela A la Z tot ce mi-a căzut în mână, iar cea mai uşoară literatură de citit şi uşor de înţeles a fost aceea a cunoscutului scriitor Maxim Gorki.

Cu atât mai mult m'au interesat lucrările sale cu cât prin aceste lagăre am întâlnit sau am auzit că unul sau altul a fost sau era condamnat din cauza asasinării lui Gorki. Arestarea şi condamnarea lor se datora acestui mare scriitor rus, intim prieten al lui Lenin, încă din exil, dar şi un mare admirator al lui Felix Edmundowitsch Dsiershinskij, călăul revoluţiei, tatăl Tschkiştilor.

În anul 1955, şeful spitalului din lagărul nr. 6 din Inta, era Dr. med. Grunberg, evreu de origină, care era foarte apreciat atât de pacienţii din lagăr cât şi de cei liberi. Fusese arestat în 1936, dus şi trecut prin maşinăria NKVD-ului din Lublianka, Lefortowskaija şi Butirkaskaija din Moscova. A fost condamnat abia în anul 1939 de către Tribunalul Special al GB-ului "O.S.", la 10 ani muncă forţată. Drept cap de acuzare era cunoaşterea complotului pentru asasinarea lui Maxim Gorki. După spusele lui (personal nu l-am cunoscut) el nu aflase despre învinuirea adusă decât în închisoare, la luni de zile dela arestare şi începerea cercetărilor.

Interesant este şi faptul că arestarea lui şi prima anchetă, au avut loc de faţă fiind şi Genrich Jagoda, Comisarul Poporului pentru Afacerile Interne. Numai la două luni după prima înfăţişare, Jagoda era destituit şi schimbat cu N.I.Jeschow. Nici nu s'au treminat cercetările cu noul şef al GB-ului că şi acesta era arestat peste noapte şi zăcea ca şi el într'una din celulele închisorii, pe care nu de mult o condusese. Noul şef, Berija, era o nouă speranţă pentru el. Poate acesta îşi va da seama de nevinovăţia lui. Dar, tocmai acesta, noul şef şi Comisar l-a lăsat să fie condamnat şi trimes cu primul transport într'un lagăr strategic la Nord, ca să elibereze de aglomeraţie celulele de care avea mare nevoie.

În 1949, fiind în lagărul din Inta, după ce din fericire, poate datorită şi meseriei lui de medic, supravieţuise anilor celor mai grei din timpul războiului, a fost anunţat că i s'a prelungit condamnarea cu una nouă de alţi 10 ani dată tot de cei dela OS.

Cu toate că el trebuia să se elibereze încă din 1946, după ispăşirea pedepsei, fusese reţinut mai departe încă trei ani, până au găsit de cuviinţă să-i aducă la cunoştiinţă noua sentinţă. Din acea zi nu mai putea vedea vreo perspectivă de eliberare. Totuşi nu şi-a pierdut speranţa, căci numai ea îi dădea puterea credinţei într'un viitor liber.

Şi în lagărul nr. 2 din Workuta s'a aflat, în Aprilie 1950, un medic de circa 70 de ani, care a plecat numai la câteva zile dela sosirea mea pe etapă şi care avusese "fericirea" de a fi primit în lagăr a doua condamnare dată de Tribunalul OS, pentru participarea la asasinarea cunoscutului scriitor.

Un alt caz interesant este acel al Dr.med.Duschmann, un evreu din Moscova, condamnat în 1937 la 15 ani pentru acelaşi delict şi de acelaşi Tribunal. El se afla în luna Mai 1950 în lagărul Kaschwas-Siberia, unde lucra ca medic la Santceast-ul carantinei.

Un alt medic, evreu moscovit, arestat, condamnat de acelaşi Tribunal OS, dar eliberat înainte de termin în 1950 în Irkusk, a fost Prof.Dr.Lewin. Din păcate a fost singurul căruia, dintre toţi cei despre care am aflat, nu i se putea da crezare. Nici compatrioţii lui nu-i erau apropiaţi şi nici de intelectualitatea rusă nu dorea să se apropie. Cu atât mai mult îl evitau cei ce fuseseră cu el în lagăr sau în timpul detenţiei. A trebuit să părăsească Irkusk din cauza unor neplăceri avute, acuzat de a fi un informator al NKVD-ului.

Singura persoană care-l cunoscuse pe scriitor, care-i fusese pacient şi a cărei versiune este singura demnă de a fi socotită autentică, a fost Prof.Dr. cardiolog Dimitri Dimitrovici Plitniow. Era cunoscut de toţi, având un renume mondial, cu toate că şi el, ca şi ceilalţi, era de origină evreu şi din Moscova. Mai bine zis se pregătea un nou "pohod na Sibir", pe scară mare, contra tuturor acelora dintre evrei care nu simpatizau cu ceilalţi evrei din NKVD.

Prof.Dr.Plitniow, născut în anul 1873, studiase medicina şi devenise un apreciat medic cardiolog. Printre pacienţii lui mai de seamă a fost şi J.V.Stalin, de mai multe ori, apoi Wjatscheslaw Mihailowitsch Molotow (Skrjabin), o mare parte din Membrii Comitetului Central şi chiar Maxim Gorki.

Prof.Dr.Plitniow, care-l tratase şi cunoştea prea bine starea sănătăţii lui Gorki, ştia că acesta avea la ambii plămâni o tuberculoză cavernoasă avansată. Pentru acest motiv trăise peste 10 ani pe insula Capri din Italia. Aici fusese de mai multe ori vizitat de Lenin în timp ce acesta se afla în exilul său din Elveţia. Aici s-ar fi întâlnit şi cu diverşi italieni care făceau parte din partidul socialist, cu care discutase zile întregi, sau jucase o partidă de şah, slăbiciunea acestuia.

Cu anii, boala lui Gorki avansase, agravându-se, iar cu timpul i se mai adăugase şi o scleroză cardiacă, care avansase rapid în ultimul timp.

Intr'una din zile Prof.Dr.Plitniow a fost chemat la Kremlin în fața unei comisii formată din mai mulți membri ai Comitetului Central. Aici i s'a adus la cunoștiință onorabila sarcină-misiune de a-l trata pe Maxim Gorki și răspunde de sănătatea lui.

El încercă să explice boala lui Gorki în termeni și cu date medicale cu atât mai mult cu cât acesta îi era pacient de ani de zile. El nu refuză, nici nu ar fi îndrăznit, dar propuse și rugă ca plenul Comisiei să fie mărit cu mai mulți medici de specialitate din diferite domenii medicale. Printre cei de față se aflau și Comisarul Poporului pentru Afacerile Interne, Genrich Jagoda, Președintele Sovietului Suprem, Mihail Ivanovici Kalinin și alții. Acceptă însă misiunea dată, după ce fusese convins "tovărășește" de ajutorul pe care îl va primi dela însuși Genrich Jagoda.

După prima consultație, își dădu seama că pacientul are un început de pneumonie la ambii plămâni. A anunțat imediat în scris comisia care-l însărcinase, dar nu a primit răspuns, ci numai un telefon în care i se spunea să nu-și facă gânduri, că va primi ajutorul necesar.

A început criza care a durat 10 zile, după care pacientul și-a da sfârșitul, corpul ne mai având forța necesară să reziste și boala fiind mult prea înaintată. Nici ajutorul promis nu sosise.

Comisia medicală, însărcinată cu cercetarea cauzelor morții marelui scriitor, după autopsia efectuată, a dat un comunicat pentru informarea opiniei publice cu expunerea constatărilor făcute : "Moartea a intervenit din cauza unor doze mari de cofeină, date de Prof.Dr.Dimitri Dimitrovici Plitniow". Scurt și cuprinzător !

Aici trebuie să facem o mică paranteză, dând ascultare și "enciclopediștilor" din lagărele din Workuta și Potma, care erau la zi cu toate evenimentele internaționale, dar mai ales cu cele interne, precum și cu moartea marelui scriitor, mai bine spus, versiunea acestei morți.

Maxim Gorki nu era numai un mare scriitor, dar și un mare admirator al unor criminali cum a fost Dsiershinsky, pe care l-a idolatrizat împreună cu întreg serviciul tschekist.

Timpurile se schimbaseră, Gorki poate că își permisese de multe ori câte o critică, ce nu era bine văzută de fruntașii din Kremlin și el uita că marele său admirator nu mai trăia de mult și vântul bătea din alte direcții. Deci, tocmai el, iubitul scriitor al poporului, nu mai era bine văzut în ultimul timp. Începuse să fie supraveghiat de cei pe care el îi admirase, iar corespondența îi era cenzurată.

Astfel află NKVD-ul direct dela sursă că Maxim Gorki nu era de acord cu pregătirile organizatorice pentru Congresul Internațional al Scriitorilor ce trebuia să se țină în Iunie 1935, la Paris.

Organizatorii principali ai Congresului erau Henri Barbusse și Wolfgang Klein, iar din umbră partidul comunist francez, cu banii Kremlinului. Scopul acestui Congres era de-a arăta lumii întregi

solidaritatea scriitorilor cu renume internațional, în lupta lor contra fascismului. Adevărul trebuia căutat în altă parte. Participanții la Congres luau pe plan internațional o poziție pro-sovietică și trebuiau să fie astfel dirijați încât poziția pro-sovietică să vie dela sine. Dirijarea era făcută și manevrată numai din umbră.

Spre surprinderea generală, tocmai Maxim Gorki era dat lipsă, el care trebuia să prezinte unul din rapoartele principale ale Congresului.

Această absență fusese dictată de Stalin personal și, tot din ordinul acestuia a fost trimes ca înlocuitor, scriitorul Boris Pasternak. Printre participanții de onoare la Congres erau : André Gide, André Malraux, Bertold Brecht, Issak Babel, Boris Pasternak, Selma Lagerlof, etc.

O gafă neprevăzută făcută de Anna Segher și Gustav Regler a dus la desconspirarea adevăratelor intenții precum și a manipulanților din umbră, a celor din Kremlin. Ambii se aflau în exil, fiind comuniști germani, iar traiul și-l câștigau din articolele ce apăreau în presa comunistă finanțată tot de Moscova.

Pentru a-și arăta loaialitatea față de binefăcătorii lor, ei se repeziră în fața participanților la Congres și intonară "Internaționala". Cu asta toată munca secretă s'a dus automat de râpă.

După doi ani, în 1937, avea loc în Spania numai o reuniune a scriitorilor, la care André Gide a fost declarat "trădător" pentrucă descoperind adevărul, nu a mai scris nimic în apărarea intereselor Uniunii Sovietice. El văzuse raiul sovietic și scrisese memorabila carte "Reîntoarcerea din URSS", în care mărturisea realitatea sovietică.

Sovieticii, la rândul lor și-au pierdut interesul de a mai finanța astfel de congrese, eșecul politic fiindu-le prea mare.

După ani de zile, Alexander Abusch, Ministrul Culturii din Republica Democrată Germană a încercat să lămurească incidentul de mai sus în felul următor : "Noi trăiam într'o perioadă de ilegalitate iar cel care divulga acest camuflaj era un trădător al clasei muncitorești".

Oare acest mare profesor, medic cu mare experiență atât în medicină cât și în politica de culise a Kremlinului, ar fi îndrăznit să-și știrbească poziția lui morală și cinstea în societate printr'o doză mai mare de cofeină ? Există însă și varianta logică a "enciclopediștilor" din lagăre : Maxim Gorki, devenise supărător lui Stalin prin criticile adresate situației existente. Deci este posibil ca însăși mâna lui unită cu cea a lui Genrich Jagoda să fi fost aceea care a dublat dozele prescrise de Prof.Plitniow, ca în atâtea cazuri întâmplate și cunoscute din istoria scrisă și nescrisă a NKVD-ului.

După câteva zile dela publicarea comunicatului, Prof.Dr.Plitnoiw, a fost arestat și băgat direct în mașinăria anchetatorilor specialiști din Liublianka. A fost maltratat de către anchetator ca un borfaș de rând, de mai multe ori, chiar și atunci când de față era însăși G. Jagoda.

Intr'una din zile Prof.Dr.Plitniow a fost chemat la Kremlin în fața unei comisii formată din mai mulți membri ai Comitetului Central. Aici i s'a adus la cunoștiință onorabila sarcină-misiune de a-l trata pe Maxim Gorki și răspunde de sănătatea lui.

El încercă să explice boala lui Gorki în termeni și cu date medicale cu atât mai mult cu cât acesta îi era pacient de ani de zile. El nu refuză, nici nu ar fi îndrăznit, dar propuse și rugă ca plenul Comisiei să fie mărit cu mai mulți medici de specialitate din diferite domenii medicale. Printre cei de față se aflau și Comisarul Poporului pentru Afacerile Interne, Genrich Jagoda, Președintele Sovietului Suprem, Mihail Ivanovici Kalinin și alții. Acceptă însă misiunea dată, după ce fusese convins "tovărășește" de ajutorul pe care îl va primi dela însuși Genrich Jagoda.

După prima consultație, își dădu seama că pacientul are un început de pneumonie la ambii plămâni. A anunțat imediat în scris comisia care-l însărcinase, dar nu a primit răspuns, ci numai un telefon în care i se spunea să nu-și facă gânduri, că va primi ajutorul necesar.

A început criza care a durat 10 zile, după care pacientul și-a da sfârșitul, corpul ne mai având forța necesară să reziste și boala fiind mult prea înaintată. Nici ajutorul promis nu sosise.

Comisia medicală, însărcinată cu cercetarea cauzelor morții marelui scriitor, după autopsia efectuată, a dat un comunicat pentru informarea opiniei publice cu expunerea constatărilor făcute : "Moartea a intervenit din cauza unor doze mari de cofeină, date de Prof.Dr.Dimitri Dimitrovici Plitniow". Scurt și cuprinzător !

Aici trebuie să facem o mică paranteză, dând ascultare și "enciclopediștilor" din lagărele din Workuta și Potma, care erau la zi cu toate evenimentele internaționale, dar mai ales cu cele interne, precum și cu moartea marelui scriitor, mai bine spus, versiunea acestei morți.

Maxim Gorki nu era numai un mare scriitor, dar și un mare admirator al unor criminali cum a fost Dsiershinsky, pe care l-a idolatrizat împreună cu întreg serviciul tschekist.

Timpurile se schimbaseră, Gorki poate că își permisese de multe ori câte o critică, ce nu era bine văzută de fruntașii din Kremlin și el uita că marele său admirator nu mai trăia de mult și vântul bătea din alte direcții. Deci, tocmai el, iubitul scriitor al poporului, nu mai era bine văzut în ultimul timp. Începuse să fie supraveghiat de cei pe care el îi admirase, iar corespondența îi era cenzurată.

Astfel află NKVD-ul direct dela sursă că Maxim Gorki nu era de acord cu pregătirile organizatorice pentru Congresul Internațional al Scriitorilor ce trebuia să se țină în Iunie 1935, la Paris.

Organizatorii principali ai Congresului erau Henri Barbusse și Wolfgang Klein, iar din umbră partidul comunist francez, cu banii Kremlinului. Scopul acestui Congres era de-a arăta lumii întregi

solidaritatea scriitorilor cu renume internațional, în lupta lor contra fascismului. Adevărul trebuia căutat în altă parte. Participanții la Congres luau pe plan internațional o poziție pro-sovietică și trebuiau să fie astfel dirijați încât poziția pro-sovietică să vie dela sine. Dirijarea era făcută și manevrată numai din umbră.

Spre surprinderea generală, tocmai Maxim Gorki era dat lipsă, el care trebuia să prezinte unul din rapoartele principale ale Congresului.

Această absență fusese dictată de Stalin personal și, tot din ordinul acestuia a fost trimes ca înlocuitor, scriitorul Boris Pasternak. Printre participanții de onoare la Congres erau : André Gide, André Malraux, Bertold Brecht, Issak Babel, Boris Pasternak, Selma Lagerlof, etc.

O gafă neprevăzută făcută de Anna Segher și Gustav Regler a dus la desconspirarea adevăratelor intenții precum și a manipulanților din umbră, a celor din Kremlin. Ambii se aflau în exil, fiind comuniști germani, iar traiul și-l câștigau din articolele ce apăreau în presa comunistă finanțată tot de Moscova.

Pentru a-și arăta loaialitatea față de binefăcătorii lor, ei se repeziră în fața participanților la Congres și intonară "Internaționala". Cu asta toată munca secretă s'a dus automat de râpă.

După doi ani, în 1937, avea loc în Spania numai o reuniune a scriitorilor, la care André Gide a fost declarat "trădător" pentrucă descoperind adevărul, nu a mai scris nimic în apărarea intereselor Uniunii Sovietice. El văzuse raiul sovietic și scrisese memorabila carte "Reîntoarcerea din URSS", în care mărturisea realitatea sovietică.

Sovieticii, la rândul lor și-au pierdut interesul de a mai finanța astfel de congrese, eșecul politic fiindu-le prea mare.

După ani de zile, Alexander Abusch, Ministrul Culturii din Republica Democrată Germană a încercat să lămurească incidentul de mai sus în felul următor : "Noi trăiam într'o perioadă de ilegalitate iar cel care divulga acest camuflaj era un trădător al clasei muncitorești".

Oare acest mare profesor, medic cu mare experiență atât în medicină cât și în politica de culise a Kremlinului, ar fi îndrăznit să-și știrbească poziția lui morală și cinstea în societate printr'o doză mai mare de cofeină ? Există însă și varianta logică a "enciclopediștilor" din lagăre : Maxim Gorki, devenise supărător lui Stalin prin criticile adresate situației existente. Deci este posibil ca însăși mâna lui unită cu cea a lui Genrich Jagoda să fi fost aceea care a dublat dozele prescrise de Prof.Plitniow, ca în atâtea cazuri întâmplate și cunoscute din istoria scrisă și nescrisă a NKVD-ului.

După câteva zile dela publicarea comunicatului, Prof.Dr.Plitnoiw, a fost arestat și băgat direct în mașinăria anchetatorilor specialiști din Liublianka. A fost maltratat de către anchetator ca un borfaș de rând, de mai multe ori, chiar și atunci când de față era însăși G. Jagoda.

Procesul a fost public, dar numai pentru persoane cu legitimație specială și pentru membrii Ambasadelor acreditate la Moscova. Odată, când a intrat în sala de judecată un membru al Ambasadei Americane, pe care Prof.Plitniow îl tratase, el a ridicat mâna în semn de salut. Gestul nu a scăpat ochiului vigilent al GB-ului și avea să-i fie amintit de către anchetator după câțiva ani.

Prof.Dr. Plitniow a fost condamnat la 20 de ani și dus în închisoarea "Polit-Isolator" din Zlato-Ust. În același "Polit-Isolator" avea să fie adus în 1954, și ținut la secret, fostul secretar de partid din Leningrad W.M.Adrianow, una din figurile politice importante ale timpului, dispărut fără urmă în 1953, în împrejurări misterioase. Cu siguranță că a fost victima luptei de putere obișnuită între comitetul de Partid din Leningrad și cel din Moscova. Nu era pentru prima dată când se întâmpla așa ceva.

Interesante sunt destăinuirile făcute de Prof.Plitniow unui prieten de-al meu, Prof.Dr. Mannheim, cu care a fost împreună și despre care voi vorbi mai târziu. El spunea că în timul cercetărilor din Liublianka după nenumărate maltratări din partea anchetatorului, acesta a fost schimbat ca urmare a unei plângeri făcută superiorului, care din întâmplare îi fusese cândva pacient și ordonă ca să fie trimes pentru tratament în ambulanța închisorii. Acolo a fost îngrijit de o soră care lucra în acestă infirmerie și care deasemenea era închisă și reținută în Liublianka. Plitniow putu să schimbe cu ea câteva fraze scurte când însoțitorul său părăsise pentru puțin timp camera, la rugămintea sorii. Așa descoperi el că sora medicală nu era altcineva decât Fanija Kaplan care, la 30 August 1918, a atentat la viața lui Lenin rănindu-l cu trei focuri de revolver. Aste se întâmpla în momentul când Lenin urca în automobilul ce trebuia să-l ducă la turnătoria "Michelson" din Moscova, unde trebuia să țină un discurs.

Fanija Kaplan făcea parte dintr'o familie evreiască, care de frica pogromului țarist contra evreilor, emigrase în USA. Fanija a fost închisă în lagăre de muncă forțată în Siberia, iar după eliberare rămăsese în Rusia.

La data când s'a produs atentatul Fanija Kaplan era gravidă, motiv pentru care Lenin a dat ordin să nu fie executată, ci drept pedeapsă, ea trebuie să trăiască spre a vedea cu ochii ei desvoltarea noului Stat Socialist Comunist înfăptuit de el.

Din informațiile culese cu multă migală dela diferite personalități, chiar dela unii care au lucrat sau au avut contact cu Lublianka, rezultă că Fanija Kaplan a născut o fetiță, care a fost crescută un timp în închisoarea Liublianka. Ea ar fi absolvit chiar o școală superioară sub un alt nume, ascunzându-i-se adevărul asupra originii. Timpul cel mai greu l-ar fi avut cât a trăit Dsiershinskij care, (după unii) de mult ar fi jupuit-o de vie, dacă nu ar fi fost obligat să se țină de promisiunea dată

lui Lenin. Cât timp a trăit trecea foarte des ca să o vadă în închisoare. Numai după moartea lui, i s'a dat posibilitatea să lucreze ca soră la infirmeria închisorii. Nu am putut afla niciodată ce s'a întâmplat cu ea mai târziu sau ce a devenit fiica ei.

Europa era în flăcări când, în Ianuarie 1940, Prof.Dr.D.D.Plitniow a fost readus de urgență la Moscova, din ordinul lui Berija, care devenise mai marele NKVD-ului. De data aceasta nu se cerceta otrăvirea lui Maxim Gorki, ci activitatea de spion a profesorului Plitniow. Era de astă dată acuzat de a fi spion american, prin intermediul Ambasadei Turce la Moscova.

Totul începu cu un ordin primit de-a se prezenta la ambasada turcă din Moscova, din partea Comisariatului Poporului pentru Afacerile Interne, ordin ce fusese dat la rugămintea ambasadorului turc. Bolnavul nu era altcineva decât Președintele Kemal Atatürk, care se afla într'o vizită oficială în URSS, la începutul deceniului al patrulea. După sosirea lui la Moscova, probabil din cauza schimbării climei, s'a îmbolnăvit de o gripă care l-a ținut la pat. Îngrijorați de soarta președintelui, cei din Ambasadă au refuzat ajutorul medicilor sovietici, care se ocupau de personalul ambasadelor acreditate la Moscova, căci nu aveau încredere în ei. Au insistat ca Prof.Dr.Plitniow să-l trateze pe președintele Atatürk. Acesta îi era cunoscut președintelui dela o recepție oferită în cinstea lui de către Guvernul Sovietic, unde fuseseră invitate și personalități din viața publică, printre care și profesorul nostru. La acest banchet l-a cunoscut președintele Atatürk pe Prof.Dr.Plitniow. De aceea a cerut să fie consultat de el și de nimeni altul.

Ordinul a fost trimes de Comisarul Poporului pentru legăturile cu străinătatea Jdanow. Prof.Dr.Plitniow s'a dus și l-a tratat pe Președintele Turciei. Ca să se asigure că nu va avea vreo neplăcere născută din invidie, el făcuse o cerere scrisă să i se aprobe să fie însoțit de un grup de specialiști, ceeace i s'a refuzat categoric. S'a prezentat așadar singur, l-a tratat pe președinte cu eficacitate, și toată lumea a fost mulțumită. În ultima zi de tratament, Președintele Turciei, drept recompensă i-a dăruit propriul ceas de buzunar, ceas de aur cu lanț, pe care pusese să se graveze "Din partea lui Atatürk".

Prof.Plitniow s'a despărțit de pacientul său cu toată simpatia și respectul pe care i le purta. El a arătat tuturor darul primit fiind chiar felicitat personal de Jdanow.

După alți doi ani, soția unuia din membrii Ambasadei Americane, a refuzat la rându-i categoric să fie tratată de către medicii specialiști pentru corpul diplomatic, cerând să vie Prof.Plitniow. Rugămintea Ambasadei a fost imediat aprobată de Comisarul Afacerilor Externe și de conducerea NKVD-ului. Tratamentul a reușit pe deplin, iar ca recompensă, Plitniow a primit un nou cadou de mare valoare. Americanii, cunoscând slăbiciunile celor din Kremlin, au mai trimes în

plus şi o scrisoare de mulţumire Comisarului Poporului pentru Sănătate, în care preamăreau ştiinţa medicală din Uniunea Sovietică. Toată lumea era mulţumită.

Aceste fapte au devenit capete de acuzare şi a fost învinuit de către anchetator, că pe lângă că l-a otrăvit pe marele fiu al Uniunii Sovietice, Maxim Gorki, mai era şi un trădător de patrie, un spion al americanilor şi al turcilor.

In Lublianka a stat în celula 34 tot timpul, iar la 8 Mai 1940 a fost scos din celulă şi trimis cu o destinaţie necunoscută, cu toate că nu primise o nouă pedeapsă, dată de vreun Tribunal.

Soţia lui Plitniow fusese deportată în Kasachstan încă din anul 1936 cu toate că ea nu avusese nici un amestec în problemele soţului. Aşa se distrug un om, o situaţie, o familie, când NKVD-ul, care are ochiul ager, trebuie să aibă totdeauna dreptate.

Din miile de cazuri interesante pe care le-am întâlnit sau de care am auzit, cu ştiri oficiale false, cu afaceri murdare, am ales-o pe următoarea. Este povestea unei franţuzoaice şi a unui evreu din Caucaz.

Inginerul chimist Schargorazkij, de origină evreu, din localitatea Nalcik, Kabardine Balkară ASSR din Caucaz (cu o populaţie de 88.000 de locuitori) era căsătorit cu o franţuzoaică pe care o cunoscuse în timpul studiilor universitare în Germania şi Franţa şi lucra ca inginer principal la întreprinderea de Chimie din localitate.

Soţia lui, doctoriţă oftalmoloagă, era ca şi el, foarte apreciată în întreaga localitate, mai ales că era franţuzoaică şi foarte cochetă, ştiind să se facă iubită de pacienţii ei.

Odată cu începerea războiului fino-sovietic, în 1939, maşinăria propagandei se puse în mişcare chemând populaţia să se înroleze voluntar în armată pentru apărarea "libertăţii" şi a patriei iubite. Entuziasmată, primind şi asentimentul soţului, franţuzoaica-doctoriţă s'a înrolat voluntară în rândurile celor care îngrijeau de răniţi.

Cu asta ea dorea să-şi arate loaialitatea faţă de noua ei patrie, loaialitatea soţului faţă de regim şi de partid, ştiind că face un gest plin de umanitate pentru semenii ei, acolo unde i se cerea şi era nevoie de cunoştiinţele ei.

La începutul anului 1941, soţul a primit înştiinţarea oficială că soţia lui, doctoriţa Schargorazkij, a căzut pe frontul fino-sovietic.

Disperat de pierderea suferită, la declanşarea războiului germano-sovietic, el s'a prezentat voluntar la cercul de recrutare. Nu i s'a aprobat plecarea ci a fost mobilizat pe loc, din cauza meseriei pe care o avea.

Armata sovietică, în mare derută, se retrăgea, dând posibilitatea vârfurilor armatelor germane şi române să se apropie de localitatea Nalcik. In acest timp Armate a 37-a sovietică a fost zdrobită de trupele germano-române. Din partea Armatei române a luat parte la bătălie, Divizia a 2-a de Munte, al cărui Comandant era Generalul Dumitrache.

Evacuarea locuitorilor, chiar şi a specialiştilor, a fost amânată până în ultimul moment, în timp ce organele de partid şi NKVD, fuseseră evacuate primele. Astfel şi inginerul Schatgorazkij nu obţinu permisul de evacuare din partea secretarului de partid, iar când această aprobare a sosit, era totul prea târziu, căci localitatea Nalcik fusese încercuită de trupele germane şi române, iar trupele de apărare sovietice capitulaseră. Era în ziua de 25 Octombrie 1942, zi sărbătorită cu mare bucurie de locuitorii localităţii care se îmbrăcaseră în hainele lor cele mai bune să-i întâmpine pe eliberatori cu flori şi mare entuziasm. Această bucurie dură din păcate foarte puţin, adică numai până la 3 Ianuarie 1943, când trupele germano-române primiră ordinul de a se retrage de pe întregul front din cauza evenimentelor militare de pe frontul dela Stalingrad.

Comandantul Armatei Germane, în proclamaţia sa către locuitori, a cerut ca fiecare să se întoarcă la locul său de muncă şi să-şi vadă de treabă şi de gospodăria lui.

Noul primar al oraşului Nalcik, împreună cu consiliul comunal, au făcut un apel către întreaga populaţie să doneze aur şi pietre preţioase pentru împodobirea harnaşamentului unui cal alb, care urma să fie dat cadou Führerului Germaniei, Adolf Hitler, drept mulţumire pentru eliberarea localităţii de sub comuniştii-bolşevici.

Populaţia a donat din belşug, harnaşamentul a fost excepţional executat cu vechea artă şi măestrie caucaziană, iar de coama calului a fost prinsă o banderolă albă pe care scria "Un cadou din partea oraşului Nalcik, drept mulţumire pentru eliberarea de comunişti.

Calul, împreună cu o delegaţie oficială din partea oraşului, au părăsit localitatea într'un vagon special amenajat pentru lunga călătorie. Nu am putut urmări ce s'a întâmplat cu delegaţia respectivă şi dacă a fost sau nu, cadoul predat Führerului.

Pe timpul scurtei ocupaţii, întreaga populaţie dela mic la mare s'a bucurat de eliberarea localităţii din mâinile comuniştilor, deoarece cu două decenii în urmă, avuseseră mult de suferit şi nu uitaseră asasinatele, violările şi deportările efectuate atunci de bolşevici.

După retragerea trupelor germane şi române din Nalcik, trupele sovietice reocupară oraşul şi-l izolară complect. Noul comandant militar, a dat un ordin ultimativ cetăţenilor să nu-şi părăsească locuinţele. Fiecare clădire, fie ea cât de mică şi neînsemnată era păzită zi şi noapte iar alimentele au fost distribuite de către armată. In fiecare zi localnicii au fost duşi la diferite centre de anchetare ale birourilor NKVD. După circa trei săptămâni, toţi locuitorii au fost condamnaţi de un Tribunal Special la diferite pedepse între 8 şi 15 ani.

Primarul şi întreg consiliul comunal au fost condamnaţi la moarte în baza paragrafului 58-1 ca "trădători de Patrie". Copiii au fost duşi în coloniile de Stat pentru a fi crescuţi şi reeducaţi în spiritul comunist. Cei trecuţi de 10-12 ani au fost deasemenea condamnaţi ca şi părinţii

lor, fiindcă au făcut anumite servicii soldaţilor şi ofiţerilor germani şi români, ori au primit cadouri şi dulciuri din partea acestora.

Ing.Chimist Schargorazkij a fost condamnat la 10 ani, cu toate că s'a putut dovedi cu martori că nepărăsirea localităţii s'a datorat ordinului dat de secretarul de partid. S'a dovedit deasemenea că nu a contribuit cu nimic la împodobirea calului alb, simbolul de mare recunoştinţă şi admiraţie al mai multor popoare şi triburi din Caucaz şi de dincolo de Marea Caspică din Asia-Siberiană. Sunt triburi acolo dela care poţi primi totul, absolut totul, până şi întreaga familie, dar niciodată calul. Iar dacă ţi-l dau, înseamnă că eşti "Idolatrizat". Singura vină găsită inginerului este că a lucrat mai departe în acelaşi loc de muncă ca şi înainte de 25 Octombrie 1942.

În Decembrie 1943 se afla în lagărul Sizrani, iar de aici, în Februarie 1944 a fost îmbarcat într'un transport cu direcţia Workuta, unde a ajuns după o lungă şi aventuroasă călătorie de câteva luni.

Soarta şi-a spus cuvântul. S'a stabilit că soţia lui, care fusese dată oficial "căzută pe front", trăia şi se afla la 28 Octombrie 1943, în lagărul Central "San Gorodok" din oraşul Kotlas. Acest lagăr aparţinea de GUZDS (Glawnaija Uprawlenija Zeleznija Dorogija Stroikij) Direcţia Generală Construcţii de Căi Ferate, ce erau subordonate direct NKVD-ului, Direcţia Nord.

Fusese condamnată la 8 ani de lagăr pentru acuzaţia de a fi "burgheză", dar, după gurile rele, ea îl pălmuise pe politrucul unităţii când acesta, folosindu-se de "dreptul de politruc" a vrut să o înghesuie. Ea sosise în acest lagăr la începutul lunii Octombrie pentru a o înlocui pe doctoriţa Mohova. O dispoziţie venită de "Sus", ordonase expedierea de urgenţă a condamnatei într'o regiune din Nord. Ea avea deasemenea o condamnare de 8 ani pentru "înrudire familiară "(Celenij semeij). Soţul ei era tot medic, condamnat în 1938 ca "trădător de Patrie" (ismenik rodina). Erau din Leningrad, iar el făcuse parte dintr'un mare număr de procese politice din acel timp. Singura vină a soţiei era numai că îşi alesese ca soţ un viitor "trădător de Patrie".

Inginerul Schargorazkij a lucrat în mai multe mine din Workuta. Eliberat în Ianuarie 1954, slăbit şi bolnav Schargorazkij a murit la numai două luni, fără să mai primească ştirea, care a sosit cu două zile întârziere că soţia lui trăia şi lucra la Kotlas.

Prietenii lui intimi povesteau că Schargorzkij, în tinereţea lui când studiase în Germania, dar mai ales în Franţa făcuse parte din "Loja Masonică". Din această cauză era foarte trist şi ce nu ar fi dat să poată lua contact din nou cu ei, fiindcă era singura lui speranţă că numai ei îl vor putea ajuta să scape din acest iad pământesc.

Membrii ai Lojei Masonice, am întâlnit foarte mulţi în timpul detenţiei mele, fie în Bautzen, fie în lagărele din Uniunea Sovietică, dar prea puţini dintre ei erau de acord să relateze ceva despre scopul, rolul şi

intenţiile politice ale acestei organizaţii destul de curioase, pentru un tânăr descurcăreţ şi destul de nebun spre a-şi băga nasul prin toate locurile care îl interesau şi nu le cunoştea. Cei pe care i-am cunoscut eu, aflaţi într'o situaţie grea şi o mizerie de neînchipuit, aveau tăria şi moralul atât de ridicat şi aici în cea mai decăzută societate, reuşeau să se ridice deasupra majorităţii, prin caracterul şi intelectualitatea lor, dar mai ales prin clarviziunea evenimentelor politice.

Citisem din întâmplare despre ei în timpul războiului, dar totul era scris şi văzut prin prizma politică a celor care dirijau Germania. Eu nu avusesem posibilitatea să mă informez mai amplu, poate nici interesul, fiind în floarea tinereţii când viaţa trebuia gustată din plin, pentrucă nimeni nu-ţi putea garanta ce va fi mâine. Războiul îşi avea legile lui, iar eu învăţasem şi mi-a prins bine că "azi e azi, mâine vom vedea", atâta timp cât durează acest război nedorit de nimeni.

Deci, descrierile citite de mine, scurtul meu orizont de viaţă, mă aţâţau să ştiu mai mult acum când nu mai eram liber, ci închis ca o fiară sălbatică, de un duşman cu care nu avusesem nimic de împărţit. Ce citisem despre ei era numai răutate, fiind calificaţi drept decăzuţi, hrăpăreţi în toate afacerile pe care le făceau, josnici din cauza trădării de orice nuanţă, numai a "lojei" nu, iar cerinţele şi obligaţiile acesteia erau secrete şi "tabu", pentru orişicare muritor de rând. Multe lucruri auzite sau citite deveneau simple fantezii sau poate un vis bun sau rău. Acum eram eu interesat să aflu dela ei cât mai mult; căci numai aşa îmi puteam îmbogăţi cunoştinţele pe care nu avusesem şansa de a le învăţa în armată. Deci cum descopeream pe unul dintre ei şi îmi era simpatic, mă agăţam de el ca o căpuşe în blana oii. Ce îmi putea strica în viaţă, chiar dacă ar fi fost ceva rău, deci mai bine îl ascultam pe el, decât reţetele mâncărurilor şi ale prăjiturilor speciale şi gustoase, de care nu mai puteam închide ochii cu gândul la ele, în timp ce maţele îmi ghiorăiau de foame.

Primul pe care l-am cunoscut a fost omul care m'a impresionat cel mai mult în acele timpuri, ba chiar şi după aceia, între zidurile reci şi umede ale închisorii Bautzen. Era un Baron, un nobil din Prusia orientală, care îşi trăise mai toată tinereţea în Elveţia, cu toate că era german. De tânăr îşi pierduse tatăl, iar maică-sa se retrăsese cu el lângă Berna unde şi-a urmat liceul şi mai târziu toate studiile universitare. Îmi cer scuze şi este o ruşine că tocmai numele lui l-am uitat sau mai bine zis mi s'a şters de pe creier cu timpul anilor. Este unul dintre puţinii oameni care, inteligent fiind, s'a acomodat situaţiei fără şovăială, nu şi-a dat niciodată aere de superioritate aşa cum făceau alţii care, dacă aveau un titlu universitar, se credeau cineva.

Ne cunoscusem spitalul lagărului special nr.4 Bautzen, unde fusesem internat cu mare greutate, suferind de o boală de rinichi. Odată cu mine a fost internat şi berlinezul Huppe, un fost agent de poliţie din Berlin şi-

am stat în salonul nr.4 dela subsolul spitalului. Salonul avea 12 paturi suprapuse, care erau toate ocupate. Printre pacienţi se afla un mare funcţionar din partidul NSDAP, cu un înalt grad în SA, originar din Turingia şi căruia noi îi spuneam "Generalul". El a decedat în toamna anului 1948. În cele două luni cât am fost internat au murit 11 bolnavi în salonul nostru.

Sanitarul nostru nu era un condamnat, ci un internat ca mai tot personalul spitalului şi al bucătăriei. El a fost sergent-sanitar în armata regulată şi fusese mult timp staţionat cu unitatea sa în România în timpul războiului. Ştia să vorbească destul de bine româneşte, şi-i făcea mare plăcere să vorbească cu mine. Nu-l putea suferi însă pe Huppe, care era un mic găinar de oraş.

"Baronul" vorbea mai multe limbi străine şi putea să povestească excepţional de frumos din călătoriile sale în lumea întreagă. Luase parte la două expediţii în Birmania, una în Mexico, cutreierase India în lung şi în lat, iar Europa o cunoştea ca pe buzunarul propriu. Ca om era foarte modest, iar superioritatea lui intelectuală nu o simţea nimeni şi nici nu încerca să şi-o impună cuiva când da un sfat ori un răspuns la vreo întrebare ; era numai bunăvoinţă. Pentru mine, un tânăr de 22 de ani era un "erou" al vieţii, al comportării, al prieteniei în timpuri bune şi grele, era ceva aparte faţă de ceeace cunoscusem până atunci. Opus lui erau un "Oberstudiurat" Consilier superior, care cu toate că era un intelectual bine pregătit, prin comportarea lui faţă de ceilalţi şi faţă de situaţie, rămânea inferior baronului pe toate tărâmurile vieţii şi ştiinţei.

Într'o seară, după ce se stinsese lumina, cu toate că era strict interzis de a se mai vorbi în salon, el ne-a povestit despre începutul, organizarea internă şi externă, viitorul Lojei Masonice. Din păcate întreaga discuţie pe care o împărţise pe mai multe seri nu s'a treminat şi nu am putut urmări până la urmă, căci el a fost eliberat din spital şi retrimes în clădirea închisorii, în sala nr.8 din corpul principal. Nu l-am mai întâlnit niciodată, dar am auzit că ar fi decedat în Noiembrie sau Decembrie 1949. Despre cele auzite nu am vorbit niciodată cu nimeni şi nici nu am să vorbesc, căci aceasta i-a fost rugămintea, condiţia de a nu vorbi, iar respectul pe care i-l port după atâţia ani de zile, mă obligă să-mi ţin cuvântul. Să-i fie ţărâna uşoară !...

La Workuta şi chiar în Potma-Jawas, unde societatea care te înconjura era atât de diferită, am mai întâlnit "Masoni", chiar foarte mulţi, din diferite Loji ; ruseşti, germane, cehe, austriece, belgiene, franceze şi baltice, dar niciunul nu a fost şi nu se putea compara sau egala cu Baronul din Bautzen.

În lagărul nr.2 din Workuta, în brigada de curăţirea pietrei, a cărbunelui dela mină (paroda viborka), lucra în 1950-51 austriacul Dr.Kültreiber, funcţionar ministerial din Viena cu o condamnare de 25 de ani pentru spionaj. Era căsătorit cu o suedeză care, spre norocul ei, nu

fusese arestată de eliberatorii sovietici, căci nu se găsea în Viena în acel moment. Acest Dr.Kültreiber, care lucra în aceeaşi brigadă cu diplomatul german Cristian Zinsser şi locuia în aceiaşi baracă - cel puţin pentru un timp scurt - cu prietenul meu Fritz Cloos, ţinea câte odată în grupurile germane câte o conferinţă pe diferite teme şi nu numai odată a vorbit şi de "Loja Masonică" austriacă în timpul Imperiului Austro-Ungar şi după aceea în Republică. Era un "As" în problemele economice şi cred că de aceia a şi putut lucra după eliberarea lui din URSS în 1955, ca Profesor la renumita şcoală de Economie Internaţională din Viena (Welt Handelschule Wien). El a mai fost şi Consilier Economic al Firmei Krupp din Austria (Wirtschafstberater).

Un alt austriac, din acelaşi lagăr şi aceiaşi perioadă era Eugen Blüm, eliberat şi el în Mai 1955, după semnarea Tratatului de Stat cu Austria. Era condamnat pentru spionaj, nici nu se putea altfel. Dr.Ing.Eugen Blüm, era originar din Viena. Afară de o comportare impecabilă faţa de toată lumea şi adaptarea la situaţia reală, el avea şi un trecut destul de interesant. Ca tânăr ofiţer, a fost primul pilot de aviaţie militară K.u.K., în Armata Austro-Ungară. În al doilea Război Mondial, a avut o misiune specială din partea Berlinului, pentru a construi în "Cornul de Aur" (Halic) o bază navală submarină după sistemul celor existente în Franţa la Brest şi Loriant (cu o lungime de 6 kilometri şi care se afla pe malul european al Bosforului, separând oraşul Istambul în cartierele Pera şi Galata la Nord şi Stambulul de Sud).

Un lucru care trebuie amintit este că Dr.Ing.Eugen Blüm era şi un vechi membru al Lojei Masonice din Viena, încă din perioada când era un tânăr ofiţer K.u.K. Numai de câteva ori a amintit acest lucru, dar nu a intrat niciodată în detalii. El era şi un tip aparte, nu vorbea niciodată prea mult, mai bine asculta ce vorbeau şi povesteau alţii.

El este şi persoana care desconspirase o mare gafă sovietică, în cadrul minei nr.7 din Workuta lucru care a ajuns cunoscut cu timpul în mai toate lagărele politice din Regiunea Workuta.

Sovieticii copiaseră locomotivele electrice de mină după cele fabricate de firma germană Siemens. Nu copiaseră numai locomotiva în întregime dela A la Z, dar nu uitaseră să reproducă şi "Pansonul" firmei Siemens care se găsea în acelaşi loc ca şi la original. Mai mult, specialiştii sovietici nu uitaseră să reproducă până şi zvastica Naţional Socialismului, în timp ce cu litere mari, în alt loc, se vedea vizibil pansonat "Made in URSS". În această direcţie se pot da mii de exemple şi întâmplări, în privinţa furtului de patente germane şi internaţionale, care purtau pansonul "Made CCCP".

Dr.Ing.Eugen Blüm avea să fie şi noul Director al reprezentanţei firmei A.E.G., secţia străinătate din Austria. După cum am aflat a decedat în 1969 la Berlin.

Tot francmason a fost şi consilierul economic Reissner, un austriac condamnat la 25 de ani care lucra în mină şi locuia în aceiaşi baracă cu românul Tănase Rădulescu, un intelectual din Prahova/România. Din lagărul nr.2, mina nr.7 din Workuta a fost transferat în 1954 în lagărul nr.11 din Jawas/Potma - Dumbrav-lag. din Republica Mordvină. Din acest lagăr a fost eliberat la 15 Mai 1955, ca urmare a semnării Tratatului de Stat cu Austria.

Francmason a fost şi prietenul meu, belgianul Philippe Dejagher, numai că el ca şi alţii au discutat prea puţin despre "Francmasonerie".

O singură dată a vorbit în cadrul grupului francez despre "Loja Masonică" din Belgia, începutul istoric şi desvoltarea ei în Valonia, Flandra şi Olanda şi legăturile politico-economice cu Loja Masonică Franceză din Paris şi din provincie.

Atât la Workuta cât şi la Potma-Jawas am întâlnit foarte mulţi Francmasoni, originari din teritoriile de azi ale Uniunii Sovietice. In majoritate erau foşti nobili ruşi, cu studii în Occident, foarte culţi şi mai toţi cunoscători ai mai multor limbi străine. Ei erau deţinuţi de ani de zile, unii de peste 30 de ani, majoritatea fuseseră condamnaţi ca mari moşieri. Supravieţuiseră datorită constituţiei fizice sănătoase, dar erau numai un mic procentaj dintre cei condamnaţi. Ca masoni, nu fuseseră cercetaţi în primele lor anchete, căci comisarii-anchetatori de atunci, în majoritatea lor habar n'aveau ce era "Loja Masonică" şi nici nu îi interesa. Primele anchete de care auziseră au fost în perioada anilor 1937-1939, când se produsese o panică în rândul politrucilor din lagăre, dar nici ei nu-şi puteau închipui această enigmă spontană venită aşa de târziu. In Rusia ţaristă, după spusele unora, fuseseră mai multe Loji, prezente în mai toate marile oraşe.

Dela un francmason rus din Jawas am aflat de soarta unui spaniol cu numele de Jose Geişart, originar din Lerida, o localitate lângă Barcelona, cu care stătuse scurt timp în aceiaşi celulă în închisoarea Butirk din Moscova. Il cunoscuse foarte bine pe acest spaniol-catalan, care luase parte la războiul civil din Spania ca voluntar în armata republicanilor între 1936-1939. Acesta îi povestise cu multă amărăciune aventuroasa lui soartă , cauzele ce îl determinaseră să-şi părăsească meleagurile însorite ale Spaniei, schimbându-le cu steaua roşie şi rece a sovietelor. El povesti că, odată cu primul pas făcut pe pământul făgăduinţii, la Odessa, şi primirea cu pâine şi sare de către autorităţile respective şi de reprezentanţii populaţiei, era fericit şi totul îi dăduse speranţa într'un viitor strălucit. Dar, în zilele următoare, cercetările de zi şi noapte, i-au spulberat fanatismul şi înrolarea lui voluntară, în lupta de eliberare şi dreptate de partea republicanilor. Sosit cu un cap plin de idealuri, aici pe pământul făgăduinţii, s'a lovit de pragul de sus, durerea l-a făcut să deschidă ochii şi să vadă adevărul în faţă şi astfel să-i vină ideia de a arunca o privire în spatele culiselor

teatrului sovietic. Acum îl înţelesese el pe Balzac şi ce voia acesta să spună, când a scris despre ruşi : "Ei iau visul drept o realitate, iar realitatea drept un vis urât".

Dar el nu era rus, el era un "Hidalgo", un spaniol, un om de onoare din cap şi până în talpa piciorului şi nu un visător, ce îşi odihnise oboseala zilei grele, sub cojocul plin de musafiri nepoftiţi, în spatele vetrei din tinda casei. El nu părăsise Spania lui numai de dragul de-a trăi mai bine şi de a acapara puterea trădându-şi camarazii, dar nici să cerşească zdrenţe, o haină sau o cămaşă care abia se mai ţineau din petecele de pe ele.

Intrase în rândurile "proletariatului" spre a lupta pentru o viaţă mai bună pentru toţi şi pentru libertate şi democraţie, dar nicidecum pentru a deveni şi intra în rândurile proletariatului zdrenţăros pe care-l întâlnise peste tot aici. El era unul dintre cei mulţi care le vorbiseră camarazilor spanioli despre libertate şi marea luptă dusă de fraţii proletari din Uniunea Sovietică pentru eliberarea clasei muncitoare şi ţărăneşti de sub exploatarea omului de către om. Dar camarazii lui erau tocmai fiii de ţărani şi muncitori care, ademeniţi de propaganda cea mare s'au înrolat spre a apăra libertăţile şi idealurile promise. Da ceeace găsiseră aici, fericirea care îi aştepta, în afară de primirea pompoasă cu care fuseseră întâmpinaţi, era foametea şi sărăcia, şefi peste şefi, frică şi groază, laşitate şi supunere oarbă, până şi interzicerea de a părăsi localitatea şi împrejurimile.

Lupta dusă pentru apărarea unui ideal internaţional şi vărsarea de sânge pe fronturile Spaniei în rândurile combatanţilor republicani, nu aduseseră câştig decât acelor afacerişti care îşi văzuseră şi încercaseră noile arme de război pe spinarea combatanţilor.

Camarazii lui şi el părăsiseră Spania cu vaporul, îmbrăcaţi cum erau, cel mult cu arma pe care o îndrăgiseră ca şi pe propria soţie. Acolo era cald, aici începuse frigul şi se apropia iarna, iar camarazilor le trebuia îmbrăcăminte. Dar cine să le dea, dela cine să ceară, sau pe cine să întrebe, nimeni nu ştia nimic. Dacă primiseră ceva şi asta mai mult decât avuseseră nevoie, erau sfaturi şi promisiuni, plus îndoctrinare zilnică. El şi camarazii lui nu aveau nevoie de aşa ceva, ei aşteptau să li se dea ceeace li se promisese în convorbirile şi dezbaterile avute, mai ales în timpul călătoriei cu vaporul. Ei nu doreau să trândăvească ci să muncească şi să-şi poată îndeplini visul vieţii, visul şi dorinţa pentru care veniseră. Cu toţii ajunseseră la disperare, se săturaseră de tovărăşia aceasta întunecoasă. Cum va fi mai târziu, dacă începutul este atât de respingător ?

Intr'o zi, sătul de atâta umilinţă şi cerşit pe la fiecare uşă, în disperare de cauză, pentru a-şi descărca sufletul, a strigat în gura mare, ca să fie auzit de toţi, adică de camarazii şi fraţii lui de suferinţă, dar şi de şefii politici care îi administrau :

- " ... la noi în Spania purtam cămaşă şi chiar izmene din mătase, aici nici stambă de americă nu avem"...

Arestat în aceiaşi noapte, insultat ca provocator, a fost dus la gară şi cu primul tren trimes în direcţia Moscova unde a fost imediat băgat în maşinăria de anchetă a NKVD-ului, iar în timpul cercetărilor învăţase că anchetele nu se fac numai ziua ci şi noaptea, iar când este nevoie zi şi noapte. A fost mutat în hotelul închisorii Butirka cu o clasă de lux mai inferioară şi a stat în celula 82, unde l-a cunoscut camaradul lui şi al meu de soartă.

Timpurile se schimbaseră şi José Geişart, acel Hidalgo disciplinat se transformase ca prin metamorfoză într'un răzvrătit, chiar agresiv, care dăduse loc la unele incidente cu personalul închisorii dar şi cu cei din direcţie. Aceştia din urmă îl mutară drept pedeapsă în pensionul de mahala al închisorii Butirka, în pitorescul turn "Başnija", unde cu 165 de ani în urmă fusese închis Emilian Ivanovici Pugaciow, după 1775. În această toamnă târzie, Noiembrie şi Decembrie 1940, oaspeţii închisorii Butirka se puteau evalua la circa 25.000. Deţinuţii erau în marea lor majoritate polonezi, evrei din Polonia, ucrainieni, ruşi, basarabeni, iar grupuri mai mici lituanieni, letoni, estonieni şi finlandezi.

Unde o fi rămas tânărul spaniol, nu am mai aflat. Un lucru este sigur, el a avut mult de suferit de pe urma mândriei lui, dar nici sovieticii nu au fost fericiţi cu el căci le-a dat cu siguranţă, mult de furcă. Astfel de oameni, odată ce sunt oţeliţi, şi nici moartea nu-i mai înfricoşază, o înfruntă chiar direct şi de aceştia se tem sovieticii. Îmi pot închipui cât de mult l-au înjurat anchetatorii şi sentinelele şi ce nu ar fi dat să scape cât mai repede de el.

Bietul "Hidalgo", abia în spatele acestor ziduri groase, mâzgoase şi umede, a aflat adevărul atâta vreme căutat. Aici a găsit un adevărat prieten de suferinţă care i-a destăinuit multe despre fericirea pe care comuniştii au adus-o poporului rus şi celorlalte popoare şi triburi de pe întreaga întindere a Golgotei Răsăritene. Astfel a aflat că prima zi de fericire dată poporului rus sovietic "Legal", a fost ziua de 19 Ianuarie 1918, odată cu Decretul (Ukaz) pentru "desfiinţarea dreptului de proprietate de teren".

În oraşe, casele au trecut direct în proprietatea şi administraţia noului "Soviet" orăşănesc. Cât priveşte întreprinderile, fabricile, băncile, asigurările şi comerţul exterior, au trecut, pe parcurs, sub tutela "Sovietului" raional, regional sau republican.

Pentru prima dată a auzit că acelaşi "Decret" (Ucaz) a efectuat separarea bisericii de Stat, confiscarea întregului inventar bisericesc, a proprietăţilor, conturilor bancare, pământurilor şi clădirilor, care au trecut automat în proprietatea Statului Sovietic, fără nici o despăgubire. Această lege este şi astăzi în vigoare, aplicându-se automat în orice

teritoriu ocupat ulterior de către sovietici, sau în cele care vor fi ocupate în viitor. Forma juridică trebuie să fie gata de a fi aplicată imediat şi fără întârziere.

Sovieticii au mers şi mai departe : au confiscat totul din ceeace credeau ei că se pot face sau stoarce bani. În aceiaşi categorie au intrat : căile ferate, căile rutiere, căile maritime şi fluviale cu întregul lor inventar, întreaga industrie, hotelurile, pensiunile, restaurantele, cârciumile, până şi sufletul mujicului rus.

Au urmat : desfiinţarea totală a justiţiei ţariste, eliberarea tuturor deţinuţilor fie ei politici sau de drept comun, desfiinţarea tribunalelor pe care şi le-au însuşit însă imediat tscnekiştii. Legea nu exista, legea erau ei şi o aplicau tot ei tscnekiştii în Tribunalele Revoluţionare pe care le-au înfiinţat după cum credeau sau aveau nevoie, dela caz la caz.

Noua justiţie şi tribunalele noi au fost introduse oficial în 1923, după mulţi ani de anarhism şi banditism. Noile legi erau un fel de ghiveci internaţional, cu paragrafe şi aliniate furate din toate codurile de drept civil şi militar din lumea întreagă.

Prin noua lege se legifera dreptul la proprietate pentru mii de ţărani asupra terenului pe care aceştia îl posedau în 1922. Deci cel căruia în 1918 i-a fost naţionalizat terenul agricol, era "chiabur" şi de aceea, prin noua lege, nu primea nimic, nici nu avea dreptul să fie propietar de teren agricol. Întregul inventar agricol naţionalizat, rămânea pe mai departe în proprietatea statului. Astfel se născuseră "SMT"-urile - staţiile de maşini şi tractoare -.

Noile legi intrau în vigoare şi se aplicau în fiecare republică sovietică separat şi după cum găseau organele de partid (NKVD) de cuviinţă, ele fiind de acum încolo răspunzătoare de întreaga evoluţie a societăţii socialist-comuniste.

În noul său anturaj din Lublianka şi Butirka, care îi deschisese ochii şi-i ascuţise auzul, spaniolul îşi dădu seama că noii revoluţionari ai lumii, care îl luau pe Marx şi scrierile acestuia drept o bază a noii lor ideologii, nu urmăreau înlocuirea societăţii Inteligenţiei ruseşti sau să dea o formă mai mândră politicii lor. Ea era preluată numai spre a înlocui religia, cu toate formele ei, în sufletul "otrăvit" al mujicului rus de către popii bisericii ortodoxe creştine. Ceeace nu voiau să admită era faptul că tocmai această religie a lui Christos a mujicului rus, l-a întărit totdeauna în lupta lui contra năvălirilor barbare, sute de ani, astfel putând să supravieţuiască şi să existe chiar dacă a fost în robie sau sub cnutul boieresc. Altfel, era de mult sortit dispariţiei totale.

Noii stăpâni cu "diavolii" lor, purtând secera şi ciocanul, nu au putut să înlocuiască crucea şi să-l scoată pe Christos din sufletul lor, nici să-l înlocuiască cu Marx sau Lenin, nici cu Stalin care s'a impus cu forţa, ei ştiind să suporte martirajul la fel de admirabil ca şi primii creştini din catacombele Romei-Antice.

Sper şi doresc ca acestui tânăr "Hidalgo", despre care auzisem atâtea lucruri frumoase, despre comportarea şi atitudinea sa, pentru el şi pentru confraţii lui, să-i fi ajutat Dumnezeu ca să supravieţuiască şi să se poată reintoarce în patria lui iubită la care visa mereu. Acolo să povestească numai adevărul văzut, ce a suferit şi să compare cu ceeace cred aceia de-acolo despre ţara bolşevismului sovietic. Aceasta să-i fie datoria şi misiunea faţă de poporul din care se trage. În faţa istoriei să pună mărturie, ca urmaşii urmaşilor lui să ştie cum trebuie să-şi apere cultura, civilizaţia, credinţa şi patria, pentru generaţiile viitoare.

Dacă a avut însă ghinionul de-a îngrăşa pământul acela rece şi setos de sânge nevinovat de veacuri, să-i fie ţărâna uşoară, doresc ca un firicel de pământ să poată fi dus de vânturi pe meleagurile natale, pentru liniştea sufletului său, care-l chiamă mereu în patria mamă, de-acolo din îndepărtata Golgotă Răsăriteană.

CAPITOLUL IX

PE DRUMURI NEPREVAZUTE.

Motto : Tutti quanti.(it.)

Copiii Heladei au fost şi mai sunt încă împrăştiaţi pe întinsa Golgotă Răsăriteană, fără drepturi, ca sclavi ai diabolicului sistem comunist-bolşevic.

Pot oare fi daţi uitării, toţi acei bravi ţărani din munţii Gramos, care, la chemarea pentru eliberarea Helladei, patria lor, au pus mâna pe arme dela mic la mare ? Nu, eu nu-i pot da uitării, căci i-am văzut, am trăit cu ei, am mâncat şi-am împărţit bucata de pâine, am mâncat aceiaşi balandă (supă) şi aceiaşi fiertură de caşă, am tremurat şi ne-aam încălzit împreună la focul făcut din traversele de cale ferată, furate împreună, din avutul obştesc al Statului Sovietic.

La lumina şi căldura unui astfel de foc, în faţă ne pârjoleam în timp ce spatele îngheţa din cauza viforului din Tundra înzăpezită. Povestea lor am ascultat-o cu toţii, indiferent de naţionalitate. Ne-au evocat drumul lor făcut pe potecile rătăcitoare şi totuşi ispititoare ale vieţii pe care apucaseră ca şi mulţi alţii amăgiţi de frumuseţea frazelor şi-a propagandei. Au pus mâna pe arme, conştienţi sau forţaţi de evenimente.

Mulţi părăsiseră casa părintească numai în cămaşă şi izmene, cu opincile sub braţ, ascunzându-se ca nişte hoţi de bătrânul tată sau de bunicul care mai trăia cu visurile din tinereţe. Nu odată se întorseseră să-şi mai arunce privirea în casă, acolo unde mama îngenunchiată în faţa icoanelor se ruga zi şi noapte pentru ocrotirea copiilor şi a familiei care dormea, apoi dispăruseră în întunericul nopţii, uitându-se îndărât pentru ultima oară.

În felul acesta ne povesteau păţaniile lor un grup de greci, care nu de mult sosiseră în lagărul nostru. Cu câtă evlavie şi smerenie îşi aduceau aminte de familia şi rudele lor de acasă, de meleagurile lor natale, de dealurile lor frumoase şi pline de flori, de pomii înverziţi şi de gingaşe mioare ce păşteau liniştite în spatele casei. Era povestea vieţii lor, bună sau rea, dar totdeauna împletită cu măestria legendelor lor de veacuri, cu marea lor spiritualitate şi întregul humor.

Grecii nu fac parte din fericitele naţiuni încadrate în marea familie sovietică şi totuşi sunt aşa de iubiţi şi apreciaţi de aceştia ! Nimic nu le este prea scump ruşilor şi nici un mijloc nu este prea greu pentru a arăta lumii întregi fericirea omenească care se află în ospitaliera ţară a

omului sovietic, singurul care se sbate să scape omenirea de sclavagismul capitaliştilor, să-i primească cu braţele deschise şi să-i strângă la pieptul cald al patriei proletariatului, mama comună a comunismului bolşevic.

Aşa i-au strâns la piept pe polonezi, după ce îi cumpăraseră într-o afacere întunecată dela Hitler, aşa le-a dat Moscova căldura pieptului, ca apoi să-i treacă prin lagărele de muncă forţată, sau pe cei de nereeducat prin pădurile dela Katyn. Restul erau aşezaţi frumos unul câte unul dealungul traverselor de cale ferată în întrega regiune Nordică europeană şi Siberia. Le-au scăpat unii, cei din viitoarea armată "Andres", pe care au fost obligaţi să-i predea, căci cu munca lor mai puteau să construiască mulţi kilometri de cale ferată.

Aşa i-au strâns la pieptul lor şi pe copiii spanioli aduşi pentru a fi salvaţi din ghiarele unui tiran de Generalissim şi i-au încartiruit după un scurt timp prin lagărele din Podişul Valdai, ori prin lagărele mai la Nord de Cercul Polar sau în Siberia.

I-au încălzit la sânul lor şi i-au alăptat cu propagandă pe mulţi evrei fugiţi din Austria. Cehoslovacia, Polonia, Ungaria, România sau alte ţări care avuseseră fericirea de-a intra în sfera de influenţă naţional socialistă. De primit i-au primit cu braţele deschise evreii din NKVD ; ei le-au dat mâna, dar tot ei i-au cercetat şi le-au dat "foaie de drum" colectivă, pentru o casă de odihnă cu muncă voluntară, ca să-şi menţină sănătatea, prin îndepărtata Siberie ori undeva pe lângă Cercul Polar. Ei sperau ca "socialiştii", în Socialism, să găsească "raiul fericirii", pentru care mai marele Marx scrisese "Capitalul", ce înlocuia acum Biblia şi Talmudul.

Despre ei astăzi nu se mai vorbeşte, ci doar de roata istoriei, de roata lumii care se învârteşte înainte şi nu stă pe loc. Ce rost ar mai avea să pomenim de ei ? Au fost, au învârtit la roata evenimentelor de atunci, şi-au luat răsplata, iar dacă au alunecat şi căzut în vâlceaua desnădejdii, a fost numai "vina" lor pentru munca depusă în slujba "mulţumirii şi idealului" şi aşa s'a încheiat "Era" lor.

Grecii sunt cunoscuţi în lumea întreagă, fiecare dintre noi îi cunoaştem de pe băncile şcolii, prin admirabilele lor legende, nemuritorii lor "Zei din Olimp" şi fantastica lor mitologie. Ei au avut oameni celebri, nu numai Zei ; filozofi, medici, militari, oameni de artă şi cultură, cu care s'au înscris în nemuritoarea istorie a omenirii, pentru totdeauna.

Grecii au fost şi rămân unul din izvoarele culturii şi civilizaţiei mondiale.

Popoare întregi şi-au însuşit dela ei tot ce era mai bun, mai frumos şi mai folositor, iar grecii le-au dăruit cultură cu toată mistica lor evlavie. De aici şi zicala, "Ita diis placuit". Aşa le-a fost pe plac Zeilor" şi deci, gândeau ei, este şi pe placul nostru.

Mândria grecilor s'a concentrat în aspiraţia către libertate şi democraţie idealuri pe care cu veselie şi evlavie le-au apărat cu arma în mână. Patria lor Hellada, a fost mereu râvnită de unul sau altul dintre vecinii hrăpăreţi, dar de fiecare s'au eliberat prin propria lor forţă, indiferent dacă aceştia erau romani, turci, italieni sau germani. Chemarea sufletului, dragostea de libertate, i-au făcut să pună întotdeauna mâna pe armă, să ia calea codrului, ca şi strămoşii lor, atunci când Hellada era în pericol. Era patria lor sfântă, bună sau rea, dar era a lor, iar în cartea vieţii stă scris : "Visul este sigur, iar prorocirea este dreaptă".

De câte ori n'au jinduit în ultimile sute de ani, după eroii lor legendari, un Ahile, un Ajax - fiul lui Telamon, regele Salominei - un Xantip sau Pericle, ca să nu mai amintesc de viteazul lor conducător de oşti şi Rege, Alexandru cel Mare, al cărui nume era destul să-l pomeneşti, ca să le sclipească ochii de mândrie.

Iată că Hellada era din nou ocupată, de astă dată de germani, care veniseră cu ajutorul confraţilor de arme italieni, ce nu reuşiseră să-i înfrunte şi să-i învingă pe greci.

Zeii din Olimp nu au fost încântaţi de drapelul care fâlfâia pe înălţimea templelor, ei nu voiau ca poporul lor să fie supus şi ţinut în sclavie. Grecii vor să fie liberi şi, din instinct naţional, îşi apără libertatea, chiar dacă trebuie să pună mâna pe arme.

Iată însă că a apărut şi eroul de mult aşteptat, el a dat jos drapelul ocupantului, şi astfel a dat semnalul de intrare în acţiune pentru redobândirea libertăţii. Acest tânăr curajos a ajuns peste noapte eroul Helladei, numele lui fiind Manolis Glezos.

Duşmanul nepoftit a fost înfruntat direct. Zeii i-au chemat să şteargă ruşinea şi grecii au tresărit de bucurie punând mâna pe arme.

Nu se terminase bine primul Război Mondial şi bătrâna Europă îşi plângea iarăşi fiii căzuţi pe câmpurile de luptă. Izbucnirea unei revoluţii în ţara stepelor, venea ca o salvare pentru omenire, căci noii stăpâni vorbeau de pace, de libertate şi egalitate. În curând însă îşi dădură arama pe faţă. Numai în primii ani de conducere, de acapararea puterii definitive, aduseseră mai multă nenorocire şi omorîseră mai mulţi oameni, decât în tot cursul primului război mondial.

Noua conducere era îndoctrinată de ideologia marxistă, o doctrină aşa zisă a clasei muncitoare, a proletariatului internaţional, care părea să-şi fi luat destinele în mână, odată cu detronarea Ţarului şi urcarea ei pe "Tron".

Dela primul pas ei au început mai întâi să distrugă, să impuşte, să fure tot ce credeau că le-ar putea folosi, începând cu credinţa, cu tot ce era creator şi frumos, măreţ şi uman. Neamuri întregi au dispărut, iar pe tot întinsul ţării se auzea zumzetul milioanelor de condamnaţi din miile de lagăre de muncă forţată.

Ei nu s'au mulţumit cu ce-au făcut la ei, ci au început să exporte ideologia şi peste hotare pe spinarea şi cu sudoarea frunţii propriului popor muritor de fome, pentru a fascina proletariatul muncitor. În mai toate ţările lumii, agenţii lor îmbuibau massele cu propaganda fanatică, iar noii îndoctrinaţi conduşi de "idioţii utili", se lăsau subjugaţi de semnul secerii şi al ciocanului, numai că n'au fost în stare să realizeze Egalitatea şi Fraternitatea trâmbiţată.

Sovieticii, în scurta lor istorie, nu s'au ţinut niciodată de cuvânt, ori de tratatele încheiate. Ei s'au pupat cu cine voiau ori aveau nevoie şi bârfeau pe ori cine era contra lor sau de altă părere. Victimile de ieri erau eroii de azi, iar eroii de azi, duşmanii de mâine. Aşa s'au prezentat cu înfrăţirea libidinoasă, la împărţirea Europei (între 4 şi 11 Februarie 1945 la Yalta) de către cele trei capete conducătoare care au hotărît soarta lumii sfâşiind popoarele după plac şi cerinţe.

Dar nu la Yalta a avut loc conferinţa, după cum a intrat în istorie, ci în mica localitate Livadia (Liwadija), la circa trei kilometri Nord de Yalta. Localitatea este o staţiune balneo-climaterică şi are o populaţie de circa 4000 de locuitori.

Clădirea în care s'a ţinut conferinţa este o fostă reşedinţă de vară a ţarilor Rusiei, azi muzeu. Totuşi această clădire din Livadia, este de mult cunoscută în istoria mondială, chiar prea bine, având legături şi cu istoria Ruso-Română. Aici au avut loc convorbirile şi înţelegerile ruso-române din 29 Septembrie / 11 Octombrie 1876, privind încheierea unei convenţii semnată la 4-16 Aprilie 1877 la Bucureşti. Înţelegerea era pentru trecerea armatelor ruse pe teritoriul României, în cazul unui război cu Turcia, în care Rusia se obliga să respecte integritatea teritorială a Statului Român.

Este posibil ca unele capete luminate ale Kremlinului să fi creiat intenţionat o confuzie între localităţi, tot în interesul propagandei şi a politicii lor pentru viitor.

La alegerea acestei clădiri a avut un rol important şi şeful securităţii conferinţei, Generalul Colonel de NKVD Sergej N.Kruglow, informatorul personal al lui Stalin, Berija şi Malenkow. În această clădire se putea observa fiecare persoană şi asculta orice convorbire fără ca să se ştie, în plus erau posibile întâlniri nedorite de ceilalţi participanţi. Totul a fost în aşa fel pregătit încât încununarea Conferinţei trebuia să fie în favoarea sovieticilor. Ceeace s'a întâmplat este cel mai bun răspuns. Nu degeaba, pentru meritele sale personale faţă de interesele sovietice i s'a dat în Iunie 1953 lui Kruglow postul de Ministru de Interne, după arestarea şefului său Berija. Oare dacă nu şi-ar fi băgat dracul coada, ar fi fost altfel ?

Multe Naţiuni şi-au pierdut libertatea şi suveranitatea în urma şampaniei de "Crim" şi a icrelor negre sau de Manciuria, cu care au fost ospătaţi aliaţii de către gazda casei, Stalin. Aliaţii au fost orbi, ca nişte

căţei noi născuţi, ne putând vedea şi recunoaşte realitatea. Astăzi, când au deschis ochii, îşi dau seama de enorma greşeală politică făcută şi de capcana în care au intrat şi pentru care istoria îi va condamna. Da, ei vor fi traşi la răspundere de împingerea sub cuţit a milioane de oameni, pe care i-au dus ca pe vite la abator, pentru un pahar de "Şampanie" şi o lingură de icre negre ; nici barem 30 de arginţi nu au primit. Azi, după ani de zile, i-a apucat remuşcarea şi îşi aruncă vina unul altuia.

Aşa dar, cu ajutorul şi aprobarea aliaţilor, au fost înjugaţi la carul satrapilor comunişti, în afara popoarelor din cadrul Uniunii începând cu anul 1917 şi după 1945, Balticii cu Lituania, Letonia, Estonia, Polonia, Cehoslovacia, Germania de Răsărit, Ungaria, România, Bulgaria, Jugoslavia, Albania, Mongolia, Coreea, etc. Populaţia acestor ţări a fost aruncată în sclavie prin cea mai josnică perfidie umană pomenită în istorie.

În planul celor din Kremlin, intrase şi Hellada, căci prin subjugarea ei, în stilul socialist-democratic, ar fi câştigat ieşirea directă la Marea Egee şi deci la Mediterană. Astfel ar fi fost atraşi şi de meleagurile calde ale Italiei (poate doar ca să-şi scurteze drumul spre "Roma", ca să nu fie nevoiţi să vie pe căile normale). Poate i-ar fi făcut ochi dulci şi Spaniei, care ca şi Italia, tot din cauza aliaţilor a fost contaminată de acest "cancer" şi nu pe deplin lecuită. Să nu uităm Riviera Franceză, unde, dacă va fi nevoie, se va ajunge să se joace la "Ruleta Rusă".

Cu flancul strategic al Europei de Sud, s'ar fi clarificat o poziţie cheie, în care ar fi intrat şi coasta Africii de Nord şi a Asiei Mici, dacă n'ar fi fost urmaşii Semiţilor, cu care, din principiu nu s'au înţeles şi nu se vor înţelege niciodată. Unii sunt urmaşii lui Moise, alţii ai lui Mahomed. Primii aveau fraţi până în cele mai înalte posturi în ţara fericirii, cu prioritate în cadrul NKVD-ului, în fruntea frunţilor şi printre noile generaţii de intelectuali de origină sănătoasă. Alţii, chiar o mare parte, care nu au vrut să fie rinocerizaţi şi au vrut să scape de "raiul" pământesc din ţara socialismului, au fost şi mai sunt reeducaţi în lagărele speciale dela Workuta sau din Siberia. Despre ei am mai pomenit şi voi mai pomeni.

Copiii lui Allah sunt mai mulţi decât la începutul revoluţiei şi nu puţini au fost cei care au muşcat voluntar din iarbă, înainte de a se alătura revoluţiei proletare marxiste. Aceşti copii răsfăţaţi ai lui Allah au fost încadraţi în republicile islamice din URSS sau din Asia Mică, şi se conduc după "Coran", cartea lor de rugăciuni dar şi de legi. Ei nu s'au lăsat conduşi de "Capitalul" lui Marx şi nici de biblia lui Lenin şi Stalin. Singurul lucru pe care l-au reuşit ruşii a fost să bage zâzanie între ei, prin creşterea în serele lor a grupurilor de terorişti care sunt exact educaţi în spiritul NKVD-ist, de-ai omorî pe toţi cei ce le stau în cale. Un mijloc de a distruge unitatea arabă, pericolul cel mai mare în propria lor ţară. Dar despre asta, la timpul potrivit.

Interesul lor s'a concentrat, în primul rând, asupra cheilor Occidentale, care se numesc Suez şi Gibraltar.

În această constelaţie, Hellada devenea dintr'o dată ţara Nr.1 pentru intersul Kremlinului, unde se încearcă găsirea unei fisuri, prin care să-şi strecoare politica lor ideologică şi teroristă, dintotdeauna.

Prin graniţele bulgăreşti, jugoslave şi albaneze, au fost infiltraţi în Grecia zeci de agenţi care, prin oamenii lor de legătură, au recrutat din rândurile ţăranilor şi muncitorilor pe combatanţii primelor unităţi de partizani. Cine se împotrivea era declarat trădător al cauzei proletare greceşti şi executat fără prea mari formalităţi. Lor li s'a alăturat o mică parte din ofiţeri şi intelectuali care, în majoritatea lor, nu aveau un concept politic propriu şi nici nu puteau vedea peste gardul vecinului. Ceilalţi erau cei care nu reuşiseră să-şi împlinească visul copilăriei fiind carierişti. Acestea erau cadrele de care aveau nevoie sovieticii pentru a-şi atinge scopul propus.

La 31 Martie 1946, alegerile au fost câştigate de Partidul Popular (monarhist), care obţinuse majoritatea voturilor în dauna partidelor de stânga, în frunte cu E.A.M. - Frontul de Eliberare Naţională -, iar la 18 Aprilie s'a format guvernul condus de Konstantinos Tsaldris, până la 19 Ianuarie 1947.

La toate porţile caselor începuse să bată războiul civil care a ţinut din Septembrie 1947 până în Octombrie 1949. Proletariatul grec a ridicat o armată democratică adunată din rândul populaţiei, sub aceiaşi oblăduire din umbră ca şi în alte ţări din lume, şi a cărei constituire oficială a avut loc la 28 Octombrie 1947.

În luna Decembrie 1947, E.D.A.S.-ul - armata naţională de eliberare _ a alcătuit în munţii Gramos un guvern provizoriu al Greciei Libere, având în frunte pe Preşedintele ales Marcos, iar pe Nicolas Zahariades ca Prim Ministru , în componenţă intrau şi alţii, cu toţii numai oameni de încredere ai Kremlinului.

Armata democratică a început recrutarea în numele proletariatului grec. Noilor recruţi le lipsea însă cu desăvârşire entuziasmul pentru noua idee naţională, fiind echipaţi, înarmaţi şi plătiţi prost. Alimentaţia, cu toată înţelegerea arătată din partea fiilor de ţărani, lăsa de dorit, şi devenise şi mai grea după ce se rechiziţionase tot ce se putea.

Consilierii sovietici şi instructorii, ca mai în toate ţările lumii pe unde au fost sau sunt, executau ordinele primite sau transmise de cei din Moscova şi nu ţineau seama de importanţa esenţială, de a include în acţiunile lor şi tradiţiile, obiceiurile dar mai ales sufletul poporului grec.

Armatei i se cerea să lupte şi să se jertfească pentru cauza proletariatului internaţional care apără interesele lor contra capitalismului imperialist, dar nu se vorbea niciodată aproape nimic de interesele viitorului Helladei. De aci se înţelege că şi cei mai simpli şi-au dat seama că la mijloc nu-i lucru curat şi că în acest joc la care luau

parte cu arma în mână, primul loc îl ocupau interesele fratelui mai mare din Moscova.

Entuziasmul necopleşindu-i pe greci şi consilierii şi instructorii nerealizând aceasta, s'au înăsprit toate ordinele, iar cele neexecutate au fost pedepsite cu moartea.

În scurt timp, rândurile partizanilor s'au rărit, mai mult din cauza celor împuşcaţi decât a celor căzuţi în lupte. Dezertarea nu era recomandabilă căci, încă dela începutul ostilităţilor, toţi, sau o mare parte dintre dezertori erau executaţi ca trădători, fiind socotiţi agenţi infiltraţi. Dezastrul armatei democratice s'a sfârşit prin înfrângerea totală în Octombrie 1949.

În 1948, eroul Helladei din timpul ocupaţiei germane, Manolis Glezos, a fost arestat şi condamnat la moarte de către guvernanţii oficiali ai timpului, fiind membru al Armatei Naţionale de Eliberare E.L.A.S.

Moscova protestează şi cu ea toate ţările din lagărul socialist şi la un semn li se alătură toate organizaţiile de stânga din lumea liberă, cerând eliberarea lui Manolis Glezos.

El devenise omul Moscovei, intrase în serviciul lor, pentru care Hruşciow, l-a onorat în 1962, cu decernarea din partea Comitetului Central al Premiului Lenin pentru Pace. Desigur că eroul naţional primea oficial o mică răsplată pentru serviciile aduse intereselor Moscovei şi cu asta se adevereau vorbele de clacă care circulau nestingherite. Din 1975, el a devenit Vicepreşedintele Uniunii Democratice de Stânga - E.D.A. -, un fel de "Cal Troian", introdus în politica Greciei, fiind mari maeştri în asemenea infiltrări perfide.

Manolis Glezos nu a pomenit niciodată în toţi aceşti ani şi nici nu s'a interesat de ei nici înainte, nici după aceia, de soarta foştilor săi tovarăşi de luptă, care căzuseră în dizgraţia NKVD-ului dar nici când a fost la Moscova sau Taschkent. Care era ajutorul dat acelora care au zăcut sau mai zac în miile de lagăre de pe întinsa Golgotă Răsăriteană ? El a uitat când a fost arestat că mulţi dintre acei care, câţiva ani mai târziu, se aflau în lagărele dela Workuta, îl ajutaseră în felul şi după posibilităţile lor. Unii îl cunoşteau personal, alţii îi fuseseră chiar superiori. Ei nu-l uitaseră şi se mândreau cu el, dar el îi uitase de mult.

Mândra armată democratică s'a dizolvat mai repede decât se organizase, iar cei ce-au mai avut posibilitatea s'au refugiat peste graniţă în Albania, Jugoslavia sau Bulgaria. Preşedintele Marcos, Guvernul şi Statul Major al armatei au trecut în Albania de unde au fost duşi, pe căi diferite, dar "Express" la Moscova. Populaţia civilă şi familiile celor din armată, în majoritate femei, copii şi bătrâni au fost împărţiţi frăţeşte prin toate ţările socialiste unde se încerca să fie încadraţi în noua societate. Miile de pribegi împrăştiaţi pe meleagurile

străine s'au trezit din visul lor la realitatea cea de toate zilele şi abia acum înţeleg ce este cu adevărat comunismul.

Ei s'au lăsat cu greu încadraţi în noua societate, cu toate că li s'au oferit mai multe posibilităţi de şcolarizare, decât populaţiei autohtone. Aşa se face că bieţii pribegi şi-au mai atras şi ura populaţiei. Dar ce mai era de făcut ? Acum totul era prea târziu. Dintre ei cel mai greu au pătimit acei care au fost duşi în URSS, cu toate că la început credeau că au nimerit în sânul lui Avram. Şi-au dat seama mai târziu că ei au nimerit-o cel mai rău.

Restul armatei care se retrăsese peste graniţă în Albania, a fost îmbarcată în vapoare şi expediată la Odessa, în Uniunea Sovietică.

Primul pas pe pământul sovietic, prima decepţie, prima confruntare directă cu realitatea. Cel mai greu au fost loviţi de aroganţa ofiţerilor NKVD care îi tratau cu desconsiderare uimitoare. Ei nu mai erau respectaţi nu numai ca ofiţeri sau soldaţi, dar nici ca oameni. Era o sărăcie cu lustru care întrecea chiar pe cea din Hellada lor atât de secătuită. Ei credeau în viitor şi îşi făuriseră visuri pe care nici Alexandru cel Mare nu le avusese, mulţi credeau că URSS, după propaganda făcută, era ţara unde curge lapte şi miere, iar cârnaţii creşteau în ogradă. Adevărul văzut în sfârşit le-a luat şi ultima speranţă. După un interogatoriu îndelungat şi o triere sistematică, efectuată de specialiştii din NKVD, au fost băgaţi în vagoane de marfă şi, sub strictă escortă, ca să nu se rătăcească careva, au luat drumul spre soare răsare, către meleagurile necunoscute ale Siberiei.

Membrii Guvernului şi cei din Statul Major în calitate de colaboratori apropiaţi au avut norocul să fie duşi cu avionul la Moscova, după cum se cuvine unor personalităţi. Acolo îi aştepta marea surpriză ca, după primirea oficială, în loc să fie mai departe trataţi ca prieteni, să înceapă cercetările pentru a se afla vinovaţii de dezastrul politic şi militar. Ţapul ispăşitor trebuia găsit, deci îl căutau.

După scurt timp, o mare parte şi-au schimbat domiciliul anunţându-se la hotel că pleacă în provincie, fără să se ştie că vor merge în acele hoteluri speciale dintre care 13 erau sub administraţia NKVD-ului. Închisorile Moscovei gemeau de greci care avuseseră funcţii înalte, de miniştri, generali şi ofiţeri de Stat Major, demnitari. Maşinile de interogare ale NKVD-ului, jocul demascării au intrat în funcţie, aţâţaţi fiind unul contra celuilalt şi foarte puţini sunt aceia care au supravieţuit. Majoritatea nici nu ştiau că în timpul cât fuseseră cazaţi în micile hoteluri, fiecare convorbire sau înţelegere între ei fusese ascultată şi înregistrată de anchetatori, încă înainte de a fi pusă în dezbatere.

Lublianka, Lefortovskaiaja, Butirka şi altele, gemeau de clienţi greci, proaspeţi aduşi la aclimatizare. Se lucrau câte 24 ore din 24, ca să nu se piardă timpul degeaba căci regiunea strategică "Hellada" nu se putea opri la acest insucces. După ce au fost întărâtaţi unul contra altuia, au sosit

şi sentinţele de câte 25 de ani de lagăr de muncă, iar capul de acuzare nu putea fi altul decât spionajul în favoarea imperialiştilor americani şi englezi, o obsesie de decenii a NKVD-ului sovietic.

Aproape toţi grecii condamnaţi se aflau împrăştiaţi prin diversele lagăre din Extremul Orient, Irkusk, Magadan, iar cei special selecţionaţi, în Workuta şi Norilsk. Acolo, departe de meleagurile natale, aveau timpul să se gândească la viitorul lor şi al compatrioţilor pe care îi băgaseră în acest "Iad" comunist. Acolo aveau timp să se gândească şi să se roage lui Dumnezeu, aşa cum învăţaseră acasă de copii dela părinţi, căci de ateismul lui Marx erau sătui.

Trenurile încărcate, plecate din Odessa, au ajuns cu bine la destinaţie în staţia Aralsk, din Republica Kazakhskaya SSR, în Regiunea (oblast) Kzyl-Ordinskaya, trecând pe ruta obişnuită spre Siberia prin Saratow-Kuibîshew, unde au fost descărcaţi. Din portul localităţii Aral'sk încărcaţi pe vapoarele (barcaze) NKVD-ului, au fost transportaţi pe o insulă (dintr'un grup de insuliţe), de unde nu mai puteau evada. Acolo au fost obligaţi să locuiască în barăci şi corturi, înghesuiţi ca scrumbiile. Acolo, au început din nou cercetările şi adevărata tragedie a grecilor din URSS. Mortalitatea a crescut rapid, din momentul în care o parte au mâncat hamsii (un peşte mic, foarte sărat) care cerea apă multă. Cum însă apa potabilă era raţionată, unii au început să bea apă fiartă sărată, dar s'au îmbolnăvit de dezinterie şi au murit pe capete. Dintre cei aproximativ 48000 de greci care au fost aduşi, numai un sfert au putut părăsi insula şi au fost transferaţi în împrejurimile localităţii Kentau din Kazakhskaya SSR, unde au primit domiciliu forţat. Alţii au fost duşi în Tashkent unde au lucrat la marile construcţii industriale.

În Kentau se mai aflau greci care aşteptau lămurirea actelor. Fuseseră deportaţi cu mulţi ani în urmă, unii erau din 1940-1941, alţii după 1945. Majoritatea dintre ei erau greci aşezaţi de-alungul litoralului Mării Negre sau în alte localităţi din partea Europeană a URSS-ului.

În Uniunea Sovietică majoritatea grecilor s'au ocupat cu negoţul, ca şi o parte din evrei cu care erau mereu în concurenţă. Astfel, datorită dexterităţii lor, au avut avantajul unei mari libertăţi şi independenţe faţă de localnici precum şi bune relaţii cu NKVD-ul.

O parte dintre ei erau în posesia unui paşaport grecesc, fiind originari din Basarabia, Bucovina, Galiţia, Polonia, alţii chiar din Germania de Est. Mai toţi ceruseră o viză de ieşire la care NKVD-ul răspunsese cu domiciliul obligatoriu până la lămurirea situaţiei individuale. Ei nu aveau interes să lase pe cineva să părăsească URSS-ul dacă nu aveau încredere în el. Această viză de ieşire din URSS se elibera de către un birou special al grecilor, în înţelegere cu NKVD-ul din Kentau. Centrala şi reşedinţa primului secretar al Partidului Comunist grec se afla la Tashkent şi numai cu asentimentul lor şi al NKVD-ului puteau părăsi Kentaul sau Kasashtanul.

În 1953-55, la Workuta, am întâlnit mulţi dintre ei, în 1955 am putut vorbi cu alţii în Jawas şi ambele grupări aveau aceeiaşi poveste. Moartea şi bolile i-au măcinat încât groparii nici nu aveau timp să-i bage în pământ, din cauza căldurii tropicale de peste zi cadavrele lor intrând repede în putrefacţie. Supa subţire "balandă" cum îi mai spuneau deţinuţii, era făcută din peşte sărat sau varză acră, o lingură de caşă şi o bucată de pâine de multe ori bine mucegăită erau complectarea. Nici după un an nu primiseră îmbrăcăminte ; cu toţii erau în zdrenţe, iar încălţăminte nici vorbă. Ei nu erau consideraţi condamnaţi, nici liberi, un fel de internaţi oarecum liberi, care nu au de lucru dar nici nu pot părăsi lagărul deoarece era păzit zi şi noapte.

Aşa au început primele proteste, deci şi primele condamnări, pentru infracţiuni contra Statului sovietic, pe pământul sovietic, când procuratura a aplicat paragraful 58-6 (spionaj) şi 58-11 (grupă), 58-14 (revoltă, răzmeriţă etc.), aliniat elastic, şi tribunalul nu avea altceva de făcut decât să dea pedeapsa de 25 de ani. Ei intraseră în mâna NKVD-ului, deci în maşinăria democraţiei socialiste, avangarda clasei muncitoare internaţionale.

Tot pentru spionaj se afla în lagărul nr.2 din Inta, cu o condamnare de 20 de ani, cetăţeanul grec Rene Argirju, originar din Salonik, care lucra ca masseur la ambulatoriul lagărului. A fost asasinat în 1951, cu o lovitură de topor, din ordinul ofiţerului politic de NKVD, care era homosexual ca şi Argirju.

În acelaşi lagăr lucra ca medic şef Dr.Vinogradow, originar din Moscova, fost medic într'o unitate a armatei generalului Wlasow, cu o condamnare de 20 de ani pentru trădare de patrie.

Tot acolo a fost asasinat, în 1952, din motive politice şi din ordinul operativului MGB, fostul ofiţer polonez Wladziu Gottesmann din Kattowitz. El fusese răpit din Teheran (Iran) între 1944-45 de agenţii sovietici şi adus în URSS. A fost condamnat la 20 de ani muncă silnică (katargă), din cauză că lucrase la biroul "2" al armatei poloneze, secţia Iran. El predase serviciilor engleze şi americane o listă întreagă de agenţi sovietici care lucrau în Iran sau în această emisferă, fie ei de origină străină sau iraniană, printre care foarte mulţi preoţi "mulas", situaţi în posturi înalte. Cartoteca întreagă o expediase, pentru orice siguranţă, printr'un fost coleg ce se afla în Spania, numai cu două zile mai înainte. Asasinarea a fost efectuată de un grup de "Sukii" (criminali colaboraţionişti) cu un topor.

Tot în acest lagăr s'a aflat şi generalul german Schmidt, supranumit şi "Superkreuzer", fostul comandant al unei divizii germane, şi care a fost predat în 1951 guvernului Cehoslovac, unde la Praga, i s'a făcut un proces. Am auzit că a fost condamnat la moarte şi împuşcat.

În lagărul nr.5 din Inta se afla în acelaşi timp şi căpitanul Jean Butlar, un austriac care fusese arestat în 1945 în Viena, trecut prin

maşinăria din Baden/Viena, unde a fost şi condamnat pentru spionaj. În 1955 a fost eliberat, după semnarea Tratatului de Stat cu Austria, iar după cum am fost informat, a lucrat un timp în Ministerul Armatei din Viena.

În acelaşi lagăr s'a aflat şi colonelul român Macrinici, dela biroul "2" al serviciului armatei române, arestat în 1944 de către NKVD. El fusese arestat în biroul său din Minister unde lucra. Desbrăcat de hainele sale militare şi îmbrăcat în haine militare sovietice, a fost scos fără greutate şi dus, după mai multe etape, la Moscova, unde a fost condamnat.

Maltratat în cursul anchetei, grav bolnav, a fost adus la Inta şi internat în spitalul Sangorodok, unde a murit din cauza subnutriţiei şi a maltratărilor din cursul anchetei.

În lagărul nr.5 din Abes s'a aflat avocatul Goliath, originar din Mährisch-Ostrau, fost comandant de unitate al legiunii Cehoslovace care fusese formată în Czotkow-Polonia şi ai cărei membri au fost dezarmaţi şi internaţi după intrarea sovieticilor în Polonia în Septembrie 1939. La intervenţia fostului Preşedinte de Stat al Cehoslovaciei Gottwald, toţi comuniştii din lagărul de internare au fost eliberaţi şi au fost încadraţi în Brigada Roşie. Social-democratul Goliath, rămânea mai departe închis, fără speranţă că într'o zi se va elibera. În luna Februarie 1955 se mai afla în acest lagăr, executând o pedeapsă de peste 16 ani, care nu avea sfârşit.

Cu el în lagăr se afla şi inginerul ungur, Stefan Huszar, din Budapesta, care a fost în 1955 eliberat şi a plecat in Ungaria. Cu ocazia revoluţiei maghiare, din 1956, s'a refugiat la Viena, unde se află şi astăzi.

În acelaşi lagăr lucra, între 1950-1954, în spitalul lagărului, contele rus Trubezkoi care purta acum numele fals de Karpow. El a rugat ca pentru orice eventualitate şi din cauza bătrâneţii să-i fie pomenit numele, pentru rudele care s'ar afla refugiate în occident, încă din timpul revoluţiei. El s'a putut camufla în toţi acei ani, sub numele fals, dar nu a fost niciodată eliberat, din cauza bănuielilor NKVD-ului.

Ca medic şef, a lucrat în acelaşi lagăr Dr.Cosmin (Wamsiedler) din Cernăuţi, care, în ultimii ani a protejat pe bătrânul conte Trubezkoi. Dr.Cosmin era înrudit cu o cunoscută familie din Cernăuţi cu numele de Lang. A fost eliberat în 1959 din Uniunea Sovietică. El a fost pentru un timp membru în organizaţia "Rote Kapele", pentru care - după ce a fost prins -, NKVD-ul l-a maltratat şi a avut mult de suferit. S'a stabilit cu domiciliul la Köln în RFG, unde ar fi murit în 1974.

În lagărul nr.6 din Abes, s'a aflat (cu o condamnare de 25 de ani, pentru trădare de patrie) colonelul sovietic Ciornei originar din Tiraspol, şeful serviciului de contra spionaj între Hotin şi Cetatea Albă, în anii 1938-1941. Vorbea perfect româneşte, franceza, engleza şi germana. Acum lucra ca şef al băii din lagăr. El căzuse prizonier la germani, care

îl preluaseră să lucreze pentru ei. Cu sfârşitul războiului, a căzut prizonier la americani şi în 1945 se afla într'un lagăr de prizonieri. De acolo a fost scos de americani, serviciul CIC şi dus la o centrală a lor din Paris.

În Decembrie 1945, în plină zi, pe o stradă principală a fost răpit de nişte agenţi sovietici, îmbrăcat în uniformă sovietică şi trecut prin Franţa, Germania, Austria unde, aproape de Linz a fost predat unor ofiţeri NKVD.

Era fericit când povestea despre scurtul capitol al vieţii sale, şederea la Paris. El relata că nici în timpul când era colonel şi mare şef, nu avusese posibilitatea să trăiască atât de bine.

Acum să ne întoarcem la greci, căci despre ei vorbisem şi cu ei vreau să închei această parte, căci eu nu-i pot uita aşa cum sper că nici ei nu m'au uitat pe mine.

Pentru a primi un paşaport sau o legitimaţie, ori un alt document, din partea autorităţilor şi în Taschkent trebuia o fotografie, pe care, ca grec, tot la un grec o puteai face, acesta fiind singurul autorizat de NKVD. Deci un control peste altul şi la urmă NKVD-ul. Fericitul fotograf grec din Taschkent era Papadopulos Gergeiuis, care poseda o autorizaţie dată de NKVD. Îl întâlnisem la Potma, avusese fericirea de a primi numai 10 ani condamnare, sub motivul că îşi fotografiase logodnica, tot o grecoaică, în faţa fabricii de alcool, când părăsea întreprinderea. Un lucru de care nu ţinuse seama este că în Uniunea Sovietică este strict interzis de a fotografia orice fabrică sau întreprindere, căci toate sunt obiective secrete şi de importanţă statală. Să nu mai vorbim de cele militare, cărora le pot fi incluse şi cele de nasturi ca şi cea de alcool.

După 1955, grecii fiindcă nu s'au lăsat integraţi, au fost condamnaţi şi duşi în diferite lagăre, cum era de exemplu lagărul special pentru străini din Potma, Republica Mordvină. Aşa, de pildă, în lagărul nr.5 Leplei-Potma se aflau foarte mulţi greci. Unul care se desconspirase singur la un pahar de vin şi care povestise altora că el este un informator al NKVD-ului, a fost arestat şi condamnat la numai 3 ani, numele lui era Elefterie. Venea de lângă Taschkent, dar în lagăr îşi începuse meseria din nou.

Un alt grec, care la vârsta de 16 ani fusese înrolat în armata democratică, fusese plimbat dintr'un lagăr în altul până când a fost scos din lagăr şi a putut locui liber în Taschkent, unde a şi lucrat. După un timp l-a prins dorul de casă şi de părinţi şi Kotroţius (aşa îi era numele) a făcut o cerere pentru a părăsi URSS-ul şi a se întoarce în Grecia. Cererea i-a adus o condamnare, la început de numai 5 ani, după noul Cod Penal din 1954-1955, dar în 1962 se mai afla reţinut la Potma.

Au trecut ani, noi generaţii au crescut, altele au dispărut, dar politica Moscovei a rămas aceiaşi, metodele şi le-au şlefuit ca să fie pe placul occidentalilor, buni de a fi invitaţi pe parchetul diplomatic

internaţional. Astfel, şi-au schimbat şi diferite nume de firme prea bine cunoscute. Din NKVD sau MGB, a apărut noul serviciu de progres tehnic modern, denumit KGB. Ei sunt aceia care deţin toate acţiunile din primele planuri de a face escală în Grecia.

Grecia se încadrează mai departe în planurile Moscovei ca şi Uniunea Balcanică, constituind o speranţă pentru viitor.

Parte din membrii fostei armate democratice, după ce au fost amnistiaţi, au început să fie transferaţi din URSS în Grecia. Mulţi aveau copii, unii mari, cu servicii bune, căsătoriţi cu rusoaice sau ruşi, mai toţi cu studii superioare. Interesant este şi faptul că majoritatea practicau medicina. Al doilea lucru interesant este că statul sovietic a devenit peste noapte filantrop şi transfera lunar şi cu înţelegerea celor din Atena pensia celor pensionaţi înainte de termen, pensie care se putea echivala la circa 250-300 de mărci (120-150 dolari), pe lună, mai mult decât câştiga, în URSS, un meseriaş calificat.

Oare au fost căsătorii mixte aprobate de KGB ? Chiar dacă ele apăreau fireşti, omeneşti, aveau cu siguranţă şi dedesubturile lor. Oare nu era posibil ca în felul acesta, KGB-ul să-şi complecteze coloana a 5-a pentru viitorul apropiat sau îndepărtat ? Interesant este şi faptul că nu numai din URSS s'au repatriat grecii, dar şi în ţările lagărului socialist, iar o mare parte dintre aceştia aveau studii superioare sau absolviseră Institutele de Marxism şi Leninism, iar în Grecia au ocupat posturi cheie, în industrie, economie şi în mai toate direcţiile importante de care depinde bunul mers al unui stat. Oare aceşti tineri au primit totul degeaba din partea sovieticilor, numai de dragul lor că sunt greci ? Degeaba i-au lăsat să ocupe locurile în bancă în loc să-şi instruiască propria generaţie ? Cum se face că majoritatea dintre ei au fost băgaţi în mai toate organizaţiile care luptau pentru drepturile omului, pentru pace, pentru a susţine secera şi ciocanul şi teoriile lui Marx ? Unii au părăsit după un scurt timp Grecia şi au plecat în ţări unde au vorbit numai de rău. Cum se face că sunt mereu în fruntea demonstraţiilor, împreună cu organizaţiile din care fac parte, mai ales când se demonstrază împotriva americanilor, chilienilor, argentinienilor ? Drepturile omului sunt încălcate după comunişti, numai de către "capitalişti" şi niciodată de ei.

Cum este posibil ca în Franţa, o ţară liberă, tocmai Preşedintele Comitetului pentru Drepturile Omului să nu fie altul decât Secretarul Partidului Comunist Francez, Gospodin Georges Marschais ? Să privim pe cei dela Amnesty Internaţional, care protestează cu peste 80% din efectiv pentru atrocităţile din Chile şi Argentina dar nu pomenesc de teroriştii închişi în Republica Federală Germania sau în alte părţi, decât numai în două, trei rânduri şi numai câte odată de unul sau altul închis în URSS de comunişti.

Ei nu vorbesc şi nu arată că acei refugiaţi politici din lagărele din Traiskirchen-Austria sau din Germania, protestează contra celor ce se

întâmplă în lagăre, ca refugiaţii din Chile spre exemplu, care la orice ocazie demonstrează cu drapelele împodobite cu secera şi ciocanul, iar cei ce protestează sunt făcuţi "fascişti". Cum se poate ca autorităţile să închidă ochii ? De ce nu se duc, dacă sunt Marxişti în URSS, căci acolo este patria lor şi nu la capitaliştii de austrieci sau germani ?

Lucru interesant este şi faptul că cei veniţi din URSS nu pomenesc nimic de confraţii lor rămaşi sau dispăruţi în lagărele sovietice. Şi nu este vorba de unul sau doi, ci de mii, chiar zeci de mii, care au fost nimiciţi sau reţinuţi pe termen nelimitat. Din contră, se face mare zarvă şi se arată cum şi cât de fericiţi au trăit acolo ! De ce nu au rămas în continuare acolo ?

Oare eroul naţional grec, Manolis Glezos, trecut de partea comuniştilor, nu vede că din erou naţional a ajuns o marionetă a Moscovei ? Unde îi sunt mândria şi onoarea de grec, unde îi sunt fraţii de luptă din munţii Gramos ? de ce i-a uitat ?

Cum se face că trubadurii greci cântă pe scenele marilor oraşe occidentale, ridicând în slăvi lupta eroică a luptătorilor din munţii Gramos, a celor care au luptat pentru socialism-comunism, pentru libertate, dar nu au scris nici o strofă despre cei rămaşi pe pământul rece şi neprimitor al Golgotei Răsăritene ?

Oare banii pe care îi primesc nu au mirosul trădării, sau conştiinţa lor dacă o mai au, nu-i va întreba odată, "de ce-ai făcut asta"?

Grecii nu au fost niciodată încadraţi în speţa "idioţilor utili", ei au avut mereu încredere în democraţia venită din Olimp, cu care şi-au făurit istoria, ţinând şi azi la vechea lor zicală pe care am mai citat-o : "Ita diis Placuit",(Aşa le-a fost pe plac Zeilor).

Îngâmfarea şi minciuna îşi dau mâna, au un drum comun, dar ambele se duc spre aceeiaşi prăpastie, de unde nu se mai întoarce nimeni, acolo unde şi măgarul dă cu copita în leul mort.

Aşa şi cu viţeii din cireada cea mare, de pe întinsa Golgotă, mai întâi au stat deoparte şi au privit cum merg treburile lumeşti în această ogradă. Cu timpul au început a se juca şi, din joc în joc au ajuns să-i înfrunte pe cei bătrâni. Trecuseră ani, de când erau nişte viţeluşi frumoşi şi gingaşi, dar crescură, deveniră ageri şi spirituali, plini de forţă şi credinţă că ziua de mâine va fi poate şi ziua lor.

Bătrânii au trebuit să lase locul vacant, pierduseră partida şi îşi dăduseră seama că nu fuseseră destul de lucizi, în momentul când viaţa le-a cerut-o. Acum plăteau poliţa, mergeau şi se rostogoleau în viaţa pe care singuri şi-o croiseră.

Sovieticii nu puteau crede că aceste noi generaţii pot gândi şi judeca altfel decât fuseseră crescuţi şi educaţi, după morala partidului. Profesorii lor erau bine pregătiţi, erau loaiali şi îşi cunoşteau bine meseria pe care o învăţaseră paralel cu întreaga teorie marxist-leninistă, în şedinţele de

partid. Unde era greşeala lor, cine era vinovat de această decădere, trebuia găsit neapărat ţapul ispăşitor.

Nu Marx şi Engels care au îndobitocit lumea, nu Lenin şi Stalin care au terorizat şi distrus sistematic o parte din omenire, nu maşinăriile lor criminale de tip "NKVD". Nu, şi nu, ci clanul "idioţilor utili" e vinovat, fără de el nu ar fi putut fi nici Marx şi Engels, nici Lenin şi Stalin şi nici NKVD-ul n'ar fi putut să pună mâna pe putere şi să devină asasinul cel mai însetat de crime din câţi a cunoscut istoria.

Acolo sus, undeva, sau poate în conştiinţa proprie, există acel "ceva" care te face să te frămânţi, să gândeşti şi să-ţi cântăreşti într'o bună zi faptele, fie ele bune sau rele.

Aceste fapte, indiferent cum au fost, le vei duce în cârcă o viaţă întreagă, poate şi urmaşii tăi le vor duce, căci te-ai lăsat îndobitocit de fericirea promisă prin vorbe mari cât roata carului.

Această apăsare să fie demascată, să vină ziua când se satură şi omul de atâtea vorbe goale şi trece singur la acţiune, ca să-şi plătească, o parte din vină, chiar cu arma în mână, dacă va fi nevoie. Conştiinţa nu doarme, dar nici nu moare. Ea izbucneşte şi te obligă să o asculţi.

Abia se terminase războiul crud şi fără graniţe, cu milioanele sale de morţi, răniţi, schilozi şi dispăruţi de ambele părţi. Pe unde te duceai puteai asculta gemetele orfanilor şi văduvelor care nu mai ştiau pe ce drum să apuce căci războiul lăsase numai ruine în urma lui. Un nou început trebuia făcut ca să poţi intra pe făgaşul vieţii care se întrezărea la orizont. Acolo departe, la orizont, se vedea lumina aceia firavă, care nu era altceva decât speranţa ; speranţa în ziua de mâine, în ziua care va veni aducând praznicul şi pe uliţa noastră.

Germanii erau înfrânţi, tăiaţi în patru, fără să fie întrebaţi dacă vor sau nu. Din ruinele oraşelor se auzeau numai cântecul morţilor şi gemetele muritorilor de foame. Totuşi poporul german ştia să respecte situaţia şi cerea să fie respectat.

Aşa cum ei erau învinşi în 1945, tot aşa de bine s'ar fi putut ca şi învingătorii să fie învinşi. Războiul are maşinăria lui, care nu ştii când se va defecta şi nu va mai funcţiona, şi atunci ai pierdut.

În cele patru zone de ocupaţie erau patru sisteme de conducere şi fiecare încerca să-şi impună sistemul lui de a aplica democraţia socotită bună şi în interesul lor. Fiecare şi-a ales metoda sa şi a aplicat sistemul său de asanare.

Aliaţii din Vest, trei la număr, având o cultură şi o civilizaţie mai progresivă, se înţeleseseră mai repede între ei şi au început să coordoneze metodele de tratare a populaţiei învinse. Această colaborare a avut toată înţelegerea şi din partea învinşilor şi a temperat situaţia destul de încordată în astfel de împrejurări.

Ca ciupercile după ploaie au apărut partidele democratice cu forme şi denumiri noi, dar cu idei vechi. Toate admise, după cum s'au înţeles la

Yalta și Potsdam. Învinsului îi trebuiau extrase toate măselele rele iar cele bune transplantate într'un nou maxilar, care avea capacitatea tehnică de a-ți răpi gustul pentru a mânca nu ce vroiai sau când vroiai, ori când ți-era foame, ci numai ce primeai și când doreau ei.

Reversul medaliei era în zona de ocupație sovietică. Acolo totul era legat de muzica pe care o difuzau, ziua și noaptea, prin microfoane instalate la fiecare colț de stradă. Aceasta era "cultura", cadoul sovieticilor adus poporului german, muzica din cultura popoarelor, muzică pe care trebuia s'o asculți toată ziua și era teribil de sonoră ca să poată fi auzită de departe. Fiind obligat să asculți această muzică toată ziua, erai sătul și nu-ți mai trebuia nimic, așa că știau ei ce știau, din experiență proprie. Nu mai trebuia nici mâncare, poporul german se sătura din cultura muzicală. Mai era ceva, un progres enorm în așa scurt timp ; oamenii deveniseră o mașinărie automată, care era condusă de "Partid". Dela cel mic și până la cel din centrală, cu toții erau conducători și îndrumători, ei nu aveau decât să facă semn, după care se știa că vei striga :"Trăiască Marele Stalin" sau "Trăiască Uniunea Sovietică", după care, cel puțin odată sau de două ori pe zi pomeneai pe Marx, Lenin și șirul stelelor răsăritene din Pankov. Lupii aduși din școlile lui Makarenko, îmbrăcați în blană de oaie erau puși să păzească turma dată lor din împărțirea făcută "frățește".

Mâncarea era încă pe cartelă, milioanele de cărți politice care invadaseră piața trebuiau să fie cumpărate de clasa muncitoare prin recomandarea făcută de "Partid" spre a se "cultiva", spre a putea răspunde la întrebările puse la ședințele de partid sau sindicat. Astfel ei luară contact cu marii eroi ai partidului, cu jertfele acestora, cu lupta eroică a partizanilor împotriva ocupantului, luptă în care, numai sub conducerea marelui Stalin, au putut birui. Deci, toți, dela mic la mare învățau ce înseamnă libertatea care li se dăruia sau fericirea de a putea trăi sau a se naște în această epocă istorică crucială pentru popoarele Europei sau chiar a lumii întregi.

Fiecare german, fie el din Est sau Vest, își avea greutățile, necazurile și grijile sale, dar fiecare era convins că numai dacă vor pune umăr la umăr, muncind și reconstruind Germania, vor putea face unificarea ei, după un tratat de pace. Numai așa poate să-și găsească locul ei meritat în rândul națiunilor europene, cu drepturi egale, înr'o Europă unită, fără granițe artificiale. Ele se vor elimina dela sine, odată cu convingerea permanentă că războiul nu aduce nimic bun, ci numai nenorociri pentru întreaga omenire.

Aliații făcuseră împărțirea după bunul lor plac, ei trasaseră și forma de conduită a celor învinși, față de învingători, despărțiseră națiunea în felii de tort după cum au crezut, fără a lua în considerare poporul.

Ei nu au împărțit numai Germania și lucrul acesta nu trebuie uitat ci din contră, mereu amintit; ei au împărțit și "sferele de influență", de

parcă era propria lor grădină de zarzavat. Astfel sovieticilor le-au revenit toate trei țări baltice, pe care să nu uităm că sovieticii le-au primit prin înțelegerea cu Hitler în 1939, apoi Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, România, Bulgaria, Jugoslavia (care se va separa după un timp) și Albania care va rămâne mereu ca un semn de întrebare, privitor la ceeace vrea sau cum înțelege să participe la o uniune europeană.

Aliații se vor destrăma, poporul german va supraviețui ca și celelalte popoare subjugate și, într'o zi, se vor unifica toate fără să ceară aprobarea vreuneia din marile puteri. Ele însă se vor destrăma singure din interior, căci aceasta este roata lumii în istorie. Istoria nu poate fi indusă în eroare, pentrucă suntem cu toții egali și nu după cum cred unii că sunt "fii aleși". Au mai încercat și alții și au ajuns la lada cu gunoi a istoriei.

Libertatea este și rămâne bunul cel mai de valoare dăruit omului de Dumnezeu sau de natură. Nimic nù se poate compara cu ea, nici tot aurul din lume, nici bogățiile cele mai mari nu o pot înlocui.

Aceasta este și explicația faptului că toți cei care au scăpat din infernul comunist, apreciază libertatea și nu este vorba de oamenii simpli, ci de intelectuali, cei care au trăit mai mult decât bine, care au avut bani, casă și toate bunătățile, nemaivorbind de posturile bine plătite. De ce fug ei ? Ce i-a determinat pe ei să fugă, să-și lase casă și masă și să înceapă în "Lumea Liberă" o nouă existență, să trebuiască să ia totul dela început ? Ce-i face să-și asume acest risc și să-și ia pe cap această greutate de care nu aveau nevoie ? Da, aveau de toate, dar ceeace le lipsea era "Libertatea" ; orice făceau nu era bine dacă "Partidul" nu era de acord.

Aurul are strălucirea sa vrăjită cu care nu odată a paralizat și cele mai luminate minți. Sovieticii au aur, dar au și o ideologie totalitară paralizantă, pe care au injectat-o și celor scăpătați care n'au fost în stare să-și făurească o viață și să-și îndeplinească un ideal. I-au atras cu promisiuni în cursa lor, iar odată prinși n'au mai putut scăpa din plasa întinsă. Dacă îi vom privi bine, vom vedea că toți sunt oameni cu căpătâi care au de toate, au și libertate și totuși nu au știut să aprecieze norocul de a trăi liberi. Lucrează pentru sovietici, pentru banii pe care speră că îi vor primi, vânzându-și proprii frați și propriile surori, dar niciodată nu vor să trăiască dincolo, căci totuși ei sunt conștienți că acolo nu vor avea libertatea pe care o au aici. Sunt oameni care își vând sufletul și pentru un "chiștoc" de țigare, dacă nu pot obține altceva.

Nu trebuie să mergem prea departe spre a-i căuta, să luăm drept exemplu pe consulul Danemarcei la Moscova, după anul 1945, Thomas Dössing, un comunist notoriu, ceeace știau și cei din Kopenhaga. Era un agent desconspirat lucru cunoscut în cercurile diplomatice moscovite. Aduna informații dela prieteni și dela colegii de tagmă, pe care, în loc să le trimită spre informare guvernului său, (pentru asta era acolo) le

trimitea mai departe celor dela NKVD, lucru pentru care era regeşte plătit. Niciodată nu s'a interesat de soarta danezilor aflaţi în lagărele sovietice, unii chiar la Workuta, alţii în regiunea Swerdlowsk. Informaţiile primite, sosite pe căi ilegale, şi legate de atâtea riscuri şi jertfe, el le-a predat direct NKVD-ului. Astfel au fost arestaţi mai mulţi civilişti din Workuta pentru faptul că încercaseră să expedieze la Moscova celor dela Consulatul danez o scrisoare a vreunui amărît.

Informaţiile acestea au fost desvăluite de un fost căpitan de NKVD care lucrase tocmai în acest domeniu, la Moscova, şi care călcase în străchini. Acum, arestat şi condamnat la 25 de ani, povestea din când în când despre intrigile şi jocul umbrelor din cercurile diplomaţilor occidentali din Moscova.

Desigur că mulţi vor spune că nu existau posibilităţi de-a lua contact şi totuşi au fost. Desigur, era aproape imposibil să primeşti un răspuns. Eu nu fusesem agent, dar eu fusesem condamnat ca agent american, care lucrase la francezi în Mainz, ca translator în Centrala Jandarmeriei. Acolo se ştia că eu eram logodit cu o fată din Vaucresson (Seine-et-Oise) şi a cărei adresă era cunoscută. Am încercat pe mai multe căi să transmit ştiri, cel puţin că trăiesc, şi-am reuşit în parte. Pe una din căi, prin Ucraina Subcarpatică la rude din Ungaria, care au aflat că trăiesc şi că sunt sănătos însă reţinut în lagărul din Workuta. Astfel, după cum am aflat mai târziu, părinţii mei au aflat pe căi ocolite despre mine că sunt într'un lagăr în URSS. Nu au crezut, căci ştiau că eu nu am fost decât pe frontul de Vest. Liste întregi au fost transmise şi introduse în diferite Ambasade Occidentale. Drept dovadă, o informaţie despre mine a ajuns şi la Ambasada Franţei din Moscova, informaţie care a fost înregistrată şi transmisă mai departe, sub numărul 2462/UN din 17 Octombrie 1955, Serviciului de Siguranţă din Berlin pentru constatarea ei. Majoritatea datelor care le-au fost date, până şi lagărul cu numărul din Workuta, închisoarea din Moscova, lagărul din Potma, au fost exact primite. Ce a făcut serviciul francez când a citit că cetăţeanul "Jean N..." este unul dintre organizatorii grevei din Workuta ? Ce-au întreprins ? Nimic ! Într'un colţ al adresei funcţionarul C.R.F. scrie :"Inconnu", iar A.C. - "Rien".

Eu nu eram socotit un agent al lor, şi din moment ce datele furnizate ar fi ajuns în Franţa, se puteau verifica uşor, dacă ar fi fost un interes cât de mic. Cu aceiaşi ştire a fost transmisă şi o listă cu toate detaliile necesare incluzând cetăţenii francezi închişi în lagărele sovietice care îmi erau cunoscuţi. Dar pe ei nu i-a interesat să se informeze mai departe. Nu s'au interesat nici englezii, nici americanii, pentru ai lor, atunci ce puteau face germanii ?

Ce s'ar fi întâmplat însă cu respectivul (în acest caz, "eu"), dacă ar fi fost cu adevărat "agentul" lor ? Nimic, fără interes, aşa cum mi s'a întâmplat mai târziu la Bucureşti când am vrut să predau francezilor

numele închişilor francezi din lagărele sovietice. Dar voi reveni cu altă ocazie, ca să aduc şi alte dovezi, mult mai grăitoare şi de interes pentru cercul diplomaţilor.

Prin aceiaşi sursă de informaţii au fost desvăluite intenţiile Prof.Dr. Chirurg , Judin Sergei Sergeiewici din Leningrad, renumit pentru operaţiile pe esofag, care în 1940 se afla în Anglia, unde a ţinut mai multe conferinţe, printre care una la Oxford. Acolo şi-a încredinţat intenţia că data următoare ar dori să rămână în Anglia, dacă s'ar putea. Cunoscuţii din Anglia i-au promis tot sprijinul. Războiul a încurcat planurile Profesorului, iar după război, unul dintre prietenii de atunci şi-a adus aminte de rugămintea lui. Cerând unele informaţii, cum s'ar putea să fie chemat Prof.Judin în Anglia, pentru o conferinţă, cei din cercurile diplomatice care luau parte la această discuţie au promis tot ajutorul. Englezii au început să se ocupe de această afacere destul de delicată, crezând că drumul cel mai bun şi sigur va fi dacă profesorul va ţine conferinţe şi în Suedia, Norvegia şi Danemarca.

In acest sens a fost informat şi Consulul Thomas Dössing, din Moscova, pentru a pune în aplicare intenţia engleză. El a acceptat să intervină dar în acelaşi timp a dat de ştire mai departe celor dela NKVD. Arestarea a fost numai o formalitate. Cercetările au desvăluit însă că Dr.Judin nu avusese legături după război cu cunoscuţii din Anglia. Totuşi, pentrucă era arestat şi nu mai putea fi eliberat, i-au dat numai 10 ani şi a fost expediat în Ozerlag, nr.5.

Un căpitan de NKVD, care cunoştea aceste dedesubturi, a vroit să atragă atenţia unor diplomaţi occidentali care nu şi-au ţinut gura şi el a fost arestat, condamnat şi expediat la Workuta.

Odată cu arestarea Prof.Dr.Judin a fost arestată şi prietena lui, o doctoriţă, al cărui nume l-am pierdut, dar căreia NKVD-ul i-a aruncat în spate întreaga vină şi a fost şi ea condamnată la 10 ani, cu toate că nu făcuse absolut nimic.

Deci, un caz pe care nu-l condamnăm, căci nu este datoria noastră să facem acest lucru, dar îl dispreţuim pe cât se poate şi ne gândim la cei sacrificaţi şi mai ales la cei de care nu ştim.

Inainte de a reveni de unde am plecat, voi mai relata un caz destul de interesant despre care, din anumite motive nu s'a scris, desigur ca să nu se supere confraţii.

In anii 1955-56 ataşatul de presă al Israelului la Moscova, era Dr.Hasan. La Moscova, evreii începuseră să meargă mai des la Sinagogă ca să-şi facă rugăciunile. Nu de mult, în primăvara lui 55 fusese primit în aceiaşi Sinagogă de marele Rabin, grupul de evrei veterani din armata americană care se întâlniseră în 1945 cu trupele Armatei Roşii, la Torgau în Germania.

Acest eveniment, care fusese prezentat cu toate onorurile date de gazdă, n'a putut să înşele pe evreii moscoviţi. Ei cunoşteau prea bine

soarta multora care încercaseră să protesteze sau cel puţin să obiecteze la vreo hotărîre care privea religia.

Sovieticii erau după toane, azi era totul admis, mâine acelaşi lucru însemna spionaj, trădare de patrie sau a intereselor Statului paşnic sovietic. Astfe, mulţi evrei, chiar foarte mulţi, au luat drumul, în vocabular rus "Pǎhod na Sibir" ori "na Workuta".

În întâlnirile curente din Sinagogă se mai discuta despre una, despre alta, şi aşa s'au făcut unele prietenii spontane legate de interesul comun. Una din aceste prietenii a fost şi aceea dintre Dr.Hasan şi cetăţeanul Podolski, cetăţean sovietic de origină evreu, care tare ar fi dorit să lase totul baltă numai ca să poată emigra cu familia lui în noul Stat Israel. Acceptă să scrie pentru presa din Israel, din timp în timp, câte un articol despre viaţa, bună sau rea a evreilor, despre libertăţile pe care le au, etc. etc., tot ce se poate scrie pentruca cititorii să fie interesaţi.

Astfel se face că în cursul anului 1956 apărură mai multe articole cu diferite teme despre evreii din URSS. Predarea materialului era făcută de Podolski junior, un tânăr care abia împlinise 15 ani. Înflăcărat de aventură şi de cinstea de a sluji într'o misiune frăţească, el aducea materialele într'un parc al Moscovei, unde nu putea fi prea bătător la ochi.

Încă dela prima întâlnire NKVD-ul a luat notă şi după primul articol apărut, cu toate că nu era semnat, l-au recunoscut după stil. Dr.Hasan avea să fie urmărit pas cu pas (o făceau şi înainte, dar nu atât de insistent), şi în acelaşi timp întreaga familie Podolski a fost pusă sub observaţie. După un timp Dr.Hasan şi Podolski junior sunt arestaţi în momentul predării materialului în care nu era altceva scris, decât despre greutăţile întâmpinate de evreii care încearcă să emigreze. Dr.Hasan a fost declarat "Persoană non grata" şi a trebuit să părăsească în scurt timp URSS-ul.

Podolski, soţia şi fiul au fost arestaţi, cercetaţi şi condamnaţi, după noile legi din 1954. Podolski a primit 10 ani şi avea să fie trimis în regiunea Potma, în lagărul spitalului "Baraschowa" unde urma să lucreze ca frizer. Soţia a primit 8 ani şi a fost trimeasă şi ea în regiunea Potma, în lagărul de femei nr.7. Fiul, care avea numai 15 ani, a primit 5 ani şi lucra în acelaşi lagăr cu tatăl său, dar ca ajutor de sanitar.

Interesant ar fi de ştiut dacă familia Podolski, după executarea pedepsei, a primit aprobarea de emigrare în Israel, ori a primit aprobarea de a se exila voluntar în Siberia, spre fericirea lor.

S'a mai gândit oare Dr.Hasan la această familie, care i-a făcut un serviciu şi pentru care a plătit cu un "concediu" lung în lagărul din Republica Mordvină ?

La 28 Iunie 1953, soţii Ethel şi Julius Rosenberg, au fost executaţi pe scaunul electric în USA, pentrucă trădaseră secretele atomice Uniunii Sovietice. Întreaga lume a protestat ca la comandă, cel mai tare

"luptătorii pentru Pace" din URSS şi ţările de "democraţie" populară, iar în occident, sutele de organizaţii şi partide de stânga au ieşit pe străzi. Au mers atât de departe încât unele ziare s'au manifestat direct împotriva USA, scriind că totul nu este adevărat, dar chiar dacă au făcut acest lucru, a fost "pentru Pace" şi binele omenirii.

Astăzi, după zeci de ani, putem constata consecinţele acestei trădări pentru care au murit soţii Rosenberg, nişte marxişti conştienţi, în timp ce cei din umbră lucrează mai departe.

Cine au fost acei care au ordonat sustragerea acestor documente americane sau cine putea avea atât de mari interese în afară de marxiştii din Moscova ?

În concluzie, Moscova a fost ajutată din plin de evreii marxişi, fie ei interni sau externi, pentru a-şi mări puterea şi stăpânirea. Pe de altă parte, ei au început o politică de tracasare şi exterminare a evreilor din URSS, băgându-i în lagăre cu regim special, unde au murit pe capete. Ruşilor sovietizaţi, NKVD-ul le recomanda să-şi aducă aminte de anti-semitismul din timpul Revoluţiei, de unul dintre conducătorii ei, de renumitul "Mahno". Ei se foloseau de lozincile lui pentru a-i desfăta pe deţinuţi. Inconştienţi aceştia râdeau cu hohote când, locotenentul de NKVD Prohonov striga la ei în gura mare, când îi scotea din birourile administraţiei unde lucrau şi îi trimitea la curăţitul zăpezii :"Ubei jidov, spasai Rusia" (omoară evreii, salvează Rusia), repetat necontenit de brigadierii "suki" ruşi.

Dar cele mai mari proteste, după cum scria presa sovietică a timpului, aveau loc în Anglia şi ţările anglofile !

Dacă tot am ajuns la acest capitol şi în această regiune a lumii, cred că ar trebui amintit şi ajutorul dat sovieticilor de către cei din tagma "lorzilor scăpătaţi". Ei au o mare parte de vină pentru cel de-al doilea război mondial, dar şi pentru situaţia internaţională actuală ; iar dacă ne vom gândi mai bine vom vedea că sunt vinovaţi chiar pentru distrugerea planetei noastre, în cazul unui război atomic.

De această vină nu-i poate spăla niciun fel de apă, indiferent de unde o vor aduce, aşa cum nu se vor putea debarasa de această învinuire atâta timp cât va exista o istorie şi o tradiţie a lumii.

Sub cel mai riguros sistem de siguranţă, englezii au început cercetările pentru "Energia Atomică", iar cei înrolaţi în această acţiune nu aveau voie să destăinuie nimănui ceva din cercetările lor. Era ordinul personal al Primului Ministru Churchill. Acest secret includea şi pe cei mai apropiaţi aliaţi, consideraţi prieteni, pe americani, care le-au dat cel mai mare ajutor material şi moral în lupta lor desnădăjduită, împotriva Germaniei hitleriste. Acest secret s'a ţinut şi după înfrângerea Germaniei şi sărbătorirea victoriei, ceeace nu a fost pe placul americanilor.

Nimic nu s'ar fi desvăluit dacă englezul Claus Fischer (după unii german, după alții evreu, sau german-evreu), unul dintre principalii cercetători, nu s'ar fi refugiat în URSS.

Claus Fischer nu a fugit cu mâna goală, ci a luat cu el întreaga documentație tehnico-atomică a englezilor și toate secretele ce i-au căzut în mână, predându-le comuniștilor din Moscova, în slujba cărora lucra de multă vreme.

Mai mult, abia atunci cei responsabili cu securitatea "Centrului de cercetări", au dat la iveală că acest Claus Fischer era un vechi agent al NKVD-ului și chiar un comunist convins. Deci fără comentarii, întrebarea ar fi : cum acest serviciu secret, care avea misiunea să păzească cu strictețe secretele Angliei contra prietenilor americani, a permis acestei persoane prea bine cunoscută prin activitatea sa marxist-comunistă, să fugă și să mai ia și întreaga documentație ? Cum este oare posibil acest lucru, cum se poate petrece un fapt atât de grav ?

Oare acești "lorzi scăpătați" nu s'au gândit ce fac, că-și vând propria mamă, propria familie, propriul suflet, pentru un pumn de arginți ? Tot așa au vândut sistemului marxist-leninist milioane de oameni, zeci de popoare, punându-le jugul carului comunist pe ceafă, iar pe sute și zeci de mii i-au trimis în 1945 direct în fața plutonului de execuție, predându-i sovieticilor în Austria. Să nu uite "lorzii scăpătați" că și dacă timpul ar șterge aceste mârșăvii, istoria nu le va uita, iar blestemul milioanelor de victime îi va urmări în vecii vecilor. Cu cât se cred mai nobili, mai superiori sau mai intelectuali, cu-atât mai mult vor fi detestați de omenire. Din păcate, acum, ca și în viitor, nu se va spune englezul X sau Y, ci "englezii" și prin asta se înțelege întregul popor care, în fond, nu are nicio vină. El va plăti oalele sparte așa cum în bocancii poporului german au fost băgate toate nelegiuirile făcute de sistemul național-socialist, sau cum poporului rus i se bagă în bocanci toate crimele comuniștilor-marxiști-leniniști.

Dar care a fost cauza decăderii acestei clase nobile în mocirla și gunoiul marxist-comunist moscovit ?

NKVD-ul, abia născut din conglomeratul OGPU-ului în 1934, își avea de mult aruncați ochii asupra Angliei, unde printre viitorii diplomați din tagma lorzilor scăpătați, își căutau viitorii agenți pentru uneltirile lor murdare. Dibuirea nu le-a fost prea grea, căci în Universitățile din Cambridge și Oxford, astfel de elemente mișunau ca furnicile, printre puținii englezi care mai țineau la demnitatea lor.

Crescuți în serele școlilor particulare, lipsiți de dragostea părintească, fără căldură sufletească, indiferenți față de ce este frumos și uman, îngâmfați și respingători în puținele și rarele legături cu populația rurală și orășenească, ei au decăzut.

În materie de știință au fost elevi admirabili fiindcă aveau pentru instruire posibilitățile încă de-acasă. În ceeace privește comportarea și

apucăturile lor morale prinse în vârtejul vieții trupești au decăzut demult, cu sute de ani în urmă, așa cum s'a întâmplat cu multe state și imperii. Cândva au dominat omenirea, iar desfâul s'a inoculat demult și astăzi sunt marcați.

Deziluzia cu care s'a sfârșit primul război mondial pentru Imperiul Britanic, explică poate întunericul și uitarea la care era condamnat fără iertare, ca un bolnav de lepră. Poate dezamăgirea față de visul copilăriei i-a făcut pe ei, cei cu tradiție și credință în aventuri și cuceririle lor glorioase, să decadă în fața ispitelor cărora n'au știut să le reziste.

Nu este vorba numai de iubire, simțământ fără de care nu ar fi existat omenirea și pe care ni l-au lăsat natura și Dumnezeu ci mai cu seamă de amorul anormal, cel care exista desigur și pe vremea faraonilor, a vechilor greci și a romanilor din Roma Antică, amorul care i-a împins pe calea homosexualității. Acesta este punctul lor slab, explicația decadenții lor și nu este greu de înțeles cum și în ce fel sovieticii au găsit modalitatea cea mai ieftină, de-ai atrage în cursa lor, căci și în cercurile lor erau destui din același aluat. Așa au ajuns acei tineri nobili, bine educați întru însușirea științei moderne, dar într'ale vieții, agenți ai Moscovei.

După terminarea studiilor, pentru ei care aveau atâtea relații familiare, nu era o problemă găsirea unei slujbe în diplomație sau în alt for conducător al Angliei, unde și sovieticii erau interesați să-și aibă oamenii lor pentru a ajunge la informațiile, după care tânjau.

Cu toate că locurile la aceste Universități sunt strict rezervate, iar înscrierile se fac chiar dela nașterea copilului, nu puține sunt personalitățile comuniste care își trimit odraslele să studieze pe spinarea statului respectiv, în aceste școli, împreună cu fiii nobilimii, pe care o detestă și care la ei acasă au exterminat-o de mult, iar pentru siguranța lor, în interesul securității statului respectiv, li se dă și un personal însoțitor, care , în fond sunt spioni special instruiți pentru captarea de noi agenți, cu grade militare foarte înalte și posturi cheie în serviciul secret. Acest rol revine în general șoferului sau valetului, care sunt cel puțin maiori sau colonei. Pentru a putea exemplifica cele afirmate e destul să aruncăm o privire în spatele scenei teatrului comunist și să ne uităm la copiii lui Brejniev, Andropov, Ceaușescu, Jitkov și alții.

Grupul cel mai cunoscut în lume și care a făcut cele mai mari neplăceri și necazuri Angliei și renumelui ei, se numeau "Eton Boys". Ei erau strânși în jurul coordonatorului lor, Profesorul Antony Blut. Acesta adunase un grup de tineri din nobilime, din cei care nu fuseseră în stare să-și rezolve normal problemele importante ale vieții pământești, adică cea sexuală și cea a handicapului istoric, la care se adăugau alcoolismul din fragedă tinerețe, care le-a turburat mințile și i-a azvârlit în plasa deznădejdii.

Această grupă s'a înființat încă în anul 1931, și dintre ei mulți și-au început cariera de spioni și trădători de Patrie (e vorba de o carieră diplomatică), odată cu intrarea în serviciul lui Genrich Jagoda, Comisarul Poporului pentru Afacerile Interne ale URSS-ului.

În serviciul Majestății Sale a intrat în 1935 (e vorba de o carieră diplomatică) Donald Mac Lean, care a ocupat posturi în Ambasadele din Paris, Washington, Cairo, după care a ajuns Secretar în Cabinetul Britanic și se ocupa numai de secretele atomice, iar din 1950 a devenit șeful secției "America". Putem ilustra situația printr'o simplă frază populară : "Au băgat țapul ca paznic în grădina cu varză", sau "lupul a fost făcut cioban".

Din acest post îl putea informa pe "Tata Stalin" despre ultimele evenimente privind înființarea NATO-ului, ori despre legăturile și plănuirile americanilor. Aici a fost ajutat de un vechi prieten, cunoscut din cercul "Eton Boys", care, ca și el, lucra în Corpul Diplomatic, ca Secretar de Ambasadă, la Ambasada Engleză din Washington. îl chema Guy Burgess.

Descoperirea lor și lovitura dată întregului Grup și Serviciului sovietic de Informații s'a datorat numai agenților din Serviciul de contra-spionaj american, C.I.A., în anul 1951 și nu acelui Serviciu care ar fi trebuit s'o facă cu mulți ani în urmă, faimosul "Intelligence Service". Lor, americanilor, trebuie să le mulțumim că această Grupă de spioni și trădători din tagma lorzilor scăpătați, nu și-a mai putut continua activitatea subversivă. Antony Blut i-a adus la cunoștiință lui Guy Burgess descoperirea făcută de Serviciul american și s'au refugiat imediat la Moscova, unde l-au luat și pe Donald Mac Lean.

Antony Blut a fost suspectat dar nu s'a putut dovedi nimic, ori nici nu aveau interes cei dela Inteligence Service să se afle ceva, căci tocmai șeful Serviciului de spionaj englez pentru Uniunea Sovietică din acel timp era Harold Philby zis și "Kim" provenit și el tot din Grupul "Eton Boys". El a reușit, în ultimul moment, să steargă toate urmele lăsate de ceilalți, urme ce îi puteau compromite și pe alții. Deci nu este de mirare că, în perioada anilor 1952-1953, un mare grup de personalități sovietice arestate și condamnate, sosiseră în lagărele din Workuta, în calitate de foști spioni englezi. "Lorzii scăpătați" i-au vândut ca să devină mai interesanți și mai valoroși.

Cu toate că fusese suspectat și cercetat de cei dela Intelligence Service, Philby a primit și mai departe posturi înalte oficiale. Mister "Kim" a scăpat însă în ultimul moment de arestare, nu datorită Serviciului englez, cum ar fi trebuit, ci americanilor, care pierduseră o mulțime de agenți din cauza acestui grup. El s'a salvat în 1963 fugind la Moscova, via Beirut.

Americanii avuseseră noroc cu fuga sau trecerea agentului sovietic George Blake de partea lor căci acesta le-a desconspirat și necrezutul

detaliu despre Harold "Kim" Philby, agent sovietic. Cum a fost posibil ? El era o personalitate în Serviciile de Informații. Totuși ei au întârziat cu arestarea sa și astfel păsărica rară le-a scăpat. Abia după aceea au început să caute adevărul despre Mister "Kim".

Născut la 1 Ianuarie 1912, acesta a studiat la Cambridge și la vârsa de 20 de ani a devenit agent sovietic din convingere. Iată ce au aflat unii din superiorii lui, după ani de zile de cercetări. El s'a atașat Grupului "Eton Boys" unde se afla și profesorul Antony Blut, prietenul său Donald Mac Lean și Guy Burgess. La începutul carierei a lucrat ca jurnalist și a participat la Războiul civil din Spania în tabăra lui Franco, 1936-1939. Putea fi găsit în toate societățile înalte londoneze. Prin Guy Burgess, care era încă din 1938 acolo, a trecut în 1940 în Serviciul Secret englez, iar în 1944 a preluat postul de Șef al Serviciului de contra spionaj al secției Uniunea Sovietică. Lupul păzea oile, ar zice proverbul. După fuga lui din Ianuarie 1963, este astăzi Colonel de MWD-KGB. De restul vor răspunde englezii, conștiințele "Idioților utili".

Moscova își primea cu brațele deschise copiii, știind prea bine că în posturile înalte de unde au plecat, au lăsat destule răsaduri care le vor aduce noi recolte bune.

Era o metodă atrăgătoare pentru cei care lucrau în Occident pentru ei. Astfel își pot face planuri pentru viața fericită ce o vor trăi, dacă într'un caz vor trebui să șteargă într'o zi putina.

Aceasta este numai propagandă pentru "Idioții utili". În fond dispar cât mai repede și cât mai departe în vreo localitate în îndepărtata Siberie unde pot fi cel mai bine supraveghiați. Ei, acești sovietici, așa de prietenoși, nu vor avea încredere niciodată în astfel de oameni, ci îi vor suspecta și dincolo de moarte, iar dacă le vor sta în cale îi vor lichida fără proces.

Lotul "Eton Boys" au fost încadrați într'o muncă bine plătită din fondurile NKVD-ului, cu o firmă de acoperire "Institutul de Cercetări Științifice".

Donald Mac Lean își lua banii pe statele de plată dela "Institutul de Economie și Legături Internaționale", ca să fie totul în ordine. Gurile rele spun că Donald Mac Lean ar fi fost acela care a ajutat considerabil știința sovietică pentru a-i ajunge din urmă pe americani în construirea bombei cu Hidrogen. Un lucru și mai interesant este faptul că homosexualul Mac Lean era căsătorit și avea și un băiat, asta ca să arunce praf în ochii lumii și să spele petele lăsate de versiunea că umaniștii și viitorii eliberatori ai proletariatului, ar fi cumva și ei "Homo" sau ar avea prieteni printre aceștia. În lagăre circulau destule zvonuri despre cei din Kremlin ; cum că o mare parte dintre ei erau "Homo", în frunte cu Stalin.

În Uniunea Sovietică nu au avut libertatea pe care o aveau în Anglia. Desigur că NKVD-ul le-a pus totul la dispoziție, dar i-a și urmărit pas cu pas prin agenții lor. De aici a început și decadența lor psihică și au început să bea, ceeace le convenea pe deplin celor din NKVD. Cel mai rău a decăzut Guy Burgess și nici desmierdările lui "Tolia", un tânăr frumos băgat în anturajul lui, nu l-au mai putut salva din prăpastia în care căzuse.

În disperare de cauză căci era atât de prost încât să nu-și dea seama de greșala elementară făcută, voia să se întoarcă în Anglia, după ce luase legătura cu diplomații englezi dela Moscova, indiferent de riscurile care-l așteptau. Un lucru este sigur, el a murit la scurt timp după ultima întrevedere avută. Poate că moartea lui se datorește unei alte cauze decât versiunea lansată oficial de serviciile sovietice.

Antony Blut, care se afla încă în Anglia, a prins de veste că Guy Burgess a luat legătura cu cei dela Ambasada engleză din Moscova, probabil că tot NKVD-ul i-a făcut acest serviciu : nu mai avea nevoie deci să se compromită cu această grupă, după moartea lui Mac Lean. Înspăimântat, chiar foarte înspăimântat, el s'a prezentat la Serviciul de contra spionaj unde era gata să-și mărturisească păcatele făcute în serviciul său murdar. Cerea să i se ierte toate păcatele făcute față de Anglia și Lumea Liberă.

Guvernul Englez, după ce a stors tot ce era de stors dela el, l-a iertat iar drept răsplată pentrucă a divulgat totul i-a dat postul de încredere, de Administrator al Galeriilor Regale. Pentru serviciile aduse, Regina Angliei l-a înobilat făcându-l "Cavaler" de onoare al Angliei.

Este drept că Regina Elisabeta a II-a a Angliei nu a știut nimic despre trecutul noului înnobilat, care își avea mânjite mâinile cu sângele zecilor și sutelor de oameni cinstiți care au vrut să salveze omenirea dela un dezastru total adus de comunism.

Serviciile făcute de către grupul "lorzilor scăpătați", au fost bine venite sistemului totalitar sovietic ; pentru puțini bani ei au primit multe secrete și o știință gata de pus în aplicare, cercetată cu multă intensitate de alții. Pentru un pumn de arginți pe care i-au plătit, ei au ajuns stăpâni pe armele atomice nucleare, cu care astăzi amenință Lumea Liberă, indirect și Anglia.

Nu știu cum este văzut acest caz de poporul englez. Cum speră ei ca omenirea să le mai dea crezare, când în rândul nobilimii lor s'au aflat cele mai decăzute creaturi omenești. Aceste creaturi cunoșteau adevărul și realitatea, ei erau de meserie și specialitate. Ce nu doreau să vadă era propria lor decădere morală, propria mândrie nobiliară și națională târîtă conștient în mocirla gropilor mahalalei comuniste.

Poporul englez trebuie să cunoască adevărul și să vadă cu ochii deschiși realitatea și pericolul ce se poate abate asupra lor prin declanșarea unui război pe care nimeni nu-l dorește. Într'o astfel de

situație și Anglia poate fi ștearsă de pe fața pământului ca multe alte țări și teritorii existente. Dar mai bine să nu ne gândim și nici să nu dorim acest dezastru, nimănui. Un lucru rămâne însă clar și nu poate fi ignorat, și anume că orice catastrofă ar veni dinspre Răsărit se datorește parțial și "lor" celor care au trăit și trăiesc, s'au bucurat și se bucură de bunuri pământești, în urma vânzării și trădării pentru bani primiți dela comuniști.

Ferească Dumnezeu de astfel de membri de familii, fie ele și "nobile" !

CAPITOLUL X

BANII NU AU MIROS

Motto: Auri sacra fames. (lat.)

-"Doamne ajută"- am scăpat din iadul celular al centralei NKVD din Potsdam, unde zilele treceau monotone, după sbuciumatele zile și nopți de anchetă și surprinzătoarea condamnare de 25 de ani de lagăr de muncă, când eu abia împlinisem 21 de ani. Pentru ce și pentru cine primisem această condamnare ? A, da, pentru capitaliștii de americani la care lucrasem ca un angajat oarecare pentru a-mi asigura pâinea cea de toate zilele, după un război pierdut.

Vă rog să mă iertați dacă fac acest salt în trecut, dar cred că este mai bine să vă destăinui durerile mele sufletești, în cadrul în care s'au născut și nu acolo unde le-ași putea introduce, numai ca să fie cunoscute.

Ne aflam încă în celula de tranzit din Centrala NKVD din Potsdam Nonnenkloster sau Schwesterheim, cum îi mai spuneau unii. Intrarea și ieșirea din această celulă, plină de condamnați, în care 95% aveau câte 25 de ani, nu mai constituia un subiect de mirare pentru nimeni. Deci orice povestire sau istorioară era mai bine primită decât plângerile și văicărelile unora sau altora. Intrau grupuri întregi de oameni, dacă-i mai putem denumi așa, după luni de zile și nopți de anchetă, de dormit numai pe scândură sau ciment, la lumina permanentă a lămpii lui Ilici, a balandei din cap de pește împuțit de mult, sau în mângâierile bătăilor primite cu vârf și îndesat dela anchetatorul surâzător, de câte ori credea că numai așa va face impresie. Aceste umbre omenești erau totuși fericite, după ce judecătorul principal pronunța, în numele poporului sovietic sentința de 25 de ani.

Ce, asta nu este fericire ? Una asemănătoare nici nu se mai poate pomeni pe această planetă ! Oameni nu-i mai puteai considera căci nu erau altceva decât umbrele lor proprii, pe care le purtau cu ei și de care nu odată s'au înspăimântat singuri.

Fiecare se ruga lui Dumnezeu, indiferent din ce religie făcea parte, dar se ruga și mulțumea că l-a salvat dela chinurile acelea diabolice și că astfel are asigurată o durată de viață de 25 de ani, conform înaintatei științe sovietice. Impresionant era faptul, că fiecare se gândea cum să supraviețuiască și să nu-i supere pe năcialnicii sovietici.

Fiecare își strângea bocceaua lui, cu puținele zdrențe rămase ce nu-i fuseseră luate sau schimbate între timp, - dacă vreunul dintre soldați mai găsea de cuviință să-ți dea ceva în schimb. - Acum erai în așteptare ca

să vie să te cheme, indiferent dacă era zi sau noapte, spre a porni spre drumul necunoscut, poate fără sfârșit, al destinului. Ce n'ar fi dat fiecare să știe barem direcția, ori chiar destinația, iar dacă unul dintre vechii ocnași, precum Constantinov, proorocea ceva, fiecare îl întreba până plesnea de ciudă că-și dăduse drumul la gură și vorbise despre lagărele pe unde trecuse el.

Nimeni nu putea afla nimic, în orice caz un lucru era sigur : Moscova o vom vedea, căci bătaia peștelui avea loc numai acolo.

Deci cel mai bun lucru era să așteptăm, să ne adunăm puterile spre a rezista la drumul lung spre Moscova. Conta numai ieșirea din izolare, ieșirea din gândurile fiecăruia, cu veșnica întrebare : "Ce va fi mâine ?" Și răspunsul rusesc stereotip, replică : "Numai azi este ziua mea, mâine Dumnezeu știe".

Nici doctorul nostru anonim nu mai rămăsese izolat și încerca, încetul cu încetul, să intre în convorbirile de moment, fără a face istorie sau filozofie. Totuși Constantinov era singurul om care cunoștea realitatea zilei, adevărul gol goluț pe care îl purtase și îl mai purta încă pe umerii lui. Era singurul dintre noi care știa că năcialnicul judecător nu-i poate da mai mult de 10 ani și asta din momentul arestării lui. Era tânăr și avea numai 25 de ani, dar la 12 ani primise prima pedeapsă, așa că despre reeducarea în stilul lui Makarenko știa multe deoarece stătuse peste 11 ani (acumulați în mai multe pedepse), iar ca el mai erau încă mulți, chiar foarte mulți. El era și singurul, dintre noi toți, care nu numai că auzise, dar și fusese în timpul acestor ani în zeci de lagăre de diferite tipuri, deoarece dela un lagăr la altul, (regiune de lagăre) era o mare diferență. Nu era tot una să lucrezi într'un lagăr din mină sau unul de tăiat lemne, de construcție a căilor ferate sau într'un colhoz, tot așa cum nu era tot una dacă lagărul se afla la Nord de Cercul Polar, la Potma sau la Kolima, Gorki sau Karaganda. Peste tot se trăia rău, foarte rău, și peste tot se putea muri la fel, fără diferență de clasă socială; indiferent dacă ai fost capitalist sau comunist, fascist sau contrarevoluționar, intelectual sau analfabet, mureai de muncă și de foame.

Acest om fenomenal, Constantinov, putea povesti netulburat zile întregi. Numai atunci se enerva când nu avea de fumat. Acestea erau singurele lui slăbiciuni, poate avea și altele, pe care însă nu le-a arătat. Doctorul nostru anonim, era de-acum simpatia lui Constantinov, acesta proorocindu-i un viitor fericit în lagăr, după ce văzuse cum efectuase o operație cu instrumente primitive. Când avea dispoziție bună, Constantinov îl lua pe doctor deoparte și îi da sfaturi care să-i prindă bine în lagăr. Ce profesor mare și ce elev ascultător ! Pentru doctorul nostru, povestirile lui Constantinov, precum și sfaturile lui erau o comoară, iar povestirile doctorului, pentru Constantinov, erau un vis ! Între cei doi sta însă Ionas, letonianul, care știa să exploateze, când pe unul când pe altul cu un mare rafinament. Stând deoparte și privind

scena, vedeai dela o poştă diferenţa intelectuală, morală, precum şi slăbiciunile sau mândria omului din Vest sau Est. Ionas avea din fiecare câte ceva, ştia să aprecieze momentul, ca să intre în acţiune, după cum o cerea situaţia, lucru pe care l-am admirat mult la el.

Aceleaşi sentimente aveam şi faţă de doctorul nostru anonim care ne povestise despre afacerea "Himler Sprit", afacere care ne dăduse foarte mult de gândit. Tot el ne promisese că ne va mai povesti şi despre afaceriştii suedezi, care au ştiut să scoată bani şi din piatră seacă, acei afacerişti care, în timpul celor două războaie mondiale, se îmbogăţiseră peste noapte pe spinarea beligeranţilor europeni şi pe mizeria şi nenorocirea altora.

La auzul acestor propuneri, letonul nostru îşi pierdu firea şi începu să înjure de mama focului pe diplomaţii sovietici, dar mai ales pe cei suedezi. Aceştia din urmă duseseră, imediat după sfârşitul războiului, tratative cu sovieticii pentru repatrierea urgentă a tuturor refugiaţilor de origină baltică, chiar şi contra voinţei lor.

Câtă neomenie din partea acestor autorităţi de a scăpa de nenorociţii de refugiaţi, care îşi salvaseră viaţa, părăsind propria patrie de frica unuia sau altuia dintre ocupanţii ţărilor lor. Ei nu cereau nimic altceva decât un pic de libertate şi nicidecum să fie băgaţi în cuşca ursului comunist, care îi va trece prin maşinăria diabolică a NKVD-ului. Ei ştiau prea bine de ce erau aceştia în stare şi la ce se puteau aştepta din partea lor.

Fuseseră crescuţi şi educaţi din generaţie în generaţie cu smerenie şi credinţă faţă de Dumnezeu şi părinţi, cu mândrie şi respect naţional. Ei respectaseră întotdeauna legile cereşti dar şi pe cele pământeşti şi totdeauna îşi respectaseră vecinii. Un lucru nu doreau ei, să fie sclavii sau supuşii unui alt neam căci ei iubeau libertatea mai mult ca orice.

Prin refugiul lor în Suedia, balticii crezuseră că au scăpat de tirania comunist-moscovită, că sunt liberi şi vor putea trăi în pace alături de fraţii şi surorile lor, care le vor înţelege suferinţele, durerile şi nevoile pământeşti.

Dar iată că diplomaţia suedeză gândea altfel, urmând pilda învingătorilor englezi şi americani care au predat aliatului din Est : (cu toate că ştiau prea bine ce se va întâmpla cu acei nenorociţi) cazacii, tătarii, georgienii şi mai toate trupele generalului Wlasow, etc.etc., care au luptat, nu pentru Hitler şi Germania lui, ci pentru propria libertate şi ca urmaşii lor să nu devină pentru veşnicie sclavi moderni ai imperialismului comunist-bolşevic-sovietic.

Dar să lăsăm pe baltici pentru un moment, căci vom reveni la timpul potrivit. Noi, oropsiţii soartei, cei ce-am fost săraci o viaţă întreagă, barem acum să învăţăm jocul şi posibilităţile din spatele culiselor, reţeta de a face bani şi din piatră seacă.

Mai bine să-l lăsăm pe doctorul nostru anonim să vorbească, căci el era mai iniţiat în materie şi tot el era acela care se oferise să ne dezvăluie acest secret magic.

"Ei măi băieţi, aşi dori să vă povestesc cum au descoperit şi lucrat diplomaţii suedezi, spre a procura pe spinarea altora, valută forte străină". Trebuie neapărat să fac mai întâi o mică incursiune în istoria Suediei şi a lumii, legată de temă. Am cunoscut aceste detalii dela foştii mei colegi şi camarazi din armată şi serviciu, care lucrau în Suedia, o ţară neutră, care nu a avut nimic de pierdut în urma celor două războaie mondiale, ba, din contră, a câştigat şi şi-a făcut afacerile aşa cum i-au căzut în poală şi cum au dorit. Afaceriştii cot la cot cu diplomaţii, au exploatat toate posibilităţile de a stoarce bani, rămânând desigur tot timpul neutri.

După pacea dela Kiel în 1814, Suedia promovase o politică de strictă neutralitate. Ultima participare la război în coaliţia anti-napoleoniană din 1805-1810 şi 1813-1814, pierderile mari de vieţi omeneşti, i-au făcut să se distanţeze, în toată politica lor, de alianţele militare europene şi să-şi axeze întreaga diplomaţie pe relaţii de prietenie, afaceri şi desvoltarea rapidă a industriei, în toate ramurile ei, după posibilităţile şi tehnica timpului.

În anul 1889, s'a creiat Partidul Social Democrat suedez, încadrat în Internaţionala II-a. Acesta a fost şi anul când curentul politic de influenţă marxistă făcea primii paşi pe arena politică mondială. A fi social democrat era o distincţie faţa de orice titlu nobil sau universitar. Nu ori cine putea fi un bun fiu al poporului, un social-democrat.

Începând cu anul 1932, cu mici întreruperi, partidul social-democrat din Suedia a condus treburile diplomatice şi guvernamentale, reprezentând poziţia ei în afara hotarelor, până în zilele noastre.

Din soldaţi şi războinici renumiţi, suedezii s'au metamorfozat, devenind oameni paşnici, diplomaţi şi oameni de afaceri. Deci, pe scurt, ei exploatau la maximum posibilităţile, iar ori ce mijloc era bun şi aplicabil, după vechiul proverb :"Banii nu au miros".

Odată cu preluarea puterii în Germania de către partidul naţional-socialist în frunte cu cancelarul Adolf Hitler, (Ianuarie 1933), şi declararea deschisă a războiului de către evreii din lumea întreagă poporului german, declaraţie oficială apărută în unul din marile cotidiane din lume, Vineri 24 Martie 1933 şi care a făcut senzaţie extraordinară în acel moment crucial, fiind vorba de ziarul londonez "Daily Express".

Trebuie amintit că guvernul de coaliţie al lui Hitler a primit în alegerile din 5 Martie 1933 pentru alegerea parlamentarilor din Reichstag, pentru prima dată majoritatea parlamentară, iar cu legea de împuternicire (Ermächtigungsgesetzt) din 23 Martie 1933, avea posibilitatea de a conduce politica în afara legilor parlamentare pe timp

de patru ani. Pe această lege şi-a construit Hitler în cel mai scurt timp "Dictatura" lui şi a devenit în 1934 Führer şi Reichskanzler.

Deci, la 24 Martie 1933, nu era decât un cancelar, Prim ministru, iar împuternicirea ce o primise cu o zi înainte nu era altceva decât o libertate parlamentară care i s'a dat.

Conducătorii organizaţiilor evreieşti din lumea întreagă, se uniseră pentru a combate cu toate mijloacele posibile Germania, poporul german şi pe Cancelarul ei, împreună cu partidul pe care îl conducea şi care era la putere.

Ce ţeluri politice, economice şi financiare aveau ? Ce armată puteau ei pune pe picioare, armată fără de care nu se putea face un război, când ei în acel moment nu aveau nici ţară proprie, cu un guvern propriu. Ei aveau organizaţii răspândite ca ciupercile în întreaga lume, iar Palestina mai era încă sub Protectorat englez. Este de asemeni bine cunoscut faptul că englezii, tocmai în Palestina nu dădeau permis de imigrare orişicui şi mai ales evreilor ; fapt care a dus la mari tulburări interne în acel colţ de pământ, la acte de terorism şi crime în care evreii erau mereu amestecaţi. Ei cereau independenţa Palestinei, un pământ istoric iudaic. Totuşi, chiar dacă protectorii Palestinei nu prea au dorit, noul stat "Israel" din partea de Sud a Palestinei, a fost declarat suveran la 14 Mai 1948.

Preşedintele de Stat a fost Chaim Weizmann, (1874-1952).

În noul stat format din fostul imperiu ţarist al Rusiei după revoluţia din Octombrie 1917, majoritatea conducătorilor erau de origină evreiască, precum şi cei din cadrele de Partid, economie şi mai ales din Tscheka şi mai târziu din GPU. Nu trebuie uitat un fapt concret şi anume că, în timp ce aceştia nu se săturaseră de vărsarea de sânge din perioada revoluţiei, exista o altă grupă de evrei care era în fond massa cea mare a acestei minorităţi ce deasemenea suferea de pe urma noilor stăpâni din Kremlin. În timp ce cei din Kremlin şi din anturaj îşi rusificau numele, ceilalţi şi-l menţineau pe cel pe care îl avuseseră dela părinţi.

În forul de conducere al Internaţionalei Socialiste se găseau un număr destul de mare de intelectuali evrei pro-marxişti, care protestau şi se agitau contra poporului german şi a conducerii sale (care abia venise la putere de două luni de zile), dar nu protestau contra regimului sovietic şi a conducătorilor din Kremlin, care erau la putere de aproape 15 ani şi care, - **fără a-i** include pe ruşi şi celelalte minorităţi din Uniunea Sovietică - au asasinat şi deportat zeci de mii de evrei.

Impresionant este şi faptul că tocmai în conducerea de Stat, cei mai setoşi de răzbunare au fost evreii şi s'au răzbunat tot pe evrei.

Omenirea nu poate să-i înţeleagă pe evrei care, zeci de secole, înjosiţi şi prigoniţi, se măcelăresc între ei şi totuşi nu se acuză şi nici măcar nu protestează. Ei au ameninţat şi au declarat război unei naţiuni mari din Europa, noului ei guvern care se constituise abia de două luni.

Şi-atunci, la ce se puteau aştepta decât la prigoniri şi pierderi de vieţi omeneşti ? Dar nenorocirea nu s'a abătut asupra intelectualilor şi a celor cu bani, ci asupra marei masse, a aşa zisului proletariat internaţional, care trebuia să sufere. Evreii cu bani au părăsit Germania şi i-au lăsat pe cei săraci să plătească pentru declaraţia de război. Cei care au făcut o astfel de politică nu se gândeau la propria rasă sau naţiune, ci numai la banii câştigaţi, prin murdăria acţiunii lor perverse. Istoria lor nu se termină aici şi noi ne vom mai întâlni cu ei în viitoarele capitole.

Norii negri se adunau asupra Europei, iar diplomaţia cu experţii ei, se întâlneau din ce în ce mai des la diferite conferinţe de toate culorile şi din toate colţurile lumii pentru a contribui, ziceau ei, la "Pacea" omenirii.

De ce tocmai la Londra se găsiseră evreii să protesteze şi să declare război, dar nu protestau contra englezilor, care în fond le ocupau patria străbună şi chiar îi prigoneau sub o formă oarecare ?

Odată cu primăvara anului 1936, Germania începea înarmarea şi reorganizarea întregului aparat de Stat şi militar.

Prima demonstraţie serioasă germană pentru a-şi arăta puterea şi noua forţă militară a fost "Anschlussul" din 13 Martie 1938, adică alipirea Austriei la Reichul German. Astăzi austriecii strigă sus şi tare că au fost împotriva unei astfel de includeri. Reversul monedei este că acest lucru nu era ceva nou în gândurile ambelor naţiuni, ci era o dorinţă de veacuri. Astfel că, în timp ce propaganda îşi făcea meseria sub lozinca "un vis de veacuri împlinit", diplomaţii marilor puteri se întâlneau în diferite capitale europene ca să discute cum să salveze Pacea, dacă mai era ceva de salvat.

Astfel, la 29 şi 30 Septembrie 1938, la München se face un aranjament (pentru a câştiga timp, o spun ei acum), semnându-se "Acordul dela München", de către Adolf Hitler pentru Germania, E.Daladier pentru Franţa, Benito Mussolini pentru Italia şi N. Chamberlain pentru Anglia. Acordul prevedea alipirea la Reichul German, a regiunii Sudetă din Cehoslovacia.

Ei, diplomaţii Angliei şi Franţei, cedau un teritoriu care nu era al lor, fără ca să întrebe şi poporul cehoslovac. Este adevărat că această hotărîre fusese luată numai după ce Parlamentul Englez luase cunoştinţă de situaţie, din raportul şi propunerile făcute de o comisie de observatori englezi, sub conducerea lordului Runciman, care îşi adunase materialul necesar de peste un an, direct la faţa locului.

N.Chamberlain primeşte împuternicirea parlamentului englez, după ce acesta aprobă cu 366, contra 144 voturi, adică 71,76% pentru şi 28,24% contra. Acelaşi lucru se întâmplă şi în parlamentul Francez căci şi ei aprobară cu 535 de voturi, adică 87,70%, contra 75 voturi adică 12,30%. La toate acestea am avea de pus o întrebare : ce au promis guvernele Franţei şi Angliei, guvernului cehoslovac, pe care tocmai ei

îl făuriseră după primul război mondial ? Cu ce drept s'a operat, s'a efectuat această amputare ? Care este prețul pe care trebuia să-l plătească poporul cehoslovac ? Oare nu cumva prețul a fost ca Cehoslovacia să poată intra în sfera de influență sovietică, ca astăzi să ajungă să facă parte din Pactul dela Varșovia ?

Cine poate să știe adevărul ? Cine poate spune dacă poporul cehoslovac a meritat "fericirea" de care a avut parte !

Adolf Hitler a ocupat, la 15 Martie 1939 Cehoslovacia, fără a cere aprobarea Parisului și a Londrei, ai căror diplomați de carieră, nu găseau de cuviință să miște nici măcar un deget.

Acest 15 Martie 1939 nu a însemnat numai că trupele germane au ocupat Cehoslovacia, ci și faptul că acei diplomați mișcaseră prea mult degetele pentru a număra banii din afacerile murdare, valută forte de care aveau nevoie guvernele lor. Ei își împachetaseră bagajele și cu prima ocazie au reușit să părăsească piața atât de bogată în victimele. care își vor aduce aminte de ei în lagărele din Workuta.

Îmi vine în minte un proverb popular dela poalele Carpaților care spune :"Pe cei mari îi eliberează, pe cei mici îi spânzuiră".

Acesta este adevărul : cei mari și cu bani spălară putina, pe când cei mici au rămas să sufere și să plătească cu viața diplomația și afacerile ei.

Evreii din lumea întreagă erau uniți în lupta lor contra Germaniei național-socialiste, prin declarația de război, dar cei ce se agitau mai tare erau tocmai evreii care se aflau în siguranță la Paris, Londra sau în America. Singurii care aveau să sufere erau evreii din Germania, Austria și Cehoslovacia. Cei care rămăseseră pe loc, cei care nu aveau bani ca să-și cumpere libertatea, au rămas să plătească pentru cei cu banii strânși din visteria Statului și băgați în buzunarul propriu. Nu poți umbla cu miere și să nu-ți lingi degetele.

În timp ce evreii se revoltau și se băteau cu pumnii în piept la Paris, Londra și New York, cei din Cehoslovacia intraseră în panică. După alipirea Landului Sudeților la Germania, ei începură să se gândească că poate mâine va fi rândul alipirii Cehoslovaciei și că nu doreau să fie surprinși de evenimente neplăcute peste noapte, ca și confrații lor din Austria. Astfel, ei începură să se organizeze și să-și ia câteva contra-măsuri pentru a-și apăra integritatea teritorială la caz de nevoie. Informațiile îngrijorătoare soseau din Austria și devenea evident că nu mai era de glumit ; dar nu puteau părăsi țara decât aceia care posedau bani ori aveau o rudă bogată, ce putea plăti costul eliberării. Ceilalți ? Dumnezeu cu ei !

Tot dela ai lor, cei cu gura mare, venea știrea că Cehoslovacia nu trebuia părăsită imediat și că Hitler își luase partea leului pe care diplomații dela Paris și Londra i-o oferiseră la München ca un cadou fără

pretenții. Deci Cehoslovacia exista încă și nu trebuia să intre în panică, dar cât timp va dura acest lucru, nu putea nimeni garanta.

Lipsa de valută forte în visteria Statului Suedez, în plină desvoltare tehnică era catastrofală. Soluția veni printr'o indicație confidențială salvatoare, primită, după cum avea să se afle mai târziu, din partea Centrului Mondial Evreiesc din New York, care le deschisese ochii. Astfel descoperiră diplomații suedezi "mina de aur", de care aveau așa de mare nevoie. Acest pârâu le putea vărsa în visteria lor sărăcită cel puțin o parte din banii de care aveau neapărat nevoie. În plus, se promitea, tot "confidențial", o mare propagandă în favoarea acelui Stat care accepta convenția și dădea ajutorul uman, care i se cerea. Serviciul și misiunea erau de a da pașapoarte suedeze, cu dreptul la cetățenie, acelora care doreau dar celor ce le plăteau fără prea mari formalități la Paris, Londra, New York sau în alt loc de pe acest glob pământesc. Ei acceptară imediat, căci nu vedeau în această misiune umană nimic rău, din contră, un "gheșeft" ce aducea devizele de care aveau așa de mare nevoie și în același timp profituri fabuloase.

Astfel, la ambasada suedeză din Praga, se înființase un birou special de comerț, desigur cu misiune "confidențială". Diplomatul sau diplomații care lucrau în cadrul acestui birou au putut lucra nestingheriți până la data de 15 Martie 1939, când au sosit neinvitate trupele germane.

Lucrul în aceste birouri nu era o muncă grea, ei trebuind să complecteze zi și noapte sute sau mii de pașapoarte pentru cetățenii evrei care locuiau pe teritoriul Cehoslovaciei. De încasat se încasa din gros căci prețurile erau destul de pipărate iar ei erau, pentru un moment, singurii furnizori de astfel de pașapoarte și nu aveau nici o concurență. Curând au apărut însă și concurenții, lucru normal când s'a descoperit cât de ușor se pot câștiga bani, contra unui pașaport cu fotografie și semnat.

Desigur că ultimele evenimente de pe continentul european i-au făcut să-și ia măsuri preventive, pentru cazul unui eșec politic de tip Austria, căci să fie prinși nepregătiți nu le convenea. Totuși un pașaport suedez, al unei țări neutre cu tradiție de multe decenii și care oferea găzduire și siguranță era un noroc, venea de sus ca o mană cerească.

Cu toate că aceste pașapoarte costau o mică avere, fiecare dintre cei cu bani și posibilități și le-au procurat pentru ei și familiile lor. Pentru cei cu bani nu era o problemă ; devenea însă o problemă pentru cel ce nu avea aceste posibilități și mai ales dacă avea și o familie numeroasă. Orice prietenie, fie ea cât de mare, merge numai până la bani, iar pe gratis nu-ți dă nimeni nimica.

Desigur că salariații acestui birou nu trebuiau să se ducă pe piață să-și ofere serviciile cu pașapoarte. Ei aveau samsarii și intermediarii lor de meserie, precum și legăturile necesare care, după cum se pare, vedeau

mai întâi interesele lor, veniturile ce se adunau din procentele ce le primeau după vinderea fiecărui paşaport.

Ambasada suedeză îşi avea reşedinţa la Praga în "Mala'strana" (Kleinseite), de peste mica parte a râului Moldava. Serviciile germane secrete ale SD-ului şi chiar cele ale Gestapoului prinseseră de veste şi astfel putuseră să-şi infiltreze mai mulţi agenţi în această reţea, prin care desconspirară reţeaua de samsari. În acelaşi fel, intrară în reţea şi serviciile sovietice, după cum am aflat mai târziu dela o astfel de victimă întâlnită la Workuta.

In clădirea din Lange Gasse 41 din Praga, se aflau Hotelul "Regina" şi Cafeneaua "Akermann" căreia i se mai spunea şi Volks-Kaffeehaus, ambele prea bine cunoscute de toate cercurile evreieşti, pentru afacerile ce se desfăşurau aici la o ceaşcă de cafea şi o prăjitură. Nu exista ceva ce nu se putea vinde sau cumpăra : devize, paşapoarte, legături comerciale, politice şi internaţionale, într'un cuvânt totul, numai bani să fi avut.

In aceiaşi clădire se afla şi "Casa Poporului" (Haus des Volkes) sau cum i se mai spunea în idiş "Bet Haam". Se mai aflau şi birourile direcţiei speciale ale serviciului pentru Palestina. Din cauză că Palestina era sub protectorat englez, toţi cei care doreau să emigreze în Palestina trebuiau să aibe o viză de intrare. Această viză se putea obţine numai dacă în prealabil exista o recomandare din partea acestui serviciu, cu care cei dela Ambasada Engleză colaborau. Directorul serviciului era, în 1938, Jakob Edelştein, în vârstă de circa 28-30 de ani. Fără recomandarea şi semnătura lui, diplomaţii englezi nu puteau da viza de emigrare în Palestina.

Tot în această clădire se aflau mai multe încăperi care erau puse la dispoziţia interesanţilor atunci când era vorba de adunări, conferinţe sau convorbiri secrete. Astfel că aici se întâlniseră şi se întâlneau după primul război mondial, dar mai ales după 1933, tot felul de oameni conspirativi şi tipuri dubioase. Ei nu erau numai evrei ci de toate naţionalităţile şi de toate culorile politice din care nu lipseau comuniştii, socialiştii, mai bine zis tot ce se afla în emigraţie. Începând cu anul 1935 şi începutul lui 1936, o mulţime de conspiratori îşi aveau aici întâlnirile lor, în mic sau mare. Aici s'au întâlnit şi primii conspiratori contra lui Hitler, de mai multe ori. Cu toate încercările mele de a găsi vreunul care să cunoască amănunte, fie de frică, fie că nu erau în cunoştinţă de cauză, au dat greş. Un lucru am constatat, ce ştia fiecare, aci se conspira pro sau contra, dar se conspira. Moscova era însă la curent cu evoluţia evenimentelor, căci mai toţi cei întrebaţi de mine fuseseră interogaţi în această privinţă.

In timpul ocupaţiei germane, în Boemia şi Moravia, Preşedintele Statului Evreiesc (Präsident des Juden Rates), nu era altcineva decât acelaşi Jacob Edelştein. Acum colabora cu administraţia germană, în deosebi cu cei dela Gestapo, SD şi poliţie şi, dacă nu greşesc, era în

anul 1939. Încă în primele zile ale anului 1942, Jacob Edelştein a fost arestat chiar de colaboratorii lui dela Gestapo cu care lucrase ani de zile şi trimes "Expres" în KZ-ul din Therezienstadt. De aici a fost transferat, în vara anului 1944, la Ausschwitz unde Jacob Edelştein a murit încă în acel an.

Unul dintre oamenii de încredere şi samsarul lui Jacob Edelştein, în cercul de conducere dela "Bet Haam", era Goldmann, care lucra împreună cu prietenul şi compatriotul lui, propietarul unui magazin de manufactură din periferia oraşului, Moise Weissmann. Ambii au lucrat cel mai mult cu diplomaţii suedezi, desigur că numai cu ştirea şi aprobarea lui Edelştein.

La începutul afacerilor, preţul unui paşaport, în care era inclusă şi cetăţenia suedeză, era dela 20 de mii de Koroane în sus. Au fost timpuri când preţurile au crescut până la 32-35 de mii de Koroane cehe. Această afacere bănoasă şi în primele zile fără concurenţă pe piaţa Cehoslovaciei, îşi dirija preţurile după bunul plac sau, mai bine zis, după cerere şi ofertă. Concurenţa nu s'a lăsat însă mult aşteptată, lucru observat imediat când preţurile au început să scadă vertiginos. După un timp însă începură să crească din nou.

Noul concurent făcea parte din Consulatul Chilian din Praga şi se numea Ing. Dr. Fucks, un diplomat al Consulatului. Ideia îi venise cu siguranţă dela evreii care se perindau să se intereseze, care sunt posibilităţile de investiţii şi de cumpărare în Chile a unor suprafeţe întinse de pământ arabil şi păşuni la un preţ acceptabil, faţă de preţurile existente în ţările europene.

Serviciile de informaţii Cehoslovace erau la curent cu aceste afaceri dubioase, dar nu s'au amestecat şi nici nu au încercat să le oprească, fiind ocupaţi cu treburi mult mai serioase, în primul rând, cu securitatea statului cehoslovac. Posibil că şi ei aveau partea leului şi de aceea se orientau după dictonul "nu-i lăsa să moară, dacă vrei să trăieşti".

Cu sfârşitul anului 1938, începutul anului 1939, preţurile se ridicară enorm, mai ales după Conferinţa dela München şi ocuparea de către germani a Landului Sudet.

Panica a crescut şi mai mult în cercurile din Bet Haam în momentul în care au primit informaţii sigure din Viena, printr'un curier al direcţiei speciale a serviciului pentru Palestina, Uhlmann (cu care ne vom mai întâlni pe parcurs). Grupuri întregi de agenţi germani au fost sau aveau să fie infiltraţi în Cehoslovacia, pentru a pregăti ocuparea instituţiilor şi clădirilor strategice prevăzute pentru comandamentul german.

Cum între grupurile de SD şi Gestapo erau totdeuna divergenţe şi nu exista o coordonare unică, s'au iscat lupte interne pentru putere. De pierdut au pierdut ambele tabere, iar de câştigat au câştigat numai acei care au avut mai multă trecere şi cunoştinţe la Berlin.

Până la urmă, cei dela Gestapo au câștigat partida și au devenit adevărații stăpâni în noul "Protectorat". Între timp Slovacia și-a declarat independența, desigur cu aprobarea Berlinului. Dar, să nu anticipăm. Difuzarea pașapoartelor se făcea în Cehoslovacia și prin cercurile culturale evreiești care, pentru început, erau secrete; după care chiar oamenii poliției cehe dădeau informațiile necesare, căci și pentru ei zilele erau numărate.

La începutul lunii Martie 1939, prețurile pașapoartelor crescuseră enorm, iar suedezii suspendaseră aproape definitiv vinderea de noi pașapoarte. Samsarii fuseseră îndemnați să părăsească de urgență Cehoslovacia, ordinul venind direct din Stokholm. Ei nu doreau ca Berlinul să aibe motive pentru periclitarea relațiilor diplomatice, de care Suedia avea acum mare nevoie. Numai pe această cale se dovedea lumii întregi, deci și celor din Berlin, că ei sunt și rămân neutri și nu se amestecă în treburile interne ale altor state.

SD-ul primise aceste informații dela agentul lor, care lucra în Ambasada germană din Stokholm și care avea să le facă mari servicii în cursul anilor viitori. Cu aceleași informații sosise și vestea că, în curând, biroul și piața se vor muta la Budapesta. Numai așa au putut cei dela SD să-și ia măsurile necesare de urmărirea în continuare a dipomaților suedezi.

Pe ziua de 15 Martie 1939, încă din primele ore ale zilei, când trupele germane înaintau în toate direcțiile pe teritoriul cehoslovac, multe instituții și clădiri strategice fuseseră în prealabil ocupate de către agenții germani, încă din primele ore ale dimineții.

Numai așa s'a făcut că, în aceiași zi, în cursul dimineții, a căzut în mâna agenților germani întreaga cartotecă și documentație a Lojei Masonice din Praga-II, din Rossengasse nr.12, unde se afla și sediul secretariatului general al Lojei Masonice din Cehoslovacia, al cărui Secretar General era Sörutes Frank.

Această știre, care a străbătut ca fulgerul Praga dela un cap la altul, a făcut ca și în provincie să se producă panică în rândurile membrilor Lojei. Această panică s'a soldat, în prima zi, cu peste 120 de sinucideri ale unor personalități care nu aveau nici un interes să cadă în mâna Gestapoului. Unii au putut fugi în străinătate trecând granița în Ungaria sau Polonia, alții s'au ascuns pe unde au putut în speranța că timpurile se vor liniști. Cei care au fugit mai departe și au ajuns în Uniunea Sovietică, după ce au trecut prin Polonia sau România, au fost arestați pe capete de către NKVD. După cercetări îndelungate au fost condamnați și duși în lagărele lor strategice, unde majoritatea au murit în anii următori. Spre satisfacția NKVD-ului, poate din informațiile primite dela germani, ei au muncit la lucrări de suprafață, în geruri năpraznice și prea puțini au fost băgați la lucru în mine. Foarte puțini au supraviețuit și dintre aceia am întâlnit sau au fost întâlniți la Workuta sau Potma. Se

fereau ca de foc să pomenească că au făcut parte din Loja Masonică Cehă, totdeauna se eschivau susținând că sunt refugiați politici. După spusele lor, majoritatea erau evrei și ce este mai interesant, nu se acomodau cu evreii din URSS. Dece, nu știu.

O parte din poliția cehă a început imediat să colaboreze cu noii stăpâni, fiind ademeniți de cei din Gestapo, și dorind să-și arate supunerea față de noii lor șefi. Doi agenți de poliție s'au prezentat la consulatul chilian, spre a-l invita pe Ing.Dr.Fucks la poliție, dar nu l-au găsit, au găsit-o numai pe soția acestuia. Diplomatul chilian trecuse granița în cursul nopții, părăsind pentru totdeauna această frumoasă țară. El nu avea interes să fie interogat de Gestapoul german, cu toate că nu puteau să-i facă nimic din cauza "imunității diplomatice" de care se bucura.

Marii proprietari de fabrici, magazine sau întreprinderi, de origină evreiască, care nu părăsiseră din timp Cehoslovacia, au avut foarte mult de suferit. Mulți au fost arestați din primele ore, unii au fost închiși, alții lichidați, depinde de cum erau trecuți în listele celor dela Gestapo. Mulți au părăsit oficial Cehoslovacia însă numai în primele zile și dacă aveau un pașaport suedez sau chilian, din cele cumpărate, biletele de tren au fost luate dela Biroul de Voiaj din "Palais Adrian", al cărui proprietar era Dr.Meller. "Palais Adrian" se afla în Jundmann Strasse la Praga. Dr.Meller era un evreu foarte cult, care nu se amesteca niciodată în afaceri dubioase sau politice. El a căzut victima acestor evenimente politice numai datorită faptului că prin Biroul său de Voiaj se făcuseră foarte des excursii în URSS. Gestapoul care era în temă, cerea acum listele tuturor excursioniștilor din ultimii ani, liste în care trebuiau să fi fost consemnate și numele celor care rămăseseră acolo, precum și adresele rudelor care rămăseseră în Cehoslovacia. Cei dela Gestapo arătau un mare interes pentru excursiile efectuate în lunile Ianuarie, Februarie și Martie 1939, când nu s'a mai întors înapoi niciun excursionist dintre cei plecați. Dr.Meller care nu mai era în posesia acestor liste susținea că ele fuseseră ridicate încă din primele ore ale zilei de 15 Martie 1939, de către doi polițiști cehi în civil, care aveau o împuternicire oficială pentru aceasta.

Coincidența a făcut ca în biroul de voiaj al Dr-lui Meller, în după amiaza zilei de 15 Martie, să se prezinte un cetățean care cerea un bilet de călătorie de tren clasa I-a, cu destinația Amsterdam.

Dr-ul Meller a refuzat să-i elibereze biletul pe motivul că în noile dispoziții din partea autorităților germane se menționa că orice bilet de călătorie se putea elibera numai dacă cetățeanul era și se putea legitima ca cetățean german, ori prezenta o autorizație specială din partea poliției, pentru liberarea unui bilet de călătorie în străinătate.

Dr-ul Meller nu dorea să aibe neplăceri cu noile autorități și l-a rugat insistent pe cetățeanul în cauză să se legitimeze ori să aducă autorizația

necesară. Acesta, devenind din ce în ce mai nervos, şi-a scos paşaportul german, ce-i fusese eliberat în aceiaşi zi pe numele de Uhlmann. După complectarea formalităţilor şi eliberarea biletului de călătorie, care duraseră un timp îndelungat deoarece formalităţile erau destul de complicate şi încă necunoscute în amănunt, cetăţeanul a părăsit biroul de voiaj, nu însă înainte de a saluta, luând poziţie militărească, cu "Heil Hitler".

Lumea este totuşi atât de mică, iar soarta joacă de multe ori "feste" care nu au fost învăţate dintr'un bun început. În vara aceluiaşi an, la Varşovia, acel Uhlmann din Praga s'a întâlnit cu altă persoană care fusese deasemeni în biroul de voiaj în acelaşi timp. Interesantă este şi coincidenţa că pe această persoană o cunoştea încă din Mai 1938, când se urcase în trenul "Balcan Express" ce venea dela Budapesta-Viena şi făcuse staţie în gara de frontieră austriacă în Lunnburg, cu direcţia Praga-Berlin, el având atunci un paşaport cehoslovac. Din cele patru persoane care se aflau în compartiment, el a făcut cunoştinţă cu domnişoara Gherghey Klara din Budapesta ce călătorea la Berlin, unde studia şi Dr-ul Sigmund Mannheim care călătorea la Praga. Acum, în biroul de voiaj din Praga, Dr-ul Mannheim s'a făcut că nu-l cunoaşte, după ce acesta prezentase un paşaport german.

După câteva săptămâni, biroul de voiaj a fost închis, propietarul arestat şi nu a mai revenit, dar s'a auzit că ar fi ajuns în lagărul din Therezienstadt.

Doctorul Mennheim se refugiase şi el în Polonia la Lemberg (Lwow) din ordinul superiorilor săi din ministerul în care lucra. De aici a plecat la Varşovia unde, cu mai mulţi colegi de serviciu, s'a stabilit pentru a aştepta noi ordine. Aici l-a reîntâlnit pentru a treia oară, pe Uhlmann, care, forţat de împrejurări, a dat cărţile pe faţă, povestind că el este un curier al comunităţii evreieşti din Praga. Paşaportul său german din Praga şi-l procurase cu foarte mulţi bani, ca să poată scăpa de urmărirea Gestapoului. Cu chiu cu vai se strecurase în ultimul moment şi reuşise să scape dintr'o capcană întinsă şi astfel ajunsese în Polonia.

Deci chiar din prima zi de ocupaţie germană în Cehoslovacia, cu bani şi cunoştinţe se puteau face afaceri cu paşapoarte. Dr-ul Mannheim, Uhlmann şi alţii în situaţia lor au părăsit Varşovia în Septembrie 1939, odată cu începerea ostilităţilor germano-poloneze, deplasându-se spre Est. Soarta i-a despărţit şi de astă dată, dar ambii au căzut în mâinile NKVD-ului sovietic fără să dorească acest lucru şi, spre norocul lor, ambii au scăpat, însă fiecare cu o condamnare de câte 10 ani, pentru spionaj.

Aceiaşi soartă avea să-i facă să se revadă într'un spital TBC în regiunea lagărelor Kotlas, unde Uhlmann a devenit pacientul doctorului Mennheim. Un nou lagăr şi ambii lucrau la construcţia de căi ferate Kotlas-Workuta. După un timp, Uhlmann a fost transferat în alt lagăr,

de unde a venit ştirea că a murit după o îndelungată şi chinuitoare boală agravată de subalimentaţie iar "scorbutul", care avansase foarte mult din lipsă de vitamină-C, i-a pus capăt.

Fuga spre răsărit nu l-a ajutat cu nimic şi nici sacrificiile în slujba "socialismului internaţional" în serviciul căruia fusese, căci trupele eliberatoare sovietice te eliberau mai întâi de tot ce posedai şi mai des de libertate dându-ţi în schimb posibilitatea să munceşti într'unul din lagărele lor de muncă forţată.

Soarta lui Uhlmann aveau s'o mai aibă şi alţii ; cei ce s'au refugiat în URSS, crezând că vor ajunge în raiul pământesc, proorocit cu atâta îndemânare de anumiţi prooroci ai timpurilor trecute şi prezente, care au avut şi ei aceeaşi soartă pe întinsa Golgotă Răsăriteană.

Despre destinul zecilor de mii de evrei din Cehoslovacia, a sutelor de mii de evrei din Polonia, de cehi, slovaci, polonezi, zecilor de mii de ucrainieni şi bieloruşi, care numai în ultimile zile ale anului 1939 au fost condamnaţi, deportaţi şi asasinaţi sistematic, nu vorbeşte nimeni sau au fost daţi uitării ? De ce ? Ei n-au fost oameni ? Pe care notă de dispăruţi sunt trecuţi ? Asta întreb aşa pentru adevărul istoric, dar n'am ajuns încă la sfârşitul relatării. Să cercetăm mai departe destinele unora dintre cei care veniseră pe acelaşi drum din Europa Centrală ca să găsească fericirea în raiul sovietic.

Astfel, putem menţiona pe evreul Herz din Nagyvarod (Satu Mare), condamnat la 10 ani ca spion, soţia şi copilul fiind deportaţi în Siberia. Împreună cu el au fost condamnaţi evreii Feher din Budapesta şi Schwarz tot din Budapesta VII, Domiancsi utca 7 şi Gutmann din Munkacs, care fusese activist comunist. Toţi fugiseră din Ungaria în Galiţia Poloniei iar, după ocuparea teritoriului de către sovietici, au fost arestaţi şi condamnaţi ca spioni şi duşi în lagărul de construcţii de căi ferate din Sever-Dvings-Lag, Severnaija Dwina, Arhangelskaija Oblast. Trebuie amintit că în acea vreme, tribunalele sovietice dădeau pentru diferite delicte politice circa 10 ani. După 1947, pentru aceleaşi delicte se dădeau 25 de ani. Cauza era că ei câştigaseră războiul şi aveau nevoie de milioane de braţe de muncă ieftină, fără pretenţii, nu cereau prea mult şi nu trebuiau eliberaţi până nu-şi dădeau sufletul, bineînţeles însă nu înainte de-aşi fi făcut norma de lucru.

În Octombrie 1941, la spitalui Central (Centralnija Bolniţa) al lagărelor Sever-Dvings-Lag, au fost aduse şase trupuri de deţinuţi care s'au înnecat în râul Severnaija Dvina. În barca cu care erau aduşi dela un punct de lucru la altul, mai mulţi deţinuţi au vrut să facă o încercare de evadare. Evadarea nu a reuşit, dar preţul a fost prea mare, prin pierderea a şase vieţi omeneşti. Cinci dintre ei erau condamnaţi de drept comun, cel de-al şaselea era politic. Este vorba de evreul ceh Beck, originar din localitatea Brün, Cehoslovacia, de meserie instalator, fugit în 1939 din

Polonia, având asupra lui şi un paşaport suedez, pentru care a fost condamnat de sovietici la 10 ani lagăr pentru spionaj.

Autopsia a fost făcută de doctoriţa Maria Dimitrovna Ozerova, care era liberă, dar ispăşea o pedeapsă de 8 ani, din cauza soţului care fusese tot medic, condamnat ca trădător de patrie şi dus în lagărele din Siberia, de unde nu mai primise niciodată vreo ştire despre el. Aceşti oameni, care îşi căutaseră libertatea sacrificându-şi propria viaţă pentru a experimenta şi cunoaşte pe propia piele cultura sovietică, făceau parte din categoria "marilor naivi".

Drept vorbind, atât la Viena, Praga sau chiar la Budapesta, chiar şi în alte oraşe mari ale lumii, s'au făcut afaceri pe spinarea evreilor, numai pe a acelora care puteau să plătească ; rudele lor înstărite achitaseră costurile şi taxele cerute, iar statul de imigrare acceptase această tranzacţie.

Panica dezlănţuită în rândul evreilor din Cehoslovacia a fost destul de mare, cu toate că lor li se atrăsese atenţia prin organizaţiile lor foarte bine informate, despre evenimentele ce vor urma într'un viitor mai apropiat sau mai îndepărtat.

Astfel, cei cu idealuri socialiste, au avut timp să plece ca să nu fie ajunşi din urmă de evoluţia evenimentelor şi sosirea trupelor germane. Unii, mai bine zis majoritatea, au trecut în Polonia, iar alţii în Ungaria. Cei trecuţi în Polonia s'au stabilit în majoritatea lor în Galiţia, unde îşi aveau rude. După cum circula o vorbă între evreii de pe aceste meleaguri şi ţări, că nu exista evreu bogat care să nu aibe rude în USA şi nu exista evreu sărac să nu aibe rude în Galiţia.

Galiţia făcuse parte, până după primul război mondial, din Imperiul Austro-Ungar. Acum fiecare căuta să plece acolo unde spera sau credea, că va fi în siguranţă. Cei mai activi socialişti, marxist-comunişti, au plecat direct spre Moscova, unde credeau că vor fi primiţi cu flori de tovarăşi, dar spre surprinderea lor, i-au aşteptat închisorile moscovite şi NKVD-ul. De aici, după alte şi alte surprize socialiste, comuniste-tovărăşeşti, încărcaţi cu pedeapsa maximă îşi luau drumul calvarului, spre întinsa Golgotă Răsăriteană sau cea a Nordului îndepărtat. Unii dintre ei aveau să-şi cumpere libertatea prin vinderea propriului frate de suferinţă. Puţini aveau să fie acei care să supravieţuiască pe drumul calvarului pe care porniseră. Majoritatea ajunseseră în cea mai neagră mizerie şi deznădejde, pe unii i-am întâlnit la Wokuta, pe alţii la Potma, iar de unii am auzit după 1950.

Sosirea miilor de refugiaţi din Cehoslovacia în Polonia a dus la anumite conflicte ; incidente provocate intenţionat sau chiar instantanee cu populaţia băştinaşă. Totuşi polonezii i-au primit cum au putut, iar autorităţile poloneze au dat şi ele ajutoare în dreapta şi în stânga. Cei ce-au avut norocul să-şi continue drumul mai departe sau au trecut în

România şi Ungaria, se gândeau să ajungă cât mai departe de acest focar de război.

Refugiaţii veniţi din Cehoslovacia în Polonia îi putem împărţi în patru grupe distincte :

1) Cetăţenii cehoslovaci care aveau legitimaţii sau paşapoarte cehoslovace, primeau legitimaţii de refugiaţi şi se statorniceau pe teritoriul polonez.

2) Cetăţenii cehoslovaci care posedau legitimaţii sau paşapoarte cehoslovace şi treceau numai prin teritoriul polonez, forţaţi de evenimentele politice din ţara lor, spre a se stabili în altă ţară.

3) Cetăţenii cehoslovaci care posedau legitimaţii sau paşapoarte cehoslovace, dar erau şi în posesia unui paşaport sau a unei vize de intrare în altă ţară, erau imediat ajutaţi de administraţia poloneză să-şi continue drumul nestingheriţi.

4) Cetăţenii cehoslovaci care aveau legitimaţii sau paşapoarte cehoslovace, dar posedau încă un paşaport al unei ţări străine sau o viză de intrare şi nu anunţau autorităţile poloneze, dorind să rămână ca refugiaţi pe teritoriul polonez. Acest grup necunoscut autorităţilor poloneze, primeau deasemeni legitimaţii de refugiaţi şi puteau să se statornicească pe teritoriul polonez.

La aceste patru grupe se putea adăuga şi o a cincea, cea a celor care nu posedau niciun fel de legitimaţie, dar erau refugiaţi din Cehoslovacia în urma evenimentelor. Polonezii, după scurte cercetări, le eliberau legitimaţii de refugiaţi şi ei îşi primeau toate drepturile ca şi cei din grupa care se stabilea definitiv în Polonia. Toţi primeau ajutoare, mai ales cei care erau în trecere.

Unii dintre cei care se puteau încadra în grupa a 4-a, au găsit cu cale să joace la două nunţi în acelaşi timp, unora le-a plăcut acest joc, altora nu, dar erau forţaţi de împrejurări şi de capul familiei care hotărîse acest drum.

La sfârşitul lui August 1939, după semnarea "Pactului" între reprezentanţii lui Hitler şi ai lui Stalin, a început o panică, ce creştea dela o zi la alta, chiar din oră în oră. Mulţi împachetau şi căutau să se apropie de vreuna din graniţele ţărilor învecinate unde se puteau salva în caz de pericol. Alţii rămăseseră pe loc, orbiţi şi încrezători în garanţia dată Poloniei de Anglia. Dar iată că la 1 Septembrie trupele germane au atacat Polonia. Fiecare fugea cum şi unde putea. Cei care nu puteau atinge graniţa României sau a Ungariei luau direcţia răsăritului. Majoritatea fuseseră sau erau socialişti, activaseră direct, alţii erau comunişti şi nici nu doreau altceva decât să ajungă în URSS, era un vis care acum putea deveni o realitate.

Iată însă că şi sovieticii au intrat în Polonia cu o întreagă armată şi Polonia a fost prinsă ca într'un cleşte, fără de scăpare. Trupele începeau să capituleze, spre a evita pierderile de sânge şi sovieticii erau tare

bucuroşi, căci unităţi întregi se predau fără a opune rezistenţă. Era într'un fel şi marele noroc al acestor unităţi, care, predându-se cu întreg contigentul lor, aveau să scape după un timp, fiind ceruţi de guvernul polonez dela Londra şi de englezi. Stalin le-a dat drumul, dar i-a reţinut pe toţi acei care căzuseră prizonieri, făcând parte din unităţi care au luptat contra trupelor germane şi au fost distruse. Aceşti soldaţi şi ofiţeri ce nu erau nicăeri înregistraţi, din contră, erau trecuţi chiar căzuţi pe front, zăceau după ani de zile încă în lagărele dela Workuta unde i-am întâlnit, după 1950. Fuseseră condamnaţi, in corpore, pentru spionaj sau trădare de patrie dacă erau cumva născuţi pe teritoriul care devenise sovietic.

Sovieticii erau realişti, nu le plăceau compromisurile şi nici nu doreau să discute decât atunci când erau siguri că vor avea ceva de câştigat. Dispuneau de masse de oameni şterşi demult din registrele stării civile, demult înregistraţi şi trecuţi în grupul celor ce căzuseră sau muriseră pentru Polonia. Din fericire mulţi trăiau, dar erau din păcate sclavi, sclavii comunismului-bolşevic sovietic.

În cine se putea avea încredere ? În nimeni ; poate numai fiecare în sine şi în familia sa, dacă o mai avea şi nu se pierduse. Ce soartă îi aştepta pe cei care luptaseră pe toate fronturile contra lui Hitler, iar acum erau vânduţi la târgul dela periferia omeniei ? Vânduţi erau din ambele părţi, căci cum cădeau în mâinile germanilor, erau trimişi direct în lagăre. Cum îi prindeau sovieticii, mai întâi le furau totul, îşi băteau joc de femei, în faţa lor şi a întregii familii, după care cu puţin noroc, erau băgaţi în lotul de deportare dacă nu erau împuşcaţi pe loc.

Unul dintre cei care supravieţuise, datorită faptului că era singur şi că poseda o legitimaţie a Partidului Comunist Cehoslovac, a încercat să facă diferenţa între polonezi şi sovietici. De germani nu putea vorbi deoarece nu-i văzuse, iar contactele cu ei fuseseră numai dela distanţă. El îi caracteriza astfel :

"Polonezii au fost şi au rămas "Pani" - adică domni - pe când sovieticii (ruşii) sunt nişte bandiţi de drumul mare".

Aceasta era definiţia dată de un evreu ceh, fugit în Polonia, cu direcţia URSS şi ajuns în lagărul dela Workuta.

Soldaţii sovietici îi perchiziţionau până în cele mai intime locuri pe refugiaţii care trebuiau să se prezinte de urgenţă la toate comandaturile lor, răsărite ca ciupercile după o ploaie bună.

Desigur că aici avuseseră şi unele surprize la care nu se aşteptaseră, căci în timpul perchiziţiei "à la russe", descoperiră că unii dintre aceşti refugiaţi veniţi din Cehoslovacia posedau, în afară de legitimaţia sau paşaportul propriu şi legitimaţia de refugiat dată de autorităţile poloneze. Erau unii însă care mai aveau şi un paşaport suedez sau de altă naţionalitate, ceeace dusese la început la serioase confuzii. Numai cei din NKVD, rezolvară problema foarte repede, arestându-i fără vreo altă

cercetare suplimentară şi expediindu-i express pe toţi la Moscova. Acolo să se spele alţii pe cap cu ei.

Pe alţii i-au îmbarcat şi expediat în trenuri nesfârşite spre Siberia, iar pe cei care încercaseră să protesteze i-au dat pe mâna tribunalului militar, care, fără multe comentarii, îi condamna la diferite pedepse, mai mici sau mai mari, fie pentru spionaj, fie pentru insultă sau agitaţie. Aici ar trebui amintită păţania unui profesor de liceu dintr'un orăşel din Cehoslovacia care cunoştea foarte bine atât germana cât şi limba rusă. Nimeni din grupul căruia i se alăturase nu ştia acest lucru şi iată că au ajuns în mâinile sovieticilor. Duşi la o comandatură improvizată, după ce li s'au luat toate lucrurile de valoare au fost închişi într'un grajd. De aici au început să fie sortaţi după ochi. Cei care protestaseră că fuseseră despărţiţi de familie au fost repede băgaţi la tribunal, fără acte sau cercetări şi tot atât de repede condamnaţi. Cu el fusese altfel.

După perchiziţia efectuată de soldaţi, descoperiseră privind printr'o gaură în peretele grajdului că unul are un ceas de buzunar, pe care îl scosese din ascunziş, şi se uitase la el. Imediat veniră mai mulţi soldaţi şi începură amănunţit o nouă perchiziţie. Găsiră ceasul şi alte lucruri şi le confiscară, dar totodată îi arestară pe posesori. Atunci a avut loc o învălmăşeală în care intrase şi profesorul nostru. Au fost arestaţi, duşi în curte, repede cercetaţi şi transportaţi cu o căruţă vreo două străzi până la tribunalul, care se afla într'o casă mai arătoasă din sat. Intrară unul câte unul şi trecură prin faţa unui ofiţer care, după ce a constatat că mai toţi cei arestaţi erau în fond evrei din Cehoslovacia, le-au strigat că sunt arestaţi ca spioni. Băgaţi în altă cameră, aşteptară să fie judecaţi.

Tribunalul compus din judecător, doi asistenţi, acuzator şi grefier, a început judecata imediat. Fără multă vorbă, fiecare a fost condamnat, pentru rezistenţa contra organelor de control sovietic, din care cauză se produsese tulburarea, după spusele soldatului. Profesorul a observat că, în fond, era numai o simplă înscenare şi deci trebuia să te aperi. Ajuns în faţa judecătorului el a spus că nu are nimic de-a face cu ceilalţi, iar faptul că a intrat în această învălmăşeală a fost numai fiindcă a vrut să ridice o bucată de pâine care era căzută pe jos. Judecătorul a început să râdă şi după ce l-a înjurat de mai multe ori, l-a condamnat la doi ani pentru furt, pe când toţi ceilalţi primiseră câte 10 ani ca politici.

Dus în lagărul pentru deţinuţi de drept comun, povestea într'o zi cum a ajuns acolo, dar a fost pârît şi după un timp judecat şi condamnat la 10 ani pentru inducerea în eroare a justiţiei sovietice. Acum aştepta să se elibereze ca cetăţean sovietic, deoarece spre a scăpa din lagăr, semnase un astfel de document. A rămas la Workuta unde a lucrat ca învăţător la o şcoală din colonia Oktoabraskaija.

Pentru cei cu paşapoarte străine găsite asupra lor la arestare, NKVD-ul a făcut un birou special la Moscova, direct în Lublianka.

Din păcate foarte puţini dintre aceştia au supravieţuit, iar celor care mai trăiau după anul 1950, le era frică să povestească ce li s'a întâmplat şi de scurta lor cetăţenie suedeză, plătită, care nu avusese nici o valoare, nici barem cât un codru de pâine uscată. Decimarea lor intenţionată a fost mai cumplită decât se poate închipui.

Ce impresie puteau face asupra mea aceşti oameni, care nu se gândeau decât la mâncare şi la politica lor socialistă pentru care activaseră şi luptaseră o viaţă întreagă ? Erau evrei socialişti, erau "la crème de la crème" iar fraţii lor erau aceia care, chiar dacă îşi schimbaseră şi rusificaseră numele, preluaseră puterea în numele "Proletariatului", în timpul revoluţiei din Octombrie.

Şi, în îndepărtatul nord, unde pentru ei ca şi pentru mine şi pentru toţi ceilalţi soarta fusese pecetluită iar zilele numărate, ei erau aceia care îşi aduceau aminte şi blestemau idealul pentru care se jertfiseră. O "notă istorică", apărută în Pravda la 1 Noiembrie 1918 (14 Noiembrie - stil nou), scria : "Revoluţia Internaţională a început".

"PRAVDA" - cotidian al C.C.al Partidului Comunist al Uniunei Sovietice. Primul număr a apărut la 22 Aprilie - 5 mai 1912, la Petersburg. Din Martie 1918, redacţia este la Moscova.

Da, ea începuse, ei speraseră, iar acum aici trebuiau să-şi dea obştescul sfârşit.

Nici evreii care au încercat să colaboreze cu germanii pe spinarea propriilor fraţi şi surori nu au avut o soartă mai bună, în afară de faptul că şi-au prelungit viaţa pentru un moment. Până la urmă însă, tot în lagăre s'au întâlnit. Ei nu au fost daţi uitării nici de noul Stat Israel, unde în Institutul de Cercetări din Ierusalem (Jodva Schem), printre miile de cartoteci o vom găsi şi pe aceea a fostului Director al Direcţiei Serviciului pentru Palestina din Praga şi Preşedintele Comunităţii Evreieşti din Boemia şi Moravia, Jacob Edelştein, cu menţiunea "Criminal de Război".

Tot acolo a fost înregistrat, şi cu aceiaşi menţiune de "Criminal de Război", şi Baronul von Freuidiger, căci şi el a făcut parte din grupa de afacerişti cu paşapoartele democraţiei social-democratice suedeze. Este vorba de Preşedintele Comunităţii Ortodoxe Evreieşti din Budapesta - Ungaria - până în 1944, când a fost arestat şi deportat de către oamenii lui Eichmann. Fabricantul de Textile, Baron von Freuidiger, înnobilat de Regentul şi Conducătorul Statului Ungar, Horty Mikols locuia în Budapesta, Becsi Ut 267 - Obudai feherhito. Fiul său, născut în 1920-22, locuieşte în Ierusalem şi este propietarul marelui magazin de textile "Mainanstub", din colţul străzilor Jafa şi Strauss, iar locuinţa particulară îi este în Alenbirod.

Horty Miklos şi-a dovedit corectitudinea faţă de populaţia ţării sale, refuzând orice compromis în privinţa evreilor şi deportării lor în Germania sau în alt loc. Acest lucru reiese din cele două scrisori

schimbate între Horty şi von Ribbentrop, ale căror originale se găsesc în arhivele din Ierusalem, ca şi răspunsurile primite de Ambasadorul celui de al 3-lea Reich la Budapesta, Wessenmajer.

La Budapesta agitaţia între evrei devenise foarte mare din cauza evenimentelor care se schimbau dela o zi la alta : alianţa Hitler - Stalin, începerea războiului Germano-Polonez, intrarea Franţei şi Angliei în război, garantele Poloniei şi a graniţelor ei. De ce nu declarau acum război sovieticilor. De ce ? Care şi unde era adevărul pentru care trebuia luptat şi chiar murit dacă soarta îţi era astfel scrisă ?

Meleagul natal al evreimii europene sărace - Galiţia -, căzuse în mâinile sovieticilor, şi de-acolo s'au povestit lucruri înspăimântătoare. În 1940, sovieticii au ocupat planificat şi tovărăşeşte, dar cu înţelegerea şi aprobarea Berlinului, ţările Baltice : Lituania - Letonia şi Estonia - iar în plus, pentru a-şi arăta prietenia şi tovărăşia frăţească faţă de vecini, au ocupat şi Basarabia şi Bucovina de Nord.

După ce îşi luaseră partea leului din Polonia în 1939 şi acaparaseră pământuri în 1940 şi dela Români şi Baltici, ei nu s'au mulţumit cu atât şi au mai luat şi dela finlandezi, căci aceştia le dăduseră mult de furcă în războiul atât de dezastruos pentru ei, când, nu trebuie uitat că finlandezii cedaseră numai la presiunea Berlinului.

Sovieticii ar fi trebuit să se declare mulţumiţi, căci înaintaseră destul de mult spre Vest, pe tot frontul dela Nord la Sud cu câteva sute de kilometri, numai în virtutea unei simple semnături pe o bucată de hârtie. Acest fapt nu-i lega de nimic, aşa cum nu i-a legat şi nu-i va lega niciodată niciun tratat sau pact pe care îl semnează. Sovieticii au o concepţie proprie despre semnarea unui astfel de document şi felul cum trebuie interpretat. Ferească Sfântul însă când alţii deviază un pic, dracu e-al lor şi ani de zile vor auzi aceiaşi muzică.

Majoritatea evreilor era în derută. Cel mai prost se simţeau acei care se refugiaseră din Cehoslovacia în Ungaria. Ei tot mai erau de părere să meargă mai departe înspre răsărit, în ţara socialismului sovietic. Cei refugiaţi din Austria, cu mici excepţii, se gândeau să plece în USA. Pentru toţi era clar că, mai devreme sau mai târziu, Ungaria va deveni o provincie a Naţional-Socialismului. Singura diferenţă între cele două sisteme şi forme de conducere totalitară, erau numai culorile, în afara steagurilor care şi ele erau roşii, numai că unul avea pe el svastica, celălat secera şi ciocanul.

O şi mai mare panică s'a deslănţuit printre evreii unguri, chiar şi printre evreii români, când s'a zvonit şi s'a adeverit oficial că o mare parte din evreii din Polonia, căzuţi la Sovietici, cereau să se repatrieze în teritoriile ocupate de Germania, cu toate informaţiile neliniştitoare pe care le aveau asupra situaţiei de acolo. Nu odată, chiar de mai multe ori, Molotow şi chiar şi Stalin, au dat ordin să se cerceteze acest fenomen de neînţeles. Un lucru era clar şi de astă dată, că până şi aceşti

evrei săraci cunoşteau ceea ce se petrecuse în decursul secolelor trecute, când ei au trebuit să pătimească şi să fie obiectul provocărilor şi răzbunărilor ruseşti - ţariste din provincie sau din Petersburg, ori de câte ori aveau nevoie de un ţap ispăşitor. Dintr'o astfel de comisie a făcut parte şi un camarad de soartă cunoscut la Workuta despre care am mai scris şi voi mai scrie, colonelul de NKVD Leo Berkowici şi dela care am o parte din aceste date istorice.

Pohod na Sibir, cnutul rusesc, metodele NKVD, toate le erau prea bine cunoscute. De metodele înaintate şi tehnice germane, nu ştiau decât din auzite, dar mai ştiau că acolo se putea emigra oficial (Iulie 1943). Ei mai ştiau una ; în timp ce Uniunea Sovietică nu pierdea ocazia să se fălească cu "Cultura" ; această cultură recentă se oglindise în toate asasinatele şi crimele pe care le comiseseră sub ochii lor şi cu ei. Cultura revoluţionară sub diferite forme şi modalităţi începea cu distrugerea sistematică a Bisericii Ortodoxe şi termina cu vânzarea podoabelor de cult ruseşti, în bazarurile de antichităţi din capitalele Occidentale.

Cultura, în Germania, nu a fost adusă de Hitler, ci avea o tradiţie milenară şi nu avea nimic comun cu sistemul de conducere. La această cultură germană au contribuit, împreună cu poporul german şi unele minorităţi care trăiau pe aceste meleaguri, printre care şi evreii. Deci din cele două posibilităţi ei o aleseseră pe cea germană.

Dar iată că erau unii care cunoşteau fericirea sovietică numai din propaganda marxist-leninistă a Moscovei. Cu toate că în Ungaria ca şi în România nu aveau deocamdată de ce se teme, ei fugiseră în URSS. Majoritatea lor s'au trezit repede la realitatea zilei şi a timpului, după ce au fost băgaţi în maşinăria diabolică a NKVD-ului.

Acolo, cei mai norocoşi au fost cei care fuseseră condamnaţi repede şi expediaţi în lagăre, deoarece mulţi au ieşit la orizontală căci nici în ruptul capului nu voiseră să recunoască că sunt spioni trimişi de vreo organizaţie anticomunistă. A mai fost un grup, care într'adevăr părăsiseră centralele de cercetări ale NKVD-ului, dar ce nu se spune era că ei scăpaseră pe seama acelora care îi vânduseră. Pe unii dintre aceştia îi puteai întâlni în 1945, când sovieticii înaintau spre vest şi fiecare NKVD-ist avea câte unul sau doi în rucksacul de manutanţă. Până la urmă şi dintre aceştia unii au ajuns în lagărele siberiene sau nordice unde puteau continua "munca voluntară" lăsată baltă de fostul confrate, pe care îl băgase aici şi murise de mult.

Dovezile nu trebuiesc căutate departe, ci în rândurile emigranţilor din Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, România, Germania, care au fost în acea perioadă prin locurile descrise şi care s'au reîntors odată cu victorioasa Armată Roşie.

Unii, mai inteligenţi, au lucrat oficial în posturile ce li s'au încredinţat, în anchete, radio, propagandă, literatură, etc. De pildă "Ora

Moscovei" în limba germană transmitea incontinuu reportaje despre viaţa fericită dusă de evrei, germani, cehi, slovaci, unguri, români, fie că ei fuseseră comunişti, fie socialdemocraţi, de multe ori dându-se chiar nume. E drept că se dădeau numele unora care muriseră demult în lagăr, dar niciodată nu s'a vorbit de acei care au refuzat colţul de pâine şi strachina de balandă. Unii dintre aceşti samsari, închişi de Stalin în timpul războiului, au scăpat şi în loc să rămână acolo în fericita Uniune Sovietică, trăiesc astăzi ca victime ale comunismului, în Franţa, Israel, Germania Federală, Anglia şi în deosebi în USA. Aici au ajuns recunoscuţi ca victime ale comunismului, dar şi ale Naţional-Socialismului. Ei sunt victima oricui când e vorba să facă un mic geşeft, bani să iasă !

De ce nu s'a transmis de pildă nimic la radio Moscova, de emisiunile cunoscutului humorist din Ungaria, mare artist de teatru şi cinema Huszar Pufi, de origină evreiască, care în 1940, a fugit în URSS, numai pentrucă îi simpatiza şi credea în ei. El nu a găsit fericirea căutată, dar a intrat în maşinăria NKVD-ului care l-a maltratat până a ajuns un schelet ambulant şi a murit în 1941, câteva zile înaintea declanşării războiului Germano-Sovietic. Ademenit de propaganda comunisto-sovietică, fugise să-şi salveze viaţa - credea el - de Hitler şi dăduse peste tătucul Stalin.

Numele şi datele celor întâlniţi în lagărele din URSS, ca şi informaţiile despre ei, sunt materiale pe care le-am adunat personal în cursul anilor. Datele despre afacerile suedeze din Praga şi cele Chiliene, sunt adunate din povestirile doctorului anonim şi ale colonelului Leo Berkovici, şeful gărzii personale al lui Hruşciov în Ucraina.

În cine se mai putea avea deci încredere ? În nimeni. Fiecare căuta o modalitate de a părăsi acele meleaguri care curând aveau să fie trecute prin foc şi prin sabie.

Un paşaport străin, ca cetăţean al unei ţări neutre, având o cetăţenie asigurată, era bine venit tocmai la timp, deşi costa o mică avere.

Piaţa din Budapesta a primit cu braţele deschise şi cu mult interes ofertele samsarilor care plasau paşapoarte suedeze la un preţ derizoriu de numai 20 de mii de Pengö. Evoluţia evenimentelor şi marele pericol al unui război distrugător asupra întregii Europe era o problemă de zile sau săptămâni. Paralel cu aceste evenimente internaţionale îşi făcu apariţia pe piaţa ungară "Paşaportul salvării" - sau "Schutz Brief", cum mai era denumit, ofertă neoficială a Ambasadei suedeze din Budapesta.

În scurt timp însă această ofertă devenise bine cunoscută în toate cercurile interesate, iar cererea depăşea oferta.

Acesta era rezultatul evenimentelor şi al pericolului crescând, care determina urcarea până la dublare a preţului paşaportului minune.

Ca şi la Praga, unde centrul samsarilor de paşapoarte se afla în "Volkshaus", exista şi în Budapesta un asemenea centru, mai bine zis erau mai multe şi la diferite niveluri de "Castă" şi preţuri.

Ungaria este o frumoasă ţară din Europa Centrală, care şi-a păstrat tradiţiile şi obiceiurile de secole. Aşa se face că acolo nobilimea şi aristocraţia îşi rezervaseră privilegiile lor din tată'n fiu. Pentru un străin era complicat să te descurci, neobişnuit cu atâtea forme de adresare unei persoane sus puse în administraţie. Nu era tot una să te adresezi unei persoane cu Tekintetes Ur, Nacsagos Ur, Miltosagos Ur, pe când în alte ţări aveai o singură formulă : te adresai cu "Domnule" la care adăugai titlul nobiliar. Tot aşa şi în Turcia, când vrei să reuşeşti ceva, trebuie să ştii să faci deosebirile de rang. Poţi spune Efendi, Bey Efendi sau chiar Aga. Fiecare se bucură, ochii îi sclipesc şi primeşti ce doreşti. Cel mai complicat este însă în Germania. Nu în viaţa de toate zilele, ci numai în cadrul serviciilor din instituţiile administrative. Cel mai bun sfat este ca înainte de a deschide uşa, să citeşti cum îl cheamă pe respectivul şi ce grad are în ierarhie, dar să nu uiţi că din momentul în care ai deschis uşa eşti în lumea lui şi e bine să-i ridici titulatura cu una sau două trepte. Chiar dacă te va corecta, în sinea lui se va bucura. Încearcă şi spune unui Amtsrat = Regirungsrat sau unui Căpitan, Colonel, unui sergent, Domnule Ofiţer, iar unui Colonel rus, Mareşal, unui meseriaş sovietic "Gospodin Inginer". Cel mai bine e să începi cu portarul dela intrare şi să termini cu Directorul.

Deci, în Ungaria, acest fenomen învechit era la ordinea zilei, din care cauză erau mari diferenţe între centrele samsarilor sau ale intermediarilor ca şi ale preţurilor dintre cerere şi ofertă.

Doctorul anonim din Potsdam îşi amintea :

Din câte am aflat dela camarazii mei din centrala berlineză, pentru înalta societate ungară-evreiască, afacerile se desfăşurau în apartamentul unei doamne divorţate, ce locuia nu departe de Horty Miklos Teer din Buda. Locuinţa o avea pe Surettutca, pe dealul Gelerd, care se afla nu departe de staţia tramvaiului nr.61, pe Szent Imre Herzog Ut, în direcţia Alkotas Ut şi Gyombis Gyula Ut. Cât de fericit era că şi-a mai putut aduce aminte de aceste străzi, aşa de greu de pronunţat, pentru un străin !

Respectiva doamnă locuia într'o vilă cu prietenele ei Baba şi Rozi, ea ocupând primul etaj, Baba parterul, iar Rozi etajul II. Numele de familie ale prietenelor nu mi le mai amintesc, cred că nici atunci nu le puteam pronunţa prea bine, dar pe doamna în casa căreia se făceau aceste tranzacţii, o chema Erji Fehér-Somogy sau cam aşa ceva.

Centrala din Berlin a făcut imediat o apropiere între "Fehér" şi Weiss, fiind acelaşi nume în altă limbă, adică - primul nume era din Budapesta, al doilea din Praga, dar ambele aveau ceva comun.

După cum s'a constatat mai târziu, toate trei doamnele nu aveau nimic de-aface cu afacerile dubioase, în afară de faptul că ele erau divorţate, aveau un serviciu de formă, unde se duceau numai din când în când, dar în fond erau nişte curtezane de lux, la care se petrecea foarte bine şi intim. La ele în casă se perindau numai bărbaţii cu punga plină şi care

doreau o distracţie cu discreţie absolută, ei fiind mai toţi în vârstă şi majoritatea evrei.

Un alt centru era într'o cafenea de pe Andrasi Ut, în plin centru al oraşului, al treilea pe Vaci utca, lângă Nyugati Paiarudvar (Gara de Vest)

La Budapesta, suedezilor nu le-a trebuit mult până la ivirea concurenţii, ea prezentându-se exact în momentul când "Cererea" crescuse în aşa fel încât ofertele nu mai puteau fi acoperite, iar preţurile creşteau vertiginos dela o zi la alta.

Concurenţa cea nouă pe piaţa paşapoartelor era de astă dată cea spaniolă, iar managerul care se ocupa de ele era cunoscut sub numele de Francisco Franco. Nu ştiu dacă avea ceva relaţii familiare cu Generalissimul Franco sau avea numai un nume fictiv. El provocase mare derută în sânul suedezilor, căci preţul unui paşaport oferit de el era mult mai ieftin decât al lor. Se începuse dela 15-20 de mii de Pengö, în sus. Prin această lovitură strategică, bine organizată, după aprecierile celor dela SD - spaniolii au putut plasa până la sfârşitul anului 1944 cel puţin 40 de mii de paşapoarte, dacă nu mai mult. În timp ce suedezii, în zgârcenia şi lăcomia lor pentru a storce bani din piatră seacă, nu au trecut de 20-25 de mii, cu tot ajutorul moral şi financiar primit din afara graniţelor.

Acest ajutor acordat cu atâta largheţe se datora faptului că cercurile evreieşti din USA au dat greş în convorbirile avute cu unele personalităţi din conducerea celui de-al 3-lea Reich, cu privire la eliberarea evreilor contra valută. Naziştii cereau predarea întregului contigent evreiesc în schimbul unor maşini, camioane şi materiale de război. Cei din comisie însă se refereau numai la o anumită categorie de evrei, cu suguranţă numai acei ai căror rude puteau plăti preţul răscumpărării.

O sută de mii de dolari americani ar fi primit guvernul suedez, pentru un început de ajutorare a evreilor din Ungaria. Suma era enormă şi fiecare a luat-o de bună, dar când s'au calculat cheltuielile, constatarea a fost destul de amară, căci nu era decât o picătură în "Marea" nenorocire a destinului...

Astăzi, în 1985, când vedem ce scrie presa suedeză sau ceeace a scris, precum şi datele oficiale publicate de Centrul Evreiesc din Viena, ştim că această sumă nu putea să acopere cheltuielile. 20-25 de mii de paşapoarte erau o cantitate şi nu se puteau împărţi fără aprobarea guvernului suedez, nu puteau fi eliberate fără aprobarea lor, nu puteau fi transportate şi introduse clandestin, ci numai pe cale diplomatică, ceeace putea aduce neplăceri atât cu germanii, cât şi cu alte instituţii internaţionale.

Raul Walenberg executa numai un ordin primit direct şi se pune întrebarea : dacă diplomatul suedez făcuse acest lucru din proprie iniţiativă, ceeace însemnă că încălcase conştient legile internaţionale

același transport a plecat și doctorul, împreună cu maiorul german Seifert care fusese ținut izolat tot timpul aici la Potsdam. Am auzit că a fost dus la Workuta, dar eu nu l-am mai întâlnit.

De doctorul nostru nu am mai auzit nimic în decursul anilor, cu toate că am întrebat de fiecare dată când întâlneam un nou deținut venit din altă regiune de lagăre. Totul a fost din păcate zadarnic.

După alte două zile părăseam și eu închisoarea din Potsdam, spre a mă îndrepta către intrarea principală a închisorii "Gelbe Elend", din Bautzen.

În anii petrecuți între zidurile închisorii din Bautzen, am avut destul timp să memorizez tot ceeace văzusem și auzisem, făcând o recapitulare zilnică a evenimentelor, numelor, etc. Cel mai mult mă fascinaseră cele două povestiri ale doctorului anonim și multe altele, mai puțin interesante, pe care le-am povestit, ori le voi mai povesti dacă voi avea timp și spațiu.

Am ajuns la Wokuta, după o lungă călătorie, după ce trecusem prin Moscova, care mi s'a părut neprimitoare, cu zăpadă, ger și iară zăpadă cât puteai privi cu ochii. Încă de copil, pe băncile școlii primare din Moreni, mă fascinaseră aceste regiuni după ce citisem o carte despre o expediție polară. Acum vrând-nevrând, luam și eu parte la o astfel de expediție ! Ajunsesem aici și făceam personal cunoștință cu asprimea naturii, dar mai ales cu asprimea sistemului totalitar comunist în ghiarele căruia mă aflam.

Făcusem acest drum fără acte, fără bani și de multe ori mă culcasem flămând în timp ce măruntaiele îmi cântau marșul pâinei nemâncate, prin ghiorăitul care devenise sonor. Principalul era însă că supraviețuisem, în timp ce mulți alții, în aceiași situație, muriseră demult pe drum.

Aici întregul anturaj nu era compus numai din germani ca la Bautzen, aici aveai fericirea, să găsești reprezentanți ai tuturor naționalităților din Europa, Asia, chiar și din alte continente.

Aici nu erai limitat să vezi numai diferențele de clasă socială ale unei naționalități, ci din contră, pe ale mai multora, având posibilitatea să le compari între ele. Aici puteai vedea și deosebi caracterele militarilor, intelectualilor, muncitorilor, negustorilor și țăranilor, care erau de multe ori foarte curioase și nespus de interesante. Aici se găseau între ei, vorbeau, discutau, adeseori se împrieteneau fără ca la mijloc să fie vreun interes material.

Întâlneai foarte mulți arestați încă dinainte de război, fiind minoritari față de populația băștinașă. Poate că și combătuseră sistemele de conducere ale țărilor de unde proveneau. Erau din teritoriile alipite cu forța de Moscoviți, teritorii care cândva fuseseră românești, ungurești, slovace, cehe, poloneze sau germane.

Întâlneai și mulți, chiar foarte mulți evrei pe aceste meleaguri și care, fugiți în perioada anilor 1939-40-41, ajunseseră aici după multe peripeții. Din păcate erau singurii supraviețuitori ai războiului. Mulți muriseră în cursul luptelor de ambele părți, iar în aceste lagăre de exterminare muriseră deasemenea zeci și sute de mii, cărora nimeni nu le închinase niciun moment de reculegere. În Occident nici nu erai bine văzut dacă pomeneai numai de ei, căci s'ar fi putut supăra domnii din Kremlin.

Aici puteai găsi toate neamurile din Europa. Din Asia nu lipseau chinezii, coreenii, vietnamezii, indienii, mongolii, iranienii, afganii, beluchistanezii și câte alte neamuri de care nu auzisem niciodată. Nu lipseau nici imperialiștii americani, prezente fiind chiar unele neamuri din Africa și chiar din America de Sud. Puteai învăța geografie și istorie fără să vrei, dar cel mai important era că învățai "prietenia". Fără de ea nu puteai supraviețui, nici fizicește și nici moralicește. Trebuia să-ți descarci inima, să-ți încredințezi secretul zilei dacă nu chiar al vieții. Așa se face că acești frați de soartă și de suferință erau frații tăi, ei formând o nouă națiune care dorea o nouă orînduire socială, cu libertate, fără ură națională și fără granițe. Pentru europeni, erau poate primii pași către o Europă unită, din Portugalia până la Urali ; și din Norvegia până în Sicilia.

M'am înțeles bine cu ei, de multe ori chiar foarte bine, căci și ei aveau slăbiciunile lor, așa cum și eu le aveam pe ale mele. Eu încercam să aflu dela ei cât mai multe, din viața lor, din școală , din armată sau din viața politică de toate zilele, legată strâns de istoria țării. Ei mă acceptaseră, la început mai greu, dar timpul ne apropiase. Nu era bine să forțezi lucrurile căci deveneau neîncrezători. La rândul lor, doreau să le vorbesc, dar nu de armata germană, pe care o cunoscuseră destul de bine, personal sau din auzite. Nu, pe ei îi interesa și le plăcea să le povestesc de Franța și Paris, de farmecul și iluziile ce le răspândeau, despre Italia și frumusețile ei, de Olanda și fetele care purtau saboți de lemn și despre curățenia de care erau renumiți sau despre orice altă țară și neam din vest. Mulți se interesau însă (și asta în deosebi foștii membri ai armatei sovietice tineri și bătrâni, tinerii partizani ucrainieni, bieloruși și alții) de americani, de armata lor și de posibilitățile de-a ajunge în America.

Ce puteam eu să le povestesc, în afară de cele ce văzusem în timpul războiului și puțin după aceea ? Majoritatea doreau uneori să le povestești filme franțuzești, cu cât mai multe amănunte, pentru ca, a doua zi, să ceară ceva american, mai tare și mai frapant. Șmecherii, care aveau gașcă aparte, cereau mai întotdeauna un film cu gangsteri după care, zile întregi, puteai să te aștepți ca vreunul să te acosteze și să te întrebe de ce acțiunea filmului se petrecuse așa și nu altfel ! Interesant este că, de pildă, unora dintre ucrainieni, caucazieni și multora din sudul

Siberiei, le plăcea să li se povestească despre Romani şi intrigile dela Roma sau de intrigile dela Curtea Franţei. Aveau o adevărată slăbiciune să asculte cât mai mult de intrigi şi cancanuri din istorie. De ce, nu ştiu nici nu am fost curios să aflu.

Cei mai visători erau ruşii fiind interesaţi de tot ce era american, până şi foştii soldaţi apreciau mult mai bine aceste povestiri. Nu-i sufereau însă pe englezi, pe care îi urau mai mult decât pe nemţii lui Hitler sau pe francezii lui Napoleon deşi predaseră şi ei la fel ca englezii, mai multe contingente de soldaţi sovieticilor. Ei ştiau una şi bună, cel care a plecat odată în America şi s'a întors acasă, a fost bogat şi a putut să-şi cumpere pământ, să-şi facă o casă frumoasă şi să-şi ia o fată tânără. Ruşii reţineau numai ceeace doreau şi visau ei, rămânându-le astfel despre lume o imagine frumoasă, lipsită de politică.

Depănarea amintirilor avea un caracter de învăţătură, de prietenie şi de unire, deşi astfel de povestiri cereau răbdare şi timp. Noi, la rândul nostru, învăţasem să nu ne grăbim, căci timp aveam destul şi căutam să ni-l petrecem povestind. "Timpul costă bani", spun unii, noi însă spuneam altfel : Timpul este viaţă şi nu ne costă nici bani căci nu-i avem. Aici timpul nelucrat era viaţă, iar dacă mai era şi povestit, era ştiinţă, era balsamul vieţii de toate zilele, pentru a putea supravieţui, în timp ce munca şi norma erau moarte timpurie. Norma se putea face şi pe hârtie, chiar dacă nu întotdeauna, dar de multe ori. Şeful care trebuia să iscălească "Documentul" cu îndeplinirea normei, fusese în multe cazuri şi el un deţinut care şi acum, în libertate, se ţinea de dictonul, la ordinea zilei în Uniunea Sovietică :

"Dacă vrei să trăieşti, lasă să treacă timpul."

Aşa se face că în decursul anilor, am adunat un material destul de voluminos şi interesant, iar multe din cele aflate ulterior făceau legătura între informaţiile auzite. Tot aici am aflat şi de afacerile cu paşapoarte ale suedezilor şi chilienilor la Praga. Am auzit de suedezi, spanioli, români şi chiar evrei colaboratori cu germanii din Budapesta. Toate acestea erau tot atât de binecunoscute la Moscova, cât şi la Workuta, chiar dacă cei puşi în temă se întruneau în cercuri secrete, numai între ei.

Dacă cei dela Londra, Paris sau New York nu reacţionau la astfel de informaţii primite, care de altfel ar fi trebuit să-i îngrijoreze, la ce se puteau aştepta aceşti oameni dela ei ? Ei erau reci, aveau mentalitatea lor occidentală, inumană şi astfel unii câştigau bani iar alţii plăteau cu viaţa. Erau încrezători în politicienii din Berlinul de Răsărit şi din Kremlin, cu care nu doreau să-şi strice relaţiile de afaceri murdare.

După povestirile unora din foştii ofiţeri superiori : Cazaci, Pichtin şi Xelodnew, in corpul de armată Cazacă de sub comanda Generalului german von Panwitz, ei au fost trădaţi de ofiţerii englezi, după ce aceştia îşi dăduseră "cuvântul de onoare". Au fost trădaţi într'un fel

murdar şi imbecil ceeace istoria n'o va ierta. Predarea în corpore a lor şi a familiilor lor călăilor sovietici. Răspunderea acestei operaţiuni mârşave va cădea asupra întregului neam al lui Churchill şi Eden.

Din gura acestor cazaci şi a altora , am auzit că guvernul celui de al 3-lea Reich, a dat la data de 1 Novembrie 1943, Declaraţia de Independenţă pentru o Republică Naţională Cazacă (Kazakische National Republik) după terminarea războiului. Deci, cazacilor li se dăduse în scris din partea gemanilor, înfiinţarea unei republici naţionale. A fost un gest pe care germanii trebuiau să-l facă cu ucrainenii, cu ruşii şi cu toate naţionalităţile subjugate de bolşevici.

În această privinţă cazacii povesteau cu mare satisfacţie şi respect despre conducătorul lor Generalul von Panwitz, care până şi în cele mai grele clipe de grea cumpănă, nu i-a părăsit ci şi-a închinat destinul cauzei cazace care îi fusese dat să conducă. Cu câteva zile înainte de predarea cazacilor de către englezi, sovieticilor, un locuitor din Linz sau din înprejurimi, a implorat pe unul dintre translatori, de-ai face posibil o întâlnire de urgenţă cu unul dintre comandanţii lor. El era un pădurar, sau aşa ceva, de meserie. Cu toate că englezii îşi dăduseră "cuvântul de onoare" că nu vor fi predaţi sovieticilor, deci nu aveau de ce să le fie frică, Generalul von Panwitz, căruia i s'a adus informaţia cu cererea la cunoştinţă, s'a dus personal la întâlnire. Acolo cetăţeanul i-a atras atenţia că în câteva zile toţi cazacii vor fi predţi sovieticilor, garantând că informaţia este din sursă sigură. El propuse pentru salvarea comandanţilor, cel puţin, ascunderea lor într'o cabană în munţi, unde mai mult ca sigur că nu vor fi descoperiţi. Niciunuia dintre cei prezenţi nu-i venea să creadă şi nu avea nici cea mai mică îndoială că ofiţerii englezi îşi vor ţine cuvântul dat. După un timp, Generalul von Panwitz, îi mulţumi austriacului pentru gestul lui spunându-i că nu pune la îndoială informaţia primită, dar că : "chiar dacă este aşa, eu von Panwitz care am împărţit şi bune şi rele cu cazacii mei, nu-i pot părăsii indiferent ce se va întâmpla, soarta lor este şi soarta mea" cu asta el a încheiat orice diescuţie suplimentară. După câteva zile s'a confirmat informaţia pe care un ofiţer englez a mărturisit-o unei fete din localitate şi englezii au trecut la îndeplinirea uneia din cele mai mârşave fapte ale celui de al 2-lea război mondial.

Când generalii englezi i-au atras atenţia lui Eden, că sovieticii împuşcă şi asasinează pe cei pe care ei îi predau, Eden le-a răspuns : "Stalin mi-a promis că prizonierilor predaţi nu li se va întâmpla nimic".

Ştiut este însă că Stalin, ca de altfel toţi comuniştii, nu şi-au ţinut niciodată cuvântul dat.

Acelaşi lucru l-au făcut englezii şi cu cei din Divizia croată, care în marea lor majoritate au fost bestial asasinaţi de către criminalul Tito, cu

toate că la Yalta nu se încheiase nicio înțelegere de acest fel. Trebuiau tocmai ei, cei din tagma Lorzilor scăpătați, să fie mai cu moț !

Știu cei din conducerea armatei engleze că generalii germani care luptaseră în fața Leningradului, după război au fost și ei predați sovieticilor și au fost executați fără proces, fără condamnare ?

Au fost executați, nu cu gloanțe, nici cu ștreang ca să-i dezonoreze, ci agățați în cârlige aduse dela abatorul orașului, în care au fost lăsați să se zbată până au murit. Oare Dumnezeu care există n'a văzut astfel de lucruri, iar generațiile viitoare, or să dea uitării pe "umanitariștii" vânzători de vieți omenești ?

Sovieticii aveau cu totul altă mentalitate. Ei erau neîncrezători, bănuitori și perverși și de aceea și-au luat imediat contramăsuri, pentru a nu cădea și ei în cursa diplomatică cum au făcut-o alții.

Astfel de manipulații ca acele din Praga, nu aveau voie să li se întâmple lor. Conducerea NKVD-ului a organizat, în clădirea Comisariatului de Interne din Moscova, un birou special și un alt birou de anchetă specială direct în incinta închisorii Lublianka.

La început nu prea au avut de lucru, dar cum evenimentele din Europa Centrală se precipitau dela o zi la alta iar primii refugiați treceau fraudulos granița, sosiră și primii arestați interesanți. Ei spuneau că sunt refugiați politici pentrucă au fost socialiști, acum erau învinuiți de spionaj.

Conducerea acestei secții speciale i-a fost încredințată comisarului-politic Brații (Bratzii) care, în anul 1947, mai era încă în aceiași funcție și avea gradul de colonel. Se spunea că ar fi fost evreu și că vorbea curent mai multe limbi străine, printre care ungara, româna, germana, franceza, poloneza, precum și rusa și ucrainiana. De origină ar fi fost, după unii, din părțile Chișinăului, după alții din Cernăuți, după cum afirma unul care avusese onoarea de-a fi anchetat de el. Alții, care trecuseră prin Moscova (unii dintre aceștia avuseseră funcții mai mari prin diferite ministere) susțineau că încă în 1952-1953 el mai deținea această funcție și că biroul său special mai exista încă la acea dată. Interesant este că la serviciu venea numai în civil, iar când venea în uniformă nu purta grade. Dintre cei arestați și anchetați după război, niciunul nu a putut confirma că a vorbit personal cu el, chiar dacă acesta a fost de față. El scria ceva pe un bilet pe care îl preda direct anchetatorului care, la rândul său, nu punea întrebarea decât mult mai târziu. Acuma nu se mai interesau de afacerile cu pașapoarte dela Praga și Budapesta, ceeace îi interesa foarte mult erau diplomații, ofițerii, familia sau metresele și obiceiurile acestora. I se cerea celui anchetat să-și aducă aminte de toate obiceiurile, de cercul de cunoștințe precum și de posibilitățile materiale și financiare ale acestora. Consemnul era că dacă cei arestați și cercetați pomeneau de cunoștiințe dipolmatice sau militare din țările occidentale, indiferent de unde proveneau, trebuiau de urgență

transferați la Moscova. În lagăr erau imediat chemați de ofițerul politic al KGB-ului.

Numai așa au fost în stare sovieticii ca, în cel mai scurt timp, să-și procure atâtea informații importante prin care descopereau activitatea diplomaților și militarilor străini indiferent unde se aflau în acel moment. După astfel de informații puteau să-și pună la punct planul de bătaie, pentru serviciul lor de spionaj și contra-spionaj. Astfel au câștigat timp și bani, deoarece puteau compara informațiile date cu cele ale informatorilor lor.

Încă în timpul invadării Poloniei, în 1939, le căzuseră în mâini o serie de indivizi care pe lângă o legitimație legală aveau și un pașaport suedez. Mulți susțin că ar fi existat o scurtă colaborare între germani și sovietici în care timp s'au schimbat anumite informații care pentru unul sau altul aveau o importanță majoră. Germanii, dorind să scape de viitorii colaboratori ai comunismului i-au vândut prin desconspirare sau alte forme. Astfel că foarte mulți, cu intenții bune față de URSS, fuseseră arestați și băgați în lagăre, în fond numai pentrucă le-au fost periculoși germanilor sau le puteau deveni periculoși.

A fost creată și o școală specială în acest domeniu, undeva în apropierea orașului Gorki. Aici, după bătălia dela Stalingrad, au fost aduși politrucii de NKVD care primeau în cadrul unor cursuri speciale o instrucție aleasă în această direcție, fiind de-atunci încolo direct subordonați acestei secții speciale, cu împuterniciri depline. În felul acesta puteau acționa sau pune în aplicare orice operațiune, fără a mai cere aprobarea Centralei.

Unul dintre primii elevi ai acestei școli de specializare a fost și Leonid Brejniew care, în 1945, era Comisar Politic al Armatei a 18-a Sovietică, condusă de Mareșalul Malinowski, armată care a luptat și ocupat Budapesta. Tot el este direct răspunzător de arestarea diplomatului suedez Raul Wallenberg, la 17 Ianuarie 1945, în Budapesta. Fără ordinul de arestare și semnătura lui nu putea fi arestat și nici Mareșalul Malinowski nu-l mai putea elibera chiar dacă ar fi vrut. NKVD-ul era cel care conducea toate operațiunile de arestări sau urmărirea indivizilor periculoși armatei sau sistemului sovietic.

Numele diplomatului Raul Wallenberg l-am auzit pentru prima dată în Potsdam, la scurt timp după plecarea doctorului anonim din celula de tranzit. Cel ce mă informase era un fost ofițer sovietic superior, condamnat la 25 de ani, care confirma cele spuse de un "Neamț", care "trebuia să fi fost foarte bine informat". El mai adăuga că, în fond, specialiștii sovietici îl căutau pe diplomatul spaniol, care părăsise Budapesta înainte de a fi încercuită. Mai multe lămuriri nu ne-a dat și nici noi nu l-am întrebat de unde le știa pe toate.

Au fost și alții care, având astfel de ocupații, au căzut în această plasă de păianjen întinsă de NKVD și pe care îi vom găsi după ani de

zile de suferințe supraviețuind în diferite lagăre de-alungul căii ferate Kotlas-Workuta.

Un caz interesant este acela al lui Max Weissmann, cândva conducătorul muncitorimii din Cernăuți. El era propietarul unei tipografii și edituri și Director al ziarului local "Die Freiheit" (Libertatea). Fusese arestat în luna Mai 1941 de către organele NKVD și, fără nicio învinuire sau proces, a fost închis numai în lagărele politice. In perioada dintre 1950-1952, se afla încă în lagărul nr.4 din Abes. Până la această dată nu fusese condamnat, dar nici nu aveau de gând să-l elibereze. Probabil că a murit, după ce fusese transferat în altă regiune.

In aceiași perioadă de timp, se afla în lagărul nr.2 din Inta, Episcopul Catolic Jaworka, originar din Sillein-Slovacia, arestat în Cernăuți și condamnat ca agent al Vaticanului. Tot ca agent al Vaticanului era condamnat și Preotul Catedralei Catolice "Domherr" Kosinskyi, din Lemberg (Lwow). Cel mai interesant era însă un oarecare Lebedew, care se dădea drept fostul secretar al lui Lenin și cunoștea foarte bine o mulțime de dedesupturi politice, precum și mușamalizările efectuate pentru ca acestea să nu fi parvenit opiniei publice. Era prieten intim cu August Bebel (1840-1913), unul dintre întemeietorii și conducătorii Partidului Social-Democrat din Germania și al Internaționalei a 2-a.

Acest Lebedew, care era în același timp și o Enciclopedie a timpului, se specializase în problemele socialdemocraților internaționali și a comuniștilor germani. Era un bun cunoscător al multor intrigi și dedesubturi din viața unor personalități, printre care voi aminti pe Karl Heinrich Marx și pe Rosa Luxemburg. Despre Karl Marx, cunoștea secretele dela August Bebel personal, care i le mărturisise la un pahar de vin. Versiunea povestită era următoarea :

"Karl Heinrich Marx, născut la 5 Mai 1818 în Trier, era fiul rabinului evreu Mordochai. S'a botezat creștin numai pentru a obține o funcție înaltă cu beneficii materiale. După moartea lui, soția a trecut iarăși la religia mozaică. Astfel că numele adevărat al lui Marx, este Mordochai, lucru care l-a făcut să-și urască toată viața tatăl și obârșia.

Numele de Mordochai, vine cu siguranță dela Mardochai din vechiul Testament, cartea lui Esther. Mardochai era unchiul Estherei, soția lui Xerxes I. (Ahaschaverusch) care a împiedicat, în Persia, omorîrea evreilor.

Mardochai prin intervenția lui, a produs efectul contrar adică omorîrea a 800 de Perși în orașul Susa și alți 75 de mii în provincie. (Xerxes I. regele Persiei 485-465 î.e.n.)

Deci Karl Marx, dacă și-a schimbat numele, a făcut acest lucru intenționat, căci dela Mardochai la Mordochai se schimbă numai o singură "Vocală". Dela intervenția intenționată a lui Mardochai, la intenția premeditată a lui Marx (alias Mordochai) este numai diferența

cifrei - dela zeci de mii - sub regele Xerxes I., la milioane începând din zilele în care Lenin a preluat puterea până în zilele noastre. Mai mult ; el nu a făcut nicio diferență în propria nație din care se trăgea. Nimic nu s'a schimbat în afară de evoluția tehnică. Marxismul (Mordochaismul) din zilele noastre este numai o prelungire a Mardochaismului de atunci. "Dacă Marx îi cădea în mână lui Stalin, ar fi ferit lumea de o astfel de contaminare", spunea râzând Lebedew. Apoi a continuat : "Voi ați auzit de Richard Sorge, denumit cel mai mare spion al tuturor timpurilor și care a acționat pentru sovietici ? El lucrase în Japonia, unde a fost prins și executat în 1944, având numele de Ramsai. Richard Sorge, alias Ramsai, născut la 4 Octombrie 1895, era de naționalitate german, din 1919 în Partidul Comunist german, iar din 1925 îm Partidul Bolșevic Comunist. A intrat în Serviciul Secret sovietic la 19.VII.1927 fiind recomandat de D.Z. Manuilscogo. El nu era altcineva decât nepotul lui Friedrich Sorge, fostul secretar al lui Karl Marx. Nu este asta pentru voi o știre nouă, pe care cu siguranță că nu ați cunoscut-o ?" a încheiat el discuția aprinsă care avusese loc. O unire în ideie și crimă, dela unul la altul.

Din aceiași sursă și reconfirmată de mai mulți foști Tschekiști, în funcții de conducere în acel timp, scăpați ca prin minune de execuție, a fost destăinuită moartea precum și secretul morții lui Felix F.Dzerjinski. Versiunea oficială a timpului publicată în toate ziarele din URSS și străinătate era : "Moartea a survenit după o cuvântare ținută cu ocazia Congresului PCUS (bolșevic) din cauza emoției care s'a sfârșit cu un infarct".

Adevărul este că Dzerjinski, descoperise în actele "Ohranei țariste" unele documente din care o parte îi fuseseră procurate de insuși Troțki și pe care le complectase cu acte procurate personal de el din arhivele secrete ale Ohranei, despre tovarășul lor I.V.Stalin. Acesta fusese dela început un informator al Ohranei țariste, și tot de-atâtea ori de câte ori a avut nevoie să-și îndeplinească misiunile primite, și-a trădat proprii tovarăși de luptă.

Dzerjinski a fost găsit în biroul lui stând pe scaun cu capul căzut pe biroul de lucru, iar în spate avea înfipt un stilet direct în inimă. Moartea i-a fost fulgerătoare, căci nu s'au constatat urmele vreunei agitații. Asasinul era de meserie. Pe biroul de lucru s'a găsit un răvaș, pe care scria "Trădătorule - leafa ta".

La înmormântarea oficială a lui Dzerjinski, au fost de față : Rykow, Kamenew, Woroșilow, Kuybischew, Bucharin, Stalin, Molotow și Enukidse. Stalin și Woroșilow au murit, precum și Molotow, restul au fost executați, înainte de timp, din ordinul lui Stalin.

Despre Rosa Luxemburg, ne-a spus că era o evreică poloneză care fusese trimeasă în Germania să facă revoluție. Moartea ei în 1919, l-a întristat foarte mult pe Lenin, care o aprecia foarte mult. El amintea

deseori, când dorea să dea un exemplu de curaj şi simţ revoluţionar, de cuvântarea ei din ziua de 31 Decembrie 1918, la întemeierea Partidului Comunist German. Atunci îşi dăduse intenţiile pe faţă declarând deschis aprecierile ei asupra conducătorilor sindicalişti şi a socialdemocraţilor germani spunând :

"Noi putem să spunem liniştiţi despre conducătorii sindicatelor germane şi socialdemocraţilor germani că sunt cei mai infami şi cei mai ticăloşi oameni de pe lumea acesta. Ştiţi dumneavoastră, unde este locul acestor oameni ? Aceşti oameni trebuiesc băgaţi în puşcărie."

Lenin spunea că, prin Rosa Luxenburg, el se răzbunase pe Socialdemocraţii Germani.

Azi, după şase decenii, Socialdemocraţii din Germania Occidentală o mai ridică în slăvi, iar drept răsplată mai scot şi un timbru comemorativ poştal.

Nu au învăţat nimic aceşti politicieni de duzină, nici acum nu au înţeles ce le-a proorocit. Lor le va merge ca şi celor din zona de ocupaţie sovietică a Germaniei de Est, de unde cei închişi strigau în gura mare şi cu disperare din închisoarea de la Bautzen, adresându-se fraţilor din Vest şi lumii întregi ca fiecare să ştie ce se întâmplă în Gelbe Elend şi cerându-le ajutorul.

Lebedew avea dreptate când îşi blestema soarta şi ziua când îl cunoscuse pe Lenin şi banda acestuia. Lebedew, bătrân cum era, a fost expediat într'un lagăr special din regiunea Perm, în vara anului 1954.

Un alt tip curios era rusul Schaposchnikow, originar din Leningrad. Fusese condamnat în 1938 la 10 ani muncă forţată de către Tribunalul Special O.S., pentru asasinarea lui Kirow. Aceasta a fost numai o răfuială personală a lui Stalin pentru a lămuri definitiv cui i se cuvine puterea în Partid. Între Leningrad şi Moscova, în sânul conducerii de Partid a fost, este şi va rămâne o luptă macabră pentru putere, atâta timp cât va exista comunismul sovietic. În 1948 i-a fost prelungită automat pedeapsa cu alţi 10 ani.

Ca străin şi spion se afla în acelaşi lagăr şi în aceiaşi perioadă francezul Max Santerre, care intrase în rândul blătnoilor din lagăr.

A fost asasinat de un grup de blătnoi cu toporul. Versiunea lansată ulterior de ofiţerul politic era că el ar fi fost homosexual. Din alte surse de încredere, reiese că asasinarea a fost executată la ordinul şefului MGB din lagăr, de către blătnoi, aşa cum alte zeci de cazuri s'au petrecut în aceste lagăre între 1946 şi 1952. Indiferent de cine sau de ce a fost asasinat, el era francez din naştere, un european şi deci trebuie amintit, aşa cum este amintit şi Raul Wallenberg.

Despre Wallenberg a mai vorbit odată, într'o conferinţă în Sala nr.3 din Bautzen, prin 1949, un german, care lucrase pentru serviciile de informaţii engleze şi americane şi pentru care primise 25 de ani. Acesta

amintea numai în treacăt arestarea unui "Diplomat" de către NKVD-ul sovietic, ba chiar a mai multora.

După aceea, mai târziu, prin 1950, pe drumul dintre Moscova şi Workuta, dacă nu mă înşel, în lagărul de tranzit din Vologda, un ofiţer sovietic a amintit de acest nume. El povestea că Ambasadorul suedez la Moscova se adresase, în Iunie 1945, direct guvernului sovietic, după ce aflase cu precizie că diplomatul lor din Budapesta fusese răpit de către o grupă specială a NKVD-ului şi era la Moscova.

Ce nu-şi mai aminteau sovieticii era că după dispariţia lui Raul Wallenberg, ei uitaseră să-şi coordoneze declaraţiile oficiale, astfel încurcându-se în propria plasă a intrigilor şi declaraţiilor.

Ministrul-adjunct de Externe, Dekanosov, informa guvernul suedez, la cererea acestuia, că diplomatul Raul Wallenberg se află sub ocrotirea Armatei Roşii ! Mai mult, după cum povestea fostul Lt.Colonel Nikolai Alexandrow (Kolea) care era în acea perioadă în Suedia, acum îşi făcea concediul de odihnă în lagărul nr.2 din Workuta unde mă aflam şi eu. Doamna Kolontai, Ambasadoarea Sovietică la Stokholm, povestea el, a avut mai multe convorbiri cu mama lui Wallenberg precum şi cu soţia Ministrului de Externe Suedez, cărora le-a spus să se liniştească : "Raul este în siguranţă şi se află la Moscova, îi merge bine şi este sănătos, cât de curând va sosi acasă."

Scurt timp după aceasta, Doamna Kolontai, Lt.Col.Nicolai Alexandrow şi alţii care lucrau la Ambasada Sovietică din Stokholm au fost rechemaţi de urgenţă la Moscova.

Cât îl priveşte pe Lt.Col.Alexandrow, după scurt timp a fost arestat şi condamnat la 25 de ani, deoarece cunoştea prea multe.

O altă variantă a sovieticilor a fost informaţia transmisă de postul de radio Budapesta în limba ungară la începutul lui Martie 1945 : "Diplomatul suedez Raul Wallengerg, a fost asasinat pe drumul între Budapesta şi Debrecen de un grup de - nilaşişti - sau de agenţi ai Gestapoului care au dispărut fără urmă". În acel moment, Wallenberg cât şi şoferul său se aflau închişi în închisoarea NKVD din Uşgorod - Ucraina subcarpatică.

Oare această şosea între Budapesta şi Debrecen n'ar putea primi şi denumirea de "drumul calvarului" ? De ce nu ! Această înscenare de asasinat este legată în timp şi loc de adevărata asasinare a Generalului de Armată român, Gheorghe Avramescu, care a murit "întâmplător", după informaţiile oficiale sovietice, la 3 Martie 1945, exact pe aceiaşi şosea, numai că nu a fost asasinat de - nilaşişti sau agenţi ai Gestapoului - ci de avioane germane ! (vezi actul-document în Vol.II pag.157, din "Fără paşaport prin URSS" ed.română).

Ungurii nu puteau transmite o astfel de ştire fără cenzura sovietică, mai mult, ei primiseră această informaţie de desinformare chiar dela ei. Iar câtă perversitate există în diplomaţia sovietică, se poate deduce

numai din faptul că Ambasadoarea Sovietică Kolontai şi-a permis să amăgească o femeie, o mamă, spunându-i că fiul ei se află în siguranţă la Moscova. Ce suflet de fiară trebuie să fi avut această diplomată sovietică-bolşevică ! Poate această minciună i-a fost fatală şi de aceea a fost rechemată de urgenţă la Moscova. Pentru istorie, ambasadoarea Kolontai era singura supravieţuitoare din primul Birou Politic din 1918 al Partidului Bolşevic, sub conducerea lui Lenin.

Răspunsul sovietic se lăsase aşteptat până în 1947 când a fost dat însfârşit de către Ministrul Afacerilor Externe, Andrei Ianuarevici Vişinski care, foarte supărat, a declarat că această acuzaţie nu este altceva decât o provocare imperialistă defăimătoare la adresa Uniunii Sovietice, ţara cea mai iubitoare de pace din lume.

Prin 1952 s'a ajuns la un schimb de note diplomatice între guvernul Suedez (obligat de demonstraţiile organizaţiilor internaţionale) şi guvernul Uniunii Sovietice, care, în fond, n'a adus nimic nou în această problemă. Ba, mai mult, în anumite cercuri bine informate, se vorbea că o rudă din familia Wallenberg, care se ocupa cu diferite afaceri pe plan internaţional ar fi avut strânse legături cu URSS-ul pentru a băga pe cât posibil beţe în roate. Deci totul se petrecea în propria familie ! Da, au fost şi astfel de oameni cărora câştigul le era mai aproape de corp, decât propria cămaşă.

Cu ocazia vizitei oficiale a Primului Ministru Suedez, Gunnar Hedlund, la Moscova şi întrevederilor directe avute cu N.S.Hruşciov, acesta, după un joc de cuvinte "încrucişate" de înaltă diplomaţie sovietică, a promis cercetarea dosarului primit cu date şi fapte dela suedezi.

Mai trec câţiva ani şi, în 1957, Gromiko (pe atunci Ministru Adjunct de Externe) a transmis oficial "trista veste" (marea descoperire sovietică) că, într'adevăr, un oarecare Wallenberg ar fi murit în incinta închisorii Lublianka, în Iulie 1947. Ce ordine trebuie să fi fost în Lublianka şi ce ordine în contabilitatea de intrări şi ieşiri cu vii şi morţii ! Pentru o simplă informaţie le-au trebuit guvernului sovietic şi serviciului special al NKVD-ului 12 ani de cercetări, iar anumite personalităţi oficiale din "Guvern" au fost "nevoite" să se supere şi să constate că totul fusese numai o provocare contra "Păcii" sovietice!

Date şi relatări despre Raul Wallenberg fuseseră date ataşatului militar şi de către Gustav Richter, fost ofiţer de SS şi ataşat în timpul războiului la Ambasada din Bucureşti. Da, după cum se va putea constata, într'adevăr Richter a lucrat la Bucureşti, astfel că el trebuia să fi fost la curent cu sosirea diplomatului suedez la Budapesta.

Este cunoscut faptul că Raul Wallenberg îşi terminase studiile de arhitectură abia în primăvara anului 1944. La Budapesta sosise la 19 Iulie iar până la 23 August 1944, ziua capitulării României, Richter putea afla câte ceva , în fond după timp şi evenimente prea puţin.

În funcţia lui, de reprezentant al Gestapoului, se ocupa cu problemele evreieşti din România, fiind astfel mâna dreaptă a lui Adolf Eichman, în această emisferă.

După cum este cunoscut, Guvernul Mareşalului Ion Antonescu nu a admis deportări de evrei din România spre Germania. Cea mai bună dovadă a adus-o însăşi Guvernul Israelului ca răspuns la provocările care s'au adresat guvernului român de atunci. O altă dovadă este că, odată cu arestarea şi condamnarea lui Eichmann, Gustav Richter nu a fost tras la răspundere, nici măcar citat că ar fi fost amestecat în deportarea de evrei. Rabinul Moise Rosen din România de azi, omul Partidului şi sluga credincioasă a comunismului, tot strigă în gura mare de câte ori are ocazia afirmând că din România ar fi fost deportaţi 300 de mii de evrei, o cifră complet falsă şi provocatoare. El se referă probabil la deportarea evreilor din teritoriile de Nord ale Ardealului care fuseseră cedate Ungariei, în 1940 după verdictul dela Viena.

Ce bine ar fi ca Rabinul Moise Rosen să-şi oprească plimbările în USA, să plece în URSS, de pildă la Workuta, unde şi astăzi, în 1986 mai trăiesc evrei originari din România, care, după ce şi-au ispăşit pedeapsa, au primit automat domiciliu forţat. Acolo să se ducă să-şi povestească basmele, acolo unde, printre zecile de mii de deţinuţi politici şi miile, mai bine zis, zecile de mii de morţi, au fost şi mii de evrei, despre care nu vorbeşte sau nu are voie să vorbească. Mulţi rabini, intelectuali, meseriaşi, socialişti şi chiar comunişti erau amestecaţi în amalgamul popoarelor. O mulţime de evrei din Basarabia şi Bucovina arestaţi în perioada anilor 1940-1941 erau condamnaţi şi distruşi sistematic împreună cu celelalte naţionalităţi de pe întinsa Golgotă Răsăriteană. Iată două cazuri autentice :

Cunosc cazul avocaţilor Lazăr Aizicovici din Cernăuţi şi Isac Şerf din Câmpul Lung Moldovenesc, prieteni la cataramă cu renumitul Emil Bodnăraş. Ambii fuseseră arestaţi de trupele germane odată cu retragerea trupelor Armatei Roşii în 1941. Au fost internaţi într'unul din lagărele din Transnistria. Reocupând sovieticii Ucraina, Basarabia, Transnistria şi Bucovina, ei au eliberat şi lagărele pline de evrei, dar nu le-au dat drumul spre a se reîntoarce acasă, ci, din contră, i-au condamnat şi deportat. Printre cei condamnaţi au fost şi Aizicovici precum şi Isac Şerf şi alte câteva mii de evrei. Ei au fost judecaţi după ce au fost cercetaţi numai de anchetatori evrei din NKVD şi condamnaţi la câte 20 de ani pentru spionaj. În NKVD, anchetatorii şi cei cu posturi "calde" erau circa 60% evrei. Acuzarea a fost că au colaborat cu germanii. Interesant este faptul că tot lagărul a fost condamnat, în afară de cei ce nu s'au lăsat prinşi la venirea sovieticilor, şi aceştia au fost doar câteva sute, care lucrau la nişte comandouri în afara lagărului. Ambii au fost ţinuţi ani de zile în lagărele din Uhta, după care au fost transferaţi la Workuta în lagărul minei nr.29.

După marea "Grevă" politică din Iulie 1953, guvernul sovietic a scos în 1954-1955, o nouă lege şi a redus pedepsele la jumătate, graţiind restul. Printre fericiţii aceştia din urmă din Workuta se găseau şi Aizicovici Lazăr şi Isac Şerf. Ambii s'au repatriat în România, unde Isac Şerf a murit în 1960 la Câmpul Lung Moldovenesc iar avocatul Lazăr Aizicovici, s'a repatriat în Israel şi a locuit la Haifa până în 1982 când a murit.

Dacă astăzi, după atâţia ani dela sfârşitul războiului, se mai vorbeşte de Ausschwitz şi de alte lagăre, ce nu trebuiesc date uitării, tot aşa cred că acum, la răscruce de istorie, nu trebuiesc daţi uitării cei morţi şi cei vii de pe întinsa Golgotă Nordică şi Răsăriteană, iar călăii lor aduşi în faţa unui nou Nürnberg.

Dreptul la viaţă nu l-a dat sistemul totalitar, indiferent de culoare, ci Dumnezeu, iar cine a făcut crime sau a făcut parte din astfel de grupări să fie tras la răspundere aici pe pământ, indiferent sub ce mască se ascunde el astăzi. Odată cu ei însă ar trebui pedepsiţi şi toţi aceia care îi mai protejează sau fac propagandă în favoarea lor, pentru un pumn de arginţi.

La un nou Nürnberg ar trebui să răspundă de toate crimele, începând cu anul 1917, fiind judecaţi după legile făurite de ei, legi cu care au distrus atâta omenire, şi împreună cu ei toţi lacheii şi toţi acei care au jucat în ritmul muzicii lor.

Interesantă a fost atitudinea guvernului suedez faţă de sovietici şi mai ales faţă de Leonid Brejniew, care l-a îndepărtat din scaun pe binefăcătorul său, ţarul roşu Nikita S.Hruşciow. De ce nu l-au întrebat direct de soarta diplomatului lor, poate aflau ceva, căci numai semnătura lui, atunci la Budapesta, a fost valabilă şi bună pentru arestare.

Poate că guvernul suedez nici nu avea interes să afle adevărul şi să-l dea în vileag opiniei publice suedeze şi internaţionale. Acum, după moartea lui Brejniew, se poate muşamaliza această afacere murdară, încoronându-l drept salvatorul evreilor bogaţi. Dar ce s'a întâmplat cu cei săraci nu se pomeneşte. Despre martiriul lui Wallenberg şi de cel al zecilor de evrei săraci nu se pomeneşte. De ce oare ? Dar milioanele de ruşi, ucrainieni, baltici, caucazieni, asiatici, români, unguri, polonezi, cehoslovaci, bulgari, germani, austrieci, etc., nu trebuiesc pomeniţi ? Ori aceştia au fost stigmatizaţi "fascişti" şi "contrarevoluţionari" ne mai fiind consideraţi oameni ?!!!

În ce grad de decădere umană şi spirituală a ajuns Occidentul, numai pentru bani, este de neconceput ! Ei au mers atât de departe încât şi-au vândut propria mamă, numai spre a fi lăudaţi de aceste bestii.

În umbră, guvernul suedez se bucura de mersul evenimentelor, dându-şi mâna cu călăii din spatele culiselor. Pe scena deschisă, se spală pe mâini ca Pilat din Pont, ascunzând adevărul. Mai mult, totul s'a petrecut în conformitate cu alegerile secrete care au adus avantaje comerciale şi

politice Kremlinului. Ei au permis înfiinţarea unor comitete zise de "Pace" ; "Contra înarmărilor", "Afară din Vietnam", "Contra bombei atomice" Contra ... Contra ... şi a atâtor grupări teroriste, care se ascund la ei "oficial" şi au azil politic. Toţi aceştia pot face demonstraţii şi înfiinţa Tribunale Internaţionale, Comitete peste Comitete, dar niciodată nu se pune întrebarea condamnării crimelor comuniste, crimele comise asupra a o mulţime de neamuri, azi aproape desfiinţate, prezente numai pe hârtie. Şi toate acestea veneau şi erau anunţate din Stokholm, via Moscova. Pot da şi o pildă, destul de concretă, venită tot din Stokholm, a aşa zisului Comitet Internaţional, care a chemat la luptă şi a adunat semnături sub lozinca "Chemarea contra bombei atomice" în anii 1954-1955. Ştiau oare guvernul suedez şi Comitetul în cauză că semnăturile prezentate de către guvernul sovietic fuseseră impuse forţat şi prin şantaj milioanelor de deţinuţi şi deportaţi de pe întreaga întindere a Golgotei Răsăritene ?

Cu această mârşăvie vă veţi prezenta în faţa istoriei voastre şi a lumii întregi !

Cum poate guvernul unei ţări civilizate ca Suedia să creadă că tocmai aceste organizaţii sunt pentru "Pace", făcute împreună cu sovieticii care strivesc sub talpa ciobotei lor milioane şi milioane de fiinţe cărora numai oameni nu li se poate spune căci sunt trataţi ca nişte vite de muncă, până a fi duse la abator. De unde pot acele Comitete să finanţeze toate aceste demonstraţii dirijate din umbră de Moscova, prin Comitetul Cultural al Agenţiei Tass ? Dar de ce nu demonstrează niciunul când este vorba de deţinuţii dela ei sau de situaţia din Afganistan ?

Constatarea cea mai clară din zilele noastre, este că toţi conducătorii comunişti. cei care duc campania pentru "Pace" şi stau cu spatele la "Zidul Ruşinii", îndemnând la luptă contra bombei atomice, ameninţă nu numai Germania ci întregul Occident, mai bine zis întreaga omenire, cu rachetele lor atomice.

Condamnaţii politici din lagărul nr.11 din Dumbravlag-Republica Mordvină, au refuzat în Aprilie 1955 această semnătură, ignorând până şi prezenţa ministrului de Interne al republicii ! Tocmai aceşti condamnaţi politici de diferite naţionalităţi, cu condamnări în medie de 25 de ani, în majoritatea lor arestaţi şi deportaţi hoteşte din ţările lor, ani de zile după terminarea războiului, au refuzat propria libertate mai bine decât să se înjosească în faţa perfidului călău comunist.

Lucrul ar trebui să dea de gândit guvernelor occidentale, căci aceşti martiri ai Gologotei şi ai omenirii nu ştiau că la Moscova va veni Doctorul Kondrad Adenauer să trateze pentru libertatea celor rămaşi. Ei cunoşteau sistemul bine, poate prea bine, iar după "Greva de la Workuta", ei descoperiseră singuri că sunt oameni, chiar oameni foarte mândri care au putut să înfrunte disciplinat pe aroganţii veniţi,

respingându-i cu toată mândria unor oameni liber născuţi şi nu sclavi cum îi credeau cei din tagma spectrului roşu.

Multe elemente din Occident credeau că pot cumpăra orice cu bani şi pe oricine. Tot aşa şi sovieticii credeau că prin ameninţarea de a nu-şi mai vedea familia şi libertatea, aveau să-i facă să semneze un act mârşav subvenţionat de criminalii din Kremlin.

Suedezii însă le-au făcut jocul atunci şi după aceea, până în zilele noastre. Pacea, neutralitatea şi buna lor stare, o datoresc în mare parte trădării umanităţii şi afacerilor murdare cu lipitorile comunismului, care şi-au adunat bani prin sudoarea sclavilor oropsiţi.

Blestemele miilor de cetăţeni originari din ţările baltice, ca Lituania, Letonia şi Estonia, civili sau militari, care ceruseră azil politic, pentru ca să fie apoi predaţi de guvernul suedez celui sovietic la sfârşitul războiului, nu vor înceta să răsune. Din mormintele lor se ridică glasurile acuzatoare ale martirilor, în faţa Tribunalului Ceresc.

Poliţia suedeză s'a comportat bestial, maltratându-i, călcându-i în picioare, lovindu-i cu bastoanele de cauciuc, iar pe unii, care încercaseră în disperarea lor să se opună, numai să nu fie predaţi ştiind ce-i aşteaptă, i-au legat cu sârmă de telefon şi electrică, ca pe un balot şi i-au transportat cu targa pe vasele sovietice. Mândrii de victoria lor, poliţiştii suedezi salutau şi îşi dădeau mâna cu criminalii de comisari politici sovietici, spre a demonstra fraternitatea cu învingătorul dela Berlin.

Atâta timp însă cât acel guvern a condus la Stokholm şi credea în victoria Reichului German, îşi menţinuse neutralitatea prin slugărnicie faţă de Berlin. De pildă, pentru cei ce nu sunt în cunoştiinţă de cauză, ei admiteau trecerea de transporturi militare cu trupe şi armament spre Norvegia prin teritoriul lor. Industria de război germană a fost din plin alimentată cu produse de minereuri şi oţeluri speciale suedeze, foarte importante şi necesare pentru susţinerea războiului. Poate că dacă suedezii nu-i ajutau pe germani, Hitler nu ar fi putut să se menţină la putere aşa de mult. Poate că, în schimb, germanii ar fi ocupat Suedia şi ei ajungeau să se spele de ruşinea de colaboraţionişti.

Mulţi ofiţeri suedezi, contrariaţi de atitudinea guvernului lor, au urmărit aceste predări şi au declarat :

"Internaţii au fost predaţi guvernului sovietic, împotriva Dreptului Internaţional şi a Convenţiei dela Haga. Ei au fost predaţi, ca animalele duse la abator şi pentru acest fapt orice suedez ar trebui să se ruşineze şi să înfiereze neomenia guvernului lor ce se prezintă drept democratic şi neutru".

Printre cei care au fost indignaţi de aceste nelegiuiri, a fost şi Colonelul Brunson, Comandantul Militar Teritorial unde s'a făcut predarea şi care, în semn de protest, a demisionat din armată. Colonelul Brunson nu era un necunoscut, el a fost ataşatul militar al Suediei la

Bucureşti şi Sofia. Totuşi, cei predaţi sovieticilor nu au fost supăraţi pe el deoarece ştiau că el nu avea de unde să cunoască toate dedesupturile acestei tranzacţii. Am aflat toate aceste lucruri dintr'o convorbire cu Doctorul Eichfuss, unul din conducătorii şi purtătorii de cuvânt ai întregului grup.

Cel mai puţin însă s'a ruşinat ministrul comerţului din acel timp, Gunnar Myrdal, care a fost motorul şi iniţiatorul acestei inumane predări de oameni nevinovaţi sovieticilor.

Tot aşa trebuiesc dispreţuiţi şi organizatorii premierii lui. Nu cumva indicaţia de a fi premiat banii oferiţi cadou veneau pe căi ascunse de la Moscova, ca şi multe alte cazuri ?

Unul dintre puţinii supravieţuitori ai acestei predări ruşinoase a fost un leton, Dr.Eichfuss. După condamnarea primită, majoritatea timpului a fost reţinut în lagărul cu regim special din Norilsk în Siberia Polară, până în 1955. Grav bolnav, a fost transferat în lagărul nr.11 din lagărele Dumbravlag, Republica Mordvină. Venit dela Workuta din mina nr.6, a fost la Ziemelis Vilis. În alt lagăr s'a aflat Peteris Apkalns tot din grupul lor.

Despre acest grup auzisem de multă vreme şi chiar vorbisem cu unii care se aflau în lagărul din Workuta. Aveam acum din nou posibilitatea să cunosc pe unul din conducătorii acestui grup, care m'a lămurit până în cele mai mici amănunte. Eichfuss, a ţinut în faţa mai multor deţinuţi o expunere a întregii tragedii ; se spulberau neadevărurile sau legendele. Printre cei de faţă îi pot aminti pe : Fritz Meisel, Lt.Müller, Preotul Evanghelic ungur Börötz Sandor, Maiorul Barasisc Ferenc, Schestauber Egon, un german din România, Preotul ortodox Vasile Ţepordei, Tănase Rădulescu, Negroponte Tedy, Ştefan Mengoni, toţi din România şi mulţi alţii care pot depune oricând mărturie.

În săptămânalul bisericii - evanghelice - lutherane "Kyrka och Folk" (biserica poporului) din 1971, ce apare la Göteborg / Suedia, a fost publicat un articol în patru serii, semnate de emeritul Episcop Sven Danell (înaintea celui de al 2-lea război mondial, Sven Danell fusese mulţi ani preot în Estonia de Vest) cu ocazia a 25 de ani dela predarea grupului baltic în Ianuarie 1946 sovieticilor de către guvernul suedez.

Danell descrie diferite măsuri drastice luate de către guvernul suedez, ce contravin Drepturilor Internaţionale şi Drepturilor Omului, totuşi lucruri concrete care s'au întâmplat în perioada războiului dar care au rămas necunoscute opiniei publice.

Astfel, Episcopul indică fapte concrete prin care arată că în afară de evreii care au fost predaţi Germaniei hitleriste, au fost şi foarte mulţi cetăţeni de origină germană predaţi sovieticilor. Aceşti civili germani originari din Finlanda sau ţările baltice se refugiaseră spre sfârşitul războiului în Suedia. Situaţia lor se agravase în Finlanda mai ales după semnarea Tratatului de Pace Sovieto-Finlandez, refugiaţii temându-se că

vor fi predați sovieticilor la cererea acestora, ei refugiindu-se în Suedia și cerând azil.

Ce nu este cunoscut opiniei publice suedeze și mondiale este că guvernul suedez în timpul celui de-al 2-lea război mondial, în afară că multor refugiați evrei nu le-a permis intrarea în Suedia, altora care intraseră i-a obligat să părăsească Suedia și alte grupuri mai mici sau mai mari au fost predate Germaniei hitleriste.

Un caz concret și foarte interesant, este al unui căpitan de vas de transbordare de vagoane de tren, care avea la bord circa 150 de emigranți evrei și care conform ordinului scris de către organele de stat suedeze trebuiau duși și debarcați și predați autorităților de ocupație din Polonia.

După un schimb de telegrame, și după refuzarea căpitanului de vas de a executa ordinul primit, autoritățile suedeze au hotărît aprobarea debarcării refugiaților evrei pe teritoriul Suediei. Căpitanul șantajase autoritățile cu desvăluirea secretului de predare, presei și opiniei publice. Cu toate amenințările din partea autorităților, căpitanul nu a suportat consecințe din partea statului și nici din partea Societății de Navigație.

Acest incident a fost ținut secret atât de guvernul suedez cât și de căpitanul de vas, dar după 15 ani, căpitanul a dat publicității cele petrecute.

Episcopul Denell desconspiră mai departe, ce a rămas ascuns opiniei publice suedeze și mondiale, faptul că guvernul suedez a predat sovieticilor, în afara predărilor cunoscute, și un grup de 160 de emigranți de origină germană, refugiați din Finlanda, ce corespundea aproximativ 10% din întregul contigent. Următoarea predare urma să aibă loc, imediat după predarea lotului de baltici din 26 Ianuarie 1946. Numai întâmplarea și norocul celor rămași a fost că secretul de a fi predați a ajuns să fie făcut public de către un funcționar care nu a dorit să fie amestecat în crime împotriva umanității. Pentru a nu mai întâmpina "asaltul" opiniei publice suedeze și așa agitată după predarea lotului baltic, guvernul a sistat imediat pregătirile de predare.

Un alt caz concret și foarte interesant este cel al cunoscutului scriitor european Edzard Schaper, care spre sfârșitul războiului se reugiase din Finlanda în Suedia împreună cu soția și cele două fice. În cel de-al 3-lea Reich, scriitorul fusese condamnat la moarte pentru cărțile sale "Christlicher Geschichtsfälschung" - Istoria falsă a creștinătății - condamnare dată în absența sa, iar cărțile sale interzise.

Sosit în Suedia acest om și familia lui au fost internați într'un lagăr special, pentru care el nu-i mai înțelegea pe suedezi. Pe căi ocolite a aflat că va fi predat sovieticilor care l-au cerut, dar mulțumită Episcopului Danell, care îl introdusese la Episcopul Bo Giretz, acesta după nenumărate intervenții a reușit să-l salveze împreună cu familia.

Intr'o convorbire avută de Schaper cu un funcționar, căruia îi fusese repartizat, la întrebarea lui : de ce să fie predat sovieticilor cu întreaga familie, acesta i-a răspuns: "Aici nu aveți dreptul să întrebați, aici numai noi punem întrebări !" Așa gândeau autoritățile suedeze și funcționarii lor.

În toamna anului 1970, Televiziunea suedeză a luat un interviu fostului ministru de stat T. Erlander, cel care semnase documentele de predare sovieticilor a lotului baltic. El a răspuns jovial, cu tonul lui cunoscut, că predarea mai mult sau mai puțin i se pare ca ceva normal. În același program a fost luat un interviu și lui Gunnar Myrald, care mulțumit și râzând a spus că el nu a regretat și nu regretă că a intervenit pentru predarea balticilor.

Episcopul Danell, își aduce aminte, cum în toamna anului 1945, când l-a chemat la telefon și l-a rugat de a interveni în favoarea lotului baltic, Myrald în loc să răspundă, a râs cu poftă și a închis telefonul.

Ca încheiere, Episcopul Sven Danell citează cuvânt cu cuvânt pe Episcopul John Cullberg, care a zis : aceste zile vor fi văzute de generațiile viitoare ca cele mai întunecate din istoria Suediei.

Să revenim pentru un moment la Workuta unde, printre cei întâlniți, o mare parte erau cei care avuseseră posturi de răspundere în țările lor și să vedem cum priveau ei situația reală și ce speranțe le mai rămăseseră. Ei erau din țările baltice și nu erau de acord să se supună comunismului sovietic, așa cum nici părinții lor nu fuseseră de acord, câștigându-și libertatea cu arma în mână. Să încercăm să expunem acea situație, cu fapte și adevăruri nemăsluite și netrecute prin sita ședințelor de partid sau cea a cenzurii.

Armata roșie își făcuse intrarea în Letonia la 17 Iunie 1940, conform planului și acordului dintre Hitler și Stalin. A fost marea surpriză internațională a timpului. Și a fost și mai mare pentru poporul leton și diplomații lui, odată cu încălcarea teritoriului. Ei se așteptaseră la o invadare a țării din partea Germaniei lui Hitler și nicidecum din partea Uniunii Sovietice, cu care aveau un "Tratat de Pace", unul de neagresiune și prelungit ulterior până la 31 Decembrie 1945, când expira și își pierdea valabilitatea. Acesta este adevărul istoric.

Politicienii și diplomații letoni nu erau la curent sau fuseseră intenționat induși în eroare de evenimentele rapide ale timpului. Această acuzare a fost adusă de maiorul armatei letone Tilltinsch care, deținut la Workuta, era în bune relații cu studentul Glebus și chimistul Henri Marinaukas, ambii lituanieni, cu care locuia în aceiași baracă din lagărul minei nr.7. El lucra în laboratorul chimic dela mină, împreună cu Sergiu Glavcea, un căpitan din armata română, în perioada anilor 1951-1953. Printre prietenii lui din armată s'au aflat unii care au fost în anturajul președintelui de stat și Primului Ministru Karlis Ulmanis. Aceștia au povestit că el a declarat deschis la 15 Iunie 1940, în fața unei delegații

de învăţători că, "Pericolul cel mai mare al zilelor noastre sunt germanii, ei vor distruge întreaga naţiune letonă, pe când bolşevicii-sovietici vor aresta şi distruge numai pe unii care au luptat şi acţionat împotriva lor".

Deci nu e de mirare că aşa cum gândea şeful statului să fi gândit o mare parte a populaţiei, bineînţeles influenţată de propaganda comunistă. Acelaşi lucru se discuta deschis şi în Lituania şi Estonia.

Această declaraţie a fost reconfirmată şi de una dintre personalităţile letone din lagăr, Dr.Lukins Mierwaldis, născut la 26 Nov.1894 care fusese adjutantul Preşedintelui Ulmanis şi colonel în corpul de luptă voluntară în 1919 (Frieheitskampf), o persoană politică cunoscută. Acum lucra în brigada de mişcare la mina nr.7, împreună cu ungurii De Sorgo şi Baliko Miska şi cu lituanianul Henrich Jaschkunas, reprezentantul balticilor în Comitetul de Grevă din Workuta şi unul din consilierii de încredere.

La 11 Octombrie 1939, deci cu multe luni înainte de ocuparea Letoniei, Lituaniei, Estoniei, Basarabiei şi Bucovinei de către armata roşie, Comisarul Poporului pentru Securitate, Iwan Serow semna "Ordinul Secret" cu numărul 001223, prin care se prevedea că toţi cei care erau caracterizaţi de informatorii lor drept elemente "Antisovietice", să fie deportaţi împreună cu familiile în cazul ocupării teritoriului respectiv.

În vara anului 1941, după ocuparea Letoniei de către trupele germane, Crucea Roşie letonă a dat publicităţii un raport în care se arăta că după ocuparea ţării de către Armata Roşie în 1940, 35.828 de cetăţeni au fost deportaţ sau asasinaţi, printre care 3332 de copii sub 16 ani din care 291 nu împliniseră un an. Următorul transport trebuia să aibă loc la 27 şi 28 Iunie 1941. Începerea războiului germano-sovietic la 22 Iunie 1941 a împiedicat aplicarea acestui plan diabolic.

În retragerea lor, sovieticii au mai deportat alte 13.077 de persoane, iar alţi 6182 au fost ridicaţi din închisorile unde se aflau ca arestaţi şi în cercetări. O altă grupă de 1488 de persoane au fost asasinate şi îngropate în gropi comune, lângă Riga sau în alte părţi din Letonia.

În Basarabia, odată cu ocuparea ei, sovieticii i-au arestat dela bun început pe toţi cei ce se ştia că sunt antisovietici. Despre acest lucru voi scrie detailat într'o altă lucrare, acum amintind numai, în mare, paralela cu evenimentele din ţările baltice.

La 13 Iunie 1941, sovieticii au deportat în cel mai scurt interval 300.000 de cetăţeni români, printre care şi din minorităţile conlocuitoare. Vagoanele goale fuseseră aduse de luni de zile şi depozitate în toate gările din apropiere, ceeace a dus la o nelinişte în rândul populaţiei. Nu au avut loc selecţionări, ci pur şi simplu au intrat în sate şi toţi cei găsiţi în gospodării şi case au fost ridicaţi şi îmbarcaţi în vagoane în prima staţie de cale ferată.

Unii au mai avut posibilitatea să-şi mai ia câte ceva, alţii nimic, au rămas aşa cum fuseseră prinşi. Fiind noapte, majoritatea dormeau, astfel că familii întregi cu bărbat, femeie, copii au fost luaţi şi arestaţi din somn. După trecerea Nistrului, bărbaţii au fost separaţi de femei şi nu s'a mai auzit niciodată nimic despre ei, n'au mai dat niciun semn de viaţă. Femeile şi copiii au fost colonizaţi în diferite centre din Siberia, unde, după descărcarea din vagoane au trebuit să-şi construiască singuri bordeie în pământ. În noaptea izbucnirii războiului la 22 Iunie, sovieticii au reuşit să mai ridice alţi 50.000 de cetăţeni, care au fost duşi în Siberia în regiunea Iarkusk.

În Letonia, persoanele deportate erau în majoritate muncitori necomunişti, ţărani, funcţionari, soldaţi, poliţişti, Inteligenţia ţării şi foarte mulţi elevi, studenţi şi tineret. Minoritatea celor deportaţi erau preoţi, funcţionari de justiţie, jurnalişti, persoane angajate politic şi cei care activaseră în direcţii antisovietice.

Nu totdeauna meseria sau ocupaţia avută, determinau deportarea, ci mai cu seamă apartenenţa la vreo organizaţie naţională sau internaţională ca : membrii organizaţiei "Aizsargi" (corpul de apărare), membrii partidelor necomuniste, membrii cercurilor studenţeşti, etc.

Sovieticilor le era indiferent dacă cetăţeanul era leton sau făcea parte din minorităţile conlocuitoare din Letonia. Astfel s'a constatat că pe listele de deportare găsite de trupele germane se aflau polonezi, ruşi, ca şi un număr mare de evrei. Asociaţia evreiască "Trumpedor" era considerată de sovietici ca una din organizaţiile fasciste ale Letoniei. Peste 5000 de evrei au fost deasemenea deportaţi în aceiaşi perioadă fiind în majoritatea lor duşi la construcţia căii ferate Kotlas-Workuta. Numai o mică parte a ajuns în Siberia.

Aceste liste au fost alcătuite după cum s'a constatat mai târziu, în baza denunţurilor sau listelor din dosarele poliţiilor locale. Listele erau refăcute de către specialiştii din organele NKVD-ului.

Aici trebuie amintită soarta unor oameni, de diferite meserii sau ocupaţii, care au intrat în maşinăria NKVD-ului, plătind cu viaţa. Ei sunt pe veci martirii poporului leton.

Începem cu generalul leton Karlis Goppers, preşedintele "Scouts" - Organizaţia Cercetaşilor Letoni -Arnolds Cuibe, învăţător superior şi director în departamentul şcolar, Voldemars Janelis, croitor, Colonelul Streipa, muncitorul necalificat Peteris Dobe, meseriaşul Michails Afanasjevs, sluga Janis Steps şi mulţi alţii.

După ce fuseseră arestaţi, au intrat în maşinăria de cercetări a NKVD-ului unde au fost maltrataţi până la desfigurare, după care au fost asasinaţi. Dintre cei găsiţi, majoritatea au fost foarte greu de identificat. În mare parte maltratările erau executate după ce individului i se legaseră mâinile la spate, după cum s'a constatat mai târziu şi după cum au fost găsiţi.

Uitându-ne la unele fotografii documentare ale timpului, putem distinge perfect cele arătate mai sus, dar şi cele trei faze de suferinţă sufletească pătimite de acei "martiri" ajunşi în mâinile călăilor sovietici. Poţi deduce cu claritate când persoana în cauză a fost "liberă" - "arestată" - "asasinată" ! Aceste fotografii constituie un rar document în care se oglindeşte bestialitatea totalitarismului comunist-sovietic.

Cel mai renumit NKVD-ist al acelor timpuri a fost Comisarul Căpitan S.Sustin, de a cărui bestialitate s'a dus vestea, încât oriunde se afla un letonian, fie în Siberia, fie la Workuta, tremura de groază la auzul numelui său. Cea mai mare satisfacţie a lui Sustin era să semneze sentinţe de moarte numai cu cerneală roşie, pe semne că în imaginaţia lui aceasta se confunda cu sângele celui bestial maltratat.

Valurile de arestări şi deportări au fost întrerupte odată cu venirea trupelor germane. Atunci a început o nouă renaştere naţională pentru poporul leton, care îşi va arăta adevărata faţă abia după revenirea sovieticilor, în 1944-45.

La 16 Iulie 1944, avea loc a doua ocupaţie sovietică, iar noul guvern leton adus în rucksacurile de manutanţă ale NKVD-ului, îşi începea activitatea sub comanda lui Vilis Lâcis, în oraşul Ludza (Ludsen)

Armata germană în retragere depunea o mare rezistenţă forţelor sovietice care abia la 13 Octombrie 1944 au putut ocupa Capitala ţării, Riga. Unităţile germane şi cu o parte din "Legiunea Letonă" şi-au unit forţele şi au luptat pe frontul din Kurlanda, până la ultimul cartuş.

In primăvara anului 1943, în partea nordică a frontului de răsărit, cu toate că în mai multe puncte ale frontului trupele germane se retrăgeau, tinerii estonieni, letoni şi lituanieni, majoritatea studenţi şi elevi, s'au prezentat în Reval şi alte centre, lăsându-se recrutaţi ca voluntari în armata germană. Circa 100 dintre ei au fost selecţionaţi şi încadraţi în regimentul 3 Transmisiuni ce aparţinea Grupului Armatei de Nord cu Comandamentul la Pskow (Pleskau) ca telegrafişti de regiment. Instrucţia lor s'a făcut în Reval, în 3 schimburi de 6 ore pe zi fiecare. Cum majoritatea dintre ei vorbeau şi limba rusă, aportul lor a fost de mare valoare.

După ce şi-au luat examenele cu bine au fost trecuţi, la ordinul OKH - Comandamentul Suprem al Armatei -, la Divizia 20 SS de tancuri, iar de acolo trimişi la regimentul 3 de Transmisiuni. O măsură luată doar pe hârtie de comandamentul german. Nemţii îşi dădeau seama că situaţia în Kurlanda devenea dela o zi la alta tot mai critică, mai ales din Septembrie 1944, când Revalul fusese părăsit de estonieni, iar aceştia, cu aparatele lor de transmisie se mutaseră în Libau.

Cum capitularea armatei germane era iminentă, adjutantul regimentului i-a propus comandantului, locotenent-colonel Franz, dispensarea estonienilor şi letonienilor de serviciu, din cauza marelui pericol la care ar fi putut fi expuşi în cazul capitulării apropiate. Aceşti tineri ar fi fost

imediat executaţi de Armata Roşie, ceeace era bine cunoscut ; deci, trebuiau evacuaţi pe calea maritimă în Danemarca sau în Germania. După evacuarea lor rămâneau soldaţii germani, care riscau să fie luaţi prizonieri de război, dar cel puţin era salvat acel tineret care era dela bun început condamnat la moarte, dacă ar fi căzut în mâinile sovieticilor.

Acest lucru se întâmpla în primele zile ale lunii Aprilie 1945. Atunci tinerii au primit actele necesare pentru a putea fi îmbarcaţi şi duşi în Germania de Nord, iar plecarea lor s'a făcut din portul Libau. Cu toţii au sosit cu bine, ceeace au anunţat pe calea undelor, mulţumind în acest fel pentru gestul camaraderesc al ofiţerilor şi soldaţilor germani. Ce s'a întâmplat mai departe nu se ştie. Soldaţii şi ofiţerii germani din resturile regimentului 3 de Transmisiuni care ar fi trebuit să fie repatriaţi pentru frontul de Vest, au fost luaţi prizonieri de trupele sovietice între 9 şi 13 Mai 1945.

Locotenentul Colonel Franz, Locotenentul Karl Heinz Schnellenberg, responsabilul şi unul din iniţiatorii cu întocmirea actelor, au supravieţuit prizonieratului de 4-5 ani. Majoritatea însă nu au putut supravieţui, din cauza muncilor grele la construirea şoselei caucaziene.

Comandantul lor, un estonian cu grad de căpitan din Divizia 20-a estonă de tancuri şi cu alţii mai în etate, au luat drumul partizanatului, unde au luptat, mulţi dintre ei până în anii 1951-53, când, prin trădare, au fost arestaţi. Comandanţii au fost duşi pe întinsa Golgotă Răsăriteană. Pe unii i-am întâlnit la Workuta. Cu acest căpitan m'am fotografiat spre a păstra mintirea unei prietenii legată în sclavie.

Aici, în Nordul european, la Workuta, aceşti estonieni, letoni şi lituanieni aveau o deosebită afecţiune şi respect pentru toţi ofiţerii germani care luptaseră în Kurlanda ; respectul şi cinstea pentru acei ofiţeri şi soldaţi care au evacuat tineretul baltic, jertfindu-şi conştient viaţa, dar salvând-o pe a altora care, căci deşi bătea ultima oră, se alăturaseră şi luptaseră umăr la umăr contra puhoiului bolşevic ce se revărsa înspre Europa.

Aceşti tineri erau conştienţi de greutăţile şi obligaţiile lor naţionale care de acum încolo aveau să le apese umerii dar, erau deasemenea conştienţi că fraţii lor mai în etate, care nu mai aveau nimic de pierdut, deoarece rămăseseră de mult fără familie şi patrie, luptaseră ca partizani până la moarte sau până au fost prinşi prin trădarea unui colaboraţionist.

Dar şi în lagăre, ei au fost mereu solidari, păstrându-şi respectul unul faţă de celălalt şi cerând să fie respectaţi. Au dat dovadă că fac parte din naţiunile cele mai civilizate ale Europei. Cu ei au avut NKVD-iştii totdeauna bătaie de cap, tăceau şi rezistau aidoma proverbului "E izbit de valuri, dar nu se scufundă" - inscripţia de pe emblema Parisului cu "o corabie înfruntând valurile".

După revenirea sovieticilor în Lituania, Letonia şi Estonia, arestările şi deportările întrerupte în 1941 au fost reluate de către cei din NKVD, provocând o şi mai mare teroare. Plasa fină a denunţurilor, provocărilor şi trădărilor a fost întinsă asupra întregului teritoriu baltic, îndeosebi asupra Letoniei. În acest context, cele mai sumbre roluri le-au jucat Generalul Maior Augusts Eglitis şi Maiorul Kirsbaum. Centrala NKVD-ului pentru Letonia se afla în Stabuiela, Säulenstrasse. Pentru capitala letonă, Riga, centrala era în Skolas iela, Schulstrasse 30, iar centrala de anchetă specială a NKVD-ului pe Lenin iela, Leninstrasse 61.

Închisorile letone fiind prea mici, NKVD-ul a trecut imediat la construirea de noi închisori sau la mărirea celor existente în întreaga ţară, negândindu-se nicio clipă să înlăture dărâmăturile şi molozul rămase în urma războiului.

Tragedia popoarelor batice a fost şi este foarte grea şi plină de groază. Copiii acestor trei ţări au fost semnalaţi şi mai sunt încă în toate centrele de lagăre pentru condamnaţi şi în toate regiunile pentru deportaţi de pe întinsa Golgotă Nordică şi Răsăriteană.

Să aruncăm o scurtă privire şi pe meleagurile Basarabiei reînrobite în 1944. Aici nici nu s'a împrăştiat bine fumul grenadelor, că au şi început arestările şi deportările românilor basarabeni. Din primăvara anului 1944 şi până la 23 August 1944, se refugiaseră din Basarabia în România circa 500.000 de persoane. Aproape toţi, preoţi, învăţători, profesori, doctori, funcţionari de toate categoriile, ca şi fruntaşii ţărănimii, fugiseră în ţara mamă.

La invadarea României, după 23 August 1944, organele sovietice au început culegerea basarabenilor de pe întreg cuprinsul ţării şi trimiterea lor dincolo de Prut. Sovieticii au dat un Decret (Ukaz) prin care toţi basarabenii care, la 28 Iunie 1940 nu se retrăseseră în România, erau obligaţi să se repatrieze în URSS. În acelaşi timp, obligau Statul român să dea fiecărui refugiat despăgubiri în valoare de 100-200 de mii de lei, în lemn brut sau prelucrat, încărcate în vagoane sau vapoare pe Dunăre şi trimise în URSS.

Ani de-arândul comisiile sovietice de repatriere au vânat şi cărat în Rusia sovietică sute de mii de refugiaţi. La Ungheni, Reni şi Ismail îi triau şi trimiteau : o parte în Siberia, în închisori, iar pe cei de care aveau nevoie, învăţători, profesori, doctori, îi trimeteau în localităţile unde le erau necesari.

Astfel am aflat din surse sigure că sovieticii au cărat peste 400 de mii de vagoane de marfă cu lemn brut sau scânduri în contul despăgubirilor pentru refugiaţii din Basarabia, despăgubiri care nu aveau nimic de-aface cu despăgubirile de război.

În 1949, o nouă prigoană a început pe întregul teritoriu baltic, dictată şi întreprinsă de noua garnitură a NKVD-ului, ce se schimbase peste noapte, pentru motivul că cei vechi nu fuseseră în stare să

distrugă partizanatul ; pe care singuri îl cultivaseră şi care crescuse enorm în ultimii ani. Tineretul a ştiut să-şi arate sentimentul naţional prin ridicarea lui pe treapta cea mai înaltă, în loc să scadă după cum crezuseră la început cei din Moscova.

În Letonia de pildă, în perioada acestui an sumbru (după "enciclopediştii Workutari-baltici") numărul jertfelor şi al vicimelor din rândul populaţiei se ridica, fără exagerare, la 75-100 de mii de arestaţi, condamnaţi, deportaţi şi asasinaţi. Trebuie să mai adăugăm tracasările, neplăcerile, suferinţele membrilor familiilor şi deportările lor ulterioare, care nu sunt încadrate în prima cifră.

Dacă ne vom arunca o privire la datele şi cifrele oficiale date de anumite foruri şi instituţii răspunzătoare letone, de pildă Enciclopedia letonă, Crucea Roşie letonă, putem constata că cifra de 35.828 din vara anului 1941, s'a constatat a fi precisă prin munca depusă direct la faţa locului de cei în cauză. Despre perioada anilor 1944-1949 şi 1951-1955, când NKVD-ul a muncit din greu şi nestingherit în activităţile lui externe, nu putem da date precise. Deportările, arestările şi condamnările, precum şi toate asasinatele acelei perioade sumbre pentru populaţia acelor teritorii, nu vor putea fi stabilite niciodată cu exactitate, ca şi cifrele şi datele anului 1941.

O apreciere sumară, făcută de oamenii identificaţi în diferitele lagăre nordice şi subpolare, în regiunile de Est şi Vest ale Uralilor, întreaga regiune de-alungul Volgei, incluzând toată Golgota Răsăriteană cu miile ei de lagăre de diferite tipuri, modele de locuri de deportare, arată circa 250-300 de mii numai de letoni.

Procentajul indică între 15 şi 17% din populaţia totală. Acelaşi lucru îl putem spune fără exagerare şi despre Lituania şi Estonia, căci NKVD-ul a lucrat şi acolo după acelaşi calapod ştiinţific sovietic.

.... Cu o mică întrerupere, să trecem pentru un moment în Lituania, unde se întâmpla acelaşi fenomen ca şi în celelalte ţări baltice, Letonia şi Estonia.

Astfel că,în momentul în care Armata Roşie a trecut graniţa Lituaniei în 1940, au şi început arestările în masă a tot ce fusese sau era cunoscut ca anti-comunist. Pe planul doi a trecut urmărirea Bisericii Catolice şi a Clerului său. Astfel, la 2 Iulie 1940, au fost rupte reaţiile diplomatice cu Vaticanul. Toate Organizaţiile Catolice au fost interzise şi desfiinţate, iar averile şi întregul inventar au trecut automat în proprietatea Statului. Ziarele, revistele şi cărţile cu conţinut bisericesc au fost confiscate şi distruse, deasemenea şi mânăstirile desfiinţate cu forţa, iar din cele trei seminarii pentru preoţi mai rămânea unul singur în Kaunas, căruia însă după scurt timp i s'a confiscat o mare parte din clădire.

Episcopul Brizgys a încercat să protesteze, dar degeaba. După câţiva ani, după revenirea sovieticilor, în 1945, acelaşi episcop a fost nevoit să ceară un loc de muncă ca să nu moară de foame.

Ca şi în Letonia şi Estonia, ordinele Generalului Iwan Serow se aplicau conform obiceiului. La 14 Iunie 1941, a început marea deportare în massă a populaţiei. Într'un timp record, au fost deportaţi peste 35 de mii de oameni, închişi în vagoane de marfă, câte 40-70 în fiecare vagon. Ca să rămână neuitaţi de populaţie, pe cei care i-au putut lua cu ei, i-au împuşcat şi aruncat în gropi comune (aşa cum au fost găsiţi de pildă în pădurea din Rainiai sau Provieniskiai), ori direct în curtea închisorilor. În retragerea lor au omorît o mulţime de credincioşi, precum şi preoţi ca de exemplu : în localitatea Lankeliskiai pe preoţii Dabrila, Petrikas, Balsys, iar în Prusne, pe preotul V.Balcius ; în Merkine pe preotul A.Juknevicius.

După revenirea lor, în 1945, şi-au început "Opera" cu mult mai mare râvnă şi pricepere, căci acum aveau experienţă.

Astfel, la 7 Iulie 1946, a fost arestat şi condamnat Episcopul de Vilna, Mecislovas Rainys care a murit din cauza maltratărilor, în închisoarea specială-politică Wladimir, la 8 Decembrie 1953.

În toamna lui 1946, a fost arestat Episcopul Telsiai Borisevicius, iar în 1947 executat prin împuşcare.

La 18 Decembrie 1946, au fost arestaţi Vicarul general Juozapas Labukas şi superiorul acestuia, Episcopul de Kaisedorys, Teofilius Matulionis, iar la scurt timp şi Episcopul de Telsiai, Pranciskus Ramanakas, toţi condamnaţi la câte 25 de ani. Unii au trecut şi pe la Workuta, dar numai foarte puţini au supravieţuit. Adevărul este că sute de preoţi au luat drumul Golgotei Răsăritene, pentru credinţa lor şi pentru loialitatea faţă de credincioşi, biserică şi Roma.

Cei din Kremlin nu s'au mulţumit cu atât şi au încercat o acţiune comună pentru a prosti occidentul, ordonând prin intermediul Departamentului Cultelor din Moscova, de sub conducerea lui Polanskij, condamnarea Papei Pius al XII-lea. Condamnarea s'a concretizat într'o acţiune de protest şi strângere de semnături dela preoţii catolici din Lituania. Acţiunea a dat greş, căci din cei peste 1000 de preoţi numai 19 au semnat.

După moartea lui Stalin şi venirea lui Hruşciov la putere, prin decretele date de el, întreaga omenire şi chiar şi Vaticanul au crezut în revenirea pe drumul cel bun al pocăinţii, dar totul a fost numai o propagandă şireată NKVD-istă. Hruşciov, prin demonstraţia lui dorea numai să atragă poporul de partea sa, avea mare nevoie deoarece duşmanii îl pândeau din toate colţurile. El îşi punea nădejdea în marea massă a credincioşilor ruşi şi a Bisericii Ortodoxe ruse.

Cu căderea acestuia şi venirea lui Brejniev nu s'a schimbat nimic, ci numai metodele din cadrul NKVD-ului s'au perfecţionat. Astfel, mai mulţi

preoţi din toate confesiunile au fost trimişi cu instrucţiuni precise în occident, la toate Congresele Internaţionale. Încercările lor au reuşit, în majoritatea cazurilor, făcând o propagandă intensă pentru regimul comunist-sovietic. Datele şi statisticile pe care le citeau în diferite conferinţe erau gata scrise de cei din Moscova. Vaticanul, intenţionat indus în eroare, i-a invitat la Roma pe costul credincioşilor din Apus. Ei nu au vrut şi nu vor să creadă că toţi reprezentanţii Bisericilor din Uniunea Sovietică sunt, mai mult sau mai puţin, agenţii NKVD-ului (KGB).

Adevărul este că în Lituania Catolică, clericii rămaşi credincioşi, au făcut din Biserica de care apaţineau un fel de Biserică-catacombă. Preoţii colaboratori îşi făceau griji, NKVD-ul era îngrijorat, iar durerile de cap le avea Moscova.

Poporul şi preoţii din catacombe, au fost şi au rămas credincioşi Bisericii Mamă şi nici o politică de Partid nu i-a putut face să se lepede de ea. Martirii ieşiţi din rândurile lor, cei care au suferit şi pătimit cel mai mult pe întinsa Golgotă de Nord şi Răsăriteană să le fie pentru totdeauna un exemplu de urmat. Ei au fost forţa care i-a ţinut uniţi, ei sunt prorocii poporului şi ai credinţei Lituaniei.

Moscova a pierdut jocul şi cu toate milioanele de dolari sacrificate pentru propaganda lor, nimic nu-i va ajuta. Victimele vor depune mărturie asupra crimelor săvârşite de ei, la cel de-al doilea Nürnberg, care nu mai este departe.

O altă metodă de care comunismul a ţinut seama şi a aplicat-o atât letonilor, cât şi lituanienilor, estonienilor, bucovinenilor şi basarabenilor, a fost aceia de-ai împrăştia ca frunzele în bătaia vântului. Astfel răzleţiţi pe întregul teritoriu sovietic, ei s'au menţinut datorită concepţiilor lor familiare, spirituale şi umanitare şi au supravieţuit de veacuri pe meleagurile lor natale şi strămoşeşti.

NKVD-ul a mai folosit şi unele şiretlicuri, forţându-i pe deportaţi să iscălească acte şi procese verbale cum că de bună voie şi nesiliţi de nimeni s'au autodeportat. Aceste acte şi dovezi au fost intenţionat făcute şi adunate în arhive speciale, pentru toate naţionalităţile. Este o dovadă că sovieticii vor să arate lumii întregi umanitarismul lor comunist-sovietic sau poate că, precauţi, vor să se apere în procesul care-i aşteaptă la cel de-al doilea Nünberg, căutând să-şi ascundă faptele în spatele unor hârtii "legale".

Deportaţii din Ţările Baltice, din Basarabia şi Bucovina, după ce s'au stabilit acolo unde au fost duşi, au demonstrat prin hărnicie şi muncă, gradul lor de cultură şi civilizaţie. Mai toţi cei din familiile ţărăneşti au fost exemple vii pentru localnici.

Ei şi-au făcut grădini de flori şi zarzavaturi în jurul casei, cu pomi fructiferi, crescătorii de păsări, iepuri sau alte orătănii în cazul în care clima şi regiunea erau prielnice. Tot ei sunt aceia care, în construirea

caselor, şi-au impus arhitectura proprie prin cunoştinţele lor strămoşeşti, construind şi planificând dela început casa cu două, trei camere, cămară şi alte mici încăperi pe alături, cu coteţe de păsări, porci sau capre. Casele balticilor erau mai arătoase şi de multe ori chiar cu etaj.

Casele basarabenilor şi bucovinenilor se cunoşteau dela o poştă, ele aveau o prispă, un cuptor de pâine şi un bordei unde îşi ţineau rezervele alimentare. Afumatul cărnii îl făceau în podul casei, pe când balticii aveau afumătorie separată pentru mai multe familii şi acolo dădeau ruşii mereu lovitura ; la moldoveni, cum erau denumiţi cei din Basarabia şi Bucovina, nu era de luat nimica. Harnici au fost şi unii şi alţii, singurul lucru pentru care nu se înţelegeau era religia, balticii erau catolici sau luterani, românii ortodocşi. Nici cumetrii nu prea au fost, fiecare a rămas în ograda lui, cum se spune.

Au fost dela bun început invidiaţi de localnici, dar încet şi cu răbdare şi cu trecerea timpului şi-au impus obiceiurile lor. Desigur că au mai existat ciocniri, mai ales între basarabeni şi ruşi, când cei din urmă voiau să fure vreo fată. Chiar dacă ruşii încercau cu cuţitul să-i intimideze, basarabenii şi mai ales bucovinenii, puneau mâna pe ghioagă, pe care o puteai găsi în fiecare casă după uşa dela intrare, şi-apoi să mi te ţii nene ! Altfel erau cu toţii harnici la muncă şi gospodari. În Siberia erau cunoscuţi ca buni vânători, dar fără arme, căci nu primeau autorizaţie, sovieticilor le era frică să le dea arme pe mână.

Cel mai greu au dus-o cei condamnaţi după paragraful "58", ca şi familiile lor. Ei au fost trimeşi încă din 1941 la construcţia de căi ferate, în ţinuturile Nord Polare, Polare şi Sud Polare, în minele din Urali, Magadan, Inta, Uhta, Norilsk sau Workuta. Mulţi, chiar foarte mulţi, au murit şi foarte puţini au supravieţuit în aceste regiuni cu climă atât de aspră.

După istorica grevă generală a deţinuţilor-politici din Workuta, din Iulie 1953, o mare parte dintre deţinuţi au fost eliberaţi, printre care şi balticii şi basarabenii. Celor eliberaţi, dela caz la caz, li s'a dat dreptul la reunificarea familiilor, dacă s'au mai putut regăsi după îndelungata despărţire pe imensul teritoriu fără de margini. Basarabenii au fost transferaţi în Siberia unde se putea face agricultură sau creştere de animale, mai ales de oi. Din această cauză, ruşii, ca să-şi arate superioritatea faţă de basarabeni aveau obiceiul să le spuie moldoveni - moldovan - băran -, adică moldovean -oaie. Da, râdeau de ei, dar tot ei erau aceia care veneau la aceşti "bărani" şi încercau să cumpere brânză gustoasă, cum nu o puteau face alţii.

Balticii, ca şi cei de alte naţionalităţi, au fost reţinuţi în lagăre sau în regiunea industrială unde lucraseră cu domiciliu forţat. Nu este decât metoda veche sovietică, însuşită de noua lor concepţie de viaţă socialistă, a coloniza teritorii cu astfel de sclavi.

Astfel că mulţi dintre foştii deţinuţi au trebuit să se colonizeze în regiunile şi aşezările din împrejurimile marilor centre de lagăre, unde aveau un acoperiş provizoriu şi erau consideraţi oameni liberi, care însă nu aveau voie să părăsească regiunea. Acest lucru s'a întâmplat după ce organele NKVD-iste, constrânse de împrejurări, şi-au dat seama de enorma greşeală făcută, să dea Decretul (Ucazul) de eliberare din 1954 semnat de Nikita Hruşciov.

Cei din occident, care-şi iubesc libertatea, să ia aminte şi să se gândească la soarta lor şi a copiilor lor, dacă timpul le va mai permite acest lucru.

Uneori printre cei din NKVD au fost şi umanitarişti lăsându-i pe o parte din sclavii lor, foşti deţinuţi politici sau deportaţi după 1954-55 (vezi Memorandumul dela Workuta) să se întoarcă acasă sau pe locurile lor natale, în vechia lor patrie.

Au făcut acest lucru intenţionat şi din rafinament. Majoritatea dintre cei reîntorşi acasă nu au mai găsit nimic din ce lăsaseră ; nici casă, nici familie, absolut nimic. Totul fusese confiscat, dispăruse fără urmă şi fusese împrăştiat în toate părţile. Nu au primit nici o minimă posibilitate de existenţă, căci fiecare autoritate era legată de alta, iar până la urmă tot NKVD-ul urma să le hotărască soarta. Chiar dacă mai rămâneau proprietari ai vreunei case, care din întâmplare nu fusese confiscată, aceasta avea chiriaşi, pe care nu-i puteau arunca în stradă, dar nici nu primeau o altă locuinţă. Mai mult, li se cerea plata impozitelor din ultimii ani (când fuseseră închişi), care ajungeau la sume enorme. Ei nu primiseră chiria în toţi acei ani şi nici nu aveau voie să o ceară din urmă. Serviciu nu primeau pentrucă nu aveau un domiciliu stabil şi un venit cu care ar fi putut întreţine o familie. Astfel stând lucrurile, majoritatea au plecat de bună voie, renunţând voluntar la privilegiul de a fi oameni liberi în propria ţară. Ei s'au reîntors de unde plecaseră, ori s'au aşezat într'o regiune din Siberia care le era mai prielnică.

Actele unora purtau semnalmente speciale prin care se putea constata imediat, la orice control, că cetăţeanul sau cetăţeanca nu avea voie să se stabilească în orice oraş sau localitate din Uniunea Sovietică şi nu putea lucra în orice meserie, chiar dacă aveau calificarea necesară, fără aprobarea NKVD-ului.

Un astfel de comportament a dus la dispariţia multora care nu au putut suporta chinul sufletesc, ceeace cu greu poate fi înţeles, dacă nu ai fost în cauză.

Dar această massă de oameni aduşi de pe ţărmurile Mării Baltice, au dat acolo, departe de patria lor, multă bătaie de cap NKVD-ului, prin comportarea lor corectă, menţinerea tradiţiilor strămoşeşti şi a religiei. Acolo unde existau preoţi, care nu aveau voie să-şi îndeplinească misiunea, aceştia îşi ţineau slujbele în grupuri mici şi în case

particulare, de fiecare dată în alt loc. Fără preoți, ei se adunau în comunități religioase numite de unii "secte", care s'au înmulțit ca ciupercile după ploaie.

Același lucru s'a întâmplat și în alte comunități naționale, care se găseau în aceiași situație.

Cu toate că religia era apărată prin legea dată de ei în anul 1918, guvernul ateist, prin organul lor de NKVD, interzicea orice întâlnire religioasă, sub pretextul că acestea erau conspirații antistatale.

Urmărirea unei astfel de interesante evoluții religioase nu putea fi făcută prea ușor, de către agenții lor informatori, iar dintre foștii "58", erau greu de recrutat. Oamenii, adunați în grupuri mici, se puteau camufla sub formă de petreceri sau tradiții naționale, în care însăși NKVD-ul nu putea interveni și pe care nu le putea interzice, fiind ocrotite de lege. Reuniunile se făceau în grupuri mici, familiale și numai rareori în grupuri mai mari, când mergeau în excursii. O parte din aceste grupuri religioase, ca să nu le mai zic "secte", s'au unit în cercuri, cu grupările de același gen de origine germană din Rusia. Acesta este aspectul celălalt al fenomenului, care explică de ce o mare parte din "Volkdeutscher", din ultimile generații, au putut părăsi locurile de deportare ale părinților sau ale bunicilor stabilindu-se în una din aceste țări baltice sau în Basarabia. Noi o putem numi "punte" pentru încercarea de emigrare în Republica Federală Germania. Stabiliți aici, după un timp, se străduiau să-și facă acte de emigrare. Dacă reușeau nu puteau să li se mai pună bețe în roate și să se susțină că vin din regiuni strategice secrete, de unde nu ar fi putut primi dreptul de plecare stabilit prin lege. Era și aceasta un fel de a induce în eroare autoritățile sovietice.

Tot cu păcăleală au încercat și alte minorități din URSS, să părăsească locurile natale, ca de pildă cei din Caucaz, dar până la urmă au fost deportați în Siberia.

În anul 1948 după mai multe incidente soldate cu turburări pricinuite de arestarea preoților lor sau de interzicerea sărbătoririi unor zile din cultul lor religios, sau din motive cunoscute numai de cei dela NKVD, aceștia au luat imediat contra-măsuri.

Astfel în primăvara anului 1949 au început deportările de persoane sau familii întregi de armeni, gruzini, cecenți-inguși, kabardini, abhazi, etc., și terminând cu greci care sunt colonizați pe aceste meleaguri de veacuri. Majoritatea acestora erau țărani, acum muncitori agricoli lucrând în colective (colhozuri) sau în fermele de stat (sofhozuri), pe marile plantații de tutun.

După arestarea mai multor preoți și dascăli greci, au început turburări serioase în fruntea cărora se afla atât tineretul cât și bătrânii. Drept represalii, sovieticii au început la data de 14 Iunie 1949 deportările în

masă a grecilor din împrejurimile localității Suhumi, localitate situată pe malul Mării Negre. Au fost deportați majoritatea grecilor din Caucaz.

Trebuie consemnat faptul că acești greci trăiau pe aceste meleaguri în clanuri unite, din cauza groazei pe care o aveau de bolșevici, care nu odată își dăduseră arama pe față. Aceste clanuri familiare erau formate din 10 până la 50 de persoane, și de multe ori treceau de această cifră. Odată cu deportarea acestei masse de țărani, au deportat și o parte din intelectualii greci precum și tehnicieni și meseriași din diferite ramuri.

După anul 1945, NKVD-ul a început în Caucaz o adevărată vânătoare după toți contrarevoluționarii armeni, gruzini, cecenți, azabargiani, etc., care luptaseră în timpul războiului alăturea de trupele germane sau ale aliatelor acestora. Mulți dintre ei căzuseră pe front, alții se refugiaseră în Occident, unii erau în lagăre după ce fuseseră predați de diferite țări apusene și scăpaseră ca prin minune de execuție. Familiile tuturor acestor persoane, vinovate sau nu, au fost deportate și împrăștiate ca frunza în pădure, pe imensa întindere a Siberiei.

Minoritatea greacă din Caucaz, de care ne ocupăm, a fost în marea ei majoritate deportată în îndepărtata regiune a Kasahstanului, în Republica Uzbecă și Turkestan, numărul lor trecând de 300 de mii. Cei care au încercat să protesteze, au fost arestați, judecați și condamnați la câte 25 de ani. Interesant este însă că organele NKVD-ului nu au despărțit clanurile grecești, ci din contra au rămas întregi, poate că astfel puteau fi mai bine exploatați. Pe unii dintre acești condamnați, i-am întâlnit la Workuta sau Potma, însă pe primii dintre ei, în închisoarea de tranzit din Moscova în 1950.

Grecii au întâlnit în noile localități o mulțime de deportați de alte naționalități de mai mulți ani stabiliți pe aceste meleaguri. Dintre ei majoritatea erau de origină germană aduși în 1941 din jurul Odessei sau dealungul Mării Negre. Astfel medicul spitalului din Iliciowskaija Selo (sat), Paltarolski raion, o localitate la circa 100 de km. de Taschkent, era Dr. Yuri Iwanovici Muller, iar omul cel mai căutat ca meseriaș era electricianul de origină germană Aldof. Locuitorii vechi ca și cei noi nu aveau voie să părăsească localitatea fără aprobarea Miliției, NKVD-ului, sau a președintelui de colhoz. Șefii de clan, cu întreaga familie fuseseră deportați în vagoane închise. În fiecare vagon fuseseră băgați între 40 și 60 de persoane. Alimente au primit doar de câteva ori, restul fiecare ce a avut. Mai greu a fost cu setea, din cauza căldurii și lipsei de aer. O mulțime au murit pe drum, dar ce conta pentru organele NKVD-ului, când numai astfel își puteau îndeplini planul, pe o parte colonizând teritorii întregi, pe altă parte eliberând regiuni de contrarevoluționari.

Clanul Peidi Panait, Kosmidi Gheorghi, Trandafiridis Lazaros, Lazarevis Alexis, Semergidis Simion, Sidiropulos Alego, Mauridis Christus, Cabalas Giorgias, Constadividis Geirgios, Citiridis Kaba, Vasiliadis Iwan, Apacidi Georgis, Mihailidis Nicolai, Pipiridis Nicolai,

Dimitriadis Alex, Vasiliadis Alexi, Lazaridis Giorgi, Fidavidis Panait, Safrim Andrei, Coronidis Christus, Pavlidis Iwan, Simoloridis Pandelih, Zaninidis Sovoros, Afaniadis Giorgios, Teodoridis Jachim, Afasoniadis Heralambus, Terzidis Panait, Mavridis Nicolai, Eftimidiadis Nicolai, Gregoriadis Nicolai, Gregoriadis Elefteries, Trandafiridis Iwan, Hreşidis Giorgie, Ciulfas Lazaros, Grolosidi Giorgicu, Zolosidi Giorgios, Lazaridis Christus.

Toţi aceştia mai sus pomeniţi erau de câte 10 până peste 50 de persoane.

Tragedia unui clan, care nu se poate da uitării, se transmite din gură în gură şi astfel am aflat de moartea unui întreg clan după un scandal avut cu conducerea de Partid şi cu reprezentanţii NKVD-ului, în urma căruia, întregul clan a murit într'un timp record de o boală necunoscută. Cu toată intervenţia medicului local nu s'a putut salva niciunul. Gurile rele vorbeau de o otrăvire. Era anul 1952. O parte dintre aceşti greci au fost mutaţi în colhozul din localitatea Daldiguron, ce se afla la câteva zeci de kilometri depărtare.

Chiar dacă această minoritate a pierdu totul, ei şi-au păstrat unitatea şi religia. Grecii întâlniţi prin lagăre erau foarte superstiţioşi, ei susţineau că deportările şi chinurile lor se datoresc numai blestemului dat de Zeii din Olimp.

Şi astăzi după ani de zile se mai găsesc aceste clanuri, care între ei vorbesc numai greceşte, păstrându-şi moralul şi datinile strămoşeşti.

Cu toate că după anul 1950, Comitetul Central al Partidului Comunist Grec îşi avea centrala în Taschkent, ei au încercat în nenumărate ori reeducarea acestor colectivişti deportaţi, dar nu au reuşit. Nivi promisiunile făcute, nu au dus la niciun rezultat. Deci pentru istorie, grecii au colonizat activ Siberia spre binele Moscovei.

Tot dela ei am aflat că la est de localităţile lor, s'ar afla mai multe colhozuri cu deportaţi tătari din Crimeea. Ei fuseseră aduşi în 1945, după reocuparea Crimeei şi după ce se săturaseră cu masacrele efectuate asupra tot ce era de origină tătară. Aici fuseseră aduşi reacţionarii care scăpaseră de primul val al împuşcărilor. Din alte surse, tătari mai erau ca deportaţi şi în regiunea vestică a lacului Baical, unde erau strict supraveghiaţi de către NKVD. În lagăre se găseau peste tot Numărul lor de supravieţuitori ce fuseseră deportaţi erau din surse enciclopedice de lagăr, la peste o jumătate de milion, în afara celor care au fost decimaţi ca animalele de către Armata Roşie imediat după reocuparea Crimeei.

Deci pe întinsa Golgotă Rasăriteană mai sunt destule neamuri despre care nu s'a vorbit încă, sau care au dispărut complet pe imensa întindere a Siberiei.

O mică incursiune în istoria Letoniei ne-ar aduce o mai mare claritate asupra întregii evoluţii, chiar dacă drumurile trasate se încrucişează.

Prin declaraţia din 18 Noiembrie 1918, dată la deschiderea şi înfiinţarea primei Adunări Naţionale Letone (Lettische Nationalversammlung), se hotăra dreptul de autodeterminare. Trupele sovietice au năvălit în Letonia în Decembrie 1918 dar, trupele pentru apărarea patriei - formate din voluntari - i-au alungat pe invadatorii sovietici. La 1 Februarie 1920 s'a încheiat un armistiţiu urmat de Tratatul de Pace dela Riga din 11 August 1920. Guvernul Leton a semnat ulterior, la 5 Februarie 1932, Pactul de neagresiune, iar la 4 Aprilie 1934, s'a prelungit înţelegerea până la data de 31 Decembrie 1945.

Letonia, cu o suprafaţă de 64.500 kilometri pătraţi şi o populaţie de peste două milioane de locuitori îndrăznise să înfrunte trupele armatei roşii ale imperiului comunist, de peste 200 de mii de soldaţi, şi având în spate circa 180 milioane de locuitori. Comuniştii au mâncat bătaie şi au fost nevoiţi să ceară pacea de care aveau atât de mare nevoie.

Înţelegerea dintre Molotow şi von Ribbentrop, precum şi semnarea Pactului din 23 August 1939, au dus la aruncarea la lada de gunoi a istoriei tuturor înţelegerilor şi tratatelor efectuate şi încheiate de sovietici cu toate ţările vecine şi, în special, cu cele baltice.

După "Ultimatumul"" sovietic, din 16 Iunie 1940, dat ţărilor baltice, a urmat ocuparea lor, iar împuternicitul Comisar al Poporului, A.Vişinskij, din partea Comisariatului de Externe al URSS-ului, a alcătuit la 20 Iunie 1940, noul guvern prosovietic.

Alegerile legislative conduse cu vârful baionetei bolşevice (o mascaradă sovietică) la 14 şi 15 Iunie 1940, au determinat proclamarea Republicii Sovietice Letone la 19 Iulie 1940, iar la 5 August 1940, s'a consfiinţit înglobarea Letoniei în cadrul unional al Marii Uniuni Sovietice.

"Pressa" timpului scria : "A fost dorinţa arzătoare a popoarelor Leton, Lituanian şi Eston, de a face parte din Uniunea Sovietică".

Prin politica lor sovieticii au ştiut totdeauna să se cuibărească şi să-şi găsească elementele pe care le doreau, - desigur că numai pe cale democratică - iar A. Vişinskij, unul dintre "Turiştii" Kremlinului, pregătea drumul, prin metodele sale înaintate pentru expansiunea şi acapararea ţărilor din jur. Acelaşi "Turist", a mai făcut excursii şi la Bucureşti când a fost vorba să arate lumii adevărata dragoste frăţească şi noua democraţie a Kremlinului.

Astfel de succese şi dorinţi arzătoare, după cum scria şi pressa timpului, au fost prmite cu ovaţiuni în întreaga Uniune, şi deasemeni şi de către Ucraina şi Bielorusia, când le-a venit rândul. Bucuria n'a durat prea mult căci Stalin şi gaşca lui nu prea puteau suporta ovaţiunile poporului. Astfel că, la 13/14 Iunie 1941 a ieşit la lumină "noul" NKGB proaspăt botezat la 3 Februarie 1941, mai bine zis rebotezat din NKVD-ul anilor 1934. Comanda supremă o avea renumitul General Iwan Serow (omul lui Hruşciov), la ordinul căruia au început deportările în masă ale

tuturor celor care s'au abținut dela ovațiuni. Această teroare s'a întins concomitent în toată regiunea proaspăt îmbrățișată de fratele mai mare și a inclus teritorii ca Lituania, Letonia, Estonia, Polonia de Răsărit, Basarabia și Bucovina. Cifra celor deportați a trecut de sute de mii de oameni.

In plus, NKGB-ul a împușcat mii de arestați înainte de a fugi din fața trupelor germane, care au pus capăt acestor asasinate prin începerea războiului germano-sovietic. Din mica populație a Letoniei, nu a existat nici o familie care să nu fi suferit prin pierderea unei persoane sau rude, care să nu fi fost arestată, condamnată sau deportată.

Acesta este și motivul pentru care tineretul din aceste țări i-a întâmpinat pe germani ca eliberatori deoarece, înaintând, alungau armata roșie. Ba mai mult, aceștia au știut (poate pentru prima dată în politica lor) să atragă massele tineretului de partea lor, nemai fiind nevoie de tineretul și poporul german pentru a acționa. Deci, cu ajutorul acestei armate care lupta împotriva bolșevismului, se puteau răfui pentru fiecare mort, condamnat sau deportat, pentru fiecare părinte, frate, soră sau neam, prieteni sau cunoscuți.

Patriotismul a reînviat în ei, acel patriotism care adormise din cauza "bunei" stări sociale în care ajunseseră în noua lor formă de stat "democratică". Nu numai reînvierea conștiinței, ci și evoluția timpului, realitatea zilei și câte altele au făcut ca să se reactiveze ura contra unui dușman de moarte, din moși strămoși, imperiul țarist înainte și cel comunist acum. Descoperirea asasinatelor în massă a dus pe fiecare la convingerea că, pentru a avea libertate trebuie să o și aperi cu arma în mână, lucru pe care l-au și făcut.

Ei însă nu s'au înrolat după cum au spus sau au scris unii, de dragul lui Hitler sau al Naționalsocialismului, nu, ci pentrucă aceștia erau singurii care le dădeau posibilitatea de a plăti călăului bolșevic datoriile lor și cele rămase dela părinți și dela strămoșii lor.

Pe de altă parte, propaganda germană i-a atras în rândul forțelor sale armate, căci aveau nevoie de luptători pe care se puteau baza și care le scuteau jertfe din propria armată.

De aceasta s'au înscris voluntari atât de mulți tineri în armata Reichului. La ce nu s'au gândit ei, erau consecințele și surprizele pe care le vor aduce noii eliberatori.

Iată însă că soarta și-a arătat și cealaltă față prin întoarcerea frontului și apropierea puhoiului bolșevic de granițele patriei lor, de glia strămoșească și de locurile copilăriei și a meleagurilor natale. Orice metru cedat bolșevicilor a fost apărat până la ultimul cartuș.

Sovieticii au simțit această ură pe propria lor piele, căci pierderile dezastruoase suferite mai ales atunci când luptau față în față, le-au cam luat curajul. Dacă puneau mâna pe vreunul din acești voluntari îl executau pe loc, în furia lor oarbă și setea de sânge.

Mulți s'au camuflat dându-se drept germani în momentul în care au căzut prizonieri scăpând astfel de prima răzbunare, dar ajunși în lagăre și triați, unii au fost demascați și condamnați la 10 sau 25 de ani muncă forțată, ca trădători de Patrie.

Pe lungul meu drum al calvarului fără de pașaport prin URSS, am întâlnit mai la tot pasul câte un fiu al țărilor baltice, căci erau împrăștiați ca frunzele pe aceleași meleaguri ca și mine, unde ne împărțeam soarta, muncind din greu, mâncând aceiași pâine acră și aceiași balandă de toate zilele.

O parte din populație s'a refugiat fie cu trupele germane, fie mai târziu trecând, cum au putut, Marea Baltică. Unii prin posibilități proprii au ajuns în Suedia care era o țară neutră așa cum fusese tot timpul războiului. Ea dăduse fiecăruia un adăpost, un azil omenesc ferindu-i astfel de răzbunarea bolșevicilor. Printre cei ajunși în Suedia, desigur că au fost și militari care au fost separați de către autorități și internați în lagăre, conform legilor internaționale.

Suedia era recunoscută ca țară neutră, dar și ca țară ospitalieră, dând fiecăruia, indiferent de unde venea, un adăpost și o bucată de pâine, populația ei fiind compusă din oameni superbi, după cum povesteau unii care fuseseră acolo internați în timpul războiului. Conștienți de misiunea lor de caritate umană, ei fuseseră în stare să împace și capra și varza. Colaboraseră în stil mare cu Germania lui Hitler, prin faptul că le cedaseră dreptul de trecere prin teritoriul lor, dar și englezilor le vânduseră petrolul prelucrat dela germani, oțeluri speciale, etc., iar sovieticii au primit și ei ajutorul cerut, formând pe teritoriul lor anumite centre comerciale sau agenții de recrutare pentru propaganda antihitleristă. În fond acestea erau centre speciale de spionaj și lansări de spioni în Anglia, Canada, USA și în alte părți ale lumii. Aceștia erau infiltrați ca refugiați emigrați, cu misiuni în viitorul apropiat sau îndepărtat. Șeful unei astfel de centrale s'a aflat ca deținut în lagărul nr.2 din Workuta în perioada anilor 1951-1953 și se numea Waska Alexandrow, fost Colonel de NKVD.

După luna Mai 1945, situația se schimbase brusc ca de altfel și atitudinea lor, când Germania lui Hitler pierduse războiul. Deci nu mai aveau nevoie de ajutorul lor, iar învingătorii fiind ceilalți, ei trebuiau admirați și respectați, primiți în saloanele Occidentale, pentru a putea în viitor să-și încheie afacerile politice și comerciale.

Guvernul suedez care își luase măsurile necesare n'a avut neplăceri cu noii învingători, deoarece i-au internat în lagăre speciale pe toți foștii militari care mai umblau liberi prin țară și făcuseră parte din armata germană, ori din detașamente care i se alăturaseră ideologic obligați de împrejurări. În această categorie au fost băgați și foștii membri ai "Legiunei Letone", care au fost internați în lagărul special amenajat pentru ei, cu sârmă ghimpată, în localitatea Rönneslätt.

Sovieticii, cum s'au văzut matadorii saloanelor politice occidentale, au intervenit imediat cerându-şi cetăţenii lor care erau internaţi de suedezi. Pe ei nu-i interesa că aceştia erau din ţările baltice pe care le ocupaseră după înţelegerea cu Hitler, pentru ei aceştia făceau parte din Uniunea Sovietică, deci erau cetăţeni sovietici. Le era indiferent ce gândea lumea, despre cei pe care îi desbrăcaseră de o cetăţenie şi de o naţionalitate şi îi făcuseră peste noapte sovietici. Pe ei nu-i interesa că aceştia fuseseră voluntari sau nu, în SS sau Wermacht, ori în Legiunea Letonă. Ei erau cetăţenii lor şi trebuiau imediat eliberaţi şi predaţi autorităţilor sovietice, spre a scăpa de umilinţa la care erau supuşi în lagărele suedeze !

În schimb ei nu-i eliberau pe suedezii aflaţi în lagărele lor, fie condamnaţi, deportaţi sau internaţi ori în curs de cercetări. Un caz ce trebuie semnalat este cel al cetăţeanului suedez Tamwelius Artur, care fusese arestat în 1941 în Estonia. Venind, în Mai 1940, într'o vizită la nişte prieteni, a fost prins de evenimentele timpului şi suspectat la început de a fi evreu din Cehoslovacia deoarece era în posesia unui paşaport suedez cumpărat. Lucrurile s'au clarificat între timp, totuşi pentrucă văzuse şi auzise prea multe a fost deportat în URSS. În anii 1954-1955, se afla închis în regiunea lagărelor din Swerdlowsk, alături de mulţi alţii, din ţările scandinave.

Este cunoscut şi faptul că jurnalistul suedez, E.Sandeberg, dela ziarul "Stockholms Tidningen" era, în aceiaşi perioadă, închis în închisoarea Butirskaija din Moscova. Ce s'a întâmplat cu el nu am mai aflat deoarece informaţiile primite dela unii deţinuţi, care s'au aflat acolo în perioada 1945-1947, erau destul de lacunare.

Suedezii nu au fost de acord cu aceste versiuni, ba chiar au desminţit ştirile în momentul când pressa a publicat primele reportaje, făcând acest joc diplomatic spre a-şi camufla adevăratele intenţii şi câştiga timp, în speranţa că vor face afaceri mai avantajoase cu noii parteneri. Ei trebuiau să fie pe placul învingătorilor, în speranţa că, la împărţeală, le vor cădea şi lor câteva firimituri din cozonacul tăiat şi împărţit frăţeşte de către aliaţi.

De ce să nu-i predea pe cei ceruţi, când - în acelaşi timp - ceilalţi victorioşi, englezii şi francezii, dar mai ales americanii şi până şi neutrii elveţieni, predau alte zeci de mii de luptători anticomunişti, care nu mai doreau în ruptul capului să se reîntoarcă în ţara bolşevismului. Printre aceştia erau foarte mulţi civili deportaţi de germani în timpul războiului, dar care nu doreau să mai participe la "construcţia comunismului" pe care îl cunoşteau din proprie experienţă.

Alţii se conduceau după principiul "ajutorului frăţesc", sovieticii le fuseseră aliaţi în coaliţia antihitleristă şi, împreună, învinseseră adversarul. Dar ceeace nu ştiau sau nu puteau să creadă, era faptul că, în spatele surâsului şi al amabilităţii sovietice se ascundeau cele mai

sângeroase creaturi ale omenirii. Englezii, francezii şi americanii, ca să nu mai vorbesc de cele zeci de alte naţionalităţi care au trăit acest infern, au fost martorii oculari ai acestui sistem. Cât timp vor mai rămâne oare aliaţi şi fraţi de afaceri ?

Dar suedezii ce obligaţii au avut faţă de sovietici ? Niciuna, decât doar afacerile viitoare în vederea cărora au făcut această tranzacţie umilitoare. Dece nu cereau în schimb ca sovieticii să le elibereze proprii oameni aflaţi în închisorile acestora ? Ce pierdeau, în afară poate de unele pagube materiale şi financiare în cazul în care ar fi încercat să-şi expună cererile. Aşa a şi fost ; din mândrii oameni scandinavi deveniseră nişte cârpe de şters podeaua Kremlinului.

Acum sovieticii nu cereau numai resturile armatei germane refugiate pe teritoriul suedez, ci şi pe cetăţenii lor, cum erau cei originari din ţările baltice. În primul lot se afla un grup de 165 de letoni, lituanieni şi estonieni care făcuseră parte din legiunea letonă. Guvernul suedez ştia că ţările baltice fuseseră împărţite "frăţeşte" de Hitler şi Stalin la înţelegerile avute. Aceiaşi diplomaţi mai ştiau că aceşti azilanţi îşi pierduseră patria lor şi fiecare dintre ei pierduse, prin mila bolşevismului comunist sovietic, cel puţin pe cineva drag din familie.

Nu fuseseră tocmai presa şi ziarele suedeze cele care în acel timp se interesaseră şi demonstraseră agitând opinia publică suedeză şi mondială, chemând-o să intervină în favoarea ţărilor baltice ? Nu ei erau aceia care vărsaseră tone întregi de cerneală pentru a scrie adevărul despre viitorul Europei, unde se afla şi "Victima Baltică" ?

Acelaşi guvern suedez îşi avea durerile şi buboaiele lui cu sovieticii, căci în ghiarele lor se afla acum un diplomat suedez, care fusese arestat şi dispăruse în misterioasele canale ale renumitului NKGB. Subalternii viitorului Prim Secretar General al P.C. al Uniunii Sovietice, Leonid Brejniew, Politrucul Armatei a 18-a sovietice ce a luptat şi ocupat Budapesta în Ianuarie 1945, l-au arestat şi pe diplomatul suedez.

Suedezii aveau informaţii precise că diplomatul lor care, cu ajutorul paşapoartelor "Schutzbrief", salvase din ghiarele Gestapoului mii de evrei, se afla momentan închis la Moscova. Ar fi fost dela sine înţeles ca guvernul suedez să facă un schimb cu cei din Moscova şi să-l primească pe diplomatul lor, în locul legionarilor letoni. Ar fi fost în fond o afacere rentabilă pentru sovietici care predau astfel una sau câteva persoane şi primeau mai multe zeci de legionari, iar ulterior încă multe sute de civili refugiaţi din ţările baltice.

Dar nu, sovieticii nici nu le-au mulţumit oficial şi nici nu le-au dat vreun act la mână ca dovadă, după cum făcuseră şi cu aurul spaniol când, împuterniciţii nu primiseră nici o chitanţă, ba mai mult, după un timp, pentru că îi deranjau pe "Nacialnici", au dispărut fără urme şi nimeni nu a mai aflat ceva despre ei.

Suedezii mai știau că fiecare dintre acei legionari aveau câte o rudă, un bun cunoscut sau un prieten care dispăruse în canalul întunecos și secret al NKGB-ului. Pentru acest lucru și pentru apărarea independenței naționale a Letoniei, Lituaniei și Estoniei luptaseră până la ultimul cartuș și totuși ei suedezii au hotărît să-i predea pe mâna călăului roșu.

În afară de acești baltici, au mai fost predați mulți cetățeni de diferite naționalități din Uniunea Sovietică, fie că fuseseră prizonieri de război la germani, fie deportați în Germania, fie că dezertaseră din Victorioasa Armată Roșie. Cum au fost predați și ce s'a întâmplat cu ei ? Se cunosc prea puține date oficiale, căci autoritățile suedeze învățaseră să se ferească de "Democrație și Presa Liberă", ce nu era prielnică intențiilor lor de schimburi și cooexistență cu sovieticii. Un lucru sigur se știa la Workuta, și încă foarte bine, și anume : peste 100 de foști ofițeri de origine rusă s'au sinucis înainte de a fi predați. Adevărul se va descoperi odată cu eliberarea documentelor din arhivele secrete suedeze reținute cu strășnicie de cei interesați să nu fie date publicității.

Ce utopie ! Cum gândeau cei din guvernul suedez că vor fi apreciați de propriul tineret care ar fi trebuit să lupte cu arma în mână contra ocupantului german atunci, sau a ocupantului sovietic în viitor ? Ce trebuia să facă acest tineret ? Să-și plece capul și să lase o mână de tâlhari de drumul mare să le asasineze sau să le deporteze părinții și frații, iar ei să-i mai și ajute ? Așa vor proceda oare tinerii suedezi când le va veni rândul ? Ce vor zice cei din guvern când într'o zi sovieticii își vor permite să ceară predarea unui lot de demonstranți suedezi care au îndrăznit să protesteze în fața Ambasadei lor, spre a fi deferiți justiției și trași la răspundere ? Îi vor preda ?

În viitoarea "Rocadă" din strategia sovietică, Suedia ar fi printre primele care s'ar bucura de vizita inopinată a bolșevicilor ! Poate că vor avea iarăși nevoie de un consilier de tipul celui din acea perioadă, dela care au primit sfaturi politice. Trebuie aici amintită una din persoanele sinistre , care a murdărit cinstea poporului suedez. Este vorba de Dr. Kalnins Brune, un Social Democrat, fost membru în Partidul Social Democrat Leton, cu un sinistru trecut pe care, cu siguranță, opinia publică suedeză nu-l cunoaște și care a influențat această afacere murdară.

Nu cunosc dedesubturile și luptele dintre partidele existente în anii 1934 în Letonia ; un lucru era însă sigur, Dr. Kalnins Brune, după ce a fost prins cu mâța în sac colaborând cu sovieticii, s'a refugiat în Finlanda unde a trăit până în 1940. Acolo a avut legături directe cu membrii Ambasadei Sovietice și cu diferite personalități sovietice sau agenții acestora.

În 1940, imediat după ocuparea Letoniei, în luna Iunie, s'a reîntors la Riga, unde a ținut o adunare a Social Democraților Letoni și a Partidelor și Organizațiilor de stânga după ce luase în prealabil contactul cu

Comandanții Militari, Șefii și Comisarii NKVD-ului precum și cu administrația sovietică.

Imediat după această adunare el a fost făcut de către sovietici "Politrucul" armatei letone și a primit gradul de General Politruc, primul din Letonia în această branșă.

După integrarea armatei Letone în rândurile armatei roșii a fost preluat de armata sovietică tot cu grad de General-Politruc. Astfel el a participat cu siguranță atât la condamnările și deportările, cât și la asasinările populației letone.

Odată cu începerea ostilităților germano-sovietice, a dispărut după arena politică și a reapărut la fel de misterios în Suedia.

Aceasta este scurta biografie a Dr. Kalnins, la care ar trebui adăugat că, încă din 1926, după cum a declarat singur de atâtea ori, a vizitat Uniunea Sovietică și a fost musafirul de onoare al guvernului din Moscova.

Desigur n'a recunoscut că a fost agentul sovieticilor și că a făcut cerere de a fi primit în Partidul Comunist Leton. Totuși, să le arătăm adevărul, lui și social-democraților suedezi, ca să știe cu cine au avut de-aface și cu cine mai colaborează, căci Dr. Brune Kalnins, trăiește și locuiește azi în Stockholm. Cererea de a fi primit în Partidul Comunist Leton, scrisă și iscălită de el, era datată la 4 Iulie 1940, la Riga. Cererea i-a fost respinsă, sovieticii erau sătui de trădători.

Prietenul lui intim din Helsinki, Ambasadorul sovietic V. Diriwianski, a devenit, în 1940, Ambasador sovietic la Riga, omul din umbră care l-a ajutat și cu care a colaborat mai departe la subjugarea propriului popor, pentru un pumn de arginți. Astăzi își trăiește zilele în "neutra" Suedie, căreia i-a mai făcut unele servicii cu ocazia predării "Legionarilor Letoni".

Să lăsăm pleava social-democrat-comunistă să fie măturată la gunoi, unde îi este locul și să ne întoarcem la oropsiții soartei, cei care își așteptau decizia de a trăi sau a muri.

În primul "lot", cum era citat în comunicatul oficial, (și de unde se putea deduce că vor mai urma și altele), suedezii selecționaseră 167 de foști membrii ai "Legiunii Letone", pentru a fi predați sovieticilor. Era contra voinței lor, contra tuturor legilor internaționale, mai ales după ce le promiseseră că vor putea trăi în Suedia, iar unii aveau "Azilul" aprobat. Chiar presa timpului care, în fond, ar fi trebuit să apere interesele guvernului, s'a distanțat de acest act, iar prin articolele publicate a incitat la revoltă propria populație, ajungând să protesteze contra intenției de predare a exilaților. Nimeni din guvern n'a ținut seama de opinia publică, adică de poporul care îi alesese și pe spinarea căruia trăiau.

Întregul lot de 167 de inși a intrat în greva foamei pe care au ținut-o peste o săptămână ; purtătorul lor de cuvânt era Dr. Eichfuss-Atvaras. (Pe

Dr.Eichfuss, l-am întâlnit în vara anului 1955, în lagărul nr.11 din Jawas-Potma /Republica Mordvină şi dela el am majoritatea amănuntelor şi a datelor citate).

Autorităţile suedeze au promis că vor găsi o cale diplomatică spre a ieşi din impas şi că cei numiţi nu vor fi predaţi. Greva foamei a încetat când s'a dat această asigurare oficială. Suedezii au început însă să accelereze pregătirile de predare. Letonilor li s'au oferit din partea locuitorilor localităţii Ränneslätt, mai multe variante cu posibilităţi de a evada din acest lagăr de internare. Nici nu ar fi fost o mare greutate, căci lagărul era la început foarte slab păzit, iar paznicii erau oameni foarte amabili. Chiar şi grupările de exilaţi baltici din Suedia, căutară la început să-i convingă să evadeze, dându-le tot ajutorul necesar. După discuţii prelungite, legionarii au hotărît să nu încerce nicio evadare, având încredere în cuvântul dat şi promisiunea făcută de reprezentanţii guvernului, că nu vor fi predaţi. În afară de asta, ei nu doreau ca printr'o acţiune nechibzuită, acum când totul se liniştise, să dea un motiv în plus guvernului Suedez să-i predea. Ei nu doreau în niciun caz, ca cei din Stockholm să aibe de ce să ia măsuri drastice contra bătrânilor, femeilor şi copiilor refugiaţi din ţările baltice, deoarece lor nu li se putea imputa nimic, ci doar faptul că făcuseră parte din legiunea Letonă, ca voluntari contra Armatei sovietice.

Armata sovietică nu apăra interesele ţărilor baltice, iar anexarea făcută de ei fusese condamnată internaţional şi nerecunoscută de marile puteri occidentale, în frunte cu USA. Nici Suedia nu recunoscuse anexarea, din contră protestase şi condamnase această acţiune nedreaptă.

Lupta anticomunistă alături de armata germană fusese pentru baltici singurul mijloc de a-şi elibera patria. Germania şi aliaţii ei erau singurii care văzuseră marele pericol comunist pentru Europa şi chiar pentru întreaga lume, cu toate că nici ei nu erau mai breji.

Un alt factor important era acela că majoritatea dintre Legionari, în afară de câţiva ofiţeri din corpul de conducere, nu împliniseră vârsta de 21 de ani, deci erau foarte tineri.

Guvernul suedez dând jos masca umanitarismului sub care se ascundea, şi-a dezvăluit adevăratele sale intenţii, nu numai în faţa victimelor care erau deja condamnate la pieire sau la sclavie pe viaţă în comunismul bolşevic, dar şi a lumii întregi.

Tocmai acest guvern care, în tot timpul războiului, fusese speranţa a mii de oameni năpăstuiţi de evenimentele timpurilor tulburi, în perioada anilor 1939-1945 s'a pretat la acest act dezonorant. El nu extrădase Gestapoului german niciun comunist, socialist, socialdemocrat, evreu, german, anarhist, terorist şi nici pe oamenii simpli care nu concepeau în sinea lor să colaboreze cu o Germanie nazistă. Că, toţi aceştia primiseră azil şi asigurarea că, atâta timp cât există un Stat şi un Guvern Suedez, nimeni, absolut nimeni nu va fi extrădat împotriva voinţei lui.

Ei, Suedezii şi guvernul lor constituiau un exemplu în acest sens şi o speranţă de libertate democratică pentru toate popoarele lumii.

Omenirea întreagă admira democraţia suedeză, admira poporul şi conducerea lui.

Dar iată că tocmai ei, speranţa nordului european, îşi mânjiseră mâinile cu sângele nevinovat al emigranţilor ce căutaseră o nouă patrie. Ei fuseseră predaţi Gestapoului chiar dacă erau grupe mici, dar au predat, spre aşi asigura piaţa germană.

Şi iată că tot ei, după sfârşitul războiului s'au întors cu 180 de grade colaborând cu sovieticii, pe care abia cu câţiva ani în urmă îi combătuseră pentru atacarea Finlandei sau pentru ocuparea Ţărilor Baltice. Acum ei extrădau un grup de 167 de tineri care în amărăciunea şi entuziasmul lor luptaseră pentru independenţa ţării, independenţă recunoscută de suedezi.

Astfel, în ziua de 25 Ianuarie 1946, din lagărul Gälltefta unde erau adunaţi, au fost îmbarcaţi în 15 autobuze care, încolonate şi escortate de poliţia suedeză au luat direcţia localităţii Trelleborg unde îi aştepta, în port, vasul sovietic "Beloostrov".

La început fusese prevăzut să fie predaţi 167 oameni, dar autorităţile suedeze au hotărît ca numai 164 dintre ei aveau să fie predaţi în prima fază. Acest grup se compunea din trei naţionalităţi baltice : erau 147 Letoni, 10 Lituanieni şi 7 Estonieni.

Până la urmă au fost predaţi sovieticilor, 130 de Letoni, 9 Lituanieni şi 7 Estonieni, un total de 146 de oameni. Din ultima listă oficială prevăzută nu au fost predaţi 18 persoane, 17 Letoni şi 1 Lituanian dintre care erau doi morţi. Doi au preferat să se sinucidă decât să ia drumul Golgotei Răsăritene. Era vorba de locotenentul leton Pateris Vabulis, născut la 3 Octombrie 1907, şi locotenentul-farmacist Oskars Lapa, născut la 19 Iunie 1904. Ceilalţi au fost, doi grav bolnavi şi alţi 9 bolnavi, dintre care 6 aveau Tbc deschis şi 5 bolnavi contagioşi.

Din acest grup nepredat, după cum am aflat mai târziu, 13 au ajuns în Anglia, unul în Brazilia şi unul în USA.

Grupul predat sovieticilor de către suedezi, format din trei naţionalităţi baltice, îl mai putem împărţi şi astfel : Letonii cu 130 de oameni, dintre care 22 de ofiţeri, 26 de instructori şi 82 de soldaţi. Lituanienii, cu 9 oameni, dintre care 6 ofiţeri, un caporal şi un soldat (în armata germană nu erau consideraţi ca soldaţi plini), iar Estonienii cu un subofiţer şi şase soldaţi în etate de 18 ani neîmpliniţi. (vezi lista nr.3 completă, cu datele de naştere).

Acest grup de 146 de inşi au fost maltrataţi cu brutalitate, i-au bătut cu bastoanele de cauciuc, deoarece majoritatea s'au opus când şi-au dat seama că au fost minţiţi cu neruşinare. Toţi sperau încă până în ultimul minut la o minune şi că guvernul suedez îşi va ţine cuvântul dat, de aceea s'au opus agăţându-se ca înecatul de un fir de pai. Poliţia cu

metodele "democratice" ale unei ţări "Neutre", a rezolvat situaţia imediat, legându-i pe cei mai recalcitranţi cu sârmă electrică şi transportându-i ca baloturi de marfă. Da, erau baloturi de carne vie omenească cu care Suedezii făceau afaceri ca nişte criminali notorii.

Transferarea şi formalităţile cu predarea şi primirea politicească şi diplomatică, schimbate între poliţia suedeză şi delegaţia sovietică, formată în mare parte din NKGB-iştii de pe vasul Beloostrow, fuseseră dirijate din umbră de Ministrul Comerţului Exterior Gunar Myrald, cu aprobarea oficială a guvernului suedez.

Aceasta este prima fază a relatării odisseei lor.

Tratamentul pe vasul sovietic a fost foarte uman, atâta timp cât se mai aflau pe punte, de unde puteau fi văzuţi de populaţia şi autorităţile suedeze. Când au fost însă coborâţi în interiorul vasului, au fost neîncetat ajutaţi din urmă cu lovituri în cap şi pe tot corpul loviţi cu picioarele în fund, de către marinari, printre care erau duri NKGB-işti, până în compartimentele unde au fost închişi.

Satisfacţia ofiţerilor NKGB a fost deosebit de mare, când vasul a părăsit rada portului şi s'a aflat în plină mare. Aici au început adevăratele lor "vizite" care, chiar dacă nu constau în maltratări, urmăreau intimidarea nenorociţilor proorocind fiecăruia soarta care-l aşteaptă. O metodă sovietică veche de când lumea. Deşi nu au primit în tot timpul drumului nici de mâncare nici de băut, nu foamea i-a chinuit ci setea.

Întregul grup a trecut apoi prin maşinăria NKGB-ului din Riga, de unde au fost repartizaţi în diferitele centre de cercetare din Vilnus, Reval, Leningrad, Moscova, foarte puţini rămânând în Riga.

Sentinţele au fost cele obişnuite ale tribunalelor militare, între 10, 20 şi 25 de ani. Se credea că au fost şi unele cu pedeapsa capitală, însă nimeni nu ştia cu exactitate.

Aici trebuie amintit că mulţi au murit din cauza bătăilor poliţiei suedeze şi a rănilor căpătate din partea NKGB-iştilor. În afara primirii făcută la început, marinarii sovietici nu au avut niciun contact cu arestaţii. Dintre primii morţi, au fost cei cu hemoragii interne, din cauza loviturilor cu bastonul de cauciuc în dreptul splinei şi ficatului, mulţi au vomitat sânge, mai ales unii dintre cei foarte tineri. Mulţi au primit lovituri grave la rinichi, din care cauză au urinat sânge. Acestea au fost declaraţiile doctorului Eichfuss. Numărul morţilor în această fază primară este necunoscut, fiindcă imediat după sosire au fost cu toţii împrăştiaţi în mai multe închisori. Se crede că unii dintre cei predaţi au înnebunit, iar alţii mai agresivi, au fost ţinuţi în lanţuri, din cauză că-i atacau pe NKGB-işti, căutând astfel o moarte mai rapidă. Aceasta este şi cauza că o mare parte au fost duşi numai în lagăre de exterminare la Nord de Cercul Polar. Aici, dacă nu te putea "îmblânzi" NKGB-ul, te "îmblânzea" clima.

Astfel, ei au putut fi găsiţi numai în Workuta, Norilsk sau Magadan, iar unii dintre ei au fost întâlniţi în închisorile din Wladimir şi Alexandrowskaija. Clima polară şi siberiană, subalimentaţia din acele timpuri, transportul, epidemiile de tifos şi dezinterie au făcut ravagiile cele mai mari.

În lagăre s'au întâlnit cu mulţi din vechii camarazi care se strecuraseră şi scăpaseră cu fuga în pădure, unde se alăturaseră grupelor de partizani. Ei nu cunoscuseră escapada din Suedia şi nici nu cunoşteau această democraţie, au aflat-o numai când au avut fericirea să întâlnească vreunul din aceşti voluntari predaţi sovieticilor. Mulţi dintre baltici visau şi sperau că vor trăi cândva într'un stat liber şi neutru ca Suedia. Visurile lor au fost însă spulberate de povestirile unuia sau altuia care făcuseră această tristă experienţă suedeză, sau de unul care auzise povestea cu cele întâmplate în ţara democrată scandinavă. Mulţi au jurat că se vor răzbuna într'o zi ; dacă nu ei, copiii neamurilor lor. Le făcea plăcere să-şi închipuie Suedia ocupată de sovietici, ca să înveţe şi ei ce înseamnă comunismul.

Azi, suedezii, după aproape patru decenii dela această dramă, nu îl au încă pe un Raul Wallenberg, iar guvernul lor, care-şi face liniştit mai departe afacerile murdare cu Uniunea Sovietică, nu arată niciun interes să dea pe faţă adevărul. În fond, nici nu au de ce să se nelinişteasă de soarta lui, acum ei având interese comune cu sovieticii. Ei acceptă infiltrarea sub diferite forme a unei a cincea coloane subversioniste sub masca demonstraţiilor şi luptătorilor pentru "Pace", iar ei nu ştiu sau nu vor să ştie că aceştia sunt special instruiţi pentru a interveni la momentul oportun. Instructorii lor nu trebuie să fie neapărat sovietici ci unii recrutaţi din Pactul dela Varşovia, care primesc cu prioritate azil politic, acel azil pe care ei nu l-au dat sau nu l-au respectat în urmă cu patru decenii.

În Suedia, sovieticii s'au cuibărit şi mai bine în diverse comitete "umanitariste", de protecţie a animalelor nu a oamenilor. Se interesează de foci, câini, pisici şi se adresează tribunalelor internaţionale, care şi azi condamnă crimele naziste, sau războiul american din Vietnam, cu toate că acesta s'a consumat de mult. Nu condamnă însă niciodată crimele sovietice ; nici nu pot, căci şi ei ar trebui condamnaţi şi traşi la răspundere pentru crima predării voluntarilor Letoni, predării civililor sau membrilor fostei armate germane care ceruseră azil.

Fac foarte bine, deoarece opinia publică trebuie să înţeleagă că viaţa nu înseamnă a trăi cântând şi bând, ei trebuie să participe personal la clădirea unei societăţi noi, paşnice şi fără războaie, când orice crimă va fi demascată public. Da, demascarea să fie publică, chiar când cei acuzaţi ne sunt prieteni şi se chiamă Uniunea Sovietică. De ce tocmai aceşti dogmatici şi "democraţi suedezi" nu deschid din proprie iniţiativă un al II-lea Nünberg, pentru crimele săvârşite între 1917 şi 1986, ca acuzaţii

să spună adevărul. Poate că așa vor vorbi și de Raul Wallenberg și ceea ce s'a întâmplat cu el. Lui trebuie să i se dea satisfacție după exemplul americanilor care l-au făcut la 3 Octombrie 1983 cetățean de Onoare al Statelor Unite ale Americii.

Este a treia persoană din istoria Statelor Unite ale Americii după La Fayette și Winston Churchill, care primește această distincție.

Suedezii spun că "Guvernul" nu a avut nici timpul nici locul de a-i găsi un loc de cinste, în patria lui, pentru care a suferit și s'a sacrificat. Ei uită că umbrele martirilor lituanieni, letoni și estonieni, care și-au găsit un loc de odihnă veșnică între milioanele de confrați de suferințe pe întinsa Golgotă Răsăriteană, abia așteaptă să depună mărturie pentru crimele săvârșite în numele "umanității" și dreptății. Tot ce se poate ca în viitor când sovieticii vor fi strânși cu ușa, să spună cu nerușinare că pentru ei Raul Wallenberg nu a fost un "Diplomat" recunoscut, ci mai de grabă un spion infiltrat în diplomație. Drept dovadă vor pune pe masa judecății dovezile concrete că Wallenberg abia în primăvara lui 1944 Fi-a terminat studiile de arhitectură, neavând cunoștințe de studii diplomatice. La Budapesta sosise abia la 9 Iuliu 1944, ca atașat al ambasadei suedeze. Un timp mult prea scurt pentru orice "Diplomat" crud, fie el și un zeu de pe Olimp.

Păcatele străbunilor stau deasupra capetelor lor ca și sabia lui Damocles, căci cei din Therezienstadt, Auschwitz, etc., care nu au avut bani să-și plătească pașaportul suedez neutru, se vor scula ca unul și vor acuza ca și la primul Nürnberg. De astă dată li se vor adăuga milioanele de victime din Rusia Sovietică.

Cei din Kremlin nu-i vor mai apăra, pentrucă ei singuri vor trebui să se apere de acuzațiile aduse de milioanele de robi. Ba din contră, sovieticii îi vor demasca spre a se descărca singuri de greutatea acuzărilor. Supraviețuitorii calvarului și cei care au făcut acest drum - fără pașaport - nu vor muri cu toții, iar cei rămași vor fi deajuns ca să-i condamne pe asasini.

Finlanda, după fatalul sfârșit de război, a dat un exemplu de eroism și patriotism neîntâlnit în secolul nostru. În momentul când sovieticii au cerut extrădarea Mareșalului Mannennheim, acuzat de crime de război, finlandezii au răspuns :

"Noi nu avem criminali de război, noi avem numai eroi".

Și ei au trebuit să se angajeze în această crimă baltică, extrădând patrioți care se refugiaseră la ei. Cât de greu le-a căzut această hotărîre ! Dar ei erau direct subordonați dictaturii sovietice-comuniste. Pe mulți însă pe care urmau să-i extrădeze, i-au scos cu vapoarele lor și i-au dus în țările Occidentale. La Nord, în Workuta se găseau o parte din lotul acesta de baltici, aduși cu condamnări de câte 20 de ani.

În Danemarca, ambasadorul sovietic Plachins a cerut guvernului Danez extrădarea a peste 1000 de refugiați din țările baltice. Cererea prezenta

unele detalii care coincideau cu evenimentele din Finlanda și Suedia, unde refugiații trăiau într'o continuă panică. Sovieticii nu au găsit însă vacă de muls în Danemarca și de-acolo n'a fost nimeni extrădat.

USA a refuzat categoric la 28 Mai 1947, recunoașterea încorporării Letoniei în cadrul Uniunii Sovietice, având în vedere Tratatul Sovieto-Leton, din 11 August 1920, prin care se respecta integritatea și suveranitatea statului Leton. Și Pactul germano-sovietic din 23 August 1939 a fost unul din motivele refuzului american.

Suedezii au avut de curând mai multe incidente cu submarine sovietice, cu unul însă s'a ajuns la confruntări directe, căci el s'a împotmolit și a rămas în apele teritoriale suedeze. Democrați cum sunt și pentru a face pe plac celor din Moscova, poate vrând să demonstreze că sunt pentru "Pace", l-au lăsat să plece. Adevărul este că au fost șantajați de sovietici cu ruperea schimburilor comerciale.

Un grup de suedezi cinstiți, care aparțin comitetului de apărare al lui Raul Wallenberg, au cerut oprirea submarinului până la predarea lui Raul Wallenberg de către sovietici sau aducerea unor dovezi convingătoare asupra soartei lui.

Guvernul Suedez nu numai că este laș și orb, dar și surd, căci nu a adoptat această soluție simplă nici atunci când pentru prima dată i-a avut pe sovietici în mână. Sovieticii nu ar fi îndrăznit să facă nimic dacă suedezii cereau ajutorul americanilor, englezilor și francezilor care veneau cu cea mai mare plăcere, fiind interesați să viziteze personal acel submarin. La un conflict armat nu se ajungea căci sovieticii își luau tălpășița ca de obicei.

Cum ar fi procedat sovieticii într'o astfel de situație ? N'ar fi rău să ne aducem aminte de avionul american U-2 sau de avionul de pasageri Sud-Corean, doborît în apropierea insulei Sachalin. Diferența este că USA nu este Suedia !

Un lucru este de necontestat și anume că diplomații suedezi din Praga și Budapesta au salvat - indiferent dacă îl chema Raul Wallenberg sau X ori Y, mii de evrei. Să nu uităm însă că numai aceia au fost salvați, care au putut da "Cesarului ce era al Cesarului". Cei ce nu au avut această posibilitate au plătit cu viața. Dumnezeu le-a dat-o, Dumnezeu le-a luat-o, vor zice unii. Ultimii au fost lăsați în mila celui de Sus sau de Jos, care le-a procurat un "Marschbefehl" spre KZ-urile germane sau sovietice, cu semnătura Eichmann ori Serow.

Oare au fost suedezii singurii cărora în timpul luptelor din Budapesta, în Ianuarie 1945, le-au fost arestați diplomații ? Poate mă înșel, dar nu cred, căci în situația de arestați ai sovieticilor au fost în lagăr și doi diplomați elvețieni, deci tot dintr'un stat neutru.

Exact ca în Noiembrie 1944 când, în timp ce trupele Aliate din Vest și Est înaintau cu toată furia în direcția Berlinului, unele țări neutre ori foste aliate ale celui de-al III-lea Reich încercau să părăsească corabia

care, prinsă de uragan, se scufunda încet, și asta numai spre a-și menține reputația lor de țări neutre. Astfel, încercau unele state, în ultimul ceas, cinci minute înainte de ora 12, să reia relațiile diplomatice întrerupte cândva, în speranța participării lor alături de viitorii învingători care se profilau la orizont, la marea paradă a "Victoriei" și la împărțirea prăzii de război. Elveția își adusese aminte că nu are relații diplomatice cu sovieticii, adică tocmai cu statul care participa atât de activ în marea coaliție a aliaților. Dar de data aceasta sovieticii erau cei ce refuzau reluarea relațiilor diplomatice cu Elveția. Printre motivele arătate, în afară de atitudinea dușmănoasă a Elveției față de URSS din prima fază a războiului, figurau și ajutoarele oficiale și neoficiale date Germaniei hitleriste. Ei aminteau de marile livrări de materii prime date nemților și de trecerea prin teritoriul lor, ba chiar și de livrarea de armament militar special.

Acum elvețienii erau în mâinile lor, ei intraseră singuri în mașinăria propagandei sovietice, care începuse să se agite din ce în ce mai nerușinat prin toate cercurile politice și diplomatice din sfera Occidentală la care luau parte de câte ori era nevoie, de multe ori chiar neinvitați.

Condițiile pentru reluarea relațiilor diplomatice, puse în cadrul diferitelor convorbiri de contact, constau în aceea că ele nu vor avea loc înainte de repatrierea necondiționată a celor peste 10 mii de refugiați sovietici (ruși și alte naționalități din URSS) civili și militari, care se aflau în acel moment internați în Elveția. După ziarul "Journal de Genève" existau în acel moment peste 11 mii de internați sovietici în Elveția.

Sovieticii învinuiau deschis, în presa lor ca și în toată presa de stânga din Occident, autoritățile elvețiene de neomenie și "barbarie" față de internații de origină sovietică, acuzându-i de folosirea forței și brutalității, iar de mai multe ori chiar de a fi asmuțit câinii împotriva internaților.

Adevărul era însă altul ; acești "nefericiți sovietici", cum erau subliniați în presa sovietică și pe care ei îi deplângeau, aveau dreptul să vizioneze filme cinematografice, concerte, să meargă la teatre, puteau participa la cursuri de limbi străine gratuite, cu profesori de specialitate, până și mâncarea lor zilnică era gătită de bucătari ruși, după rețetele bucătăriei și obiceiurilor rusești.

O scrisoare de protest a "nefericiților sovietici" semnată de peste o mie de internați care regretau acuzațiile aduse de ziarul guvernamental "Isvestia" contra autorităților elvețiene, cerând scuze din partea lor, a calmat ambele părți.

Până la urmă au ajuns la o înțelegere prin intermediul Ambasadorului sovietic la Paris, Bogomolow, la 5 Iulie 1945 și anume să se cerceteze

toate cazurile și acuzațiile aduse și orice altă plângere în cadrul unei comisii mixte de repatriere.

Șeful delegației sovietice era un oarecare Serge Vikorew. La sfârșitul cercetărilor s'a constatat că majoritatea internaților refuzau categoric să se reîntoarcă în Raiul Sovietic, dintre aceștia peste cinci mii nu voiau să stea de vorbă sub niciun motiv.

În același timp, sovieticii au informat autoritățile elvețiene că 383 de cetățeni elvețieni se aflau reținuți de autoritățile sovietice. Dacă erau tot așa de bine sau mai rău tratați, despre asta nu suflau nici o vorbă.

Cu toată presiunea politică și diplomatică sovietică, Elveția a refuzat categoric repatrierea întregului grup baltic, care era destul de numeros și se ținuse dela bun început la distanță de toți cei care erau sau puteau fi încadrați ca sovietici. Pe bună dreptate elvețienii susțineau că țările baltice au fost ocupate de sovietici după un "Pact" și o înțelegere cu Germania hitleristă, la 23 August 1939. Elvețienii și-au menținut punctul lor de vedere și n'au cedat deloc, nici atunci când delegația sovietică a amenințat cu încetarea convorbirilor.

Dacă nu le-a reușit repatrierea balticilor, sovieticii au reușit însă în problema repatrierii grupului compact, care se ținuse deasemenea pe cât posibil în afara grupului sovietic, de circa 400-500 de caucazieni, care făcuseră serviciul militar în armata germană sau combătuseră bolșevismul sovietic în unități etnice, alături de germani sau aliații acestora.

Alte grupări mai mici și de diferite naționalități minoritare din URSS au fost deasemenea predate forțat cu ajutorul autorităților și poliției elvețiene, dar sub presiunea politică și diplomatică engleză și americană. Aceștia demonstraseră deschis poziția față de acești nenorociți care luptaseră numai spre a-și salva patria subjugată de totalitarismul sistemului comunist-bolșevic și teroarea roșie. Englezii și americanii au știut prea bine că majoritatea celor predați de ei au fost decimați, la scurt timp după predare. Toți cei asasinați au fost trecuți cu siguranță pe listele și în contul Germaniei.

Așa s'a întâmplat. Cum au ajuns în interiorul granițelor rusești, au fost executați în masă, fără milă. Grupul caucazienilor a fost cel mai rău tratat, căci până la execuție au fost scoși zilnic în grupuri mici și snopiți în bătaie.

Elvețienii puteau sta acum victorioși alături de învingători, fără să-și murdărească mâinile de sângele nevinovat a unor ființe umane care luptaseră pentru libertatea patriei lor de sub cnutul bolșevic-comunist-fascist. Cred că și elvețienii ar fi luptat într'o astfel de situație, după cum ne arată istoria, iar ea nu minte și nu face compromisuri. Guvernul Elveției s'a lăsat târît în această neomenie în speranța că își vor recupera proprii cetățeni aflați în mâinile acestor bestii cu chip de oameni. Neomenia sovietică o putem documenta cu date, deoarece, în

lagărul special sovietic pentru internații din Bautzen, doi elvețieni se mai aflau închiși încă din anii 1947 și 1948.

Cum era, cum nu era, diplomația sovietică avea un Joly-Jocker în jocul lor cu partenerul elvețian. Un motiv în plus de a discuta aceste cazuri delicate, într'o atmosferă particulară, după un schimb de note diplomatice.

Cazurile amintite se refereau la fostul secretar dela Legația Elvețiană din Budapesta în perioada 1944-1945, Harold Feller și la colegul său de serviciu Max Meyer, care fuseseră arestați în Ianuarie 1945, în timpul luptelor date de Armata a 18-a sovietică, care-l avea General-Politruc pe Generalul Maior Leonid Breschniew, care semnase și ordinul de arestare.

După cum s'a aflat mai târziu, acești domni, mai ales Harold Feller colaboraseră cu diplomații suedezi, dar și cu grupul Doctorului Kauder, prin expertul de bursă al acestuia "elvețianul" pentru recuperarea cu plată a evreilor din mâinile lui Eichmann și Co. Deasemenea este sigur că Harold Feller și Max Meyer erau în strânse relații și în misiuni directe de legături cu diplomatul Wallenberg. Cu toții au fost mai târziu în Lublianka, unde au fost cercetați individual. Nu este exclus ca cei doi elvețieni să fi participat la anchete de confruntare cu Raul Wallenberg. Nu cred să fi pierdut Comisarul Brații o astfel de ocazie spre a afla și alte amănunte.

O mică deosebire, în afacerile elvețiene cu pașapoarte, chiar și cele engleze sau americane, față de aceleași afaceri suedeze ale diplomatului Raul Wallenberg sau cele ale diplomatului spaniol Francisco Franco, era aceea că plățile se efectuau cu foarte mare greutate direct în Elveția sau într'un alt stat din Occident.

Despre afacerile lor cu pașapoarte, sovieticii erau deplin informați și încă foarte precis. Tot materialul adunat se strângea în secția specială a Comisarului Brații (Brazii) din cadrul ministerului de Interne, care-și avea și în Lublianka un birou special de anchetare.

Ambii diplomați elvețieni au fost schimbați, însă după multe negocieri pe cale diplomatică, care au durat peste un an de zile, cu doi cetățeni sovietici, care se aflau mai de mult refugiați în Elveția și pe care sovieticii îi doreau cu orice preț.

Desigur că cei doi diplomați au făcut cunoștiință pe propria lor piele cu metodele înaintate ale NKVD-ului, atunci când au fost reținuți în Lublianka și alte centre speciale din Moscova. Unul dintre cei ceruți de sovietici era un cercetător științific care lucrase într'o secție specială secretă, iar al doilea, acuzat de "furt", era un ofițer aviator ce se refugiase în Elveția cu avionul său. Ultimul a fost condamnat la moarte de un tribunal militar, după ce fusese repatriat forțat, apoi pedeapsa i-a fost preschimbată în 25 de ani de muncă, după decretul din Mai 1947. Se afla la Workuta în lagărul nr.11, pe care l-a părăsit la 22 Noiembrie 1953, a doua zi după sosirea mea din închisoarea centrală.

L-am reîntâlnit în lagărul 9/10, în Ianuarie - Februarie 1955. Dela el am primit anumite detalii din viața lui ca internat în Elveția. El nu era supărat pe autoritățile elvețiene și avea înțelegere pentru schimbul făcut, dar cu toată părerea de rău, era totuși mulțumit că nu a fost imediat livrat și că s'a întârziat predarea, altfel ar fi fost executat. Din păcate, eu nu-i mai am numele, multe din însemnări s'au pierdut, totuși cei în cauză vor ști despre cine este vorba. Mulțumiri și din partea altor foști internați din Elveția care, ca prin minune, au scăpat să nu fie linșați din bătaie. Majoritatea au fost condamnați la câte 25 de ani.

Un lucru este sigur, sovieticii și-au infiltrat în neutra Elveție o mulțime de residenți, de unde pot fi dirijați în orice parte a lumii ori unde au nevoie, precum și printre cadrele administrative, unii ajungând chiar în funcții înalte.

Încă un pas al sovieticilor spre Vest și elvețienii vor simți cnutul sovietic în coastă, care nu se va sinchisi de neutralitatea elvețiană.

Mai nou, în Elveția circulă un proverb care a devenit popular : "In der Schweiz ist man frei, wen man turist ist", care s'ar putea traduce : "În Elveția ești liber, când ești turist".

Păcat de Wallenberg, de suferințele lui, psihice și corporale, de înjosirile la care a fost supus, de depresiunile avute, de chinurile din partea unor sclerozați mintali ai NKVD-ului. Păcat este că va fi dat uitării ca om, chiar de către apărătorii umanității și de cei ce i-au dat misiunea "Sacră" cum au definit-o ei. Totul se făcea în numele păcii, al umanității, dar și al afacerilor "sacre" personale, în numele Statului sau al Partidului.

Să nu-și închipuie acești diplomați sau politicieni care s'au ghiftuit de pe urmele nenorocirii unuia ca Wallenberg și se mai lingușesc pe lângă puterea sovietică, că paharul de vodcă sau tartina de pâine cu icre negre pe care au primit-o, le va fi deajuns să-i salveze când va veni ziua ca ei sau urmașii lor să fie loviți de blestemul milioanelor de oameni sacrificați pentru gloria Imperiului Roșu. Ei vor trebui să răspundă în fața istoriei, în fața conștiinței care nu iartă, în fața Celui de Sus, care nu bate cu ciomagul și să știe că ce nu aduce anul, poate aduce ceasul !

Ce-au făcut suedezii pentru omul lor, Raul Wallenberg ? Nimic. Așa cum nici francezii nu au făcut nimic pentru Colonelul Jean Kostikow. Lași cum sunt și având complexe față de sovietici, l-au declarat "dezertor". Pentru acest ofițer francez am o mare stimă ca de altfel și pentru Franța căci altfel nu îmi botezam băiatul meu cu numele de "Jean". O amintire ce-mi este mai de preț decât toate este aceea a sfaturilor prea binevoitoare primite din partea unor diplomați francezi la Consulatul din München acum câțiva ani. Un lucru trebuie să știe acești diplomați de carieră și anume, Colonelul Jean Kostikow, după cât l-am cunoscut atât eu în anii petrecuți împreună cât și toți francezii care au fost în acel renumit lagăr nr.2 din Workuta, nu și-a primit gradele în

budoarele parisiene, ci pe fronturile unde a fost trimes să apere onoarea Franţei şi tradiţiile armatei sale "La Grande Armeé". Fiul lui a căzut pe front pentru Franţa, dar această Franţă nu a găsit nici azi de cuviinţă după peste 40 de ani dela dispariţia lui, când a fost răpit de agenţii sovietici în uniforme militare americane, să-l repună în drepturi chiar şi "post mortem".

Dar la ce ne putem aştepta dela diplomaţia decăzută care îşi vinde fiii pentru un blid de linte şi care este în stare să-şi vândă şi propria mamă, numai să nu aibe conflicte cu tovarăşii comunişti sovietici.

Domnilor diplomaţi, domnilor militari ai armatei franceze şi suedeze să nu uitaţi că mâine poate veţi putea avea aceiaşi soartă şi veţi putea ajunge acolo unde, cu siguranţă, vă veţi aduce aminte de un Raul Wallenberg sau de un Jean Kostikow, ambii soldaţi, răpiţi de bestiile bolşevice în îndepinirea misiunii. "Glorie eternă lor".

Când ai început să-ţi uiţi prietenii şi camarazii de soartă cu care ai împărţit ultima bucată de pâine, atunci să ştii că ai început să decazi, şi să ajungi, dela o zi la alta mai jos în prăpastia disperării. Conştiinţa nu-ţi va da pace o viaţă întreagă şi te va face să te zbaţi în chinuri sufleteşti până îţi vei reaminti de un Wallenberg sau de un Jean Kostikow, rămaşi pe întinsa Golgotă Răsăriteană.

Noi ne întoarcem din nou la firul întrerupt al povestirii, fir înroşit de sângele milioanelor de oropsiţi din acea parte a lumii.

În zilele călduroase ale lui August 1945, în celula 183 din închisoarea Leforttowskaija din Moscova, a fost încarcerat un cetăţean, slab şi amărât, de origină austriacă. Era originar din Viena şi fusese adus cu un transport de deţinuţi în "bou-vagon". Călătoria durase mai bine de două luni, plecarea fiind făcută din Baden lângă Viena. Transportul conţinea peste 80% austrieci-civili, iar restul erau foşti militari din diferitele armate şi unităţi, germane, ungare, române, cazace, wlasewiste, civili unguri şi cehi, slovaci, germani, la care era adăugat un grup destul de numeros de dezertori din victorioasa armată "eliberatoare" sovietică.

Trenul cu care sosiseră avusese 45 de vagoane de marfă, numai pentru cei arestaţi, dintre care două pentru ofiţeri şi pază, şi vagoane de pasageri de clasa I-a, iar restul bucătărie, alimente şi combustibil ; în afara a cinci vagoane care erau pline cu femei de diferite vârste şi de diferite naţionalităţi, minimum 40 într'un vagon. Bărbaţii erau între 40 şi 70 într'un vagon, în funcţie de mărimea vagonului. La început toate vagoanele fuseseră încărcate până la refuz.

Sovieticii aduseseră şi încărcaseră pe toţi suspecţii, pe toţi acei ale căror fizionomii nu le erau pe plac, iar NKVD-iştii îi adunaseră pe toţi cei care fugiseră de ei şi de "cultura" lor. În acel moment, greutatea cea mare era imposibilitatea de a face cercetări individuale din lipsă de localuri necesare pentru astfel de operaţiuni strict secrete. Comisarii

politici şi conducerea din Moscova găsiseră de cuviinţă că procurarea unei mâini de lucru ieftină şi fără complicaţii, pentru reconstrucţia statului sovietic, era absolut necesară. De aceea îi transportaseră în vagoane direct la Moscova. Cine va mai întreba vreodată unde a rămas unul sau celălalt, căci fiecare război are jertfele sale, pentru care nu se va mai da socoteală. Aceştia deveniseră peste noapte duşmanii Uniunii Sovietice, iar cel mai bun leac şi în interesul securităţii era, "Pohod na Sibir" o veche reţetă ţaristă, devenită şi comunistă.

Din cele peste 2200 de persoane îmbarcate în Baden, la jumătatea lui Iunie 1945, au ajuns să fie descărcaţi la Moscova aproape 500 de supravieţuitori. Poate că aceşti bărbaţi şi femei trebuiau să plătească preţul eliberării populaţiei vieneze.

Într'un moment de slăbiciune, Mareşalul Koniew, Comandantul Suprem al trupelor de ocupaţie sovietice din Austria, a donat din partea Statului Sovietic şi a Comandantului Suprem Sovietic din Austria, cu ocazia zilei de 1 Mai 1945 - populaţiei vieneze - 12 mii de tone de cereale. O donaţie care era bine venită, dar aceste cereale proveneau din captura de război şi confiscarea tovărăşească dela populaţia maghiară dela Csorna şi Kapuvár din Ungaria.

Mareşalul Koniew dorea să fie primul dintre comandanţii aliaţi care, cu un asemenea gest de caritate să-şi câştige simpatia populaţiei vieneze pentru trupele sale. Moscova a aprobat imediat această iniţiativă, salutând şi felicitându-l pe autorul ei. Gestul a fost trecut repede în cartea de aur a istoriei.

Donaţia a fost primită cu ovaţii de majoritatea populaţiei vieneze înfometate, iar noul primar al oraşului a ţinut în aplauzele asistenţei un discurs ca să le mulţumească eliberatorilor pentru nobila faptă.

N'avea să treacă însă mult şi aceiaşi donatori, nobilii proletari, aveau să-şi dea arama pe faţă, prezentând nota de plată pentru cele 12 mii de tone de cereale, pe care şi aşa le furaseră din ţara vecină. În afară de cereale, sovieticii îi luaseră cu ei şi pe administratorii sau pe gospodarii care îndrăzniseră să protesteze contra acestor confiscări samavolnice. Ei făceau parte din transportul special spre Moscova, plecat din Baden de lângă Viena.

În timp ce transportul cu arestaţi şi deportaţi plecat din Baden se apropia de Moscova, în Viena se demonstra. Da, tovarăşii comunişti austrieci veniţi şi aduşi în rucksacurile manutanţei NKVD, demonstrau pe străzile Vienei şi declarau ziua de 13 August 1945, "zi împotriva bombei atomice", pe care americanii o aruncaseră împotriva oraşelor Hiroşima şi Nagasaki.

După cunoaşterea efectelor primei bombe atomice şi dezastrul pe care-l făcuse aceasta, sovieticii au prevăzut terminarea rapidă fără ei a războiului în Extremul Orient. De aceea au început ostilităţile militare contra Japoniei în Manciuria, fără nici o declaraţie de război, pe ziua de

8 August 1945. În felul acesta aveau să aibe şi ei dreptul la partea leului din Japonia, cu toate că nimeni nu-i invitase, iar soarta războiului era pecetluită.

Desigur că pe atunci sovieticii nu erau în posesia bombei atomice, dar pentru orice eventualitate comuniştii austrieci trebuiau să protesteze şi să fie primii, ca păduchele în frunte, contra imperialiştilor americani, care nu i-au lăsat să moară de foame. Tocmai aceşti americani, care mai târziu vor ajuta Austria din plin, mult mai mult decât au făcut-o sovieticii, n'aveau să prezinte nicio notă de plată, căci donaţia venea din partea poporului american, donaţie din care tocmai ei, comuniştii, aveau să se înfrupte din belşug. Şi totuşi aveau să se ruşineze mult mai puţin decât alţii, când au văzut diferenţa între cele primite dela imperialiştii americani şi linsul blidelor de caşă sovietică.

Azi, după ani de zile dela această primă demonstraţie contra bombei atomice americane, când sovieticii sunt şi ei posesorii bombei atomice şi a rachetelor cu cap nuclear, conducătorii din Moscova ameninţă deschis Occidentul şi, fără ruşine, în discursurile lor ameninţă cu distrugerea Europei occidentale, dacă cineva îndrăzneşte să fie de alte păreri cu ei. Dar cine li se opune ? Nimeni, absolut nimeni nu are interes să înceapă un nou război, omenirea fiind sătulă de atâţia morţi şi voind să trăiască liberă, dar nu într'o libertate de tip sovietic, asta nu !

Bomba atomică ca şi rachetele pe care le au astăzi, nu sunt crescute după metoda lui Miciurin în serele ştiinţei sovietice, ci din trădarea lingăilor din tagma lorzilor scăpătaţi şi a specialiştilor lui Hitler, precum şi a unora ca soţii Ethel şi Julius Rosenberg. Astăzi comuniştii austrieci nu mai protestează contra bombei atomice, căci acum sovieticii o au. Ei protestează sus şi tare că imperialiştii capitalişti americani vor să apere Europa de Spectrul Roşu. Ce, nu-i adevărat ? Nu sunt sovieticii cei care se desonspiră prin planurile lor agresive contra Europei şi care declară deschis, ca şi în timpul lui Stalin, că dacă vor în 24 de ore ei pot să ajungă la malurile Rinului ?

Cred oare comuniştii austrieci şi toţi ceilalţi din lumea întreagă care le cântă în strună că ştiinţa sovietică şi cu ea tehnica bombelor atomice şi a rachetelor sunt atât de perfecţionate, că, în cazul unui război, ele vor nimeri numai pe americanii şi pe capitaliştii din Europa ? Nu, primele victime vor fi germanii din ambele zone şi austriecii, dar şi englezii şi francezii precum şi sovieticii. Învingători nu vor exista, precum nici învinşi, ci numai supravieţuitori. Ferească Dumnezeu !

Totuşi, să presupunem că sovieticii vor câştiga războiul. În acest caz ei comuniştii şi toată şandramaua marxistă vor fi primii care vor ajunge în Siberia sau la Workuta, căci atunci tovarăşii din Kremlin nu vor mai avea nevoie de ei, ci îi vor trimete să se specializeze în aceste locuri de odihnă, în muncă normată, de care acuma habar nu au. Acolo vor putea demonstra cât vor voi, numai să nu ajungă să ceară ajutorul populaţiei,

aşa cum au făcut-o deţinuţii din închisoarea Bautzen prin scrisorile lor disperate.

Dar să nu anticipăm, să nu vedem viitorul mai negru decât este, să urmărim mai întâi pe noul arestat, introdus în celula 183 din închisoarea Lefortowskaija din Moscova, un "centru cultural" al NKVD-ului.

Abia intrat, s'a prezentat : Josef Baumann, cetăţean austriac, născut şi crescut în Viena, cu domiciliul în Sprock Platz nr.2.

Fusese arestat de organele sovietice de-acasă, la începutul lunii Iunie 1945. După cercetări serioase în centrala improvizată din Baden de lângă Viena, a fost îmbarcat într'un vagon închis de cale ferată, ce făcea parte dintr'un lung transport, cu care, după două luni de drum şi peripeţii, a ajuns la Moscova.

Nu a fost soldat în armata regulată germană, dar a făcut parte ca civil dintr'o grupare specială, ce purta denumirea de "Luft Melde Kopf Sud-Ost".

De meserie era strungar, căsătorit cu o unguroaică, originară din Budapesta. Soţia lui, pe care o iubea foarte mult, avea o prietenă intimă încă din copilărie, care locuia la Budapesta, unde lucra ca dansatoare într'un teatru şi pe care o chema Julişca, un nume foarte frecvent în Ungaria. Ea avea prieten pe un doctor, Kauder (alias Klatt), un evreu-ungur-austriac, ce fusese crescut de mic copil într'o mânăstire, în Tirol. Acest doctor se ocupa cu diferite afaceri dubioase şi era mereu în posesia unor mari sume de bani.

De aici începe povestirea noastră, care ne va introduce în anumite secrete ale celui de al doilea Război Mondial.

În anul 1939, Dr.Kauder a fost arestat de către poliţia ungară şi depus în renumita închisoare "Tolondshaz" din Budapesta, pentru escrocherie, sau aşa ceva.

Într'una din vizitele ce i-au fost făcute de prietena lui, Julişca, el i-a strecurat o misivă în care îi scria că a făcut cunoştiinţă cu un conducător al ruşilor albi din emigraţie, care fusese colonel în armata ţaristă, în serviciul de informaţii. Prin acest colonel rus, el ar fi avut posibilitatea să primească cele mai bune informaţii militare şi economice din partea de sud a Uniunii Sovietice, Ucraina şi ţărmul Mării Negre.

Julişca trebuia să plece de urgenţă la Viena unde să ia legătura cu un vechi cunoscut. Acestuia trebuia să-i pună pe masă numai condiţiile scrise pe care i le dăduse, iar în rest să nu vorbească cu nimeni. Punctele scrise erau următoarele :

1) Autorităţile germane să facă de urgenţă toate intervenţiile necesare pentru eliberarea lui din închisoare. (Colonelul rus fusese între timp eliberat şi era găzduit la o cunoştinţă a Dr.Kauder din Budapesta).

2) Eliberarea a 10 paşapoarte originale germane în alb.

3) El, Dr.Kauder, cu grupul său se punea la dispoziția serviciilor germane și aveau să furnizeze informații militare și economice de pe teritoriul Uniunii Sovietice (cu precizări și detalii).

4) Autoritățile germane de informații, aveau să colaboreze pentru viitor numai cu el, iar prin el să primească toate informațiile necesare și posibile. El era singurul răspunzător pentru materialul predat și orice convorbire în viitor sau informații suplimentare, aveau să se facă numai prin el.

Julișca a plecat la Viena unde a luat contact cu persoana indicată, iar până la primirea răspunsului a așteptat la prietena ei D-na Baumann din Spreck Platz 2.

Serviciile germane ale aviației (Luftwaffe) au manifestat un deosebit interes pentru propunerile făcute, mai ales că acest birou special era obligat să-și procure informații, trimise de serviciul SD-ului, care livra numai ceeace nu mai prezenta interes pentru ei. Deși propunerea doctorului Kauder era bine venită și favorabilă intereselor germane din secția specială de Sud-Ost-Ost, specialiștii consultați din SD nu credeau într'o reușită, având pe mai departe încredere în serviciul Luftwaffei. Ministerul aviației germane și-a pus mari speranțe în această organizație, cu atât mai mult cu cât nu erau nevoiți să investească mari sume de bani, în afara unor pașapoarte și unele relații la Budapesta pentru eliberarea doctorului Kauder.

În scurt timp, Dr.Kauder a fost eliberat, primindu-și cele 10 pașapoarte promise, pe care le-a împărțit frățește cu colonelul rus, căruia i-a mai dat din propriul buzunar o sumă apreciabilă de bani.

Acesta a plecat imediat în misiune.

Dr.Kauder a revenit la Viena și a locuit pentru un scurt timp la Baumann. Acolo a început să-și organizeze nucleul lui de informații care se compunea la început din cinci persoane, fiecare având o misiune a lui specială. Întreaga grupă era camuflată, figurau ca organizatori ai cercului de dans al prietenei sale Julișca, cu care au plecat într'un turneu în Bulgaria.

La insistențele prietenei sale, Dr.Kauder a introdus în grupă, pe locul cinci, pe soțul prietenei sale, care o ajutase foarte mult când ea fusese singură.

Grupul de cinci se compunea din :

1) Șeful grupului, Dr.Kauder (alias Klatt).

2) Locțiitorul, Dr.Teusch - originar din Austria.

3) Economistul, (numele pierdut), cetățean elvețian, specializat în bursa internațională.

4) Securitatea grupului, o asigura Richter, profesor de sport la o școală din Viena.

5) Administrația, Josef Baumann, domiciliat în Sprock Platz 2 din Viena.

Grupa de dansatoare era formată din câteva fete tinere care au dat un timp mai multe reprezentații la Sofia și în alte orașe din Bulgaria.

Gruparea, fiind încadrată în serviciul de informații special al aviației, era subordonată direct Reichmareșalului Hermann Göring, care era la cheremul serviciilor de informații ale lui Canaris și Himmler. Atât oferta făcută de Dr.Kauder cât și perspectiva informațiilor ce se promiteau, au fost foarte bine venite, cu atât mai mult cu cât, la Statul Major German, se adunau materiale despre Uniunea Sovietică, în eventualitatea unui război împotriva acesteia.

În primăvara anului 1941, după intrarea trupelor germane în Bulgaria, s'a constituit definitiv grupul din Sofia. Finanțarea era asigurată în continuare din veniturile câștigate de grupa de dansuri și afacerile făcute la bursă de economistul elvețian.

În primele zile ale lui 1941, acestui grup i s'a alăturat un olandez, originar din Amsterdam, cu numele de Marck Willy. Acest olandez era un om foarte ciudat și nici prea prietenos, după cum povestea Baumann. Era însă o capacitate în afacerile de Bursă, ceea ce s'a dovedit ulterior, în această branșă lucrase și înainte de război la Amsterdam. Devenise un fel de șef al elvețianului, iar acesta nu-i ieșea din cuvânt. Willy nu a participat niciodată la orgiile ce se dădeau din ordinul Dr.Kauder în cinstea vreunui oaspete invitat, dar nici la unele din recepțiile ulterioare. El era omul care era, fără să existe, și așa a rămas până la sfârșitul războiului. Nimeni gin grupă nu cunoștea deplasările lui, în afară de Dr.Kauder. De multe ori pleca cu elvețianul pentru un timp mai îndelungat, altădată singur și de foarte multe ori se ducea la Constanța, în România, unde, după jumătatea lui 1942, exista un mic birou, un fel de sucursală. Era singurul care nu-și găsise o prietenă, și nici nu încercase, din care cauză toți deveniseră bănuitori.

Dr.Kauder punea însă totul la punct interzicând orice manifestare sau chiar vorbă împotriva olandezului. Dar să nu anticipăm lucrurile.

La sfârșitul lui Martie, începutul lui Aprilie 1941, au sosit primele informații militare și economice din partea de Sud a Ucrainei și alte locuri din Uniunea Sovietică. Ele erau deadreptul excepționale și foarte bine documentate.

Dr.Kauder remitea personal primele materiale cu informații colonelului Erbach Fischer la Viena. Toate încercările acestuia de a-l descoase pe Dr.Kauder, au fost fără rezultat. Dr.Kauder declara clar că pentru prezent și viitor, numai el este persoana cu care se poate discuta. În viitor, materialele aveau să fie aduse personal ori transmise printr'un cod secret. Nici un nume și nici o informație suplimentară, iar dacă cineva ar fi încercat să le facă greutăți, indiferent cine, chiar și colonelul Fischer, ei aveau să se despartă și să-și ofere serviciile SD-ului, nu însă înainte de a fi vorbit personal cu Reichmareșalul Hermann

Göring. Colonelul a cedat unor astfel de afirmații convingătoare. Dr.Kauder își jucase perfect atuurile.

Specialiștii din cadrul aviației abia atunci și-au dat seama de valoarea materialului primit. Toate erau mult mai bune, mai clare și mai bine documentate decât cele pe care le primiseră dela colaboratorii din SD.

Odată cu începerea războiului germano-sovietic și înaintarea frontului spre Sud, experții Luftwaffei au putut confrunta materialele primite cu realitatea, la fața locului, unde au constatat, spre uimirea lor, că materialul lui Kauder era excelent. Astfel, valoarea grupului a crescut în ochii superiorilor, iar doctorului Kauder îi erau toate ușile deschise.

După rezultatele atât de îmbucurătoare și încrederea mare pe care o aveau la înaltul comandament al aviației, dar și nevoia de mulți bani, pe care germanii erau gata oricând să-i pună la dispoziție, Dr.Kauder s'a gândit la o reorganizare a întregului grup.

În primul rând, grupul s'a mărit ajungând la 30 de persoane : secretare, telegrafiști, traducători, etc.etc. Printre cei noi a fost încadrat și fiul lui Richter, ca șoferul docorului Kauder, când acesta avea nevoie de el. În fond era la dispoziția întregului grup. Fusese demobilizat și trecut automat la această grupare din cadrele aviației.

Între timp, s'au înființat și unele sucursale pentru ușurarea muncii celor din centrală. Astfel de birouri au fost deschise la Odessa, Constanța, în România, Varna în Bulgaria, Athena și Salonic, în Grecia, Belgrad, două în Italia de nord și sud și una chiar la Constantinopol, toate legate de Centrala din Sofia, condusă de doctorul Teusch.

Curierul principal al grupului care jongla și cu banii la bursa din Elveția, - unde intra și ieșea când dorea - era elvețianul, mereu pe drumuri. Datorită muncii depuse de olandez, această secție a adus mari venituri și câștiguri enorme folositoare grupării.

În toate secțiile existente se lucra de zor, transmițând materialele încredințate sau traduceri din materialele primite, noi coduri, mereu schimbate, iar când aveau timp liber, se amuzau frumos.

Toți șefii teritoriali, chiar și cei din Viena, veneau cu plăcere în control, desigur fiind din timp anunțați, și își petreceau zilele în cea mai bună și veselă societate ca în basme, cum s'ar zice.

Reîntoarcerea era tot atât de bine organizată, căci fiecare pleca încărcat cu daruri regești și cu toate bunătățile. Acest sector îi era încredințat lui Josef Baumann, care era și organizatorul tuturor banchetelor. El era răspunzător și gata oricând să facă față unei vizite inopinate. Tot în sarcina lui Baumann cădea trimiterea regulată de cadouri, de mici atenții, care erau mereu bine venite, chiar foarte apreciate, mai ales de cei din Reich.

Gruparea a fost înzestrată, în Aprilie-Mai, cu un avion de transport, cu echipaj cu tot, care avea cursă liberă între Odessa, România,

Bulgaria, Grecia, Jugoslavia, Ungaria și Italia. Doar pentru Turcia le trebuia o aprobare specială, pe care o primeau la orice oră, căci se anunța fie un transport de agenți speciali, fie transporturi de curieri speciali.

Sumele de bani fiind foarte mari, expertul olandez și elvețianul le-au schimbat în aur, lucruri de valoare, de artă și în valută străină.

Din ordinul Dr.Kauder elvețianul a luat legătura cu agenții englezi din Elveția (se crede că și cu americanii) cu care și-au continuat legăturile la Sofia și Constantinopol. Informațiile care se vindeau destul de scump serviciului de aviație, se vindeau tot atât de bine englezilor sau americanilor, care erau deasemenea buni platnici, fiind interesați tot timpul de evenimentele din regiunea de Est-Sud-Est.

Se organizau orgii cu ofițerii germani, orgii la care nu lipseau mâncările alese, băuturile de soi și secretarele frumoase, care își desmierdau partenerii ocazionali, și în același timp se puteau aduna materiale germane de mare valoare.

Averile adunate erau asigurate în Elveția, depuse în conturi secrete, iar de locul lor știau numai Dr.Kauder și elvețianul, poate și Dr.Teusch. Conturile lui Willy van Marck erau deasemenea depuse undeva în străinătate. Cât îi privește pe cei doi, Richter și Baumann, ei primeau în afară de salarii mari, o mulțime de cadouri și alte beneficii. Restul personalului din toate sucursalele era plătit regește.

Între timp au fost, după cum se pare, contactate și unele persoane din serviciile de informații bulgare și chiar turcești. Astfel că, în Mai poate mai devreme sau mai târziu, au început afacerile doctorului Kauder cu evreii din Budapesta, pe care îi aducea pe calea aerului dela Budapesta în Bulgaria. De aici, cu ajutorul serviciului secret Bulgar erau trecuți clandestin în Turcia, unde. la rândul lor, erau așteptați de agenți de legătură și transportați mai departe.

Desigur, din cauza că erau de multe ori și femei cu copii, se vorbea întotdeauna de agenți camuflați în evrei care fugeau. Era posibilitatea de a infiltra cât mai mulți. După un timp, aceste transporturi și trecerea peste granița bulgaro-turcă, au stagnat din cauza pericolului prea mare de a fi demascate. Ceva mai târziu, Kauder a rezolvat problema și transporturile își descărcau marfa direct pe un aeroport militar, accesibil pentru aviația germană de lângă Constantinopol. Pentru ca totul să decurgă cât mai ușor și rapid, avioanele încărcate la Budapesta sau în alt loc în Ungaria, zburau către Sofia, pentru alimentare cu benzină, iar de acolo la Constantinopol și înapoi la Sofia. Desigur că bacșișurile grase au deschis multe porți ferecate.

La Budapesta, doctorul Kauder intrase în legătură cu mai mulți diplomați suedezi și spanioli, precum și cu alții din alte legații. El avea peste tot relații. Devenise o concurență serioasă și foarte scumpă pentru ei, deși el le dădea o siguranță, emoțiile ținând numai câteva ore. În

plus, fiecare mai putea lua cu el, într'o servietă sau o geantă, bani sau alte lucruri de valoare.

Prin noua ocupaţie, Dr.Kauder primea informaţii şi despre afacerile concurenţilor săi dela ambasadele suedeze şi spaniole. Baumann credea că legăturile au fost făcute de Willy van Marck şi că numele acestuia nu era van Marck, ci altul şi că era cel puţin jumătate evreu.

Tot ce mai putea aduna ca informaţii, după ce trupele sovietice trecuseră Nistrul, a dus la ruptura definitivă între grupul agenţilor albi şi centrala din Sofia. Un singur centru mai rămăsese încă în legătură şi era undeva pe coasta Mării Negre în Caucaz. Aceştia transmiseseră cele mai perfecte date asupra mişcărilor transporturilor sovietice din acea regiune, iar aviaţia germană repurta succese mari. Dar, după scurt timp centrul acela a amuţit pentru totdeauna.

În lunile Iulie şi August, Willy van Marck a făcut câteva drumuri la Constantinopol şi la Athena, cărând până la refuz marfă vie. Cum s'a descurcat nu ştie nimeni, sigur este că s'a întors cu bine, dar foarte agitat.

Misiunile cu avionul s'au terminat în momentul când avionul a fost doborît de americani sau englezi, la reîntoarcerea din Italia de Nord. Se pare că unul dintre piloţi ar fi fost uşor rănit, ceilalţi au putut să sară cu paraşuta. Ca toţi ceilalţi soldaţi care le erau comandaţi, ei nu făceau parte din grupa "Luft Melde Kopf Sud-Ost", fiind numai detaşaţi, astfel că misiunea lor s'a terminat odată cu prăbuşirea avionului. După aceasta s'au desfiinţat centralele din Odessa, Constanţa, Varna, Athena, Salonic şi cele din Italia, deasemeni şi cele dela Sofia şi Belgrad, iar la ultima şedinţă din Budapesta s'a hotărît desfiinţarea grupării.

Fiecare din grup a primit o sumă de bani în mărci germane şi o altă sumă în valută străină, precum şi cadouri preţioase, drept recompensă pentru serviciile aduse şi încrederii cu care şi-au îndeplinit misiunile. O coloană încărcată până la refuz cu alimente, băuturi şi lucruri a părăsit Budapesta cu direcţia Viena. Atât camioanele cât şi şoferii erau împrumutaţi de către Luftwaffe din Viena, pentru schimbarea Centralei "LMKSO", (cum era denumit transportul), din ordinul Col.E.Fischer. Fiecare din grupă a primit partea sa, precum şi cei din centrala vieneză a aviaţiei. După descărcarea camioanelor, soldaţii lor s'au întors mulţumiţi la unităţi fiind ca şi şefii lor, răsplătiţi regeşte.

Odată cu trecerea graniţei a avut loc şi despărţirea de misiune şi de grupă, care s'au dizolvat automat. Olandezul Willy van Marck nu mai apăruse nicăieri, de el doar Dr.Kauder mai ştia unde se află, iar Richter seniorul şi Baumann au plecat direct la Viena. Elveţianul, împreună cu o prietenă, una dintre secretare, s'au despărţit şi au plecat cu un camion înspre graniţa Elveţiei. Dr.Teusch cu prietena şi cu şoferul au plecat cu camionul spre Austria de nord sau Tirol, posibil chiar Elveţia. N'au plecat însă înainte ca ultimile trei camioane pline să nu-şi fi lăsat

întreaga încărcătură într'o şură la un ţăran din împrejurimile Vienei. Era un vechi cunoscut al Dr.Kauder.

S'a bănuit că Dr.Kauder şi Dr.Teusch, cu toate că au plecat la diferite ore şi pe drumuri diferite, au mers în aceiaşi direcţie, spre mânăstirea unde Dr.Kauder fusese crescut de mic copil.

În timpul războiului nu odată mânăstirea a fost aprovizionată de Dr.Kauder, cu toate bunătăţile lumeşti, prin administratorul său Josef Baumann. Pachetele sau încărcătura, de multe ori a unui întreg camion, erau predate la Viena, unor călugări. Aceştia se prezentau după două-trei zile dela înştiinţare. De fiecare dată era un alt număr de telefon, astfel că Baumann nu-şi mai aducea aminte de nimic. El nu a cunoscut nici numele călugărilor, nici pe cel al mânăstirii, nici nu-l interesa dealtfel, el executa doar ordinul dar de Dr.Kauder. Numai tânărul Richter care l-a dus până într'un loc, undeva în Tirol sau în Austria de Nord, ştia ceva mai mult decât ceilalţi. El s'a reîntors acasă la Viena, cu Opel-Kaptanul, pe care îl primise cadou cu acte în regulă dela Dr.Kauder, bineînţeles încărcat de cadouri.

Elveţianul s'a stabilit lângă Berna cu secretara lui, pe care a reuşit să o treacă graniţa.

Aşa s'a terminat istoria acestui "Grup", care era cunoscut sub denumirea de "Luft Melde Kopf Sud-Ost" pe scurt - LMKSO -.

Cum războiul era pe terminate, cu toţii aveau acte în regulă şi nu mai puteau fi încadraţi în serviciul militar, fiindcă făceau parte dintr'o unitate specială. Astfel îşi puteau vedea de treburile lor particulare şi familiale.

După terminarea războiului au supravieţuit cu toţii şi, după ultimile lupte de stradă, s'au strecurat prin toate controalele efectuate de armata eliberatoare sovietică.

Razele calde ale lunii Mai, încălzeau inimile vienezilor la un soare strălucitor care îndemna la speranţă în viitor.

Oraşul era în mare parte dărîmat, iar grămezile de moloz se micşorau cu greu prin muncile impuse de trupele de ocupaţie. Alimentarea era cu-atât mai grea cu cât cureaua controlului sovietic se strângea din zi în zi mai tare în jurul oraşului. Piaţa neagră înflorea tot mai mult şi venise ziua când se putea spune că banii nu mai făceau două parale.

În jurul datei de 28-30 Mai 1945 şi-a făcut apariţia la uşa lui Josef Baumann din Viena Sprock Platz 2, elveţianul. El traversase întreaga Austrie într'o maşină oficială a Crucii Roşii Internaţionale cu ajutoare pentru nevoiaşi. Adevărul era că elveţianul îl căuta pe fostul său prieten Richter - seniorul, căruia îi lăsase anumite lucruri de valoare, spre păstrare. Cum elveţianul cunoştea şi adresa lui Baumann, a venit şi la el, căci Richterii nu erau acasă, fiind plecaţi în afara oraşului, spre a-şi procura ceva alimente sau alte lucruri. Urmau să se întoarcă abia după câteva zile. În acest timp în Viena, se lucra de zor la repararea

legăturilor telefonice, conductelor de apă, de gaze, instalațiilor de lumină, la desfundarea străzilor de molozul dărâmăturilor de pe urma războiului. Fiecare vienez se străduia să-și dea concursul la revenirea cât mai grabnică la o viață normală.

În același timp, în tot orașul, roiau patrulele militare sovietice, care legitimau și controlau pe fiecare, la tot pasul. Denunțurile erau la ordinea zilei ca și arestările sau dispariţiile unor persoane fără urmă.

Toate clădirile din Sprock Platz și împrejurimi fuseseră perchiziționate în ultimile zile de către trupele speciale sovietice. Cu această ocazie fuseseră observați mai mulți indivizi, care își făceau de lucru prin împrejurimi, dar care miroseau dela o poștă a fi agenții poliției sovietice. Acest lucru l-a făcut pe Baumann nervos, gândindu-se să-și părăsească pentru un timp locuința sau chiar și localitatea. Toate încercările soției de a-l liniști, fuseseră zadarnice, iar acum și musafirul acesta neinvitat. îl îngrozea numai când se gândea.

În seara zilei de 5 Iunie 1945 primiră vestea că Richterii s'au întors din voiajul lor și că a doua zi îi așteaptă. Elvețianul, din fire foarte nervos, dorea să plece chiar în acea noapte să se întâlnească cu Richter. Și-a dat însă seama că ar fi fost foarte periculos din cauza restricției de circulație noaptea, fără o aprobare specială a comandaturii sovietice.

A doua zi la orele 9 dimineața, au părăsit locuința, spre a ajunge cât mai repede la Richter.

Baumann care ieșise primul din clădire, la numai câțiva pași a fost oprit de doi bărbați care l-au întrebat dacă el este Dl.Josef Baumann.

Elvețianul care între timp își aprinsese o țigare, văzând că acesta intrase într'o convorbire și știindu-l pe Baumann vorbăreț ca orice vienez, a trecut pe lângă ei și i-a spus în șoaptă :

- Grăbește-te, că ne așteaptă Richter.

La auzul numelui de Richter, unul dintre bărbați, zise cu surâsul pe buze :

- Dacă vă referiți la dl.profesor de sport Richter, prietenul dumneavoastră, se nimerește bine, căci tocmai despre el este vorba și îl va interesa cu siguranță revederea. Pentru a ajunge mai repede la dânsul și ca să nu pierdeți timp, vă rugăm să luați loc în mașina noastră.

Mașina de fabricație germană, adică ceva obișnuit, avea număr de Viena și, pe geam aprobarea de circulație a Comandaturii Sovietice, deci totul era în ordine. A avea însă o mașină și drept de circulație când abia trecuse o lună de zile de când se terminase războiul era totuși ceva neobișnuit. Elvețianul era tare încântat de noile cunoștiințe care îl duceau chiar cu mașina la prietenul său, numai Baumann o cam băgase pe mânecă, singura speranță fiind că probabil s'o fi înșelat în presimțiri.

Pe drum, elvețianul, căruia îi ardea de vorbă, îi mai întrebă pe cei doi dacă nu cumva vor să-și vândă mașina, căci el ar fi interesat să o

cumpere, chiar ar fi dispus să o plătească în valută forte, de pildă în franci elvețieni.

- "Sunteți cumva elvețian ? Sau Olandez ?"

Baumann a bănuit dela început că trebuie să fie sovietici și că sunt la curent cu grupul lor și cu activitatea desfășurată.

- "Da", răspunse acesta, foarte îngâmfat, aprizându-și țigarea fără a le oferi însă și celorlalți.

Întârziaseră mult pe drumul luat, probabil din cauza străzilor pline de dărâmături sau din cauza muncitorilor, a foștilor naziști scoși la muncă forțată pentru îndepărtarea molozului. Ajunși la clădirea în care locuia Richter, văzură de departe cum, încărcat de bagaje, seniorul cobora scările din fața casei. S'au dat jos din mașină după ce aceasta fusese oprită în spatele mașinii lui Richter, iar elvețianul s'a îndreptat direct către prietenul său întinzându-i mâna pentru a-l saluta. În acel moment, din toate străzile alăturate au apărut mașini particulare și militare ale comandaturii sovietice. Amabilii domni, care îi aduseseră cu mașina, au scos fiecare câte un pistol și i-au somat pe toți să ridice mâinile. Din mai toate mașinile au apărut ofițeri și soldați sovietici.

În acel moment, în cadrul ușii clădirii în care locuia Richter a apărut juniorul care, foarte zăpăcit de spectacolul din fața ochilor, a întrebat : "Ce înseamnă asta ?" Ofițerii sovietici au intrat în casă și au perchiziționat "à la russe" apartamentul, apoi au dispărut cu cei arestați, nu însă înainte de a se informa dacă soția lui Richter se afla în Viena. Iată însă că și Richter își procurase dreptul de circulație pentru mașină, în plus aprobarea de circulație a comandaturii militare sovietice ! Cum se aranjase, nu am aflat.

Singurul care și-a pierdut cumpătul a fost, de astă dată, tocmei elvețianul. Ca un isteric, a început să strige în gura mare, că el este cetățean elvețian și să fie dus la ambasada elvețiană.

Politicoși din cale afară, ofițerii sovietici, căutau să-l liniștească, căci tocmai ei sovieticii, eliberatorii, nu voiau să se dea în spectacol și voiau să lase o impresie bună lumii.

După ce Josef Baumann și musafirul au părăsit locuința, soția i-a urmărit dela fereastră. Din întâmplare a observat tot ce se petrecuse jos în fața casei. L-a chemat imediat pe Richter la telefon. După convorbirea telefonică, soția lui Baumann a părăsit în pripă locuința ei din Sprock Platz nr.2 printr'o ieșire în altă stradă. Luase cu ea numai ce apucase la repezeală. Ea a revenit abia după ani de zile. Unde a fost, ce a făcut sau din ce a trăit, nu a povestit niciodată, dar după câteva luni dela reîntoarcere a decedat din cauza unei boli de plămâni, fără a afla ce s'a întâmplat mai departe cu soțul ei Josef Baumann.

Toți cei patru arestați au fost duși direct la Baden lângă Viena, unde sovieticii își instalaseră o centrală a NKVD-ului pentru Austria, centrală care va lucra și pentru Slovacia și Ungaria până în anul 1955.

Richter, tatăl şi fiul, n'au putut să suporte maltratările sovieticilor, şi au murit în închisoarea din Baden.

Baumann şi cu elveţianul au supravieţuit, cu chiu cu vai.

Baumann nu cunoştea prea multe amănunte, el fiind numai un administrator al grupului, iar tot ceea ce a recunoscut şi povestit deschis şi destul de convingător, a fost crezut, după cum spunea el mai târziu.

Elveţianul, de frică a vorbit şi a spus tot, iar zgârcenia, avariţia şi ura unui om înrăit i s'au arătat pe faţă când le-a propus anchetatorilor dacă îl vor elibera, sume fabuloase, din averea lui economisită în Elveţia. Mai mult, s'a arătat gata să colaboreze la prinderea şi predarea doctorului Kauder şi a doctorului Teusch. Aşa a ajuns serviciul sovietic să cunoască toată activitatea acestui grup doar de 5-6 persoane. Sovieticilor nu le venea să creadă că aşa ceva a fost posibil, că a putut fi indus în eroare serviciul secret german, cu toate datele precise pe care le primiseră din partea lor. Este adevărat că aceştia predaseră totdeauna un material de spionaj perfect şi de valoare. Despre asta şi sovieticii se convinseseră. Dar ei câştigaseră şi fuseseră plătiţi regeşte, pentru o muncă ce nu le aparţinea.

Singurii cinstiţi şi cu idealuri naţionaliste, mândri de a combate adversarul politic şi naţional, au fost ruşii albi, grupul de exilaţi, pe care numai Dr.Kauder îi cunoştea după nume, numai pe unul îl văzuse, cel care era şeful. Doctorul Kauder şi Dr.Teusch erau dispăruţi şi fără vreo probabilitate de a fi găsiţi vreodată de NKVD.

În a doua jumătate a lunii Iunie, Baumann şi elveţianul au fost îmbarcaţi în vagoane de marfă, cu direcţia "Pohod na Sibir". Mulţi au murit pe drum, printre care şi elveţianul, care s'a îmbolnăvit de dizenterie. Acest om cult şi inteligent aproape că a înebunit pe zi ce trecea din cauza trepidaţiilor trenului care se mişca mai încet sau mai repede spre soare răsare. Când se calma îi povestea lui Baumann, lucruri pe care el le ştia, şi despre care acesta habar nu avusese. Numai aşa a aflat adevărul asupra acestui grup, adevăr pe care avea să-l povestească mai târziu în celula 183 din Lefortowskaija.

Căldura zdrobitoare, lipsa de apă şi hrană, morţii zilnici aruncaţi ca nişte lemne din vagoane la diferitele opriri pe drum, frica de moarte şi pierderea cumpătului l-au determinat pe elveţian în nebunia lui, să ajungă să-şi mănânce propriile fecale. El a ajuns un schelet şi după ce a murit, a fost şi el aruncat ca o bucată de lemn din vagon, pe drum undeva înaintea Moscovei.

Baumann, care se îmbolnăvise şi el, a rezistat cu încrederea în sine şi cu ajutorul lui Dumnezeu, a ajuns la Moscova, unde a fost închis şi a început povestea noastră.

Abia atunci după, ce a povestit pentru ce îl aduseseră sovieticii, şi-a dat Baumann seama, ce ştiau şi ce nu ştiau ei şi că în materie de informaţii ştiinţa sovietică s'a pus în valoare abia în momentul când au

început afacerile cu transportul evreilor din Budapesta. Nu ştiau nimic altceva, deci el nu trebuia să vorbească prea mult.

La Moscova au început adevăratele cercetări "ştiinţifice" cum ar spune sovieticii, la Baden fusese servită numai gustarea, iar anchetatorii erau începători în materie. Aici erau experţii la lucru, aici a înţeles că afacerile lor nu erau direct legate de o altă grupare suedeză al cărei şef era un anumit Raul Wallenberg. O altă grupare care trebuie amintită, era aceea a unui spaniol, cu un nume uşor de reţinut, un anume Francisco Franco. El nu-i cunoştea nici pe unul nici pe celălalt şi nici nu auzise de ei. Nici de transportul evreilor din Budapesta nu ştia prea multe, cel mai mult aflase pe drumul dintre Baden şi Moscova dela elveţian. Păcat că acesta murise, dar poate că era mai bine aşa, după ce decăzuse şi poate şi înnebunise. Franco nu-şi putea da seama şi nu putea înţelege cum un om putea deveni un animal. Nu, el n'a putut înţelege asta niciodată.

Interesant era şi faptul că anchetatorii se interesau foarte mult de olandezul Willy van Marck, la pronunţarea numelui căruia ei râdeau, înrebându-l dacă el nu mai avea şi un alt nume, deşi el a negat de mii de ori.

Anchetatorii au început prin a-i pune întrebări despre Praga anilor 1938, 1939, după care săreau la Budapesta. Sute, poate chiar şi mii de fotografii se găseau în fiecare zi pe masa de anchetă pe care trebuia să le privească şi să arate dacă cumva recunoaşte pe cineva. În fond el fusese cel mai mic din grupă şi asta cu siguranţă că observaseră anchetatorii, care ştiau mai mult decât el.

În celula 183, cu toate anchetele de zi şi de noapte, fără bătaie şi maltratări căci din acestea primise la Baden, mai mult decât era nevoie, el s'a refăcut trupeşte. Mulţumită camarazilor de detenţie şi ajutorul lor moral, şi-a recâştigat curajul pierdut la intrarea în acea celulă. Acum avea din nou speranţă în viitor şi în viaţă.

La începutul lui 1946, s'a îmbolnăvit pentru a doua oară de dizenterie, după ce a mâncat nişte peştişori foarte săraţi şi a băut multă apă. A scăpat cu chiu cu vai. Cu greu a început iară să se refacă, iar cu timpul a devenit un alt Baumann decât cel care intrase prima oară în celulă. Dorea mereu să se întoarcă la iubita lui soţie şi să trăiască în dragoste şi pace. A murit într'o perioadă când la Lefortowskaija se murea pe capete ca şi prin toate închisorile Moscovite. Sovieticii n'au mai avut timpul să-l condamne căci el a luat drumul crematoriului unde fumul rezultat din arderea lui s'a amestecat cu cel al altor zeci de mii şi avea să plutească mereu ca un blestem al omenirii asupra Iadului bolşevic-comunist. "Iadul e roşu" spun ţăranii ruşi.

Închisorile Moscovei erau supra aglomerate, mai ales cu străini aduşi din toate colţurile lumii. Majoritatea erau totuşi germanii şi aliaţii lor ungurii, românii, bulgarii, finlandezii, italienii, cehoslovacii, polonezii şi jugoslavii. Dintre neutri se aflau suedezii, prezenţi prin câţiva ziarişti

; danezii, mai mulţi la număr, şi un oarecare Dr.Alexander Thomsen, ajuns mai târziu la Workuta, despre care voi mai vorbi. Mai erau englezi, americani şi francezi (doi ofiţeri din "la Sureté), ale căror nume nu le-am putut afla, toţi prinşi la Berlin, în Ianuarie 1946, şi tot felul de politicieni de meserie, de pricopsiţi, foşti miniştrii şi chiar conducători de State. NKVD-ul avea de lucru, la ei nu existau şomeri ca în ţările capitaliste. Sovieticilor le era totuşi frică de armata lor aflată în Vest, ca nu cumva să se molipsească de "davai ceas".

La Viena, în clădirea din Sprock Platz nr.2, în Aprilie 1982 nu-şi mai aducea nimeni aminte de familia Baumann, căci majoritatea locuiau abia de 10-20 de ani acolo, iar de atunci trecuseră 37 de ani. Totuşi o doamnă bătrână, văduvă, îl cunoscuse bine pe Josef Baumann, căci soţul ei copilărise cu el. Ea a povestit, în uşa apartamentului dela etajul 2, că Baumann fusese arestat din cauză că furase mari cantităţi de aur dela evrei. Aşa spuseseră nişte ofiţeri ruşi care perchiziţionaseră întreaga clădire, apartament cu apartament, în speranţa că vor găsi ceva din aurul ascuns. Nu aur căutau sovieticii, căci ei ştiau prea bine că Baumann nu avea, ceea ce căutau ei era adresa doctorului Kauder sau a doctorului Teusch, căci după ei s'ar fi dus şi în inima Londrei dacă era nevoie.

Chiar dacă găseau aur, sovieticii cu siguranţă nu-l returnau evreilor, având o mare slăbiciune pentru acest metal strălucitor.

În aceiaşi închisoare şi celulă s'a aflat, pentru un timp scurt, şi austriacul Karl Scharitzer, care fusese locţiitorul Gauleiterului din Osmark, Baldur von Schirach. El fusese predat de către americani, sovieticilor. A supravieţuit detenţiei din închisorile din Moscova, dar după o dizenterie avută, a rămas o viaţă întreagă bolnav. A fost transferat la Inta, o localitate între Kotlas şi Workuta. Acolo a fost îngrijit de nişte medici estonieni, într'un lagăr de invalizi. Cu anii, Scharitzer a devenit pe faţă simpatzant şi prietenos cu sovieticii, un informator al NKVD-ului în lagăr, care trăda gândurile camarazilor săi de suferinţă. Poate a făcut acest lucru de frica morţii, poate din laşitate, dar lui nu i se poate uita şi nici ierta acest lucru.

A fost repatriat în 1955, după semnarea tratatului de stat cu Austria. A murit la scurt timp dela eliberare, după cum am aflat mai târziu, dar numele lui a rămas pătat pentru veşnicie.

Am văzut ce se petrecea la Praga sau la Budapesta, putând astfel să ne facem o impresie depre zvonurile lansate intenţionat de anumite cercuri internaţionale, spre a muşamaliza faptele. Astfel am putut constata cât de mult adevăr cuprind proverbele bătrâneşti, cum ar fi : "Pe cei mici îi spânzură, pe cei mari îi lasă să fugă".

Iată că până acum am avut ocazia să-i cunoaştem numai pe rechinii mai mari, cu interese particulare sau statale, care decoperiseră "fisura comercială" sau golul ce trebuia umplut şi prin care erau salvaţi cei cu

bani şi posibilităţi, pe când cei săraci erau pur şi simplu livraţi "Express" călăului.

Au fost cazuri în care interesul s'a dovedit mai mic şi în cea mai puternică prietenie. Despre un astfel de caz vreau să relatez căci el vine dela Bucureşti şi nu dela Praga sau Budapesta.

Odată cu începerea războiului germano-sovietic, în anul 1941, comunitatea evreiască din România a început să fie preocupată de soarta evreilor din această ţară. Trebuiau căutate toate posibilităţile prin care să se poată emigra în protectoratul englez Palestina şi Anglia să fie de acord. Dar Anglia se afla în plin război cu Germania şi avea destule pe cap. Cu atât mai grea devenea aprobarea de imigrare în Palestina, chiar dacă erau de acord, transportul până acolo era destul de periculos. În altă ordine de idei, Bulgaria şi România, chiar dacă nu erau ocupate de germani, erau totuşi pline de armată germană.

Germanii au ocupat între timp şi Grecia şi Jugoslavia şi astfel situaţia devenise din zi în zi mai tulbure.

Scoaterea din Ungaria a unor evrei care aveau rude în România şi care doreau să se unifice, devenise o problemă foarte delicată. Pentru astfel de acţiuni era nevoie nu numai de legături la diferitele ministere, dar şi de protecţii şi prieteni adevăraţi, precum şi de mari sume de bani.

Iniţiativa aceasta se datora Rabinului Fildermann care nu numai că avea relaţii şi posibilităţi materiale mari, dar avea şi prietenii, printre care una trebuie neapărat amintită : cea a Mareşalului Ion Antonescu, şeful Statului Român. Rabinul Fildermann ştia prea bine că nu putea aştepta un ajutor oficial din partea lui, dar a susţinut că îl avea.

Prin cunoscuţii săi, Rabinul Flidermann s'a adresat avocatului Dumitrie Pătuşescu, un prieten al lui Tibor Herzog, patronul fabricii de cremă de ghete "Gladys". Acesta dăduse numele fabricii după pronumele soţiei sale Gladys, care fusese căsătorită şi divorţată de un Brânceanu din Bucureşti. Avocatul Pătuşescu era un cunoscut jurist şi nepot al doctorului Pătuşescu, specialist în boli de femei, locuind într'o clădire cu două etaje de pe strada Speranţei din Bucureşti.

Avocatul Pătuşescu a primit să se ocupe de această misiune destul de delicată, pentru care i s'a pus la dispoziţie o sumă destul de mare de bani spre a-şi acoperi cheltuelile. Onorarul său urma să fie depus la o bancă din Elveţia.

El a făcut mai multe drumuri la Budapesta unde s'a întâlnit cu Preşedintele Comunităţii Evreieşti din Ungaria, baronul von Freuidiger, căruia i-a predat o scrisoare de recomandare din partea Rabinului Fildermann. Cu ajutorul acestuia a scos mai multe grupuri de evrei, cu paşapoarte româneşti ca "Români" şi care au fost după aceea, expediaţi în alte ţări. O mare parte dintre ei au plecat în Elveţia aşa cum s'a întâmplat şi cu sora lui Tibor Herzog, care locuia în Budapesta. Evreii au fost scoşi din România şi, pe căi ocolite, au ajuns în Elveţia.

Pentru serviciile sale, avocatul Pătuşescu, nu a primit niciodată onorarul promis. Ori nu a putut intra în posesia lui, ori nu a ajuns să-l ridice. Singura dată când a primit ceva drept recompensă pentru un serviciu făcut, a fost dela propietarul fabricii de lichioruri şi vermut din Arad "Geissler", fabrică ce fusese iniţial a baronului Sbârcea. Această singură recompensă pentru ajutorarea şi scoaterea unui mare număr de evrei prieteni din Ungaria, a fost un album de timbre valoroase.

Avocatul Dimitrie Pătuşescu a murit în 1968, de cancer, în Bucureşti, oraşul lui iubit.

Celelalte legături (destul de multe) pe care avocatul le-a avut, nu le-a dat în vileag, de teamă că mulţi vor avea neplăceri cu Securitatea română ori cu NKVD-ul sovietic. Din convorbirile avute cu el, am înţeles că a fost ajutat de diferite persoane din cadrul Ministerului de Interne, Ministerului de Externe şi de două persoane din Ambasada Română din Budapesta.

Oamenii şi organizaţii din lumea întreagă au dat sprijinul lor, celor nevoiaşi, celor prigoniţi de soartă, urmăriţi de agenţii sistemului, dar despre ei nu s'a scris nimic din cauză că ei nu au avut un "Lobby" care să-i aducă la scenă deschisă şi astfel au fost daţi uitării. Acei însă care au făcut acest lucru dintr'un "interes material" sau "politic", au devenit eroii zilei. Ei au fost purtaţi din oraş în oraş, cu primiri pompoase şi cuvântări, îndelung aplaudate, în spatele cărora se ascundea societatea putredă a linguşitorilor.

Niccolo Machiavelli, dacă ar fi trăit ar repeta celebrul său addagio : "Scopul scuză mijloacele".

Se uită însă că majoritatea dintre ei au ros resturile oaselor azvârlite sau căzute dela masa bogată a comuniştilor-bolşevici, având posturi înalte, strigând şi sugând vlaga popoarelor din spatele Cortinei de Fier. Şi când nu le-a mai căzut ceva, au început să "fluiere în biserică" ca să fie cunoscuţi în vest şi consideraţi ca mari "disidenţi" şi mari luptători anticomunişti.

Guvernele ţărilor libere occidentale se agită şi protestează, dar uită că pe întinderile nordice nu suferă unul care are "neamuri la Jerusalim", ci milioane şi milioane de oameni ai naţiunilor sclavizate şi băgate în cea mai neagră mizerie a secolului nostru şi despre care nimeni nu doreşte să se vorbească, deoarece au ajuns acolo prin ajutorul politic, militar şi financiar dat chiar de ei. Nimeni nu vrea să audă "Strigătul Golgotei Răsăritene", strigăt de ajutor şi de disperare.

Politicienii din lumea liberă, toţi la rând, fără excepţie, s'au îmbrăţişat, s'au sărutat, au băut, au mâncat, s'au lăudat unul pe altul, şi-au dat "Titluri şi Ordine" unul altuia cu cei mai notorii criminali ai timpurilor noastre, care au trăit şi mai trăiesc pe spinarea milioanelor de sclavi moderni.

Tot aci trebuie amintit, chiar pentru comuniştii din vest, faptul că tocmai conducătorii ţărilor comuniste sunt mai capitalişti decât orice capitalist din vest. Odraslele lor se îmbracă numai la Roma, Paris, Londra sau New York, recent şi la Tokio. În acelaşi timp, tovarăşii muncitori, care i-au ales în funcţia înaltă unde se află, nu primesc "devize" din cauza economiilor care trebuiesc făcute, pentru îndeplinirea planului cincinal, nici pentru un pachet de ţigări străine, pe care ar vrea şi ei să le fumeze măcar odată în viaţă. Dacă vreunul este prins că are asupra sa o sumă cât de mică, schimbată la vreun turist amabil, este imediat arestat, cercetat şi condamnat la nu mai puţin de cinci ani închisoare. Şi astfel câştigă noi braţe de muncă ieftină pentru următorii cinci ani.

Odraslele unora din oligarhia comunistă pierd banii Statului la Monte Carlo, alţii mai "modeşti" îi joacă şi se mulţumesc cu Las Vegas. Cât despre yachturi particulare să nu mai vorbim, că facem propagandă antistatală ! Totuşi ţin la educaţie şi astfel găsim aceste odrasle făcându-şi studiile la renumite Universităţi occidentale, cu tradiţie seculară, iar pentru securitatea lor sunt însoţiţi de un grup de tovarăşi dintre care nu lipseşte "Buttlerul" şi nici bucătarul, instruiţi fiecare în apărarea corporală având şi câte un mic grad militar, cel puţin de căpitan. Cine plăteşte ? Statul care deţine destule fonduri speciale !

După moartea lui Stalin, l-au înjurat toţi, şi eu, dar cel mai mult comuniştii, căci nu le-a dat voie să poarte pălărie şi cravată, şi abia la 1 Mai 1955 a fost spartă ghiaţa. Hruşciov, ca să facă pe cultul şi civilizatul, a făcut primii paşi îmbrăcându-se numai cu haine de comandă, dar nu la Moscova sau Leningrad, ci la Roma în Italia, căci acolo erau urmaşii fasciştilor, cărora ei le furaseră emblema în 1918.

Cel care i-a dat brânci de pe tronul Romanovilor şi care fusese crescut şi educat în serele lui din Republica Moldovenească şi Kasahstan, Leonid Breşniev, i-a preluat croitorul, ca să rămână în tradiţie. Soţia, mai modestă, îşi făcea haina de blană de nurci, tot la Roma, la o mică întreprindere, ca nu cumva să dea faliment şi să rămână muncitorii, majoritatea celor 600 de salariaţi şomeri. Mai era ceva, tot de acolo îşi cumpăraseră şi Sofia Loren şi Liz Taylor sau Soraya haine de blănuri de nurci. Nurci se găseau şi la Moscova, chiar se vindeau, dar nu erau la fel cu cele confecţionate de renumitul Giuliano Ravizza. Feciorul, care avea un mic post de ministru adjunct la Moscova, pleca circa 6 până la 9 luni cu yachtul său pe Mediterană, dela un cap la altul, cel puţin aşa scria presa despre obiceiurile proeminenţilor. Desigur că salariul, diurna, sporul de pericol, întreţinerea yachtului şi echipajului le plătea Statul. De ce nu, doar el reprezenta intelectualitatea sovietică. Surioara, foarte modestă, câştiga banii prin muncă proprie. Că şi-a însuşit un pumn de pietre scumpe şi ceva aur, pe care l-a vândut apoi unor săraci de străini, cunoscuţi la Paris sau Londra, nu înseamnă că a făcut afaceri, iar aceste

pietre scumpe reprezentau munca deţinuţilor politici din Taigaua Siberiană dela Magadan sau din peninsula Kamciatka. Cât despre "Papă", el avea aproape 300 de automobile proprii, de lux, blindate cu toate dichisurile, nu primea orice rablă, avea gust. Iubea şi armele de vânătoare, avea chiar o colecţie pe care a adunat-o în timpul războiului, mai ales din Ungaria, din castelele Grofilor maghiari, ca să nu se piardă.

A avut un ofiţer special care se ocupa de organizare, colegul lui, care pentrucă a povestit din amintirile sale din timpul războiului, ajunsese la Workuta.

După ce a trăit destul de îndelungat prin străinătate şi şi-a adus tot ce-i trebuia, Yuri Andropow a fost singurul care a rămas mai proletar, dar foarte elegant, aşa cum şade bine unei personalităţi. Fiul, modest, şi-a făcut studiile în Anglia, dar cu o gardă mult mai mică decât alţii.

Tschernenko, proletarul Siberiei, a ştiut să stea în banca lui. Poate şi din cauza bolii, dar el a fost unul dintre puţinii convinşi că dacă toţi pun umărul se poate face ceva.

Mihail Gorbaciov, elevul lui Andropow, frate de tagmă cu Romanow, pe care l-a trimes într'un "Pohod na Sibir", ştie ce vrea, aşa a fost crescut de maiştrii lui. Acest nou fenomen din politica sovietică, readuce tradiţia şi lasă să strige : "A murit Ţarul, trăiască Ţarul".

Unsul şi alesul este jovial, zâmbeşte mereu, dar dela un kilometru se vede că este Cekist. Elegant îmbrăcat, îi cumpără soţiei, chiar dacă nu e de faţă, cercei, broşe şi brăţări, numai dela "Cartier", ca să ajute proletariatul occidental să nu ajungă la şomaj. De plătit, plătesc condamnaţii şi deportaţii căci acolo, pe întinsa Golgotă Siberiană nu le trebuie devize. Dar, despre el cu altă ocazie.

Lupul în blană de oaie, ce s'a strecurat prin toate găurile şi cu toate ocaziile, a fost Gromiko fostul Ministru de Externe, azi Preşedintele Sovietului Suprem, până când tovarăşul Mihail Gorbaciov îi va lua şi această funcţie. Este o formă de protocol diplomatic.

"Preşedintele Sovietului Suprem" este o funcţie oficială, fără importanţă politică în Uniunea Sovietică. Acesta este şi motivul pentru care Mihail Gorbaciov nu a luat şi funcţia de "Preşedinte". Este oare atât de dezinteresat ? Nu ! Numai astfel se poate impune "Partidelor frăţeşti" căci titlurile capitaliste sunt inferioare celui de "Secretar General al Partidului", iar tovarăşii (supuşii) să se mândrească când văd cât de mult este stimat tovarăşul Gorbaciov, ca Secretar general.

Nu ştiu ce va face când va vizita Roma, poate va vizita şi Vaticanul ca să-l vadă pe Papă, ca să-şi dea mâna şi să fie filmat, aşa pentru propagandă. În acest timp tovarăşa Raisa Gorbaciov se va duce la "Casa de Mode" aşa cum a făcut şi tovarăşa Lidia Gromiko în timp ce soţul era în audienţă.

Comuniştii de azi, nu sunt ca cei de ieri !

CAPITOLUL XI

MARTIRII ŞI CEI DAŢI UITARII

Motto: La Garde meurt, mais ne se rend pas.(fr)

Să nu fim aşa de indiscreţi şi să ne întoarcem pe meleagurile Golgotei unde s'a suferit şi se mai suferă, iar diplomaţia occidentală şi-a astupat urechile cu câlţi, şi-a acoperit ochii cu ochelari fumurii - verzi, ca să poată vedea numai verdeaţa primăverii.

În Odessa anului 1905, în acest oraş frumos dela Marea Neagră, se găsea o mică colonie franceză, bine organizată, care poseda, printre altele o biserică, o casă parohială, diferite instituţii culturale şi sociale. Întreaga aşezare şi toate bunurile franceze au fost confiscate în 1921 de către noua conducere proletară şi trecute în patrimoniul Statului. Dintre coloniştii francezi, rămaşi şi care nu s'au evacuat, majoritatea au murit în timpul luptelor dintre roşii şi albi, alţii au fost trecuţi prin maşinăria GPU-ului ori au păşit pe drumul Golgotei.

După eliberarea oraşului de către trupele armatei române şi germane, în vara anului 1942, comandamentul oraşului a permis vizitarea rudelor sau cunoştinţelor. În Decembrie 1942, au mai fost găsite 11 franţuzoaice bătrâne, de către părintele Jean Nicolas, care venise să se informeze asupra situaţiei la faţa locului şi să constate ce a mai rămas din fosta colonie. Ordinul îl primise din partea superiorilor săi dela Roma. Într'adevăr teroarea roşie nu scutise nici pe fiii şi fiicele Franţei, iar numărul lor, redus la 11, era o dovadă, pentru toţi cei care se ocupau de activitatea, teroarea, crimele şi propaganda comunistă.

Cu ajutorul clerului catolic al armatei germane, cu ajutorul bisericii unite şi ortodoxe din România şi cu ajutorul dat de comandamentul armatei române şi de comandamentul român al oraşului Odessa, s'a deschis o biserică pentru cei peste 12 mii de catolici, de diferite naţionalităţi, care trăiau în Odessa şi împrejurimi. Biserica a trebuit, mai întâi să fie restaurată şi reparată, înainte de a fi dată în folosinţă. Sovieticii schimbaseră destinaţia bisericii, făcând din ea la început o magazie a Sfatului Orăşenesc, iar după aceea un club sportiv.

În vara anului 1943 a început restaurarea bisericii coloniei franceze şi a casei parohiale ce trebuia să intre în comunitatea catolică, pentru marea massă de credincioşi, care nu mai aveau loc într'o singură biserică. Ajutorul cel mai mare a venit sub formă de materiale de construcţie din partea comandaturilor române, germane şi italiene, iar banii prin donaţii dela credincioşi.

Cu toate că înaintarea armatei germane fusese oprită la Stalingrad și începuse retragerea din fața trupelor sovietice, panica așteptată nu s'a produs. Populația mai avea convingerea că frontul va putea fi oprit, iar roșii distruși. Timpul a arătat însă că nu a mai fost posibilă această oprire, din moment ce americanii se aliaseră și dădeau tot ajutorul material necesar. Fronturile se prăbușeau unul după altul, după lupte crâncene, în care fiecare soldat știa ce nenorocire va urma, după ce el va părăsi postul lui de răspundere.

Ei erau conștienți de acest fapt, căci văzuseră cu ochii lor populația care îi primiseră cu brațele deschise ca pe niște frați de mult așteptați și care veneau să-i elibereze din robia comunist-bolșevică.

Printre cei conștienți de martirajul pe care îl va îndura populația și pe care îl vor suporta mai ales credincioșii din partea ateiștilor-bolșevici, se găsiră doi preoți, care plecaseră voluntari și se hotărîră să rămînă și să împărtășească soarta cu turma lor de credincioși. Tocmai acești credincioși care trăiseră și supraviețuiseră teroarei bolșevice ani de zile și care, odată eliberați, văzuseră reînvierea "credinței" ca pe o minune venită din ceruri la rugămințile lor! Acum, când se aștepta dela o zi la alta revenirea bestiilor roșii, ei nu puteau fi lăsați în voia soartei. Turma aceasta de peste 12 mii de credincioși din Odessa și împrejurimi și alte câteva mii din întreaga Ucraină de Est nu a fost lăsată singură.

Primul era iesuitul Pater Pietro Leoni, un italian, ce avea avantajul să știe și limba rusă. Al doilea era părintele Jean Nicolas, un francez, membru al unui ordin bisericesc din Roma, care la acea dată era profesor de limba franceză la Blaj, în România. Plecarea lor nu le-a fost impusă, ei singuri au primit această misiune fără alte obligații. Erau conștienți că vor avea mari neplăceri cu bolșevicii sovietici dar, cu deplină încredere în Cel de Sus, și-au luat misiunea în serios.

Nu puteau fugi și lăsa turma credincioșilor în voia soartei și a desnădejdei la prima lovitură de tun. Ei au rămas și cu ei și credincioșii care aveau în comportarea preoților cel mai bun exemplu. Ei mai sperau și în ajutorul moral pe care îl pot primi din alianța între cele două sisteme contradictorii, sovietice-americane, tratatele anglo-sovietice și alianța franco-sovietică, precum și trecerea Italiei de partea aliaților.

La aproape un an de zile de la trecerea tăvălugului sovietic, nu au fost deranjați în practica lor. Le-a fost dată posibilitatea ca de mai multe ori să facă slujbe religioase pentru grupurile de foști prizonieri francezi, ce fuseseră eliberați din Germania în diferite locuri și care așteptau repatrierea lor în Franța prin portul Odessa.

Între timp, armata sovietică ajunsese la porțile Berlinului și dela o zi la alta se aștepta știrea că armata germană a capitulat. Abia acum găsiră sovieticii timpul cel mai nimerit de-a interveni direct între trimișii Romei, care, după cum spuneau ei, subminau pe credincioșii lui Marx

oprindu-i să meargă mai departe pe drumul proletariatului roșu sub bagheta lui Stalin.

Ambii, iesuitul Pietro Leoni și părintele Jean Nicolas, au fost arestați pe data de 28 Aprilie 1945 și duși la Moscova, unde au fost condamnați pentru spionaj în favoarea Vaticanului.

La 18 Aprilie 1953, a fost "eliberat" la Workuta, părintele Jean Nicolas căruia i s'a dat, fără o hotărîre judecătorească sau administrativă și fără ca autoritățile sovietice să înștiințeze autoritățile franceze sau Ambasada Franceză din Moscova, domiciliu obligatoriu. Abia după 11 luni, în Martie 1954, după ce guvernul sovietic a fost constrâns de către intervențiile ministrului afacerilor externe al Franței, să dea date exacte, locul și adresa domiciliului, căci sovieticii negaseră existența lui, s'a produs miracolul cel mare prin descoperirea lui la Workuta.

Pater Pietro Leoni avea să fie și el eliberat un an mai târziu, după multe intervenții ale Vaticanului, din lagărul nr.11 din Jawas-Potma., republica Mordwină, unde fusese adus din îndepărtatul nord.

Eu am crezut că după eliberarea lor, s'a așternut tăcerea, dar m'am înșelat și-mi cer iertare de învinuirea pripită. Ambii au făcut ce au putut și cât au avut învoire dela superiorii lor. Un lucru este însă sigur ; ei nu și-au uitat frații de suferință, indiferent de religia sau naționalitatea lor, întâlniți și lăsați în miile de lagăre după întinsa Golgotă Răsăriteană.

Părintele Jean Nicolas a scris cartea în limba franceză, apărută în 1959 în Editura "Fayard" din Paris, intitulată "Onze ans au Paradis".

Paterul Pietro Leoni a scris o carte în italiană apărută în 1959 în Italia cu titlul "Spia del Vaticano".

Nu vreau să trec mai departe înainte de-a pomeni de un alt fiu al Sf. Biserici, un martir și fiu destoinic al poporului ucrainian.

Erzbischoful Josyf Slipyj a fost arestat la 11 Aprilie 1945, în Lemberg (Lwow), împreună cu alți episcopi și preoți. Erzbischoful Slipyj s'a născut la 17 Februarie 1892. Bacalaureatul l-a trecut la liceul din Teropil și a studiat filozofia la Universitatea din Lemberg. Mai târziu a fost trimis de către Mitropolitul Szeptyckyj să studieze la Innsbruck, în Austria. Apoi a urmat urcarea ierarhică a preotului Josyf Slipyj până la postul de Rector al Academiei Teologice din Lemberg, unde a funcționat între anii 1929-1944.

În vâltoarea Revoluției din 1917 din Rusia țaristă, scurta neatârnare a Ucrainei (1918-1922) a dus la reînvierea simțului național ucrainean și a bisericii ei. Unul dintre fruntașii noii gândiri era și tânărul prelat Josyf Slipyj, ales în 1939, ca Prelat Superior al Ucrainei de Est.

Odată cu ocuparea Ucrainei de Vest, de către armata roșie, parte ce aparținuse Poloniei în 1939, sovieticii s'au deslănțuit cu toată furia contra Bisericii Catolice Ucrainiene : numai din Eparhia Lembergului, până în Iulie 1941, peste 250.000 de persoane au fost arestate sau deportate, în timp ce din întreaga Ucraină de Vest alți 500.000 de

oameni au luat drumul lagărelor şi al deportării. Începutul războiului germano-sovietic a întrerupt deportările şi arestările de mult planificate de mâna prelungită a NKVD-ului şi a lui Iwan Serow. Zeci de preoţi fuseseră arestaţi sau deportaţi, multe biserici rămăseseră fără preoţi.

În Iulie 1944, sovieticii s'au reîntors, iar la 1 Noiembrie a murit Mitropolitul Bisericii Catolice Ucrainiene Szeptyckyj, nou Mitropolit fiind ales Josyf Slipyj. Acesta trimite în Decembrie 1944 o delegaţie la Moscova, spre a primi recunoaşterea de drept a Bisericii Catolice Ucrainene. Sovieticii recunosc Biserica în frunte cu Slipyj, dar cer ca răsculaţii ucraineni să fie somaţi să înceteze lupta de independenţă naţională. Acest lucru Cardinalul nu putea şi nici nu se gândea să-l facă. Răspunsul Moscovei a fost urmărirea şi distrugerea totală a Bisericii Catolice.

A fost arestat, din cauză că nu voia să-şi despartă Biserica, de Biserica Mamă Roma şi nu dorea să se lase inclus în Biserica Ortodoxă Rusă care devenise un viespar central anti-creştin al NKVD-ului sub conducerea Patriarhului Alexej. Toată ierarhia Bisericii Catolice Ucrainene a fost arestată şi închisă din ordinul NKVD-ului. Totuşi s'a pornit o avalanşă de proteste din partea preoţilor nearestaţi şi a credincioşilor care cereau eliberarea necondiţionată a clerului lor. Printr'o scrisoare "Pastorală" Patriarhul Alexej aducea la cunoştinţă că, în fond, credincioşii au fost părăsiţi de preoţii lor.

Adus la Kiew în închisoare, i s'a cerut lui Josyf Slipyj ruperea relaţiilor cu Roma, pentru care îi dădeau Scaunul de Mitropolit al Bisericii Ortodoxe Ruse din Kiew. El a refuzat, împreună cu toţi ceilalţi episcopi şi a fost condamnat la 8 ani de lagăr.

Pe drumul martirajului său a trecut prin lagărele din Maklakowo, Wiatka, Nowosibirsk, Boimy, Krasnojarsk, Kamtschatka, Jenisseisk, Petschora, Workuta, Potma din Mordowia. Astfel şi-a suportat suferinţele, dar şi soarta Bisericii sale. Biserica Ortodoxă, mână în mână cu NKVD-ul a confiscat toate bisericile şi bunurile lor. Eparhiile, Mânăstirile şi şcolile au fost automat desfiinţate. Timpurile erau grele, iar de acum devenea cert că a fi catolic, însemna pentru comunişti o crimă.

Jumătate din cler a fost arestat, o cincime deportat, poporul ucrainian a trecut la partizanism aducând sovieticilor mari pagube materiale şi omeneşti. Orice represalii erau plătite cu contra represalii. O mică statistică făcută în "Enciclopedia ucrainiană din lagăr" arăta că trupele de NKVD şi toate trupele care au luat parte la combaterea Frontului Naţional Ucrainian, au pierdut, în perioada 9 Mai 1945 şi 1952-53, mai mulţi soldaţi şi materiale, decât în perioada războiului din momentul când primul soldat sovietic a călcat pe teritoriul Germaniei şi până la Berlin.

În lagăr, Mitropolitul a fost tot timpul supus unui regim sever, cu interogatorii nesfârşite. Martirajul său, pentru Biserica Ucrainiană, pentru fraţii şi surorile sale, credincioşii lui şi Roma, a fost şi rămâne un exemplu unic în istorie. Un asemenea martiraj a suferit şi Episcopul Ucrainian Lakota, care a fost pentru un timp la Workuta de unde, în 1951, a fost dus în lagărele din Tschita, şi după un scurt timp a fost transferat cu o destinaţie necunoscută. S'a auzit, prin 1954, în rândurile ucrainienilor că ar fi decedat prin anul 1954.

În 1953, lui Josyf Slipyj i-a expirat pedeapsa, dar în loc să fie eliberat, a primit o nouă condamnare de 5 ani, pedeapsă dată de tribunalul special OS "Troica" din Moscova. În 1958, a fost condamnat pentru a treia oară la patru ani, având deja o vârstă de 66 de ani. În 1962, a fost condamnat pe viaţă şi trimis la Mordowia, a patra condamnare primită, pentru acelaşi delict, nesupunerea faţă de sovietici. Un proverb despre lagărul Dumbravlag din Republica Mordwină spunea : "De acolo nu se mai întoarce nimeni viu, căci fiecare decedat a murit de o moarte naturală !"

Fără un pic de ruşine, NKVD-ul a încercat, în 1962, să-l întoarcă de pe drumul său. I s'a propus să fie Patriarhul Bisericii Ortodoxe din întreaga Rusie, dar el a refuzat. Sovieticii erau disperaţi şi nu mai aveau credit politic pe parchetul internaţional.

Papa Johannes XXIII-lea a intervenit din nou pentru eliberarea lui. Hruşciov a aprobat eliberarea şi astfel la 26 Ianuarie, a fost eliberat, iar la 9 Februarie a sosit la Roma, în Cetatea Veşnică.

Gestul lui Hruşciov nu trebuie privit ca un act de umanitarism, ci unul de orgoliu şi slăbiciune pentru "Cetatea Eternă" căci la Roma, el şi-a descoperit marea slăbiciune de a se lepăda de "gimnastiorca" impusă de Stalin şi a se îmbrăca elegant la renumitul croitor mondial Angelo Litrico, care îmbrăcase şi alte personalităţi marcante ca : Preşedintele Eisenhower, John Kennedy, Împăratul Hirohito, etc.etc., iar acum la urmă pe proletarul Nickita Hruşciov. "Gimnastiorca" nu mai era bună nici de şters praful de pe tronul ţarilor.

Încă dela 28 Martie 1960, în timp ce se afla în lagăr, închis, după a treia condamnare, Papa Johannes al XXIII-lea, îl făcuse Cardinal "in pectore".

După sosirea lui la Roma şi cu ajutorul Vaticanului, a întemeiat la 8 Decembrie 1963, Universitatea Catolică Ucraineană.

A murit la 7 Septembrie 1984, în vârstă de 92 de ani. Cardinalul Josyf Slipyj, a trăit şi a murit pentru Biserica Catolică Ucraineană, pentru credincioşii şi iubitul său popor, luptând fără a face compromisuri, fără a face vreo deosebire de rasă, naţionalitate sau culoare. A fost întotdeauna un exemplu prin sfaturi şi fapte, în primul rând în lupta contra ateiştilor şi contra întregului sistem totalitar-diabolic comunist-bolşevic.

Nu se poate încheia viaţa acestul "Martir" al creştinătăţii, fără a-i mulţumi pentru comportarea lui omenească, pentru care voi cita un mic pasaj din testamentul lui : "Turma mea credincioasă, după o viaţă mai lungă de 90 de ani, părăsesc această "Lume" şi mă rog "stând pe sanie" cum obişnuiau bătrânii noştri să se exprime, pentru voi şi întregul popor ucrainean al cărui fiu sunt şi pe care n'am încetat întreaga mea viaţă să-l slujesc". "Stând pe sanie" (După o veche tradiţie slavă-răsăriteană, morţii erau duşi la groapă pe o sanie).

Să-i fie ţărâna uşoară.

După ce italienii au citit cartea scrisă de paterul Leoni, nu s'au gândit oare să caute să afle adevărul despre cele întâmplate în lagărele de prizoneri de război, acolo unde prizonierii de război italieni au murit pe capete, nu pentru că li s'a aplicat un regim special, ci pentrucă nu au putut să supravieţuiască, să se adapteze climei şi condiţiilor în care se aflau ?

Sovieticii, în frunte cu Stalin, nu numai că i-au pus la muncă pe prizonerii de război, dar i-au distrus sistematic, prin mâncarea proastă şi apoi prin înfometare, prin lipsa serviciului sanitar, care în fond exista dar nu avea medicamentele necesare, în afară de cretă.

Ceea ce nu trebuie uitat este că sovieticii aveau o vastă experienţă în deţinerea oamenilor în lagăre. Cum este posibil ca tocmai grupul de prizonieri italieni să plătească cel mai greu iarna geroasă din 1943-44, când tifosul şi dizenteria au făcut ravagii ? Au urmat germanii şi celelalte grupuri de prizonieri. Stalin cu ai săi i-au distrus intenţionat prin înfometare, deoarece nu doreau să aibe prea mulţi martori oculari. Cu cât mai puţini, cu atât mai bine.

Din cauza foamei care-i chinuia, unii au început să mănânce coajă de plop, căci din alimentele lor şi aşa normate şi puţine, conducerea lagărelor fura cât putea şi vindea pe piaţa neagră. Această coajă de plop, a cărei parte internă era subţire şi zemoasă, distrugea prin sucul ei stomacul înfometat. Toate încercările medicilor sovietici care nu au vrut să se alieze crimei, nu au putut să-i ajute, căci nu aveau cu ce.

Ceilalţi se angajaseră în afaceri dubioase şi trăiau bine pe spinarea acestor nenorociţi de prizonieri, care, dacă erau acolo, erau în parte nu din vina lor, ci din cauză că marele Stalin îşi dăduse mâna cu Hitler şi aşa începuse războiul.

Italienii au plătit cu moartea a peste 17 mii de oameni, acea iarnă şi perioadă diabolică, cu clima ei nenorocită şi fără îmbrăcaminte. Tăiatul plopului la o lungime de un metru şi apoi căratul lui în spate pe un drum de 10-15 Km.zilnic şi asta pe orice anotimp, nu era un lucru uşor.

"Lemnul şi Mortul", era lozinca zilei printre prizonierii de război, permiţându-şi un "banc" care să le mai descreţească frunţile.

Dar iată şi altă ironie a soartei : Italienii din patrie i-au dat uitării pe prizonieri. Chiar Regele lor, Victor Emanuel al III-lea i-a sacrificat. De-

asemenea, acelaşi rege, l-a jertfit şi pe Mussolini. Se ştie că după războiul din Abisinia, regele i-a oferit lui Mussolini titlul de "Prinţ".

Căpitanul Sansone Stelio, un fost jurist în Ministerul de Interne italian, care a supravieţuit în lagărul din Tambow, datorită unor prieteni de alte naţionalităţi, povestea că Benito Mussolini spre a nu-l ofensa pe rege, după propunerea de înobilare, i s'a adresat cu aceste cuvinte :

"Majestate, strămoşii mei au fost ţărani şi asta, Majestate, mă onorează destul". Regele nu i-a iertat acest afront niciodată.

La 9 Ianuarie 1944, acelaşi rege l-a distins cu ordinul Annunziaţ-ilor (ce se purta pe bandă colorată la gât şi fusese înfiinţat încă din anul 1362) pe Iosif Stalin. Ceea ce caracteriza această onoare era că purtătorii acestui Ordin îşi spuneau "Vere".

Ce se întâmplase cu monarhia italiană, ca să decadă aşa de mult ? Aceleşi rege nu s'a gândit niciun minut însă că undeva în Uniunea Sovietică se aflau prizonieri de război, tocmai supuşii lui, care-l respectaseră şi îl admiraseră, rămânând pentru toată viaţa monarhişti. Mulţi dintre aceştia nu s'au mai întors niciodată în Italia. Lui Iosif Stalin cred că i-a zâmbit mustaţa la gândul că poate într'o zi şi acest rege îi va cădea în mână şi-l va pune la muncă într'o brigadă de "voluntari".

Căpitanul Sansone Stelio, după cum am aflat mai târziu şi am putut reconstitui unele date şi fapte, a încercat în anumite cercuri din Roma, unde se ţineau conferinţe, să dezvăluie adevărata imagine a ţării care se chema Uniunea Sovietică şi îşi găsise în Italia o mulţime de adepţi. Mulţi, chiar şi cei din presa Romei, l-ar fi declarat debil mintal. Asta numai fiindcă vorbea despre cele văzute şi trăite, avertizând tineretul prin desvăluirea acestui sistem diabolic.

O altă mascaradă era povestită de ofiţerii români originari din Basarabia şi Bucovina, ce nu admiteau să fie declaraţi cetăţeni sovietici, ci români, pentru a nu intra automat în plasa de păianjen a articolului 58 devenind astfel pasibili de pedepse între 10 şi 25 de ani pentru "trădare de patrie". Ei spuneau că în lagărul 188 din Tambow, în Iulie 1944, pe ziua de 7 sau 8, sovieticii au făcut o manifestaţie de simpatie pentru Franţa. Cum însă sovieticii nu fac nimic degeaba, s'a crezut că acest gest era făcut pentru a putea mai bine păşi pe parchetul saloanelor vestice.

Astfel că, 1500 de prizonieri de război din armata germană, originari din Lorena, Alsacia şi Mosela, încorporaţi la începutul anului 1942, (până la această dată au fost numai voluntari) au fost eliberaţi in corpore, fiind socotiţi în mod surprinzător cetăţeni francezi.

Toţi aceştia căzuseră prizonieri în diferite zone militare ale frontului sovieto-german. După interogatorii îndelungate în lagăre, ei hotărîseră să se despartă de grupul prizonierilor germani, considerându-se francezi, fiind contra voinţei lor înrolaţi forţat în armata germană. În acelaşi pas

de melc, sovieticii i-au triat încă-odată, poate de mai multe ori până când au rămas cei care au fost anunțați că se vor elibera, în număr de 1500 de inși.

Pe plan internațional, știrea a fost difuzată prin radio și presă fiind luate din timp legăturile directe cu guvernul generalului De Gaulle. Acesta a însărcinat pe generalul Petit, șeful Misiunii Franceze la Moscova, să-i ia în primire.

Îmbrăcați în uniforme militare sovietice noi, în coloană de marș, au părăsit blestematul de lagăr. Îmbarcarea s'a făcut în stația de cale ferată Rata, care se afla la circa 4-5 Km. de lagăr, denumită și gara "fildeșului rusesc". Denumirea o primise după imensele depozitări de lemn de plop de jur-împrejurul stației. Acest lemn fusese adus cu spinarea dela distanțe considerabile și depozitat de prizonierii de război de diferite naționalități. Astfel de depozitări se găseau lângă mai toate stațiile de căi ferate din această regiune.

Babilonul limbilor vorbite în aceste lagăre de prizonierii de război, a făcut ca soldații, chiar și o parte din ofițerii din garda de pază, să se mire cât de puternici au fost ei că au învins atât de multe națiuni, de care nici n'au auzit vreodată. Despre cunoștințele geografice și istorice ale sovieticilor, românii aveau un "banc" care trebuie neapărat povestit. Același banc a fost preluat mai târziu și de bavarezi. Se spunea că, pe o imensă câmpie, unde erau adunați prizonierii de război capturați de armata roșie, s'a prezentat un sergent cu o listă întreagă, în care erau trecute numele țărilor cu care ei erau în război. Fiecare prizonier se prezenta în fața sergentului unde își spunea naționalitatea. Sergentul făcea o linie pe hârtie în dreptul națiunii respective și arăta prizonierului direcția unde trebuia să se încoloneze; germanii cu germanii, românii cu românii, ungurii cu ungurii și așa mai departe. În acest timp veni rândul unuia, care se tot codea să se prezinte. Sergentul l-a observat și la un moment dat l-a întrebat : "Ce naționalitate ai ?" la care a răspuns scurt și cuprinzător : "Oltean". Sergentul a căutat pe listă și nu a găsit denumirea țării. A repetat întrebarea încă odată și încă de două, trei ori și mereu cu același rezultat. Enervat, sergentul i-a spus cu voce tare ca să fie auzit de toată lumea : "Noi nu am avut război cu Oltenia, deci pleacă de aici". Atâta așteptase olteanul, că s'a și cărat oltenește...

Într'o astfel de zi mizerabilă a plecat primul contigent pe care sovieticii, cu mare pompă, muzică și onoruri militare l-au predat generalului Petit. Acestuia însă nu i s'a dat posibilitatea să vorbească și cu cei rămași. La acest transport a fost detașat un singur ofițer francez, cu gradul de căpitan. Ori cât de mare ar fi fost noțiunea de fraternitate a sovieticilor, ei nu permiteau ca cineva să-și bage nasul în oala lor.

Transportul a părăsit regiunea în direcția Sud, iar din spusele celor bine informați (ca totdeuna) a luat direcția Algeria, via Irak - Levant.

Politrucii sovietici au promis oficial celor rămași, că în curând vor urma și alte transporturi. Totul a fost și a rămas numai promisiuni. Contigentul plecat a fost și ultimul în acel an.

Toamna și iarna lui 1944 au fost grele, mortalitatea a crescut rapid. Cei rămași, care se declaraseră francezi, crezând că vor părăsi mai repede regiunea și meleagurile acelea blestemate, s'au înșelat. Acum erau considerați "trădători" chiar și în rândul foștilor camarazi de arme. Cu toții au mai trebuit să aștepte ani de zile; germanii nu puteau interveni, francezii nu aveau interes, iar în posturile cheie din guvern și administrație erau comuniști sau simpatizanții lor. Până la urmă, au mai murit o mulțime și foarte puțini au supraviețuit.

Poate contigentul format din loreni, alsacieni și cei din Mosela, au fost duși în Franța, ca să-i combată pe germani, foștii lor camarazi de arme. Soarta și iarăși soarta juca oamenilor festele ei. Ce nu face omul pentru a-și salva viața ! Germanii îi recrutaseră, considerându-i germani, în armata lor. Acum plecau de bună voie în cealaltă armată sau fugeau de frica morții și a dragostei sovietice sub care trăiseră !

Sovieticii au știut mereu să se aranjeze, arătând prin prezența lor, oriunde, sau când era cazul, dragostea lor pentru pace și tovărășia lor față de alte popoare.

O dovadă a dragostei sovietice față de Franța și a tot ce este francez, a dat-o fostul director general al comerțului din URSS, Polanski de origină evreu din Moscova, în vara anului 1955 în lagărul nr.11 din Jawas-Potma.

După eliberarea Franței și terminarea celui de al doilea război mondial, în 1945, Polanski a primit misiunea să conducă un transport de 400 vagoane cu cereale, din care majoritatea erau încărcate cu grâu.

Era un ajutor frățesc din partea partidului comunist sovietic, pentru tovarășii partidului comunist francez. Cum însă comuniștii francezi nu au avut un cuvânt de spus în politica internă și cu atât mai mult în cea externă, pe parcurs, Polanski a fost informat că acest cadou, cum ar spune unii, urma să fie predat mișcării de rezistență franceze, din partea rezistenței partizanilor sovietici.

Sovieticii și-au dat seama că partidul comunist francez, care își făcuse o mare propagandă cu banii Moscovei, nu reprezenta rezistența franceză.

În rezistența franceză se adunase toată suflarea Franței din toate partidele și organizațiile existente, iar drept simbol aveau numai "Franța". Comuniștii jucaseră rolul, dar în marea massă a tineretului francez ei nu prinseseră rădăcini, așa cum nici în timpul rezistenței nu avuseseră conducerea supremă. Restul sunt numai povești. Ei vroiau și speraseră că, cu timpul, vor putea controla întreaga mișcare, înscenând-o în propagandă ca un mit al partizanatului sovietic. Chiar acesta, după cum se știe, a fost opera serviciului NKVD și nicidecum o revoltă populară, cum și-au prezentat-o pe piața mondială. Acest partizanat, nici

nu putea prinde rădăcini în spatele frontului german-aliat, dacă aceştia nu ar fi făcut greşeli politice capitale. Populaţia, chiar şi tineretul îşi dăduseră seama ce înseamnă libertatea, pe care o primiseră la scurt timp din partea eliberatorilor. Deci, experţii sovietici care realizaseră aceasta încercau să intre în horă cu altă melodie.

Trebuie adăugat că aceste cereale erau gata ambalate în saci de mătase naturală, iar ordinul era că niciun sac nu trebuie restituit. Francezii şi franţuzoaicele trebuiau să vadă şi să se convingă că în URSS există aşa de multă mătase naturală încât se întrebuinţează şi la ambalaj.

Această operaţiune de subminare împreună cu gestul şi slăbiciunile populare, puteau distruge mai mult decât se putea face prin lovituri de tun.

După câtiva ani sovieticii au repetat operaţiunea, dar în mai mare şi cu tam-tam, însă nu cu vagoanele ci cu vapoarele, prin portul francez din Mediterana, Marsilia. Sacii de mătase jucară şi de astă dată rolul prevăzut şi încă foarte bine, căci comuniştii francezi nu fuseseră până atunci băgaţi în seamă de popor.

Polanski, avea un fiu, corespondent al Agenţiei TASS la Belgrad, în Jugoslavia, care s'a grăbit să rămână în Vest, în momentul când Tito a schimbat macazul întorcând foaia şi spatele tovarăşilor din Kremlin.

Drept represalii pentru fuga fiului din lagărul socialist şi ruşinea adusă statului sovietic, tatăl a fost destituit din funcţia avută, arestat şi condamnat la numai 15 ani de lagăr de muncă. Vina lui în acuzarea procurorului era că nu şi-a educat bine copilul în spiritul sovietic-comunist.

În lagărul din Jawas unde îl întâlnisem, lucra la fabrica de mobilă, în secţia de scaune şi era bun prieten cu inginerul român Alionte Tudor care îl ajutase să poată lucra în această secţie şi nu într'o brigadă afară unde dacă nu era umed, era frig. Un alt prieten pe care-l avea era polonezul Targawezki, născut în 1888 în Rowno, cu o condamnare de 10 ani lagăr şi cinci ani domiciliu forţat, şi care fusese transferat de curând din lagărul nr.5 Potma, al cărui comandant era căpitanul Nowikow.

După povestirile lui, în lagărul nr.5 se afla o secţie în care se confecţiona încălţăminte specială, un fel de opinci, împletite din "rafie" - coajă de tei. Încălţămintea nu era numai pentru deţinuţi, ci şi pentru populaţia civilă, fiind foarte căutată din cauză că nu se găsea altceva de încălţat sau de cumpărat.

În aceste lagăre, din Dubravlag, în timpul războiului se confecţionau lăzile pentru muniţii, fiind mai privilegiaţi, decât alte lagăre de muncă, prin alimentaţie suplimentară.

Americanii au trimes alimente de tot felul pentru armată şi populaţia civilă, ce lucra pe front, categorie în care intrau şi aceste lagăre cu deţinuţii lor.

Printre ambalajele ce se mai puteau vedea şi în anul 1955 prin lagăre, erau cutiile de lapte praf, praf de ouă, dar mai ales cutiile de conserve pe care era scris în limba rusă "Tuşonca".

Din acest ambalaj metalic, care era foarte căutat chiar şi 10 ani după terminarea războiului, specialiştii confecţionaseră tot felul de obiecte casnice, pe care se mai putea citi "Made in USA". Indiferent că obiectul era o găleată, făraş, tavă de copt, tavă de servit, ghiveci de flori, oamenii ştiau pentru fiecare în parte să povestească câte ceva, mai ales de timpurile fericite şi bune. Acum, în 1955, erau gata să plătească o avere pentru cutia de tablă plină cu ceai pe care un deţinut străin o primise de acasă. Nu ceaiul îi interesa, ci cutia cu frumoase ornamente, mai ales cele care proveneau din Ceylon.

Odată cu sfârşitul anului 1954, după greva din Workuta, autorităţile sovietice intraseră în derută cu deţinuţii străini. Ei singuri desconspiraseră existenţa a mii de deţinuţi de origină străină, odată cu acceptarea şi aprobarea de-a scrie scrisori. Desigur că puteau de-acum încolo fi din ce în ce mai şantajaţi de aceşti străini, mai ales germani, care îşi găsiseră acel "EU", pierdut în 1945.

La Workuta a fost lansată o chemare la sabotaj conştient şi chiar la refuzul lucrului, indiferent de consecinţe, pentru a forţa transferul în patrie, după cum le fusese promis în urma "Grevei dela Workuta" din 1953. Chemarea a fost lansată înaintea Crăciunului 1954, şi a făcut ca o mare parte din deţinuţii germani să refuze de pe o zi pe alta de a mai merge la lucru. Preferau să fie închişi în "Bur" cu o felie de pâine şi o cană de apă, decât să continue să mai lucreze. Această nouă formă de protest a dus la tulburări între deţinuţii sovietici care în fond susţineau acţiunile străinilor, prin care ei aveau numai de câştigat, faţă de NKVD. Deţinuţii sovietici, începură sistematic să saboteze anumite sectoare din industria carboniferă, dar în special transportul, evitând accidentele.

Asupra acestei perioade voi reveni în alta lucrare şi la timpul cuvenit.

Odată cu concentrarea deţinuţilor străini în lagărele de muncă din Dumbravlag, fusese reţinut numai personalul strict necesar acelor obiective industriale de care era legat fiecare lagăr. În majoritatea lor aceste lagăre erau înglobate în industria de confecţionare de mobilă pentru care cei veniţi din diferitele lagăre polare nu aveau cunoştiinţe tehnice.

Străinii, dacă acceptau să intre în producţie, o făceau în speranţa că în curând vor pleca spre patrie, lucru ce i-a îndemnat la început să nu se alăture acţiunii de sabotaj. Sovieticii cunoşteau acest pericol şi de aceea lansaseră, prin plasa informatorilor, zvonul că în curând va începe reîntoarcerea acasă. Poşta şi legăturile cu cei dragi, decurgea fără prea mari dificultăţi. Clima era mai primitoare decât în nord, chiar dacă se afla într'o regiune mlăştinoasă, şi mulţi gândeau că în fond această perioadă nu va dura prea mult.

Deci din vechiul contigent fuseseră reținuți brigadierii, maiștrii specialiști și contigentul de invalizi pe care trebuia să-i aibe fiecare lagăr. Pentru bărânii care nu mai aveau speranță să-și poată termina pedeapsa primită, exista un azil unde își petreceau ultimile zile din viață. Majorității dintre ei li se prelungiseră condamnările, automat din Moscova, și nu mai aveau voie să fie eliberați, căci nu mai aveau unde se duce, după 30 de ani petrecuți în lagăr. Afară puteau să producă numai discordie și să reînvieze anumite sentimente, nedorite de NKVD.

Astfel am cunoscut un grup de foști ofițeri din armata roșie, care fuseseră băgați în mașinăria NKVD-ului în perioada curățeniei militare din anii 1937-38. Fuseseră arestați, dece nici ei nu știau ; se vorbea de un complot contra lui Stalin și mai multe mii de ofițeri fuseseră împușcați sau băgați în lagărele de muncă forțată, ca și cunoștințele mele, care primiseră numai câte 20 de ani. Acum așteptau ca zilele să treacă și, poate dacă li se mai calculează câteva surplusuri, să poată fi în curând eliberați, chiar înainte de termen. Erau copiii stepelor din Cuban și de pe Don, considerându-se cazaci și nu ruși, trăgându-se din vechi familii de hatmani cunoscuți în istoria poporului lor. De ai lor sau de familie nu mai știau nimic, nici nu încercaseră vreodată să afle cu toată durerea sufletească. Rupseseră aceste legături, spre a nu deschide răni noi și spre a nu periclita situația familiei și a copiilor care poate supraviețuiseră.

Astfel că împreună cu noii mei cunoscuți, Mișa Graciov, Storajuc, Jașcenco și Timohin și românul Alionte Tudor, ne adunam să ne mai povestim fiecare din viața noastră. Desigur că era greu să-ți dezvălui amintirile care îți provocau uneori chiar coșmaruri. Le făcea o mare plăcere când le povesteam din sbuciumata mea viață tânără și de timpurile petrecute în Franța și la americani.

Ei îi cunoșteau pe americani numai din puținele romane ce erau în bibliotecile lagărului dar cel mai bine din ajutorul material alimentar din care se înfruptaseră și ei ca deținuți ce lucrau pe front. Povestirile lor erau amintiri, de multe ori atât de zguduitoare încât abia acum își dădeau seama prin ce soartă și aventură trecuseră. Acelea au fost timpuri bune, rău a fost abia după aceia, când americanii nu le-au mai livrat nimic, iar sovieticii nu aveau decât deținuți, păduchi și sărăcie, cum obșnuiau adesea să spună.

Odată cu terminarea războiului au încetat și lucrările dar și aprovizionarea cu alimente suplimentare, iar ceea ce rămăsese dispăruse de mult pe piața neagră. Locul prafului de ouă, al celui de lapte și al tușoncei grase și gustoase, îl luaseră boabele de secară, ovăz, mei și câteodată grâu. Necojite, nezdrobite, așa cum fuseseră adunate și primite, luau direct drumul cazanului de unde se întorceau sub formă de "cașă", umplând burțile înfometate. Foamea și chiorăitul mațelor din burta goală, îi făceau pe acești nenorociți să-și mămânce pe nemestecate

"cașa", iar după o scurtă plimbare prin stomac, boabele întregi ajungeau pe cel mai scurt drum în W.C. Disenteria începuse să facă ravagii, foamea era cumplită și nu fiecare o putea suporta. Asta era o cauză a marii mortalități într'o perioadă când se credea că obstacolul cel mai greu fusese depășit. Unora, care doreau cu orice preț să supraviețuiască (cine nu dorea ! spuneau ei râzând), le-a venit ideia că dacă s'ar spăla fecalele în care se aflau încă o mulțime de boabe întregi, ele ar putea fi refolosite. Au făcut-o cu ajutorul cutiilor de "Tușoncă" : o gaură în fundul conservei, apa curgea pe jos, și se spăla la fel cum făceau căutătorii de aur din Alaska, pe care îi văzuseră în unele filme. După spălare erau uscate, sortate, strivite sau măcinate între două pietre și luau drumul bucătăriei "Chinezești", unde se pregătea fiertura dorită. Aceasta este doar o mică istorie adevărată, o încercare de supraviețuire cauzată de foametea din țara făgăduinței și a fericirilor comunist-bolșevice.

CAPITOLUL XII

O MICĂ SOCOTEALĂ ÎN AMINTIREA LOR

Motto: The rest is silence.(engl)

Sovieticii erau victorioşii dela Berlin, învingătorii din Europa de Răsărit şi numai aşa deveniseră peste noapte o putere mondială.

Tot peste noapte băgaseră groaza în fiecare familie, lăsaseră foamete şi moarte în urma lor, lacrimi şi suspine, furturi şi violuri, închisori şi lagăre, teroare şi desconsiderare cu ajutorul poliţiei şi a Partidului.

Trecuseră ani dela terminarea războiului, bărbaţii şi fii nu se întorseseră încă din lagărele de pe întinsa Golgotă răsăriteană, unde vegetau ; nu li se dădea drumul. Morţii nu-şi găseau liniştea, erau mereu rechemaţi să fie martorii sistemului totalitar nazist. Au trecut anii şi sunt încă mereu rechemaţi. Dar vor fi odată chemaţi şi acei morţi, de zeci de ori mai mulţi, să depună şi ei mărturie despre Golgota Răsăriteană ?

Diplomaţia Occidentală şi cea din Naţiunile Unite a aplaudat şi a acceptat declaraţia oficială a guvernului sovietic din 21 Aprilie 1950 şi pe cea din 4 Mai 1950 (publicată în presă la 5 Mai 1950), în care se menţiona că ultimii prizonieri de război fuseseră repatriaţi. Câtă umanitate din partea sovietelor, pentru care nu se găsea destulă cerneală de scris !

Pentru a-şi acoperi crimele, sovieticii anunţaseră că au şi excepţii şi că mai rămăseseră unii închişi, dar aceştia fuseseră condamnaţi pentru crime de război, iar cifra lor era dată ca fiind de 120.000. Nu se preciza de ce naţionalitate şi câţi erau din fiecare ţară. Cifra arăta suma globală a celor care combătuseră şi luptaseră contra Uniunii Sovietice.

Ce va trebui cercetat în viitor de către istorici, sunt ordinele şi comunicatele de zi ale armatei roşii, calcularea prizonieilor capturaţi până la sfârşitul războiului. Abia atunci vom putea verifica dacă sovieticii au spus adevărul. Prin scăderea celor repatriaţi se va şti exact cifra morţilor în lagărele lor, în timpul războiului şi după război, în timp de pace. În cifra de aproape 7 milioane de prizonieri capturaţi, până în Mai 1945, nu sunt amintiţi prizonierii japonezi, care vor deveni o grupă aparte, începând cu ziua de 8 August 1945.

Sovieticii dau cifra prizonierilor japonezi, militari şi civili : 1.700.000, din care, după datele sovietice din August 1948, sovieticii repatriaseră 776.389 de inşi. În acelaşi timp ei anunţau că în captivitate se mai află 568.000, ceeace făcea la un loc 1.344.389 de japonezi.

Confruntată cu datele sovieticilor din 1945, lipsesc la apel
japonezi. Deci în perioada de numai trei ani după terminarea r
şi în timp de pace, au murit anual 40.537 de soldaţi japonezi,
lună în fericita Uniune Sovietică, de unde rezultă circa 112 mor

În Iulie 1951, guvernul japonez a dat un comunicat în care a
în captivitatea sovietică au murit în jur de 234.000 de japonez
Adăugaţi la cei repatriaţi la această dată, mai lipseau la a
statistică circa 340-400.000. Deci se puteau stabili cu exactita
celor căzuţi prizonieri la sovietici, iar scăzând şi comparând
oficiale sovietice, aceşti oameni lipseau. Unde erau ? Ce se în
cu ei ?

Japonezii muriseră în captivitate într'o perioadă după războ
de pace, în care captivitate ei se duseseră numai după ce
ordinul Împăratului Hirohito. Ce s'ar fi întâmplat cu ei dacă ar
captivitate în timpul războiului alături de germani şi alt
europene ? Sovieticii i-ar fi decimat sistematic până la unul.

Datele sovietice ne sunt cele mai bune dovezi în acuzarea
facem. Din Iunie 1941 şi până în Mai 1945, la sfârşitul r
sovieticii avuseseră aproape 7.000.000 de prizonieri din toate
care luptau contra lor. Putem reduce cifra la jumătate, adică 3,
de prizonieri considerând restul ca morţi în perioada evenim
deci ne putând fi luaţi în evidenţă.

Cei ce-au rămas au fost buni pentru statistici. Mai su
mulţime lipsă la apel, mai ales dintre cei care erau în viaţă
războiului. Ultima lor speranţă de-a ajunge acasă, într'o lum
le-a fost luată, căci sovieticii i-au nimicit sistematic băg
gropile comune.

Astăzi, după 40 de ani, încă mai sunt mulţi care la sfârşitul
şi-au făcut auzite glasurile şi după aceea au amuţit com
întrebat şi întrebăm, unde sunt şi ce s'a întâmplat cu ei ? Acu
s'a terminat războiul şi e timp de pace, întrebăm din nou :
îngropaţi şi care a fost numele lor ?

Lipsurile la apel sunt mari, prea mari pentru a fi adevărat c
de moarte bună, căci iată lipsurile pe naţiuni : germani -
japonezi - 340-400.000 ; unguri - 200.000 ; români -
italieni - 63.250 ; austrieci - 5.000 ; spanioli - între 5 şi 8 n
- 7-800 ; olandezi peste 200 ; valoni şi flamanzi între 7
între 5 şi 600 alţii, cu cifre mai mici. În aceste cifre nu sun
cei 120 de mii pe care sovieticii îi reţinuseră oficial, co
"criminali de război", fiind condamnaţi ca atare.

Deasemenea nu sunt încadraţi miile de civili arestaţi, d
Uniunea Sovietică în ultimile zile ale războiului, sau im
război.

Incepem cu germanii, arestaţi din Mai 1945 până în Martie 1950 şi deportaţi. O a doua fază este perioada Martie 1950 - Iunie 1955, la care trebuiesc adăugaţi toţi cei de origină germană deportaţi din România în Ianuarie 1945, din Ungaria în Februarie 1945 , din Jugoslavia, Cehoslovacia, Polonia şi Prusia Orientală. Toţi aceştia au fost deportaţi fără să fie trecuţi undeva, într'o evidenţă sau statistică, în afară de cei din România. Unde sunt străinii arestaţi şi deportaţi din ţările ocupate de trupele sovietice ca : francezi, austrieci, englezi, americani, norvegieni, suedezi, danezi, elveţieni, jugoslavi, chinezi, coreieni, vietnamezi, etc. etc.

Morţii aceştia ridică degetul din mormintele lor comune şi, împreună cu cetăţenii sovietici, acuză de pe întinsa Golgotă Răsăriteană.

La unguri şi români această perioadă de deportare trebuie împărţită în două faze, în care nu intră teritoriile Basarabia şi Bucovina de Nord şi nici Ungaria carpatică. Ungaria şi România au avut un Tratat de Pace, pe care l-au semnat toţi învingătorii în Februarie 1947. Deci o primă perioadă 1944 - 1947 şi a doua perioadă 1947 - 1955, după cazurile cunoscute.

In problema germană, există şi o altă grupă care deasema nu este trecută în nici o evidenţă şi de aceea nu li se cunosc datele, este vorba de femeile şi copii germani care în timpul retragerii au fost prinşi din urmă de tăvălugul sovietic, desprinşi de grupurile lor sau găsiţi rătăcind disperaţi de groaza morţii. Unele au fost folosite la început ca dame de consumaţie, după care au fost deportate şi concentrate în lagărele de muncă forţată de aşazisă reconstrucţie din regiunea Dnieperpetrovsk şi Dombas. Aici au fost întâlnite în lagăre de către femeile de origină germană din România, în perioada anilor 1945-1947. Majoritatea erau din părţile Prusiei şi Pomeraniei, dat foarte multe şi din Silezia, regiunea Gleiwitz, Kattowitz, Oppeln, pentru care erau poreclite şi "pierune", de către cele din Transilvania. Copiii le fuseseră luaţi şi niciodată nu au mai primit vreo veste dela ei. Cei din Transilvania şi Banatul românesc au fost în parte (după Martie-Aprilie 1949), retrimeşi în România, alţii, automat, direct în Germania. Au fost şi bărbaţi, care nu participaseră la război, fiind infirmi sau necorespunzători cererilor armatei, care deasemenea se aflau în aceste lagăre, unii din ei erau chiar din Berlin. Voi reveni la această temă.

Inţelegerea dela Potsdam nu a adus nimic nou, numai confuzie şi învinuiri ulterioare, care sunt şi astăzi susţinute, chiar şi după 40 de ani.

După atâţia ani dela sfârşitul războiului, aceiaşi aliaţi nu au găsit (poate nici nu vor) modalitatea unui "Tratat de Pace" şi nu admit anularea anumitor "decrete" date de ei, chiar şi după ce această Germanie (azi două Germanii), se poate considera ocupată. Există în realitate două

guverne dar "decretele" date de învingători cu 40 de ani în urmă, au rămas.

Astfel că, în diferite formulare oficiale din Republica Federală Germania, Republica Democrată Germană, România, Ungaria, Polonia, Cehoslovacia, Bulgaria, Austria ca şi în Uniunea Sovietică, precum şi în toate formularele pentru paşapoarte sau vize de intrare, există aceiaşi întrebare oficială : "Unde aţi fost la data de 1 Septembrie 1939 ?"

Aliaţii trebuie să ştie că punând această "întrebare", milioane de oameni s'au simţit şi se simt desconsideraţi de către cei ce au făcut "decretul". Această formulare nu este altceva decât o afacere murdară de mahala şi împotriva umanităţii. Iată ce ar trebui să ştie cei ce-au formulat-o dacă se consideră sau se vor considera vreodată "oameni" şi "umanitari".

O crimă şi mai mare a fost însă faptul că oamenii erau consideraţi neoameni, iar pe deasupra, desbrăcându-i forţat de cetăţenia şi naţionalitatea lor, au putut fi condamnaţi ca "trădători de patrie" după legile lor.

Cel mai bun exemplu îl avem cu diplomaţia sovietică, unde se practică această metodă, învinuindu-i pe germanii lui Hitler de rasism, în timp ce ei, care şi-au dat mâna cu el şi împreună au împărţit lumea, fac sub privirile binevoitoare ale Parisului, Londrei şi Washingtonului, acelaşi lucru, cu o mică diferenţă, unii au fost învinşi şi au dispărut, în timp ce ei există după ce au făcut şi mai fac în continuare.

Cum pot fi consideraţi toţi cei din teritoriile poloneze de răsărit, care la 1 Septembrie 1939, erau cetăţeni polonezi, chiar dacă aceste teritorii fuseseră împărţite frăţeşte între Hitler şi Stalin ? Cum trebuiesc consideraţi, după decretul dat de ei, sau la care au participat şi ei, drept "cetăţeni străini" şi nu consideraţi cetăţeni sovietici ca şi urmaşii lor ? In aceeaşi categorie se pot adăuga cetăţenii Prusiei Orientale. Unii vor obiecta cu argumentul că acest teritoriu este numai sub administraţie sovietică până la semnarea unui Tratat de Pace. Trebuie adăugat însă că imediat după 1945, sovieticii au deportat populaţia autohtonă, confiscându-le acestor cetăţeni întreaga avere şi inventarul gospodăriilor., pe motivul că de-acum sunt cetăţeni sovietici. In locul lor au adus şi colonizat ruşi, rusificând aceste teritorii istorice germane. Resturi din cei deportaţi se găseau în cea mai cruntă mizerie şi sărăcie, în coloniile din pădurile regiunii Jarkusk şi Jenisei.

Polonezii, care au ţinut la naţionalitatea lor din primul contact cu sovieticii, au fost deportaţi sau băgaţi în lagăre, unde i-am găsit răspândiţi ca frunza şi iarba în Republica Komii SSR, între Kotlas şi Workuta. Alţii, după informaţiile ulterioare, se aflau în regiunea Perm, Swerdlowsk, ca şi în întreaga Siberie. Numai acei ce au scăpat de deportare, care inspiraţi de cunoştinţele avute sau din instinct, s'au

declarat dela bun început "ruși" au scăpat spunând că ar fi fost polonezi forțat.

În aceiași categorie îi putem încadra pe toți locuitorii din țările Baltice, Basarabia, Bucovina de Nord, Carelo-Fină, Galiția, ca teritorii rupte sau luate cu japca dela țările lor. Aceste teritorii arată la ora actuală o rusificare impusă care a ajuns la 50% din populație, în timp ce propria populație este bătută de vânt pe întinsele stepe rusești.

Sovieticii trebuiesc constrânși să dea cărțile pe față, să arate ce s'a întâmplat cu această massă de oameni, iar dacă va fi nevoie să li se intenteze un al doilea proces Nürnberg, unde vor fi nevoiți să vorbească. Să fie condamnați după legile lor, iar judecătorii selecționați dintre judecătorii lor. Aceștia vor face mai multă dreptate decât oricare judecător occidental.

Cifra exactă a celor deportați, răpiți, asasinați și omorîți sistematic nu se va afla niciodată. Sovieticii dau statistici despre victoriile lor în câmpul muncii, care sunt umflate ca niște baloane, ce se sparg dacă începi să le verifici. Despre morți și sclavii moderni știu numai Cel de Sus și NKVD-ul. Ei au numai o singură statistică, cea a morților lor, despre care vorbesc de câte ori le aduce avantaje politice sau economice. Nu vorbesc și nu vor vorbi niciodată despre cei pe care ei i-au omorît sau despre morții învinșilor care sunt îngropați pe tot întinsul țării lor.

Ce mai trebuie spus, ca să nu se facă confuzie, este că toți acei care au fost predați de către aliați după război și asasinați de ruși, intră automat în crimele făcute de germani și aliații acestora. Tot în această statistică intră și toate execuțiile efectuate în toate localitățile eliberate și execuțiile efectuate în localitățile eliberate și executarea a așa zișilor colaboratori, majoritatea absolut nevinovați, poate numai că se bucuraseră și îi consideraseră pe germani drept eliberatorii lor.

Ziua cea mare nu este departe și atunci ei și familiile lor vor răspunde de fiecare mort, de fiecare victimă, așa cum și naziștii au trebuit să răspundă pentru faptele lor.

Nu de mult, în fața unei comisii senatoriale a USA-ului un cunoscut rabin a declarat că peste 3,5 milioane de evrei ar fi fost asasinați în lagărele sovietice. Eu consider justă această cifră, dar nu trebuie uitat și de aceia este bine de amintit tocmai acum că matadorii din NKVD și Justiția Sovietică erau în majoritatea lor evrei, precum și o mare parte dintre politrucii lagărelor de regim și cele strategice. Și o altă întrebare trebuie pusă : această cifră ar trebui scăzută sau încadrată în cifra morților în perioada celui de al doilea Război Mondial ?

"Libertatea omului este cel mai valoros lucru, când nu o are". Este fraza formulată de Dr. Konrad Adenauer, Cancelarul Republicii Federale Germania, în fața unei delegații de foști deținuți politici germani din lagărul comunist, și el a continuat :

"Partea opusă a comunismului este libertatea. Libertatea este și rămâne cea mai prețioasă avuție a omului. Dar libertatea este în primejdie în lumea aceasta, implicit pentru noi germanii. La 17 milioane de germani le-a fost luată libertatea".

Istoricii vor avea de lucru, căci istoria trebuie scrisă !

Totuși, acești istorici ai viitorului trebuie să țină seama și de faptul că tocmai Uniunea Sovietică, cu politica ei totalitară, și-a impus sistemul terorist prin metode primitive la început, modernizându-le substanțial cu timpul.

În prima perioadă putem încadra execuțiile individuale sau în massă, drept urmare a confruntării directe cu opoziția care trebuia îndepărtată cu orice preț. Frica și foamea le-au fost aliații.

Modernizarea delicată și noua lor tactică a fost distrugerea păturii intelectuale. Să luăm drept exemplu micile țări baltice, unde, din întreaga lor intelectualitate, au scăpat numai cei ce s'au putut adăposti din timp în străinătate, restul a fost distrus sistematic în lagărele de regim. Cei rămași erau numai pleava societății baltice, care sperau că prin colaborare își pot salva viața, dar nu și onoarea lor și a strămoșilor lor. Toate aceste trei țări mici, deși nevinovate, au avut cele mai mari pierderi de oameni.

Polonezii au pierdut întreaga intelectualitate militară căzută în mâna sovieticilor și asasinată în parte în pădurea Katyn, alții au murit în lagărele în care au fost băgați în prima iarnă 1939-40, de frig, foame și din cauza îmbrăcămintei de vară cu care căzuseră prizonieri, iar sovieticii nu s'au grăbit să le dea ceva, căci singuri nu aveau cu ce se îmbrăca. Dacă aruncăm o privire în statisticile oficiale poloneze, putem trage concluzia că din cei peste 1,8 milioane de deportați în prima etapă din Polonia, peste 500.000 au murit de foame, frig și boli în timpul transportului.

Supraviețuitorii au ajuns în regiunea dintre Kotlas și Workuta sub Cercul Polar, de-alungul Căii ferate pe care polonezii împreună cu alții, din diferite regiuni și națiuni au construit-o și au fost îngropați de-alungul traseului sau sub traversele căii ferate.

Norocul polonezilor a fost că o mare parte din intelectualitatea lor s'au refugiat prin Ungaria și România, scăpând de nimicirea totală, ceeace nu a fost soarta intelectualității țărilor baltice.

O nouă pătură intelectuală s'a format cu greu, dar este contaminată de microbul injectat al marxismului comunist. Intelectuali pot fi numai acei ce colaborează cu NKVD-ul, fără ajutorul lor nu există avansare și nici educație. Același lucru l-au făcut și în lagărele de prizonieri de război, în cadrul diferitelor naționalități. Aici au trecut sistematic la distrugerea intelectualității generale și militare, prin diverse metode aplicate și din păcate de multe ori cu succes. Cel mai puțin succes l-au avut în rândul japonezilor. Cu aceștia au avut sovieticii multă bătaie de cap, căci le

erau superiori din toate punctele de vedere. Chiar şi cel mai inferior grad militar nu cunoştea frica de inamic. Ei ştiau să dispreţuiască moartea dacă orgoliul lor naţional era câtuşi de puţin ştirbit.

Pentru a evita confruntările directe cu această grupă solidară, care nu ţinea cont de nimeni, în afară de superiorii lor, NKVD-iştii au găsit că metoda cea mai bună este destrămarea lor din massa solidară. Eşecurile diplomatice, tipice marxist-comuniste, ale ofiţerilor de NKVD, nu s'au lăsat aşteptate.

Sovieticii au început destrămarea transferându-i în diferite regiuni, în grupuri de 8-10, maximum 15 într'un transport. Majoritatea acestor transporturi au fost trecute în partea europeană, înspre Nord, adică Kotlas-Workuta sau Nord-Est, Perm-Urali. Toate făceau tranzitul obligatoriu prin lagărul de tranzit Peresilka, din Kirow. În Decembrie şi Ianuarie 1946-1947, foarte mulţi martori oculari care au trecut prin acest lagăr, au declarat că erau pline de japonezi. Majoritatea lor au fost la început ofiţeri superiori având cu toţii o condamnare de 10 sau 20 de ani. Ei veneau din Extremul-Orient-Siberian, iar cea mai mare parte erau deja bolnavi de TBC, dizenterie, însă cei mai mulţi de scorbut şi distrofie.

Această metodă de transportare dintr'un loc în altul pe distanţe mari şi în regiuni cu climă diferită urmărea distrugerea morală şi psihică a individului precum şi distrugerea personalităţii lui. O metodă diabolică, cu care au distrus în cursul anilor milioane de oameni.

În lagărul nr.2 din Workuta, printre cei peste 15 japonezi găsiţi de mine în anii 1950-51, erau şi Maiorul Mun - aşa îi ziceam noi, căci numele lui adevărat era greu de pronunţat - Suziki şi Szakei Heita, ultimii doi din Tokio. Szakei Heita era masor şi lucra în lagăr la "ambulatoriu", iar Suziki lucra la baie cu românul Verdeş.

În Ozerlag, între Taischet şi Zaiarsk, unde se aflau mai multe lagăre speciale de construcţii de căi ferate, cu numerile 4, 5 şi 7, au fost concentraţi majoritatea dintre prizonierii de război japonezi deţinuţi şi condamnaţi. Aceştia făcuseră parte din trupele de geniu specializate în construcţii de căi ferate, poduri şi viaducte. Fuseseră special aleşi din toate lagărele şi sortaţi printr'o comisie medicală, care i-a ales pe cei mai sănătoşi dintre toţi, adică pe cei cu o construcţie fizică mai acceptabilă.

În Jarkuskaija Oblâst, la nord de Jarkusk, în apropierea localităţii Wihorowka, unde se afla un mare combinat de mobilă, se aflau lagărele speciale pentru străini nr.283 şi 284, în care se găseau încă în 1968, germani, spanioli, români, italieni şi o grupă de foşti conducători de partizani ucrainieni, izolaţi de grupul de străini. Printre deţinuţii germani erau şi o parte dintre specialiştii care lucraseră în cadrul rachetelor sau ceva ce era legat de această ramură. Lângă lagărele lor,

prin apropiere, se aflau mai multe lagăre speciale cu japonezi, care au fost transferaţi la începutul anilor 60, înspre lagărele de pe Jenisei.

La răsărit de Jarkusk, în stânga căii ferate Transiberiene, existau izolaţi foarte mulţi chinezi, care executaseră în mare măsură fiecare una sau două condamnări în lagărele de "58", adică politici. Majoritatea erau foşti comunişti, refugiaţi şi care ceruseră sau căutaseră scăparea în URSS, sperând să capete azil politic.

În altă regiune, în lagărul pentru străini, nr.5 din Leplei-Potma, din Dumbravlag, în anul 1963 se găsea japonezul Namura, un pescar din insula Hokaido, condamnat la 10 ani pentru spionaj. El fusese arestat în apele teritoriale sovietice, unde fusese dus de valurile mării după o furtună violentă. Rămăsese singurul supravieţuitor din echipaj.

În închisoarea din Kirow, în toamna anului 1946, se afla coreianul Kim, un tânăr de 16 ani cu o condamnare de 15 ani pentru spionaj. Era foarte bolnav şi un timp îndelungat a fost reţinut în spitalul închisorii, datorită unor medici evrei şi baltici, care l-au tratat omeneşte. Prin 1951 se afla la Workuta.

În aceiaşi perioadă au mai trecut prin lagărul de tranzit din Kirow, odată cu japonezii, sute de coreeni. Pe puţini dintre ei i-am găsit la Workuta, unii chiar în lagărul nr.2, alţii au fost împrăştiaţi în regiunea Perm, Ural înspre Sud, ori răspândiţi în Peschorlag. Aceşti ani au fost, după cum spuneau ei, începutul de distrugere a rasei galbene. Ei traversaseră toată Siberia şi ajunseseră pe meleagurile blestemate ale Nordului Polar European, de unde şi-au lansat strigătul lor disperat, în speranţa că cineva dintre Zeii lor avea să-i audă şi să le dea puterea de a supravieţui, căci din partea sovieticilor numai moartea îi putea aştepta.

Falşitatea cu care sovieticii îşi scriu propria istorie, o putem demasca din următorul extras :

Generalul Leonid Alexandrovisch Goworow, născut la 10 (22) Februarie 1897, în comuna Butârki, raionul Kirow, a fost arestat în anul 1941, imediat după începerea războiului germano-sovietic. Închis în lagărul din Uhta-Uhta din Ijim-lag, a ajuns brigadierul unei brigăzi de invalizi, care fabricau linguri din lemn de plop. În 1942, a fost eliberat, pedeapsa anulându-se din ordinul lui Stalin personal şi trimes pe front. În 1944 a fost făcut Mareşal, iar la 27 Ianuarie 1945, "Erou al Uniunii Sovietice".

În "Enciclopedia Sovietică" nr.6, din 1971, pagina 622/grupa 1852 această perioadă este menţionată cu date false, şi este intitulată negru pe alb "Frontul de Rezervă". Aşa se scrie istoria în URSS.

Am scris despre morţi şi vii, dar şi despre cei care au avut norocul să supravieţuiască şi al căror strigăt nu a fost încă auzit. Ce nu am scris, dar vreau să scriu, este cum se făcea constatarea morţii unui ins ca să primească dreptul de a fi aruncat în groapă. Pentru verificare, NKVD-ul

aplica diferite metode locale, desigur înaintate în tehnică, iar pentru procedura obligatorie nu exista o directivă generală.

În Dubravlag, din Republica Mordwină, până în anul 1951, mortului i se aplica o lovitură de topor în cap. Craniul se despica în două. Astfel se constata că mortul este într'adevăr mort şi nu putea în niciun caz să simuleze moartea şi să poată evada pe această cale. Soldatul din gardă, (Wahtă), după ultima verificare, intra în clădirea corpului de gardă şi scria pe un bilet "S'a făcut verificarea conform instrucţiunilor", după care cei din comandoul de gropari puteau părăsi lagărul spre a-l îngropa în aşa zisul cimitir.

În lagărele din Krasnoiarski Krai - Siberia, mortul era înţepat cu o baionetă de mai multe ori şi în diferite locuri.

În Karaganda, se aplica o lovitură de verificare cu un ciocan de circa 200 de grame cu o coadă lungă, pe ţeasta decedatului.

În lagărul Norilsk, verificarea era făcută cu o vargă ascuţită, ce se înfigea în dreptul inimii.

În lagărele din Workuta, tot o vargă ascuţită se înfigea în talpa piciorului. Aceasta în ambele cazuri, chiar şi atunci când mortul zăcuse mai multe zile în aşa zisa morgă a lagărului la o temperatură de minus 40 de grade.

În Magadan şi Kamcsatka, metodele erau diferite, toate însă cu o formă de înţepătură, chiar şi atunci când mortul era un bolovan de ghiaţă.

Până în anii 1950-51, morţii erau îngropaţi goi. După această dată a venit ordinul ca să fie îmbrăcaţi cu cămaşă şi izmene. Fiecăruia i se mai lega de degetul cel mare dela piciorul drept sau stâng, depindea de regiunea de lagăre şi de ordinul primit, ori de una din mâini, o bucată de tablă cu un număr, fără niciun detaliu suplimentar. Mortul era un număr şi nu avea nume. Unii dintre deţinuţi scriau numele şi datele mortului, le introduceau într'o eprubetă sau o sticlă, o astupau şi o legau de gâtul mortului. Acest lucru era strict interzis, putea costa o condamnare de cel puţin 10 ani.

Gropile pentru morţi difereau dela o regiune la alta. În regiunile polare, unde pământul este îngheţat până la 250-350 de metri adâncime, pentru a face o groapă mare trebuiau zile întregi. Pământul trebuia zi şi noapte desgheţat, făcându-se foc mare cu cărbuni. Lemnele erau o raritate. De aceea, se săpa strat după strat imediat cum se desgheţa, până se ajungea la adâncimea necesară. În ultimii ani, gropile nu se mai făceau prea adânci, astfel că putrezirea se petrecea mai repede. Îngropat la adâncimi mai mari, corpul rămâne congelat ani de zile. Aceasta era şi cauza ordonării de către NKVD, prin anul 1951, ca înhumarea să fie făcută cât mai la suprafaţă. Peste morţi se turna var nestins sau alte soluţii pentru descompunerea mai rapidă a corpului. Metodele erau diferite, dela o regiune de lagăre la alta. Pentru morţi nu exista o lege,

iar morţii înşăşi nu puteau protesta. După 1951, la Workuta se săpau gropi mari în timpul verii, morţii din timpul iernii erau aruncaţi în groapă şi se arunca zăpadă peste cadavre, ca să fie acoperite, până se umplea groapa, apoi se astupa cu un strat de pământ.

"Un deţinut politic mort, era un mort bun."

Pentru înştiinţarea familiei nu exista vreo lege şi nici nu trebuia.

O tristă soartă au avut-o alsacienii, lorenii şi moselenii, care fuseseră în armata germană. De unii erau consideraţi germani, de alţii francezi, ei însă se considerau, alsacieni, loreni sau moseleni. Azi, după 40 de ani dela sfârşitul războiului, părinţii şi rudele îşi mai caută fii pierduţi. Peste 2500 sunt încă dispăruţi, iar sovieticii nici nu mai răspund la scrisorile pe care le primesc. Nu are rost şi nici n'au timp să se ocupe de morţi.

Nici Parisul nu are interes, ei văd printr'o astfel de intervenţie o pierdere în schimburile de mărfuri între cele două ţări şi asta nu rentează. Cu atât mai puţin sunt interesaţi diplomaţii lor, bine că pot ei să trăiască cum trebuie, să petreacă cu şampanie de Crim şi icre de Manciuria, de ce să-şi mai bată capul ! Nu s'au interesat ei de cei vii, care vegetau în lagăre, nici atunci când au primit liste complecte şi informaţii precise, dară-mi-te de cei morţi !

Astfel, în lagărul de "Tranzit" nr.2 din Potma, se aflau în August 1955, o grămadă de oameni de origină franceză. Ei erau numai supravieţuitorii mai multor zeci de francezi, care nu fuseseră încadraţi ca prizonieri de război, fiind arestaţi după 1945.

Numele unora dintre ei le-am notat şi expediat, prin legăturile mele, Ambasadei Franceze din Moscova, pe alţii i-am notat pe foiţe de ţigare pentruca ei să nu fie daţi uitării, de mine şi nici de camarazii lor de soartă, chiar dacă Guvernul Franţei i-a uitat sau nu are vreun interes să-şi aducă aminte de ei.

Astfel, în lagărul nr.2 de tranzit din Potma, se aflau :

Louis Renard - din Rennes ; René Ferec - din Brest ; Henri Moulin - din Paris ; Paul Pohigenza - din Montceau les Mines ; Bernard Germe - din Dijon ; Joseph Vintimille ; Nicolas Schumacher ; Pierrette Dupuis, Maria Krasnow ; Liliane Virtschenkov.

În lagărul nr.11 din Jawas/Potma : Max O'Connel - din Paris ; Roger Marquet - din Clermont-Ferand ; Alexander Smagen - din Paris ; Joseph Cric - din Metz ; Raymond Souillat - din Paris ; Jean Sicora şi Paul Iliatzef - un franco-polon.

La Workuta mai rămăsese Pierre Danzas, căruia sovieticii nu-i clarificaseră naţionalitatea, dorind să-l facă cu orice preţ cetăţean fericit sovietic, iar el refuza de fiecare dată.

În Siberia, într'un lagăr sau închisoare de pedepsiţi, se mai afla şi prietenul meu, Armand Maloumian, expediat după arestarea Comitetului de Grevă din Workuta la 31 Iulie 1953. Eu fusesem reprezentantul

străinilor în Comitetul de cinci, el reprezentantul francezilor şi armenilor originari din ţările capitaliste, în subcomitetul de grevă.

Eu am fost în posesia mai multor nume, dar din păcate le-am uitat, ori notiţele făcute de mine s'au deteriorat. Le cer iertare căci cu mulţi dintre ei făcusem acelaşi drum , în acelaşi transport în 1950, când dela Sacksenhausen din Zona Sovietică de ocupaţie a Germaniei de Est, ne-am început calea "Pohod na Sibir" spre întinsa Golgotă Răsăriteană. Undeva acolo, rămânea bunul meu prieten, Colonelul Jean Kostikow.

Un altul, care nu era francez, dar studiase la Paris şi-mi amintesc cu plăcere de el, era Kneazul Georgian Kerezelize, născut la Geneva în Elveţia, fiul Kneazului Kerezelize, care s'a refugiat în 1906, după o răscoală contra ţarismului moscovit pentru libertatea poporului georgian din Caucaz. El a rămas şi preşedintele georgienilor, care trăiau în Exil. Fiul său după ce îşi terminase studiile de Chimie la Paris, a plecat ca voluntar în armata germană în Divizia Specială "Brandenburg". După Noiembrie 1940, a fost instruit la o şcoală specială pe care armata germană o înfiinţase pe teritoriul României, în Ardeal, la Stejăriş (Hagenstein).

A fost paraşutat în Georgia cu un grup puternic de georgieni, care au luptat ca partizani contra ocupantului sovietic. Târziu, după război, în urma unei trădări a căzut în capcana întinsă de către NKVD şi până la urmă a fost condamnat la 25 de ani. În anul 1954-55, se afla în lagărul Kirgistan din Karaganda, unde era foarte respectat de toată lumea pentru corectitudinea şi nobila lui descendenţă chiar şi de grupurile de blătnoi, înainte de a avea un mic incident cu ei.

Lucra într'o brigadă de construcţii, la împletitul grilajelor pentru betonare, ca fierar-betonist, împreună cu mai mulţi blătnoi care în fond îşi vedeau toată ziua mai mult de afaceri sau de jocul de cărţi, decât de lucru. Nu odată se întâmpla ca unul sau altul să-şi vândă sculele de lucru primite în fiecare dimineaţă şi predate la sfârşitul lucrului, la magazia şantierului. Kerezelize, un tip specific georgian, fiu al Caucazului, purta din cauza miopiei ochelari cu lentile foarte tari.

Unul dintre blătnoi, de curând venit în lagăr şi dat la aceiaşi brigadă, şi-a vândut sculele unui civil : cleşte, ciocan şi chiar şi cuiele. Spre sfârşitul lucrului veni începând să înjure şi fără multă vorbă îi luă sculele giorgianului, spunând că sunt ale lui. Acesta îi răspunse calm şi foarte politicos că sculele sunt ale lui şi-l roagă să-l lase în pace. Blătnoiul nu numai că nu-l lăsă în pace dar îl şi scuipă în obraz, adăugând o mulţime de cuvinte de ocară la adresa caucazienilor.

Kerezelize îşi scoase ochelarii, îi şterse cu o bucată de cârpă, îi puse într'un loc sigur şi, cu o lovitură neaşteptată, îl culcă la pământ unde, pentru un moment, a rămas în nesimţire. Liniştit, parcă nu se întâmplase nimic, şi-a luat sculele şi şi-a pus ochelarii. Blătnoiul care se sculase între timp din leşinul său, se întoarse, privi şi măsură mult

pe giorgianul cu ochelari, făcu stânga împrejur şi dispăru pe şantier. Din acea zi, fiecare blătnoi dorea să vadă şi să înveţe, plătind cu alimente, tutun sau îmbrăcăminte, lovitura pe care acest fiu al Caucazului o aplicase atât de uşor.

Un alt membru al Diviziei "Brandemburg" a fost şi germanul Hösch, care era originar din Dürren, dintr'o familie foarte bogată a regiunei Ruhr. Unchiul lui fusese Ambasadorul Germaniei la Londra înaintea lui von Ribbentrop. După ce îşi terminase studiile ca inginer chimist, în Germania şi Elveţia în societatea Ambasadorului polonez din Elveţia şi a altor diplomaţi polonezi, învăţase foarte bine şi această limbă. La fel ca şi Kerezelize cunoştea engleza, franceza şi alte limbi străine, printre care şi romana, pe care o învăţase în timpul şcolarizării în România.

În timpul staţionării sale în Polonia a cunoscut o fată din Cracovia de care s'a îndrăgostit. Cum retragerea armatei germane se putea efectua în fiecare zi, el decise să rămână la fată care l-a ascuns în casa părinţilor ei. Tatăl ei era profesor universitar. Trecerea frontului s'a efectuat fără greutăţi, dar bunii vecini aflară secretul tinerii fete şi al iubitului ei, şi-l divulgară NKVD-ului sovietic. Arestat şi deportat în URSS, a fost depus pentru cercetări în vestita închisoare din Moscova, Lefortowskaija în Mai 1945, în celula 183. În această celulă, câteva luni mai târziu şi-a făcut apariţia şi Josef Baumann, de care am vorbit. În aceiaşi celulă a fost şi Fritz Cloos, originar din Braşov - România, ce tocmai venise cu o maşină pe care scria "Fructe" transferat din Lublianca, unde stătuse numai câteva luni.

În celulă era şi generalul maior sovietic Pluşin, care fusese arestat deoarece criticase Academia Militară unde preda tactica de colaborare între trupele terestre şi aviaţie. Mai era şi bulgarul Boris Markoff, fost translator la misiunea militară germană din Sofia. Un altul era Artistul Poporului Picikowski, o stea a operei din Leningrad vestit pentru interpretarea lui Othello. Câteva glume la adresa Partidului şi ajunsese acolo. După plecarea acestuia fusese adus comandantul de rangul I Mihailow, fostul ataşat militar sovietic la Ankara. El fusese arestat împreună cu adjutantul său ce se afla în Lefortowskaija. Mihailow lucrase cu serviciul secret american, cunoştea mai multe limbi străine, printre care şi turca, engleza, franceza, germana, italiana şi spaniola (luase parte la războiul civil din Spania în cadrul serviciului de aprovizionare).

A fost trădat de serviciul englez, care era în cunoştiinţă de cauză.(cei din centrală). Poate undeva exista o legătură cu renumita grupă engleză "Eton Boys" care s'a desconspirat câţiva ani mai târziu cu ajutorul serviciului american. Din păcate el n'a mai putut afla adevărul căci a murit în 1946 în lagărul nr.11 din Jawas/Potma, după cum am aflat din întâmplare abia în 1955.

După ce am amintit de mai multe persoane de diferite naționalități, să vedem ce s'a întâmplat cu japonezii în călătoria lor pe întinsa Golgotă și cum au fost exploatați de umanitarii camuflați ai lui Marx , din Kremlin.

În apropierea orașului Kansk au fost aduși la muncă circa 20 de mii de japonezi, specialiști în construcții militare strategice. Lagărul special se afla exact la est de localitate, între calea ferată Moscova-Wladiwostok și combinatul de textile, la circa 8 km. de Kansk. Această lucrare trebuia să fie un mare Arsenal strategic militar al forțelor militare de marină și familiile lor sosiseră la sfârșitul verii anului 1946. Majoritatea locuitorilor cu locuințe mai mari au fost obligați să-i ia în spațiu pe noii sosiți. Între timp se construia o colonie, mai bine zis o așezare specială cu tot rainamentul, pentru personalul militar tehnic și de pază. NKVD-ul a controlat toate datele personale ale locuitorilor, iar cei ce nu le erau pe plac, au fost transferați ca "voluntari" în altă regiune.

Întregul șantier a fost încercuit cu sârmă ghimpată, iar șoseaua care ducea direct la localitatea Aban, la vreo 60 km. de Kansk a fost mutată forțat în taigă. Ocolul acesta în jurul șantierului și al văilor, care făcea mai multe zeci de km., nu era pe placul localnicilor, dar noii sosiți, începând dela șoferi și până la generali, au înviorat adormita viață din Kansk.

Lucrarea s'a terminat în 1953. De construit s'a construit și după aceea, pentru mărirea depozitelor. Acolo a început fabricarea și depozitarea de bombe și mine submarine de diferite tipuri. Totul era împărțit pe resorturi speciale și ținute strict secret chiar și în incinta complexului.

Atât fabricile cât și depozitele erau construite sub pământ având avantajul de a economisi foarte multă muncă, deoarece construcțiile au fost mai întâi ridicate în văile și adânciturile naturale, după care au fost acoperite prin nivelările de teren.

Deasupra au fost făcute plantații forestiere care, în câțiva ani, aveau să dispară complet sub vegetația înconjurătoare. În grupul acela mare de specialiști, constructori și ingineri au fost foarte mulți de origine germană. Japonezii făceau parte din detașamentele speciale de construcții strategice, care le căzuseră sovieticilor plocon în mână.

În acest șantier militar strict secret, lucrau și femei care, în fond erau curtezane. Ele erau la dispoziția japonezilor care deveneau fruntași în producție, sau se evidențiau în mod special. Pe aceștia îi puneau să muncească până la istovire, în speranța că într'o zi vor fi eliberați și se vor putea întoarce acasă, după terminarea lucrării. Au fost chiar plătiți, banii rămânând după moarte, în capitalul NKVD-ului.

Aproape de sfârșit, când fabricile au început să lucreze din plin, mai multe epidemii au decimat radical întregul contigent. O fi fost această

epidemie normală sau artificială ? Rămâne de văzut, căci nu era prima de acest gen în istoria lagărelor. Astfel nu mai trebuia nimeni eliberat.

Toți salariații care lucrau pe acest șantier și erau stabiliți în localitatea Kansk sau împrejurimi trebuiau să fie "ruși". Ei mai semnau și o declarație, de a menține secretul celor văzute și auzite.

Avantajele acordate înainte au fost desființate, odată cu terminarea lucrărilor. Atunci au dispărut și femeile. În 1955 nu mai exista niciun japonez.

Unul dintre brigadierii care au lucrat pe acest șantier, originar din Polonia ocupată în 1939, camuflat în rus, acum pensionar, vizitase o rudă stabilită cu domiciliul în Jawas. Printr'un polonez din lagăr, am putut vorbi cu el, la ferma de lângă oraș. Locuitorii coloniei așezării militare aveau prea puține legături cu populația locală, fiindu-le greu să intre în contact cu ea.

Iată o mică întâmplare din localitatea Kansk, din toamna anului 1954, prin care se poate constata și marea dragoste a tineretului față de puterea sovietică. În fața clubului pentru tineret "Dzerjinski", care se afla în apropierea teatrului orășenesc se afla statuia lui Lenin în mărime naturală. Într'o dimineață cețoasă de toamnă, spre surprinderea localnicilor, lui Lenin îi lipsea capul. Toate cercetările întreprinse ulterior de către Miliție și NKVD spre a-i descoperi pe infractori, au fost zadarnice. Niciodată nu s'a găsit capul dispărut. Statuia a fost pentru un timp acoperită cu saci de iută, până când să i se pună un nou cap care până în Mai 1955 nu sosise încă ; poate că trebuia construit din nou la Moscova.

CAPITOLUL XIII

CINE EVADEAZĂ ?

Motto: Hardness ever of hardiness is mother.(engl)

După ce am vorbit despre tot felul de oameni, cred că merită să vorbesc şi de acei care evadau, mai ales din regiunile polare unde erau aşazisele lagăre ale "tăcerii", lagărele de exterminare lentă. Cred că nu a existat deţinut, fie el politic sau de drept comun, care să nu se fi gândit măcar odată la posibilitatea unei evadări. Câţi au reuşit sau câţi şi-au pierdut viaţa, asta este o altă istorie. De evadat din lagărul din Workuta de pildă era doar o mică aventură ; a părăsi regiunea era însă o problemă, iar a reuşi era un miracol. Iată câteva din aceste aventuri, pregătite sau făurite de oameni diferiţi din punct de vedere al caracterului, al forţei fizice, intelectualităţii sau nebuniei. Cred că înainte de orice se cereau şiretenie, cunoştinţe climaterice, sănătate de oţel, voinţă şi forţă, disperare şi curaj dar şi prietenii, ori relaţii, fără de care nu se putea face nimic.

Era în vara anului 1947, când în lagărul "Rudnic" din Workuta, printre cei noi sosiţi în ultimul transport se afla şi Iulius Sürmer un german din Banatul Românesc, de meserie pictor. Cu primul pas în lagăr căută să-şi găsească cunoscuţi sau prieteni, căci putea apare cineva la care nici nu se gândea. Primul cu care a putut vorbi în limba maternă a fost Hans Bernard, care se recomandase ca austriac. Cum Austria până în 1918 avusese inclus în graniţele ei şi Banatul, ambii se puteau considera dintr'un anumit punct de vedere conaţionali. Cele trei decenii dela destrămarea Imperiului Austro-Ungar, nu puteau decât să-i unească acum în îndepărtatul nord, în friguroasa Workută unde se întâlniseră.

Hans Bernard lucra ca şef al laboratorului chimic al minei, fiind un om foarte descurcăreţ şi inteligent, ceeace îl ridica deasupra restului de deţinuţi indigeni. La aceasta se mai adăuga şi lipsa de specialişti în acest domeniu din cadrele deţinuţilor sovietici. Foarte repede s'a aranjat şi pictorul, căci meseria lui era foarte căutată, pentru confecţionarea lozincilor, placardelor, în clubul lagărului unde era şi un loc bun şi călduţ pentru friguroasa Workută.

Aproape în fiecare zi venea sau pleca o grupă de oameni, lagărele din Workuta erau multe şi peste tot era nevoie de braţe de muncă. Cu câteva zile înainte de Crăciun a sosit un transport din lagărul de carantină Perisilka în care se aflau foarte mulţi străini. Omul este o fiinţă foarte curioasă, caută mereu să vadă ce mai este nou. Aşa şi cunoscuţii noştri.

Fiecare s'a dus să vadă cine a sosit cu noul transport, poate are vreun cunoscut, vreun prieten, iar de nu, chiar şi o veste bună îl putea face fericit.

Hans Bernard, care se dusese şi el să vadă cine a sosit, se întoarse grăbit şi-l întâlni pe drum pe Sürmer, căruia îi spuse că în noua grupă se află o persoană care îi este cunoscută şi în care nu se putea avea încredere. Concluzia fiecăruia era că acel individ nu putea fi decât un denunţător şi informator, dar lagărul era plin de ei, unul mai mult sau mai puţin nu conta. Desigur era bine să-i ştii şi să stai mai deoparte.

Curios lucru era însă faptul că Bernard care îl avertizase, nu spusese de unde îl cunoaşte. Stürmer s'a dus totuşi să vadă cine a venit şi vrând-nevrând, cum era şi el curios din fire, a făcut cunoştinţă cu întregul grup de germani şi austrieci care sosiseră. Bernard nu-i spusese însă numele celui bănuit. Cine era ? Cum îl chema ? Ce făcuse în viaţa lui ? De ce era închis şi de când ?

Printre noii sosiţi cu care făcuse cunoştinţă era şi Maiorul Waldemar Seifert şi după cum a aflat mai târziu, acesta era cel bănuit. Dela prima vedere şi dela primele schimburi de cuvinte, ambii se împrieteniră. Seifert era un om foarte cult, se putea discuta cu el, avea cunoştiinţe vaste, era deschis la vorbă şi lejer în mişcări, nu căuta să se impună, un lucru foarte important în viaţa de lagăr. Bernard, era un tip ciudat, el se învârtea în jurul lui şi căuta să-i câştige admiraţia, chiar o cerea sub o formă oarecare.

Foarte curios că după un timp şi Seifert a început o agitaţie lentă contra lui Bernard. Mai curios era însă faptul că niciunul nu pomenea de locul unde se cunoscuseră. Bernard se agita din zi în zi mai mult, dar în acelaşi timp îl ocolea pe cât se poate pe Seifert.

Seifert nu numai că era cult şi inteligent, dar vorbea curent rusa, franceze, engleza, italiana, spaniola, ucrainiana ca şi limba maternă germană. Rusa o vorbea chiar fără accentul german, iar dacă nu ştiai cine este puteai jura că-i rus din stepă. Întrebat cum se face că vorbeşte atât de bine limba tovarăşilor, el a povestit pe scurt că în copilărie a locuit cu părinţii în Uniunea Sovietică. Tatăl său fiind inginer specialist la o firmă germană, fusese trimis la montaje unde lucrase ani în şir. Astfel, în anii fragezi ai copilăriei învăţase rusa direct dela prietenii de joacă. Avea o slăbiciune pentru limbile străine şi o uşurinţă care îl făcuse să înveţe mai multe odată. Acest lucru i-a prins foarte bine în timpul războiului.

Seifert era o fiinţă populară, îşi alegea prietenii nu numai dintre intelectuali sau foştii militari, după cum făceau unii, ci şi dintre cei mai simpli, până şi dintre "blătnoi", de care era foarte respectat. Aceasta nu însemna că făcea nuntă cu ei, ci numai că socotea că putea învăţa multe dela ei pentru posibilitatea lui de-a supravieţui în lagăr. Vorbea limba lor ca şi ei, povestea frumos, fusese ofiţer de paraşutişti, cunoştea multe

limbi străine şi nu decăzuse cum o făcuseră alţii, căci el se adaptase repede mediului înconjurător. Era omul lor, le dădea sfaturi sau încerca să le clarifice ideile şi nu cred că cineva i-ar fi putut face vreun rău.

Cu timpul legăturile Seifert-Stürmer se sudară, aveau încredere unul în altul, până începură să-şi destăinuiască visurile fiecăruia ca şi micile secrete. Ajunseseră să vorbească şi de posibilităţile unei evadări din Workuta. Cine nu se gândea la aşa ceva ? Nu era ceva nou, dar fiecare dorea să scape pe cât de repede posibil de aceste meleaguri.

Într'o zi, Seifert îi destăinui că el s'a gândit să evadeze şi că avea un plan. Dacă Stürmer era de acord, el Seifert, îl prefera înaintea altora. Trebuie amintit că Stürmer făcuse parte în timpul războiului din Divizia specială "Brandenburg", ceeace nu ştiau atunci sovieticii. Pentru a veni sau pleca din Workuta, aveai la dispoziţie numai două posibilităţi :

1 - Trenul, care era controlat foarte sever pe tot parcursul de 1530 km., distanţa între Workuta şi Kotlas. Odată trecut de această staţie, te puteai considera liber şi în siguranţă.

2 - Avionul, cu care se putea zbura până la Moscova. În acea perioadă nu exista un avion de cursă regulată, ci numai un avion poştal care făcea cursa mai mult în interesul NKVD-ului, Moscova-Workuta şi retur. Era un avion de fabricaţie engleză cu două motoare, care avea suplimentar un tanc de benzină care îi permitea să-şi facă zborul non-stop. Avionul acesta mai avea avantajul că zbura mult mai repede decât avioanele de vânătoare existente. Avea o armătură de bord excepţională care era una din cele mai moderne ale timpului.

Planul lui Seifert consta în a evada cu avionul, zburând deasupra mării înspre vest şi a ajunge în Finlanda în cel mai rău caz, dar mai bine în Norvegia sau Suedia.

Pentru aceasta, Seifert a pregătit până în cel mai mic detaliu, planul său unic pentru Workuta şi regiunea Polară. El a procurat uniforme militare, arme, alimente şi toate datele necesare. Falsificarea unor ştampile şi acte necesare de intrare şi ieşire de pe aeroport fusese făcută cu multă măiestrie. Planul lui era ca, în uniformă de ofiţer sovietic, să se prezinte împreună cu doi soldaţi înarmaţi şi câţiva deţinuţi ce trebuiau transportaţi la cercetări suplimentare la Moscova. Era ceva obişnuit când era vorba de persoane aparte sau importante pentru centrala NKVD-ului din Moscova. Totul fusese pregătit, până şi ziua evadării.

Între timp, Hans Bernard scrisese un memorandum personal lui Molotov, în speranţa că va scăpa cel puţin din această regiune. El îşi punea serviciile şi cunoştinţele sale la dispoziţia sovieticilor, cât şi predarea unor secrete ce trebuiau să trezească un mare interes. Cum şi în ce fel, nu ştiu, dar la Moscova se găsiseră unii, care au arătat interes pentru propunerea făcută. Astfel, într'o zi, a venit un ofiţer delegat, care l-a condus la Moscova. Sovieticii erau foarte lacomi de orice informaţie,

dar şi foarte bănuitori în acelaşi timp, căci dela terminarea războiului trecuseră trei ani şi ce ar mai fi putut oferi Hans Bernard ? Poate nişte documente ascunse sau nişte lucruri de valoare ? Întrebarea mai era, de ce tocmai acum şi nu mai devreme, pentru ce o făcea sau ce urmărea, căci de dragoste pentru sovietici nu putea fi vorba, asta o ştiau ei prea bine. Aici începuse bănuiala lor, iar după ce-l ascultară zile întregi, au găsit de cuviinţă să-l ducă înapoi la Workuta, acolo era în siguranţă.

Singurul lucru pe care l-a reuşit Bernard la Moscova, a fost că acum nu-l mai chema Hans - ci Jean Bernard. El nu s'a mai întors la Rudnic, ci a dispărut într'un lagăr la nord de Workuta.

Oare căzuse din lac în puţ ?

Să-l lăsăm pe Hans - Jean Bernard să trăiască şi să doarmă cum şi-a aşternut, iar noi să ne reîntoarcem de unde am plecat.

Am făcut cunoştinţă cu pregătirile minuţioase ale lui Seifert, iar acum să cunoaştem şi componenţa grupului iniţiat pentru evadare.

Ca pilot, era prevăzut ungurul Coco Feis care cunoştea foarte bine tipul de avioane engleze, fiind instruit înainte de război în Anglia pe avioane cumpărate de Guvernul Ungar.

Co-pilot era germanul Brickle, fost pilot în aviaţia germană. El făcuse parte, în timpul războiului, din escadrilele staţionate în Norvegia şi Finlanda. Era un expert pentru regiunile polare.

Din grup mai făceau parte chimistul german Gring, Iulius Stürmer despre care am vorbit, precum şi două sau trei persoane, ale căror nume numai Seifert le cunoştea.

Mai erau numai câteva zile până să intre în acţiune planul de evadare şi Hans Bernard nu revenise încă dela Moscova. Seifert a fost chemat de urgenţă la politrucul MGB şi închis în "Bur", anchetat zi şi noapte, fiind strict izolat de toţi ceilalţi deţinuţi. Totuşi Seifert a reuşit să fie internat de urgenţă în spital cu ajutorul unui medic evreu.

Ca mai întotdeauna când ai relaţii în lagăr, se găsea o posibilitate, cu ajutorul blătnoilor sau prin relaţiile lui Stürmer, ca acesta din urmă să vorbească nestingherit cu el. Seifert s'a destăinuit pentru orice eventualitate şi spre a afla adevărul asupra persoanei sale şi despre legăturile lui cu Hans Bernard şi despre cum a ajuns la Workuta. Iată povestea vieţii lui :

Maiorul de paraşutişti Waldemar Seifert din armata germană a fost detaşat la grupul Otto Skorzeni în 1943, unde avea misiunea conducătoare în acţiunile terestre. Această misiune a contribuit la eliberarea lui Benito Mussolini - Duce al Italiei - depe vârful Gran Sasso d'Italia, la 12 Septembrie 1943, sub conducerea lui Otto Skorzeni.

Acţiunea a avut o rezonanţă mondială şi a suscitat admiraţie în toate armatele lumii, fie ele de o parte sau de alta.

După această acţiune îndeplinită cu succes, maiorul Seifert a fost detaşat, cu asentimentul său, la centrala serviciului de contra-spionaj a

Armatei Germane de Vest, cu sediul la Paris. În această centrală intrau şi ieşeau toate informaţiile agenţiilor şi ale unităţilor ce combăteau agenţii aliaţi de pe teritoriul Franţei, Belgiei, Luxemburgului, precum şi grupările rezistenţei franceze.

De mai mult timp, conducerea centralei descoperise că undeva trebuie să fie o fisură pe unde se scurg informaţii secrete către rezistenţa franceză şi aliaţii anglo-americani. Aceste scurgeri de informaţii au dus la mari pierderi umane şi materiale în partea germană.

Orice contra acţiune militară germană era desvăluită mai înainte de a intra în acţiune. S'a constatat că această fisură se datoreşte uneia sau mai multor persoane care lucrează direct cu aceste materiale şi date.

Misiunea Maiorului Seifert era ca să descopere unde şi prin cine se produce scurgerea informaţiilor. Cum Seifert era ofiţer din armata regulată, nu bătea la ochi aşa de repede. Printr'o întâmplare norocoasă şi neprevăzută, el descoperi că Hans Bernard, şeful grupului de descifrat este acela prin care se scurg informaţiile ce au adus atâtea pierderi armatei germane. El nu lucra numai cu rezistenţa franceză, ci şi cu aliaţii anglo-americani, cărora le transmitea şi alte informaţii de ordin militar. În timp ce Seifert raporta superiorilor, care lansau ordinul de arestare contra lui Hans Bernard, acesta dispăruse fără urmă în ultima clipă, căci fusese avertizat. Astfel se constată că, în afară de cel desconspirat, mai exista o a doua, posibil chiar şi o a treia persoană informatoare în cadrul centralei. Cum însă Maiorul Waldemar Seifert fusese desconspirat prin misiunea îndeplinită, trebuia schimbat şi retrimis la unitatea sa.

Aceasta era cauza pentru care Hans Bernard devenise nervos în momentul apariţiei lui W.Seifert în lagărul din Workuta. El ştia şi îi era frică că acesta va destăinui secretul ori se va răzbuna pe el, sub o formă sau alta. Seifert a recunoscut că s'a gândit la acest lucru, ceeace nu ar fi fost prea greu pe acele meleaguri, dar că el nu şi-ar fi murdărit mâinile, ci l-ar fi dat pe mâna blătnoilor. Aceştia aveau posibilităţile şi legile lor nescrise care puteau ajunge oriunde ceeace l-a făcut să strângă legăturile cu ei.

Nici Hans Bernard nu dormise şi, odată cu expedierea "memorandului" la Moscova, speranţele îi crescuseră. Intervenţia lui nu a avut rezultatul scontat, dar câştigase timp şi prin asta îşi salvase viaţa căci, la întoarcere, cei din Moscova l-au expediat cu trenul, fiind mai ieftin.

Ipotezele strânse în decursul anilor următori despre unul sau altul dintre ei au dus la această rezumare a cazului.

Seifert era corect, inteligent şi foarte activ ; Bernard, viclean, periculos şi laş. Deci, este posibil că la Moscova, Bernard a desvăluit şi cine era Waldemar Seifert şi la ce acţiuni a participat în timpul războiului. Măsurile luate de sovietici au fost sugerate de informaţia că acesta va încerca ceva, chiar şi atunci când o acţiune ar părea imposibilă.

O altă probabilitate este aceea ca vreunul să fi scăpat o vorbă sau o cât de mică indicaţie pe care Bernard a preluat-o după cum a crezut şi după cum avea nevoie varianta aducându-i mari avantaje. Acesta ar fi putut fi şi motivul pentru care sovieticii, după arestarea lui, l-au izolat aşa de strict. Nu au intensificat cercetările după obiceiul lor ci aşteptau primirea de noi instrucţiuni şi reîntoarcerea lui Bernard la Workuta. Aceasta este şi cauza pentru care au aprobat internarea lui în spitalul lagărului şi au ordonat izolarea totală.

Seifert simţea că dacă se reîntoarce în "bur", nu va mai putea să mai reziste la interogatoriile care-l aşteptau şi îi era şi frică de provocările lui Bernard, dacă acesta se reîntorcea. Trebuia deci să se gândească la grupul pentru evadare pe care-l organizase în afara lagărului în rândul Volksdeutscherilor ce supravieţuiseră deportării şi climei anilor precedenţi, precum şi despuierii de omenie şi aducerii la nivelul animalelor. Ei nu puteau uita aceste înjosiri, iar răzbunarea fierbea în ei.

Cei din afara lagărului erau organizaţi într'o reţea de informaţii ce îşi avea legăturile cu grupurile baltice la care se ataşaseră polonezii, ucrainienii şi chiar ruşii şi care duceau şi aduceau informaţii la Moscova, Leningrad, Riga, Lemberg şi Basarabia. Afară de asta mai exista un post de Radio-Transmisie pe care şi-l procuraseră prin nu ştiu de mijloace şi care era bine camuflat. După cum s'a aflat mai târziu, acesta fusese furat de cineva dintr'o cazarmă şi ascuns pe un şantier, unde din întâmplare l-a găsit altul.

Maiorul Seifert nu numai că organizase totul perfect, ca după plecarea lui să aibă informaţii în continuare, căci el îşi dăduse seama de importanţa strategică, militară şi economică a Workutei, într'un viitor conflict militar. Workuta era şi este un stilet înfipt în spatele Moscovei de propria politică internă.

Un rol întunecos l-a jucat chimistul Gring, care lucra cu Seifert şi făcea parte din grupul de evadare. Probabil că a fost şi el constrâns de declaraţiile lui Bernard, şi a vorbit mai mult decât trebuia. Cât şi cum a vorbit nu se ştie, fapt sigur este că nu a desvăluit planul de evadare.

Numai la trei zile dela convorbirea avută cu Stürmer, Seifert s'a sinucis otrăvindu-se. A murit în chinuri îngrozitoare dar fără să destăinuie ceva. În acelaşi timp Gring s'a otrăvit şi el, dar a scăpat numai cu câteva vomitări provocate de spălăturile stomacului. Cauza sinuciderii lui poate să fie şi acuzarea de a-i fi dat otravă lui Seifert.

În ultima zi de spitalizare anchetatorul MGB din lagăr l-a anchetat pe Seifert în spital, la pat. După plecarea ofiţerului, medicul secţiei i-a adus la cunoştinţă că a doua zi va fi scos din spital şi că trebuie să se reîntoarcă în "bur". Se crede că această ultimă anchetă a fost hotărîtoare pentru el.

Nici zvonul pe care-l lansase ofiţerul politic că sinuciderea lui Seifert se datorește faptului că acesta ar fi fost în SD şi Gestapo şi că participase la crime de război, nu a primit nicio crezare. Sigur este că Waldemar Seifert a făcut parte din trupele regulate germane de paraşutişti, cu gradul de maior.

Condamnarea lui Seifert şi ajungerea lui la Workuta se datoresc unei tragedii familiare germane şi nu au nimic comun cu versiunea MGB-ului.

După terminarea războiului, Maiorul Seifert se stabilise în zona americană de ocupaţie, unde fusese eliberat din prizonieratul de război. Pe cei ce făceau parte din trupele regulate, americanii îi eliberau cât mai repede posibil, recunoscând faptul că fiecare dintre aceştia îşi făcuseră numai datoria faţă de patria lor, ca orice cetăţean, neavând nimic de-a face cu politica partidului nazist.

Desigur că Seifert a întâmpinat greutăţi neînchipuite pentru un fost soldat, după un război pierdut. Germania era împărţită în patru părţi şi fiecare primea de mâncare, după cum credea ocupantul de cuviinţă. Aici nu era vorba de omenie ci numai de o răzbunare şi de spălarea mâinilor. Seifert şi-a dat seama că şi el, fostul maior, nu mai era altceva decât unul din milioanele de oameni care îşi căutau familia şi care trebuiau să înceapă o nouă viaţă, poate într'o nouă meserie.

După îndelungate cercetări, află că familia lui se află evacuată în localitatea Stendal din Zona Sovietică. El se decise să-şi aducă întreaga familie în zona americană unde, pentru acele timpuri se trăia cel mai bine. Pleacă la Hannover unde, în cazemata gării centrale, îşi procură acte false de ofiţer sovietic, o maşină militară sovietică de fabricaţie americană, arme şi alimente.

Îmbrăcat şi înarmat, motorizat cum era nu i-a fost greu să treacă în zona sovietică. S'a descurcat foarte bine de nenumăratele ori când a fost oprit de patrulele sovietice şi acest lucru i-a dat curaj. A intrat de mai multe ori în diverse comandaturi mai mici, de unde şi-a luat câte-o ştampilă pe acte şi a ajuns cu bine în localitatea Stendal. Odată aflat acolo, a trebuit să constate, spre dezamăgirea lui, că familia lui s'a refugiat mai departe şi că trăia în localitatea Mainz din zona franceză. Aici erau încă din anul 1957, după cum a aflat mai târziu.

Şocul suferit după atâtea peripeţii a fost atât de mare încât l-a derutat ; a încercat să-şi găsească singur de lucru fără a mai lua măsuri de siguranţă. Fatalitatea face că a fost recunoscut de un fost vecin al casei care l-a denunţat sovieticilor şi a fost arestat. Arestarea lui a avut răsunetul unei bombe în comandamentul sovietic, mai ales că trecuseră doi ani dela terminarea războiului şi faptul că un fost maior al Armatei Germane se plimba nestingherit prin Zona lor, în uniformă de ofiţer sovietic, i-a înnebunit.

Cercetat la centrala NKVD din Potsdam, din Nonnenkloster (Schwesterheim), (am amintit de el), a fost condamnat la 25 de ani

pentru spionaj, pe care nu-l făcuse, în favoarea americanilor. Expediat direct în URSS, a ajuns în Decembrie 1947 în Workuta.

Încercarea şi ideia maiorului german Waldemar Seifert, nu a reuşit, nu fiindcă organizarea a fost greşită sau subapreciată, ci din cauza "fatalităţii" care a intervenit când nu s'a aşteptat, dar "ideia" şi clarviziunea lui de militar, puteau fi cândva de folos.

Un lucru este sigur, legăturile împletite de el şi ramificate în toate colţurile URSS-ului au rămas şi s'au desvoltat. Oameni noi s'au înrolat în maşinăria care în 1953 a ajutat foarte mult la reuşita vestitei "Greve Politice dela Workuta".

Ideia lui Waldemar Seifert a dat roade, ea face parte din micile posibilităţi de combaterea comunismului.

Cât îl priveşte pe Hans (Jean) Bernard, se crede că el ar fi vândut informaţii sovieticilor încă din timpul serviciului său la Paris din timpul războiului.

Nu trebuie uitat că Bernard avusese cunoştinţe despre unii dintre colaboratorii francezi ai germanilor, care făceau parte din diferitele nivele ale societăţii franceze şi pe care îi cunoştea personal.

Majoritatea erau cunoscuţi ca adversari activi ai Reichului German şi buni patrioţi pentru ochii lumii ; în fond jucau un dublu rol.

După dispariţia lui Bernard dela unitatea sa, venirea americanilor şi eliberarea Franţei, probabil că el încercase şi recontractase legăturile cu cei nedescoperiţi sau nedesconspiraţi. O parte din aceştia se arătau în public şi se mândreau cât de patrioţi fuseseră pe tot timpul ocupaţiei germane. Oare aceşti foşti colaboratori care acum ocupau posturi mari în noua conducere a celei de a 5-a Republică şi pe care Bernard îi cunoştea fie personal, fie din acte, nu puteau fi şantajaţi şi atraşi într'un nou cerc ? Pentru astfel de oameni este egal cine le este patronul, fie el nazist sau comunist, în principiu contul dela bancă trebuia să corespundă. Nu-i interesează dacă pe patron îl cheamă Gestapo sau NKVD, posturile şi banii îi interesează şi nicidecum soarta fraţilor şi surorilor pe care îi vând numai pentru interese personale.

De ce nu ! Poate prin primirea unui număr restrâns de adrese şi nume, ei s'au întors acolo unde nici prin vis nu le trecuse !

Trădarea lui Bernard le-a fost foarte bine venită, nu degeaba au acceptat ei acel "Jean" în actele oficiale. Mai mult ca sigur că l-au eliberat ceva mai târziu, ca să lucreze pentru ei, sau poate că nu au mai găsit de cuviinţă să-l întrebuinţeze, după ce au stors totul dela el, cine ştie ? Pe de altă parte, au putut singuri să-i şantajeze pe foştii colaboratori, pentru a-i decide să colaboreze cu ei, aşa cum au făcut-o cu siguranţă şi cu cei din Irlanda de Nord !

În 1955, în lagărul nr.11 din Jawas/Potma, era un ofiţer german originar <in împrejurimile oraşului Karlsruhe care, în ultimile zile ale războiului, fusese rechemat la Berlin pentru primirea unei misiuni

speciale. După îndeplinirea misiunii s'a demobilizat singur, cu acte în regulă, rămânând să locuiască la o veche cunoștință cu care avea intenții serioase de căsătorie. Iarăși din întâmplare a căzut în mâinile NKVD-ului la un control inopinat pe teren și a dispărut fără urmă pentru ai săi, dar a apărut în centrala NKVD-ului din Potsdam. În timpul cercetărilor a fost înfățișat mai multor persoane, printre care și "doctorului anonim" fostul ofițer de SD. Un timp, a fost vecin de celulă și cu maiorul Seifert, când acesta se afla în celula nr.12 dela etajul I.

La început sovieticii nu știau și nici prin minte nu le trecea, ce pasăre rară le căzuse în plasă. Acesta crezând că poate scăpa printr'un schimb de informații, le-a făcut propunerea de a le preda o cartotecă secretă în schimbul eliberării lui.

Sovieticii au acceptat bucuroși schimbul, neavând nimic de pierdut, și au primit astfel întreaga cartotecă a foștilor colaboratori ai Reichului german, din Irlanda de Nord, Irlanda și Scoția.

După cum se știe, germanii au ajutat lupta de eliberare a acestor răsvrătiți contra guvernului dela Londra, prin livrări de arme și bani pentru acte de sabotaj sau chiar acte teroriste, primind în schimb informații.

Răsplata a fost la început promițătoare: o mâncare zilnică bună, celulă cu saltea și rufărie de pat, cărți de citit și țigări, atâta timp cât au găsit ei de cuviință. Ca încununare i-au dat 25 de ani de lagăr de muncă, acuzat de a fi spion american. Drumul la Workuta, i-a fost asigurat iar soarta l-a ajutat să supraviețuiască., iar în 1955 în luna August, își aștepta repatrierea ca toți ceilalți germani.

Totuși, după spusele lui, nu era înregistrat sub numele lui adevărat căci după arestare când și-a dat seama ce s'a întâmplat, nu a mai dat adresa prietenei sale, spre a nu o mai atrage și pe ea sau familia ei în ghiarele NKVD-ului.

Acum îl chema Miller sau Müller, dar niciodată nu își desconspirase adevăratul nume, devenise tăcut, suferea conștient de pe urma schimbului făcut, pe care singur îl oferise, dar nu primise libertatea și acum se căia. Căința lui era sinceră căci suferise și trăise cu ea toți anii din urmă. Nu mai avea încredere în nimeni, nici în el, după cum se exprimase odată și de aceea îmbătrânise înainte de vreme.

Sovieticii cu siguranță că au exploatat din plin această cartotecă pentru interesele proprii și planurile lor de preluarea puterii prin șantaje și crime. Câți dintre aceia care au fost găsiți în aceste cartoteci nu s'au trezit înhămați la căruța comunismului, fără să vrea !

Aceste legături le puteau urmări și singuri prin terorizare subversivă pentru a ajunge acolo unde voiau, chiar dacă aceasta costa o mulțime de vieți omenești. Ei știau că tineretul se poate ațâța numai cu lozinci naționaliste, trecute de mult prin ciurul istoriei.

Cea mai senzațională evadare din Workuta a fost făcută în 1949 de către un deținut gruzin, care era contabil șef la unul din marile depozite alimentare de lângă gară. El trebuia să se prezinte odată la 24 de ore în lagărul nr.4 din care făcea parte, dar i se accepta de multe ori, când timpul era foarte urât, să doarmă și la locul de muncă. Specialiștii în contabilitate erau o raritate pe acele meleaguri, în afară de asta el avea numai o pedeapsă de 10 ani, pe când majoritatea aveau 25 de ani.

În această poziție avea relații peste tot și cu orișicine, căci cine nu avea acolo nevoie de alimente ? El știa totdeauna cine venea sau cine pleca la Moscova. El îi cunoștea pe toți șefii NKVD-ului din regiune și cu toți era prieten, desigur că nu degeaba, totul se deconta și acest lucru îl cunoștea el foarte bine.

Și-a procurat un palton de piele, o șapcă de procuror și, la ocazia potrivită, a chemat mașina aeroportului, care l-a dus pe tovarășul Procuror General direct până la avion, de unde și-a luat zborul la Moscova. Cadourile primite le-a lăsat comandantului de aeroport și oamenilor săi, plecând numai cu servieta lui plină de bani.

Descoperirea evadării s'a făcut numai după două, trei zile, când el era departe. Abia după doi ani (în decembrie 1951) a fost arestat în timp ce se dusese să-și viziteze soția. A primit alți 25 de ani și a fost trimis din nou la Workuta. În 1953 era contabil la depozitul de alimente al lagărului 9/10.

Tot de pe aeroportul din Workuta, un colonel de aviație și-a furat soția, care era deținută și condamnată la 25 de ani (pentru spionaj) căci, fiind artistă în Leningrad și frumoasă, nu voise să accepte prietenia lui Berija. Soțul a aflat de existența ei în Workuta dela un subaltern care din întâmplare făcuse acolo o escală. Ea lucra ca brigadieră la curățitul zăpezii. A venit și, la plecare, a urcat-o în avion. Dispariția s'a observat numai în momentul când trebuia făcută încolonarea spre a intra în lagăr. Nu s'a mai aflat niciodată de soarta ei.

Mulți au încercat să evadeze cu trenul ; majoritatea fiind prinși înainte de plecarea trenului. Alții au murit înghețați în ascunzătorile lor, alții străpunși de lăncile de oțel cu care se ințepa și controla cărbunele din vagoane.

Unii au murit în lăzile sau ambalajele în care se ascunseseră înainte de a fi descoperiți de câinii NKVD-ului. Unul singur, un ucrainian a evadat cu ajutorul a doi frați din lagărul "Holodilnic" ascuns într'o ladă cu care aduseseră și vânduseră blănuri de miel și oaie. Au reușit, cum și în ce fel nu știu, să treacă de Kotlas. Au coborît la o stație, dar au constatat că celui închis i se anchilozase total musculatura corpului și nu se mai putea mișca. Poate din cauza dozelor de medicamente înghițite sau a slăbirii corpului, nu a rezist acestui efort supraomenesc. Ei au fost nevoiți să cheme un medic, care după ce l-a tratat, a anunțat NKVD-ul și toți trei au fost arestați.

O evadare din Workuta era în fond imposibilă, fără un ajutor din afară şi fără riscuri imense.

La începutul lunii Septembrie 1950, s'a observat un fenomen natural pe cerul Workutei. Dinspre vest-nord-vest a apărut la o înălţime de 3-4 mii de metri un ciclon în formă de cilindru cu o coadă lungă de mai mulţi zeci de metrii, care se subţia din ce în ce. Era de culoare gri-ruginiu şi se învârtea dela stânga la dreapta. Rotaţia se putea foarte bine distinge prin şerpuirea incontinuă a cilindrului. Lungimea lui totală avea între 100 şi 150 de metri, poate şi mai mult. Majoritatea credeau într'un ciclon de nisip, dar cum la Workuta şi întreaga regiune polară era acoperite de zăpadă, era greu de crezut. Viteza putea fi între 80 şi 100 de km.pe oră cu direcţia înspre est, adică înspre munţii Urali, care se vedeau foarte bine pe vreme clară. Cum cerul era înspre vest parţial senin, la început nu a putut fi băgat în seamă. A fost observat numai după ce a trecut deasupra lagărului şi a dispărut în zare intrând în nori. Un semn al lui Dumnezeu ziceau unii. Apropierea unor vremuri apocaliptice ziceau alţii.

Exact a doua zi, în faţa lagărului nr.6 unde se afla un lagăr de drept comun, chiar lângă calea ferată se instalase o şatră de ţigani, cu multe corturi înalte. Cum sosiseră şi cum primiseră aprobarea de a intra în această zonă specială, numai ei o ştiau. Lucru cert era că bulibaşa lor era închis în lagărul amintit şi ei îl urmaseră până aici. Pentru noi, cei proaspăt veniţi în Uniunea Sovietică, nu era de conceput acest lucru, dar am fost imediat lămuriţi de vulpoii mai bătrâni din lagăr.

Nici Lenin şi nici Stalin, cu tot NKVD-ul lor, nu au fost în stare să întrerupă viaţa nomadă de veacuri a acestor oameni. Reeducările încercate după diferitele metode fie ele cât de înaintate au dat totdeauna greş.

Nici capitalul lui Marx şi nici măsurile drastice luate de Jagoda sau Berija, nu au fost în stare să-i pună la muncă, aşa cum au dorit ei. Nici colectivele şi nici gospodăriile de stat nu i-au atras, preferau numai libertatea de care se bucurau de secole. Desigur că NKVD-ul a închis foarte mulţi dintre ei, şi mulţi au şi murit, nu a existat iertare, dar nu au reuşit nimic. Mulţi dintre anchetatori sau judecători au fost găsiţi morţi după sentinţele date, chiar şi după mulţi ani de zile. Niciodată nu s'a putut dovedi că ţiganii au fost asasinii şi nici măcar că unul s'ar fi aflat în regiune. Nimeni nu îndrăsnea să ia măsuri drastice împotriva lor. Răspunderea pentru unele delicte făcute de unul de-ai lor şi-o asuma în cel mai rău caz bulibaşa, dar trădare nu exista.

În fiecare dimineaţă unul sau una dintre ei se apropia de lagărul de unde bulibaşa transmitea ordinele ce trebuiau executate. Nici soldaţii nu le ziceau nimic deoarece ţigăncile îşi ridicau imediat poala rochiei, aşa că soldatul sau ofiţerul începea să rânjească şi amuţea.

Copiii, bătrânele şi bătrânii adunau toată ziua cărbuni de-alungul traseului şi cerşeau pe unde puteau. Femeile cutreerau toate coloniile existente şi îşi încercau norocul cu ghicitul. Cine nu dorea să-şi afle viitorul, până şi NKVD-iştii ! Bărbaţii umblau cu căldări sau cu oale de vânzare sau de reparat. Nu furau şi nu se lăsau antrenaţi în discuţii politice. Din contră, populaţia liberă, mai ales bărbaţii, erau fascinaţi de ochii negri şi frumoşi ai ţigăncilor, mulţi nu mai văzuseră de ani de zile aşa femei frumoase şi destul de fistichiu îmbrăcate. Întâlnirile între bulibaşa şi ai lui, nu au rămas necunoscute celor din centrală care au dat ordin să fie evacuaţi cu şatrele lor cu tot.

După ce au fost anunţaţi de mai multe ori, fără să fi reacţionat (parcă nici nu era vorba de ei), a fost adus un pluton de soldaţi spre a-i evacua. Toate acestea se petreceau sub ochii curioşi ai celor din lagărul nr.6, ai celor din lagărul de drept comun, ai muncitorilor liberi, ai deţinuţilor dela mina nr.6 care au lăsat lucrul spre a asista la spectacol, al populaţiei din colonia alăturată sau ai sutelor de curioşi care pur şi simplu au coborît din trenurile de navetă.

Ţiganii au refuzat să plece fără de bulibaşa. Au format cu toţii un cerc în jurul corturilor, bărbaţii la mijloc, cu bătrânii, bătrânele şi copiii cei mai mici. În faţă erau femeile mai tinere şi mai solide, iar în faţa lor copiii, şi slavă Domnului erau destul de mulţi.

Când soldaţii, la ordinul ofiţerului, au încercat să intervină, ţigăncile şi-au ridicat poalele în sus, soldaţii au început să râdă şi primul atac a fost vitejeşte respins, iar soldaţii s'au retras planificat. La a doua intervenţie mai hotărîtă, femeile au apucat copiii de picioare (nu purtau încălţăminte) şi au început să lovească în soldaţi, până ce aceştia s'au retras. În zilele următoare nu au mai fost deranjaţi deloc, dar toată lumea îi admira.

După câteva zile "bulibaşa" a fost transferat la sud, în afara zonei speciale a Workutei şi au plecat şi ţiganii cu şatrele lor. Ei câştigaseră însă simpatia tuturor şi au lăsat amintire bajocura făcută NKVD-ului, de care acesta nu s'a spălat aşa uşor.

Multe ţigănci au primit dela civili cereri în căsătorie, dar niciuna nu a rămas, chiar dacă materialiceşte ar fi trăit mai bine. Ei ţineau la tradiţia, cultura şi obiceiurile de secole ale gintei lor.

CAPITOLUL XIV

STRIGATUL GOLGOTEI RASARITENE

Motto: Qui tacet, consentire videtur.(lat)

Dar, să nu ne oprim aici, după ce am văzut că unii au reuşit să evadeze, alţii nu şi să ne continuăm drumul vorbind şi despre acei oameni din diferitele naţionalităţi şi religii care îşi executau pedeapsa numai pentru convingerea religioasă, obstacol de netrecut pentru comunişti şi adepţii acestora.

La Workuta am întâlnit oameni care îşi ispăşeau pedepse mari, cu toate că singura lor "infracţiune" era credinţa de nezdruncinat în "Cel de Sus", indiferent de religia din care făceau parte sau pe care o slujeau.

Catolicismul, dacă îşi reduce activitatea la participarea permanentă la conferinţe ecumenice şi va sta la masă cu reprezentanţii din umbră ai Moscovei, va ajunge să vadă toată lumea catolică în lagărele roşii. Tot astfel vor ajunge supuşii bolşevismului protestanţii, ortodocşii şi toate religiile cu sectele lor.

Cred şi sunt sigur că numai "Workuta, Norilsk sau Magadan" ori altă regiune asemănătoare, de sub bagheta aceluiaşi dirijor i-ar trezi din visurile lor, aducându-i la realitate.

Au cu toţii o mulţime de martiri, care, indiferent cum şi sub care acuzaţie erau acolo, rămâneau credincioşi jurământului dat Celui de Sus. Ştiau să-şi păstorească mai departe turma risipită, credinţa dându-le încrederea necesară. Ei nu au admis niciun blid de linte pentru a-şi trăda pe vreunul din turmă, chiar şi atunci când acesta îşi vânduse sufletul infernului marxist-comunist.

Aceşti Martiri nu aveau nimic în plus faţă de confraţii lor şi totuşi erau în stare să ajute cu ce puteau pe oricine, dacă era nevoie. Ei credeau în Dumnezeu şi în "Om" chiar şi atunci când cel din urmă se transformase într'o bestie umană.

Zilele sau sărbătorile religioase ale unora sau ale altora i-au unit, i-au făcut să uite de toate necazurile zilei de ieri şi să se considere fraţi întru Dumnezeu.

Dacă în timpul prigonirilor creştine din Roma antică credincioşii se întâlneau în catacombele dela marginea oraşului unde, apăraţi de subterane, ei îşi puteau face rugăciunile şi slujbele pe care ritualurile le cereau, tot aşa şi la Workuta ei se întâlneau nu în catacombe, ci în galeriile minelor. Aceşti credincioşi erau tot atât de sclavi ca şi primii creştini din Roma ; dar ei erau oameni moderni, ei erau deţinuţii unui

Stat care se mândrea şi trâmbiţa în întreaga lume că ei sunt acei ce au eliberat clasa muncitoare de lipitorile exploatatoare.

Adevărul era însă altul : tocmai ei erau cei mai mari exploatatori şi mai setoşi de sânge, decât toţi înaintaşii din întreaga istorie a omenirii. Ei erau atei. Propovăduiau o nouă învăţătură, unică şi spre "binele poporului", o societate fără de clase, învăţătură căreia îi spuneau marxist-leninistă.

Ce au făcut din noua lor învăţătură, am putut vedea din capitolele trecute, şi astfel să ne dăm singuri seama de adevăr fără de mistificări şi schimbări de roluri. Vom rămâne mai departe la Workuta, aşa cum erau atunci, între viaţă şi moarte, între zi şi noapte, între iarna cu gheţuşurile veşnice din acea regiune şi vara călduroasă cunoscută în copilărie.

Pentru a distinge mai bine minciuna de adevăr şi înainte de a intra din nou în drama Workutei, cred că este mai nimerit să luăm cunoştinţă cu o parte din evenimentele care s'au petrecut în zilele noastre ; acum când vorbim de Workuta. Ce s'a întâmplat cu religia ţării în care s'a născut primul stat comunist ? Ce şi cum gândeau conducătorii lui, dacă fuseseră influenţaţi de evenimentele vremii sau ale istoriei, căci, după cum se ştie, ruşii sunt foarte credincioşi. Acest lucru i-a făcut să supravieţuiască de veacuri pe meleagurile lor şi nu odată au fost ei singuri victimile propriei credinţe, de care nu s'au lepădat.

Zicala lui Marx "Religia este opiu pentru popor" pe care Lenin a preluat-o influenţat încă din tinereţe de unii tovarăşi de luptă din rândul nihiliştilor şi ai anarhiştilor printre care îi putem enumera pe P.Tkacew şi S.G.Necajev, l-a făcut să urască religia cu toată puterea minţii lui.

Astfel, dela bun început, teoreticienii comunismului au văzut în religie şi biserică, nici mai mult şi nici mai puţin, decât principala unealtă de exploatare a capitalismului. Pentru a combate "Capitalismul", duşmanul de moarte al comunismului, trebuie să-l desrădăcinezi din temelie, care nu este altceva decât religia şi biserica. Ea a fost şi este simbolul puterii supreme în sutele de ani de existenţă ai omenirii. Misticismul din marea pătură populară fiind foarte greu de înfruntat n'a putut fi desrădăcinat şi distrus dela o zi la alta, fără a oferi ceva nou şi mai bun în schimb.

Acest lucru ar fi fost posibil numai printr'o muncă de lămurire, o organizare a masselor muncitoreşti şi ţărăneşti în luptă ateistă pe baza teoriilor lui Marx şi Lenin. Numai o luptă subversivă şi cu mare răbdare putea ajunge la victoria finală. Lupta nu trebuia dată frontal, aşa cum s'a întâmplat în primele zile ale revoluţiei când, de exemplu, numai în Moscova au fost distruse peste 400 de biserici şi locaşuri de închinăciune, de către revoluţionari sau din ordinul lor şi al lui Lenin.

Acest început de ateism-comunist fusese bine calculat de protagoniştii comunişti din fruntea cărora nu lipsea însăşi Lenin, căci

numai aşa a putut fi distrusă opoziţia clerului, susţinătorii ţarismului şi ai capitalismului.

Pentru opinia publică mondială şi prostirea mulţimii, care era strâns legată de religie, s'a dat oficial prin "Lege" sau prima "Constituţie", libertatea religiei şi a credincioşilor ei. În acelaşi timp, tot prin lege, era admisă şi susţinută oficial libertatea propagandei ateiste (antireligioase) dându-se cetăţenilor posibilitatea să-şi aleagă liberi şi nesiliţi de nimeni drumul dorit spre biserică sau căminul cultural.

Directivele date se găsesc în "Constituţia" RSFSR din 10 Iulie 1918, Art.13, Uniunea Sovietică din 1936 şi 1955 - Art.124, RSFSR din 11 Mai 1925 - Art.4, Ucraina din 5 Mai 1929 - Art.8 Turkmenistan din 30 Martie 1927 - Art.6 Usbekistan din 22 Februarie 1931 - Art.5, sau Armenia din 3 Aprilie 1927 Art.5, etc.

Aplicarea propagandei antireligioase a fost făcută cu multă diplomaţie prin societatea prietenilor ziarului "Besboznik" (fără Dumnezeu = ateist), fondată în anul 1922 şi care în 1926, s'a reprofilat în "Uniunea celor fără de Dumnezeu".

La Congresul al II-lea din Moscova, între 10 şi 16 Iunie 1929, a fost preluată noua denumire, "Asociaţia luptătorilor fără de Dumnezeu", preşedintele ei fiind Emeljen G.Jaroslicski - de origine evreu - cu numele adevărat Habelmann.

Interesul mare arătat acestei organizaţii de către tartorii din Kremlin şi susţinerea ei morală şi materială, o arată publicaţiile oficiale care, făcând o statistică asupra situaţiei existente, arată că în anul 1926 existau 2421 de grupuri de ateişti cu un număr de 87.033 de membri. La 1 Mai 1931, existau 60.000 de grupuri cu 5 milioane de membri.

Din motive temeinice organizaţia a fost desfiinţată în anul 1941, probabil că proaspătul şef al NKVD-ului de atunci, Berija, a descoperit că aici ar putea fi o răsadniţă contrarevoluţionară şi sionistă, căci s'a constatat că majoritatea preşedinţilor de grupuri şi membri în comitetul de conducere erau de origină evreiască.

La Congresul al 8-lea al partidului comunist al Rusiei, care a avut loc în Martie 1919 la Moscova, printre multiplele hotărîri luate şi rezoluţii citite, a fost şi aceea a libertăţii religioase. Numai un mic extras din această rezoluţie, poate aduce mai multă lumină în rândurile noastre. - Citez :

"Constituţia Republicii Socialiste Federative Sovietică Rusă, dă fiecărui cetăţean al ei întreaga libertate a credinţei. Congresul precizează că este interzisă aplicarea forţei sau altor metode de constrângere în problemele legate de religie. Persoanele care încearcă să împiedice slujbele religioase sau libertatea religiei, - fiind vorba de toate formele de cult religios -, vor fi exemplar condamnate".

În aceiaşi perioadă a aceluiaşi an, comuniştii au asasinat, cu toată rezoluţia citată, 38 de preoţi evanghelici, unii cu soţiile lor cu tot, fără

ca vinovaţii să fie găsiţi şi traşi la răspundere. (vezi fotografia şi numele fiecărui preot din Stimme der Märtyrer nr.10/74)

După 65 de ani dela această întâmplare, aflându-mă în patria Bisericii Evanghelice, am căutat să înţeleg pe preoţii ei din zilele anilor 1983-1986 care iau parte la manifestaţiile pentru "Pace" de tipul şi în folosul Moscovei. Din presa zilnică pot deduce cum teologii evanghelici apără din zi în zi mai mult interesele Moscovei. Alţii refuzau căsătoria fiicelor lor cu un militar în uniformă din Republica Federală Germania, declarându-i pe aceştia asasini, în timp ce aprobau deschis crimele şi represaliile efectuate de armata sovietică în Afganistan sau în alte regiuni ale lumii. Drept spus, undeva lipseşte ceva.

Un alt exemplu îl avem în Vietnam. În timp ce americanii erau acolo, studenţii demonstrau împotriva lor şi a regimului din Saigon, la care s'au alăturat preoţii catolici, evanghelici, budişti, care mai aveau şi o armată proprie ce ataca trupele guvernamentale din spate şi cereau tot mai multă libertate. Unii preoţi şi-au dat foc în semn de protest şi întreaga omenire ca la o comandă a ieşit pe străzi cu placarde şi lozinci pe care scria "Friend go home".

Azi suntem mai deştepţi şi nu ştim mai mult, dar nu demonstrăm pentru a reaminti că din cei peste un milion de oameni băgaţi în lagărele de "reeducare", au mai supravieţuit câteva mii. Maltratările din Vietnam au fost diabolice ; îşi legau victimile de mâini şi de picioare cu sârmă, pe alţii îi băgau în coşciuge de vii şi îi lăsau să se prăjească la soare zile întregi, alţii erau decapitaţi sau desmembraţi, după bunul plac al politrucilor, şi totuşi nimeni nu protestează şi nu mai iese pe străzi. Sunt poate în concediu ?

Alţi 700 de mii au fugit cum au putut cu bărcile pe mare, pe vase de pescuit sau vapoare. Ei au lăsat totul, familie, casă, patrie şi şi-au luat numai sufletul şi ce aveau pe ei. Dintre aceştia, numai valurile mării şi-au luat un tain de peste 200 de mii de suflete, şi nimeni nu a protestat.

Când te gândeşti că pentru astfel de lucruri se dă şi Premiul Nobel pentru Pace, te iau frigurile, iar în democratica Americă, în ţara tuturor posibilităţilor, o artistă îşi făcea reclamă aducând injurii armatei americane, soldaţilor căzuţi la datorie, invalizilor, dansând pentru victoria comunistă la Hanoi, Leningrad sau Moscova. M'am întrebat şi mă întreb, ce fel de soldaţi şi ofiţeri sunt aceşti americani, care şi-au făcut datoria şi numai datoria acolo unde au fost trimişi, ca apoi să fie batjocoriţi de o "Jane Fonda" ! Ce spun şi cum gândesc acei diplomaţi care au făcut războiul şi din ordinul cărora aceşti soldaţi au fost trimişi acolo ? Sau au plecat ei de bună voie ?

Cred că soluţia cea mai bună ar fi s'o expedieze pe artistă în URSS, poate îi vor găsi o slujbă la Workuta, după ce se vor sătura de ea !

Acelaşi lucru ar trebui să-l facă femeile germane cu fiica fostului Preşedinte al Republicii Federale Germania, Heinemann (de care am mai

amintit) şi care şi-a permis, în Februarie 1982, într'un articol în revista catolică "Begegnung", ce apare în Republica Democrată Germană, să declare că mai bine ar locui într'o ţară comunistă decât într'o ţară care se înarmează. Este vorba de Ranke Heidemann, căreia fostele deportate ar fi bine să-i plătească drumul cu destinaţia Workuta, desigur fără retur.

Curios este faptul că tocmai ea care îşi permite să atace pe catolici în unele împrejurări, nu este mai mult sau mai puţin, decât cumnata Cardinalului Josef Glemp, Prim al Poloniei. Acesta are un frate vitreg care trăieşte în Essen/R.F.G, numindu-se Edmund Ranke fi este soţul ficei fostului Preşedinte al R.F.G.-ului, Prof.Dr. Uta Ranke-Heinemann, care de ani de zile pentru a intra pe scena politică se identifică cu partidele şi grupările de stânga, de acelea care mai mult sau mai puţin dansează după muzica Moscovei.

Acestea sunt cozile de topor ale comunismului internaţional care fac apeluri de pace, proteste, apeluri peste apeluri de toate felurile şi culorile. Aici putem enumera Apelul din Krefeld, Apelul din Heidelberg, Apelul din Bielefeld.

Este interesant cum s'a pus temelia acestui "Apel", la care a luat parte şi şeful de secţie al organizaţiilor de tineret, A.Bitschurow, din Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, deci iarăşi fără comentar.

Dar fiica fostului Preşedinte al RFG-ului a vorbit şi i s'a dat posibilitatea să-şi spună părerea şi la televiziunea germană. A spus clar şi răspicat, că : "Ea nu crede în poveştile despre comunism".

Vrea să trăiască într'o ţară comunistă, dar nu se duce acolo, ci numai face propagandă. Timpul nu a trecut, cel de-al doilea Nürnberg nu este aşa departe ca şi acolo să repete ceeace a susţinut, căci legile de condamnare vor fi acele cu care comuniştii au condamnat, iar lagărele vor fi tot ale lor şi păzite tot de ei.

Germanii s'au retras în colţul lor, au uitat că au fost o naţiune independentă şi unită, atunci când aveau o mândrie de invidiat şi îşi cunoşteau propria istorie.

Astăzi, împărţiţi şi tăiaţi în felii, ca un salam de calitate, ei şi-au uitat istoria, iar mândria naţională au lăsat-ø în diferite staţiuni balneare din lumea întreagă, unde sunt mereu de găsit.

Cu toţii au complexe naţionale şi-au uitat trecutul de sute de ani şi nici nu-i interesează, căci îngâmfarea a luat locul caracterului.

Dar să-i lăsăm pe ei şi să ne întoarcem la firul expunerii noastre.

Tactica conducătorilor comunişti a dat greş. Drumul pe care au apucat nu a dat rezultatul dorit. Astfel, au găsit de cuviinţă, după 1939, să înceteze cu distrugerea bisericilor, iar după 1945, chiar să repare ici colo, sau să construiască câte una, pe care "fasciştii " de nemţi au distrus-o, dar nu spun că ei singuri le-au dărâmat cu mulţi ani înainte de începerea războiului germano-sovietic.

Lumea să vadă că ei nu sunt anti-chrişti, iar "turiştii" care v minunea să aibe ce povesti când se reintorc acasă.

Statistica bisericilor din URSS este însă alta. Marea lor parte au fo distruse în primele zile ale revoluţiei de către grupuri special instruit De exemplu, în 1917 existau în Moscova între 450 şi 680 de biseri şi mânăstiri, în anul 1943 numai 17, iar acestea numai pentru vizitare lor de către străini, cu însoţitori.

Bisericile rămase le-au prezentat ca muzee ale Statului. în 193 existau 44 de acest gen - altele în provincie - au devenit grajduri magazii ale colhozurilor, unele chiar lagăre de prizonieri de război, cum a fost acela dela Manestirca.

Două din cele mai renumite biserici ortodoxe au fost făcute muzee-bisericeşti şi, atunci când pentru ele populaţia a încercat să protesteze deschis, au urmat arestări în masă şi multe condamnări. Este vorba de biserica "Passion" din Moscova, care a devenit Muzeeul Central şi Catedrala "Kazan" din Leningrad. Catedrala din Chişinău, Basarabia, a fost deasemeni transformată în muzeu, iar Catedrala din Bălţi - Basarabia, a fost complect dărâmată.

După terminarea războiului, cu cele învăţate în această perioadă pentru atragerea poporului, ei şi-au dat seama că vor avea mai mult câştig de pe urma unor liberalizări în problemele de religie. Preoţii trebuiau educaţi în spiritul partidului, trecându-i mai întâi prin şcolarizări speciale ale NKVD-ului.

Cel mai educat din ierarhia popilor ortodocşi a devenit însuşi Patriarhul Alexei, capul bisericii şi primul lor colaborator. Loialitatea lui faţă de partid este cea mai bună dovadă. A arătat-o cu ocazia zilei de naştere a lui Josef Stalin, când acesta împlinea 70 de ani. Dintr'o singură scurtă frază se pot distinge laurii pe care acest cap al bisericii îi consacra unui criminal notoriu, bine cunoscut în lumea întreagă :

"El este marele conducător recunoscut de toate popoarele lumii, nu numai cele sovietice, ci şi de întreaga clasă muncitoare, el fiind primul dintre aceia care aduce pacea în lumea întreagă, etc."

Ce se poate comenta, când însăşi copiii crescuţi şi încălziţi la sânul lui Stalin, ca Nikita Hruşciov, l-au declarat la numai câţiva ani după aceasta aniversare un mare criminal, dând în vileag adevărul chiar dacă a fost şi parţial. Ce o fi gândit Patriarhul după cel de-al XX-lea Congres ? Nu ştiu. Cred însă că o fi luat singur trenul spre Workuta.

Biserica ortodoxă rusă a fost pusă din nou în funcţiune (de NKVD) şi încet, încet a început să fie prezentă în mai toate Congresele Internaţionale chiar şi în saloanele diplomatice.

Aceste avantaje le-au primit numai după ce patriarhul ortodox şi-a asumat misiunea de a distruge Biserica Unită (Greco-Catolică) Ucraineană în primul rând şi a-i integra pe credincioşii ei în rândul ortodoximii.

Acelaşi lucru trebuia să se întâmple cu bisericile catolice, evanghelice şi cu toate sectele cunoscute şi necunoscute. Preoţii trebuiau să divulge pe fiecare bărbat sau femeie care cerea vreun ajutor pentru una din bisericile amintite.

În lagărul din Workuta am luat pentru prima dată cunoştinţă cu diferitele ramuri ale religiei creştine sau cu unele secte. Cea mai curioasă dintre aceste secte a fost aceea care îl socotea Dumnezeu pe ultimul ţar rus, Nicolae al II-lea - Alexandrovici. În puţinele lagăre din Workuta pe unde am fost, am găsit oameni care i se închinau.

Sectele creştine au răsărit ca din pământ, după complotul de alianţă al conducerii ortodoxe cu NKVD-ul. Biserica şi credinţa au intrat în ilegalitate cu credincioşii lor. De atunci încolo, ei se adunau, când şi unde puteau, în grupuri mici şi nebătătoare la ochi şi numai între cunoscuţi. De atunci încolo, sectele religioase au înflorit, iar locul preoţilor a fost luat de predicatori. Mulţi foşti preoţi ai diferitelor culte religioase, care dintr'un motiv sau altul intraseră în ilegalitate, s'au ataşat lor. Camuflarea era practică, căci ei nu mai aveau nevoie de un locaş sfânt, de odăjdii sau de alte lucruri pământeşti, ci de o bună răstălmăcire a Noului Testament sau a Bibliei.

Aceste celule ilegale au dat şi dau încă multă bătaie de cap partidului şi NKVD-ului. Din păcate, după ani de zile, aceste grupări, fie ele în Ucraina sau Kazastan, în Perm sau la Workuta, au început să se combată între ele, agitându-se una contra alteia. În această luptă pentru putere şi-au vârît coada şi cei din NKVD, care s'au infiltrat odată cu evenimentele, dar cărora până la urmă le-au dat la cap. Mulţi dintre cei infiltraţi au devenit cu timpul singuri membrii comunităţii, unii dintre ei chiar predicatori. Această perioadă a fost însă trecătoare şi a durat până prin 1954, după care toate reorganizările şi ajutoarele primite din afara graniţelor URSS, le-au fost de mare folos. Astăzi ei sunt o puternică opoziţie, care nu şi-a spus încă cuvântul. Poate într'o zi vor fi unite într'o acţiune mare de eliberare, care să nu depindă însă de cei din Vest.

Biserica ortodoxă rusă s'a compromis din toate punctele de vedere începând cu prima zi de revoluţie, prin aşazişii preoţi progresişti, adică prin "idioţii utili". Clerul Ortodox rămas, a vrut să trăiască bine mai departe, deaceea în toată această perioadă nu s'au opus, nici nu au încercat salvarea relicvelor religioase, ale podoabelor bisericeşti istorice, Cărţilor şi Evanghelilor seculare, icoanelor şi bijuteriilor bisericeşti. Toate au fost distruse în nebunia revoluţiei şi la ordinele primite, restul fiind furate de noii revoluţionari.

După moartea lui Stalin şi cu noua "eră" a turistului Hruşciov, cu nevoia de valută, au început să apară pe piaţa Occidentală lucrurile de artă bisericească rusă dela A la Z. Azi putem cumpăra orice piesă dorită, la marile licitaţii din Londra, Paris sau New York, numai bani să iasă.

Până şi NKVD-ul îşi plăteşte anumiţi agenţi, care nu au nevoie de bani, cu astfel de relicve istorice ruse.

Nu putem trece de acest capitol dacă nu pomenim şi de relicvele, icoanele bisericeşti, furate din bisericile şi mânăstirile româneşti în 1944 şi după aceia, vândute apoi unor străini în 1959 şi 1961 unui grup de afacerişti străini dela depozitele Statului din Kiev. Numai timpul va aduce adevărul la suprafaţă şi o cercetare pe scară mondială va scoate la lumină relicvele ruseşti şi cele furate din România, icoanele care astăzi se găsesc în posesia unor persoane particulare din lumea întreagă sau în depozitele comuniste.

Biserica Ortodoxă poseda în 1914, înaintea primului Război Mondial 54.174 de biserici şi capele, 550 mânăstiri pentru călugări şi 473 de mânăstiri pentru călugăriţe care, toate la un loc, erau subordonate celor 67 de episcopii. Astăzi se poate număra pe degete ceeace a mai rămas şi ceeace a supravieţuit din vechea biserică ortodoxă rusă, după ce revoluţionarii comunişti au furat care cum au putut ; aceasta face parte din istoria unui popor care a supravieţuit veacuri întregi, în timp ce alte neamuri au dispărut complet.

"Enciclopediştii" clerici din lagărele din Workuta şi Potma, cunoşteau şi mai mult şi cu toate necazurile avute ei mai ţineau legături cu exteriorul, cu oamenii care nu-şi pierduseră credinţa în Dumnezeu şi nici în biserica ortodoxă rusă, chiar dacă acum erau legaţi de vreo sectă creştină.

Astfel, povesteau unii, că în 1949, în scrisoarea de felicitare către Stalin, s'a aprobat deschiderea unor biserici prea bine cunoscute peste graniţă. Episcopii, 13 la număr, semnaseră scrisoarea, dar câţi dintre ei erau cu conştiinţa împăcată, nu ştiu. Cei rămaşi erau numai agenţii şi informatorii NKVD-ului, după cum spuneau tovarăşii lor de branşă din lagărele amintite. Este adevărat că aceştia avuseseră de suportat timpuri foarte grele din cauza refuzului de a colabora cu acele bestii cu chip de om.

În primele lagăre sovietice depe insulele Solovetshije din Marea Albă, noii revoluţionari s'au grăbit şi-au băgat la reeducare peste 150 de episcopi ortodocşi. În alte lagăre continentale din regiunea Arhangelsk s'au aflat 2 mitropoliţi şi peste 60 de episcopi. Acestora li se pot adăuga cei peste 500 de arhierei, nemaivorbind de sutele şi miile ce au fost asasinaţi, începând cu credincioşii din marea masă populară, cântăreţii de strană, coriştii, dascălii, călugăriţele şi călugării, preoţii, etc., a căror cifră adunată ajunge la milioane, căci numărul exact nu se va cunoaşte niciodată.

Cei rămaşi în posturile lor, după spusele preoţilor ruşi întâlniţi în lagăre, erau numai agenţii şi provocatorii.

Pe cei morți și despre care NKVD-ul credea că se vor cere informații cândva, i-au legalizat prin "documente". Ceilalți nu trebuiau "documentați" căci își împliniseră rosturile lor pământești.

Ideea despre "Drepturile Omului" a pătruns în noua societate a revoluției franceze, în decursul a două faze vitale. Deputații din Versailles, conștienți de importanța istorică pentru omenire a pasului făcut, au hotărît în ședința de noapte din 4/5 August 1789, într'un entuziasm general, desființarea fostului regim și a privilegiilor sale.

Al doilea pas : la propunerea lui La Fayette, prietenul și camaradul lui George Washington, influențat și sfătuit de Thomas Jefferson, Ambasadorul USA la Paris, s'a depus un concept-catalogat pentru "Drepturile Omului". După mari dezbateri și corecturi, noul proiect a fost aprobat la 26 August 1789 de Adunarea Națională - pentru Drepturile Omului și Cetățenești. Mai târziu anumite detalii aveau să fie integrate în "Constituția Franceză".

Declarația franceză pentru "Drepturile Omului" era dependentă de "Declaration of Independence" americană din 4 Iulie 1776, care începea cu : "Noi recunoaștem ca adevărate cele care nu trebuiesc dovedite ; toți oamenii sunt egali înaintea Creatorului".

Ideea pentru "Drepturile Omului" și "Libertate" a înaintat din victorie în victorie. Astfel că între 1795 și 1830 au fost, numai în Europa, peste 70 de Constituții noi declarate ; Polonia în 1815, Grecia în 1821, Portugalia în 1822 și 1826, Brazilia în 1824 și 1891, precum și o mare parte din statele germane. În a doua jumătate a secolului al 19-lea, alte state preluau moștenirea revoluției franceze, ca : România în 1866, Turcia în 1876, Serbia în 1888, Rusia în 1906 și China în 1912 (sub Sun Yat-sen).

Comuniștii bolșevici prin istoria scrisă de ei, după concepțiile lor, încearcă să inducă în eroare propriul lor popor și întreaga omenire arătând că marele "Lenin" a fost protagonistul (sovietic) al "Drepturilor Omului", arătând de câte ori este nevoie "o ciornă" scrisă de Lenin asupra "Drepturilor Omului", apărută în primele zile după revoluție.

Este adevărat că însăși revoluționarii bolșevici, speriați de imensa criminalitate și de dimensiunile luate de revoluție, au schimbat metoda, dând-o pe mâna Justiției - pe care o desființaseră cu totul - dar care își urma mai departe drumul de distrugere, însă camuflat și legalizat prin Justiție.

Distrugerea credinței în Dumnezeu, distrugerea bisericilor, înlăturarea Clerului superior al bisericii ortodoxe, trebuiau înfăptuite nu de către revoluționarii răufăcători ci de către Justiție, prin lege, într'un proces în care rolul principal avea să-l joace presa timpului prin ziarele "Pravda" și "Isvestia".

Numai astfel se putea reeduca poporul, deschizându-i ochii cu privire la clericii bisericilor în care au crezut. Deci totul trebuia să apară ca o

descoperire seculară a noilor organe de Stat care au predat cazurile spre clarificare Justiției și Tribunalului. Într'un cuvânt și-au spălat mâinile ca Pilat din Pont.

Astfel au început, în văzul lumii întregi, o serie de procese deschise la Moscova și în alte orașe provinciale intentate clericilor și fețelor bisericești.

La 7 Mai 1922 a avut loc, la Moscova, procesul înscenat unui grup de 54 de clerici superiori ai bisericii ortodoxe ruse. Înaintea lui, în luna Aprilie, avusese loc procesul a 11 clerici catolici, în frunte cu episcopul J.Cieplak. Alte mii de procese individuale, în grupe sau în massă precum și asasinările nu au mai fost date publicității de presa democrat-comunistă a Kremlinului.

Pentru cei interesați să afle adevărul, se recomandă citirea și studierea întregii prese a timpului și în primul rând a ziarelor oficiale ale Partidului - "Pravda" și al guvernului - "Isvestia" -. Acolo sunt descrise pe larg crimele comise de clericii bisericilor, în dauna poporului muncitor și descoperirile uimitoare făcute de organele de securitate Tscheka.

Sentințele erau diferite, dela caz la caz, pentru intimidarea massei populare, precum și execuțiile celor condamnați la moarte, unele de o barbarie de neînchipuit. Tras în țeapă - Isidor Kolokolow -, legat de cal - Ambrozija Gudko -, spânzurat - Tichon von Voronez -.

Aceleași metode se aplicaseră în execuțiile unor generali și comandanți de unități germane, care luptaseră în jurul Leningradului. Căzuți prizonieri, cercetați, judecați și condamnați la moarte pentru crime de război, au fost executați prin spânzurare. Executarea sentinței nu a fost o spânzurătoare așa cum o cunoaștem din ziare, literatură sau povestiri, ci cu toții au fost pur și simplu agățați în cârlige de măcelărie care le-au fost înfipte în gât și ridicați în sus în văzul spectatorilor special invitați. Zvârcolirea acelor oameni a fost îngrozitoare, mai ales că aveau și mâinile legate la spate.

Toate acestea s'au întâmplat în secolul al XX-lea, într'o țară unde chipurile domnea cea mai democrată dintre democrații ! Ei, comuniștii, au aplicat prin specialistul lor Felix Edmundowitsch Dzerjinski, aceste metode la începutul "victorioasei" revoluții proletare, iar acum le continuau prin fostul elev și admirator Berija și uneltele sale.

Aceste execuții publice nu au avut efectul dorit, ci zguduiți de cele văzute, mulți dintre ofițerii sovietici aduși special pentru a asista la ele, au devenit din acel moment dușmanii de moarte ai sistemului, care îi crescuse și educase, constituind o opoziție hotărîtă. Mulți s'au manifestat deschis, făcând plângeri comandanților superiori și cerând să fie scutiți de astfel de spectacole criminale. Toți cei care au protestat, indiferent cum și în ce fel, chiar și după ani de zile, au fost arestați și

condamnați la câte 25 de ani, pentru "trădarea secretelor de stat". Unii au fost și la Workuta, unde în 1952, am cunoscut mai mulți dintre ei.

Ce nu se va găsi în "Pravda" și "Isvestia", sunt însă metodele aplicate în special preoților ortodocși, ca : bătaia, înghețarea intenționată de frig, ori strângerea cu ușa frățească a NKVD-ului. Cea mai înjositoare metodă au aplicat-o femeile din cadrul NKVD-ului, desigur la ordinul primit dela vreun sadic, acela de a bate cu nuiaua sau creionul membrul sau testiculele bătrânilor.

O altă metodă de înjosire umană a fost aplicată acelor clerici care nu fuseseră încă arestați, ci doar îndepărtați din funcțiile avute. Ei nu aveau voie să participe la alegeri. Dreptul lor cetățenesc le fusese ridicat printr'o hotărîre dată de Comisarul Politic localnic și nu de o hotărîre judecătorească sau de o instanță asemănătoare, după care dispăreau fără urmă. Numai această metodă a făcut ca să dispară între 1929 și 1931, după spusele unor foști specialiști în materie, "enciclopediști" din lagăr, peste 87.000 de oameni. Presa timpului a uitat să-i pomenească.

Rușii au și un humor acru, când vorbesc de comunism și de presa acestuia ; prin bancuri care te fac să rânjești, dar nu să râzi. Astfel spun ei : "Pravda" - dreptatea - nu are "Isvestia" - știrea - și știrea nu are dreptatea. Simplu, dar adevărat.

De acești clerici dispăruți sau oropsiți de soartă, patriarhul Moscovei și al Rusiei și ajutoarele lui nu s'au interesat, nici nu puteau interveni ca să le apere drepturile umane garantate prin Constituție. El și clica din jurul lui erau aceia care hotărau despre soarta fraților, pe care îi vindeau pentru un pumn de mâncare, în timp ce Juda primise barem 30 de arginți.

Același grup de colaboraționiști nu au intervenit niciodată pentru cei arătați sau nearătați, pomeniți sau uitați, care au murit de muncă forțată și de foame la construcția Canalului Bellamorrkanal. Alții au murit la construcția de căi ferate între Kotlas și Workuta, Arhangelsk, Murmansk, Siberia ori în minele de pe întinsa Golgotă Răsăriteană, la construcțiile secrete de unde nu s'a mai eliberat niciunul sau în minele speciale de plumb, asbest. Foarte puțini au fost acei care au supraviețuit acelor ani, dar și mai puțini există acum dintre cei care pot povesti despre ce s'a petrecut în anii 1918 - 1932 - 1941.

Unii dintre ei luaseră parte, în 1941, la binecuvântarea soldaților, în Piața Roșie din Moscova, înainte de a pleca pe front, în timp ce trupele germane se aflau la periferia orașului. Ei fuseseră aduși din lagărele din jurul Mării Albe, din Regiunea Arhangelsk, Siberia, Ural, ori din lagărele dela Nord de Kotlas. Îmbrăcați în odăjdii noi, mâncați bine, dar și mai bine instruiți în noua lor misiune, au fost duși la Moscova, unde a fost adunați în jur de 3000. După îndeplinirea misiunii unii și-au menținut odăjdiile mai departe, alții care nu au vrut să-și mintă credincioșii, să se mintă pe ei sau să-și trădeze credința căreia îi

închinaseră viața și să se unească cu Satana, au refuzat și s'au pomenit din nou de unde plecaseră, în lagăr. Unul dintre aceștia a fost și părintele Boris, despre care voi mai vorbi, tot așa și părintele Rajdewswuchi, originar din Leningrad.

După victoria asupra Germaniei, în 1945, sovieticii și-au îndreptat forțele militare către Ucraina, unde poporul nu era deloc bucuros de eliberarea sa de către bolșevici. Nici germanii nu le dăduseră speranța libertății și nici sovieticii nu aveau să le-o dea. Înaintașii lor luptaseră împotriva țarismului rus, părinții lor contra bolșevicilor sovietici, ei contra ocupantului german și acum al celui sovietic. Ucrainienii își apărau drepturile lor străbune acum cu arma în mână, în timp ce bolșevicii sovietici încercau nimicirea rezitenței cu toate forțele posibile. Sovieticii își dădeau seama că solidaritatea poporului ucrainian se găsea în credința lor de secole, preluată dela moși strămoși, cu care au făurit unitatea ce i-a ajutat să supraviețuiască tuturor nenorocirilor abătute asupra lor.

Astfel că sovieticii au hotărît că în afară de luptele armate contra detașamentelor de partizani ucrainieni care trebuiau nimiciți cu orice preț, ei trebuiau să distrugă biserica lor, care îi făcea atât de puternici.

Începutul trebuia făcut în Ucraina de Vest, unde mai existau anumite biserici, însă nu datorită ocrotirii Patriarhului din Moscova, nici clicii sale și nici satrapilor din Kremlin.

Toate acestea se datorau locuitorilor de pe acele meleaguri, care au demonstrat cu arma în mână dacă a fost nevoie, arătând prin aceasta că ei știu ce vor, și că nu se închină satrapului roșu.

Ei țin la patria lor, la neamul lor și la istoria lor, pe care nu o uită ci o respectă ca și relicvele naționale ale credinței și ale bisericii lor, a conducătorului neînfricat, Stephan Bandera.

În Ucraina de Est, după toate datele adunate din informațiile de presă, se pare că distrugerea bisericilor s'a terminat aproape complet ; cele care mai rămăseseră au fost distruse până la temelie de trupele armatei roșii, ca să se poată arunca vina asupra germanilor și aliaților lor. Cele care mai există sunt, în fond, inaccesibile pentru credincioși, căci ele sunt prefăcute în muzee ce stau la dispoziția grupurilor de turiști străini., care aduc valută pentru sacul fără fund al comuniștilor.

Cea mai bună statistică asupra bisericilor existente în Ucraina Centrală și cea de Est, a fost publicată într'o revistă cu titlul "Ucrajinskyj Wisstnyk". Voi încerca să redau datele din câteva localități principale din Ucraina, cu numărul populației precum și al bisericilor existente deschise populației.

1) Harcow - 1.330.000 loc., șase biserici ; 2) Chmelnytzke - 180.000 loc., două biserici ; 3) Dnipropetrowsk - 941.000 - 3-4 biserici ; 4) Kyjiw (Kiev) - 1.887.000,-10 ; 5) Lwiw (Lemberg) - 605.000, -11 ; 6) Luhansk - 373.000, 1; 7)Ssumy - 172.000 -2 ; 8)

Odessa - 981.000, 3 ; 9) Poltawa - 220.000, 2 ; 10) Schytomyr - 161.000, 1 ; 11) Wynnytsia - 223.000, 1 ; 12) Tschernihiw - 168.000, 1.

În afară de cele catolice, restul sunt în patrimoniul Patriarhiei Ortodoxe ruseşti din Moscova.

Chiar şi din aceste date minime, ne putem face o ideie despre adevărata faţă a comunismului-sovietic.

Sovieticii văzând nereuşita lor cu arma în mână, au trecut la suprimarea bisericii unite ucrainiene şi din URSS, printr'un decret special în 1947.

Această biserică, înfiinţată în 1595, număra 3.586.000 de credincioşi, organizaţi într'o mitropolie cu sediul la Lwow (Lemberg). Odată cu acest decret a fost desfiinţat şi distrus şi seminarul ucrainian din Lwow, iar directorul lui, părintele Voitşuk, arestat, condamnat şi deportat la Workuta. În 1954 a fost eliberat înainte de termen din lagărul nr.2, dar a primit domiciliu forţat în oraşul Workuta.

Prin acelaşi decret special de suprimare a bisericii unite ucrainiene, se suprima şi biserica ruteană subcarpatică, întemeiată odată cu unirea din 1646. Numărul credincioşilor se ridica la 682.172 faţă de 450.000 de credincioşi ortodocşi.

Odată cu suprimarea celor două biserici şi confiscarea tuturor bunurilor şi a întregului inventar bisericesc, au trecut imediat la arestarea în masă a preoţilor uniţi, chiar şi a preoţilor catolici care le-au căzut în mână.

Capul bisericii unite ucrainiene, Cardinalul Josif Slipyi, despre care am vorbit, fusese arestat de către sovietici încă la 11 Aprilie 1945, cu un mare grup de episcopi.

În Decembrie 1947, în lagărul de tranzit din Workuta, la sosirea transportului cu părintele francez Jean Nicolas, acesta a găsit peste 60 de preoţi ai bisericii unite ucrainiene şi rutene unite, circa 16-20 de preoţi catolici din Lituania, Polonia, 5 preoţi musulmani (Hogea), 2 preoţi ai bisericii unite armene (înfiinţată în 1741, cu peste 100.000 de credincioşi), circa 10 rabini, unul din Moscova şi o mulţime de predicatori din multiplele secte existente. Ortodocşii au fost prezenţi cu circa 40 de preoţi, foarte mulţi cântăreţi de strană şi dascăli, arestaţi cu toţii în Ucraina pentru refuzul de a colabora cu Patriarhul Moscovei la intrigile sale.

La toţi aceştia trebuiesc adăugaţi acei preoţi care trecuseră înainte sau după această dată prin lagărul de tranzit-carantină din Workuta.

După această dată, au sosit în Workuta : Pater Pietro Leoni, un italian despre care am vorbit ; mai mulţi preoţi polonezi dintre care un iezuit, ce fusese militar în armata poloneză şi scăpase dela Katyn, mai mulţi preoţi ortodocşi şi călugări din Basarabia, printre care şi Părintele Vasile Ţepordei, adus din România ; din Ungaria era Preotul Evanghelic

Böröz Sandor, precum şi preoţii catolici Galamboş Joszef şi Hudra Lajos din Ucraina Subcarpatică. Tot din Ucraina Subcarpatică, preoţii de origină maghiară, Bànyàsz Elmer, Bóbita Miklos, Orosz Iànos şi Ortuday Elemer. Deasemeni Părintele Cseipes Janos (Iwan) originar din Ungvar, unit ucrainian, asasinat la 1 August 1953 în masacrul dela mina nr.29 din Workuta.

Tot pentru credinţă şi colaborare cu biserica, şi din aceiaşi regiune, condamnaţi ca preoţi la câte 25 de ani lagăr sau muncă silnică, mai erau : Gerhard Miklos, din Husc (singurul cu 10 ani condamnare), Gerhard Heinrich, Popovics Miklos şi Tar Sandor. Toţi cei amintiţi se aflau în 1951-1953 în lagărul nr.2, mina nr.7 din Workuta.

Din Ţările Baltice erau o mulţime, şi printre ei preotul lituanian Wunderlikas, arestat din cauza unchiului său, episcopul de Vilna.

Ungurii erau un exemplu aparte în lagăr, în privinţa religiei, chiar şi atunci când numărul lor nu a trecut de 60 din cei aproape 4 mii. În rândurile lor, alături de cei din Ucraina Subcarpatică, puteai oberva patru religii diferite, toate prezente prin preoţii respectivi. Aceştia erau de religie catolică, evanghelică, unită şi unită ruteană, şi totuşi formau o unitate de nezdruncinat, cum nu se putea vedea la alte naţionalităţi. Când era posibil, preoţii lor ţineau împreună serviciul divin, sau se ajutau unul pe altul înlocuindu-se la nevoie, unul pe celălalt, dacă era cineva bolnav. Principalul era că fiecare era acceptat de comunitatea credincioşilor unguri.

Aceşti preoţi organizau vizitarea sistematică a bolnavilor, fără a li se impune sau a fi obligaţi. Totul era ca dela sine înţeles şi totuşi de undeva din umbră erau dirijaţi.

Ungurii nu s'au amestecat în divergenţele dintre naţionalităţi, care se iveau destul de des în lagăr şi erau chiar susţinute de politrucii lagărului ; dar răspundeau cu aceiaşi armă dacă erau atacaţi. Singurii lor aliaţi concreţi şi cu care s'au înţeles şi s'au ajutat au fost românii şi toţi cei din această ţară. Nu odată politrucii au încercat să bage zâzanie şi să destrame aceste aspecte frăţeşti, dar nu au reuşit niciodată. Ungurii aveau legăturile lor întortochiate cu cei din afara lagărului şi poate şi mai departe, dar totdeauna erau gata să servească şi cauza românească dacă li se cerea.

Românii aveau plasaţi în mai toate locurile călduroase oamenii lor, deoarece o parte dintre ei vorbeau perfect limba rusă, erau intelectuali şi superiori ofiţerilor sovietici. De acolo îi ajutau pe ceilalţi români cât şi pe unguri să se poată aranja cu munca. Alţi aliaţi erau huţulii, ruteni-ucrainieni din Bucovina care vorbeau şi româneşte şi erau de partea românilor. Chiar dacă erau văzuţi ca cei mai extremişti din grupările ucrainiene şi cei mai radicali, ei aveau contactele lor cele mai influente din întreaga regiune. Totuşi ei erau în tangenţă cu extremiştii Ucrainei

din regiunea Lwow, pe linie națională. Erau anticomuniști convinși și nu acceptau compromisuri.

Acolo, în lagăr, în deplină mizerie și totală asuprire, am văzut cum renăștea naționalismul pierdut pe drum, cu și prin ei am regăsit elixirul vieții și sentimentul demnității de om.

Aceste legături au dus și la relații de fraternitate între unul și altul, între o grupare și alta. Astfel, unul dintre conducătorii ucrainieni din timpul partizanatului, care nu-și pierduse autoritatea nici în lagăr, după lungi încercări de tatonare, a invitat la ceai pe Julius Stürmer, pictorul din România. La această întâlnire, așa ca din întâmplare, au fost prezenți și părintele ucrainian Sleziuk și părintele Stanislaw. Ambii lucrau la "chipitilca" lagărului, fierberea apei, și erau prieteni buni cu părintele francez Jean Nicolas, care la rândul lui era prieten al românilor, căci fusese profesor de franceză la un liceu din Blaj în România. Deci un circuit în care părintele Selziuk îl ajutase pe părintele Jean Nicolas, iar acum prin această constelație se tatona strângerea relațiilor.

După un scurt timp, fostul partizan a început să destăinuie că părintele Selziuk care are legături cu cei din patrie, dorește ca Iulius Stürmer să le picteze două icoane, care să devină pentru mamele, soțiile, și copiii partizanilor, un loc de pelerinaj.

Stürmer a acceptat, după ce ei i-au spus că au încercat și cu părintele Jean, care însă nu putea să picteze. Această ofertă era bine venită, numai că după aceea, transportarea din Workuta și până în Ucraina, precum și primejdia prin care trebuiau să treacă mijlocitorii, erau mult mai grele decât valoarea icoanelor. A rămas hotărît ca să picteze două portrete simbolice "Maica Domnului cu pruncul Isus" și "Isus Christos". Materialele și vopselele le procurau ei, asigurând în tot timpul execuției securitatea lucrării și a pictorului.

Munca a fost infernală, cerând mult timp pentru uscarea vopselelor, lumină specială și umbre, nervi, timp și câte și mai câte. De pictat s'a pictat de multe ori în sala de operații, la lumină mare, alte ori în sușilca secției chirurgicale (uscătoria hainelor). Locul cel mai bun și liniștit a fost în magazia de rufe curate dela baia lagărului, unde șef era moș Verdeș, un fost notar din Basarabia, iar securitatea era asigurată de japonezii, chinezii și coreenii care lucrau acolo.

După săptămâni de lucru, icoanele au fost sfințite de câțiva preoți ucrainieni împreună cu părintele francez Jean Nicolas și expediate pe căi știute numai de fostul conducător de partizani, ajungând cu bine pe meleagurile acestor viteji luptători. După luni de zile, a sosit vestea că ambele icoane și-au găsit locul de onoare, undeva în Ucraina, devenind un loc de pelerinaj pentru poporul liber al Ucrainei.

După aceasta, în baraca nr.42, o baracă de minieri din secția de mișcare în a căror brigăzi erau numai foști partizani, s'a oficiat o slujbă

religioasă de către un mare grup de preoți din Ucraina printre care și unii de origine ungară.

Peste zece ani, când copiii copiilor acestor luptători pentru apărarea independenței ucrainiene vor îngenunchia în fața acestor icoane, unii dintre ei vor cunoaște adevărul istoriei lor și drumul anevoios parcurs dela Workuta și până acasă. Mulți au rămas în pământul înghețat al Nordului, dar sufletele lor s'au reîntors acasă în Ucraina iubită, patria strămoșilor.

Anul 1953, a început cu minuni Dumnezeești cum s'ar zice. Mai întâi moartea satrapului Stalin, ce nu putea aduce decât noi speranțe pentru fiecare, cu gândul că ziua mântuirii nu este departe. Apoi, amnistia politică mult așteptată și râvnită de fiecare, din partea noului guvern, dar care avea să fie o completă dezamăgire, căci venea numai pentru cei de drept comun. Din acea zi, în tundra polară, a început să bată un alt vânt, cu o altă melodie, pe care îl putem denumi "Cântecul speranței pierdute", ce se executa în toate limbile pământului.

Paștele - sărbătoarea cea mare la ortodocși - se apropia și fiecare, mai ales rușii așteptau și credeau într'o minune. La drept vorbind nici ei nu știau nimic precis, dar așteptau. Așteptau un fel de înviere din lagărele unde fuseseră îmormântați de vii de către comuniștii-bolșevici.

Spre surprinderea tuturor, din primele ore ale zilei, s'a auzit tocmai din partea ortodocșilor ruși, care până atunci nu ridicaseră niciodată capul, salutul creștinesc : "Chrisos Înviat" - "Christos voscrest" și răspunsul instantaneu "Vo istino voscrest" - "Adevărat a înviat". Străinii s'au asociat imediat acestui obicei și unii au început să salute chiar pe soldații din garda interioară și exterioară, să nu mai vorbim de vecinul de pat sau camaradul de lucru.

Dacă te gândești, era un Paște simplu, dar chiar cu ciorbă de pește împuțit și cu pâine acră, în plină tundră înghețată și încă cu noapte polară, "Christos voscrest" era o bucurie, era cu adevărat o reînviere din morți.

Cu un an în urmă, în timpul vieții lui Stalin, un astfel de lucru ar fi fost de neconceput. Deci se așteptau la un miracol, poate o nouă speranță în viitor, poate o presimțire bună.

Ofițerii politici au devenit nervoși, ordonând să fie imediat aduși toți preoții ortodocși, cărora le-a ordonat să meargă prin barăci și să interzică salutul învierii. Locotenentul major Prohorow le-a mai spus că ei ca preoți vor putea mai bine explica adevărul, decât el care este un ateu. Preoții au refuzat categoric chiar și atunci când au fost amenințați cu carcera ori cu o nouă condamnare de 25 de ani, pentru agitație religioasă. Au refuzat dela început și fără mari discuții căci, în fond, ei erau închiși tocmai pentru credința lor de nezdruncinat. Prohorow, le-a mai amintit de cuvintele lui Lenin despre religie și că în fond învierea lui Christos nu era decât o minciună scornită de preoți.

Părintele Boris, aşa era cunoscut de toţi în lagăr, în vârstă de peste 70 de ani şi cu o experienţă de lagăr de peste 30 de ani, după ce şi-a potrivit vocea lui de bariton, i-a vorbit politrucului. Mai întâi însă, cu mâinile încrucişate în faţă, cu ochii lui mari închişi, părea că gândeşte la ce-l va aştepta după ce îşi va spune părerea, ce va mai înscrie în dosarul lui acest politruc, ce avea de pierdut şi ce avea de câştigat ; în fond, din lagăr oricum nu mai ieşea. Apoi a deschis ochii, şi-a trecut mâna dreaptă prin barba lui zbârlită şi a spus tacticos :

"Năcialnic, Dumnezeul vostru Stalin este mort, şi voi spuneaţi că el va trăi veşnic! Din câte îmi dau seama din cele întâmplate după moartea lui şi din comportarea voastră, a celor care aţi crezut în el, şi l-aţi preamărit zilnic, acum sunt sigur, că niciodată şi nicăieri în această lume, nu se va putea spune sau auzi "Stalin voscres". Christos, este singurul care a înviat din morţi, în vecii vecilor Amin".

Şi-a făcut cruce, a făcut o mătanie sărutând pământul îngheţat, în timp ce politrucul a rămas ca trăznit. Văzând că acesta tace, calm şi-a dres iarăşi vocea, ca şi cum nu s'ar fi întâmplat nimic, şi a continuat :

"Învierea este de 2000 de ani, Christos este viaţa. Acesta este adevărul, care nu se poate interzice. El este peste tot, până şi în casele voastre. Este de râs această interzicere. Un lucru trebuie să ştii, fiul meu, Dumnezeu nu se lasă interzis."

Părintele Boris a fost pedepsit pentru îndrăzneala sa cu mai multe săptămâni de arest. Dacă i-au făcut vreo altă neplăcere nu ştiu, dar nici el nu s'a plâns, nici nu era felul lui, căci el era doar un martir al credinţei sale, pentru care era închis de antichrişti.

În anul următor, eu fiind în lagărul de pedepsiţi, după ultima condamnare pentru participarea la grevă, nu am mai putut urmări evenimentele petrecute în cursul zilelor de Paşti. Am auzit că totul a fost reluat, iar soldaţii răspundeau la salutul creştinesc cu care erau întâmpinaţi.

Adevărul este că greva din 1953, i-a redat fiecăruia încrederea în sine, fiecare a înţeles că este om şi s'a simţit "Om" şi nu animalul în care fusese prefăcut de bolşevicii-comunişti.

În toamna lui 1954, părintele Boris a părăsit Workuta, fiind expediat înspre sud, într'un lagăr de invalizi, poate şi ultimul lagăr din viaţa lui pământească.

În prima noapte după ce a ajuns acolo, obosit şi zbuciumat de drum, a murit, liniştit şi fără dureri, cu barba lui sbârlită dar şi cu bunătatea lui angelică. Seara, înainte de culcare, parcă din presimţire s'a spovedit prietenului său, că se bucură că a ajuns iarăşi pe pământul Rusiei, Rusiei ortodoxe, pentru care a trăit şi pentru care va muri. El nu ştia că Dumnezeu îl va chema în aceiaşi noapte la El. Părintele Boris nu a compromis religia ortodoxă rusă, nici nu s'a închinat patriarhului din Moscova, cu toate că aceştia îl rugaseră chiar să se apropie lor. Nu. El

şi-a închis inima în chilia pieptului său, unde a rămas toată viaţa, chiar şi atunci când a devenit martirul propriei inimi.

Fie-i ţărâna uşoară "

Era ziua de 24 Decembrie 1952, era Ajunul Crăciunului, ziua Naşterii Mântuitorului, cea mai grea zi din viaţa unui creştin deţinut sau deportat. Fiecare se bucura când se apropia această zi, dar în acelaşi timp era mâncat sufleteşte, căci gândurile lui, cu şi fără voia lui, se duceau zburând acasă, înapoi la amintirile cele mai plăcute din viaţa lui. Pentru prima dată poate în acest an se ruga iară lui Dumnezeu, el care nu avusese timp, dar nici nu dorise ; prea cruntă era soarta şi Dumnezeu nu vedea, nu încerca să împiedice acest dezastru omenesc.

Preoţii care lucrau la mină se schimbară între ei, pentru a putea lucra în schimbul doi, ca la miezul nopţii fiecare să fie singur în rugăciunile sale sau să se afle în mijlocul conaţionalilor săi.

Oamenii se grăbeau, fie cei care erau liberi, fie cei care plecau la lucru, fie ei bătrâni sau tineri. Se grăbeau cu toţii.

Schimbul doi părăsise lagărul, plecând la lucru, şi ei se grăbeau căci de lucru nu prea aveau poftă, dar se grăbeau şi de ce nici ei nu ştiau. Printre ei era şi prietenul meu Fritz Cloos, din Braşov. El lucra în mină la ventilaţie, ca uşier la orizontul 2, uşa a 4-a. Această uşă era poreclită şi uşa "Cuc", căci acolo se putea afla ora exactă la orice oră din zi sau noapte, desigur numai când Fritz Cloos era de serviciu.

El era în posesia unui cadran de ceas cu "cuc", originar din Pădurea Neagră din Germania, desigur fără maşinărie şi cu două limbi arătătoare făcute dintr'o cutie veche de conservă de provenienţă USA. De unde îşi procurase el acest cadran şi cum ajunsese cu el tocmai la Workuta nu ştiu. Un lucru este sigur, era singurul în mină care ştia ora exactă, rareori cu o diferenţă de câteva minute. Toată lumea îl cunoştea pe "zimleacul", concetăţeanul Fritz. El, la rândul lui cunoştea pe fiecare cu povestea vieţii lui, căci nu era unul care să nu fi poposit cel puţin odată la orizontul doi. Această uşă de ventilaţie era în apropierea puţului de coborîre la orizontul trei şi de urcare la orizontul unu. Scările de urcat sau coborît în mină erau în număr de 1200 şi erau greu de coborît dar şi mai greu de urcat.

Deci, aici, la orizontul doi, se făcea câte o mică pauză, pentru a se odihni, prilej de a se întâlni cu camarazii de soartă sau cu prietenii din celelalte schimburi, ori pentru a culege vreo păraşă (ştire) nouă. Fritz Cloos mai avea ceva, era un talent muzical cu o voce destul de plăcută. El făcuse parte în copilărie şi tinereţe din coruri folclorice săteşti din Transilvania, astfel că el vorbea în afară de săsească - limba germanilor din Ardeal - germana, ungara, româna, pe care le cunoştea de acasă ; aici, în lagăr, învăţase foarte repede şi de admirat pentru un străin, rusa şi ucraineana. Chiar dacă o mai scrântea el, pe ici pe colo, dar cuvintele cântecelor folclorice ruseşti şi ucrainiene le cânta perfect şi fără accent.

El era un om vesel, cu toate că își avea durerile lui sufletești și familiare. Trecuseră ani de când fusese arestat în România, la începutul anului 1945, și nu avea niciun fel de știri despre soție și copii, la care se gândea cât era ziua de lungă. Că nu arăta acest lucru și celorlalți, aceasta se datora tăriei și meritului lui personal. Astfel încerca să supraviețuiască pentru un moment, căci își dăduse seama că de acolo, dela sfârșitul lumii, din acel iad înghețat, absolut nimeni nu auzea strigătul de disperare al oropsiților de pe întinsa Golgotă Răsăriteană și Nordică. Iadul din descrierile lui Dante era acolo la Workuta, în fundul pământului înghețat până la peste 300 de metri, unde moartea te pândea la fiecare pas.

Schimbul doi lăsase lucrul mai devreme și căuta să ajungă sus, cât mai repede, spre a ieși din iadul acela, căci numai acolo sus, sub cerul înstelat, puteau fi ei cu gândurile lor la acel trandafir sălbatec al tinereții, pe care nu-l puteau uita așa peste noapte.

Alții, mai reținuți, atrași parcă de un magnet, s'au oprit la orizontul doi, la ușa ventilației, unde se găseau deja o mulțime de camarazi. Nimeni nu se grăbea nici să urce, dar nici să coboare scările. Șefii nu erau de văzut, căci la ora aceea erau și ei demult sus, unde discutau între ei, schimbându-și ultimele informații. În mină erau și ei mai liberi pentru a-și schimba părerile.

Dacă aruncai o privire în puțul de coborîre, puteai vedea o minunată priveliște, zeci, sute de lumini se ridicau, mișcându-se dintr'o parte în alta, într'un ritm monoton ca niște sclipiri de stele, ce ieșeau din gaura aceasta întunecată pe care o puteai compara cu ieșirea iadului. Dacă te uitai în sus, vedeai cum aceste lumini dispăreau în ceruri, în același ritm monoton după cum se și urcaseră. Era dacă închideai ochii, Fata Morgana a minelor dela Workuta, ce constituia farmecul nopții în care s'a născut Mântuitorul.

La ușa ventilației lumea se adunase și cu toate că erau negri și plini de praf de cărbune, ei se cunoșteau, erau veseli salutându-se în toate limbile pământului. Lămpile de mineri le așezaseră într'o piramidă, altele formară o "Cruce", iar de jur împrejur, ca la o comandă, mai mulți preoți în hainele de lucru zdrențuite și pline de praf, au început o slujbă instantanee în cinstea acestei sărbători. Preoții schimbau locul de conducere a liturghiei, după riturile comunităților religioase din care făceau parte. În lagăr nu s'ar fi putut face așa ceva, oricât de bine organizat ar fi fost totul.

Liturghia a fost deschisă de preotul maghiar evanghelic Böröcz Sandor, din Vadosfa/Ungaria, urmată de Ortuday Elemér din Usgorod, Ucraina Subcarpatică, Părintele Voitușuk din Lwow, Parintele Galamboș Josef, catolic din Ucraina de Vest, Călugărul Vasile din Basarabia, Părintele Sisckiewicius din Lituania, Părintele Anatolij, rus de pe Volga, un Iesuit polonez, preoții din Letonia și Estonia, un preot armean Unit.

În acel lagăr nu exista atunci niciun preot german, așa că aceștia au fost luați sub oblăduirea preotului maghiar Böröcz Sandor, căci majoritatea dintre germani erau evanghelici. Totuși Fritz Meisel, un german din Klingenthal despre care am mai vorbit, a spus o rugăciune în limba germană. Au asistat, ca adevărați frați, și un Rabin din Polonia și un Hogea din Turkestan. Nu s'a făcut o slujbă în adevăratul sens al cuvântului ci fiecare a spus în limba maternă o rugăciune de ziua comemorării Nașterii Domnului.

Cu toții au cântat o mulțime de cântece, majoritatea în limba germană, dar pentrucă germanii din Reich nu prea cunoșteau toate cuvintele strofelor, Cloos, le spunea mai întâi în germană, după care cu vocea lui prelua conducerea. S'au auzit cântând "Stille Nacht", "O, du Fröhliche" dar cel mai mult s'a repetat în toate limbile pământului "O brad frumos".

Nu-i pot înșira pe toți cei prezenți, care s'au înghesuit să participe și e păcat că nu-i pot pomeni în totalitate, căci prin cântecul lor ei îl implorau pe Cel de Sus din adâncul pământului înghețat din Workuta, să le asculte rugămintea arzătoare de a salva omenirea din iadul comunist în care se aflau și jertfa lor să fie deajuns pentru veșnicie. Ei transmiteau această rugăminte, așa cum o făcuseră și frații lor din lagăr în aceiași seară, fără să se fi înțeles, pe undele Purgei acel cântec creștin ajuns internațional, "O brad frumos".

Nu au lipsit camarazii de brigadă ai lui Meisel, Helmuth Tisch, Dieter Erug, francezul Reimond Souilat, ucrainienii Manko Iwan, Savka Stepan, Malerscsuk Iwan, Sergei Goncearuc, ermeanul Artem Arakeljans, letonii Dr.Lukins, Leppich, lituanianul Braziulie, estonienii Vuetur și Arsatu, austriacul Paul Grunert, rușii Mulachow Anatolij, Ostrouchow Wladimir, Anikin Iwan, Petrow Denis, Feodotow Feodor, Mokrjakow Iwan, Stolijarow Iwan, Jukowlijn Stepan, Funusow, Olhozurow, până și fostul Comisar roșu Kirsanow. Mai trebuiesc amintiți și Neți Mihai din Timișoara, Hanto Ferenc, de Sorgo Laszló, Kopacsy Zoltan, Baliko Mihaly, Aprili Ferenc, Brassilius, Kaur, Zubelauskas Vitos, Kanisaukas Petras, Petkievischus, Jaschkunas Henry, Stankiewicz Josép, Romancsuk Henryk, fostul Loc.Colonel polonez Zalenkiewisch, Petkau Peter, Bera Josef, Terzi Boris, Rădulescu Tănase și mulți alții din amalgamul de naționalități existente în acel timp în lagărul nr.2, mina nr.7 din Workuta.

Întreaga serbare s'a destrămat, tot așa cum se adunase, în murmurul cântecului "O brad frumos", pe care majoritatea îl cunoșteau sau îl auziseră.

Unii coborau, alții urcau, dar la un moment dat, ca la o comandă atât cei de sus cât și cei care coborau au început să cânte pe limba lor "O brad frumos" în timp ce luminile lămpilor își reflectau sclipirile după mișcările și ritmul urcării sau coborîrii. Aceste reflexe de lumină, căzute

pe pereții puțului, se reflectau în mii de culori sclipitoare, lăsând în viziunea celui care urmărea, imagini din povestirile fraților Grimm, despre piticii-mineri, care în bucuria sau tristețea lor cântau mereu. Acei pitici fuseseră aduși cândva pe meleagurile Austriei din îndepărtata insulă Creta, din Marea Egee. Ei cântau, nu numai fiindcă le era dor de meleagurile lor, gândind că nu se vor mai putea întoarce niciodată acolo, dar își înnecau tristețea în cântec, ca și acești mineri sclavi din Nordul Polar. Ei cântau cu dor și foc, spre liniștirea sufletească.

Ei au cântat și pe drum, dela mină și până în lagăr, și soldații nu au mai îndrăznit să spună ceva, ei fiind bucuroși că își vor termina serviciul în această noapte friguroasă de Decembrie cu Cerul plin de stele.

Au intrat în lagăr cântând "O brad frumos", și spre mirarea lor din partea opusă a lagărului se auzea aceiași melodie, adusă de vânt dela un grup de circa 30-40 de deținuți, care mergeau cântând în "Bur" escortați de un grup de soldați. În frunte mergea părintele Wunderlikas, cu balticii din baraca lui, care sărbătoriseră Nașterea Domnului, cu o slujbă religioasă. Balticii nu-și părăsiseră preotul lor și puseseră condiția ; preotul ori rămâne, ori merg cu toții în Bur. Sergentul de serviciu îi închisese pe toți ca să fie mai sigur.

Cele câteva sute de deținuți intrați în lagăr în schimbul doi, au încercuit grupul balticilor și au început, spre necazul soldaților să cânte mai departe "O brad frumos".

Deodată corul a crescut în mărime și sonoritate în așa grad încât cu toții și-au dat seama că o minune pământească se produce în acel moment în fața lor, în plină noapte polară.

În partea nordică a cerului, zmălțuit cu milioane de stele sclipitoare a apărut din adâncul orizontului, un pom de crăciun, un brad din milioane de culori diferite și cu reflexe nemaivăzute. Această minunată arătare nu era altceva decât una din frumusețile universului nostru, Aurora Boreală, care se producea într'un minunat crescendo, spre bucuria ochilor omenești. Chiar dacă această minune a durat pentru toți cei de față numai o clipă, ea a existat însă, iar în acea clipă tot pământul s'a luminat, de lumina puternică reflectată de natură. Momentul culminant a fost acela în care din acel minunat joc de culori, reflexe și lumini, s'a putut contura un pom de crăciun, un pom în forma lui naturală, un brad frumos înpodobit cu stele lucitoare.

La un moment dat a dispărut în întregime și cu el întreaga frumusețe, spre orizontul îndepărtat, unde noi lumini se ridicau și scădeau parcă într'un ritm muzical. Stelele străluceau și mai tare, erau parcă mai jos, de parcă le puteai culege cu mâna.

Deținuții amuțiseră de atâta frumusețe, fiecare își făcea cruce și abia atunci au observat că sergentul și soldații lui au dispărut spre a deschide barăcile încuiate.

Abia atunci și-au dat seama de minunea întâmplată, de minunea Dumnezeiască și, ca la o comandă, cu toții au început să cânte din răsputeri același cântec întrerupt cu câteva clipe înainte.

Era Noaptea Sfântă a Nașterii Pruncului Isus, și minunea arătată pe cerul înstelat a zămislit o nouă speranță în inimile lor, pentru care cântau cu o și mai mare convingere și bucurie.

În sinea lor însă fiecare era îndurerat ; ultimile ore îi duseseră acolo unde se gândeau în fiecare seară, la patrie și la cei dragi, cărora nu le puteau scrie, nici măcar că mai trăiesc și că speranța reîntoarcerii acasă nu au pierdut-o. Ei, dela marginea prăpastiei, între Iad și Rai, sclavii comunismului-bolșevic, fuseseră răpiți de-acasă de organele sovietice, pentru a le deveni sclavii, de care aveau atât de mare nevoie și fără de care nu puteau exista.

De acolo, din îndepărtatul Nord, după acea noapte Sfântă plină de minuni pământești, ei și-au îndreptat gândurile spre Lumea Liberă, spre conștiințele oamenilor, rugându-i să-i ajute în disperarea lor, implorându-i să-i asculte, să asculte strigătul Golgotei Răsăritene ...

München, 29 Mai 1986

Lista Nr.1

Persoane arestate și internate de către trupele de ocupație sovietice din Germania, în perioada 1945-1950, în lagărul special nr.4, Bautzen.

Nr. Ord.	Nume - Pronume	Anul nașterii	Perioada	Obs.
1)	Dr.Andersen Ernst	1905-1910	1947-48	Medic
2)	Batrakoff	1907-1912	1945-50	Ing.
3)	Becker (Elvețian)	1900-1905	1947-48	Tâmplar
4)	Beckmann Artur	1905-1910	1949-50	Tech.
5)	Balzer	1895-1900	1947-49	
6)	Bissinger	1905-1908	1949-50	
7)	Breier	1905-1910	1949-50	Sanitar
8)	Blümchen Julius	1907-1910	1947-50	Silezian
9)	Böttcher	1900-1905	1947-48	
10)	Börner	1930-1935	1947-49	
11)	Braun Gerhard	1910-1915	1947-48	Dipl.Ing.
12)	Brand Edmund	1908-1912	1949-50	
13)	Brettschneider	1895-1900	1947-48	
14)	Bruckner Herbert	1915-1920	1947-49	
15)	Chrissulis (Grec)	1900-1905	1946-48	+ 1948
16)	Chrissulis Maria	1932-1935	1946-49	
17)	Clemenz	1905-1910	1945-46	Leipzig
18)	Chriz	1910-1915	1949-50	Chemnitz
19)	Danzer Walter	1905-1910	1945-46	Leipzig
20)	Denkmann (Elvețian)	1915-1920	1946-47	Tâmplar
21)	Devrient Ludwig	1890-1895	1945-47	Consul Onorific al Spaniei în Leipzig (+ 1947))
22)	Deutsch Else	1920-1925	1948-50	
23)	Dienst Alfred	1902-1907	1947-50	Bucătar
24)	Diessner	1895-1897	1946-48	
25)	Dillan Hermann	1920-1925	1946-50	Bucătar
26)	Döring	1905-1907	1946-50	Profesor
27)	Döring (Dr.)	1905-1910	1948-49	Agronom
28)	Duft Hermann	1900-1905	1946-48	Judecător
29)	Dübel Siegfried	1910-1915	1947-50	
30)	Dr.Eberlein	1900-1905	1947-48	Medic
31)	Faber	1908-1913	1947-50	Silezia
32)	Fischer Max	1900-1905	1947-48	
33)	Fischer Willy	1905-1910	1948-50	Translator

Nr. Ord.	Nume - Pronume	Anul nașterii	Perioada	Obs.
34)	Frank Felix (Balt)	1880-1885	1947-50	Translator
35)	Frank Horst	1905-1910	1947-50	Invalid
36)	Fricke Robert	1900-1905	1947-48	Mecanic
37)	Friederich Rudi	1900-1905	1947-50	Bucătar șef
38)	Friedemann Fritz	1885-1890	1945-46	Leipzig
39)	Dietrich (+1946)	872-1877/Consul Onorific Norvegian		
40)	Fiske Erich	1905-1910	1947-50	
41)	Fritsch	1900-1905	1947-48	
42)	Dr.Fritz	1898-1903	1947-50	Medic
43)	Fronober Werner	1910-1915	1947-50	
44)	Gaedt Hans	1898-1903	1947-50	Fabricant
45)	Geipel Paul	1880-1885	1947-50	
46)	Göbel Theo	1900-1905	1947-50	Ceasornicar
47)	Göpschert	1905-1910	1947-50	Frizer
48)	Grahl Paul	1910-1915	1947-48+	
49)	Grallert Werner	1900-1905	1947-50	Dipl.Ing.
50)	Graupner Arno	1900-1905	1945-46+	Leipzig
51)	Hahner Walter (Dr.)	1905-1910	1945-46+	Chemnitz
52)	Haller Walter	1905-1910	1947-48	Silezia
53)	Hammalschek Peter	1900-1905	1945-48	Löbsdorf/S
54)	Hering (soră med.))	1900-1905	1945-50	
55)	Hering	1895-1900	1948-49	Secretar
56)	Hiller Willy	1910-1915	1947-48	
57)	Hinz	1900-1905	1947-48	
58)	Hoffmann	1905-1910	1948-50	Magazioner
59)	Hoffmann	1885-1890	1945-46+	Dir.Dresda
60)	Hofstäter (Prof.)	1895-1900	1945-46+	Leipzig
61)	Houboldt (Gral.Av.)	1885-1890	1945-46	
62)	Hübschmann Klaus	1910-1912	1947-48	Judecător
63)	Hülse Alfred	1910-1915	1945-46	Olimp.1936
64)	Jackenroll	1900-1905	1947-48	Polițist
65)	Jone (Fabricant)	1895-1900	1945-48	Bautze
66)	Jüttner Oswald	1900-1905	1947-48	
67)	Krauting	1900-1905	1945-50	Administr.
68)	Kämpfe Horst	1905-1910	1948-49	
69)	Keck Erich	1910-1915	1947-48	
70)	Kern Erich	1910-1915	1947-48	Vogtla
71)	Koch	1905-1910	1947-48	
72)	Kohl Hans	1905-1910	1947-48	
73)	Dr.Koller Siegfried	1900-1905	1949-50	Medic
74)	Korsch Emil	1905-1910	1945-50	Basarabia
75)	Kraft Bruno	1917-1922	1947-50	Silezia
76)	Dr.Krämer Hans	1900-1905	1947-50	Wittingsdorf
77)	Dr.Krestschmer	1900-1905	1947-48	Medic

78)	Kropf Ulrich	1915-1920	947-48	Stralsund
79)	Kündiger Robert(Cpt)	1892-1895	1946-48	Bautzen
80)	Dr.Kunz Heinz (med.)	1900-1905	1945-48	Görlitz
81)	Künzel Max	1902-1907	1947-48	Chemnitz
82)	Lange (preot Evangh)	1900-1905	1947-48	
83)	Lange Herbert	1920-1925	1945-46	Silezia
84)	Dr.Lange	1900-1905	1947-48	Medic
85)	Lehmann (țăran)	1900-1905	1947-48	Bautzen
86)	Linke Willy	1900-1905	1947-48	
87)	Lipinski Helmut	1902-1907	1945-46	Silezia
88)	Lipold Georg (Of.SS)	1905-1910	1945-46	Aviator
89)	Lohse Helmut	1906-1909		
90)	Dr.Löllke Hans (Med.)	22.09.1898	1945-50	Berlin
91)	Lucas Wlater (Ing.)	1900-1905	1945-50	Markleeb.
92)	Lutz Erich	1895-1900	1948-50	
93)	Machalex (Ceh)	1905-1910	1947-50	
94)	Männel Walter	1900-1905	1948-50	Klöschwitz
95)	May	1900-1905	1945-46	Rathebeul
96)	Meinecke	1902-1905	1947-48	Silezia
97)	Dr.Meissner (Med.Rad.)	-1912	1947-50	Chemnitz
98)	Meister Walter	1898-1903	1947-48	Werdau
99)	Messedat Günter	1928-1933	1947-50	Schöneberg
100)	Michaelis Arno	1895-1900	1945-50	Silezia
101)	Miller (gropar-lagăr)	1905-1910	1945-50	Bautzen
102)	Möbius	1900-1905	1947-48	
103)	Morichetti (Italian)	1905-1910	1946-48	
104)	Moskwa Hans (Mormon)	1902-1907	1946-50	Predicator
105)	Müller Alfred	1904-1909	1946-50	Strausberg
106)	Müller Hans	1900-1905	1947-50	Berlin
107)	Müller Rudolf	1890-1895	1945-50	Cpt.Poliție
108)	Müller Walter (lăcătuș)	1900-1905	1948-50	Leipzig
109)	Müller Max	1900-1905	1948-50	
110)	Dr.Münch (Medic)	1900-1905	1948-50	
111)	Matejka	1925-1930	1948-50	
112)	Nebeling(Deutsche Bank)	1888-1893	1945-46	Director
113)	Dr.Nestle Emil (Medic)	1889-1894	1945-50	Berlin
114)	Dr.Ing.Nieberding Otto	1902-1907	1947-50	
115)	Nöel	1927-1932	1947-48	(?-francez)
116)	Ollscher Helmut	1917-1922	1947-48	
117)	Otto	1905-1910	1947-48	
118)	Otto	1905-1910	1947-48	
119)	Petzold Willy (Fabr.)	1998-1903	1947-48	Chemnitz
120)	Phl Wolfgang	1900-1905	1947-48	Economist
121)	Pointner	1900-1905	1947-48	Marienst.

122)	Raufuss Kurt	1920-1925	1945-46	Silezia
123)	Reh Bruno (Învățător)	1885-1890	1945-48	Bucovina
124)	Reinlein Lorenz	1907-1910	1947-48	Groitzsch
125)	Richter (Translator)	1905-1910	1947-50	Dr.Vet.
126)	Richter Max	1902-1907	1947-48	Königsf.
127)	Richter Walter (Dir.)	1898-1903	1945-46	Halsbrück
128)	Richter	1910-1915	1948-50	
129)	Reichardt Hans	1900-1905	1947-48	Chemnitz
130)	Rühlemann Lotte	1898-1903	1945-50	Soră Med.
131)	Ruhsamm Hans	1900-1905	1947-48	Silezia
132)	Runke	1908-1913	1947-48	
133)	Sakola (gropar)	1902-1907	1947-50	Bautzen
134)	Savic (Jugoslav)	1908-1913	1947-50	
135)	Serer Alfred	1915-1920	1947-50	Bucătar
136)	Sippel Arno	1904-1909	1947-50	Dr.Agr.
137)	Spiese (Volksdt.)	1908-1913	1945-50	Ungaria
138)	Schenk	1902-1907	1947-48	Silezia
139)	Schmidt	1905-1910	1948-49	
140)	Schmidt Heinz	1908-1913	1948-50	Ladeborg
141)	Schmidt Karl	1908-1913	1948-50	Berlin
142)	Schiel Ernst (gropar)	1908-1913	1948-50	Bautzen
143)	Schnell	1898-1903	1947-48	Silezia
144)	Schneider	1890-1895	1946-48	
145)	Schubert	1900-1905	1946-48	Muzicant
146)	Schultz (Prof.Akad.)	1890-1895	1945-48	Freiberg
147)	Schulz Arthur (C.F.))	1895-1900	1945-46	
148)	Schürich Erich	1900-1905	1945-50	Taucha
149)	Schröder Richard	1900-1905	1948-50	
150)	Stelzmann Paul	1890-1895	1947-48	Lemba
151)	Ströbel (Volksdt.)	1900-1905	1947-50	Polonia
152)	Sporea Constantin (Prof.)		1945-50	România
153)	Tauber	1900-1905	1948-49	
154)	Teubner (Profesor)	1900-1905	1947-48	
155)	Thalheim	1900-1905	1948-49	
156)	Thiel	1902-1907	1946-48	
157)	Thierbach	1900-1905	1947-48	
158)	Trepte Alfred	1900-1905	1949-50	Langenb
159)	Tröger (Profesor)	1900-1905	1947-48	
160)	Ullmann (țăran)	1900-1905	1947-48	Bautzen
161)	Ulrich	1900-1905	1946-50	
162)	Wacker	1900-1905	1947-50	
163)	Wagner Oskar	1900-1905	1948-50	
164)	Wagner Willy	1905-1910	1947-50	
165)	Weiss Arno	1920-1925	1947-50	

166)	Weiss Max	1898-1903	1948-50	
167)	Wellner (Fabricant)	1903-1908	1947-48	Schwarz
168)	Wendt (Inginer)	1900-1905	1947-48	
169)	Wengler Rudolf	1895-1900	1947-48	
170)	Werner	1900-1910	1948-49	
171)	Dr. Wilfert (Med.Şef)	1900-1905	1946-48	Dresda
172)	Winter Willy	1890-1895	947-48+	
173)	Vierke Heinrich	1900-1905	1948-50	
174)	Witte	1903-1908	1947-48	
175)	Dr. Wittstock	1902-1907	1947-50	Medic
176)	Wittig Heinz (invalid)	1900-1905	1947-48	Econom
177)	Witting Fritz	1902-1907	1947-48	
178)	Worms (Gral.-Infant.)	1880-1885	1946-47+	
179)	Zahn	1900-1905	1948-50	
180)	Zeibich Max (Poet)	1898-1903	1948-50	Bautzen
181)	Zeitler	1895-1900	1947-48	
182)	v.Zeppelin Ferdinand	1895-1900	1947-48	General
183)	Zimmermann	1900-1905	1947-48	
184)	Zink Hugo	1900-1905	1947-48	

Lista Nr.2

Cetăţeni unguri, arestaţi în Ungaria între anii 1947-49, deţinuţi în lagăre sovietice. Prizonieri de război (P.R.) şi civilişti deportaţi din Ungaria după semnarea Tratatului de Pace dela Paris din 10 Februarie 1947.

Nr.Ord.	Numele-Pronumele	Anul arestării	*5110/	Anul	Obs.
1)	Algya-Papp Sandor	P.R.	33	1955	Gral.
2)	Aprily Ferenz	1948	36/33	1955	Lt.
3)	Acs Jozsef	1948	33	1955	
4)	Balikò Mihaly	1948	36/33	1955	Slt.
5)	Balogh Adam	1948	37/33	1955	
6)	Barasics Ferenc	1949	36/33	1955	Maior
7)	Batthyany Ferenc	1948	33	1955	
8)	Bosnijak Imre	1949	33	1955	
9)	Bicsák Flora	1948	33	1955	
10)	Böröcz Sándor (Preot)	1948	36/33	1955	Evan.
11)	Beki Sándor	1948	33	1955	
12)	Dr. Bodózi Lajos	1948	33	1955	Medic
13)	Csáky Mihaly	1948	33	1955	
14)	Csánij László	1948	52/33	1955	
15)	David Jozsef	1948	33	1955	
16)	Eggert Gèza (Contabil)	1948	33	1955	
17)	Fedornyak Janos	1949	33	1955	
18)	Fangler Imre	1948	33	1955	
19)	Fekete Jozsef	1948	39/33	1955	
20)	Fejes Lajos	1948	33	1955	
21)	Dr.Fabian Lajos	1949	31/33	1955	Medic
22)	Galba Miklos	1948	36/33	1955	
23)	Gado Ferenc	P.R.79067/1952	44/33	1955	
24)	Halász György	1948	33	1955	
25)	Hódossy Barna	1948	33	1955	
26)	Dr.Harangozò Ferenc (Preot)	1948	18	1954	Catolic
27)	Hantos Ferenc	1948	33	1955	
28)	Hegyi Imre	1948	31/33	1955	
29)	Ihasz Amalia		37	1954	
30)	Ibrányi Mihály	P.R.	45-A/33	1954	Gral.
31)	Ivanyi Ivan	1948	33	1955	
32)	Kadar Gyula	P.R.	22	1955	Col.
33)	Kerdy-Vásárhelyi Bela	1948	33	1955	

34)	Kovacs Bela (Ministru)	1947	32/33	1955	
35)	Kovacs Attila	1948	33	1955	
36)	Kopacsy Zoltan	1948	36/33	1955	Lt.
37)	Kevehazi Ferenc	1948	33/	1955	
38)	Kató Alfred	1948	33	1955	
39)	Kossuth Bela	1948	31/33	1955	
40)	Kövesi Alajos	1948	33	1955	
41)	Kunovan Janos	1948	33	1955	
42)	Lohner Lajos	1948	33	1955	
43)	Dr. Marschner	1948	33	1955	
44)	Dr. Mészáros Tibor	1948	39/	1954	Preot
45)	Neczyi Mihaly	1947	36	1953	
46)	Nagy Ferenc	1948	33	1955	+1978
47)	Nagy Sándor (1) (Agr.)	1948	33	1955	
48)	Nagy Sándor (2)	1945	36/33	1955	
49)	Nagy Sándor (3)	1948	33	1955	
50)	Németh Feri	1948	33	1955	
51)	Dr. Nuszbaum Laszlo	1949	22/33	1955	+1978
52)	Dr. Olafson Placid	1948	37/22	1955	Medic
53)	Pósch Ferenc	1948	33	1955	
54)	Pongracz Dezsö	1948	33	1955	
55)	Ribarics György	1948	33	1955	
56)	Romhányi Istvan	1948	33	1955	Lt.
57)	Radi Janos	1948	31/33	1955	
58)	Remènyi Istvan	1948	33	1955	
59)	Sofalvi József	1948	33	1955	
60)	de Sorgo László	1948	36/33	1955	
61)	Szep Gáspár (Med. Vet.)	1948	36/33	1955	
62)	Suha Lajos	1948	33	1955	
63)	Tar Istvan	1948	33	1955	
64)	Varga Gyula	1948	36/33	1955	
65)	Varga Zoltan	1949	31/33	1955	
66)	Vadkerti Gyula	1948	33	1955	
67)	Vörös Ianos	1946	36	1953	
68)	Vasvary Frigyes	P.R.	33	1955	Gral.
69)	Zoiberlich Fritz	1949	44	1952	
70)	Zsegora Jozsef	P.R.-6114	44	1953	
71)	Wesselènyi Töhötöm	1949	44	1953	

* Căsuţa Poştală-Moscova pentru deţinuţii politici nesovietici.

Lista Nr.3

La 25 Ianuarie 1946 Guvernul Suedez a predat Sovieticilor un grup de 130 de cetăţeni letoni, 9 lituanieni şi 7 estoni. Toţi au făcut parte din "Legiunea Letonă".

Nr. Ord.	Grad	Numele-Pronumele	Anul naşterii
1)	Lt. Col.	Gailítis Kárlis	16.01.1893
2)	Cpt.	Keselis Ernests	09.01.1895
3)	Cpt.	Ziemelis Vilis	02.01.1903
4)	Cpt.	Apakalns Péteris	03.02.1898
5)	Lt.	Eltermanis Voldemárs	25.06.1901
6)	Lt.	Karlsons Ernests	24.05.1883
7)	Lt.	Lácis Olgerts	03.09.1918
8)	Lt.	Lielkájs Paulis	16.09.1905
9)	Lt.	Raiskums Jékabs	29.05.1910
10)	Slt.	Bundza Jánis	10.08.1921
11)	Slt.	Celms Bernhards	29.10.1902
12)	Slt.	Dupurs Augustus	27.05.1916
13)	Slt.	Kirsteins Atvars	02.11.1916
14)	Slt.	Knoks Valdis	15.02.1918
15)	Slt.	Lícis Arnolds	10.08.1892
16)	Slt.	Matisons Georgs	1918
17)	Slt.	Presnikovs Jánis	07.07.1917
18)	Slt.	Priednieks Jánis	10.04.1910
19)	Slt.	Rékis Oskars	22.07.1914
20)	Slt.	Ziemelis Péteris	01.09.1914
21)	Doctor	Eichfúss-Atvars Helmers	21.11.1912
22)	Doctor	Slaidins Jánis	24.05.1916
23)	Plt. Maj.	Cikste Ervíns	25.01.1906
24)	Plt. Maj.	Kamerílovs Juris	23.11.1912
25)	Plt. Maj.	Zébergs Teodors	04.04.1910
26)	Plt. Maj.	Voika Jánis	01.07.1909
27)	Plt.	Kaneps Augustus	14.03.1919
28)	Sergent	Radzévics Jánis	28.06.1911
29)	Caporal	Bolodis Ernests	08.12.1910
30)	Caporal	Blúms Kárlis	07.03.1915
31)	Caporal	Briedis Arnolds	03.10.1910
32)	Caporal	Celmins Alberts	05.12.1914
33)	Caporal	Dambergs Edmunds	25.05.1910
34)	Caporal	Eglítis Valdemárs	28.07.1912

35)	Caporal	Graudins Arturs	11.05.1910
36)	Capoarl	Grìva Evalds	30.12.1914
37)	Caporal	Golanskis Konstantin	23.01.1910
38)	Caporal	Goldsteins Jékabs	04.10.1906
39)	Caporal	Heics Elmárs	08.01.1921
40)	Caporal	Jékabsons Jánis	03.07.1917
41)	Caporal	Kaneps Arvíds	13.07.1911
42)	Caporal	Kochs Fricis	18.03.1912
43)	Caporal	Stámers Olgerts	08.01.1915
44)	Caporal	Stokhauzens Arvids	30.12.1911
45)	Caporal	Stumbris Ériks	12.04.1922
46)	Caporal	Svárens-Svarenieks Mártins	29.04.1919
47)	Caporal	Vilks Gustavs	20.03.1911
48)	Caporal	Zutis Jékabs	22.05.1911
49)	Soldat	Abràms Olgerts	02.04.1928
50)	Soldat	Austrums Aleksandrs	23.01.1928
51)	Soldat	Apínis Edvíns	11.11.1912
52)	Soldat	Apínis Edvíns	30.10.1925
53)	Soldat	Aunins Herberts	25.07.1925
54)	Soldat	Badítájs Péteris	25.08.1915
55)	Soldat	Balodis Jékabs	12.04.1912
56)	Soldat	Belskis Antons	13.06.1925
57)	Soldat	Bergs Jánis	23.06.1926
58)	Soldat	Bertúss Kárlis	01.03.1926
59)	Soldat	Bérzs Uldis	02.05.1925
60)	Soldat	Bikmanis Osvalds	02.05.1926
61)	Soldat	Brauns Kárlis	26.06.1925
62)	Soldat	Burbergs Roberts	30.12.1913
63)	Soldat	Biseniek Jánis	30.04.1925
64)	Soldat	Caune Ojárs	30.03.1925
65)	Soldat	Cimmermanis Kárlis	19.12.1921
66)	Soldat	Cirítis Péteris	10.11.1926
67)	Soldat	Daugavietis Jánis	17.09.1910
68)	Soldat	Daugulis Oskars	07.12.1926
69)	Soldat	Doma Oskars	14.07.1925
70)	Soldatt	Dzenítis Jánis	05.03.1911
71)	Soldat	Édulfs Vilis	22.10.1925
72)	Soldat	Eglítis Jánis	04.10.1925
73)	Soldat	Einis Valdemars	31.05.1927
74)	Soldat	Ezergailis Vitálijs	02.04.1909
75)	Soldat	Grasis Edgars	06.11.1926
76)	Soldat	Gudlevskis Símanis	17.07.1922
77)	Soldat	Ivbulis Augusts	11.07.1916
78)	Soldat	Kaija Valdemárs	10.05.1925

79)	Soldat	Kaléjs Péteris	09.09.1919
80)	Soldat	Kalnins Arvíds	22.10.1925
81)	Soldat	Kalnins Jánis	23.06.1912
82)	Soldat	Kárklins Jánis	26.07.1924
83)	Soldat	Kárklins Jánis	08.02.1925
84)	Soldat	Karlovs Augusts	05.10.1926
85)	Soldat	Karulis Richards	07.07.1926
86)	Soldat	Klavins Eduards	19.10.1924
87)	Soldat	Klavnis Kárlis	04.02.1926
88)	Soldat	Klováns Vladislavs	06.08.1915
89)	Soldat	Kóckers Leonards	03.04.1926
90)	Soldat	Kokins Méceslavs	03.04.1926
91)	Soldat	Krastins Oskars	28.07.1925
92)	Soldat	Kronpúss Linards	09.11.1926
93)	Soldat	Kundzins Jánis	04.10.1909
94)	Soldat	Legzdins Péteris	23.01.1926
95)	Soldat	Liepins Évalds	10.04.1920
96)	Soldat	Liepnis Manfreds	15.05.1914
97)	Soldat	Mács Aleksandrs	15.05.1923
98)	Soldat	Markevics Viktors	02.04.1924
99)	Soldat	Maurers Mártins	16.09.1920
100)	Soldat	Miemis Boriss	27.11.1920
101)	Soldat	Millers Aleksandrs	19.01.1911
102)	Soldat	Minics Antons	24.09.1924
103)	Soldat	Muiznieks Jánis	12.01.1926
104)	Soldat	Muiznieks Modests	15.11.1922
105)	Soldat	Olavs Ernests	24.04.1925
106)	Soldat	Ozolins Laimdots	26.11.1925
107)	Soldat	Ozolins Roberts	17.09.1925
108)	Soldat	Pabérzs Aldréds	10.06.1912
109)	Soldat	Polanskis Adolfs	18.12.1922
110)	Soldat	Polikájevs Georgijs	16.05.1906
111)	Soldat	Purmalis Gustavs	27.10.1923
112)	Soldat	Redins Teofils	28.05.1927
113)	Soldat	Rudenis Jánis	02.11.1926
114)	Soldat	Rimicáns Vincets	25.03.1923
115)	Soldat	Rúja Ilmárs	06.11.1926
116)	Soldat	Ruks Valdis	21.07.1925
117)	Soldat	Sils Viktors	22.09.1922
118)	Soldat	Silamikelis Valentins	26.08.1924
119)	Soldat	Silins Richards	02.02.1926
120)	Soldat	Skormanis Stanislavs	04.07.1924
121)	Soldat	Stenders Kárlis	19.08.1915
122)	Soldat	Strazds Péteris	25.07.1908

123)	Soldat	Smits-Pétersons Arnolds	31.07.1922
124)	Soldt	Steinbergs Jánis	08.06.1920
125)	Soldat	Teteris Jánis	05.11.1917
126)	Soldat	Traubergs Vilhelms	28.05.1922
127)	Soldat	Udrasols Alberts	22.09.1918
128)	Soldat	Udrasols Donáts	19.09.1925
129)	Soldat	Véveris Austrums	16.04.1926
130)	Soldat	Vilders Jánis	12.02.1909

Lituanieni

131)-(1)	Maior	Ambrazunas Pramas
132)-(2)	Cpt.	Langys Voldémars
133)-(3)	Lt.	Jancys Jonas
134)-(4)	Lt.	Plevokas Justas
135)-(5)	Slt.	Lengvelis Vincas
136)-(6)	Slt.	Vosilius Soteras
137)-(7)	Medic	Zinkevicius Vincas
138)-(8)	Caporal	Ingelevicius Vazys
139)-(9)	Fruntaş	Dranseika Stasys

Estonieni

140)-(1)	Plutonier	Indress Johanes	25.05.1908
141)-(2)	Soldat	Bogdanov Mikel	28.12.1927
142)-(3)	Soldat	Koiksin Hilla	26.02.1927
143)-(4)	Soldat	Lindeman Hans	20.02.1927
144)-(5)	Soldat	Purimäe Jean	27.01.1927
145)-(6)	Soldat	Sosi Elmar	24.09.1927
146)-(7)	Soldat	Suurpere Elmar	24.11.1927

Sublocotenentul leton (farmacist) Lapa Oskars, născut la 19.06.1904, preferă să se sinucidă decât să fie predat NKWD-ului sovietic.

Sublocotenentul leton Vabulis Péteris, născut la 03.10.1907, preferă să se sinucidă decât să fie predat NKWD-ului sovietic.

Raportul Poliției asupra sinuciderii Sublocotenentului Vabulis Péteris, din Tralleborg-Secția Criminalogie din 25.01.1946, este semnat de Comisarul Șef Atllan Gönsson și Comisarul Gösta Rohlen.

Înmormântarea a avut loc la 30.01.1946 orele 12,00.

Stema Romanovilor – Martie 1917
vezi Cap. VI – pag. 134

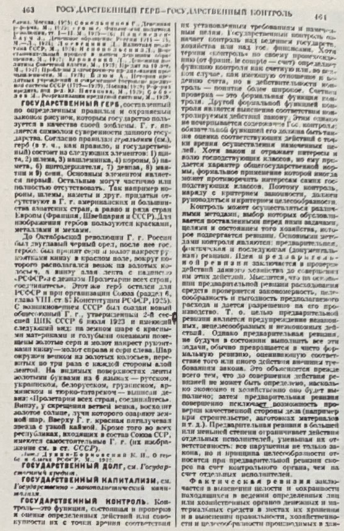
Stema Guvernului Provizoriu Rus – Iunie – Octombrie 1917
vezi Cap. VI – pag. 134

Stema Bolşevică din Martie 1918
vezi Cap. VI – pag. 134

prima Constituţie în RSFSR –
10. Iulie 1918
vezi Cap. VI – 134

463 ГОСУДАРСТВЕННЫЙ ГЕРБ—ГОСУДАРСТВЕННЫЙ КОНТРОЛЬ 464

ГОСУДАРСТВЕННЫЙ ГЕРБ, составленный по определенным правилам и охраняемый законом рисунок, которым государство пользуется в качестве своей эмблемы. Г. г. является символом суверенности данного государства. Согласно правилам *геральдики* (см.), герб (в т. ч., как правило, и государственный) состоит из следующих элементов: 1) щита, 2) шлема, 3) нашлемника, 4) короны, 5) намета, 6) щитодержателя, 7) девиза, 8) мантии и 9) сени. Основным элементом является первый. Остальные могут частично или полностью отсутствовать. Так например короны, шлемы, наметы и друг. придатки отсутствуют в Г. г. американских и большинства азиатских стран, а равно и ряда стран Европы (Франция, Швейцария и СССР). Для изображения гербов пользуются красками, металлами и мехами.

До Октябрьской революции Г. г. России был двуглавый черный орел, после нее гос. гербом был принят серп и молот накрест рукоятками книзу в красном поле, вокруг которого располагался венок из золотых колосьев, а внизу алая лента с надписью «РСФСР» и с девизом Пролетарии всех стран, соединяйтесь». Этот же герб остался для РСФСР и при организации Союза (раздел 6, глава VIII, ст. 8. Конституции РСФСР, 1925). С возникновением СССР был создан новый общесоюзный Г. г., утвержденный 2-й сессией ЦИК СССР 6 июля 1923 и имеющий следующий вид: на земном шаре с красными материками и голубыми океанами помещены золотые серп и молот накрест рукоятками книзу—молот справа и серп слева. Шар окружен венком из золотых колосьев, перевитых по три раза с каждой стороны алой лентой. На видимых поверхностях ленты золотыми буквами на 6 языках — русском, украинском, белорусском, грузинском, армянском и тюрко-татарском — вышиван девиз: «Пролетарии всех стран, соединяйтесь». Внизу, у скрещения ветвей венка, восходит золотое солнце, лучи которого озаряют земной шар. Вверху Г. г. красная пятилучевая звезда с узкой каймой. Кроме того во всех республиках, входящих в состав Союза ССР, имеются самостоятельные Г. г. (их изображение см. в ст. *СССР*).

Лит.: Дунин-Борковский К. П., О гербе и флаге РСФСР, М., 1922.

ГОСУДАРСТВЕННЫЙ ДОЛГ, см. *Государственный кредит*.

ГОСУДАРСТВЕННЫЙ КАПИТАЛИЗМ, см. *Государственно-монополистический капитализм*.

ГОСУДАРСТВЕННЫЙ КОНТРОЛЬ. Контроль—это функция, состоящая в проверке и оценке определенных действий или совокупности их с точки зрения соответствия их установленным требованиям и намеченным целям. Государственный контроль означает контроль над ведением государств. хозяйства или над гос. финансами. Хотя термин «контроль» по своему происхождению (от франц. le compte — счет) определяет функцию контроля как счетную или, во всяком случае, как имеющую отношение к ведению счета, но в действительности контроль — понятие более широкое. Счетная проверка — это формальная функция контроля. Другой формальной функцией контроля является выяснение соответствия контролируемых действий закону. Этим однако не исчерпывается содержание Гос. контроля; обязательной функцией его должна быть также оценка соответствующих действий с точки зрения осуществления намеченных целей. Хотя закон и отражает интересы и волю господствующих классов, но ему придается характер общегосударственной нормы, формальное применение которой иногда может противоречить интересам самих господствующих классов. Поэтому контроль, наряду с критерием законности, должен руководиться и критерием целесообразности.

Контроль может осуществляться различными методами, выбор которых обусловливается поставленными перед ними задачами, целями и состоянием того хозяйства, которое подвергается ревизии. Основными методами контроля являются: предварительная, фактическая и последующая (документальная) ревизии. Идея предварительной ревизии заключается в проверке действий данного хозяйства до совершения им этих действий. Мыслится, что на основании предварительной ревизии расходования средств проверяется закономерность, целесообразность и выгодность предполагаемого расхода и дается разрешение на его производство. Т. о. целью предварительной ревизии является предупреждение незаконных, нецелесообразных и невыгодных действий. Однако предварительная ревизия, не будучи в состоянии выполнить все эти задачи, обычно превращается в чисто формальную ревизию, оценивающую соответствие того или иного действия внешним требованиям закона. Это объясняется прежде всего тем, что до совершения действия ревизией не может быть определено, насколько экономно и хозяйственно оно будет выполнено; затем предварительная ревизия совершенно исключает возможность проверки качественной стороны дела (например при строительстве, заготовках материалов и т. д.). Предварительная ревизия в большей или меньшей степени ограничивает действия отдельных исполнителей, уменьшая их ответственность: все нарушения не только закона, но и принципа целесообразности относятся при предварительной ревизии скорее на счет контрольного органа, чем на счет отдельных исполнителей.

Фактическая ревизия заключается в выяснении целости и сохранности находящихся в ведении определенных лиц или хозяйственных органов денежных и материальных средств в местах их хранения и в выяснении правильности, хозяйственности и целесообразности производимых в дан-

Большая Сов Энц
Том 18, 1930

Enciclopedia Sovietică din 1930
vezi Cap. VI – 134

Enciclopedia Sovietică din 1963
vezi Cap. VI – 134

Monumentul Victoriei din Bolzano/Italia
vezi Cap. VI – 134

Stema Franţei – 1953
vezi Cap. VI – 134

De acelaşi autor:
Trilogia „Fără paşaport prin URSS“

CAPITOLUL XII

O MICĂ SOCOTEALĂ ÎN AMINTIREA LOR

Motto: The rest is silence.(engl)

Sovieticii erau victorioşii dela Berlin, învingătorii din Europa de Răsărit şi numai aşa deveniseră peste noapte o putere mondială.

Tot peste noapte băgaseră groaza în fiecare familie, lăsaseră foamete şi moarte în urma lor, lacrimi şi suspine, furturi şi violuri, închisori şi lagăre, teroare şi desconsiderare cu ajutorul poliţiei şi a Partidului.

Trecuseră ani dela terminarea războiului, bărbaţii şi fii nu se întorseseră încă din lagărele de pe întinsa Golgotă răsăriteană, unde vegetau ; nu li se dădea drumul. Morţii nu-şi găseau liniştea, erau mereu rechemaţi să fie martorii sistemului totalitar nazist. Au trecut anii şi sunt încă mereu rechemaţi. Dar vor fi odată chemaţi şi acei morţi, de zeci de ori mai mulţi, să depună şi ei mărturie despre Golgota Răsăriteană ?

Diplomaţia Occidentală şi cea din Naţiunile Unite a aplaudat şi a acceptat declaraţia oficială a guvernului sovietic din 21 Aprilie 1950 şi pe cea din 4 Mai 1950 (publicată în presă la 5 Mai 1950), în care se menţiona că ultimii prizonieri de război fuseseră repatriaţi. Câtă umanitate din partea sovietelor, pentru care nu se găsea destulă cerneală de scris !

Pentru a-şi acoperi crimele, sovieticii anunţaseră că au şi excepţii şi că mai rămăseseră unii închişi, dar aceştia fuseseră condamnaţi pentru crime de război, iar cifra lor era dată ca fiind de 120.000. Nu se preciza de ce naţionalitate şi câţi erau din fiecare ţară. Cifra arăta suma globală a celor care combătuseră şi luptaseră contra Uniunii Sovietice.

Ce va trebui cercetat în viitor de către istorici, sunt ordinele şi comunicatele de zi ale armatei roşii, calcularea prizonieilor capturaţi până la sfârşitul războiului. Abia atunci vom putea verifica dacă sovieticii au spus adevărul. Prin scăderea celor repatriaţi se va şti exact cifra morţilor în lagărele lor, în timpul războiului şi după război, în timp de pace. În cifra de aproape 7 milioane de prizonieri capturaţi, până în Mai 1945, nu sunt amintiţi prizonierii japonezi, care vor deveni o grupă aparte, începând cu ziua de 8 August 1945.

Sovieticii dau cifra prizonierilor japonezi, militari şi civili : 1.700.000, din care, după datele sovietice din August 1948, sovieticii repatriaseră 776.389 de inşi. În acelaşi timp ei anunţau că în captivitate se mai află 568.000, ceeace făcea la un loc 1.344.389 de japonezi.

Confruntată cu datele sovieticilor din 1945, lipsesc la apel 121.611 japonezi. Deci în perioada de numai trei ani după terminarea războiului şi în timp de pace, au murit anual 40.537 de soldaţi japonezi, 3378 pe lună în fericita Uniune Sovietică, de unde rezultă circa 112 morţi pe zi.

În Iulie 1951, guvernul japonez a dat un comunicat în care anunţa că în captivitatea sovietică au murit în jur de 234.000 de japonezi militari. Adăugaţi la cei repatriaţi la această dată, mai lipseau la apel şi în statistică circa 340-400.000. Deci se puteau stabili cu exactitate cifrele celor căzuţi prizonieri la sovietici, iar scăzând şi comparând cu datele oficiale sovietice, aceşti oameni lipseau. Unde erau ? Ce se întâmplase cu ei ?

Japonezii muriseră în captivitate într'o perioadă după război, în timp de pace, în care captivitate ei se duseseră numai după ce primiseră ordinul Împăratului Hirohito. Ce s'ar fi întâmplat cu ei dacă ar fi fost în captivitate în timpul războiului alături de germani şi alte armate europene ? Sovieticii i-ar fi decimat sistematic până la unul.

Datele sovietice ne sunt cele mai bune dovezi în acuzarea pe care o facem. Din Iunie 1941 şi până în Mai 1945, la sfârşitul războiului, sovieticii avuseseră aproape 7.000.000 de prizonieri din toate armatele care luptau contra lor. Putem reduce cifra la jumătate, adică 3,5 milioane de prizonieri considerând restul ca morţi în perioada evenimentelor şi deci ne putând fi luaţi în evidenţă.

Cei ce-au rămas au fost buni pentru statistici. Mai sunt însă o mulţime lipsă la apel, mai ales dintre cei care erau în viaţă la sfârşitul războiului. Ultima lor speranţă de-a ajunge acasă, într'o lume de pace, le-a fost luată, căci sovieticii i-au nimicit sistematic băgându-i în gropile comune.

Astăzi, după 40 de ani, încă mai sunt mulţi care la sfârşitul războiului şi-au făcut auzite glasurile şi după aceea au amuţit complect. Am întrebat şi întrebăm, unde sunt şi ce s'a întâmplat cu ei ? Acum, după ce s'a terminat războiul şi e timp de pace, întrebăm din nou : unde sunt îngropaţi şi care a fost numele lor ?

Lipsurile la apel sunt mari, prea mari pentru a fi adevărat că au murit de moarte bună, căci iată lipsurile pe naţiuni : germani - 400.000 ; japonezi - 340-400.000 ; unguri - 200.000 ; români - 180.000 ; italieni - 63.250 ; austrieci - 5.000 ; spanioli - între 5 şi 8 mii ; france - 7-800 ; olandezi peste 200 ; valoni şi flamanzi între 7 şi 8 sute ; între 5 şi 600 alţii, cu cifre mai mici. În aceste cifre nu sunt încadraţi cei 120 de mii pe care sovieticii îi reţinuseră oficial, considerându-i "criminali de război", fiind condamnaţi ca atare.

Deasemenea nu sunt încadraţi miile de civili arestaţi, deportaţi în Uniunea Sovietică în ultimile zile ale războiului, sau imediat după război.